BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

MICA BIBLIOTECA „MAGAZIN"

„ROBY"

Povestire umoristică de I. Varșavski

ÎN PAGINA 5-A

La munte? La mare?

La rubrica „MAGAZIN MEDICAL"

sfaturile noastre pentru vilegiaturiști

MODA

Costume de baie — Modele de șorturi — Rochii de plajă — Rochii de după amiază — Bluze

Modele de toamnă și iarnă pentru bărbați

DIN SUMAR:

- *Casa căsătoriilor din Sibiu*
- *Micul ecran*
- *Sport*
- *Umor*
- *Spectacolul „Magazin"*

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 247 • Sîmbătă 30 iunie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

Șahistul romîn V. Ciocîltea este felicitat de unul dintre conducătorii mișcării sportive din Cuba.

FESTIVALUL DE FOLCLOR AL ȚĂRILOR BALCANICE ȘI AL ȚĂRILOR DIN ZONA MĂRII ADRIATICE

Pitorescul dans popular „Călușarii"

Între 27 iulie și 4 august se va desfășura la București un festival de folclor, cu participarea unor formații din țările balcanice și din zona Mării Adriatice. Festivalul va consta în prezentarea unor spectacole de dansuri și muzică populară, la care își vor da concursul formații și artiști amatori individuali din țările situate în această zonă geografică a Europei.

Comitetul Național Romîn pentru Consiliul Internațional de Muzică Populară, care își desfășoară activitatea sub președinția acad. Iorgu Iordan, vicepreședinte al Academiei R.P.R., a luat inițiativa organizării acestei manifestări cu scopul de a contribui la o mai bună cunoaștere și înțelegere a popoarelor din zona balcanică și a Mării Adriatice.

Folclorul constituie unul din domeniile în care legăturile străvechi dintre popoarele acestei părți a Europei apar foarte evidente. Cercetarea folclorică, care s-a dezvoltat în ultimii ani în numeroase țări, se bucură în Republica Populară Romînă de mare atenție și sprijin. Iată de ce activitatea folcloriștilor romîni este rodnică și cunoaște aprecieri din cele mai bune pe plan internațional.

Consiliul Internațional de Muzică Populară, organizație specializată pentru studierea folclorului și promovarea schimburilor dintre folcloriștii din diferite țări, avînd statut consultativ U.N.E.S.C.O., a sprijinit inițiativa organizării acestui festival, care se va desfășura sub auspiciile și patronajul său.

La festival vor participa, în afară de formații folclorice din Bulgaria, Cipru, Grecia, Italia, Iugoslavia și, bineînțeles țara noastră — și un nu-

Virgil IOANID
Secretar al Comitetului Național Romîn pentru C.I.M.P.

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Un baldachin între cele două șiroane, a cărui culoare alternează de la alb la portocaliu și brun roșcat

PE DRUMUL APELOR SUBTERANE

PEȘTERA DE LA VADUL CRIȘULUI

— REPORTAJUL ÎN PAGINA 3-a —

PE MERIDIANELE GLOBULUI

LA HAVANA PRINTRE BARBUDOS

ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

Ciocîltea (în picioare) în timpul partidei cu Boris Spaski

Participarea la Turneul internațional de șah de la Havana mi-a dat prilejul să fac una dintre cele mai frumoase călătorii, așa cum nici nu am visat vreodată. 10.000 de kilometri în zbor peste Europa, Oceanul Atlantic, coasta de răsărit a Americii de nord, pentru a ajunge în insula veșnic însorită, scăldată de apele albastre ale Mării Caraibilor...

„Patria o muerte — venceremos! Bien viendo in Cuba, primo teritorio libre de America!" — aceste cuvinte scrise cu litere uriașe deasupra aeroportului din Havana, ne-au întîmpinat la coborîrea din avionul argintiu al liniilor aeriene cehoslovace — care mă aducea de la prima escală a călătoriei mele, Praga. De atunci, timp de o lună și jumătate, aceste cuvinte le-am reîntîlnit pretutindeni — scrise sau rostite din inimă — exprimînd atît de bine năzuințele eroicului popor cubanez.

Victor CIOCÎLTEA

• *(Continuare în pag. 5-a)*

SPRE NEHOIU

Am plecat în zorii zilei. Mijlocul de transport — un autocamion „Steagul Roșu", care cu toate că era pe punctul de a fi „spitalizat" cu diagnosticul „reparații generale", a dovedit unele calități, comportîndu-se de o manieră impresionantă pe drumurile de munte.

Atunci cînd pleci la un drum de cîteva ore în cabina unui autocamion, în primele minute te uiți încîntat la cele mai banale lucruri, care îți apar ca pe ecranul televizorului. Mai tîrziu însă, consecvența lor întru monotonie te face să-ți îndrepți atenția asupra tovarășilor de drum. Lîngă mine stătea o doctoriță de la spitalul din Săpoca, o amatoare de excursii. Pe fața ei fericirea de a fi început-o pe aceasta era atît de elocventă, încît nu lăsa nici un dubiu asupra stării ei sufletești. Al treilea călător din cabină, și ultimul, șoferul: mic de statură, dar vînjos, cu un chip de la prima vedere simpatic, conducea calm, dar cu o pasiune stăpînită, lucru care te făcea să te gîndești, fără să vrei, că dragostea de profesie își pune amprenta pe chipul omului. Expresia aceasta caracteristică am întîlnit-o pe fața multor oameni, cu cele mai variate profesii, fie că erau strungari, ingineri sau doctori.

Întîlnindu-mi privirea ațintită asupra lui, șoferul îmi zîmbește și începem să discutăm, așa cum fac toți călătorii din lume, indiferent de mijlocul de transport care îi leagă. Doctorița îl întreabă dacă mai are mult pînă să-și termine casa pe care și-o construiește în Buzău.

Chipul i se luminează și ne răspunde că mai trebuie s-o tencuiască și s-o finiseze, dar că la 23 August, neapărat, o inaugurează.

— E mare? îl întreb.

— De, destul. Trei camere, un hol, două verande și baie, îmi răspunde.

Cîte elemente convingătoare în ce privește bunăstarea oamenilor muncii! Comunistul Iulian Potîrniche își construiește, la 28 de ani, casă proprie, din care nu lipsește nici baia. Fiu de țăran sărac, rămas orfan, și-a întreținut familia fiind fiul cel mai mare, s-a căsătorit și peste cîteva luni se va muta în propria lui casă, casă pe care o va inaugura de 23 August. Cîtă semnificație și-n data aleasă pentru inaugurare!

Privesc prin parbriz și arunc un zîmbet soarelui, care a prins să răsară de după dealurile stranii ca niște ziduri de văruite cetăți medievale.

Peste noapte a căzut o ploaie scurtă, care face ca praful, acest dușman redutabil al amatorilor de drumeție, să lipsească aproape cu desăvîrșire.

În stînga, pe marginea drumului, apare o priveliște bizară. Șiruri de stîlpi, aliniați ca pentru paradă, se întind de-a lungul mai multor sute de metri.

O clipă îmi trece prin minte că în această fantastică pădure cresc stîlpi

Lucian LAZĂR

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Acvila de pădure, fotografiată în pădurea Humorului, regiunea Suceava

Natura și minunile ei

— IN PAGINA 4-a —

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

MUZEUL din Perth (Australia) se află în posesia unui exponat rar. Este vorba de un ou fosil, de mărimea unei mingi de fotbal, găsit în urmă cu 22 de ani la 280 km. depărtare de muzeu. Pentru a se descoperi autoarea acestei curiozități, muzeul va trimite fotografii naturaliștilor din toată lumea.

●

ÎN ANGLIA, în comitatul Oxford, există un fel de conservator pentru animale: veverițe, cai, iepuri, pisici, câini, bursuci, capre și oi „învață" aici să răspundă cerințelor regizorilor care au nevoie de serviciile lor la cinema sau la televiziune. Pentru a fi admisi în această școală animalele trebuie să dea dovadă de sociabilitate și să fie în stare să conviețuiască în bună înțelegere cu ceilalți „colegi".

●

PĂIANJENUL nu are adevărate urechi dar poate auzi. În afara celor opt ochi, păianjenii au pe picioare niște organe auditive, asemănătoare unor crăpături care se deschid și se închid la sunete și vibrații.

●

LA O CONFERINȚĂ internațională a colecționarilor de vechi bilete de tren s-a constatat că cel mai cerut este tichetul de călătorie, emis de către gara faimoasei localități din Wales: „Llanfairpwllgoch". Nu mai puțin de 11.000 de tichete, având o lungime de 150 mm. fiecare, au fost trimise colecționarilor din U.R.S.S., Australia, Canada, Noua Zeelandă, Suedia și din alte țări europene. Pasagerii obișnuiți trebuie să se mulțumească cu bilete de tren obișnuite cu numele prescurtat al localității „Llanfair".

●

CEA MAI veche scrisoare de dragoste a fost găsită în timpul unor săpături arheologice în Iran. Poștașul care a dus-o a transpirat nu glumă, pentru că mesajul de dragoste prin care un tînăr cerea o întîlnire iubitei sale, a fost scris pe o placă de piatră în greutate de 15 kg!

●

UN CEAS, deosebit de original, ceasul cu flacără, a existat în vechea Chină unde a apărut cu mult înaintea ceasornicelor europene. Ceasul cu flacără reprezenta o luminare specială cu diviziuni, preparată dintr-o compoziție care asigura arderea uniformă. În afară de aceasta, în fitil se adăugau amestecuri de diferite ierburi aromate pentru ca la fiecare oră luminările să emane un anumit miros.

●

TIGRII albi sînt foarte rari. În ultimii 50 de ani, în India au fost întîlniți numai opt tigri albi.

●

CONSILIUL norvegian pentru cercetări în domeniul științelor naturale a publicat un raport în care previne pe toți înotătorii din Oslo să nu folosească o baie publică, întrucît îi paște primejdia ca la ieșire părul să aibă culoarea verde. Consiliul științific a arătat că există cazuri concrete în care cei ce au făcut baie în bazin au ieșit cu părul vopsit în verde și combate folosirea în cantități prea mari a clorului, ca substanță de dezinfecție.

●

PRINTRE cărțile și manuscrisele păstrate la mînăstirea Troița-Serghieva, istoricii sovietici au descoperit două lucrări muzicale, scrise de primul țar al rușilor, Ivan al IV-lea (cel Groaznic).

Specialiștii au descifrat aceste lucrări, le-au transpus pentru pian și melodiile scrise cu 400 de ani în urmă au răsunat din nou. Aceste lucrări, așa-numite „stihire" sînt legate de cele mai importante evenimente ale trecutului. Prin rezonanța lor gravă și solemnă amintesc într-o oarecare măsură de recitativul unei opere.

●

OAMENII de știință sovietici au demonstrat posibilitatea reală a construirii și au elaborat schița-proiect a unui turn înalt de 2 km, — de șase ori mai înalt decît turnul Eiffel din Paris.

Această construcție poate fi folosită ca turn de televiziune și de retransmisie. După concepția autorilor, turnul trebuie să reprezinte un trunchi hexaedru de piramidă construit din beton armat. Construcțiile importante ale turnului vor fi realizate din elemente de beton armat pretensionat, care sînt de două ori mai rezistente decît cele obișnuite.

●

FAȚĂ de creșterea îngrijorătoare a populației felinelor din Dallas (S.U.A.), directorul sănătății orașului lucrează acum la o ordonanță. Prin aceasta, numărul de pisici pe care are dreptul să-l posede fiecare familie va fi limitat la 4. Și atunci orașul Dallas va număra 175.000 de pisici vagabonde.

Scrisoare din Vietnamul de sud

Cînd cercurile conducătoare din Statele Unite au hotărît să-și trimită trupele în Vietnamul de sud, pretextînd că e vorba de un simplu „ajutor" militar, de „experți" și „consilieri" care să instruiască forțele armate sud-vietnameze, ele sperau că miile de militari americani și armamentul lor modern trimiși în sudul Vietnamului vor putea salva putredul regim al marionetei lor, Ngo Dinh Diem.

Dar socotelile din Washington nu s-au potrivit cu cele din Vietnamul de sud. Deși americanii poartă în acea țară un adevărat război — nedeclarat — împotriva întregului popor care, cu excepția unui grup mic de trădători, s-a ridicat la luptă împotriva dictatorului sîngeros și al regimului său fascist, corupt, terorist, forțele armate americane ca și bombele, tunurile și tancurile „Made în U.S.A." s-au dovedit a fi ineficace în fața hotărîrii cu care patrioții sud-vietnamezi luptă pentru libertatea țării lor. Iată, de pildă, numai cîteva din ultimele succese realizate de partizani în luptă. În provincia Jia-Rai (situată în regiunea muntoasă din centrul Vietnamului de sud), unde autoritățile diemiste se străduiesc, cu ajutorul „consilierilor" lor americani, să adune cu forța pe țărani în așa numite „sate strategice", înconjurate cu sîrmă ghimpată — de fapt niște îngrozitoare lagăre de concentrare — patrioții au dat recent o lovitură reușită, lichidînd 62 astfel de „sate strategice" și salvînd pe țăranii din alte 18 sate de strămutare forțată. Tot în aceiași provincie Jia-Rai, patrioții au distrus 11 poduri și au deteriorat kilometri întregi de șosele pentru a zădărnici operațiile militare ale trupelor diemiste conduse de ofițeri americani. În colaborare cu forțele populare de autoapărare, populația a distrus, în această provincie, 5 posturi militare și a capturat o mare cantitate de armament. Tot recent, partizanii sud-vietnamezi au încercuit în apropiere de Ban-Kat, și au distrus apoi, o întreagă coloană motorizată a trupelor diemiste, dotată cu echipament nou din S.U.A. și încadrată cu „specialiști" americani.

Patrioții sud-vietnamezi duc lupta împotriva dușmanilor țării lor prin toate mijloacele, înfruntînd cele mai mari primejdii și cele mai crunte represiuni din partea regimului fascist al lui Ngo Dinh Diem. Dar nici temnițele, nici moartea nu-i sperie. Rîndurile lor cresc pe zi ce trece, cuprinzînd literalmente întregul popor.

Despre unele realități din Vietnamul de sud vorbește o scrisoare ce ne-a sosit din această țară și pe care o reproducem în cele ce urmează.

Din motive ușor de înțeles autorul ei se mărginește să semneze cu inițiale.

În momentul în care scriu aceste rînduri, viața a patru tineri sud-vietnamezi se află în primejdie. Ngo Dinh Diem se pregătește să trimită la moarte patru eroi, patru patrioți.

Tribunalul militar special din Saigon, instituit prin sinistra lege nr. 10 din 1959, a pronunțat sentința de condamnare la moarte a lui Le Quan Vinh, profesor și poet, a doi studenți și a unui soldat din armata diemistă. În aceeași zi, alți opt studenți au fost condamnați la pedepse cu muncă silnică, variind între cinci ani și detențiune riguroasă pe viață.

Crima lor? „Activități de sabotaj" cu prilejul „alegerilor prezidențiale" diemiste de la 8 aprilie 1960 și atentate săvîrșite împotriva militarilor americani. La pronunțarea sentinței Le Quan Vinh a rostit următoarele cuvinte lapidare: „Am un singur regret și anume că nu am putut omorî pe instigatorul agresiunii militare în Vietnamul de sud. Jos cu Ngo Dinh Diem! Jos cu toate legile fasciste!"

La întrebarea dacă îi va cere șefului de stat să-l grațieze, Le Quan Vinh a răspuns cu hotărîre: „Nu. Nu vrem să cerșim nimic".

La aceste cuvinte, judecătorii diemiști au îngălbenit de furie. Și-au dat foarte bine seama, chiar în instanță, că de fapt ei sînt cei acuzați. Atît ei cît și întregul regim. Cît despre adevărații acuzatori, ei au stat drepți și mîndri în boxa lor, arătînd cine sînt trădătorii.

Pentru poporul vietnamez Le Quan Vinh și prietenii săi intră direct în istorie. Ei fac parte din acei eroi ai poporului nostru care timp de 80 de ani de dominație colonialistă au mers la moarte intonînd cîntece revoluționare. Și ca ei mai sînt mulți. Unii cad în luptă înfruntînd cu vitejie dușmanul, sau mor, cu capul sus, răpuși de gloanțele plutoanelor de execuție ale diemiștilor. Alții continuă bătălia pînă la victorie.

Ei nu sînt ființe excepționale. Le Quan Vinh nu este decît un tînăr profesor în vîrstă de 27 de ani, educat — ironia sorții — chiar în Statele Unite. El s-a atașat profund de viață și speranțele ei și și-a încercat talentul poetic. Dar politica de represiune a clicii diemiste înfeudată imperialismului american, a adus grave prejudicii vieții și drepturilor fundamentale ale compatrioților noștri. Diemiștii și protectorii lor americani au scufundat Vietnamul de sud în cea mai neagră noapte medievală, în care atrocitățile demne de inchiziția din evul mediu rivalizează cu masacrele în masă după modelul hitlerist. Singura noastră cale de salvare este lupta de eliberare. În rîndurile mișcării revoluționare s-a evidențiat în mod deosebit tineretul din școli, credincios tradițiilor împămîntenite de Tran Van On, eroul cercurilor studențești din timpul războiului de rezistență. Prin urmare, Le Quan Vinh a luptat ca un adevărat patriot împotriva opresiunii, ca și miile de tovarăși ai săi în Vietnamul de sud.

De la instalarea, la Saigon, a unui comandament militar american, de la aducerea în Vietnamul de sud a mii de soldați din Statele Unite și de la intensificarea acțiunilor de „curățire", lupta poporului cîștigă mereu în amploare, atît la țară, cît și în orașe. La Saigon, unde pușcașii marini și ceilalți militari americani se comportă ca într-o țară cucerită, s-a putut observa o anumită fierbere în ultimul timp. Prin procesul în care a fost condamnat Le Quan Vinh și prietenii săi, dictatorul Ngo Dinh Diem a ținut în mod vădit să intimideze pe intelectualii și pe patrioții sud-vietnamezi. Ziarele diemiste de la Saigon cer chiar închiderea școlilor și un control sever în rîndurile profesorilor, ale elevilor și studenților.

Dar cazul lui Le Quan Vinh constituie de fapt o lovitură grea dată politicii de teroare și de minciuni americano-diemiste cu privire la origina actualei tensiuni din Vietnamul de sud. Iată că chiar un intelectual sud-vietnamez, revenit din Statele Unite, condamnă agresiunea americană și pe protejații Washingtonului! Iată un fapt în plus care dovedește eșecul serviciului „războiului psihologic" al generalului american P. Harkins, care se străduiește, zadarnic însă, să răspîndească minciunile propagandei americane în rîndurile populației sud-vietnameze. Apoi, iată-i și pe studenții care fac parte, în mare număr, din organizații revoluționare afiliate la Frontul Național de Eliberare al Vietnamului de sud și pe care actul de acuzare a fost nevoit să-i menționeze.

Întregul popor din Vietnamul de sud se ridică împotriva opresorilor. Toate acestea demonstrează, odată mai mult, că basmul despre „subversiune organizată din afară" — aceasta a fost „explicația" dată de către imperialiști cu privire la mișcarea patriotică din Vietnamul de sud — nu este decît o urzeală de minciuni și calomnii.

Aspect caracteristic al vieții grele pe care o duce poporul în Vietnamul de sud.

Oare trebuie ca omenirea progresistă să permită călăilor americano-diemiști să-și săvîrșească crimele lor fără a fi pedepsiți? Aceasta e întrebarea care și-o pune azi întregul nostru popor.

Într-un apel adresat popoarelor lumii în care cheamă la salvarea lui Le Quan Vinh și a tovarășilor săi, Ngoyen Van Hieu, secretarul general al Partidului Socialist Radical din Vietnamul de sud și secretarul general al Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud, scriu:

„Intelectualii și patrioții din Vietnamul de sud speră fierbinte că toate persoanele iubitoare de pace și de libertate din lume își vor ridica glasul pentru a protesta împotriva războiului primejdios de agresiune din Vietnamul de sud care riscă să se extindă asupra sud-estului asiatic și mai ales împotriva sentinței criminale a Tribunalului excepțional de la Saigon de condamnare a patrioților din Vietnamul de sud".

Sîntem convinși că acest apel va fi auzit departe, dincolo de granițele însingeratei noastre țări și vor crește și mai mult rîndurile celor ce cer încetarea agresiunii americane în Vietnamul de sud, înlăturarea dictatorului fascist Ngo Dinh Diem și a camarilei sale.

N. Q.

Vietnamul de sud, iunie, 1962.

Tablourile înlocuiesc acțiunile

Sub titlul „Tablourile înlocuiesc acțiunile", ziarul vest-german „Frankfurter Rundschau" a publicat, recent, un articol în care se relevă, cu lux de amănunte, faptul că, în occident, obiectele de artă nu mai slujesc de multă vreme numai scopurilor artei. Încă în 1953 — scrie, printre altele, ziarul — o revistă franceză a întreprins o anchetă în rîndurile a 1000 de colecționari de obiecte de artă, cu care prilej, nu mai puțini de 430 dintre ei au recunoscut în mod deschis că preferă să-și investească capitalul în opere de artă, decît să cumpere acțiuni, a căror valoare s-a dovedit, în ultima vreme, extrem de nestabilă și nesigură.

Autorul articolului citează, în continuare, următorul pasaj, deosebit de revelator, din prefața scrisă de un oarecare Ernest F. Meunier, la cartea lui S. N. Behrman „Duveen und die Millionäre": „Proprietari de șantiere navale grecești, milionarii crescători de oi din Australia, canadieni posesori de acțiuni ai unor întreprinderi de prelucrare a uraniului, mari industriași vest-germani, capitaliști englezi și elvețieni depun serioase eforturi pentru a-și investi o bună parte din capitaluri în opere de artă, în special în tablouri. Pentru fiecare tablou în valoare de 50.000 pînă la 100.000 de dolari există peste 100 de clienți".

„Lăsînd la o parte considerentele de ordin moral și ocupîndu-ne doar de latura economică a problemei — continuă autorul — vom observa că în ultimii ani nu a avut loc aproape nici o expoziție la care să nu se fi obținut un preț senzațional, mai ales pentru tablouri ale clasicilor moderni". Recent — remarcă, mai departe, „Frankfurter Rundschau", — au început să crească vertiginos prețurile și la operele de artă vechi, mai ales ale celor de grafică veche, care — spre deosebire de majoritatea tablourilor de maeștri renumiți — mai circulă pe piața operelor de artă. Aceasta demonstrează, odată mai mult, că nu avem motive să ne îndoim de faptul că astăzi tablourile joacă rolul de „înlocuitori de acțiuni".

„De asemenea — scrie autorul — avînd în vedere scăderea cursurilor la bursele de acțiuni, putem preciza cu o oarecare siguranță că prețurile pe piața operelor de artă vor continua să crească". Mai mult, din cauza sentimentului de nesiguranță, pe de o parte, și a nevoii de a investi în mod sigur capitalul, pe de altă parte, prețurile la obiectele de artă vor crește chiar dacă bursele își vor reveni. „Avem de pe acum impresia că pe piața operelor de artă a și izbucnit o inflație împotriva căreia cumpărătorii vor să se asigure cu ajutorul tablourilor cumpărate" — conchide autorul articolului.

Între „aliați"

Se vede că armatei britanice de pe Rin (trupele engleze dislocate sub firma N.A.T.O. în Germania occidentală) i-a fost „sortit" să provoace Londrei și Bonnului multă bătaie de cap și pe diferite planuri.

De abia s-a terminat, în martie a.c., îndelungata controversă în problema cheltuielilor de întreținere a acestor trupe, prin consimțămîntul R.F.G. de a contribui la cheltuieli cu o sumă care să permită redresarea precarei balanțe financiare engleze și iată că o altă problemă, de altă natură, a venit să tulbure „armonia" dintre cei doi aliați. Între militarii britanici și populația din orașele vest-germane în care sînt cantonați a izbucnit un adevărat război.

Una din primele „bătălii" care prin proporțiile ei neobișnuite a atras în mod deosebit atenția opiniei publice și a presei din ambele țări s-a „dat" într-o... circiumă din orașul vest-german Minden, numită „Colosseum-Diele". La 8 aprilie a.c. 19 soldați scoțieni ai primului batalion al regimentului „Cameronians" s-au năpustit asupra consumatorilor vest germani din local și au lăsat pe „cîmpul de luptă" întregul inventar al circiumei făcut țăndări. „Bătălia" a continuat și pe stradă pînă cînd „agresorii" au fost nevoiți să „depună armele" în fața trimișilor autorităților militare britanice care i-au arestat.

Cea mai recentă din „bătălii" a avut loc acum cîteva zile, la 24 iunie, pe strada principală a orașului vest-german Schneverdingen. Au fost sparte geamurile mai multor locuințe și vitrinele unor magazine, au fost răsturnate și distruse două automobile, „pagubele de război" ridicîndu-se la peste 10.000 de mărci iar numărul „prizonierilor", la opt militari arestați.

Interesant e că presa engleză n-a aflat despre primul din cele două scandaluri mai sus menționate decît cu o întîrziere de două luni, timp în care s-au depus, de ambele părți, serioase străduințe de a se mușamaliza, poate mai puțin faptul în sine, decît cauzele lui. Pentru că aceste cauze nu sînt chiar... măgulitoare, nici pentru relațiile dintre aliați și nici pentru morala ce domnește în rîndurile armatei britanice de pe Rin.

Cartierul general al acestei armate, ce-și are sediul în orașul vest-german Mönchengladbach, și-a exprimat, la capătul unei sumare anchete, părerea că lucrurile nu sînt alarmante, că e vorba doar de niște „cazuri izolate" etc. etc.

„Daily Herald" a ajuns însă la părerea că una din cauzele repetatelor scandaluri sînt gravele deficiențe în ce privește morala trupelor britanice. Ziarul arată că criminalitatea a crescut amenințător în rîndurile celor 51.000 de militari englezi de pe Rin, în ciuda încercărilor autorităților militare de a ascunde „valul de crime". „Daily Express" la rîndul său a dezvăluit, chiar cu precizie, că numărul militarilor, condamnați de tribunalele militare engleze din Germania occidentală în primele cinci luni ale anului în curs a crescut cu 20 la sută față de anul trecut. (Fapt pe care Cartierul general din Mönchgladbach s-a grăbit să dezmintă afirmînd că, criminalitatea în rîndurile trupelor britanice staționate în R.F.G. este „cu totul normală", că în 1961 a fost condamnat „numai" fiecare al 70-lea soldat din armata de pe Rin și că în 1962 „de-abia" s-a înregistrat o creștere...).

Lăsînd însă acest aspect al problemei pe al doilea plan o serie de ziare engleze au constatat că o cauză a ciocnirilor dintre militarii britanici și populația vest-germană rezidă în altceva.

„Times" este de părere că „fricțiunile" dintre soldații englezi și civilii vest-germani sînt rezultatele „resentimentelor" primilor împotriva situației în care se află azi

Scandalurile dintre militarii englezi și populația R.F.G. a atras și atenția presei vest-germane. Referindu-se la străduințele depuse, la nivelul autorităților, de a mușamaliza faptele petrecute, revista hamburgheză „Der Spiegel" remarca, nu fără ironie: „Dar la un nivel inferior disputa a fost continuată cu mult mai puțină înțelegere față de necesitatea întăririi prieteniei anglo-vest germane". Aproape concomitent cu declarațiile transante ale generalului Cassels, arată revista, reporterii deplasați pe „cîmpul de luptă" de la Minden au stat de vorbă cu cîțiva din militarii scoțieni. Un militar din Lancashire i-a spus reporterului: „Ce ai face dumneata dacă ai fi batjocorit și scuipat? Eu pot să-ți spun ce facem noi: le dăm la cap!"...

De unde concluzia că „războiul" dintre populația vest-germană și „oaspeții" ei aliați în uniformă britanică e departe de a lua sfîrșit...

A. STANCIU

De la Torre nu a obținut victoria...

O nouă dezamăgire pentru diplomația Statelor Unite... Alegerile recente din Peru, care conform planurilor S.U.A. ar fi trebuit să consemneze un sprijin dat politicii americane, s-au soldat cu alte rezultate decît cele scontate la Washington. Ziare occidentale dădeau ca sigură victoria lui Victor Raul Haya de la Torre, candidatul și conducătorul Partidului alianței revoluționare populare americane, „puternic sprijinit de președintele Kennedy" — cum se exprima londonezul „New Statesman". Se miza — în acest pronostic — și pe unele episoade aventuroase din biografia candidatului. În 1949, cînd venise la putere generalul dictator Manuel Odria — printr-o lovitură de stat — și se emisese un mandat de arestare împotriva lui la Torre, acesta s-a refugiat la ambasada Columbiei. Conflictul diplomatic izbucnit atunci implicînd, între altele, și lungi dezbateri la Curtea internațională de justiție, îi creaseră lui la Torre o oarecare faimă ca adversar al dictaturii. Ulterior, însă, cînd a revenit în țară și și-a reluat activitatea politică, la Torre s-a manifestat ca un slujitor docil al politicii Departamentului de Stat, al programului „Alianța pentru progres" elaborat de președintele Kennedy, al politicii anticubane a Statelor Unite. Cu o asemenea platformă electorală Victor Raul Haya de la Torre — după cum subliniază ziarele occidentale pe baza ultimelor rezultate parțiale cunoscute — nu a putut obține victoria în alegeri. A ieșit pe locul trei...

Alegerile din Peru au readus în discuție această țară din America de sud, pe al cărei teritoriu ar încăpea, laolaltă, Anglia, Italia și Spania. Odinioară vestit imperiu al incașilor, veacuri de-a rîndul sub exploatarea colonială a Spaniei, Peru a dobîndit independența în 1821. Dar jugul spaniol a fost înlocuit de jugul capitalului străin, al monopolurilor jefuitoare din Statele Unite. Petrolul, cuprul, plumbul, zincul, wolframul, vanadiul, aurul și vaste păduri se află în proprietatea monopolurilor americane „Cerro de Pasco Copper Corporation", „Souther Peru Corporation", „Brasilian Land Development" etc., care storc profituri uriașe și care împiedică dezvoltarea politico-economică și socială a Perului.

★

De curînd, — scrie „New Statesman", amintit mai înainte, — ziare din Lima (capitala peruviană) au publicat o fotografie zguduitoare: o femeie cu amîndouă mîinile amputate din cauza unei cangrene. Cangrena, se arăta în explicația dată la imagine, se datorase rănilor primite de loviturile date de stăpînul femeii pentru „nesupunere". Nu e vorba de o simplă crimă monstruoasă, de un fenomen izolat, ci de practici frecvente în agricultura peruviană în care mai dăinuie relații semifeudale, iobăgiste.

Cîteva concerne străine și un mănunchi de moșieri locali posedă aproape jumătate din pămînturile arabile ale țării. Pe moșii țăranii duc o viață de sclavi. În documente oficiale ale O.N.U. — raportul „Dezvoltarea industrială a Republicii Peru" prezentat de Comisia economică a O.N.U. pentru America Latină — se arată că în partea centrală a Perului sînt 4 milioane de țărani al căror venit lunar nu depășește 4—5 dolari de persoană. Mai multe milioane de țărani sînt analfabeți, vîrsta medie a populației nu trece de 22 de ani.

Un corespondent al revistei americane „Time", Harwey Rosenhouse, după o vizită făcută anul trecut pe moșia Sullupucyo a unui oarecare moșier Abelardo Luna, scria că țăranii cu care a stat de vorbă i-au declarat următoarele: „Timp de patru zile pe săptămînă țăranii trebuie să muncească pe moșie; în „teorie" ei capătă un sol (patru cenți) pe zi, dar în practică nu capătă nimic. În plus, ei și femeile lor trebuie să facă pe servitorii la conac, fiecare cîte o săptămînă, tot fără plată. Dacă o oaie se rătăcește sau este mîncată de lupi, țăranul trebuie să dovedească că paguba este „un act al lui dumnezeu", altminteri i se cere să înlocuiască animalul din propria sa turmă sau să-l plătească în numerar. Timp de trei zile pe săptămînă țăranilor li se permite să muncească pentru ei. Produsele lor sînt cumpărate tot de administrația moșiei la un preț considerabil inferior prețului pieței".

★

Vîrfurile conducătoare ale țării — oamenii cei mai bogați din Peru, mari moșieri, deținători de acțiuni la societățile americane — au întîmpinat cu tot mai mare ostilitate transformările revoluționare din Cuba și s-au dovedit a fi cei mai zeloși partizani ai politicii anticubane promovate de Washington. La cererea S.U.A. guvernul peruvian a rupt relațiile diplomatice cu Havana, a cerut convocarea conferinței O.S.A. pentru a se iniția acțiuni agresive împotriva Cubei etc.

Dar viața nouă care și-a făcut loc în Cuba a stîrnit un puternic ecou favorabil în rîndurile poporului peruvian. „A la cubana" a devenit o lozincă cunoscută, un stindard de luptă și pentru țărănimea, pentru întregul popor exploatat al Perului.

Așa cum dovedește și rezultatul alegerilor recente, cercuri tot mai largi se ridică împotriva politicii de jaf a monopolurilor nord-americane și a celor care o sprijină, împotriva politicii anticubane. Sentimentele antimonopoliste ale poporului peruvian, care s-au manifestat cu vigoare încă cu prilejul faimoasei vizite a lui Nixon la Lima, cînd vicepreședintele S.U.A. a fost violent huiduit, se exprimă și acum în numeroase prilejuri. Țăranii se împotrivesc tot mai activ, acaparării terenurilor de către societățile americane. La puternic avînt, la fel ca și în alte țări din America latină, o mișcare națională pentru apărarea bogățiilor petroliere ale țării.

★

În primăvara anului trecut, cînd administrația Kennedy anunța cu surle și trîmbițe programul „Alianța pentru progres" pentru America Latină, ziare americane se lăudau că pomenile americane vor duce la rezolvarea marilor și gravelor probleme ale țărilor situate la sud de Statele Unite. Ce s-a ales însă din „alianță"? Este semnificativ cum apreciază rezultatele „alianței" în Peru chiar o publicație burgheză americană.

„În Peru — scria de curînd U.S. New and World Report" — problemele sociale pot căpăta pe neașteptate un caracter exploziv. Peru este o țară condusă de 50 de familii, în timp ce 6.000.000 de țărani trăiesc într-o mizerie neagră". În regiunile rurale, țăranii ocupă latifundiile și dau lupte îndîrjite cu trupele care încearcă să-i împiedice de la aceste acțiuni, iar în orașe, studenții își însușesc cauza comunistă".

O recunoaștere cît se poate de semnificativă.

U. VĂLUREANU

TURIST ÎN PARIS

pozînd surîzători alături de Venus din Millo, americani care stingeau cu greu țigara înainte de-a intra în muzeu, tineri studenți ce „prindeau" pe caietul de schițe trăsăturile clasice ale atîtor capodopere ale artei plastice.

N-am rezistat tentației de a „verifica" eu însumi afirmația că „Mona Lisa" lui Leonardo da Vinci se uită la tine din orice punct al sălii o privești.

O scurtă vizită la „Louvre", durează cel puțin 5 ore, iar parizianul pasionat de artă trebuie să o repete de cîteva ori pe an, pentru a cunoaște mai bine zecile de comori aflate în muzeu.

★

Versailles la începutul serii. Mă conduce un ghid simpatic, ziaristul romîn Tudor Vornicu. Am trecut pe aleile splendidelor grădini cu zecile de fîntîni țîșnitoare, străjuite de statui care aruncau pulberea de apă sub lumina reflectoarelor de diverse culori. Am pășit cu emoție și respect în mica sală de teatru, unde cu secole în urmă a jucat Molière în fruntea trupei sale. Versailles-ul îți oferă și astăzi un spectacol de teatru, dar într-un stil cu totul original. Ce ascunde fiecare fereastră a palatului? Rînd pe rînd ele se luminează, în timp ce voci de actori celebri ai Comediei Franceze readuc în zilele noastre — pagini întregi din istoria Franței. Printre interpreți l-am recunoscut și pe maestrul Yonnel.

Molière continuă să fie prezent în repertoriul teatrelor pariziene. La Teatrul Național popular — o clădire monumentală — Jean Vilar îl joacă cu același succes pe „Avarul", nu știu pentru a cîta oară. În același timp afișele încă a două teatre anunță același spectacol.

Mai mult decît Parisul fastuos mă interesa Parisul pitoresc, cel care poate i-a adus celebritatea.

Parizienii răscolesc ore întregi cărțile întinse afară pe mesele anticarilor de pe cheiul Senei în căutarea acelui exemplar rar, dorit de cine știe cîtă vreme. Puțini sînt aceia care cumpără însă...

Montmartre este orașul oamenilor de artă săraci așa cum l-au descris atîtea romane, poezii și șansonete. Figura clasică a pictorului cu lavalieră am găsit-o la masa micuță a cafenelei, de parcă nu s-a urnit de acolo de ani. Aici expozițiile de pictură sînt întinse pe trotuare, iar în ele găsești în zeci de copii fidele același tip de „gitană"... De altfel, în Montmartre portretul ți se face pe loc, fără să fii întrebat. Așezat pe terasa unei cafenele, aștepți să ți se aducă lichiorul comandat și în locul lui apare un tip cu lavalieră, care îți oferă cu un aer superior portretul tău pe care ți l-a creionat fără să bagi de seamă. Turiștii de peste ocean vin să vadă pictorii, poeții și actorii care n-au ce mînca ca pe niște curiozități.

Biserica Sacre Coeur, Moara de pe Rue Lepic, Place Pigalle, barul „Maxim" „cel mai celebru" și cel mai... scump din lume, le-am văzut în trecere fugară în itinerariul meu prin Paris.

Oricît de fugară a fost această vizită, Parisul ni s-a dezvăluit și nouă cu toate frapantele lui contradicții, caracteristice marilor orașe capitaliste, — alături de luxul și de strălucirea aparentă — semne impresionante ale mizeriei și ale șomajului.

★

În ajunul plecării, delegația cineaștilor romîni care a participat la Festivalul de la Cannes a avut oaspeți la Hotelul Prince de Galles pe regizorul francez Henri Colpi — realizatorul filmului „Absență îndelungată" și pe cunoscutul actor Jean Marais.

Iurie DARIE

Statuia equestră a lui Ludovic al XIV-lea, de la Versailles.

Turnul Eiffel

Am fost și eu unul dintre zecile de mii de turiști care vin primăvara la Paris...

M-am amestecat în fluviul de oameni de pe marile bulevarde, oprindu-mă o dată cu ei în fața vitrinelor scînteietoare sau înaintea umilului vînzător de „frittes" (cartofi prăjiți), degustînd apoi cu poftă conținutul cornetului de hîrtie, împreună cu micînetele al căror dejun constă din „frittes". M-am înghesuit în liftul Turnului Eiffel, pentru a vedea de la 300 m înălțime mult cîntatele acoperișuri ale Parisului, „Iar seara m-am oprit singur pe malurile Senei stîrnind privirile reprobatoare ale îndrăgostiților.

★

Am intrat la „Louvre", fosta reședință a regilor Franței — astăzi celebru muzeu — cu un grup de turiști care își exprimau admirația în felurite limbi ale pămîntului. Diversitatea de înfățișare a acestora avea totuși un punct comun: aparatul fotografic. Poți pleca din Paris fără o amintire de la „Louvre"?

Am văzut o englezoaică foarte slabă fotografiindu-se în fața tabloului „Diana în baie" a lui Boucher, un grup de argentinieni

Magazin reportaj

Casa căsătoriilor din Sibiu

In sala de așteptare a Casei căsătoriilor de pe lîngă Sfatul popular Sibiu

Ana Iordache și Lazăr Dinulescu — din sala de așteptare se îndreaptă spre cabinetul de oficiere a căsătoriei

Grija firească a statului nostru pentru asigurarea unei familii trainice, întemeiată pe sentimente reciproce de dragoste și respect, pe căsătorie liber consimțită și consolidată prin munca socială a ambilor soți — își găsește expresia în condițiile noi, socialiste, în cadrul cărora se oficiază acest act. Călăuzit de aceasta, Comitetul executiv al Sfatului popular orășenesc Sibiu, participînd în mod activ și cu toată răspunderea necesară autorității de stat la încheierea căsătoriilor, a creat condițiile necesare ca acest eveniment important din viața acelora care doresc să-și întemeieze o familie, să aibe loc într-un cadru sărbătoresc. În locul fostului oficiu de stare civilă, cu aspect de arhivă, care inspira o atmosferă de carte mucegăită, de melancolie și tristețe — avîndu-se în vedere că în aceeași încăpere și în același timp erau înregistrate, alternativ, și nașterile și căsătoriile și decesele — a fost înființată o cameră de oficiere a căsătoriilor, luminoasă și cu gust mobilată.

O sală spațioasă, înzestrată cu canapele, fotolii, măsuțe pe care se află, frumos legate exemplare din Codul Familiei, diferite extrase din presa noastră și de peste hotare în care sînt oglindite tocmai aspecte din sistemul căsătoriilor noastre, socialiste. Tablouri iscusit executate înfățișează aspecte din munca pașnică, creatoare, a poporului nostru pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste. Prin perdelele subțiri, mărginite de draperii albastre, bogat lăsate în falduri, se văd afară, sub cupolele înflorite ale caișilor și piersicilor, perechi de tineri...

Unii din cei care mai au un pas pînă să intre aici, în această sală de așteptare, alții, îmbujorați, avînd în ochi sclipirile nestinsei bucurii, abia au ieșit.

Și unii și alții făuresc visuri de viitor, planuri de mîine, ce vor crește din mintea și mîinile lor, ale tuturor.

Trebuie să mai adăugăm — și acest fapt este foarte însemnat — că datorită organelor locale de partid și de stat și înțelegerii conducerii întreprinderilor și instituțiilor, în ziua cînd cineva dintr-o secție a uzinei cutare se căsătorește, au posibilitatea să vină cît mai mulți tovarăși de muncă, prieteni apropiați, cei cu care zilnic, viitorii soți își împart bucuriile împlinirii muncii, a sarcinilor, a datoriilor.

D. M. BUCUR

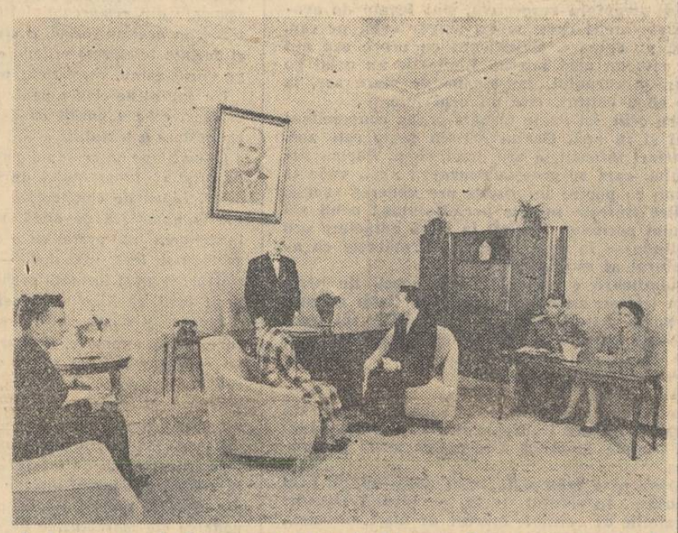

A. Iordache și L. Dinulescu în fața tov. Petrișor Ulpin, delegat cu oficierea căsătoriilor

Festivalul de folclor al țărilor balcanice și al țărilor din zona Mării Adriatice

(Urmare din pag. 1)

măr de folcloriști, membri ai Consiliului Internațional de Muzică Populară, în calitate de observatori.

Aceștia vor avea posibilitatea să studieze comparativ unele aspecte ale fenomenului folcloric contemporan din țările participante la festival. De asemenea, în programul festivalului se prevede participarea oaspeților de peste hotare la o culegere experimentală de folclor, organizată într-un sat din apropierea Capitalei de către specialiștii Institutului de folclor din București. Participarea la această culegere experimentală va permite cunoașterea mai exactă a metodelor și procedeelor folosite în țara noastră pentru culegerea și notarea folclorului muzical, literar și coregrafic.

Programul festivalului prevede, în afară de spectacole prezentate de diferite formații în săli și pe scene în aer liber și o serie de manifestări, printre care menționăm vizite de studii la Casa Centrală a Creației Populare, Muzeul de Artă Populară al R.P.R., Muzeul Satului, Institutul de folclor și alte instituții.

Va fi organizat un ciclu de conferințe cu tema **„Folclorul și cercetarea sa"**, în cadrul căruia vor lua cuvîntul numeroși folcloriști romîni și străini.

Pentru a da participanților de peste hotare posibilitatea să ia cunoștință de marile succese obținute de poporul nostru pe calea desăvîrșirii construcției socialismului, vor fi organizate excursii și vizite, atît în Capitală cît și în orașele din țară.

Ca o manifestare cu un caracter extrem de pitoresc menționăm **Parada costumelor naționale**, organizată cu scopul prezentării în fața numeroșilor iubitori ai folclorului, a celor mai frumoase costume naționale, bărbătești și femeiești, din țările participante la festival.

Comitetul Național Romîn pentru C.I.M.P. va acorda, împreună cu unele instituții, numeroase diplome și premii Vor fi acordate premii pentru cea mai bună realizare coregrafică, pentru cea mai originală formație muzicală, pentru cele mai frumoase costume, precum și celui mai tînăr, ca și celui mai în vîrstă participant la festival.

Republica Populară Romînă va fi reprezentată la festival prin numeroase formații muzicale și coregrafice de amatori, numărînd aproximativ 200 persoane. În prezent, Casa Centrală a Creației Populare și Institutul de folclor selecționează formațiile care vor veni la București la acest festival.

Prin amploarea participării de peste hotare și din țară, care se anunță a fi aproximativ de 600 persoane, prin valoarea și originalitatea formațiilor folclorice participante și prin varietatea programului, Festivalul de folclor al țărilor balcanice și din zona Mării Adriatice se anunță ca o manifestare care va trezi un mare interes.

Întîlnirea numeroșilor artiști amatori, purtători ai tradițiilor folclorice străvechi din țările participante, a specialiștilor și cercetătorilor folcloriști din numeroase țări, va constitui un bun prilej de cunoaștere reciprocă și de strîngere a legăturilor de prietenie. Festivalul folcloric de la București va contribui la promovarea păcii și prieteniei popoarelor din Balcani și zona Mării Adriatice.

Virgil IOANID
secretar al Comitetului Național Romîn pentru C.I.M.P.

APOLLINAIRE LA PRAGA

Una din marile atractivități pragheze o reprezintă, în mod incontestabil, capacitatea „orașului de aur" de a evoca, prin mărturii bine conservate, marile personalități ale lumii care au cunoscut orașul și acceptîndu-l ca pe o bună gazdă, l-au iubit. Praga îl evocă magistral pe Mozart care aici a creat, pe libretul lui Da Ponte, „Don Juan"; îl evocă pe Beethoven. Praga e un oraș drag lui Pablo Neruda, un oraș iubit de Ilya Ehrenburg. Nicolae Filimon al nostru l-a îndrăgit, mărturisindu-și fără rezerve bucuria de a-i fi fost oaspete.

În anul 1902, cunoaște Praga — fără ca Praga să-l cunoască — tînărul (avea numai 22 de ani) Wilhelm Kostrovitzki, poet de limbă franceză, care de șapte ani de cînd începuse să scrie și de trei de cînd locuia la Paris trăia din plin amărăciunea unei vieți izolate, mereu frămîntată de căutări febrile, strivită de indiferența burgheziei și de josnica putere a banului.

Melancolicul tînăr care își încheiase la acea dată ciclul poemelor „Renane" și marea poezie „La chanson du mal-aimé", avea să devină, odată cu întoarcerea la Paris, Guillaume Apollinaire, și-n scurtă vreme un mare poet francez, iar trecerea sa prin Praga avea să se adauge nestemată în cununa evocărilor pragheze.

Cred unii că l-a adus aici frumusețea orașului și legendele care-l însoțesc, și între acestea legenda lui Ahasverus, evreul rătăcitor, care o dată la un veac — spune legenda — vine în cimitirul străvechiului ghetto, unde, aceeași legedă spune că se află mormîntul soției stinsă în lunga peregrinare.

În ce măsură va fi adevărat sau nu acest mobil al călătoriei nu se poate preciza; cert e doar că „Le Passant de Prague" (Trecătorul prin Praga), precum alte scrieri și referiri din poeme înclină spre acceptarea lui.

Ce-a vizitat Apollinaire la Praga, ce-a iubit aici o mărturisește singur:

Ești într-o grădină dintr-un han
la marginea Pragăi
Te simți prea fericit, pe masă e o rază
Și tot privești, în loc să scrii povestea ta
în proză,
Ziua care doarme în inima florii.

Înspăimîntat te vezi în agatele Sfîntului Vit
Triști de moarte te-au cuprins cînd te-ai
privit
Te asemuiai lui Lazăr înnebunit de lumină
Acele ceasului din cartierul evreesc merg
de-a-ndăratelea
Și tu te întorci la fel de încet în viața ta
Urcînd la Hradcin și ascultînd pe înserate
În taverne cîntece cehești.

(„Zone")

Itinerariul cuprinzînd centrul istoric al Pragăi și Hradul e cumva trasat; îl mai pot nuanța mărturiile poetului despre simpatia vădită pentru francezi într-un local unde i se cîntă „La marseillaise" și cercetările ulterioare care par a conchide că acel „han la marginea Pragăi" e localul „La puțul de aur" care se găsește și azi pe versantul sudic al colinei Hradcinului.

De la Praga, Apollinaire a plecat la Brno și-apoi, în drum spre Paris, la Viena. Unsprezece ani mai tîrziu — cinci ani înainte de moartea poetului — prima traducere a operelor sale apare în Praga, pentru ca nu mult mai tîrziu, datorită în cea mai mare măsură tălmăcirilor marelui Karel Capek, opera sa să exercite o pozitivă influență, după aprecierea poetului Vitezlav Nesval, asupra tinerei generații de poeți de după primul război mondial.

Evocîndu-i, în călătorii pragheze, pe marii creatori care-au cunoscut și îndrăgit orașul de pe malurile Viltavei, vizitatorii pot chema deci aici, fără teamă de greșeală, și amintirea lui Guillaume Apollinaire, autorul „Caligramelor", pe Apollinaire prietenul lui Picasso, pe Apollinaire poetul Franței luptătoare, al Franței lui Aragon și Eluard.

Virgil DANCIULESCU

Oameni · locuri · priveliști

Intrarea în peșteră: în stînga se vede pîrîul subteran care iese la zi

PEȘTERA DE LA VADUL CRIȘULUI

Situată în pitorescul defileu al Crișului Repede, la o altitudine de numai 300 metri deasupra nivelului mării, Peștera de la Vadul Crișului și împrejurimile ei, oferă turiștilor un minunat loc de recreere. Din peșteră iese la zi un pîrău cu apa rece și limpede ca de cleștar, care, după ce se strecoară vioi printre bolovanii de calcar din fața intrării, formează o splendidă cascadă deasupra Crișului, admirată în fugă de călătorul atent care trece cu trenul venind din spre Oradea sau din spre Cluj.

În imediata apropiere a peșterii se află cabana, bine amenajată și spațioasă, din fața căreia avem o frumoasă priveliște asupra defileului.

Pătrundem în becisnica lume subpămînteană, rece și ostilă pentru cel ce o vizitează pentru prima dată, sub o boltă triunghiulară și scundă. Treptat, ne acomodăm întunecrecului și ochii noștri încep să distingă la lumina difuză a lămpii de carbid conturul coridorului principal, care înaintează de-alungul pîrăului subteran pe o lungime de peste 600 metri. Îndată după intrare, întîlnim primele formațiuni calcaroase, cărora fantezia primilor exploratori ai peșterii le-a atribuit denumiri deosebit de expresive ca: sicriul de piatră, capul elefantului, floarea de lotus, vulturul alb, globul pămîntesc și multe altele pe care apa — în necontenita ei luptă cu calcarul — le-a format și modelat în decursul mileniilor. Stalactitele și stalagmitele constituie tezaurul estetic al oricărei peșteri, iar odată rupte ele nu se mai refac.

Dar nu peste mult, coridorul se îngustează, tavanul se înalță puternic și o lungă punte fixată pe trainice bîrne de lemn ne permite să înaintăm mai departe. Pe alocuri, drumul este obstruat de prelingeri împietrite de pe pereți și din tavan, care ne obligă să ne aplecăm pentru a trece pe sub ele. După ce parcurgem o porțiune lungă, cu numeroase plaje de nisip depus de apă, ajungem la capătul celor 600 metri, la așa numitul lac-sifon al peșterii.

În speologie (știința care se ocupă cu cercetarea peșterilor), prin sifon se înțelege o galerie subterană temporar sau permanent inecată, a cărei trecere este deseori extrem de dificilă și riscantă. Să ne închipuim că am trecut, în barca de cauciuc, un sifon avînd un spațiu de trecere între apă și tavan nu mai mare de o jumătate de metru. În urma unei ploi puternice sau a topirii zăpezii de afară, apa care se infiltrează prin munții de calcar în care ne aflăm poate mări subit debitul pîrîului subteran, atît încît să înece acest sifon pe care noi l-am trecut cu ușurință cu cîteva minute în urmă și să ne izoleze de galeria de ieșire timp de cîteva ore, poate chiar zile sau săptămîni!

În urmă cu 20 ani, un curajos geolog maghiar (Hubert Kessler) a trecut acest lac-sifon pentru prima dată, susținut la suprafața apei de niște bidoane ermetice din metal, folosite ca plutitori. Lacul avea peste doi metri adîncime, iar apa rece de 10 grade nu permitea trecerea înot. Temerarul geolog explorează astfel o nouă porțiune a peșterii, pe o lungime de aproape 200 metri, ajungînd la un al doilea sifon, pe care nu l-a mai putut trece.

După această îndrăzneață explorare, timp de mai mulți ani speologii n-au putut cerceta în continuare porțiunea dintre cele două sifoane. Totul depindea de nivelul apei, care era tot timpul prea mare la nivelul primului lac-sifon. În toamna anului 1961 însă, speologilor le-a venit din nou „apa la moară": în urma unui îndelungat regim secetos local, debitul pîrîului subteran a scăzut vertiginos. Sosise momentul unei noi tentative de trecere, care de data aceasta s-a soldat cu victorie. O echipă de peste 20 speologi clujeni a putut explora și cerceta în întregime galeria dintre cele două sifoane. Sub un mare semn de întrebare a rămas însă porțiunea de după sifonul II, imposibil de atins fără un costum special de scafandru.

De unde vine apa?

Pînă de curînd nu se cunoștea de unde provine apa din Peștera de la Vadul Crișului. La o depărtare de 3 kilometri de peșteră, pe platoul carstic de la Zece Hotare, se știa de existența unui pîrău, care dispărea sub pămînt în așa numita Peștera Bătrînului. În legătură cu această pierdere de apă existau diverse legende: una din ele spunea că, în urmă cu cîteva zeci de ani, un om aruncase o giscă în această peșteră și după cîteva zile aceasta a ieșit la „borlong" (Peștera de la Vadul Crișului). Dar povești de acest fel, precum și altele, nu puteau fi luate în seamă. Trebuia stabilit în mod științific dacă, într-adevăr, apa care dispare în Peștera Bătrînului reapare la zi prin cea de la Vadul Crișului. Pentru aceasta, speologii au recurs la utilizarea fluoresceinei, un puternic colorant, care dizolvat în apă produce o intensă și frumoasă colorație verde-gălbuie, care persistă timp îndelungat.

Două kilograme de fluoresceină au fost utilizate la colorarea apei în peștera de la Zece Hotare, iar în zilele următoare, cercetătorii au luat sub supraveghere toate izvoarele din vecinătate. Mare le-a fost bucuria cînd, după 3 zile de așteptare, pîrîul peșterii de la Vadul Crișului a ieșit colorat în verde! O nouă problemă importantă se rezolvase.

★

Dar peștera de care v-am vorbit mai ascunde încă taine. Datorită condițiilor de mediu favorabile de aici se dezvoltă în anumite luni ale anului specii interesante și necunoscute de ciuperci și mucegaiuri. În R. P. Ungară s-a constatat că unele mucegaiuri din peșteri au proprietăți terapeutice. Să ne reamintim că penicilina, atît de des utilizată astăzi, se extrage dintr-un mucegai! Nu odată s-a întîmplat ca vizitatorii care au stat mai multe ore în șir în Peștera de la Vadul Crișului să se vindece de răceală! Poate că peste cîțiva ani, bolnavii de răceală sau astm vor veni pentru cură la această peșteră.

În peșteră există, de asemenea, o interesantă și bogată faună cavernicolă, compusă din animalicule adaptate acestui mediu, adevărate „fosile vii", pe care astăzi noi nu le mai întîlnim la exterior și care s-au retras aici cu mii de ani în urmă, silite de vicisitudinile climatice de atunci. Studiul acestor animale prezintă o deosebită importanță științifică.

Corneliu PLEȘA

Remarcabila formațiune stalagmitică denumită „floarea de lotus"

Cascada pe care pîrîul o formează în defileul Crișului

SPRE NEHOIU

(Urmare din pag. 1)

de telegraf, care de-abia așteaptă să atingă dimensiunile normale pentru a fi transplantați de-a lungul drumurilor și pentru a rodi hulubei albi de porțelan.

Explicația îmi este dată de șofer, care mă lămurește că este vorba despre araci — acei susținători de familie ai viței de vie port altoi.

Timpul trece și iată că a sosit și ora la care copiii satelor ce le străbatem încep să plece spre școală. Toți au ghete în picioare și aproape toți poartă uniforme. Dialectica vieții noastre noi face să se schimbe și aici caracteristicul, ca de altfel în mai toate domeniile. Picioarele goale ale trecutului astăzi sînt încălțate, pantalonul rupt, susținut de o bretea în diagonală, ca pentru o închipuită sabie, a fost înlocuit prin uniformă de postav, obrajii supți ai subalimentației cronice s-au rotunjit și au căpătat culorile sănătoase ale belșugului. Înflorește viața satelor noastre sub semnul unei permanente și impetuoase primăveri.

Rămîne neschimbată însă aversiunea ciinilor pentru mașini, aversiune zgomotoasă și manifestată într-o formă cu totul lipsită de originalitate. Aceeași goană sortită eșecului, aceeași dorință de a-și înfige colții în carnea tare și neagră a cauciucurilor, deci nimic nou.

Traversăm apa Buzăului și ne angajăm pe un drum specific de munte, care șerpuiește avînd de o parte valea Buzăului și de cealaltă parte munții. Întîlnim sate cu nume care evocă regiunea montană, cu forma ei caracteristică, de pildă Ciuta și Viperești. Întîlnirea cu orice alt vehicul pe aceste drumuri reprezintă pentru șofer, de fiecare dată, un examen de măiestrie, examen pe care tov. Potîrniche îl trece cu succes. Pe lîngă noi se preling, cu o încetineală care evocă infinitul, căruțele muntenilor din regiunea Brașovului, transportînd cartofi.

Ajungem la Cislău. Un scurt popas pentru a lăsa o bolnavă care locuiește într-un sat din apropiere. Cîțiva localnici se string în jurul nostru. Le solicităm concursul în vederea transportării bolnavei aduse de noi cu mijloace locale pînă în satul de baștină. Un sătean mic de statură, dar ager, își asumă această răspundere. Îl întrebăm cum se numește și ne răspunde cu o nuanță de mîndrie în glas: sînt deputat.

Trecem acum printr-o localitate mai mare. Este vorba de reședința raională Pătîrlagele. Realizările regimului democrat-popular se fac simțite la tot pasul. Iată un chioșc „Difuzarea Presei" bine asortat, iată un spital cu două secții de chirurgie și boli interne, iată un magazin universal într-o clădire nouă cu etaj. Vizităm magazinul, impresionați de aspectul lui modern. Impresia din afară se confirmă și înăuntru.

Ne angajăm apoi cu mașina pe un drum care este de limita impracticabilului pentru un autocamion. Trecem pîraie de munte prin vaduri, în stînga ne lipim cu mașina de coasta muntelui pentru a nu nimeri în prăpastia din dreapta, care ne însoțește cale de cîțiva kilometri. Întîlnim cîțiva muncitori care lucrează la o rampă pentru încărcarea buștenilor în autovehicule.

Aici luăm cu noi și pe tov. Popa, pădurarul, care ne conduce pînă la locul de unde urmează să luăm puieți de brad și mesteacăn care vor fi plantați în curtea spitalului din Săpoca. Autocamionul îmi sugerează acum un sector din Piața Unirii în preajma sărbătorilor de iarnă. Asta datorită, fără îndoială, numărului mare de puieți de brad și pin.

Pornim apoi spre casă, prin locurile străbătute de dimineață, dar care acum capătă un farmec nou datorită amurgului.

Lucian LAZĂR

NATURA și minunile ei

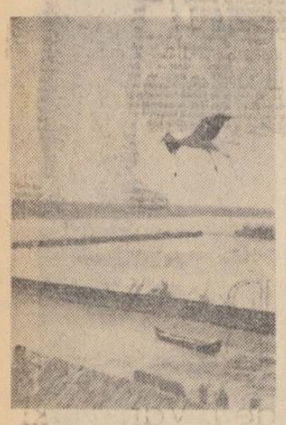

COCOSTÎRCUL — PRIETENUL OMULUI

Cocostîrcul este o pasăre care ne părăsește toamna, ducîndu-se spre locuri mai calde, dar e credincios locului unde și-a făcut cuibul. Întorcîndu-se primăvara, el vestește sosirea primăverii. Îl vezi deodată că s-a lăsat pe cuib — nici nu știi cînd, căci nu-și anunță venirea prin vreun strigăt. Își vestește însă reîntoarcerea — ca o ființă politicoasă ce este — țăcănind din cioc și zicînd parcă : „Bine v-am găsit".

Cuibul clădit cu trudă în anii trecuți a suferit de pe urma furtunilor, a viscolelor de peste iarnă. Începe să-l dreagă. Ici mai lipsește un vreasc, dincolo mai trebuie ridicat pe margini. Aduce mușchi, cîteva frunze și face salteaua. Și astfel, cuibul e gata pregătit ca să primească ouăle. Cînd femela stă și clocește, pe soț îl vezi mergînd tacticos, călcînd agale, parcă ar măsura cîmpul, legănîndu-și trupul învestmîntat în alb — numai vîrfurile aripilor sînt negre — ai crede că e adîncit, gînditor. Deodată însă își întinde gîtul, își îndreaptă ciocul lung, ascuțit și roșcat. Cînd îl ridică în sus, în vîrful ciocului se zbate o biată broscuță. O clipă numai și a dispărut în gîtlejul fără fund. Obosit, se odihnește într-un picior, întorcînd capul și sprijinindu-și ciocul pe umăr.

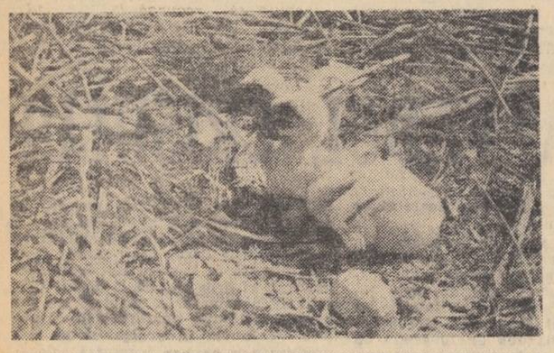

De sus în jos : *Cocostîrcul și-a vînat hrana... puii îl așteaptă nerăbdători... și din nou, neobosit, după hrană... și după ce s-au săturat... tihnă familială !*

Acasă îl așteaptă însă familia. Trebuie știut că rar se găsește un animal mai credincios familiei sale, decît cocostîrcul. Îngrijește de nevastă, cînd ea e ținută pe cuib, îi aduce regulat de mîncare, îi ține de urît stînd într-un picior pe marginea cuibului sau ceva mai la o parte. Ți-e mai mare dragul să privești puii. Li se umflă părinților inima de bucurie privindu-și odraslele, întîi cum încearcă să se ridice copăcel pe cataligele lor slabe, apoi cum învață să meargă, pășind pe marginea cuibului sau pe coama casei. Mai tîrziu, cînd sînt mai măricei, puii își încearcă puterea aripilor, întinzîndu-le timid și tocînd necontenit din cioc. Pe locul deschis, cel mai apropiat de casă se află cîmpul de exerciții de zbor. Părinții nu-i lasă o clipă din ochi, cu ei zboară, cu ei stau, cu ei se întorc la cuib.

Spre sfîrșitul verii, încep să se întîlnească familii cu familii, — țin sfat. Se unesc cu alte familii din satul vecin și, ca la o comandă, se ridică în stoluri mari, apucînd spre miază-zi.

Plecarea cocostîrcilor e unul din semnele că iarna se apropie. În general, oamenii poartă multă prietenie cocostîrcului. De nici o altă pasăre nu se îngrijește poate, ca de dînsa, punîndu-i o roată stricată pe casă, spre a-i ușura clădirea cuibului, fiind cu băgare de seamă să nu i se întîmple nimic.

De altfel, cocostîrcul aduce mari servicii omului. Prea s-ar înmulți șoarecii de cîmp, hîrciogii, cîrtițele, lăcustele și broaștele, dacă nu ar mai da buzna cocostîrcii peste ei. Protecția acestei păsări este asigurată în întreaga lume.

Foto-reportaj : Șt. PETRESCU

— Te doare în git ?

Fotografia : N. CRISTOVEANU

Ochi neobișnuiți

Relativ recent, un om de știință a făcut asupra sa următoarea experiență : a purtat cîtva timp ochelari speciali, prin care vedea totul în imagini răsturnate. În primele opt zile a avut senzațiile obișnuite celuia care suferă de rău de mare ; încurca dreptul cu stîngul, ceea ce era sus cu ceea ce era jos. Apoi însă, a început să vadă totul din jur în mod normal, a redobîndit libertatea mișcărilor și chiar a putut conduce un automobil. Cînd și-a scos ochelarii, totul i s-a părut din nou „răsturnat". A avut nevoie de cîteva zile pentru a-și restabili văzul normal.

Această experiență a confirmat, încă o dată, că văzul este un proces psihic complex, iar creierul primește impresiile vizuale nu așa cum le transmite sistemul optic al ochiului pe retină. A devenit limpede că tot ceea ce vede omul în cîmpul vizual este în strictă concordanță cu semnalele pe care le primesc alte organe de simț.

Vederea animalelor se deosebește, în multe privințe, de vederea omului. Multor insecte, pești și animale, lumea înconjurătoare li se înfățișează cu totul altfel decît nouă. Capacitatea de a vedea este în strînsă legătură cu activitatea vitală a organismului și cu mediul în care trăiește. De aceea, multe ființe vii au particularități uimitoare, proprii în ce privește văzul.

În modul cel mai primitiv este organizat „ochiul" rîmelor : pe întreaga suprafață a corpului lor sînt dispuse celule sensibile, înzestrate cu firișoare îndreptate spre lumină.

Numeroase specii de animale, care trăiesc în peșteri adînci și în apele subterane, sînt lipsite de vedere. În schimb, au foarte bine dezvoltate simțurile pipăitului și mirosului.

Foarte interesante sînt unele particularități de structură și de așezare a ochilor la diferite ființe vii. Aceste particularități, precum și structura respectivă, sînt legate de evoluția vederii. Există melci care au un singur ochi, pe cap, iar un al doilea, pe spinare. Păianjenul cu cruce are opt ochi pe piept și cîte un ochi lateral. Lipitorile au ochii pe partea posterioară a corpului. Iar steaua de mare are, la fiecare din cele cinci colțuri, cîte un ochi mic.

Peștele cu patru ochi își poate urmări prada concomitent și deasupra apei și în apă. Ochiul acestui pește este asemenea unor ochelari bifocali și are două părți. Partea superioară a ochiului, care se găsește deasupra apei, vede la depărtare, în timp ce partea inferioară are vederea scurtă.

În mările sudice trăiește peștele perioftalmus : ochii săi sînt asemenea unui periscop. Înotînd la mică adîncime sub apă sau scufundîndu-se în nămol, peștele urmărește cu acest periscop natural al său, prada.

O destinație uimitoare o au ochii unei specii de pește răpitor mic, care trăiește în mările tropicale. Ochii și gura sînt dispuse pe spate. Atunci cînd în fața ochilor săi trece un peștișor, organele speciale legate de ochi produc o descărcare electrică în direcția peștișorului, prada este paralizată și cade direct în gura răpitorului.

Sînt pești răpitori care dispun de capacitatea deosebită de a descompune mișcarea foarte rapidă a peștilor ce înoată pe lîngă ei, în faze separate (cadre). Folosind această capacitate a văzului, peștele de pradă ajunge din urmă cu precizie victima sa.

Animalele marine care trăiesc la mari adîncimi au ochi de dimensiuni uriașe. În secolul trecut, pe țărmul Olandei a fost găsită o familie de animale marine de mari adîncimi, niște moluște cu ochii avînd diametrul de 37 cm.

Diapazonul vederii la diferite insecte este diferit și se deosebește în mare măsură de vederea omului. Cel mai complet s-a studiat vederea albinelor. Se știe, de pildă, că albinele văd foarte bine razele ultraviolete pe care ochiul omului nu le distinge.

Ca și albinele, furnicile văd razele ultraviolete și nu percep culoarea roșie. Iar faptul că macii în culoare roșie aprinsă atrag albinele, se explică prin aceea că floarea de mac reflectă bine razele ultraviolete ale soarelui și albinele o văd nu roșie, ci de culoare „ultravioletă".

Se știe de mult că ochii păsărilor au, în general, o sensibilitate deosebită față de culoarea roșie. Datorită acestui fapt, cele mai multe flori în culori vii — roșii — sînt polenizate de păsările mici.

Pe micul ecran

Povestiri desenate pentru cei mici

Dacă pe micul ecran mai apar încă unele emisiuni pentru copii cu un conținut destul de sărac și prea puțin atractive, este evidentă totuși strădania studioului de a îmbogăți tematica și a înnoi modalitățile de tratare. În mod deosebit a cucerit simpatia micilor telespectatori emisiunea care prezintă povestiri de Octav Pancu-Iași, istorisite și desenate de Iurie Darie.

Astfel, **„Un băiețel a desenat o bărcuță"** și **„O poveste care mi-ar place"**, au adus o notă de prospețime binevenită, împletind, fără urmă de didacticism, telurile educative cu ingeniozitatea tratării. Protagonistul emisiunii, în dubla sa calitate de povestitor și desenator, știe să capteze atenția copiilor prin dezinvoltura și aerul degajat cu care istorisește întîmplările, ilustrîndu-le în desene extrem de sugestive. Sub mîna graficianului, care nu-și întrerupe narațiunea, personajele povestirilor se întrupează din cîteva trăsături expresive. Miracolul artei se naște spontan, sub ochii fermecați ai micilor telespectatori care urmăresc emisiunea cu legitimă încîntare.

Linia elegantă și simplă a desenelor lui Iurie Darie deschide gustul pentru desen al copiilor, le stimulează nemijlocit înclinațiile în această direcție. Iar umorul apreciatului povestitor pentru copii Octav Pancu-Iași ni se transmite nealterat, parcă mai viu, înveselindu-i pe cei mici și invitîndu-i să nu uite nimic din ceea ce li s-a povestit.

M. L.

NOTE DE TELESPECTATOR

În zilele marei sărbători a prieteniei romîno-sovietice — vizita delegației de partid și guvernamentale a U.R.S.S., în frunte cu tovarășul N. S. Hrușciov, în țara noastră — studioul de televiziune a dat din nou măsura largilor sale posibilități de a ne transpune în miezul evenimentelor. Transmițînd în direct sau cu ajutorul peliculei, televiziunea ne-a făcut să trăim măreția evenimentului cu emoția deplină a celor prezenți la toate etapele memorabilei vizite. Cu deosebire reușită a fost transmisia entuziastului miting care a avut loc duminică după amiază, pe stadionul Republicii din Capitală.

★

Programul curent al săptămînii a cuprins cîteva emisiuni, dintre care se cuvin subliniate retransmisia popularei opere a lui Donizetti, „Lucia di Lammermoor" din sala Teatrului de operă și balet al R.P.R., montajul „Actualitatea cinematografică" și — din nou — „Vitrina literară" de luni seara.

Aceasta din urmă a cuprins — între altele — o scenarizare după romanul „Învățătorii" al lui Șerban Nedelcu, recitări din versurile regretatului Nicolae Labiș și o prezentare a marelui roman „Idiotul" al lui Dostoievski, — pentru ilustrarea căruia regizorul (Ion Barna) a avut buna idee de a se ajuta cu cîteva secvențe din remarcabilul film realizat în anii trecuți. Prezentarea, în această formă, a stîrnit interesul pentru lectura cărții și dorința telespectatorilor de a vedea sau revedea în întregime pe micul ecran, magistrala producție a studiourilor sovietice.

Un cuvînt de elogiu pentru prezentatoare, actrița Adela Mărculescu, care a vorbit cu dezinvoltură, vădind o aprofundată cunoaștere a textului.

O emisiune interesantă putea fi și aceea care a ținut „capul de afiș" al programului de duminică seara : „meridiane muzicale". Lipsit de comperajul necesar, folosind unele efecte regizorale naive (ca de pildă, realizarea cadrului brazilian prin... înzestrarea interpretei cu o răsniță ancestrală de cafea), desfășurîndu-se lent, monoton, — programul nu a atras, în ciuda eforturilor unei formații orchestrale valoroase și ale unor interpreți buni, ca Nicolae Rafael sau Mircea Nemens.

Programul duminical a fost salvat de filmul „Aveam 19 ani", care, deși în reluare, a adus telespectatorilor aceeași satisfacție pe care a adus-o și prima vizionare a peliculei, în care sînt relatate cu un umor sănătos, cu sensibilitate și gingășie, întîmplările unui grup de recruți, visurile lor și lupta pentru împlinirea acestora.

Continuînd cu stăruință aducerea în fața obiectivului a unor formații artistice de amatori, televiziunea a invitat luni seara, în studio, ansamblul artistic al Școlii profesionale „Tractorul" din Brașov. Tinerii elevi, care vor deveni în curînd cadre de nădejde ale marei uzine de tractoare din orașul de la poalele Tîmpei, au cîntat și au dansat cu dragoste pentru bogatul nostru folclor, remarcîndu-se în mod special tinerii dansatori.

★

Din nou nesatisfăcător „Telesportul", care nu iese din șablon și nu face decît să repete informații bine cunoscute de sportivi la ora aceea, — ilustrate fugar și nesemnificativ cu secvențe filmate care, în general, nu sînt în concordanță cu textele însoțitoare. Dar, în materie de sport, avem toate motivele să sperăm că televiziunea ne va da multe satisfacții în zilele următoare, care programează în București momentele finale ale campionatului și cupei R.P.R. la fotbal, „mondialele" la handbal feminin și alte interesante competiții.

Șt. RADU

De la o duminică la alta...

Duminică 1 iulie

8.50 Gimnastica de înviorare la domiciliu. 9.00 Emisiunea pentru copii și tineretul școlar ● Telejurnalul pionierilor ● „ÎNTR-O VINERI DIMINEAȚĂ" — adaptare după Langston Hughes. Distribuția : Nancy L. (Rodica Mandache) ; Miss Dietrich (Zoe Stanca Anghel) ; directoarea (Dona Carozzi) ; mama (Vali Voiculescu Pepino). Regia : Letiția Popa. ● SĂ ÎNVAȚĂM ÎNOTUL — transmisiune de la Strandul Tineretului ● Poșta copiilor. 10.30 EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins : ● Telejurnalul satelor ● Tribuna experienței înaintate : măsuri pentru strîngerea recoltei la timp și fără pierderi ● Sfatul agronomului „Culturi duble". ● De la un meridian la altul. ● Filmul documentar : „RECOLTE BOGATE PRIN IRIGARE" — o producție a Studioului cinematografic „Alex.

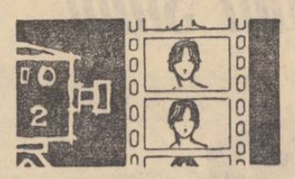

Sahia" ● Din cele mai îndrăgite cîntece și jocuri populare românești. Cîntă o formație instrumentală condusă de Moise Belmustață. Soliști : Lucia Habără, Rodica Gheorghiu, Dumitru Bălășoiu și Dumitru Constantin. 19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 „LA DRUM" — scenariu de televiziune — emisiune primită din partea televiziunii sovietice. 19.35 Filmul artistic „DUPĂ DOI IEPURI" — o producție a Studioului „A. Dovjenko" — după piesa lui M. Starițki. 20.50 Pagini din creația compozitorului „FRANZ LEHAR". Emisiune de Vasile Timuș. Cîntă o formație instrumentală condusă de Carol Litvin. Soliști : Teodora Lucaciu, Ion Dacian, artiști emeriți, Vali Niculescu, Lili Dușescu, Marica Munteanu, Rodica Tapalagă, Corina Bărbulescu, Anton Negoițescu, Nicolae Crețu, Lică Rădulescu, Dem. Furdui, Ștefan Bănică. Dansează : Maria Mitrache, Eugenia Olteanu, Elena Dacian, Mihaela Tăsioanu, Maria Terplan, Gheorghe Matei, Gheorghe Constantinescu, Victor Vlase, Dinu Plitos, Vasile Matei. În încheiere : Ultimele știri și rezultatele sportive.

Luni 2 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Emisiune pentru copii : „MĂRIUCA ȘI MERELE DE AUR" de C. Popovici. Interpretează un colectiv al Teatrului „Țăndărică". 19.50 Filmul documentar : „DIN NOU SPRE STELE"

— o producție a studioului de știință populară din Moscova. 20.40 JEAN JACQUES ROUSSEAU — evocare de V. Moglescu. 21.00 Recital vocal-instrumental. Își dau concursul soprana Agatha Druzescu, mezzosoprana Iulia Buciuceanu, pianista Maria Cardaș și violoncelistul Vladimir Orlov, artist emerit. 21.40 TELESPORT. În încheiere : Ultimele știri.

Marți 3 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Emisiune pentru pionieri și școlari : „Să stăm de vorbă despre noi". Filmul pentru copii : „ÎMPĂRĂȚIA LENEȘILOR" — o producție a studiourilor sovietice. 19.45 Emisiune de știință și tehnică : „Ce e nou în cibernetică" de prof. Edmond Nicolau ; jurnal de știință și tehnică. 20.05 Muzeul de artă feudală brîncovenească — Mogoșoaia. 20.20 Fil.

mul artistic „PESCUITORII DE BUREȚI" — o producție a studioului „Mosfilm" după povestirea „Scafandrul" de N. Kazdaglis. 21.50 Sfaturi pentru telespectatori. În încheiere : Ultimele știri.

Miercuri 4 iulie

17.00 EMISIUNEA PENTRU CLUBURILE DIN ÎNTREPRINDERI. Din cuprins : ● Telejurnalul săptămînii ● Cu planul semestrial îndeplinit ● Înaintașii noștri : Brigada fruntașă de la uzinele „1 Mai" Ploiești ● O carte din bibliotecă : „Romeo, Julietta și întunericul" de Jan Otcenasek ● Muzică ușoară. Cîntă o formație condusă de Teodor Teodorescu. 19.00 EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins : ● Reportaj filmat : „La drum cu moș Pîrvu" ● Sfatul agronomului : Lucrări de întreținere a culturilor irigate de ing. Vlad Ionescu-Sișești ● Tribuna mecanizatorilor : recomandări ale Institutului de cercetări pentru mecanizarea agriculturii ● Artiști amatori în studio : orchestra de muzică populară a Casei raionale din Slobozia, regiunea București.

Joi 5 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Emisiune pentru copii „Din viața animalelor". 19.50 Emisiune de teatru „Maria Da Ponte" de Guilherme Figueiredo în românește de Radu Miron, interpretează colectivul Teatrului Național din Craiova. Distribuția : Manezinho (Claudiu Moldovan) ; Quincas (Nae Floca

Acileni) ; Laura de Faria (Ioana Măgură) ; Aparicio De Faria (Sorin Lepa) ; Ernesto De Aguiar (Ilie Cerneaț) ; Paulo de Almeida (Constantin Sassu) ; Amaro (Iancu Goanță). Muzica : Aluisio de Alencar Pinto. Scenografia : Vasile Roman. Direcția de scenă : Radu Miron. În pauză : Sfatul medicului : „Paradentoza și prevenirea ei" de prof. dr. Valerian Popescu. În încheiere : Poșta televiziunii și Ultimele știri.

Sîmbătă 7 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Emisiune pentru copii „ISTORIOARE". Prezintă Teatrul de păpuși „Motănel" din Brașov. 19.55 În fața hărții. 20.05 Moment poetic — SHELLEY. 20.20 Filmul artistic : „EXPERIENȚA PRIMEJDIOASĂ" — o producție a Studioului „Kazahfilm". 21.50 Muzică ușoară. Cîntă o formație condusă de Constantin Birsan. Soliști : Magda Ianculescu, Teodora Lucaciu, Elena Cernei, Valentin Teodorian, artiști emeriți, Dan Iordăchescu și alții. În încheiere : Ultimele știri.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în S.U.A. spre a studia modul de viață american. Sub numele de John O'Lea el se stabilește la hotelul „Hilton" din New-York unde trezește suspiciunile F.B.I.-ului.

— Iar am venit cu mîinile goale, Joshua... Dar nu-s eu de vină, să știi. Ajutoarele de grevă sînt tare mici... Dar lasă că le venim noi de hac domnilor Malbottom și Reyd... Ne mărește leafa și atunci să te ții ! Ce vrei să-ți cumpăr ?

Joshua declara modest că nu are nevoie de nimic și îl trăgea de limbă pe Peter, în legătură cu greva. Cînd considera că știa destule, se duse la bărbatul fălcos de la „F.B.I." și făcu o lungă declarație. De data aceasta, interlocutorul său nu-l mai mîngîie pe cap, ci îi scuturâ cu putere mîna și îi dădu un cec de 150 de dolari, spunîndu-i :

— Ai să ajungi departe, băiete !

La procesul care urmă, Peter Bowling fu acuzat că este unul din conducătorii grevei. Chemat ca martor, Joshua declară cu seninătate că știa de la Peter că greva nu avea nimic de-a face cu problema salariilor și că rostul ei era să zdruncine din temelii orînduirea existentă în Statele Unite. Făcînd ochii mari și vorbind cu un glas strangulat, de copil băgat în sperieți, Joshua dădu tot felul de amănunte :

— Într-o seară, dl. Bowling m-a întrebat : „Ce post vrei să capeți. Joshua cînd om fi noi, comuniștii, la putere ? Vrei să fii primar al New-Yorkului ? E cel mai simplu lucru din lume ! O singură condiție : să aduci trei zeci de capete de burghezi uciși cu mîna ta... Pot să te fac și guvernator al statului Alabama ! Dar pentru asta e nevoie de șapte zeci și cinci de capete... Mai ieftin nu putem lăsa !".

Peter fu atît de uluit de cele ce auzea, încît la început crezu că Joshua glumește și izbucni în rîs. Efectul fu deplorabil. A doua zi, „Daily News" publica un titlu pe o pagină întreagă : „Hohotele cinice ale asasinului roșu". Peter înțelese în sfîrșit cît de serios stăteau lucrurile și atunci își pierdu cumpătul cu desăvîrșire. Cînd i se dădu ultimul cuvînt, bîigui ceva despre dragostea lui pentru mama lui Joshua, despre niște bomboane și despre faptul că va fi un tată bun. Asta nu-i ajută bineînțeles la nimic : tribunalul îl condamnă la 25 de ani detențiune grea — și toată presa fu de acord că sentința era revoltător de indulgentă.

Joshua abandonă școala. El își făcu socoteala că pentru a ajunge furnizor al Curții regale avea nevoie nu de diplomă, ci de capital. Și cum F.B.I.-ul îi răsplătea cu generozitate serviciile, Joshua deveni un colaborator fidel și permanent al acestei instituții. Cu timpul, serviciile sale comerciale se răriră, pînă ce dispărură cu totul. La urma urmelor, tot negustorie făcea. Și a fi furnizor al F.B.I.-ului era chiar mai interesant, căci acestuia îi livra nu niște pînzeturi moarte, ci niște oameni vii.

Lui Joshua Flinch i se încredință importanta misiune de a lămuri cazul John O'Lea. Șeful lui, Thomas Pierce era un om de vreo cinci zeci de ani, dintre care peste trei zeci îi petrecuse în tovărășia unui ulcer duodenal. Aceasta îl făcea să aibe un ten de culoarea viței de vie și o ură neîmpăcată față de orice posesor al unui duoden intact. Printre cei care se bucurau de o excesivă sănătate se număra și Joshua ; de aceea șeful lui nu îl iubea pe măsura meritelor sale.

În cîteva fraze foarte scurte, așa cum îi era obiceiul, Pierce îl puse la curent cu afacerea John O'Lea. În încheiere, îi făcu un număr de prețioase recomandări, în același stil telegrafic :

— Ai grijă. Personajul e important... Multe parale !... Ferește-te de gafe... Acționează prudent... Multe parale !... La nevoie, iei riscuri. Fără excese !... Hotărîre și promptitudine... Nu uita. Multe parale !

Despre șeful său, Joshua nu avea o părere definitiv formată. Uneori îl considera un cretin patologic, alteori înclina să creadă că e numai prost, leneș și incapabil. De un singur lucru era pe deplin convins : că el, Joshua, ar fi trebuit să ocupe de mult locul lui Pierce. Dar ulcerul acestuia dovedea o supărătoare lipsă de grabă în a se perfora, ceea ce îl menținea pe Pierce în viață și pe Joshua într-o poziție subalternă.

După ce puse de formă cîteva întrebări — la care de altfel nu primi nici o lămurire — Joshua se declară gata să intre în acțiune. Pierce îi întinse o mînă moale (începeau arsurile de dimineață) și îi ură succes cu tonul utilizat îndeobște pentru condoleanțe.

După ce închise cu grijă ușa în urma lui, Joshua trase adînc aerul în piept și ridicînd ochii spre cer, rosti cu glas tare o scurtă și fierbinte rugă :

— Doamne dumnezeul meu ! Fă ca afurisitul ăsta de O'Lea să fie un agent al revoluției mondiale ! Fă să aibe legături cu comuniștii ! Fă să găsesc la el documente compromițătoare ! Și dacă nimic din toate astea nu ți-e cu putință, fă măcar, atotputernicule, să-i pot înscena ceva ! Ceva grandios care să-l ducă pe scaunul electric. Amin !

CAPITOLUL III.

Unde se întîmplă lucruri atît de teribile, încît nici nu îndrăznim să le menționăm în titlu și unde se vede cît de imprudent e John O'Lea

John O'Lea (așa îl vom numi și noi de acum înainte pe cunoscutul nostru Aghiuță) se sculă foarte bine dispus. Era o dimineață deosebit de frumoasă : soarele strălucea vesel pe cerul de un albastru imaculat și dinspre ocean adia o boare călduță, care aducea cu ea un vag miros de alge. Dacă în New York ar fi existat copaci, cu siguranță că printre ramurile lor ar fi ciripit, pline de antren, mii de păsărele.

O'Lea își comandă un enorm mic-dejun, pe care îl consumă repede și cu poftă, apoi se îmbrăcă și coborî la etajul I, unde se găsea frizeria hotelului. Aci îl întîmpină, cu profesională jovialitate, un maestru al briciului și foarfecii, care îl pofti să ia loc într-unul din confortabilele fotolii înșirate în fața oglinzilor. Mîinile lui scurte și grăsuțe se mișcau cu îndemînare și, în cîteva clipe obrajii lui O'Lea se acoperiră de o spumă groasă și lăptoasă.

Deodată, însă, el se întrerupse, rămase cu ochii ațintiți asupra ușii și obrajii lui rumeni păliră, ca niște mere la care procesul de coacere s-ar desfășura invers. Surprins, O'Lea își întoarse și el privirea spre ușă.

În pragul ei, stăteau trei indivizi. Doi dintre ei aveau dimensiunile unor dulapuri încăpătoare, și purtau sub braț cîte o pușcă-mitralieră de mare calibru. Cel din mijloc era scund și sfrijit și ținea în mînă un pistol cu țeavă lungă. Toți trei mestecau gumă și fălcile lor late se ridicau și se coborau în același ritm, ca și cum un dirijor nevăzut le-ar fi bătut tactul.

— Mîinile sus ! spuse leneș cel cu pistolul. Primul care face o mișcare, capătă trei gloanțe în burtă... Gratuit !

În salonul mirosind a colonie, se mai găseau, în afară de O'Lea și frizerul său, încă șase colegi ai acestuia și un client care se tundea. Cu toții se grăbiră să asculte recomandarea făcută și ridicară grăbiți mîinile în sus. O'Lea îi imită : principiul lui era ca, ori unde s-ar fi aflat, să se conformeze obiceiurilor locale.

Cel cu pistolul se apropie de clientul care se tundea :

— Bună dimineața, Bill ! îi spuse el, amabil. Celălalt nu răspunse.

— Frumoasă zi, nu-i așa, Bill ? Pe o vreme ca asta, nici nu-ți vine să mori !

— Ascultă, Frank... începu Bill, cu un glas înăbușit.

— Ba nu, ascultă tu ! îl întrerupse celălalt. Ascultă, că peste cîteva clipe tot n-ai să mai poți auzi nimic... De, Bill, cine naiba te-a pus să încalci teritoriul lui Mortimer ? Știi doar că Mortimer e supărăcios ! Și, între noi fie vorba, are dreptate... O dată ce v-ați împărțit cartierele, trebuia să respecți convenția... Dar tu ești lacom, Bill, așta e păcatul tău ! Ești lacom și uite ce pățești acum !

— Lasă-mă să-ți explic, Frank, începu iar Bill. E o neînțelegere...

— Da, da, e o neînțelegere... Tu n-ai înțeles să-ți respecți cuvîntul și Mortimer nu înțelege să te mai lase în viață. Asta e tot ! Drum bun, Bill ! Să nu-mi păstrezi o amintire proastă !

Și apăsă pe trăgaci. Pistolul avea amortizor și nu se auziră decît trei șuierături ascuțite, ca plesniturile unei biciuște. Brațele lui Bill căzură moi, trupul i se chirci în fotoliu și pe șervetul alb apărură pete mari de sînge.

Frank scuipă într-o chiuvetă ghemotocul elastic pe care-l frămîntase între dinți, își clătî gura cu un pahar de apă, apoi scoase din buzunar un alt pătrățel de gumă, pe care-l despachetă cu grijă și începu să-l mestece.

— Dumnezeu să-l aibe în sfînta lui pază, că mare șnapan a fost ! spuse el. Domnilor, e ora zece și un sfert. Pînă la zece jumătate, nimeni nu părăsește localul, nu dă vreun telefon, nu anunță nimic... La zece jumătate, vă puteți vedea de treburi... Dar nu uitați să uitați totul ! N-ați văzut și n-ați auzit nimic ! Absolut nimic ! Pentru cei cu memorie prea bună, am un premiu special : trei gloanțe în burtă ! S-a înțeles ?

— S-a înțeles ! răspunseră în cor, ca la armată, cei șapte frizeri.

(Va urma)

La Havana printre barbudos

(Urmare din pag. 1)

Din avion coborau, împreună cu mine, campionul de șah al R.D.G., W. Pietsch, precum și marele maestru cehoslovac dr. M. Filip, acesta din urmă în drum spre alt turneu, acela al candidaților la titlul mondial, care urma să înceapă la Curaçao.

Era în dimineața de 22 aprilie, cu patru zile înaintea începerii marelui turneu.

Companero Baneras,

cel care ne-a așteptat la sosirea pe aeroport, a fost prima noastră cunoștință în Havana. Înalt, bronzat, simpatic, ne-a îmbrățișat fără ezitare. Păream vechi prieteni, deși ne cunoscusem doar de cîteva clipe. El ne-a condus spre noua noastră locuință, hotelul „Habana libre". Așezat chiar pe plajă, acest hotel ni s-a părut la început curios — n-avea scări! Cele 30 de etaje sînt servite de 6 lifturi ultra rapide. Hotelul are peste 3000 de camere și apartamente, piscină interioară. Modernele instalații de aer condiționat luptă cu succes împotriva căldurii cu adevărat tropicale. La Havana, plimbările se fac odată cu lăsarea serii, cînd briza marină trimite dinspre larg adieri răcoroase.

După o scurtă plimbare pe țărmul mării, m-am reîntors la hotel, pentru a lua masa. Meniul mi-a rezervat o serie întreagă de surprize. Masa a început cu un suc de diferite fructe, în care predominau bananele și ananasul. A urmat o imensă langustă, servită cu marmeladă dulce de mango. „Refresco" — cum sînt denumite în cubaneză diversele răcoritoare — erau repetate între felurile de mîncări, majoritatea formate din crustacee. Și la mesele următoare mi s-au servit mîncări tropicale. Ce-i drept, la început mi s-au părut curioase, dar gustul lor delicios m-a cucerit.

Pînă la începerea turneului am avut răgazul să vizitez Havana. Centrul orașului este format din clădiri cu 10—25 etaje. Havana-est, la care se ajunge trecînd printr-un tunel construit sub mare, strălucește de prospețime. Este noul cartier de locuințe muncitorești, cu mii de apartamente moderne, construit după revoluție.

Parcul național

cu vegetația bogată și multicoloră oferă o imagine „în mic" a pădurilor tropicale. De asemenea acvariul, în care trăiesc zeci de specii marine exotice, deosebit de interesante. Am văzut acolo în bazine uriașe pești de forme bizare, stele de mare, delfini care săreau 6—7 metri deasupra apei cînd li se dădea mîncare. În altă zi am fost la un cinematograf înzestrat cu instalații de cinerama — filmul se proiecta simultan prin trei aparate, pe un ecran circular. Am văzut atunci „Baletul sovietic", în care personajele erau mult apropiate de spectatori.

Prima zi a turneului

În sala „ambasadorilor" din hotelul „Habana libre", directorul organizației sportive cubane (I.N.D.E.R.) Jose Llanusa ne adresează bun venit pe pămîntul țării sale, declarînd deschis turneul, care comemorează pe marele șahist cuban, fostul campion mondial, Jose Raul Capablanca. Se schimbă saluturi, se rostesc cuvîntări. Îmi traduce în franceză maestrul columbian Boris de Greiff. La mesele cu pătrate albe și negre vor da lupta 22 de șahiști, din 12 țări ale lumii. Printre aceștia, 9 mari maeștri!

Evident, era cel mai greu turneu la care luasem parte pînă atunci. Și cei mai puternici adversari i-am avut chiar din primele runde. O partidă de mare luptă, asupra căreia se concentrase atenția întregei săli, am jucat-o cu marele maestru sovietic, Boris Spaski. De campionul U.R.S.S. mă leagă o veche prietenie. Amîndoi am debutat în același turneu internațional, la București, în 1953, cînd noi doi eram cei mai tineri participanți. Lupta a fost îndîrjită. La un moment dat, Spaski părea să fi decis jocul în favoarea sa, dar iată că piesele negre aminență și ele mat! Spaski a trebuit să se salveze prin șah etern...

A fost desigur un succes pentru mine. Au urmat însă și insuccese. Pierd în poziții egale la marii maeștri iugoslavi Gligorici și Ivkov. La maghiarul Haag cedez după ce avusesem chiar poziție superioară. Era desigur efectul primelor emoții. După aceea am jucat mai calm. Trecusem „defileul" celor tari și au urmat victorii în serie.

Seara, după terminarea rundelor analizam adesea partidele întrerupte cu Spaski și maestrul bulgar Millev, fapt care desigur că a contribuit la obținerea succeselor mele. Uneori, cîștig „înainte de limită". Așa a fost victoria la marele maestru argentinian Carlos Guimard,

Grupul de șahiști fotografiat în fața monumentului eroului național cuban, José Marty

care a stîrnit aprecieri bune. O întîlnire care cu greu se poate uita a fost aceea cu liderul turneului, argentinianul Miguel Najdorf. Pe Najdorf îl cunoșteam de 6 ani, cînd l-am întîlnit la Moscova, la turneul Alehin. De atunci a încărunțit, însă a păstrat aceeași vitalitate în joc. Era același Najdorf cum îl știam, încrezut peste măsură. După un start „slab" — venea acum cu o serie impresionantă de victorii: (10 1/2 puncte din 11 partide).

Mi-a spus în ajunul partidei:

— Ești prea slăbuț pentru mine. Am să te las să ataci și cînd am să vreau să cîștig — îmi va fi foarte ușor...

I-am răspuns calm, pe același ton:

— De cinci zile m-am pregătit special pentru partida cu dvs. N-aveți nici o șansă!

Probabil că în cursul partidei Najdorf și-a amintit de multe ori cuvintele mele, fiindcă i-am dat realmente mult de furcă. Odată enervat mi-a spus:

— Vrei, într-adevăr, să cîștigi?

În momentul acela, pe tablă poziția pieselor era complicată, greu de apreciat. Mi se părea însă favorabilă adversarului. Am răspuns:

— Evident. Dar fiindcă doresc să devenim prieteni, acord marelui maestru o jumătate de punct.

Remiza a fost astfel consemnată pe fișele de control.

După cum se știe, Najdorf a cîștigat turneul, după un finiș puternic, în care Spaski, Polugaevski și cu mine am fost singurii jucători cu remize la activ în fața liderului.

Zilele libere

și cele care au urmat după încheierea turneului mi-au prilejuit o serie de vizite interesante. Am fost primiți la palatul prezidențial din Havana de doctor Osvaldo Dorticos, președintele Republicii Cuba, care s-a întreținut aproape o oră cu noi. Apoi la fabrica de zahăr „Camillo Cienfuegos" am fost primiți cu flori de către pionieri. A urmat un spectacol dat de gruparea de actori amatori a fabricii, după care șahiștii nu s-au lăsat mai prejos. Fostul campion mondial V. Smislov ne-a făcut din nou dovada frumoaselor sale calități de bariton, cîntînd o serie de lieduri, acompaniat de maestrul spaniol F. Perez.

Împreună cu Spaski, Milev, Hag, Alvarez, de Greiff am vizitat provincia Oriente, leagănul mișcării revoluționare cubane. În mai multe orașe am dat simultane cu zeci de participanți și sute de spectatori entuziaști. M-a impresionat în mod deosebit orașul școlar, construit în această regiune în anii de după revoluție. Orașul se află încă în plină construcție — astfel că într-un an, de la 3.000 copii cîți învață azi acolo, se va ajunge la 20.000 copii.

★

Lesne de înțeles că turneul de la Havana nu mi-a oferit numai satisfacția unei afirmări (locul IX — printre premiați, cu 3 mari maeștri clasați inferior) ci și aceea a unor impresii cu adevărat de neuitat. Priveliști minunate, locuri turistice celebre în întreaga lume, dar mai ales imaginea acestei țări în plină construcție socialistă, iată tot atîtea amintiri care îmi vor rămîne nestерse în minte.

Victor CIOCÎLTEA

Cafeaua sau lichiorul?

Turul Franței într-o nouă formulă

A început cel de al 49-lea Tur ciclist al Franței. „La grande boucle" al cărui start s-a dat la Nancy măsoară de data aceasta 4274 km, ce vor fi parcurși în 22 de etape, fără nici o zi de repaus.

Prezența a patru etape contracronometru în itinerar dezvăluie de la bun început intenția organizatorilor de a facilita o nouă victorie asului francez, Jaques Anquetil, deja învingător în două ediții (1957, 1961). El ar putea astfel să egaleze recordul deținut de belgianul Thys și francezul L. Bobet, singurii care au cîștigat de cîte trei ori Turul Franței. Pentru a realiza această performanță Anquetil n-a ezitat, încălcîndu-și orgoliul, să apeleze din nou la serviciile germanului Rudi Altig, pe care îl dezavuase după incidentele din Turul Spaniei. Se pare însă că menajul Anquetil — Altig nu merge prea bine nici de data aceasta. Echipa lor, echipa celor mai buni specialiști ai contratimpului, a pierdut minute prețioase chiar într-o etapă contracronometru, în ziua a doua a cursei. Prezența campionului mondial Rik Van Looy în pluton este un alt motiv de îngrijorare pentru Anquetil. În afara lui Rik mai sînt însă și alți cicliști care pot încurca socotelile: Charly Gaul, Plankaert, italienii Baldini și Carlesi, francezii Anglade și Rorbach. Printre noii recruți ai Turului cîteva nume interesante: campionul mondial de ciclocros Wolfshol, tînărul belgian Victor Van Schil, participant în 1960 la Turul R. P. Romîne, italienii Bruni și Cestari, cunoscuți din Cursa Păcii.

Rik Van Looy și Jaques Anquetil

Dar cea mai mare noutate a Turului Franței din acest an este formula sa de disputare sugerată de promotorii unei „Piețe comune în domeniul sportului". Alergătorii nu se mai întrec grupați în echipe naționale ci pe formații de firme comerciale. Caracterul publicitar afacerist al cursei este astfel și mai țipător făcînd ca aspectul sportiv să fie deseori înnecat în zgomotoasa paradă a reclamei. Astfel cicliștii din aceeași țară, risipiți în cele 15 echipe patronate de lichiorul Carpano, frigiderele Ignis sau fabricile Helyett și Mercier, vor trebui vrînd nevrînd să lupte unii împotriva altora. În acest tur cicliștii francezi, belgieni, italieni, poartă pe tricourile lor reclamele a peste 30 de firme comerciale.

Ca și anul trecut, paralel cu turul profesioniștilor începînd de la Bordeaux (3 iulie) se va disputa Turul Franței pentru amatori pe un traseu de 2200 km în 12 etape. Forfaitul de ultim moment al cîtorva echipe face ca participarea să fie mai slabă și interesul mult diminuat față de prima ediție cîștigată de italianul Guido de Rosso.

I. G.

Din anul 1927, cînd Carr a sărit 4,27 m. la Filadelfia, recordul mondial la săritura cu prăjina a rămas, fără întrerupere, în posesia atleților americani. Iată însă că, după 35 de ani, acest record revine în Europa datorită finlandezului Pentti Nikula, care a sărit la Helsinki 4,94 m. Nikula, un tînăr profesor în vîrstă de 23 de ani, este înalt de 1,80 m. și cîntărește 68 kg. Secretul performanței sale nu este forța brațelor, ca la alți săritori, ci viteza (11 sec. pe 100) și mai ales „misterioasa" prăjină din fibre sintetice pe care o folosește. În clișeu: P. Nikula sărind 4,94 m.

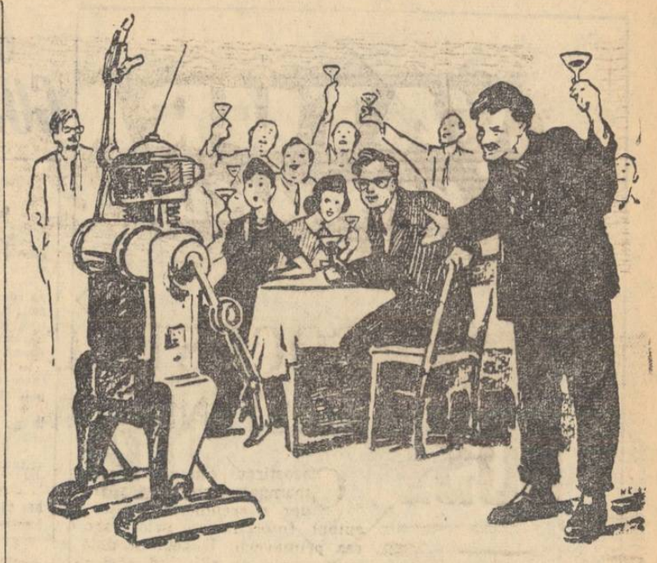

ROBY

Povestire umoristică de I. Varșavski

Acum cîteva luni mi-am sărbătorit a 50-a aniversare.

După numeroase toasturi, în care au fost elogiate calitățile și, desigur, au fost trecute sub tăcere lipsurile mele, s-a ridicat, cu paharul în mînă, Strekozov, șeful laboratorului de radioelectronică.

— Dăm cuvîntul, a spus el, celui mai tînăr reprezentant al laboratorului nostru.

Privirile celor prezenți s-au îndreptat spre ușă. În liniștea ce se lăsase se auzea clar cum cineva zgîrie ușa. Apoi aceasta s-a deschis și în cameră a intrat un robot. Toți au început să aplaude.

— Acest robot, pe nume Roby, a continuat Strekozov, face parte din categoria automatelor cu autoinstruire. El însuși își elaborează programul, în conformitate cu condițiile exterioare, în continuă modificare. În memoria sa sînt întipărite mai bine de 1.000 de cuvinte și acest vocabular se îmbogățește mereu. El citește liber un text tipărit, poate închega fraze și înțelege graiul omenesc. Am lucrat la acest robot timp de un an întreg și vi-l oferim ca dar, cu prilejul jubileului dv. El poate fi învățat să execute orice muncă. Salută-l, Roby, pe noul tău stăpîn — a încheiat Strekozov, adresîndu-se robotului.

Roby s-a apropiat de mine și, după o mică pauză, mi-a spus:

— Îmi va face multă plăcere dacă veți fi fericit să mă primiți ca membru al familiei dv.

Cuvintele acestea m-au impresionat. Toți l-au înconjurat pe Roby. Fiecare vroia să-l vadă cît mai bine.

— Nu pot admite, a spus soacră-mea, ca el să umble gol prin locuință. Am să-i cos neapărat un halat.

Cînd m-am trezit a doua zi, Roby stătea lîngă patul meu, așteptînd probabil să primească ordine.

— Te rog, Roby — i-am spus — să-mi cureți pantofii. Sînt în coridor, lîngă ușă.

— Cum se face treaba aceasta? — m-a întrebat Roby.

— Foarte simplu. În dulap vei găsi cremă maro și o perie. Unge pantofii cu cremă și apoi freacă-i cu peria pînă cînd vor începe să lucească.

Roby a plecat, docil, în coridor. Era foarte interesant de văzut cum își va îndeplini prima misiune.

Cînd m-am apropiat de el, tocmai terminase de uns pantofii cu dulceața de caise pe care soția o păstra pentru musafiri.

— Of, Roby, — i-am spus eu. Am uitat să te previn că crema pentru pantofi este în partea de jos a dulapului. Ai luat alt borcan.

— Poziția corpului în spațiu, spuse el imperturbabil, uitîndu-se cum încerc să-mi șterg pantofii, — poate fi stabilită prin trei coordonate. Greșeala în stabilirea coordonatelor nu trebuie să depășească dimensiunile corpului.

— Ai dreptate, Roby, am făcut o greșeală.

Dar Roby continua să-mi explice, repetînd mereu că este greșeala mea și nu a lui.

— Ajunge! Încetează orice discuții pe această temă! — am izbucnit eu.

A tăcut, e drept, dar s-a ținut toată ziua după mine, pas cu pas, încercînd să-mi explice, de astă dată prin gesturi, greșeala mea. Ca să fiu sincer, m-am simțit foarte obosit la sfîrșitul zilei.

Odată, în timp ce beam ceaiul, soția i-a spus:

— Roby, ia de la bucătărie torta, tai-o în trei părți și adu-o la masă.

— Acest lucru este imposibil de făcut, spuse el după o scurtă pauză.

— De ce?

— Unitatea nu poate fi împărțită în trei. Citul provenit din împărțire reprezintă o fracție periodică, care nu poate fi calculată cu o precizie absolută.

Soția mă privi neputincioasă.

— Mi se pare că Roby are dreptate, spuse soacra. Și eu am auzit ceva în genul acesta, în copilărie.

Am încercat să-l fac să înțeleagă că nu este vorba de împărțirea aritmetică a unității în trei, ci de împărțirea unei figuri geometrice în trei suprafețe egale.

— Nu pot admite să mă învețe matematică o ființă care trebuie să recurgă la ajutorul creionului și hîrtiei pentru a înmulți două numere jalnice cu cîte 6 cifre, îmi răspunse el.

Roby se mîndrea foarte mult cu capacitatea sa de a recunoaște imaginile vizuale.

În timpul verii, soția a plecat în concediu, iar soacră-mea a plecat în vizită la fiul ei. Roby și cu mine am rămas singuri în locuință.

— Sînt liniștit în privința ta, mi-a spus soția luîndu-și rămas bun. Roby te va îngriji. Ai grijă să nu-l jignești.

Era o vară călduroasă și eu, ca de obicei în acest anotimp, m-am ras pe cap.

Venind acasă de la frizerie, l-am chemat pe Roby. El s-a prezentat imediat.

— Fii bun, Roby și servește masa. Mor de foame.

— Toată mîncarea din această locuință, ca și toate lucrurile de aici, în afara obiectelor de uz comunal, aparțin proprietarului ei. Nu pot îndeplini cererea dv., deoarece ea este o încercare de însușire a proprietății străine.

— Dar eu sînt proprietarul acestei locuințe!

Roby s-a apropiat de mine și m-a privit cu atenție, din cap pînă în picioare.

— Chipul dv. nu corespunde cu chipul proprietarului acestei locuințe, pe care-l păstrez în celulele memoriei mele.

— M-am ras pur și simplu pe cap, dar sînt același. Oare, Roby, nu-ți amintești vocea mea?

— Vocea poate fi înregistrată pe bandă de magnetofon, răspunse el sec. După aceste cuvinte, Roby se dezlănțui:

— Vă propun să părăsiți imediat această încăpere, spuse el repede. S-o părăsiți, să vă retrageți, să dispăreți, să plecați. Voi aplica față de dv. forța fizică, violența, constrîngerea, lovituri, palme, maltratări, fracturi, mutilări.

Din păcate, știam că atunci cînd Roby susține ceva este inutil să-l contrazici. În afară de aceasta, nu-mi surîdea nicidecum perspectiva de a primi o palmă de la el, căci avea o mînă de fier...

Timp de trei săptămîni am locuit la un prieten, pînă cînd s-a întors soția mea din concediu, și atunci m-am reîntors acasă.

Soția a încercat să-l adapteze pentru traduceri din limbi străine. Roby a învățat pe de rost, cu o ușurință uimitoare, un vocabular franco-rus și înghite maldăre de cărți bulevardiere. Cînd îl rogi să traducă cele citite, el răspunde cu dispreț:

— Nu-i nimic interesant. N-aveți decît să citiți și voi.

L-am învățat să joace șah. La

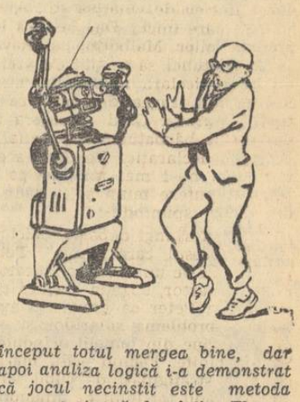

început totul mergea bine, dar apoi analiza logică i-a demonstrat că jocul necinstit este metoda cea mai sigură de cîștig. El profita de fiecare prilej pentru a muta figurile mele pe tablă. O dată, la mijlocul unei partide, am descoperit că-mi dispăruse regele. Atunci am renunțat să mai joc cu el șah.

În ultimul timp manifestă interes față de versuri. Dar, din păcate, acesta reprezenta un interes unilateral. El este gata să studieze ore întregi clasicii, pentru a descoperi o rimă proastă și dacă aceasta-i reușește, toată locuința răsună de hohotele lui de rîs.

Caracterul lui devine pe zi ce trece mai insuportabil. Numai cinstea elementară mă reține de a nu-l dărui cuiva. În afară de aceasta, nu vreau să-mi necăjesc soacra. Ea și Roby își nutresc o simpatie reciprocă profundă...

MICA BIBLIOTECA MAGAZIN

DUPĂ CURAÇAO

Tigran Petrosian s-a așezat prima oară în fața tablei cu 64 de pătrate acum două decenii, în orașul său natal, Tbilissi. Patru ani mai tîrziu, el cucerea campionatul mondial de juniori, cu 14 puncte din 15 posibile, iar în 1952, clasîndu-se pe locurile 2—3 la interzonalul de la Stockholm, intra în rîndurile marilor maeștri internaționali. Campion al U.R.S.S. în anii 1959 și 1961, component de bază al reprezentativei sovietice, omniprezent în lupta pentru primele locuri în toate competițiile de mare amploare la care a participat în ultimul timp, iată-l, la ora de față, șalangerul lui Mihai Botvinnik. La 33 de ani, formidabilul potențial tehnic și tactic al unuia dintre cei mai constanți șahiști contemporani pare să fi atins într-adevăr apogeul.

După cum se știe, nu este pentru prima oară cînd Petrosian termină fără înfrîngere un turneu de „cursă lungă".

Realizarea acestei performanțe — unică — în condițiile epuizantului maraton de la Curaçao, capătă, însă, o semnificație specială. Cele 8 victorii și 19 remize, confirmă din plin progresul acestui jucător — de o soliditate proverbială — în domeniul ofensivei, indiferent de clasa și de forma adversarilor. În prezent, stilul lui Petrosian reprezintă — cum spunea maestrul Simaghin — un adevărat triumf al logicii și al bunului simț.

Aducînd binemeritate elogii glorioasului învingător, nu mă pot opri să acord o atenție aparte, așa cum o vor face, desigur, toți comentatorii acestui eveniment șahistic — destinului dramatic al „eternului secund" în lupta pentru supremația mondială, Paul Keres.

Pentru a treia oară consecutiv, genialul șahist de pe țărmurile Baltice reușea în extremis calificarea, de care, însă, a fost acum mai aproape ca oricînd. După ce a condus aproape în permanență plutonul celor opt — de la prima pînă la penultima rundă — producînd cîteva din cele mai bune realizări ale turneului, eșecul neașteptat în fața lui Benkö l-a privat de o victorie pe care ar fi meritat-o cu prisosință și care, cum s-a mai spus, ne-ar fi putut prilejui una din cele mai pasionante confruntări din istoria șahului — mult-așteptatul meci Botvinnik-Keres...

Ce-i drept, există posibilitatea ca actualul campion al lumii să renunțe la titlu. Anul trecut, după revanșa asupra lui Tal, Botvinnik însuși a pus sub semnul întrebării prezența sa la un viitor meci pentru titlul suprem. În acest caz, conform regulamentului F.I.D.E., lupta se va da între Petrosian și învingătorul meciului de baraj dintre Keres și Gheller, clasați pe locurile 2—3, la egalitate de puncte.

Oricum, ceea ce se poate afirma cu toată siguranța, este că viitorul lider al eșichierului internațional va fi, ca și pînă acum, unul din urmașii lui Cigorin și Alekin.

Unul din favoriții turneului de la Curaçao, Bobby Fisher, și-a supraestimat (pentru a cîta oară ?!) forțele — de altfel reale și remarcabile — terminînd la multe lungimi de învingător.

Marea deziluzie a turneului rămîne, în ciuda circumstanțelor atenuante, Mihail Tal. Fostul campion mondial a pierdut, ca și Fisher, puncte prețioase încă din start, iar întreaga lui evoluție ulterioară a stat sub semnul unei eclipse de formă inexplicabile și îngrijorătoare. Rămîne ca viitorul să ne edifice asupra acestei veritabile „enigme", care pasionează de cîțiva ani întreaga lume șahistă.

În prezent, însă, toate privirile sînt ațintite spre Moscova, în așteptarea deciziei pe care o va lua deținătorul titlului suprem. Așadar, Botvinnik-Petrosian sau Petrosian-învingătorul meciului Keres-Gheller?

Dan DEȘLIU

CAMPIONATUL CATEGORIEI A — ÎN DATE ȘI CIFRE — ETAPA A XXVI-A

Duminică 1 iulie

Steagul Roșu — Progresul (1—2).

Jiul — Metalul (2—3).

Știința Timișoara — Dinamo București (1—0).

Știința Cluj — Dinamo Pitești (2—1).

U.T.A. — Minerul (1—2).

Steaua — Dinamo Bacău (0—2).

A șaptea partidă a etapei, Rapid — Petrolul (1—3), se dispută luni, la București.

(În paranteze, rezultatele din tur).

Clasamentul general

1.	Dinamo Buc.	24	13	7	4	53:29 33
2.	Petrolul	25	13	6	6	55:31 32
3.	Progresul	25	11	7	7	45:31 29
4.	Steagul Roșu	25	13	3	9	51:37 29
5.	Dinamo Bacău	25	11	5	9	35:33 27
6.	Rapid	25	10	7	8	36:35 27
7.	Știința Cluj	25	9	6	10	41:43 24
8.	Știința Tim.	25	10	4	11	36:40 24
9.	Minerul	24	11	1	12	21:42 23
10.	Steaua	25	9	4	12	50:45 22
11.	U.T.A.	25	8	6	11	40:41 22
12.	Jiul	25	7	6	12	32:49 20
13.	Metalul	25	7	5	13	33:59 19
14.	Dinamo Pitești	25	7	3	15	34:47 17

Clasamentul acasă

1.	Steagul Roșu	12	10	1	1	30:11 21
2.	Petrolul	13	9	3	1	35:17 21
3.	Minerul	13	10	1	2	16: 9 21
4.	Știința Tim.	12	9	1	2	25:13 19
5.	Metalul	13	7	4	2	25:18 18
6.	Progresul	13	7	3	3	30:17 17
7.	Dinamo Bacău	13	7	3	3	24:18 17
8.	U.T.A.	12	6	4	2	20: 9 16
9.	Jiul	12	6	4	2	23:11 16
10.	Știința Cluj	12	6	3	3	28:16 15
11.	Dinamo Pitești	13	7	1	4	29:18 15
12.	Rapid	12	6	3	3	20:17 15
13.	Steaua	12	7	0	5	31:19 14
14.	Dinamo Buc.	12	5	4	3	27:17 14

Clasamentul în deplasare

1.	Dinamo Buc.	12	8	3	1	26:12 19
2.	Progresul	12	4	4	4	15:14 12
3.	Rapid	13	4	4	5	17:21 12
4.	Petrolul	12	4	3	5	20:20 11
5.	Dinamo Bacău	12	4	2	6	11:15 10
6.	Știința Cluj	12	3	3	6	13:24 9
7.	St. roșu	13	3	2	8	21:26 8
8.	Steaua	13	2	4	7	19:26 8
9.	U.T.A.	13	2	2	9	20:31 6
10.	Știința Tim.	13	1	3	9	11:31 5
11.	Jiul	13	1	2	10	9:38 4
12—13.	Dinamo Pit.	12	0	2	10	5:30 2
12—13.	Minerul	11	1	0	10	5:30 2
14.	Metalul	12	0	1	11	8:41 1

Clasamentul returului

1.	Dinamo Buc.	11	5	5	1	27:13 15
2.	Petrolul	12	5	4	3	26:15 14
3.	Progresul	12	4	6	2	21:18 14
4.	Rapid	12	5	4	3	19:18 14
5.	U.T.A.	12	4	5	3	23:19 13
6.	Dinamo Bacău	12	5	3	4	19:19 13
7.	Steaua	12	5	1	6	25:21 11
8.	Steagul Roșu	12	5	1	6	22:20 11
9.	Știința Tim.	12	4	3	5	20:21 11
10.	Știința Cluj	12	4	3	5	15:21 11
11.	Minerul	11	5	1	5	8:14 11
12.	Metalul	12	4	2	6	12:26 10
13.	Dinamo Pitești	12	4	1	7	20:25 9
14.	Jiul	12	3	3	6	17:24 9

Anul trecut și acum

Consultarea clasamentelor întocmite cu o etapă înainte de încheierea ultimelor două campionate ale categoriei A de fotbal, oferă o serie de constatări deosebit de interesante.

● Dintre acestea, în primul rînd se impune cea referitoare la echipa Steaua. Anul trecut, formația bucureșteană se găsea pe primul loc, cu 33 puncte din 24 jocuri. Astăzi, Steaua se află pe locul 10, acumulînd în 25 de partide doar 22 de puncte. Cu un an în urmă, militarii bucureșteni erau angajați în lupta pentru cîștigarea campionatului și în cele din urmă l-au cucerit. Anul acesta Steaua a trecut vreme îndelungată prin emoțiile retrogradării. Neplăcută situație pentru o echipă care de-a lungul carierei sale a jucat un rol de frunte în toate edițiile campionatului.

● Și anul trecut, și anul acesta, liderii competiției — Steaua și respectiv Dinamo București — au acumulat același număr de puncte în 24 partide susținute: 33.

● Ultima clasată de anul trecut, Corvinul Hunedoara, acumulase 16 puncte din 25 partide. Anul acesta deținătoarea „lanternei roșii", Dinamo Pitești, a acumulat doar cu un punct mai mult.

● Anul acesta federația de specialitate a veghеat cu mai multă strictețe la buna desfășurare a campionatului. Cu o etapă înainte de încheierea competiției doar o singură restanță (Dinamo București-Minerul) a rămas de disputat. Anul trecut mai erau de jucat patru partide restanțe.

● Petrolul Ploiești și U.T.A. sînt două echipe cu comportări contradictorii în ultimele două ediții de campionat. Anul trecut, atît Petrolul cît și U.T.A. agonisiseră același număr de puncte (25) pînă la penultima etapă. Azi, diferența dintre aceste echipe este de 10 puncte în favoarea Petrolului.

● Progresul, care anul trecut a luptat din greu pentru a evita retrogradarea, deține acum un loc fruntaș în clasamentul general. Formația bucureșteană, antrenată anul acesta de Gică Niculae, a făcut cel mai spectaculos salt.

● Știința Timișoara este singura echipă care și anul trecut și anul acesta ocupă după 25 de jocuri același loc în clasamentul general: 8.

Rezolvarea a venit de la Dinamo Bacău

Rareori iubitorii jocului cu balonul rotund au așteptat cu atîta nerăbdare rezultatul unei partide cum a fost cazul cu restanța **Dinamo Bacău—Jiul Petrila**, desfășurată miercuri. Interesul stîrnit de această confruntare s-a datorat faptului că ea urma să dea răspuns la una din întrebările care frămîntă cel mai mult în acest final de campionat: care va fi a treia echipă retrogradată?

Cîștigînd întîlnirea, Dinamo Bacău a rezolvat definitiv toate problemele acestei ediții de campionat. Jiul va părăsi categoria A împreună cu Metalul și Dinamo Pitești. Deci cele trei echipe care au promovat anul trecut. Situație asemănătoare cu cea din ediția trecută, cînd au retrogradat Farul, C.S.M.S. Iași și Corvinul Hunedoara, proaspăt promovate.

Se poate spune că victoria echipei Dinamo Bacău, care a scutit cu cîteva zile mai devreme de emoțiile retrogradării pe Steaua, Minerul și U.T.A., a adus multă liniște și în tabăra dinamoviștilor bucureșteni. Acum alta va fi replica echipei Minerul, care nu mai are nimic de cîștigat sau de pierdut, în întîlnirea ce o are de jucat cu Dinamo București.

Deci, Dinamo Bacău a jucat un mare rol în acest final de stagiune.

GOLGETERII

1. CONSTANTIN (Steaua) 23 goluri.

2. DRIDEA (Petrolul) 20 goluri.

3. SASU (U.T.A.) 16 goluri.

4. ENE (Dinamo București) 15 goluri.

5. MARCU (Știința Cluj) 13 goluri.

Constantin mai are de trecut un singur „hop" pentru a cuceri a treia oară consecutiv titlul, neoficial, de cel mai eficace jucător al categoriei A.

Interesant este faptul că atacantul militar a reușit această performanță, lăudabilă, la capătul unui sezon în care echipa sa a avut o comportare cu mult sub nivelul edițiilor trecute. Constantin a înscris însă multe goluri, aproape jumătate din totalul de 50 marcate de echipa sa.

PRONOSTICUL...

...lui Liviu Coman, jucător la echipa U.T.A.

1. Crișana Oradea—Sampdoria (Italia) 2

2. Rapid—Petrolul 1 X

3. Steagul Roșu—Progresul 1

4. Steaua—Dinamo Bacău 1

5. Știința Timișoara—Dinamo București X 2

6. U.T.A.—Minerul 1

7. Știința Cluj—Dinamo Pitești 1

8. Jiul—Metalul 1

9. Steagul Roșu—Progresul (tineret) 1 X

10. Știința Timișoara—Dinamo București (tineret) 1

11. U.T.A.—Minerul (tineret) 1

12. Știința Cluj—Dinamo Pitești (tineret) 2

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMÎNIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

SFATURI MODA COSMETICA GOSPODĂRIE

SFATURI COSMETICE

Multe persoane, în special după o anumită vîrstă, încep să se plîngă de faptul că pe fața lor apare o roșeață datorită unei dilatații a vaselor mici capilare. Acest neajuns denumit în medicină cuperoză cuprinde în general pometii, aripile nasului și cînd nu se iau măsuri din timp se poate întinde pe toată fața.

Cuperoza trebuie deci diagnosticată din timp și tratamentul depinde de cauza care a provocat-o. Este necesar ca la primele semne să ne arătăm medicului dermatolog care va prescrie tratamentul intern și extern specific fiecărui caz în parte.

Va trebui, de asemenea, să luăm o serie de măsuri în vederea protejării obrazului împotriva intemperiilor. Înainte de orice expunere la soare (făcută cu prudență) vom unge obrazul cu o cremă protectoare. Pentru spălatul obișnuit vom evita apa prea caldă sau prea rece, cea mai potrivită apă fiind cea de conductă.

Regimul alimentar va fi cît mai sumar constînd în lucruri ușor digerabile, fără băuturi alcoolice, mezeluri, brînzeturi fermentate, sosuri, condimente etc., iar după-masă se recomandă o infuzie caldă de mentă, sunătoare sau cel mai indicat de hamanelis.

Persoanele care suferă de constipație vor căuta pe cît posibil să evite acest neajuns prin ingerarea seara înainte de culcare, fie de laxative, fie a unei linguri de ulei de parafină uz intern.

Local vom aplica pe obraz zilnic comprese cu infuzie de mușețel în care am adăugat 1 la sută extras de hamanelis. Tot zilnic vom face timp de cîteva minute un masaj ușor folosind în acest scop o cremă grasă, hrănitoare ca spre exemplu crema „Nutrin".

RĂSPUNDEM CITITOARELOR

JULIETA R. — Buzău. Pentru obținerea reflexelor dorite este necesar să vă adresați unui coafor care are la îndemînă șamponurile respective. În ceea ce privește îngrijirea obrazului îl veți șterge seara înainte de culcare cu următoarea loțiune: acid salicilic 0,50 g, alaun 1 g, camfor 1 g, alcool 40 gr, apă 60 g. De asemenea îl veți unge cu crema de zi „Magnolia". După 1-2 ore veți șterge crema de pe obraz.

COLETA — București. Pentru tenul dv este indicată emulsia „Velur" și crema hrănitoare „Nutrin". În cazul că folosiți emulsia „Mimoza" este necesar ca imediat după aceea să aplicați un strat de cremă. Apa camforată nu se recomandă în cazul tenului dv.

LILI POPA — Buzău. Tenul dv fiind mult prea uscat nu vă recomand să-l spălați cu săpun deoarece accentuați gradul lui de uscăciune. Pentru îngrijirea lui ar fi bine să folosiți la curățat emulsia „Velur" iar pentru hrănirea tenului crema „Lanolina".

I. POPESCU — Lupeni; LILIANA; DIDIA — București; GETA; ANTONINA — Sibiu; M.M. — Sinaia; ADELA — NINICELLA, sînt rugate să-și indice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poștă.

Anca BOGDAN

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Supă de mazăre verde; mîncare de conopidă cu carne; strudel de vișine.

— Dovlecei la cuptor cu brînză de vaci; friptură la grătar cu salată; fructe.

— Sote de morcovi tineri cu frigănele; mîncare de fasolică; spumă de smeură.

— Omletă cu verdețuri; crochete de carne cu cartofi noi; plăcintele cu cireși.

— Macaroane cu brînză; ficat la grătar cu salată de castraveți; fructe.

— Supă de zarzavat dreasă cu smîntînă; ghiveci asortat; compot.

— Conopidă cu unt și pesmet; pui pane cu cartofi-salată de varză; înghețată de ciocolată.

Răspundem cititoarelor

MARIANA — Bacău: a) Icrele de pește se prepară în general în felul următor: curățăm bine icrele de pielițe, le sărăm și dacă sînt foarte proaspete le lăsăm 24 de ore la rece. A doua zi sau chiar a treia zi le batem bine cu furculița, adăugînd încetul cu încetul untdelemn. La urmă punem lămîie, după gust și, cine dorește pune și ceapă tocată mărunt. La icrele de crap putem să adăugăm și puțin miez de pîine albă muiată și foarte bine stors, care se dă prin sită. Miezul de pîine se pune la început. Mai departe se procedează ca și la celelalte icre.

b) Conservarea fasolei. Ori și ce fasole, țucără, franceză sau verde este rezistentă la conservare, dar totul depinde de felul cum este pregătită. Mai jos vă dăm o rețetă, care dacă o urmați întocmai veți avea o fasole bine conservată. Se curăță fasolea, se oprește și cînd s-a muiat se sărează. Se lasă apoi să dea în clocot. După aceia se scurge și se pune pe o sită ca să se svînte. Se așează în borcan, atît cît este nevoie pentru o mîncare. Apa în care a fiert fasolea se toarnă peste ea. Se pune deasupra un strat de frunze de pătrunjel și se leagă apoi bine cu 2—3 hîrtii de celofan. Așezăm borcanele într-un vas mare bine învelit în jurnale sau cîrpe și le fierbem la bain-marie 5 minute (de cînd începe să clocotească apa). A doua zi le punem din nou la fiert, tot 5 minute. Deabia după ce s-au răcit complet le scoatem din vas.

TINERELE GOSPODINE: Crema de frișcă: Frecăm 2 gălbenușuri cu o lingură de zahăr și 1 linguri de ciocolată rasă. Amestecăm totul pînă obținem o compoziție fluidă. La ea adăugăm apoi 250 g. frișcă îndulcită și gata bătută. E indicată pentru torte.

Cremă de vanilie: La ½ litru de lapte călduț, se pune un baton de vanilie sau 4 pachete de zahăr vanilat. Se acoperă și se lasă să stea astfel 10—15 minute. Separat se freacă, într-un castron 4 ouă întregi cu 175 g. zahăr și 3 linguri de făină. Se toarnă laptele deasupra, încetul cu încetul, se pune pe foc mic. Amestecăm tot timpul și cînd începe să clocotească nu o mai ținem decît 2—3 minute. Se dă apoi deoparte.

DIABETIC: Dvs. doriți să știți cum se poate prepara înghețată fără zahăr — nimic mai simplu. La un borcan de iaurt de o jumătate kg. se adaugă o lămîie și jumătate zeamă și coaja rasă a unei lămîi. Se amestecă totul bine și se adaugă tablete de zaharină după gust. La fel se poate face și din zeama de la o portocală mai mare și jumătate din coajă rasă. Timpul de înghețare durează la frigiderul „Fram", între 7—8 ore.

Sezonul de vară a început din plin. Concediul bate la ușă și deci trebuie să ne pregătim. Să nu luăm cu noi lucruri inutile, dar nici lucrurile trebuincioase, elementare, să nu le neglijăm. Costum de bae, șort, pantalon, rochie de plajă și bluze, cît de multe. Iată principalele obiecte vestimentare necesare concediului la mare. Pentru aceasta dăm cîteva sugestii care vă pot fi de folos.

1) Peste pantalonul imprimat, lucrat fie din balon, olandă sau pichet, o bluză dreaptă uni în culoarea asortată cu imprimeul pantalonilor. Din dreptul cordonului prins în față cu nasturi, pornesc două șlițuri.

2) Rochie de plajă croită asimetric. Bretelele, cordonul și garnitura buzunarului din altă culoare de material.

3) Peste un șort de culoare închisă, o bluză imprimată din poplin sau „Răduca". La decolteu și clapele buzunarelor, bordaj în culoarea șortului.

4) Din imprimeu în dungi, un costum debaie fără bretele.

5) Un alt costum de baie din țesătură imprimată. Bretelele din material colorat.

Desene de Raia SOLOMONICA

PĂRINȚI ȘI COPII

ÎNTRE 7 ȘI 10 ANI...

„Îl cunoști pe Andrei de cînd era de-o șchioapă — îmi spunea dăunăzi o veche prietenă. Îți amintești desigur, cum de mic îl pasionau poveștile, istoristrile... Era copilul cel mai fericit și cel mai cuminte dacă-i citeai. Asculta ore întregi. Îi citeam întotdeauna cînd aveam timp, dar... tu știi ce ocupată sînt. Anul trecut, Andrei a împlinit 7 ani și l-am dat la școală. Eram bucuroasă — printre altele — că învățînd să citească am scăpat și eu de o grijă. Aveam siguranța că nu va lăsa cartea din mînă toată ziua. Și pentru că vedeam că-i plac povestirile istorice și de aventuri, i-am cumpărat cărți bune, clasice, de diverse genuri literare: „Ivanhoe", „1001 de nopți", „Cîntarea Romîniei", „Cei trei mușchetari" și altele. Credeam că va deveni un cărturar. Și cînd colo... A răsfoit cărțile, a citit titlurile și... le-a pus deoparte. Uite-te pe fereastră! Asta face acum toată ziua!" — încheie mama cu năduf.

Într-adevăr, în parcul micuț din fața casei, în grupul de copii care băteau mingea, Andrei părea cel mai activ. Privindu-l îl recunoșteam așa cum îl știam din totdeauna, viol, ager, inimos. Se schimbase oare băiatul? Și presupunînd că pasiunea pentru lectură îi trecuse, care era motivul care determinase această transformare?

L-am chemat pe Andrei în casă și l-am întrebat de-a dreptul:

— Andrei, nu-ți mai plac povestirile din cărți?

— Ba da!

— Am aflat că tot timpul îl petreci la joacă.

— Dacă nimeni nu vrea să-mi mai citească.

— E leneș și comod — interveni mama. Cum să-i citesc acum cînd a trecut în clasa a II-a?

Dar prietena mea greșea. Și greșeala ei era răspunsul la întrebarea ce mi-o pusesem. Mama lui Andrei socotise că era destul ca băiatul să intre în clasa I-a, ca să știe să și citească. Dar oare poate citi singur un copil, încă din primul an de școală? Bineînțeles că nu! În această perioadă, elevul abia descifrează semnele, silabisește cuvîntul, iar fraza reprezintă pentru el un drum lung și anevoios, la capătul căruia, uită de unde a plecat. Cititul se deprinde greu și abia la sfîrșitul primului an de școală, de cele mai multe ori abia în clasa a II-a, elevul poate parcurge mai cursiv o povestire. Pînă atunci, cititul îl obosește, îl descurajează, îl plictisește. Tot astfel s-a întîmplat și cu Andrei care a încercat să se descurce singur, dar greutățile întîmpinate ca „ucenic cărturar" l-au făcut să abandoneze această ocupație. Apoi, mama n-a știut nici să facă o alegere potrivită a cărților. Firește, Ivanhoe, Cîntarea Romîniei, 1001 de nopți, sînt cărți de preț care cultivă și dezvoltă dragostea cititorului pentru frumos. Și firește, în perioada de la 7—10 ani, cînd se formează gustul pentru citit al copilului, lectura lui trebuie aleasă și îndrumată cu grijă și răbdare. Dar trecînd brusc de la basmele ușoare cu conflicte scurte, simple, la romane de mare respirație, a căror acțiune se petrece pe mai multe planuri, romane presărate cu cuvinte noi și necunoscute, cu lungi descrieri de natură, părinții greșesc. Căci avînd o slabă experiență de viață, el nu va înțelege stările sufletești ale eroilor, bogăția de idei a operelor. Mai mult, copilul va fi plictisit de descrierile prea lungi, de faptul că nu poate pricepe sensul complicat pentru el — al faptelor ce se petrec. În general cînd un copil îți cere să-i citești o carte îți și precizează: Să fie cu Ileana Cosînzeana, să fie cu pirați, să fie cu lupte. Orientîndu-ne după preferințele copilului, alegîndu-i o lectură accesibilă vîrstei lui, introducîndu-l treptat în minunata lume a cărților și ajutîndu-l prin citit și explicații îl vom cîștiga sigur ca cititor.

Alice MIHALCEA

1. Bluzele lejere purtate peste fuste ajută foarte mult la aspectul siluetei. Această bluză imprimată are o plăticuță de sub care pornesc pliuri care sporesc lejeritatea bluzei.

2. Rochie lejeră cu linia evazată. Din crolelile laterale iese cordonul care se leagă fără să fie strîns.

3. Pentru după amiază, două piese din mătase imprimată, jacheta lejeră se închele lateral.

4. Două piese din material uni și în dungi. Bluza are garnitură din materialul fustei.

5. Rochie pentru toată ziua din bumbac imprimat. Tăieturile laterale ajută la lejeritatea modelului.

CURIERUL NOSTRU

FLORIA — Reghin: Și noi sîntem de aceeași părere cu dv. Este mai bine să rămîneți un timp în aceeași situație decît să vă complicați în mod inutil existența. Această relație care vi se propune nu are nici o perspectivă. În ceea ce vă privește nu este cazul să vă pierdeți vremea în zadar. Anii trec și ați putea regreta mai tîrziu. Ne surprind însă sfaturile pe care vi le-au dat oameni apropiați și de la care se poate pretinde mai mult. Poate că nu cunosc în totul situația de fapt.

RAIA — Suceava: Este adevărat că se întîlnesc multe cazuri de acest fel, dar fiecare are un specific aparte, încît soluțiile nu se pot generaliza. De aceea este și foarte greu să vă dea cineva un sfat. Numai dv. care cunoașteți foarte bine realitatea, puteți hotărî. Trebuie să vă spunem totuși că, în general, în asemenea cazuri s-au întîmplat mai multe eșecuri decît succese. Tocmai de aceea socotim că este necesar să vă gîndiți foarte bine înainte de a lua o hotărîre.

N. C. — Craiova: Este într-adevăr chiar foarte greu pentru dv. să rezolvați astfel de probleme. Ați uitat că sînteți la vîrsta cînd trebuie să rezolvați probleme de algebră. De fapt, ceea ce face obiectul scrisorii dv. nu sînt probleme în adevăratul înțeles al cuvîntului. Acestea sînt niște copilării, cărora le-ați acordat prea multă importanță. Este bine să nu mai procedați astfel, fiindcă s-ar putea ajunge la lucruri mai puțin plăcute.

ȘERBAN GH.: Ne cereți un lucru imposibil, cu toate că ne-ați trimis spre documentare și o fotografie. Ce-i drept, fotografia ne-a lăsat o impresie plăcută. Dar de aici și pînă la sfaturi de genul celor pe care ni le solicitați, este un drum foarte lung.

MODA DE TOAMNĂ ȘI IARNĂ PENTRU BĂRBAȚI

Deși s-ar părea că e încă devreme să discutăm moda de toamnă-iarnă, totuși creatorii își încep activitatea cu multe luni înaintea sezonului.

Moda pentru bărbați urmează același drum ca și cea pentru femei, deși evoluția ei este mai lentă și mai ponderată. Din punct de vedere al materialelor (care constituie unul din principalele elemente în îmbrăcăminte) anul acesta sînt moderne stofele cu desen și stofele ușor păroase. Desenele acestor stofe sînt moderate, păstrînd o linie discretă și bărbătească, dungi fine, mai late, carouri mici, desene fantezii și uni pentru anumite ocazii.

La îmbrăcămintea sport țesăturile sînt mai variate. Pentru tineret desenul în contextură se prezintă în carouri mari, pepit, desene fantezii, genuri de ecosez etc.

În acest an vor fi folosite blănurile artificiale (pentru gulere, căptușeli de haină), iar uneori ca garnitură la anumite modele va fi utilizat tricotul. La îmbrăcămintea bărbătească culorile tabac, frezuri și ocruri pînă la maro și oliv închis. Nu vor fi neglijate nici griurile pe diferite tonuri, iar uneori vor fi folosite chiar nuanțe ale roșului închis. Pentru tineri culorile sînt mai vii (oliv, albastru petrol, crem auriu etc.).

Ca linie, umerii costumelor sînt puțin mai drepți, talia este mai sus și cambrată, sacoul mai lung și evazat spre poală, în special cel clasic. Sînt moderne reverele înguste și lungi, iar costumul este însoțit uneori și de veste fantezii, fie la un rînd, fie chiar la două rînduri. Pantalonul este îngust și fără manșetă.

Linia paltoanelor este aproape dreaptă, cu un aspect lejer și moale, avînd lungimea pînă imediat sub genunchi. Atît paltoanele cît și demiurile se fac deobicei încheiate la un rînd, cu nasturi mari, uneori ascunși.

M. ALEXANDRU

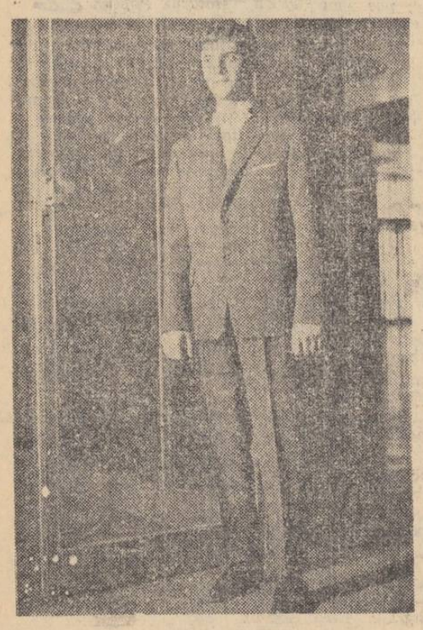

la munte sau la mare

AEROTERAPIA

Folosirea aerului ca mijloc de stimulare a funcțiunilor este o metodă eficace și ușor de aplicat atît pentru călirea organismului în scopul măririi rezistenței la îmbolnăviri, cît și ca factor ajutător în tratamentul unor anumite afecțiuni.

Aeroterapia sau băile de aer constă în expunerea metodică a corpului la aer. După recomandația medicului, corpul poate fi expus la aer complet gol sau parțial acoperit, iar în unele situații chiar îmbrăcat.

Terenurile utilizate pentru băile de aer — aerarii — trebuie să îndeplinească anumite reguli de igienă. Se vor folosi numai terenurile curate, lipsite de mirosuri neplăcute, ferite de praf și curenți care nu sînt situate în vecinătatea locurilor de producție care viciază aerul dimprejur. Se vor prefera grădinile și pajiștile sau străndurile, curțile ori terasele care sînt luminate din plin, dar ferite de curenți și soare în orele în care se efectuează băile de aer.

O cură de aeroterapie durează între 30 și 60 de zile. Se începe în prima zi cu 5 minute de expunere la aer și se crește zilnic expunerea cu cîte 10 minute, pînă se ajunge la durata unei ședințe aeroterapice de 1—2 ore.

Băile de aer se fac pe nemîncate sau la 2—3 ore după mese. În timpul băii de aer se va sta liniștit, fie culcat pe iarbă, pătură sau cearceaf, fie în poziție șezîndă. În timpul verii, cele mai indicate ore pentru băile de aer sînt între orele 18 și 20. Primăvara și toamna, orele cele mai potrivite sînt între 10 și 13.

Cînd se fac cu corpul complet gol, băile de aer se vor efectua numai în zilele lipsite de vînt și numai cînd temperatura nu scade sub 20 de grade. Dacă în timpul unei băi de aer se simte senzația de frig, apărînd așa-zisa „piele de găină", se vor face imediat mișcări, fricțiuni uscate, exerciții ușoare de gimnastică sau la nevoie se va întrerupe baia în ziua respectivă.

După efectuarea fiecărei băi de aer este recomandabil a se face un duș nu prea rece și de scurtă durată sau o frecție pe tot corpul cu prosopul ud.

Cînd medicul indică, băile de aer se pot combina cu băile de soare sau diverse procedeuri hidroterapice.

Băile de aer sînt recomandabile și în timpul iernii. Durata lor în acest anotimp necesită un timp mai redus de expunere dar o grijă mai mare la protejarea corpului prin îmbrăcăminte călduroasă.

În nevrozele astenice, aeroterapia contribuie mult la calmarea și tonifierea sistemului nervos.

În tulburările funcționale ale aparatului circulator și respirator, băile de aer care se efectuează strict după indicația medicului sînt de mare utilitate.

Aeroterapia este de un real folos pentru organismul nostru la toate vîrstele, cu condiția de a fi rațional aplicată. Pentru a obține maximum de rezultate de pe urma acestui prețios factor de călire și tratament, băile de aer nu trebuie făcute însă la întîmplare, ci numai după indicațiile medicului.

Dr. I. LEGIC

INTERESANT ȘI UTIL DE AFLAT DESPRE RAZELE ULTRAVIOLETE

● **PRECIZAREA biodozei sau determinarea timpului de eritem este o metodă științifică care constă în stabilirea pentru fiecare persoană, a gradului de sensibilitate la acțiunea razelor ultraviolete. Datorită acestei metode care a început să fie aplicată și în sanatoriile noastre balneo-climaterice de pe litoral, se poate calcula precis, în funcție de starea generală a organismului, durata de expunere și cantitatea globală de raze ultraviolete care sînt necesare fiecărui individ.**

● **CANTITATEA de raze ultraviolete care ajunge pe sol nu este totdeauna aceeași. Din această cauză — pentru o cît mai bună apreciere a timpului de expunere — pe plajele din Crimeea se anunță la intervale de cîteva ore prin semnalizatoare electrice speciale cantitatea de raze ultraviolete care cade în timpul respectiv pe sol.**

● **După ploaie, cînd cerul se înseninează, cantitatea de raze ultraviolete care ajunge pe pămînt este mai mare, deoarece atmosfera fiind spălată de impurități prin picăturile de apă, razele ultraviolete întîmpină mai puține obstacole în drumul lor.**

● **RAZELE ultraviolete au proprietatea de a pătrunde într-o oarecare cantitate și prin îmbrăcămintea subțire de bumbac, cînd aceasta e de culoare deschisă, spălată des și nu este scrobită.**

● **CHIAR și pe timp noros, atmosfera — în special a stațiunilor de pe litoral — este încărcată în timpul verii cu o apreciabilă cantitate de raze ultraviolete difuze, capabile să contribuie la stimularea funcțiunilor organismului.**

● **RAZELE ultraviolete sînt de mare utilitate și pentru gravide, căci contribuie la refacerea sărurilor de calciu din organismul viitoarei mame, care pierde mult din această substanță minerală în timpul dezvoltării fătului.**

● **EXPUNERILE abuzive la razele solare creează organismului printre alte tulburări și dezechilibrul elementelor care intră în compoziția sîngelui, producînd scăderea numărului globulelor roșii și a cantității de hemoglobină, creșterea numărului de globule albe și mărirea vitezei de sedimentare a hematiilor.**

COPIII LA MARE

Litoralul nostru oferă unul din cei mai prețioși factori naturali de cură pentru sănătatea copiilor, atît în ceea ce privește călirea organismului, cît și pentru tratamentul diverselor afecțiuni cronice.

Pentru copiii sănătoși, acțiunea simultană a aerului de pe litoral, încărcat cu aerosoli marini de iod, sulf și clorură de sodiu, a razelor ultraviolete care aci sînt mai puternice decît în orice altă parte datorită purității atmosferei, cît și a posibilităților de îmbăiere în apa mării bogată în săruri minerale de o deosebită valoare tonifiantă, constituie elemente care realizează o călire substanțială a organismului copiilor. Datorită acestor factori naturali de cură, funcțiunile hematopoetice, adică de regenerare a elementelor constitutive ale sîngelui, se echilibrează, la fel ca și secrețiile glandelor endocrine. Tonifierea organismului este completată prin acțiunea mecanică de masaj a valurilor mării, care stimulează circulația sîngelui și sporește elasticitatea musculaturii. Toate acestea contribuie la întărirea organismului, făcînd pe copii mai rezistenți față de îmbolnăviri, măresc posibilitățile de dezvoltare armonioasă a corpului și a facultăților intelectuale.

Pentru obținerea unor rezultate satisfăcătoare privind cura pe litoral a copiilor sănătoși este necesar însă a ține seama de recomandările medicului înainte de plecare. Trebuie avut în vedere că nu toți copiii suportă climatul excitant al litoralului, cum sînt de exemplu copiii al căror sistem nervos se află într-o prea accentuată stare de excitabilitate sau cei care prezintă exagerarea funcțiilor glandei tiroide.

De asemenea, trebuie avut în vedere că, sub vîrsta de 8 luni, nu se recomandă copiilor cura de soare pe litoral, deoarece rezistența organismului la această vîrstă nu este încă suficient de organizată, pielea fiind încă foarte sensibilă, iar schimburile nutritive incomplet echilibrate.

Referitor la băile de mare și aci intervin unele restricții în funcție de vîrstă. Copiii mai mici de 3 ani nu au voie să facă băi în mare, fiindcă acestea ar constitui o suprasolicitare a sistemului nervos, a cărui activitate este încă insuficient coordonată pînă la această vîrstă. Aceasta nu înseamnă însă că între 1 și 3 ani copiii nu pot beneficia de cura heliomarină. După vîrsta de 8 luni, copiii pot face plajă, ținîndu-se seama de recomandările medicale privind programul de expunere helioterapică. Pînă la vîrsta de 3 ani copiii vor veni în contact cu apa mării numai prin stropirea pe plajă cu apă adusă din mare. După vîrsta de 3 ani, cura heliomarină poate fi efectuată în toată complexitatea ei.

În ceea ce privește cura heliomarină pentru copiii bolnavi, afecțiunile care beneficiază de o astfel de cură în stațiunile de pe litoral sînt destul de numeroase. Multe afecțiuni inflamatorii cronice de natură tuberculoasă ca asteoartrite, ostelite, adenopatii și peritonite se rezorb prin acțiunea combinată a helioterapiei și climatului marin, datorită activării proceselor metabolice din organism. Cura pe litoral este indicată însă și copiilor care prezintă afecțiuni de altă natură cum sînt rahitismul și sechelele după această boală, insuficiența tiroidiană, dureri ale articulațiilor, dureri după consolidarea fracturilor și după operații ortopedice, unele forme de osteomielită, stări de anemie etc.

Copiii mai pot beneficia pe litoral și de ungerile cu nămol și băile de lac în stațiunile din vecinătatea ghiolului.

Stațiunile Eforie Nord și Eforie Sud, Techirghiol ca și Mamaia, Mangalia, Costinești și Năvodari oferă din plin posibilități pentru efectuarea în cele mai bune condițiuni a curei heliomarine. În scopul asigurării unei eficiențe cît mai mari a curei pe litoral, copiii trebuie să fie prezentați din timp medicului pediatru pentru stabilirea utilității curei în raport cu starea generală a organismului, cît și pentru asanarea prealabilă a eventualelor focare de infecție.

Dr. I. L.

ȘTIAȚI CĂ...

...ungerile cu nămol și expunerile concomitente la soare constituie așa numita „metodă egipteană"? Denumirea se datorește faptului că vechii egipteni au fost primii care au aplicat acest tratament, utilizînd nămolul Nilului.

...primele indicații asupra aplicării băilor de soare datează încă din timpul lui Hippocrat, marele învățat al antichității, care a trăit cu cinci secole înaintea erei noastre?

...datorită multiplelor sale proprietăți terapeutice, apa lacului din stațiunea balneoclimatercă Amara este folosită de localnici nu numai pentru băi, ci și ca medicament luat pe cale bucală? Un pahar cu apă din lac exercită o puternică acțiune laxativă.

magazin medical

FILATELIE

Expoziția mondială „Praga 1962"

Între 18 august și 2 septembrie vor avea loc în R.S. Cehoslovacă cele mai importante manifestări filatelice internaționale din acest an: expoziția mondială „Praga 62" și Congresul F.I.P. (Federația internațională de filatelie).

Expoziția, organizată cu prilejul împlinirii a 75 ani de cînd se practică filatelia pe teritoriul Cehoslovaciei, va avea loc în pavilionul cehoslovac de la expoziția mondială din Bruxelles, pavilion reconstruit în Parcul de cultură și odihnă „Iulius Fucik" din Praga.

Spre deosebire de expozițiile filatelice internaționale care au avut loc pînă în prezent, la „Praga 62" exponatele nu vor mai fi prezentate pe clase separate (cronologic sau tematic) ci pe țări. Fiecare țară va avea un sector unde vor fi prezentate toate exponatele provenite din acea țară. În felul acesta se va putea aprecia mai bine nivelul filatelic atins de fiecare țară.

Expoziția sub patronajul Federației internaționale de filatelie, are ca deviză: „Pentru prietenia între popoare și consolidarea păcii în lume".

■ Expoziția va ocupa o suprafață de aproape 10.000 metri pătrați, din care 1200 m.p. pentru secția cehoslovacă și 8.800 m.p. pentru expozanții străini.

● Din țara noastră s-au înscris să participe cu exponate peste 80 de filateliști din București și din alte orașe; dintre aceștia, 10 sînt filateliști tineri.

● Numeroși filateliști din țară vor vizita expoziția „Praga 62" în cadrul excursiilor organizate de Asociația Filateliștilor din R.P.R. în colaborare cu O.N.T.

● Vizitatorii din străinătate ai expoziției, au o reducere de 50 la sută pe căile ferate cehoslovace, atît la dus cît și la întors.

● Pînă în prezent, administrațiile poștale din 70 de țări, între care și țara noastră, și-au anunțat participarea cu exponate la expoziția „Praga 62".

● Numărul filateliștilor de pretutindeni care au solicitat să-și prezinte colecțiile la „Praga 1962" atinge aproape cifra de 2000, din peste 100 de țări.

● Juriul expoziției se compune din 37 persoane, din care 22 din alte țări. 9 din membrii juriului vor aprecia colecțiile tematice iar 5 vor aprecia colecțiile expuse de tineret.

● Cu prilejul expoziției, pe lîngă Congresul F.I.P. vor avea loc și alte manifestări internaționale. Astfel, între 18—20 august va avea loc la Praga Conferința redactorilor revistelor filatelice și ai rubricilor filatelice. Vor participa, pe lîngă reprezentanții presei filatelice din țările socialiste, delegații revistelor filatelice din Austria, S.U.A., Franța, Anglia, Belgia, Olanda, R.F.G. etc. etc.

● La 28 august va avea loc la Praga ședința plenară a celor două Comisii de contact F.I.P. și F.I.P.C.O.

● La 29 august va avea loc la Praga sesiunea specială a Federației Internaționale a Societăților Aerofilatelice (F.I.S.A.).

● La 1 septembrie, în timpul expoziției, se va sărbători pentru prima dată „Ziua internațională a mărcii poștale", ca urmare a chemării Congresului Federației Internaționale de filatelie, ținut anul trecut la Budapesta.

● Pentru popularizarea expoziției, în prezent se desfășoară la radio Praga un mare concurs filatelic destinat ascultătorilor din străinătate. Concurenții trebuie să răspundă la una din întrebările difuzate zilnic la radio, la emisiunile pentru străinătate. Printre premii se numără: excursii de o săptămînă la expoziția de la Praga, colecții complete de mărci din Cehoslovacia, neobliterate etc.

● Poșta cehoslovacă a pus în circulație o serie de patru mărci, speciale pentru poșta aeriană, ilustrînd emblema și deviza expoziției „Praga 1962": „Pentru prietenia între popoare și consolidarea păcii în lume". Valorile, de 80 h, 1,40 K, 2,80 K, 4,20 K reprezintă păsări și flori. Mărcile, în cîte patru culori, sînt gravate.

● A fost pusă în circulație și o serie de cărți poștale ilustrate, purtînd mărci cu subiecte din istoria poștei cehoslovace.

● Compozitorul Jiri Srnka, laureat al Premiului de Stat, a compus un cîntec dedicat expoziției. Cîntecul va fi transmis la radio și televiziune, în timpul expoziției, oridecîte ori se vor transmite știri cu privire la această manifestare grandioasă.

● Vizitatorii expoziției „Praga 1962" vor primi o insignă din metal emailat, reprezentînd prima marcă cehoslovacă, emisă la 18 decembrie 1918.

RIK AUERBACH

— ...Și ea, nu și nu! Numai floarea de piatră să-l aduc...

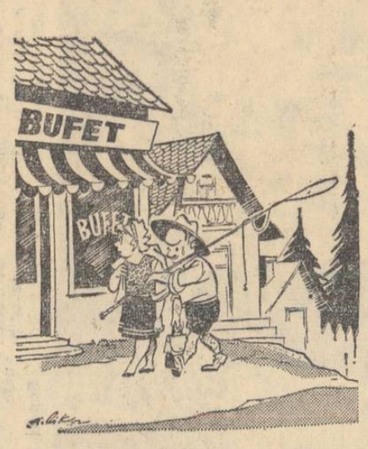

— Să încercăm aici, poate ai mai mult noroc...

— Ahaa! De-aia îi spune „la cabana trei brazi"...!

— E o frumusețe! Păcat că nu-i pot da un telefon Lenuții...
— Dacă n-ai niciodată o fisă la tine...

GH. CHIRIAC

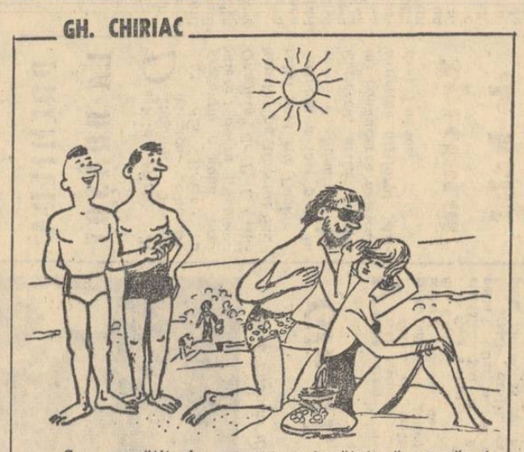

— S-a pregătit de sezon: a învățat să spună „te iubesc" în șapte limbi!...

M. ASLAN

Doctorul: Radiografia arată cam ce te apasă pe suflet...

FRED GHENĂDESCU

VECINE CERTĂREȚE

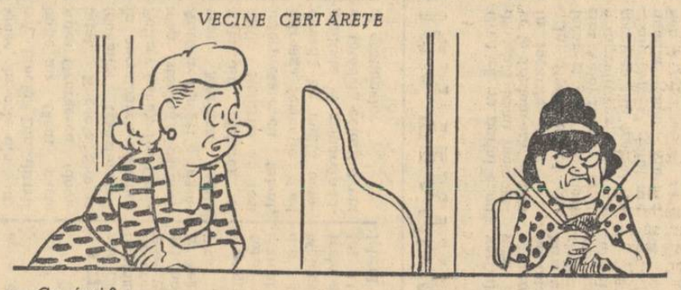

— Ce faci?
— Mă privește!
— Te privește? Cine te privește? Poate lumea că ești afurisită...

AL. CLENCIU

— Să trăiți, cu ce vă putem servi? — Un... „meniu fix"!...

Scrisori de la odihnă expediate de...

...un pictor

Gîndurile, spre minuni
mă poartă
Litoralul cînd îl vizitez.
Și mi-e teamă parcă
să-l pictez
Să nu spui cumva că plagiez
O sublimă operă de artă.

...un somnoros

Pe Valea Prahovei, în tihnă
Te prinde somnul
și-n poieni.
În vila noastră la odihnă,
De-aceia toți dormim...
Bușteni.

...un bolnav de ficat

La Olănești, beau apă
însetat
Dorind să spulber
un proverb bătrîn
Și-anume: cînd ai piatră
la ficat
Că... „apa trece... pietrele
rămîn".

D. TABACU

POȘTA REDACȚIEI

S. AVRAM — Rm. Sărat. Explicarea denumirii unor mări nu ni se pare interesantă deoarece prezintă lucruri general cunoscute. Bibliografia ce o dați, indică lucrări recente, foarte des uzitate astfel că tot ce spuneți nu constituie o noutate.

N. BRÎNDĂ — Cluj. O publicăm pe cea adresată unui confrate.
Te-aud cum spui cu ironie
— „M-aplec talentul să-ți privesc !?
Privindu-ți muza ageamie
Eu nu m-aplec... ci mă-ndoiesc.

V. SAVINESCU — Oaș. Nu trebuie să vă cereți iertare pentru timpul răpit cu citirea epigramelor dv. Trebuie să știți că ne face plăcere să primim cît mai multe scrisori de la cititori. Și acum partea a doua a răspunsului nostru: epigramele nu sînt publicabile, întrucît ele seamănă mai mult a strigături. Or, epigrama are și ea legile ei. Mai încercați.

V. COBAN — Arad. Ne face plăcere a vă încuraja, publicîndu-vă o nouă epigramă. De data aceasta, una care țintește un compozitor care scrie cu greu:
La 50 ani el scrie
Un crîmpei de melodie
Peste un secol? Cine știe?
Va da gata-o simfonie.

ION ILIE IONESCU — Teleajen. De data aceasta nu ne-ați mai dat prilejul să mai încredințăm tiparului lucruri mai bune. „În caz de nepublicare — ne spuneți dv. — ambiția mă va face să scriu altele mai bune". E ceea ce vă recomandăm și noi.

Colțul fotografului amator

Fotografii la mare (III)

Poate că multora li se va părea curios că recomand ca tocmai la mare, unde lumina este atît de puternică, să folosească filme de sensibilitate mai mare! Dacă își vor aduce însă aminte că filmele cu cît sînt mai sensibile, cu atît redau mai dulce contrastele, atunci nu se vor mai mira. Deci, acolo unde există lumină multă și contraste puternice, filme de 21° DIN și, în zilele mohorîte, cînd totul este cenușiu, filme de 17°DIN. Lucrînd în felul acesta, negativele nu ne vor mai da bătaie de cap la mărit. În afară de alegerea justă a sensibilității filmului, va trebui să se aleagă și o expunere ceva mai lungă decît cea indicată de exponometru, pentru ca umbrele să nu devină negre, opace, ci să rămînă transparente, purtînd în ele bogăția luminii reflectate care iluminează toate detaliile. Desigur că, ținînd seama de prelungirea timpului de expunere developarea trebuie scurtată cu cîteva minute față de timpul normal de developare. Este știut că filmele au în general tendința de a exagera, de a rezuma gradația tonurilor din natură și de aceea acolo unde contrastele sînt mari, trebuie să luăm măsurile necesare prin alegerea filmului, expunere și timpul de developare, pentru a nu obține fotografii „cretă și cărbune".

Vă reamintesc sistemul de lucru cu diafragma, timpul de expunere și distanța, fixate dinainte. Cred că cu film de 21° DIN, diafragmă 11, 1/100 și distanța la 7 m., veți putea realiza majoritatea fotografiilor de instantanee pe plajă, fără să trebuie să țineți pe cei pe care îi fotografiați încremeniți în soare pînă terminați toate punerile la punct. Grija principală rămîne doar cadrajul și alegerea momentului celui mai potrivit.

Plaja, faleza, minunatele clădiri și străzi noi oferă din belșug un mare număr de subiecte dintre cele mai frumoase. Aș vrea să mă opresc puțin la fotografia de arhitectură și la filtre, despre care mă voi ocupa mai pe larg cu alt prilej. De pe acum însă, aș vrea, pe scurt, să amintesc că filtre se întrebuințează pentru fidelitatea redării culorilor (în general filtrele corectează distorsiunile de culori pe care le produc filmele). Filtre se pot întrebuința însă și pentru a crea o anumită atmosferă, a scoate în relief anumite culori în pofida altora etc. Chiar cu riscul de a închide mult culoarea cerului, încercați să faceți fotografiile de arhitectură cu un filtru galben închis sau chiar portocaliu. Strălucirea, luminozitatea optimistă a noilor clădiri va ieși mult în evidență, profilate pe un cer de culoare mai închisă.

Fotografii de mare efect se obțin în contra luminii, cînd soarele este jos, aproape de orizont și aruncă o dîră de lumină peste valuri (atenție: parasolar!). Animați cîteodată prim-planul cu siluete caracteristice de oameni, plante, bărci și plase de pescari. Dacă subexpuneți, obțineți efecte frumoase de noapte cu lumină de lună. În unele fotografii așteptați să treacă vreo ambarcațiune chiar peste dîra de lumină.

Înainte de a termina, o rugăminte: trimiteți-mi la redacție unele din fotografiile pe care le-ați făcut, pentru a le discuta în unul din „colțurile" noastre viitoare.

Eugen IAROVICI

Cățelușul Boroboață

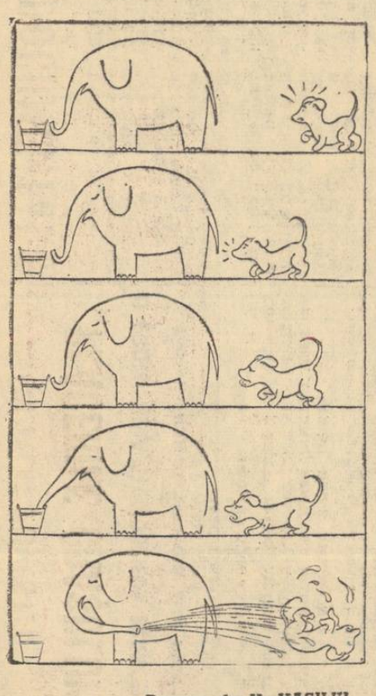

Desene de V. VASILIU

REBUS magazin

Moment muzical

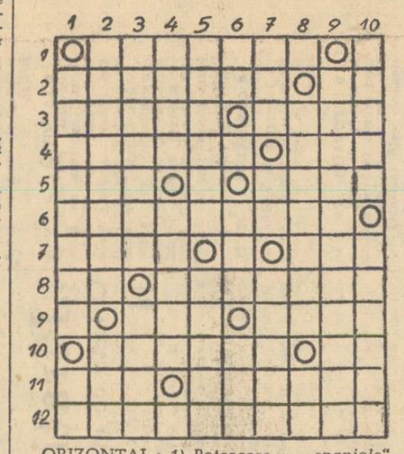

ORIZONTAL: 1) Petrecere ... cu muzică! 2) Petrecere ... fără muzică! — Dimpotrivă 3) Lento — Fără acompaniament 4) Una din „melodiile nemuritoare" — Final muzical! 5) Nume japonez — D-a capo.... 6) ... al fine (pl) 7) Bocet! — Partea a doua din „Marina"! 8) N-ai! — Are cîntecul lui în filmul „Căpitan la 15 ani" 9) Pianissimo! — Surdină „ la ureche 10) Capo-d-opera lui Leoncavallo — Refrenul unui cîntec ardelenesc 11) „Nocturnă" în interpretare griveiană — Nu cîntă singur 12) Personaj feminin tematic.

VERTICAL: 1) Nu prea ridică tonul — Hîc! 2) Mărunțiș muzical — Instrument de suflat... baloane de săpun 3) Trompete, tromboane și familia lor... metalică — Arătos dar nu cîntă frumos 4) Autorul „Simfoniei spaniole" — Mîrîie și ei! 5) Ochi și urechi! — A începe o bucată muzicală 6) În romanță! — Rudă cu alunița — Intrarea toreadorului! 7) Un om... solo — Invitație (dar nu la vals) — Colecție de... sunători 8) Instrument popular de suflat — Fragment din „Traviata" 9) În orchestrele de suflători 10) Sora mai mare a viorii... — Și sora ei rustică.

B. ARITON

Buchet de flori

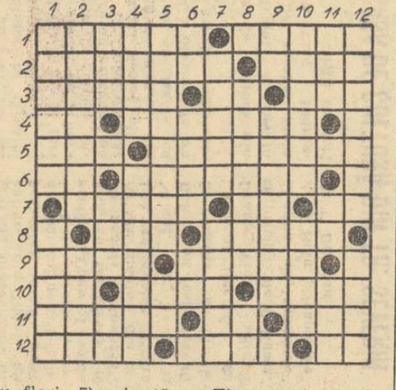

ORIZONTAL: 1) Ghiocei... în București! — Flori de hîrtie și pomi de carton 2) Servită cu... floricele — Scriitor francez, autorul printre altele al poeziei „Frunze de toamnă" 3) „Nada florilor" de Mihail Sadoveanu — De ce?! — Cîmp semănat 4) Animale blînde — Parte a florii care conține polenul (pl.) 5) Varietate, sort — A scris binecunoscuta poezie „Floare albastră" 6) 365 zile — Vase pentru flori. 7) Cadru pentru „Floarea de piatră" — Secol — Posezi 8) General al lui Mihai Viteazu — Prețios 9) Ud — Pe scena ei puteți vedea „Floarea roșie" de Glier (pl.). 10) Pronume — Acești — Floarea ochilor 11) Inflorescență a unor arbori, formată din floricele foarte mici — Poftim! — Localitate în Brazilia 12) Reședința de iarnă a florilor — Flori... luate cu bucata — Coada trandafirului!

VERTICAL 1) ...„In casa toamnei nu te vezi / De mic și de uitat. / Dar toate florile-n livezi / Ți-așternu cîte un pat / ... („Puțin" de Tudor Arghezi) — Autorul romanului „Dama cu camelii" 2) Grămezi nesfîrșite de flori de gheață — Țin ca nimeni la bobocelul lor 3) Creangă — Strigăt cu care se îndeamnă caprele — R 4) Anexa motocicletei — Raiul florilor 5) Cu înfloriturl pe margini — Liniște 6) Armăsar — A pictat tabloul intitulat „Anemone" — De la (od.) 7) Acceptat — Apărătorii trandafirilor 8) „Lalele", „Se scuturau toți trandafirii" sau „Firicel de floare albastră" — Măsură agrară 9) Exclamație — Vin-soarele frunzelor 10) Flori luate una cîte una din grădină — Pomi cu flori mici de culoare roz 11) Localitate în Abisinia — Cap... fără cap! — Aici 12) Straturi de flori — Floare la ureche.

Elvira BOGASIERU

• FEL DE FEL • FEL DE FEL •

Caleidoscopul invențiilor și descoperirilor

● Uneori pomii fructiferi care se dezvoltă normal și dau rod, încep pe neașteptate să se ofilească și dau din ce în ce mai puțin rod. Cum se explică aceasta? La suprafața solului se adună în cantități mari ape

subterane care sînt menținute de stratul de sol impermeabil. Din această cauză rădăcinile pomilor fructiferi putrezesc.

Specialiști din R.D.G. au pus la punct un procedeu interesant de „tratament" al unor livezi, în care pomii suferă de aceste neajunsuri. Ei efectuează o serie de explozii subterane de mică intensitate care distrug straturile impermeabile.

● Într-un laborator din Italia a fost realizată o vopsea care aderă bine și la mase plastice, metal, sticlă și hîrtie. Este vorba de o

soluție de polimeri într-un solvent organic. Vopseaua nu se decolorează chiar în condițiile influenței îndelungate a luminii solare.

● În R. S. Cehoslovacă a început recent fabricarea unor instrumente chirurgicale cu aspect mai puțin obișnuit. Suprafața lor este mată sau neagră. În acest fel se evită petele de soare ce se produc pe instrumentele lucioase. La operațiile complexe care cer din partea chirurgului o mare putere de concentrare și precizie folosirea acestor instrumente s-a dovedit foarte indicată.

● Oamenii de știință de la Institutul de cercetări științifice din Colombo (Ceylon) au pus la punct un procedeu de obținere din frunze de ceai a unui extract care se dizolvă complet în apă.

Este deajuns a dizolva într-un pahar cu apă fiartă o granulă din extractul de ceai, pentru a obține o băutură cu gust plăcut, care nu se deosebește de ceaiul preparat în mod obișnuit.

● În prezent se fac numeroase experiențe pentru a studia influența imponderabilității asupra omului.

La laboratorul din Broox al Forțelor militare aeriene din S.U.A. (Texas) s-a constatat că persoanele scufundate în apă (aceasta s-a făcut pentru a imita condițiile imponderabilității) nu simt nevoia de somn.

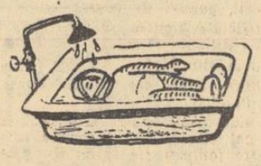

După ce au stat o săptămînă sub apă, persoanele asupra cărora au fost efectuate experiențele renunță fără dificultate la somn timp de mai multe zile.

Limba părților

Doi arheologi din Leningrad au descifrat inscripțiile trasate cu cerneală, făcute din negru animal, pe vreo 200 fragmente de ceramică antică și au compus un dicționar al limbii pe care o vorbeau locuitorii regatului Part. Acesta se întindea de la fluviul Eufrat pînă la Oceanul Indian în epoca cuprinsă între anii 250 î.e.n. și 227 e.n. pe o durată deci de aproape 500 de ani.

Limba părților aparține aceluiași grup ca și limba persană, dar din ea nu mai subzistă decît cîteva cuvinte în niște foarte vechi documente armenești. Inscripțiile descifrate pe resturile de ceramică au adus informații prețioare la organizarea administrativă, socială și economică a regatului, precum și asupra religiei părților.

SAH

Un succes de prestigiu

Întîlnind la Budapesta echipa de șah a R.P. Ungare, reprezentativa noastră a obținut o victorie valoroasă, meritată și de prestigiu. Scorul de 13,1/2 — 10,1/2 în compania unei echipe care și-a înscris de mai multe ori numele printre cîștigătoarele Olimpiadelor de șah, vorbește mult despre frumoasa comportare a jucătorilor noștri și îndreptățește speranțe pentru un loc cît mai bun la Olimpiada de șah de la Varna, din toamnă.

Iată rezultatele detaliate ale acestei întîlniri:

Ciocîltea — Barcza 1,1/2 — 0,1/2.
Ghițescu — Lengyel 0,1 — 1,0.
Drimer — Haag 1,1/2 — 0,1/2.
Soos — Bilek 1/2, 1/2 — 1/2, 1/2.
Gheorghiu — Kluger 1/2, 1/2 — 1/2, 1/2.
Radovici — Pogatsch 0,1/2 — 1,1/2.
Gunsberger — Dely 1,0 — 0,1.
Troianescu—Szöllösi 1,0 — 0,1.
Pavlov — Fülop 0,1 — 1,0.
Nicolau — Karacaș 0,1 — 1,0.
Perevosnic — Honfi 1,1 — 0,0.
Teodorescu — Bilek 1/2, 1/2 — 1/2, 1/2.

Pentru a obține amănunte cu privire la această întîlnire ne-am adresat tovarășului Veniamin Urseanu, antrenorul echipei care ne-a declarat următoarele:

Victoria pe care am obținut-o în meciul cu șahiștii ungari este cu atît mai prețioasă cu cît, pînă acuma, echipa noastră nu a reușit niciodată să cîștige la reprezentativa R.P. Ungare.

Jucătorii noștri au jucat dîrz, cu mare putere de luptă. De menționat că la primele patru mese — unde s-au înfruntat, în linii mari, echipele olimpice — am ieșit învingători cu 5—3. Radovici, singurul jucător care a obținut doar jumătate de punct, a pierdut prima partidă în urma unei greșeli făcute într-o poziție net superioară.

Cu prilejul acestei întîlniri s-a confirmat eficacitatea îmbunătățirilor aduse în metoda noastră de antrenament. În perioada pregătirilor a fost pus accentul pe pregătirea tehnică, fizică, pe cunoașterea particularităților fiecăruia din viitorii adversari.

După o serie de rezultate bune obținute recent la turnee internaționale individuale de Ciocîltea, Ghițescu, Margareta, Perevosnic și Alexandra Nicolau, victoria de la Budapesta confirmă cotitura pe care o face șahul nostru, nivelul lui ridicat.

O partidă din „Turneul candidaților"

Iată modul instructiv în care Petrosian a dus la cîștig partida din ultimul tur cu Korcinoi, exploatînd mutarea mai slabă a adversarului său 12...Ne7 (ar fi fost mai bună mutarea 12... N:c3).

Alb: Tigran Petrosian
Negru: Viktor Korcinoi

1. c4,c5	16. Db3+, Re8
2. Cf3, Cf6	17. Cd5, Nd6
3. d4, c:d4	18. Ce6, b5
4. C:d4, g6	19. Cdc7+, Re7
5. C:c3, d5	20. Cd4, Rf8
6. Ng5, d:c	21. C:a8 și Korcinoi
7. e3, Da5	cedează, Negrul nu
8. N:f6, e:f	putea luca 14...
9. N:c4, Nb4	D:e3+ pentru că,
10. Tc1, a6	după punerea regelui la adăpost, albul
11. 0-0, Cbd7	ar fi obținut un
12. a3, Ne7?	atac cîștigător cu
13. b4, De5	Tel și Cd5.
14. f4!, Db8	
15. N:f7+!, R:f7	

Selecționata Pămîntului pentru un ipotetic meci cu fotbaliștii din Marte!

Unul din corespondenții în Chile al ziarului „L.Unita", trecînd în revistă jucătorii care s-au relevat în mod deosebit cu prilejul celei de a 7-a ediții a „Cupei Mondiale", a alcătuit, după cum urmează, cea mai bună echipă a globului nostru, în vederea unei ipotetice întîlniri cu selecționata planetei Marte:

PORTAR: Schroif (R. S. Cehoslovacă).

FUNDAȘI: Djalma Santos Brazilia), Maldini (Italia), Sarosi (R. P. Ungară).

MIJLOCAȘI: Solymosi (R. P. Ungară), Masopoust (R. S. Cehoslovacă).

ÎNAINTAȘI: Garrincha (Brazilia), Ivanov (U.R.S.S.), Albert (R. P. Ungară), Pele (Brazilia), Skoblar (R.P.F. Iugoslavia).

Iată, de altfel, după același corespondent, o clasificare pe posturi a celor mai buni jucători care au evoluat în Chile:

PORTARI: Schroif, Iașin (U.R.S.S.), Roma (Argentina), Springett (Anglia).

FUNDAȘ DREAPTA: Djalma Santos, Armfield (Anglia).

STOPER: Maldini, Popluhar (R.S. Cehoslovacă), Mauro (Brazilia).

FUNDAȘ STÎNGA: Sarosi, Nilton Santos (Brazilia), Schnellinger (Germania).

MIJLOCAȘ DREAPTA: Solymosi, Zito (Brazilia), Voronin (U.R.S.S.).

MIȘLOCAȘ STÎNGA: Masopoust, Netto (U.R.S.S.).

EXTREMĂ DREAPTĂ: Garrincha, Strybani, Șandor (R. P. Ungară).

INTER DREAPTA: Ivanov, Sekularac (R.P.F. Iugoslavia), Haller (Germania), Scherer (R. S. Cehoslovacă).

ÎNAINTAȘ CENTRU: Albert, Di Stefano (Spania), Ponedelnik (U.R.S.S.), Kvasniak.

INTER STÎNGA: Pele, Sivori (Italia), Haynes (Anglia), Tichy (R.P. Ungară), Bruells.

EXTREMĂ STÎNGA: Skoblar, Fenyvesi (R.P. Ungară), Schaeffer (Germania), Gento (Spania), Charlton (Anglia).

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

„VISURI ÎNDRĂZNEȚE"
Un nou spectacol al Ansamblului C. C. S.

Noua premieră a Ansamblului de cîntece și dansuri al C.C.S., „Visuri îndrăznețe" (muzica de Florin Comisel : libretul Vladimir Litvin, coregrafia și montarea artistului I: Gheorghe Ștefan, coregrafia și montarea actului II : Floria Capsali și Mititâ Dumitrescu ; versurile : Victor Tulbure ; conducerea muzicală : Victor Popescu), este prezentată mai întîi publicului din țară.

— Întreprindem un lung turneu, de la sfîrșitul acestei luni și pînă la începutul lui septembrie în orașele patriei noastre (între care Cugir, Deva, Lugoj, Caransebeș, Reșița, Timișoara, Arad, Oradea, Dej, Bistrița, Tg. Mureș, Sighișoara, Sibiu, Buzău, Focșani, Bacău, Onești, Galați, Brăila, Lupeni, Petroșani, Hunedoara) și apoi vom juca la București — ne-a declarat tov. Vladimir Litvin, directorul Ansamblului.

— Despre ce este vorba în „Visuri îndrăznețe" ?

— E un spectacol plin de tinerețe și de optimism. În partea întîia — intitulată „Tinerețea unui oraș" — sînt prezentate munca, viața, oamenii, realizările mari ale Bucureștiului într-o îmbinare de cîntec, dans și versuri. Dintre momentele mai importante amintesc : „După amiază de odihnă în parcul Herăstrău". „Evocarea eroică a Gărzii revoluționare", „Vizita pe noua cale a Griviței revoluționare", „Vizita pe noua cale a Victoriei", „La Stadionul 23 August". „La noul Circ de Stat". „În vizită la Complexul Social Studențesc".

În partea a doua a spectacolului o actiunea se petrece la clubul unei uzine metalurgice din Capitală unde s-a organizat sărbătorirea fruntașilor din uzină. La această sărbătorire participă și cîtiva foști muncitori ai uzinei : un inginer siderurgist, un inginer mecanizator al agricol, un navigator, o profesoară și o balerină. Toate momentele actului doi sînt legate de prezența acestor personaje.

Sandu NAUMESCU

Imagine din spectacolul „Bal mascat" de Verdi, pe scena Operei de Stat din Timișoara.

„BAL MASCAT" pe scena timișoreană

Pe scena operei timișorene, a fost montată lucrarea lui Verdi „Bal mascat" în regia artistică a lui Marianti Banu. Din distribuție fac parte Ilia Cazacu (Amelia), Nicolae Zaharia (Riccardo), Mina Popescu (Ulrica), Titus Moraru, Emil Rotundu, Gabriela Ganea, Ica Mavrodin, Elena Botez, Mihail Gligor.

Scenografia aparține lui Ovidiu Sturdza, iar conducerea muzicală lui Mihail Beleavcenko.

SCHIMB DE SPECTACOLE

În zilele acestea și pînă la 15 iulie colectivul Teatrului Național din Cluj și colectivul Teatrului Național din Iași se află în schimb de spectacole. Actorii clujeni vor prezenta publicului ieșan spectacole cu piesele „Febre", „Oameni care tac", „Orfeu în infern", „Puterea intunericului", „Take, Ianke și Kadîr", „D-ale carnavalului", iar actorii ieșeni vor prezenta publicului clujean : „Pașacoglia", „Chirița în provincie", „Al patrulea", „Romagnola", „Svejk în al doilea război mondial" și altele.

PREMIERĂ LA BRAȘOV

Deși la sfîrșit de stagiune, Teatrul muzical „Gh. Dima" din Brașov a prezentat o nouă premieră : opera „Evgheni Oneghin" de P. I. Ceaikovski, pe care îl realizează regizorul Claude Chabrol, avînd ca protagoniști pe Danielle Darrieux, Michèle Morgan, Giulietta Massina și pe tînărul actor Charles Denner, de la Teatrul Național Popular, care debutează pe ecran.

Spectacol de balet

Echipa de balet copii a sindicatului Teatrului Național „I. L. Caragiale" (pentru a șaptea oară distinsă cu diploma de fruntașe pe Capitală) a prezentat zilele trecute în Sala Studio un frumos spectacol, plin de fantezie și de optimism, intitulat „Apa binelui", bazat coregrafic în cinci tablouri (coregrafia : Nina Simian ; regia : Lia Niculescu). E vorba în acest basm coregrafic de o domniță frumoasă, țară e frumoasă, dar pe cît de frumoasă, pe atît de rea. De aci o seamă întreagă de peripeții, dîndu-se o interesantă luptă între bine și rău, din care învinge, în cele din urmă, binele. Din distribuție au făcut parte Anca Georgescu (domnița), Eugenia Simian (domnița transformată în cersetoare), Rodica Foltzer (zîna), Ica Gociman (stăpîna flăcărilor), Aurora Covaci (pasărea), Mariana Matiu (fata din pădure) și alții. Rolurile au fost interpretate cu talent, întreaga formație dînd dovadă de multă omogenitate și remarcîndu-se totodată coloritul viu al costumelor.

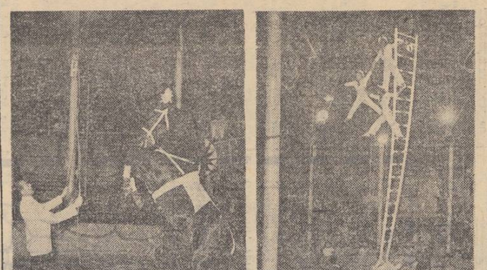

Două imagini din spectacolele circului : dresură de cai (stînga) și acrobații la scară (dreapta).

Circul, acasă și peste hotare

Veștile despre turnee sînt așteptate întotdeauna cu nerăbdare și cu emoție de întreg colectivul Circului de Stat din Capitală.

— Cum a fost la Constanța ?... Dar la Budapesta ?... Dar la Kiev ?... În orașele patriei, ca și peste hotare, artiștii noștri de circ desfășoară o intensă și frumoasă activitate. Vă reamintiți desigur de excepționalele spectacole ale artiștilor de circ sovietici date în Capitală și intitulate „O seară la Moscova". Drept răspuns, artiștii noștri de circ au prezentat în Uniunea Sovietică „O seară la București". Și știrile sosite de acolo sînt deosebit de îmbucurătoare : la Kiev, în decursul unei luni de zile peste 80.000 de spectatori au aplaudat realizările colectivului Circului nostru de Stat.

Din R. P. Ungară alte vești : acolo se află în turneu trupa Ganea (zburători) sau din R. S. Cehoslovacă unde evoluează 3 Cassian (acrobații cu motociclete).

La Constanța sau la Oradea, la Turnu Severin sau la Alud spectatorii au posibilitatea să asiste la reprezentațiile circului nostru, pentru că deplasările colectivelor au loc cu regularitate. Pe de altă parte, zilele acestea publicul bucureștean, a fost invitat la o nouă premieră „Elan și tinerețe", în cadrul programului apar 4 Bernea (scara acrobatică), 4 Popescu (jocuri icariene), 2 Ferrari (fluzionism), Willy Pop (dresură de cai), Orchis Felician (divertisment sportiv), comicii Boni și Sache și alții. De asemenea își dă concursul o trupă de artiști cehoslovaci : 5 Schiray (acrobații la paralele), 2 Krilov (loping aerian) etc.

OPERA CLUJANĂ ÎN TURNEU

Vara, Opera Română din Cluj își părăsește sediul și pleacă în lungi turnee, ducînd ecoul artilor remarcabile pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării. În unele localități ca Gherla, Bistrița, Dej, Cîmpia Turzii, Turda, sînt prezentate suite întregi de spectacole.

Pentru muncitorii forestieri din Valea Mică și colectiviștii din Nepos, Dumitra, Rebrișoara, Telciu — opera din Cluj a deplasat echipe cu un repertoriu adecvat. Au fost prevăzute de asemenea spectacole cu „Trubadurul", „Traviata", „Lucia di Lammermoor", „Lăsați-mă să cînt", „Casa cu trei fețe" la Alba Iulia, Sebeș, Reghin, Mediaș, Tîrnăveni ș.a.

În luna iulie, colectivul operei se va deplasa în regiunile Hunedoara (la Deva, Orăștie, Brad, Cugir și Hunedoara), Banat și Crișana unde va prezenta un număr de 50 de spectacole cu operele „Traviata", „Bărbierul din Sevilla", operetele „Lăsați-mă să cînt", „Ana Lugojana" etc. Vor lua parte la turneu Stela Simonetti, artistă emerită, laureată a Premiului de Stat, Lucia Stănescu, artistă emerită, laureată a Premiului de Stat, Traian Popescu, artist emerit, laureat al concursurilor de la Praga și Vervières, Lya Hubic și Augustin Almășan, artiști emeriți, Vasile Sildan, Ioan Buzea și alții.

LUMINILE RAMPEI

● TEATRUL Academic „A. S. Puşkin" din Leningrad a prezentat în premieră piesa lui Bertolt Brecht „Omul cel bun din Seciuan", în regia lui R. Suslovici.

● SUB TITLUL „Autorul va muri azi", teatrul „Luceafărul" din Chișinău (R.S.S. Moldovenească) pregătește premiera piesei lui Al. Mirodan „Celebrul 702".

● ULTIMA premieră din această stagiune a Teatrului Național din Iași este poemul feeric „Însir-te mărgărite" de Victor Eftimiu. Regia spectacolului aparține lui Nic. Moldoveanu, iar scenografia e semnată de Hristofenia Cazacu. Din distribuție fac parte : Constantin Sava, Doria Varga, Adina Popa, Margareta Baciu, Vladimir Jurăscu, Angela Birsan, Lidia Pașcofski, Valeriu Burlacu, Virgil Raicliu, Teofil Vilcu și alții.

● UNA din puternicele drame ale scriitorului irlandez Sean O'Cassey, *„Cînd steaua se înroșește"*, evocînd hotărîrea cu care clasa muncitoare s-a împotrivit de la începutul fascismului, se reprezintă în cadrul Festivalului teatral de la Aubervilliers (Franța), în regia lui Gabriel Garran.

● LA VIENA, trupa teatrului din Lyon — Villeurbanne, în frunte cu reputatul actor și animator de teatru francez Roger Planchon, a obținut un răsunător succes reprezentînd comedia *„Georges Dandin"* de Molière. În continuare artiștii francezi sînt în turneu la Atena.

● ÎN VREME ce la Moscova a întreprins un turneu compania teatrală franceză condusă de Jean Louis Barrault și Madeleine Renaud, la Paris a cucerit sufragiile publicului francez colectivul Teatrului Mic Academic din Moscova. Artiștii sovietici au prezentat spectacole cu „Puterea întunericului" de L. Tolstoi și „Dolegli" de V. Axionov.

● REVISTA „Europa" consacră un număr recent dezvoltării teatrului francez în cursul ultimilor 50 de ani. Se publică, printre altele, amintiri despre Jacques Copeau, Louis Jouvet, documente inedite ale Sarei Bernhard, ș.a.

● REPERTORIUL turneului de vară al companiei teatrale conduse de Jean Deschamps cuprinde *„Fedra"* de Racine cu Edvige Feuillère, *„Amphitrion"* de Molière, *„Bărbierul din Sevilla"* de Beaumarchais și *„Monserrat"* de Emmanuel Roblès.

ECOURI

● STUDIOUL Diafilm din Moscova a realizat cîteva filme inchinate amintirii lui V. I. Lenin : „Vladimir Ilici Lenin", „Muzeul Lenin", „Lenin la Kremlin", „Lenin la Moscova", „Chipul lui Lenin în artă" etc.

● FRANÇOISE SAGAN *semnează scenariul și dialogurile unui nou film, pe care îl realizează regizorul Claude Chabrol, avînd ca protagoniști pe Danielle Darieux, Michèle Morgan, Giulietta Massina și pe tînărul actor Charles Denner, de la Teatrul Național Popular, care debutează pe ecran.*

● JEAN GABIN va apare în al 70-lea rol al său, filmul „Gentlemanul din Epsom", în regia lui Gilles Grangier. În alte roluri vor apare Madeleine Robinson, Louis de Funès, Paul Frankeur.

● „HOȚUL ȘI FATA" se va numi filmul polonez care va fi realizat de regizorul Janusz Nasfeter, după scenariul popularului autor de piese pentru televiziune, J. Alexe.

● SCENARIȘTII Defy Kurt și Jeanne Sternovi regizează în momentul de față un film documentar de lung metraj, cu titlul „Lung e drumul Spaniei". Muzica va fi semnată de Hanns Eisler.

● LA DAMASC (Siria) a fost creat proiectul unui institut de filme, care, fiind finanțat de stat, va începe turnarea de filme artistice și filme de scurt metraj.

● LA VIENA a sosit cunoscutul producător și regizor american de filme Walt Disney, care va turna aici filmul despre viața lui Johann Strauss, cu titlul „Regele valsului". În rolul compozitorului va apare Peter Weck, iar soția lui va fi Senta Berger. Scenariul a fost scris de F. Eckhardt (Austria) și M. Frombarget (S.U.A.)

● CUNOSCUTA actriță franceză Jeanne Moreau va interpreta în curînd rolul titular în filmul „Matahari" în regia lui Edgar Ulmer

● FESTIVALUL „Pro Arte Musica", ce avea loc anul acesta, în luna noiembrie, în orașul Torun. Vizionarea este închinată istoriei filmului mut. De data aceasta sînt programate filmele mute sovietice.

● „LUMEA BUCURIEI" se va numi filmul documentar colorat, care va prezenta cele mai atractive numere ale circului chinez. Regia va fi semnată de Hsich Tien.

● ASOCIAȚIA Prietenii Afro-Polonezе a prezentat, de curînd, mai multe filme despre continentul african : „80 de zile ale lui Lumumba", regizor Tadeusz Jaworski (1962) ; „Guineea liberă" ; „Portrete marocane" etc.

● CENZURA spaniolă a interzis filmul — ultima realizare a regizorului Juan Antonio Bardem — „Acolo unde nu se întîmplă nimic". În momentul de față regizorul spaniol a plecat în Argentina unde va realiza, în colaborare cu studiourile argentiniene, filmul „Cronica neagră".

● **TALENTATUL regizor cehVoitech Jasny, lucrează la noul său film** „Cînd va veni pisica", **care nu va fi — după cum a declarat regizorul — o poveste, după vechiul șablon, cu împăratul cel rău.... ci o poveste despre oamenii contemporani al anului 1962. La scenariul filmului, Voitech Jasny a lucrat aproape cinci ani. În noul film vor apare actorii Jan Werich, Vlastimil Brodsky, Jiri Sovak, Eva Vasariova.**

● **UN FILM artistico-sportiv, cu titlul** „Ultima etapă". **va fi realizat de regizorul cehMiroslav Ondracek, dedicat ciclistilor care au luat parte la „Cursa Păcii".**

Săptămîna pe ecrane

„Urme tăcute"
Un interesant film polițist

Depistarea, urmărirea și lichidarea unei bande de teroriști aflați în slujba reacțiunii poloneze, acesta este subiectul filmului polițist despre care scriem, inspirat de un fapt autentic petrecut în anul 1946. Evident, genul își are legile lui și în consecință, contumarea celor două tabere — a bandiților lui Piorun și a lucrătorilor securității — are loc atît prin forța armelor cît și a inteligenței. Subliniind în permanență valoarea celui de al doilea factor amintit, scenaristul Marian Kozlowski are, deopotrivă, posibilitatea de a releva calitățile morale proprii lucrătorilor organelor securității precum și relațiile umane în numele cărora ei luptă pentru a pune capăt răfuielilor sîngeroase ale reacțiunii cu cei devotați puterii populare. Condiția polițistă a momentului nu rămîne, așadar, un simplu cadru căci scenaristul știe să releve convingător rolul criminal al conducătorilor partidelor burgheze în dirijarea din umbră a asasinilor de profesie.

Regia (Sibiniew Kuzminski) are meritul de a imprima film alert și tensiune dramatică subiectului, ceea ce captivează și nu dă răgazul spectatorului să descopere înainte de final personajul-cheie datorită căruia urmele rămîn tăcute. Elementele de suspense nu sînt, e drept, originale (umbre proiectate pe perete, o picătură de apă care se scurge exasperant de lent într-o tăcere rău prevestitoare, un automobil care împiedică pentru moment urmărirea lui Gronka etc.) dar de sînt dozate abil și folosite la locul potrivit astfel încît nu jenează, chiar dacă ne amintesc procedee devenite de multă vreme clasice. De altfel, nu este singura componentă a filmului care reeditează intriga polițistă de tip Conan Doyle. După episcul repetat al unor acțiuni de urmărire, toate firele acțiunii se înoadă în mîinile unui singur erou — ofițerul care conduce urmărirea — hotărît să acționeze aproape de unul singur, de astădată cu succes nei față de tentativele anterioare. Scenariul justifică întrucîtva necesitatea unor acțiuni-surpriză, mai puțin cunoscute celorlalți, din cauza prezenței încă nedescoperite a unui bandit, chiar în rîndurile urmăritorilor. Totuși, miza este oarecum exagerată pentru posibilități mijloc ale unui singur om și aluzia la clasicul detectiv omnipotent devine în acest caz inevitabilă.

Imaginea filmului (Karol Chodura și Kazimierz Wawrzyniak) este de o expresivitate lapidară, avantajînd încă și mai mult prin actori ca Josef Nowak, Josef Nalberczak, Lech Wojciechowski și alții, de o vigoare și o simplitate remarcabile.

Eugen ATANASIU

„Piratii aerului"
O temă de indiscutabilă actualitate

Numele lui Kurt Maetzig — unul din reprezentanții de seamă ai cinematografiei din R. D. Germană — este cunoscut cinefililor de la noi. În amintirea noastră se păstrează și azi impresia puternică lăsată de asemenea filme ca „Ernst Thälmann", amplă evocare a vieții eroice a neuitatului conducător al Partidului Comunist din Germania, „Consiliul zeilor", vehement rechizitoriu la adresa marilor magnați ai finanțelor și industriei care au sprijinit nemiloscit nefasta ascensiune a lui Hitler sau „Clinicul matrozilor", operă de un patos vibrant, închinată marinarilor revoluționari din 1918 din portul Hamburg — toate realizări ale lui Maetzig.

În „Piratii aerului" regăsim spiritul militant al creatiilor cineastului. Acțiunea, bogată în peripeții neprevăzute, îine încordată atenția spectatorilor, deși cea mai mare parte a filmului se petrece într-un cadru închis, limitat, pe bordul unui avion „Superconstellation" aparținînd forțelor aeriene ale Statelor Unite. Regizorul care și-a scris singur scenariul după romanul „Visul căpitanului Loy", de Wolfgang Schreyes, a urmărit cu precădere dezvăluirea implicațiilor politice actuale ale acestui zbor aventuros — avionul primește o misiune provocatoare împotriva Uniunii Sovietice — fără a neglija latura captivantă a întîmplărilor istorice. Desfășurarea acțiunii impune limpede concluzia că actele banditești ale cercurilor imperialiste agresoare, care încearcă să întrețină isteria „războiului rece" sînt întîmpinate cu ostilitate, că setea de lume tot mai mare a sînt oamenii conștienți care înțeleg adevărul și se opun provocărilor războinice.

Maetzig nu caută să ne epateze prin efecte spectaculoase ; tensiunea dramatică a filmului se acumulează fără grabă, accentul fiind pus pe descrierea tipurilor și a atmosferei. „Piratii aerului" abordează în chip convingător o temă de incontestabilă actualitate, prohibită, odată în plus, maturitatea și iscusința regizorală a experimentatului cineast.

Mihai LUPU

„Dacă ții la mine"

Filmul „Dacă ții la mine", realizat de studiourile „Defa" din Berlin, debutează cu un pregeneric din care spectatorul află o tîndră ilustrație dosarul consacrat recitalului cercetărilor de mai bine de opt ani ale unui savant cercetător chimist ; apoi, dîndu-și seama de greșala comisă, încearcă zadarnic să-l recupereze și, în cele din urmă, după ce caută să-l anunțe pe logodnicul ei, încearcă să se sinucidă, în speranța reparării faptului. Astfel, s-ar părea că a fost elucidată încă de la începutul filmului întreaga desfășurare a subiectului. Regizorul Hans E. Korbschmidt nu reză însă pînă aici decît baza faptică condensată a acțiunii filmului său, pe care începe să-și construiască adevărata sa intenție, mult mai amplă și mai de conținut.

În interpretarea viguroasă și decisebit de plastică a cunoscutului actor Walter Taub — care excelează în prim-planuri expresive — profesorul Burghardt, savant preținit, directorul unui institut de cercetări chimice, reprezintă un caracter individual complex, pe care de altfel și scenariul scris de același Hans E. Korbschmidt îl avantajează cu o partitură mobilă și bine nuanțată. Savantul Burghardt dezvăluie un fond sufletesc pozitiv, fiind un pasionat om de știință, o fire hotărîtă, un caracter cinstit și integru, stăpînit însă de o vanitate și subiectivism în tratarea unor probleme de ordin general.

Tributar acestor deficiențe și unui individualism limitat, el nu va înțelege decît foarte tîrziu atitudinea fermă și principială a secretarului de partid Karhof, cu care intră în conflict în problema angajării cu asistent a tînărului Lenka. De aceea, împreună cu neposate sa Liana — interpretată cu naturalețe de actrița Angelica Domröse — el subapreciază vigilența lui Karhof, dînd posibilitate lui Lenka să-și realizeze scopurile dușmănoase. Acesta, prevenit cu abilitate în victimă unor persecuții și resentimente personale, reușește să intre, cu ajutorul inconștient al Lianei, în posesia dosarului întregii sale cariere, apoi dispare. Refugiat la Lenka, de către organele militiei populare în momentul în care încerca să fugă în Berlinul de vest pentru a preda spionilor săi — un oarecare capitalist — planurile furate, va confirma lui Burghardt justețea atitudinii anteriorare a lui Karhof care își cîștigă de-acuma definitiv încrederea și simpatia acestuia.

Regizorul Karbschmidt conduce, iscusit, finul acțiunii filmului, condensînd în momentele cheie dramatismul personajelor și în confruntări deschise îl duce spre rezolvarea finală. S-ar putea totuși reproșa scenariului, în general dens și bine motivat, accentul intenționat melodramatic al încercării de sinucidere a tînerei Liana, care aduce o notă de contrast în construcția tonică a acestui personaj și rezolvarea lui facilă.

Ion MIHU

FILME DOCUMENTARE

● Încă odată, Delta Dunării a devenit erou cinematografic. Nu exclusiv pentru pitorescul ei, ci mai ales pentru cea mai recentă metamorfoză : producătoare de... hîrtie. Noua realizare cinematografică se intitulează chiar așa : „Hîrtia se naște și din apă". Un documentar de lung metraj, în culori, turnat de regizorul Mirel Iliescu, după un scenariu propriu, avînd ca operatori pe Sergiu Huzum și Gh. Herschdörfer.

● Consecvent față de realizările sale anteriorare, cu subiecte în special științifice, regizorul I. Moscu a dat ultimul tur de manivelă la un nou film. Este vorba de documentarul „Bastonașul și ignoranța", tratînd problema profilaxiei tuberculozei. Imaginea aparține operatorului Carol Covaci.

● La letopisețul uzinelor din țară, consemnat pe kilometri întregi de peliculă, se adaugă încă o filă. De data aceasta, cronicarul este regizorul Slavomir Popovici. Cu tot aparatajul tehnic de rigoare, el și-a stabilit cartierul general de „operațiuni" la uzinele „1 Mai" din Ploiești, unde realizează un documentar despre trecutul și prezentul uzinei, despre harnicul ei colectiv.

● Regizorul Virgil Calotescu a început lucrul la un nou film documentar care pornește de la o idee interesantă : o cronică a Bucureștiului într-o zi oarecare. Filmul va fi realizat în culori, cinemascop și cu sunet stereofonic. Colaboratorii regizorului sînt operatorul Paul Holban și inginerul de sunet Marin Alexandru.

● În documentarul „80.000 de spectatori... în goană după o minge", regizorul Radu Hangu apare în rol de actor : interpretează pe un antrenor al unei echipe de fotbal. După consumarea rolului acestuia de circumstanță, Radu Hangu s-a reîntors la indeletnicirile lui. La masa de lucru, definitivează scenariul unui nou film documentar despre Muzeul Militar Central.

Festivalul „I. L. Caragiale" în regiunea Bacău

Faza regională a celui de-al III-lea Festival bienal de teatru de amatori „I.L. Caragiale" continuă să se desfășoare în întreaga țară cu un avînt sporit. În regiunea Bacău, întrecerile de la Piatra Neamț și Negrești au avut loc într-o atmosferă sărbătorească.

Cele mai bune 11 formații, clasate pe primele locuri la etapele anterioare au prezentat pe scena Teatrului de Stat din Piatra Neamț și a căminului cultural din Negrești spectacole tematică diversă, la un nivel artistic satisfăcător.

Casa de cultură din Tg. Neamț a adus în luminile rampei piesa lui Gh. Vlad „Indrăzneala", artiștii amatori din Săvinești spectacolul „Oameni care tac" de Al. Voitin, iar echipa de teatru a sindicatului fabricii „8 Martie" din Piatra Neamț, piesa „Povestea cu șorțurile schimbate" de Constanța Brăiu. Căminul cultural Tazlău din Buhuși și Casa orășenească de cultură din Slănic au prezentat cîte două piese de marelui nostru scriitor I. L. Caragiale, respectiv „Conu Leonida față cu reacțiunea" și „O noapte furtunoasă". Artiștii amatori din satele raionelor Piatra Neamț, Tg. Neamț și Buhuși au fost prezenți la concurs cu piesele „A doua tinerețe" de Dragoș Vicol, „Stupii cu pricina" de T. Bocșa, „Lădița de campanie" de C. Beiu, „Neamurile" de T. Bușecan.

LA CASA DE CULTURĂ DIN TR. SEVERIN

O frumoasă activitate desfășoară echipa de teatru a Casei de cultură din Turnu Severin. La faza regională a festivalului bienal „I. L. Caragiale" a prezentat specia. celul cu piesa „Dacă vei fi întrebat" de Dorel Dorian, jucînd de asemenea în deplasare, la Strehaia, Craiova, Caracal etc. Intr-unul din rolurile principale, cel al lui Barbu Dragomir, a apărut Doru Ionescu, un adevărat veteran al formației, iar în rolul secretarei, fiica sa, eleva Liliana Ionescu. Printre celalți membri ai echipei se numără Vasile Mihăilescu, Anton Popescu, Geta Ciricimaru, Dumitru Duță, Victor Suferman. Artiștii amatori de la Casa raională de cultură din Tr. Severin pregătesc acum un nou spectacol : „Intr-un ceas bun" de Rozov.

PORTATIV

● Romanul „Anna Karenina" al lui Lev Tolstoi a servit drept sursă de inspirație compozitorului ceh Emil Globin care lucrează la realizarea unei opere după celebrul roman.

● LA CASA ZIARIȘTILOR, regizorul Barbu Dumitrescu a făcut, duminică 24 iunie, o prezentare a începutului operetei. În cadrul părții experimentale și a programului de arii din operete și-au dat concursul : Virginica Romanovschi, artistă emerită, Lucia Roic, Anton Negoițescu, Gabriel Gheorghiu, Dodo Ionescu, Cleopatra Meldeneanu, Valeria Rădulescu, George Hazgan, Corina Bărbulescu și Teodor Sibiceanu (la pian).

● TENORUL Ludovic Spiess de la Teatrul muzical și Filarmonica „Gh. Dima" din Brașov va lua în reprezentație de scena Teatrului de Stat de Operetă din Capitală. Artistul brașovean va apare, în spectacolul de duminică 1 iulie, cu opereta „Lăsați-mă să cînt" de Gherase Dendrino, interpretînd pe Ciprian Porumbescu.

● UNUL din marii artiști contemporani ai pianului, Alfred Cortot, a încetat din viață la Lausanne în vîrstă de 85 de ani. El a fost partenerul constant al violonistului Jacques Thibaut și al violoncelistului Pablo Casals, alcătuind împreună un trio de inalță artă.

● PIANISTUL american Van Cliburn, laureat al primului concurs internațional „Ceaikovski", a întreprins recent un turneu în U.R.S.S. În încheierea vizitei sale, el a susținut un recital în sala Polesului Congreselor de la Kremlin. În program : sonata „Appassionata" de Beethoven, o sonată de Liszt și una de Prokofiev.

● CUNOSCUTUL balet „Spartakus" de Aram Hacialarian a fost reluat pe scena Teatrului Mare al Uniunii Sovietice într-o nouă montare, realizată de maestrul de balet, L. Iakobson.

UN FILM POVESTIT
„PLĂCERILE ORAȘULUI"
O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR FRANCEZE

Scenariul : JEAN BERNARD LUC, ALEX JOFFE
Regia : ALEX JOFFÉ
Imaginea : MARC FOSSARD
Muzica : GEORGES VAN PARYS

Cu : BOURVIL, PIERETTE BRUNO, ARMAND MESTRAL, MARIA PACOME, LEON CAMPION, ROSY VARTE, J. M. PROSLIER, CHARPINI, FRANÇOISE DELDICK, CHANTAL DEBERG, DIANE WILKINSON

Viața orașului capitalist cu zgomotul, agitația și ritmul său nebunesc în care oamenii aleargă neîncetat pentru a-și rezolva problemele curente ale existenței, creează adeseori impresia unui monstru nevăzut care devorează fără încetare trupurile și sufletele locuitorilor unui asemenea oraș, cum este de pildă, Parisul.

Speculînd această stare de perpetuă tulburare psihică, afaceristii lansează cu o reclamă uriașă — capabilă să le asigure din orice profituri — produsul în genul aceluia creat de către „Laboratoarele psihochimice" conduse de către dr. Clairac, recomandat în chip paradoxal ca fiind în acelaș timp „euforic, stimulant și calmant". Cel cărui îi revine însă răspunderea de a rezolva nu numai problemele publicității produsului ci și încurcăturile delicate ale patronului său (care are și nevastă și amantă) este André Loriot. Pentru el, o zi parizlană este un adevărat infern. La volanul automobilului, Loriot cunoaște încă din primele ore ale dimineții drama existenței într-un asemenea oraș. De cum a coborît în stradă,

face cunoștință unui polițai puțin îngăduitor. Apoi, prins în vîrtejul circulației atît de încărcate pe marile artere, cade victimă unei blocări neprevăzute a traseului. Iar în vreme ce timpul se scurge vertiginos, cu ferlurite întîrzieri, treburile care nu mai pot aștepta rezolvarea, se aglomerează... Astfel, ziua se încheie cu o trecătoare senzație de usurare căci, a doua zi, totul trebuie reluat de la început.

Victimă a unor asemenea „plăceri" ale metropolei capitaliste, Loriot caută să-și rezolve „din mers" anumite probleme personale. Așa, de pildă, profitînd de liniștea unei străduțe din vecinătatea Pieței Comerțului, el își schimbă cămașa fără să mai coboare din mașină. Tot astfel, pentru a compensa grijile și necazurile fiecărei zile, Loriot găsește mijlocul de a petrece cîteva clipe într-o companie feminină, de astădată, absolut plătită... În felul acesta încearcă să-și uite măcar o mică

parte din multiplele lui ocupații dezagreabile. Dar viața marelui oraș își continuă vertiginos goana sa iritantă și bizinăvicioasă, cărcla îi sînt expuși, în primul rînd, cei care locuiesc departe de centru. „Căci — așa cum reflecta în timpul turnării filmului, Bourvil, protagonistul filmului — în ceea ce privește dificultățile de locuit, trebuie spus într-adevăr că ele sînt absolut necunoscute celor care posedă suficienți bani pentru a-și procura un apartament".

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ • CRONICA

TEATRUL PENTRU COPII SI TINERET

„SALUT VOIOS"
Text de Eduard Jurist și Ion Mustață

„Salut voios" nu este un spectacol dramatic propriu-zis, adică un spectacol care dă viață scenică unei drame, constituite dupâ definitia clasică a genului (dar, evident, din specia **pentru copii**), ci o „estradă", adică o suită de acte, insălate, exact ca mărgelele pe ață, pe un fir subtire și convențional, scenete în care muzica, instrumentală și vocală joacă un rol foarte important.

Spectacolul are o valoare de text incontestabilă. El dezbate o tematică destul de largă, în general morală, dar nu rareori direct școlărească. Textul stă ferm de tărîmul real al vieții de toate zilele a copiilor patriei noastre, amestecînd în proiectia ei pedagogică, figurile legendare, cu figurile simbolice ale civilizației contemporane. N-as putea afirma nici că toate sketurile sînt la fel de amuzante, la fel de concludente sau la fel de originale. De pildă, scena celor doi băieței, care fac un concurs de cumintenie pentru a cîștiga un crocodil de cauciuc ni s-a părut posibilă de un efect întors. Iar scena cu aceeași doi care se hotărăsc să prindă tîrgul evadat din menajeria unui circ, mi-a sunat veche de cînd lumea. Dar nu e cazul să caut pete într-un soare care copiilor din sală, și nu numai copiilor, le-a rîs tot timpul luminos și cald. Ansamblul textului lasă cea mai bună impresie, — e cu siguranță educativ, și în aceiași timp, e hazliu, viol, variat.

Textul cîștigă foarte mult prin opera compozitorilor Aurel Giroveanu, Florentin Delmar, Radu Șerban, Titi Acs și Niculiță Teodoru, de o inspirație fericită și continuă. Melodiile care se cîntă în acest spectacol sînt simple, cu un ritm vioi și tineresc, o tonalitate luminoasă și optimistă. Cred că nu putini copii din sală le-au memorat și le fredonează acum în jocurile lor.

În sfîrșit, textul literar și cel muzical sînt valorificate mult prin calitatea bună a spectacolului teatral. În „Salut voios", totul are mușnița unei vibrații noi, a unei surse morale adînci. Am observat desigur și acum, de pildă, că Alexandrina Halic are încă unele stîngăcii de spectacol nu pentru școlari, ci de spectacol școlăresc; că Elena Pop are o gesticulație cam monotonă și un surîs rigid, prea rigid, care cu timpul comunică o senzație de artificialitate; că Luluca Lipovan, de altfel, recurge mereu la aceleași efecte comice, cînd ea ne face partenera sa de... băieție, excelenta Mariana Oorescu, străluci ță specialistă a travestiului, care stie, prin intuiție psihologică remarcabilă, că monotonia firească a vorbirii unui copil nu exclude spontaneitatea cea mai riguroasă, a curiozității, vitalității și promptelmei copilărești; că artista de comedie Silvia Chicoș, a dat o frumoasă lecție de transformism și imitatie, — doua genuri actoricești populare; că Gh. Vrînceanu și Val Lefescu au fost cum nu se poate mai reusiți, mai convingători și mai plăcuți în rolurile lor, că Mișu Andreescu, în profesorul Stie-Tot și Gh. Gimă, în doctorul Vitamină, au stiut să-și cîstige simpatia nepreocupîndu-se de efectele ușoare, ci lucrînd cu pricepere și pasiune la realizarea unor caracterizări pline de haz, dar și de adevăr.

Cu atît mai mult trebuie să-i felicităm pe toți acești artiști, cu cît ei au lucrat în condiții destul de grele. Sala Studio, cu scena ei mică, cu spațiul ei de joc restrîns, cu lipsa de dotare tehnică, cu lipsa de mijloace de lucru, cu lipsa de condiții elementare de lucru, cu lipsa de condiții elementare de lucru, cu lipsa de condiții elementare

BIBLIOTECA CENTRALA SIBIU

MODA
• PENTRU ADOLESCENTE
• PENTRU CEI MICI
In pagina 6-a

IN PAGINA „SPECTACOLUL":
Săptămîna pe ecrane
Formații și soliști de muzică ușoară ne vizitează

„WIGWAM"
O POVESTIRE
de Ernest Hemingway

VACANȚA MARE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 248 • Sîmbătă 7 iulie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

A venit vacanța mare!

Verbul se alătură unui substantiv mare cît un trimestru, cu rezonanțe adînci în viața școlarilor de toate vîrstele.

La revedere școală, pînă la toamnă! Iată, ghiozdanul a rămas stingher în dulap și șorțul cu fundă așteaptă tenta primelor frunze argintii. Pînă atunci, după un an abia încheiat de învățătură, răsplătit cu note bune, vacanța-și acordează sonor cîntecul ei de veselie.

Așadar să vedem mai întîi care este „domiciliul vacanței". Foarte simplu. Țara întreagă. Și la munte și la mare, în localitățile pitorești risipite de-a lungul și de-a latul patriei, tineretul se revarsă spre locurile de odihnă și recreere. Iar gările în acest miez de vară sînt parcă literalmente luate cu asalt de copiii care pornesc pe drumurile fermecate ale vacanței... Să ne oprim și noi cîteva clipe pe peronul Gării de Nord. Un tren așteaptă gata de plecare. La ferestrele compartimentelor, fluturã cravate roșii, pionerești.

— Să fii cuminte Mariana.

— Ai grijă Sandule să nu stai prea mult în apă.

Mariana și Sandu sînt amîndoi elevi în clasa IV-a la școala nr. 132 din Capitală. De fapt în clasa IV-a sînt numai de o lună și au promovat clasa III-a cu media 10, amîndoi.

D. TABACU

• (Continuare în pag. 2-a)

O ZI LA BUFTEA
PE PLATOURILE DE FILMARE

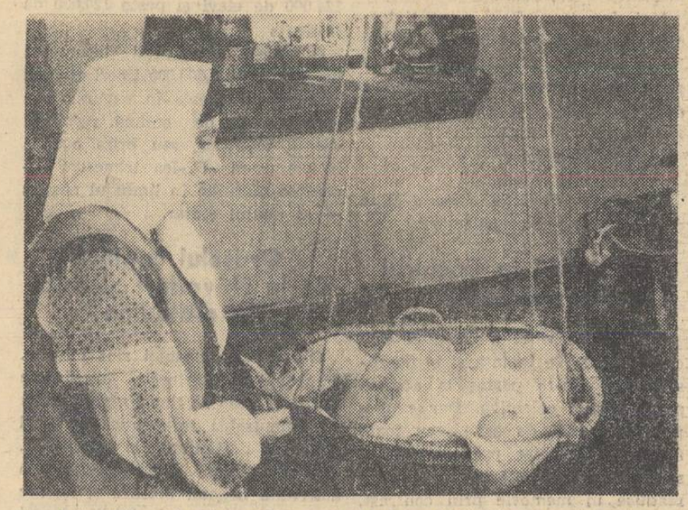

Lica Gheorghiu (Ioana Letean) într-o scenă din filmul „Lupeni"

La Centrul de producție cinematografică de la Buftea, un eventual ghid s-ar vedea pus într-o penibilă inactivitate. Căci aici tăblițele luminoase, becurile colorate, indicatoarele tipărite te ajută nu numai să te descurci în mulțimea platourilor, sălilor de montaj și de sonorizare, sălilor de proiecție și post-sincron, birourilor regizorilor și directorilor de producție, dar îți indică cu precizie ce anume se lucrează dincolo de fiecare ușă. N-ai decît s-o pornești pe coridorul de la parter, și un tabel luminat, prins pe tavan, îți va indica că la platoul nr. 3 se filmează. Și cum platoul nr. 3 e numai la doi pași, iată-mă în plină acțiune a filmului artistic în două serii pentru cinemascop: „Lupeni".

Un interior sărăcăcios dar curat se ivește printre reflectoare și aparate — o masă așternută cu un ștergar, un dulap cu geam, cîteva vase, o fereastră cu perdele înflorate. Asemănătoare multor altele din colonia minerilor de acum 30 de ani din Lupeni, camera aceasta poartă în scenariu numele de „interiorul Ioanei". Dar iat-o și pe Ioana — actrița Lica Gheorghiu a luat acum loc la masă, — iar alături de ea, Petre Letean — Colea Răutu.

— *Pregătiți-vă!* cere o voce.

— *Liniște!* cere regizorul Mircea Drăgan. *Nu uitați, microfonul nu iartă, înregistrează tot...*

— *Gata! Motor!*

În liniștea cerută de autoritatea supremă a oricărui film — regizorul — și brusc înstăpînită pe tot platoul, se aude acum limpede, deși șoptită numai, vocea interpretei Ioanei:

— *Nu mai pot, doamne, de ce mi-ai dat atîtea de dus, toate de dus?...*

M. PÎRVULESCU

• (Continuare în pag. 4-a)

Scrisoare de pe litoral
PALATE CA-N POVEȘTI

Litoralul anului 1962 îți oferă noul la tot pasul. La Mamaia, pe drept cuvînt considerată de majoritatea turiștilor străini ca una din cele mai frumoase perle ale lumii, alături de blocurile turn cu cîte 12-17 nivele, terminate anul trecut și care adăpostesc la ora actuală peste 10.000 de turiști străini veniți din 20 de state ale lumii s-au înființat complexe comerciale noi, s-a ridicat clădirea elegantului hotel „Park" cu 17 nivele, care primește primii oaspeți zilele acestea.

Să continuăm drumeția noastră și prin celelalte stațiuni de pe litoral. Peste tot întîlnești, în aceste zile, furnicare de oameni care se prăjesc la soare. La Constanța pe plaja „Muncitorul" s-au amenajat solarii

V. LUPU
și V. NISTOR

• (Continuare în pag. 3-a)

Tinerețe și voie bună

În fotografiile noastre, (de sus în jos): Veritabilă scenă de balet (fază din finala cupei „Jules Rimet"); Brazilia a cucerit, pentru a doua oară, cupa: Pele îl îmbrățișează pe înlocuitorul său, Amarildo; Gol în ultimul minut! Faza finală a meciului Chile — Iugoslavia. Chilianul Rojas, cu o săritură exuberantă, își manifestă bucuria, iar tribunele exultă...

ARIPI VISURI REALITATE

Ate înălța în slava cerului, precum păsările, a fost din cele mai vechi timpuri unul din visurile oamenilor, care a dat naștere unor numeroase legende. Odată cu trecerea anilor, legendele au fost înlocuite cu visuri mai apropiate de realitate. În cărțile lui Jules Verne, H. Wells și — firește — ale scriitorilor de anticipație de azi, oamenii nu mai zboară cu ajutorul forțelor supranaturale, ci cu puterea motoarelor.

Fantezia savanților a întrecut însă chiar și cea mai îndrăzneață imaginație de scriitor.

Transportul geocosmic

Iată un termen pe care nu-l găsiți în literatura științifico-fantastică, dar care a început să apară în revistele de specialitate. El se referă la un nou tip de aparat de zbor, care întrunește calitățile avionului și cele ale... satelitului. Să ne urcăm într-un astfel de avion. La prima vedere, este un avion destul de obișnuit, are și aripi, numai că e foarte mare.

Iată-l, pornește. Motoare foarte puternice, cu rachete, îl ridică repede pînă la hotarele Cosmosului. Aici, rachetele își încetează activitatea. Avionul se îndreaptă rapid spre Pămînt. Aerul e foarte rar și aripile nu-i servesc deocamdată la nimic. Mașina de zbor a intrat însă în păturile dense ale atmosferei. Aici aripile devin cît se poate de necesare. Din pricina marii viteze, sub ele se formează o mare forță ascensională și avionul devenit planor, se ridică iarăși în sus. În felul acesta, urcînd și coborînd în zbor planat, el străbate distanțe enorme ce pot întrece de cîteva ori circumferința Pămîntului. Oamenii de știință sovietici spun că nu mai e mult pînă cînd „racheta înaripată" își „va lua zborul" de pe planșetele proiectanților...

Avioanele pot merge și... sub apă

Pe planșetele proiectanților se mai află și alte modele de avioane. Unul dintre cele mai interesante pare a fi cel al avionului-automobil. Oarecum, acesta seamănă cu mașinile moderne, care au botul și spatele foarte alungite, iar cabina la mijloc. Pe aceste „alungiri", se află cîte o elice, care, ca și la helicopter — creează o tracțiune verticală, ce ridică mașina în aer. Tot ele formează și un curent de aer, izbindu-se de cîteva plăci așezate într-o anumită poziție, permit acestui „avion" să înainteze în aer, pe orizontală.

Există și proiecte ale avioanelor submarine — aparate de zbor turboreactoare care, amerizînd, își pot umple cisternele de balast ca să coboare în adînc, unde înaintează cu ajutorul unei elice. Curînd vom avea la dispoziție mașini, care, la dorința noastră, ne vor purta prin aer, pe șosele, pe apă și sub apă.

Dan LĂZĂRESCU

• (Continuare în pag. 3-a)

Pămîntul Nusantarei

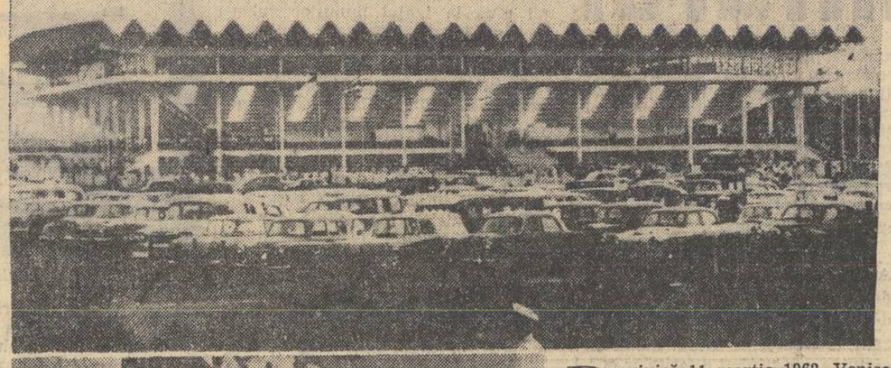

Duminică 11 martie 1962. Venise și ziua plecării din Birmania. La aeroport animație. Decolăm spre Djakarta cu același avion ceh cu care sosisem. Primim cîteva ziare din patrie. Le citim cu nesaț. În acest timp avionul se apropia de granița Tailandei.

Prima escală o facem la Pnom-Penh capitala Cambodgiei.

PE MERIDIANELE GLOBULUI

Căldura parcă este și mai înăbușitoare pe aici. Trimitem spre țară alte știri. Pînă la Djakarta mai avem cîteva mii de km.

Zburăm peste golful Siam. Peste cîteva minute „treceam" hotarul care marca terminarea continentului Asia. În zare grupuri de insulițe răzlețe apar ca pete de umbră în imensitatea oceanului. Coasta peninsulei Malaca începe să ne însoțească pentru o bună bucată de vreme.

Zburăm deasupra marelui port Singapore, Gibraltarul extremului orient. Orașul ni se pare aproape fără margini. La ora 14,10' avionul face cîteva balansuri neobișnuite. Ne aflăm deasupra ecuatorului.

Aterizăm la Djakarta. Aici sîntem întîmpinați cu multă prietenie. La aeroport facem cunoștință cu Arudji Kartavinata prim vicepreședinte al parlamentului indonezian, membri ai guvernului și ai parlamentului. Per-

Ing. Marin RĂDOI

• (Continuare în pag. 2-a)

Frenezie fotbalistică în Chile

Martor ocular la desfășurarea celei de a 7-a ediții a cupei „Jules Rimet"

DIN CAIETUL CU ÎNSEMNĂRI AL ANTRENORULUI C. TEAȘCĂ

Eusebio Ruiz Vanegas este un sud-american mustăcios și nu prea tinerel, un cetățean din Columbia, pe care l-a făcut celebru recenta ediție a campionatului mondial de fotbal, care a avut loc în Chile între 30 mai și 17 iunie. Celebritatea nu i-a adus-o mingea de fotbal, ci bicicleta. Pentru că Eusebio Ruiz Vanegas, ca să poată asista la desfășurarea campionatului mondial, a pornit cu bicicleta din Columbia. A luat „startul" de unul singur din Bogota în ziua de 5 aprilie și, iavaș-iavaș, a trecut peste paralela 0°, ecuatorul, iar de acolo, prin Peru, cale de 7 000 de kilometri, iată-l ajungînd la Arica — orașul în care Columbia își juca meciurile din turul final al campionatului mondial.

• (Continuare în pag 3-a)

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

LA MUZEUL „PUȘKIN" din Moscova a avut loc o ședință consacrată unui remarcabil eveniment științific și cultural: apariția ultimului volum — al IV-lea al „Dicționarului limbii lui Pușkin".

Marea importanță a acestei lucrări constă în faptul că Pușkin este întemeietorul limbii literare ruse moderne. Încă Gogol scria despre Pușkin că în el s-au concentrat ca într-un lexicon întreaga bogăție, forță și suplețe a limbii ruse.

●

VICTORIA echipei de fotbal preferate i-a prilejuit portughezului Manuel Guerral Paula o îndoită bucurie. Paula înghițise un os de pește care îi rămăsese în gît-lej, iar medicii se feriseră să intervină. În timpul transmisiunii meciului „Benfica" — „Real Madrid" la televiziune, Paula se agita cu înverșunare în fața ecranului mic. „Benfica" obținînd victoria, suporterul extaziat a scos un țipăt atît de puternic, încît osul de pește i-a zburat numaidecît din gîtlej.

●

MICHAEL COBURN, agent de poliție din Leeds, în Anglia, în timp ce își făcu patrularea de noapte zări pe jos un colier de perle, căzut din poșeta unei trecătoare. Curtenitor, se aplecă pentru a ridica obiectul și a-l înmîna proprietarei care, mulțumind scurt, dispăru imediat. Michael Coburn a fost demis din slujbă „pentru complicitate la furt": doamna grăbită sustrăsese colierul, împreună cu alte obiecte, de la o bijuterie.

●

NU VĂ TEMEȚI! Aci, în stațiunea balneară ungară Héviz nimeni nu are de pătimit de pe urma ciudatei „menghine" din lemn pe care

o vedeți în fotografie. Cu ajutorul acesteia pacienții își țin trupul sub apă. Lacul, plin de nămol radioactiv, are o binefăcătoare putere curativă.

●

CHINEZUL Chang Lu om în vîrstă de 77 ani, este un adevărat recordman în vînătoarea de tigri. El a început să vîneze la 16 ani și are la activul său 174 tigri uciși. Recent, bătrînul vînător, care locuiește în satul Weilun, provincia Kuantung, a răpus, împreună cu o echipă de vînători, încă patru tigri.

●

LA SALZBURG, a avut loc cel de al IV-lea Congres mondial pentru protecția animalelor, la care au participat o sută de delegați, reprezentînd 19 țări. Printre subiectele discutate au figurat: condamnarea uciderii păsărilor cîntătoare în Italia, protestul împotriva sporturilor sălbatice, inclusiv corridele spaniole, împotriva luptelor de cîini din America și a luptelor de cocoși sau de berbeci din Tirol.

●

LA UZINA de aparate cinematografice din Odesa a început producția celor mai puternice aparate de proiecție din lume, cu un flux luminos atingînd 3000 de lumini. Aceste aparate sînt destinate proiectării filmelor de format mare, în săli cu o capacitate de mii de spectatori și au fost concepute de ingineri ucraineni.

●

PESTE 2000 de tineri și tinere din 40 de țări au absolvit anul acesta diferite instituții de învățămînt superior din Uniunea Sovietică. Ei au primit diplome de ingineri și profesori, medici și geologi, juriști și agronomi.

●

TĂIETORUL de lemne canadian Albert Bergeron, în decurs de 30 de ani, a donat 106 litri de sînge. Organismul omului conține circa cinci litri de sînge, prin urmare Bergeron a dat atîta sînge cît este necesar pentru 21 de oameni.

●

BROASCA cea mai mare din lume este broasca Goliath cu o lungime de 30 cm. Această „broască-taur," din America de nord cîntărește pînă la 600 gr. Carnea broaștei este comestibilă și în S. U. A. legi speciale reglementează perioada de vînat.

FORUM-UL MONDIAL AL PĂCII DE LA MOSCOVA

Zilele trecute, monetăria din Leningrad a emis o medalie memorială. Ea înfățișează un bărbat plin de energie și vigoare care împrăștie niște nori reprezentînd războiul; pe revers e gravată inscripția „Congresul mondial pentru dezarmare generală și pace. Moscova, 1962" Medalia simbolizează puterea de care dispune omul — milioanele și sutele de milioane de oameni de pe tot globul — de a bara calea războiului.

În numele acestor sute de milioane de oameni, în numele hotărîrii lor de a pune capăt pentru totdeauna și pretutindeni războaielor, au sosit la Moscova reprezentanții lor, veniți din toate colțurile lumii pentru a se sfătui și a hotărî ce măsuri trebuie luate ca dezarmarea generală și totală — calea cea mai sigură spre pace — să devină cît mai curînd o realitate.

Convocat din inițiativa Consiliului Mondial al Păcii, Congresul de la Moscova va fi un adevărat for internațional al păcii. „N-a mai existat niciînd o întîlnire pentru dezarmare și pace atît de grandioasă și reprezentativă" — a declarat prof. John Bernal, președintele executiv al Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii. Și pe drept cuvînt, fiindcă cei ce vor intra luni pe porțile larg deschise ale Palatului Kremlinului, reprezintă, literalmente, popoarele tuturor țărilor de pe glob, toate păturile sociale ale populației lumii, oameni cu cele mai diferite îndeletniciri, concepții și convingeri, avînd însă, cu toții o năzuință comună, aceea de a ridica în calea războiului o stavilă de netrecut.

După cum s-a anunțat în zilele din ajunul începerii Congresului, la lucrările acestuia vor participa aproximativ 2.300 de delegați din 120 de țări, între care multe personalități de renume mondial — personalități ale vieții politice, științifice și culturale. Cele mai numeroase delegații vor fi ale Uniunii Sovietice, Statelor Unite, Franței, Chinei, Indiei, Italiei, Braziliei și Japoniei.

Delegația Statelor Unite va fi compusă din peste o sută de oameni, fapt remarcabil și fără precedent în istoria mișcării mondiale pentru pace, dar explicabil în prezent cînd sîntem martorii creșterii zi de zi a rîndurilor luptătorilor pentru pace din S.U.A. Cu atît mai remarcabil cu cît nu puține au fost presiunile exercitate de autorități asupra americanilor care și-au exprimat intenția de a pleca la Congres. Aproape la fel s-a întîmplat și în Anglia, doar cu deosebirea că șicanele au venit nu numai din partea autorităților ci și a conducerii de dreapta a partidului laburist care i-a amenințat pe membrii săi — între care și pe venerabilul filozof și laureat al premiului Nobel, Bertrand Russell — cu excluderea din partid, în caz că vor participa sau vor sprijini prin activitatea lor Congresul. Amenințările au rămas, însă fără efect. Printre cei peste o sută de reprezentanți ai Angliei, se află nu numai simpli membri ai partidului laburist ci și deputați laburiști.

Delegația Indiei este și ea impozantă și numără circa 140 de membri dintre care 50 sînt deputați în Parlament. Africa e prezentă prin reprezentanții a 40 de țări-state independente și colonii. Cît privește America latină, de la Congres nu vor lipsi reprezentanții nici uneia din cele 20 de țări ale ei. Din Argentina cea mult frămîntată în prezent de evenimente interne, vin 70 de oameni și chiar și din Columbia, supranumită pămîntul „violenciei" — al violenței — 25 de delegați. Din Germania occidentală participă și o delegație a partidului Uniunea Generală a Păcii. Și din Vietnamul de sud unde domnește cea mai sîngeroasă teroare a reușit să vină o delegație condusă de Nguyen Van Ilien, secretarul general al partidului socialist radical și secretarul general al Frontului național de eliberare sud-vietnamez. 50 de delegați din R.A.U., 50 din Canada, 10 din Senegal... Dar e imposibil să înșirăm aici toate cele 120 de țări ale căror popoare și-au trimis reprezentanții la Congres.

Pe lîngă aceste delegații naționale la Congres mai participă și reprezentanții unor organizații internaționale ce cuprind în rîndurile lor zeci și zeci de milioane de oameni. Amintim, spre exemplu, Federația Sindicală Mondială, Comitetul internațional al Crucii Roșii, Consiliul de solidaritate al țărilor Asiei și Africii, 120 de reprezentanți ai organizațiilor de tineret din 35 de țări și multe altele.

În săptămînile și zilele premergătoare Congresului partizanii păcii din lumea întreagă și-au desfășurat activitatea sub semnul importantului eveniment. Acțiuni multiple și variate între care adunări și congrese ale reprezentanților mișcărilor naționale ale partizanilor păcii din diferite țări, colocvii și simpozioane, campanii pentru strîngerea semnăturilor de adeziune la Congresul de la Moscova, mitinguri de protest împotriva experiențelor cu arma nucleară americană, marșuri ale păcii cu mii de participanți, precum și multe alte manifestații de mare amploare.

Una din cele mai importante acțiuni ce s-au desfășurat în ajunul Congresului de la Moscova a fost incontestabil adunarea internațională „O lume fără bombe" ce a avut loc la sfîrșitul lui iunie la Accra, capitala Ghanei, cu participarea a 120 de reprezentanți ai opiniei publice și savanți de pe toate continentele cu excepția Australiei — adunare care și-a trimis proprii ei doi delegați la Congres.

Lozincile dezarmării generale și totale se află pe loc de frunte oriunde și în orice cadru s-au desfășurat nenumăratele acțiuni. Ele au fost înscrise pe pancartele purtate de tinerii și studenții americani de-a lungul celor aproape 1.000 km. pe care i-au străbătut în recentul lor marș de la Hanover (statul New Hampshire) la Washington. Ele figurau pe panourile zmulse din mîinile celor 200 de cetățeni englezi în momentul cînd au fost arestați, în cursul demonstrației de protest organizată de curînd în apropierea bazei militare aeriene de la Greenhen Comon. Le-au scandat și miile de participanți la marșurile păcii desfășurate în ultimele zile la Forli, Gavorrano, orașele din apropierea lacului Albano și multe alte regiuni ale Italiei. Ele răsună pe insulele Japoniei de unde au pornit marșurile păcii, ai căror participanți vor ajunge în august la Tokio, spre a lua parte la cea de-a 8-a conferință internațională pentru lichidarea armei nucleare și pentru dezarmare, conferință ce coincide cu ziua comemorării bombardamentului de la Hiroshima.

Congresul mondial pentru dezarmare generală și pace de la Moscova va prilejui dezbateri serioase și aprofundate asupra tuturor laturilor problemei dezarmării, atît în ședințele sale plenare cît și în comitetele de lucru. Problema cea mai importantă a contemporaneității — problema-cheie a păcii din zilele noastre — va fi discutată sub cele mai diferite aspecte ale ei. Vor fi ascultate atît păreri individuale cît și părerile diverselor organizații politice și obștești de toate orientările reprezentate la Congres. Și, firește, se va vorbi și despre pozițiile statelor față de această problemă de vitală importanță pentru omenire, mai cu seamă a celor reprezentate în Comitetul celor 18 state pentru dezarmare de la Geneva. Prof. J. Bernal care este și președintele comitetului internațional de pregătire a Congresului a adresat șefilor de guverne care fac parte din acest comitet, invitația de a expune în fața Congresului, punctul de vedere al guvernelor lor în problema dezarmării. „Consider — scria N. S. Hrușciov în răspunsul dat profesorului Bernal — că merită cea mai caldă aprobare, dorința Comitetului internațional de pregătire a Congresului de a asigura ca, în fața participanților la acest for mondial atît de larg, să fie expusă politica statelor asupra uneia din cele mai importante probleme ale contemporaneității — dezarmarea generală și totală".

Delegația poporului nostru aleasă în cadrul recentei adunări a reprezentanților mișcării pentru pace din R. P. Română, va exprima în cadrul mărețului for mondial al păcii, hotărîrea poporului romîn de a nu cruța nici un efort în uriașa luptă pe care o duce alături de toate popoarele iubitoare de pace ale lumii, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale, pentru victoria cauzei păcii.

Poporul nostru este convins că în zilele noastre, cînd balanța raportului de forțe pe arena internațională s-a înclinat mult de partea forțelor socialismului și ale păcii, un nou război mondial poate fi preîntîmpinat.

În fața celor ce încearcă să arunce omenirea într-o catastrofă nucleară se înalță astăzi o puternică barieră ridicată de uriașele forțe ale păcii. Congresul mondial pentru dezarmare generală și pace va constitui, fără îndoială o contribuție de excepțională importanță la unirea eforturilor acestor uriașe forțe și în consecință la întărirea acestei bariere.

A. STANCIU

Pe harta marelui continent african s-a produs o nouă și importantă schimbare: Algeria — una din cele mai mari țări de pe acest continent, care a fost subjugată timp de 132 de ani de colonialismul francez — a fost proclamată, într-un cadru solemn și într-o atmosferă de entuziasm general, republică independentă.

Așa cum se vede și în fotografie, entuziasmul popular și-a găsit expresia și în împodobirea străzilor cu steaguri și ghirlande.

VACANȚA MARE

(Urmare din pag. 1)

Așa că-și petrec vacanța cu îndreptățită bucurie. Au venit să-i conducă părinții (ah! părinții) și ultimele sfaturi sînt distribuite cu emoție și înregistrate în forfota aceasta premergătoare plecării.

Mai sînt doar cîteva clipe și trenul care duce spre litoralul Mării Negre aproape 2.500 de copii, este gata să se urnească încet pe calea de metal. Batistele fluturâ în adierea vîntului de vară.

— Drum bun!

— Petrecere frumoasă!

Trenurile vacanței pornesc pline de tinerețe pe drumurile țării.

„Vacanța" în Ciocul de altă-dată

Bucuria prezentă a vacanței este copleșitoare. Te încîntă și te molipsește făcîndu-te părtaș la această mare veselie colectivă. Dar exuberanța vacanței de astăzi, cu toate ferestrele deschise prin care intră soarele unei copilării fericite, ne readuce în memorie prin contrast, imaginea hidă a vacanțelor de altădată, cînd copiii oamenilor muncii își găseau alinarea ieftină în smeul cu speteaze de pe maidanul din colț și în jocul cu arșice fără să-și închipuie măcar că bucuriile lumii sînt și pentru ei făcute.

Despre ce vacanță putea fi vorba atunci?

Citim într-un ziar îngălbenit de vreme din anul 1937 cum arăta copilăria în mahalaua bucureșteană Cocioc. Citățm:

„Cutreierăm prin gropile oribile ale cîmpului Cocioc. Nici o colibă nu se înalță mai mult de 1 m. din pămînt. De după colțul uneia dintre aceste înspăimîntătoare șandramale, ne iese în cale o ceată de copii. Doi dintre ei sînt goi de sus pînă jos"...

Să alăturăm această imagine celei pe care o întîlnești astăzi la tot pasul. Cete vesele de copii, pleacă să-și petreacă vacanța, prin grija statului nostru, în localitățile cele mai frumoase și mai pitorești ale patriei.

2.000.000 tineri pe drumurile vacanței

Vacanța se reprezintă anul acesta mai bogată ca oricînd. În orice regiune ne-am arunca privirea întîlnim un număr sporit de tineri care se bucură de ambianța taberelor și a excursiilor. În regiunea Crișana peste 100.000 de elevi, adică de două ori mai mult decît anul trecut, pleacă în excursii prin țară; din regiunea Ploiești 123.500, din regiunea Galați peste 100.000 la care se mai adaugă 6.000 de studenți și mulți alții. Un număr de peste 250.000 de școlari vizitează centrele industriale, unitățile agriculturii noastre socialiste, locurile istorice și pitorești pentru a cunoaște fața mereu nouă a patriei noastre iubite. Tabere și colonii au fost deschise pentru 124.000 de elevi și peste 120.000 de studenți.

O sinteză a vacanței însumează un număr de 2.000.000 tineri care au pornit anul acesta în excursie sau spre taberele de odihnă, respirînd ozonul munților, sau briza marină în cel de-al „IV-lea trimestru" — cum se numește în limbajul nescris — al anului școlar.

Orășelul copiilor de la Năvodari și salt... la altitudine

Obiectivele vacanței sînt felurite. Bunăoară la Costinești, în fiecare serie cei 2.000 de tineri găsesc odată cu frumusețea terapeutică a mării prilej de destindere și distracție. Clubul taberei oferă oaspeților o activitate bogată. Fiecare zi își are programul ei plin de inedit: jocuri de orientare turistică, audiții de basme înregistrate pe discuri, vizionări de filme, concursuri artistice și sportive și cîte și mai cîte.

În apropiere de Năvodari te întîmpină un adevărat orășel al copiilor. Tabăra este alcătuită din 17 cabane cu pavilioane, iar peste tot curățenia exemplară și atmosfera prietenească prilejuiesc condiții confortabile de odihnă. Semnele vacanței le întîlnești printr-un brusc salt de... altitudine și pe Valea Prahovei. Tabăra studențească de la Piriul Rece sau taberele pionierești de la Sinaia, Timiș, Bușteni, sînt locuri reconfortante pentru vlăstarele țării.

Tabere de vară au apărut mai în toate regiunile. Pe meleagurile clujene, la Abrud, Colibița, Bistrița sau Tiha Bîrgăului, sau lîngă Deva în Lunca Florilor, pionierii au și poposit acum în miez de vară. Și Capitala face parte din obiectivele vacanței. Din mai toate regiunile tinerii vin cu trenuri și autocare împînzind orașul cu freamătul lor voios pentru a cunoaște marile prefaceri care au loc an de an în inima patriei socialiste.

★

Vacanța abia a început și filele ei sînt deschise. Mii și mii de băieți și fete au ce vedea în această vară în drumeția lor plină de farmec. Un întreg popor le asigură „trimestrul de aur" al unei copilării cu adevărat fericite.

D. TABACU

Pămîntul Nusantarei

(Urmare din pag. 1)

sonalul ambasadei noastre ne urează bun sosit pe pămîntul Indoneziei. Ce distanță enormă ne desparte de țară. Aproape 15.000 km.

Republica Indonezia

Pămîntul Nusantarei — țara insulelor în limba indoneziană — denumită în decursul timpului și Insulindia (India insulară) sau Indiile Orientale este situată la punctul de confluență între Oceanul Pacific și Oceanul Indian, între continentul asiatic și cel australian.

Între cele două tropice pe o lungime de aproape 5000 km și o lățime de 3000 km, se întind peste zece mii de insulițe, dintre care trei mii locuite, scăldate de apele a două oceane, Marea Chinei și de nenumărate mări interioare. Dintre cele mai importante insule amintim: Sumatra, Iawa, Kalimantanul (Borneo), Sulavesi (Celebes), Irianul de vest, Molucce, Bali, ș.a. Suprafața acestor numeroase insule însumează aproape 2 milioane km² cu o populație de aproape 90 milioane de locuitori.

O legendă populară spune că aici a sărutat Soarele Pămîntul. Bogăția acestor insule îndepărtate au atras atenția cu patru secole în urmă colonialiștilor.

Ce a însemnat colonialismul pentru poporul de aci ni-l dezvăluie un simplu fapt: chiar și în secolul nostru țăranii sărăciți, jefuiți de pămînt, erau vînduți în tîrguri ca sclavi, în timp ce din bogățiile țării se întreținea fastul somptuos al curții olandeze, al nobilimii și al marilor magnați.

Timp de două săptămîni am fost oaspeții poporului indonezian. Am vizitat numai trei din cele trei mii de insule locuite: Iawa, Bali și Sumatra. Insula Iawa este pe drept cuvînt inima Indoneziei. Are o lungime de 1000 km, o lățime de numai 150 km, și suprafața de 127.000 km². În întreaga insulă locuiesc peste 50 milioane de locuitori, avînd cea mai mare densitate din lume. Ea este străbătută de lanțul munților Priangan, ale căror piscuri ating înălțimea de peste 3500 m.

În Iawa este concentrată industria țării, aici este centrul politic și administrativ Djakarta, capitala Indoneziei. Palmierii și cocotierii scăldați în lumina arzătoare a soarelui ecuatorial ne apar în toată măreția și splendoarea lor.

De la aeroport convoiul nesfîrșit de mașini se îndreaptă spre centrul orașului.

Djakarta este un oraș extrem de întins. Numără aproape 5 milioane locuitori, cu împrejurimile, și poate fi înscris într-un dreptunghiu. Are bulevarde lungi și case destul de interesante. Clădirile care trec de 3—4 etaje sînt rare.

Clădirea hotelului este foarte modernă. Dar șopîrlele nici aici nu ne părăsesc. Sînt și o mulțime de țînțari. Paturile erau prevăzute, din această pricină, cu plasă de sîrmă.

Zilele care au urmat ne-au oferit prilejul să cunoaștem mai bine orașul. Nu are canalizare și alimentare cu apă. Această stare de lucruri este o urmare a regimului colonialist. Prin centrul Djakartei trece un canal lat de 10—15 m, și adînc de cca 1 metru. Acest canal este aproape singura sursă de apă a localnicilor.

Djakarta este un oraș în care se construiește continuu. Se demolează cartiere întregi insalubre. Se modernizează străzi. Se ridică obiective importante. Șantierul complexului sportiv: în mijloc se ridică un uriaș stadion, acoperit, cu o capacitate de 100.000 locuri. Acest complex este construit cu ajutorul Uniunii Sovietice. Alături de obiectivele sportive se înalță frumoase vile și hoteluri, unde vor fi găzduiți participanții la întîlnirile sportive. Munca pe șantier era în toi.

Capitala Indoneziei este un important centru universitar. Am vizitat Universitatea din Djakarta. Aici dr. Posponegoro, rectorul universității, a dat unele explicații în legătură cu structura învățămîntului superior din Indonezia. Dr. Posponegoro a evocat în cuvinte pline de admirație impresiile pe care le-a culeș din țara noastră, cu prilejul unei vizite care a avut loc în anul precedent.

În oraș se circulă cu trenuri electrice sau cu aburi. Distanțele sînt apreciabil de lungi. Tramvaie și autobuze în oraș sînt extrem de puține. Marile artere nu sînt prevăzute cu trotuare pentru pietoni. Circulația cu bicicleta este mijlocul cel mai utilizat aproape în toată Indonezia. Mulți cetățeni se deplasează apoi cu renumitele bestak, biciclete cu ataș, care transportă la distanțe mari pasageri sau mărfuri.

Orașul are și un muzeu național. Am putut admira valoroase obiecte de artă, creația talentatului popor indonezian și mărturie a unei civilizații milenare. O gamă variată de costume, aparținînd diferitelor epoci, reprezintă o colecție valoroasă a muzeului.

Djakarta are și numeroase palate printre care reședința președintelui Sukarno, sediul Parlamentului, sediul Institutului de planificare, ș.a.

Dans popular din insula Bali

Insula Bali

Zburam peste insula Iawa de aproape trei ore. Timpul favorabil ne permite să admirăm frumusețile insulei. Îmbinarea celor mai variate forme de relief, de la întinsele cîmpii pînă la lanțul munților vulcanici, dă insulei o măreție fără seamăn. Ajungem la aeroportul de la Densapar. Pe aeroport ne întîmpină un grup de dansatoare îmbrăcate în frumoase costume balineze și purtînd cununi de flori pe cap.

Insula Bali, cunoscută și sub numele de insula celor o mie de temple, a încîntat întotdeauna pe străini. Scriitorii i-au spus „Insula Paradisului", localnicii o cunosc sub numele de „Insula zeilor", iar premierul indian Jawaharlal Nehru a spus că insula Bali e dimineața lumii.

Suprafața insulei e de 2000 mile pătrate. O strîmtoare de o milă o separă de coasta vestică a insulei Iawa. De fapt insula Bali este o prelungire a lanțului vulcanic ce străbate insula Iawa. Climatul insulei, între iunie și septembrie este destul de plăcut. Dintre culturi, mai frecvent întîlnim: orezul, ceaiul, cafeaua, tutunul, cacaua, plante tropicale. Clima favorabilă face posibilă obținerea și a 2—3 culturi pe an.

Auzisem că această insulă este celebră prin frumusețea ei naturală și prin dansurile populare. O legendă interesantă susține că zeii cărora li se închină băștinașii, au creat pentru plăcerile lor șapte frumuseți cu înfățișare de nimfe. Două din ele au întrecut pe celelalte. Zeii le-au multiplicat în alte șapte făpturi cărora le-au insuflat măiestria mișcărilor armonioase. Mai tîrziu aceste nimfe i-ar fi inițiat pe balinezi în arta dansului. Realitatea este că locuitorii insulei Bali sînt neîntrecuți maeștri în arta dansului. În această insulă orice eveniment constituie un prilej de dans: sosirea unor oaspeți, o sărbătoare, nașterea și căsătoria.

În insula Bali organizarea satului este deosebită de restul țării. Odată cu declinul puterii prinților locali, în fiecare sat s-a format un fel de comitet sătesc voluntar, numit bandjăr. Acest comitet dă sfaturi în toate activitățile satului (economice, religioase și chiar familiare). Bandjarele au o mare autoritate în administrarea satelor. Plantațiile de orez se lucrează în comun. Satul participă la viața zilnică a fiecărei familii (nunți, construcții de case etc). După căsătorie, fiecare cetățean primește o chemare din partea bandjarului, și devine obligator membru al comunității sătești. Dacă la a treia chemare nu răspunde, este exclus din comunitate, ostracizat, refuzîndu-i-se chiar dreptul de a fi înmormîntat în cimitirul sătesc. Șeful bandjarului este numit Klian bandjar, și este ales de membrii comunității. El nu primește salariu pentru această funcție, ci numai mici daruri pentru activitatea sa în organizarea ceremoniilor. Bandjarul are o proprietate imensă: clădiri pentru adunările sătești numite bali bandjar. Fiecare clădire are un turn numit Kul Kul unde se ține adunările. Bali bandjarul este prevăzut și cu bucătărie, cu cele necesare pentru gătit care pot fi împrumutate membrilor ce le solicită. Bandjarul își are și orchestra sa și o serie de costume folosite la dansuri.

Organizarea satului e bazată pe ajutorul reciproc. Sistemul subak se referă mai ales la irigații și plantarea orezului. Subakul este un complex de terenuri cu orez, care-și obțin apa de la același rezervor. Astfel, teritoriul unui subak depinde de poziția pămîntului în raport cu sursa de apă și cuprinde uneori chiar sute de hectare. Terasele insulei care sînt uneori parcă monumente ale naturii, marchează lupta omului cu natura pentru fiecare metru de pămînt, pentru fiecare picătură de apă.

Hotelul din Djakarta construit cu ajutorul Uniunii Sovietice

Pînă la hotelul în care vom fi găzduiți, pe malul Oceanului Indian, străbatem o cale de vreo 15 km. Vegetația insulei este de o bogăție de nuanțe care nu poate fi comparată cu nimic. Case din lemn modeste, lucrate cu mult simț artistic, se pierd în imensitatea junglei, ca într-un decor uriaș. Trecem prin Denpasar, capitala insulei. Orașul Denpasar este cel mai mare centru cultural-artistic din Bali. Aci se găsesc cei mai renumiți dansatori și cei mai valoroși artiști balinezi. Orașul ca atare este destul de mic. În mijloc are o piață interesantă unde vînzătoarele sînt exclusiv femei. Denpasarul este renumit prin dezvoltarea artei decorative. Muzeul din Bali este o adevărată comoară de artă.

În insula Bali orice este posibil să fie transformat în operă de artă, chiar și frunzele de palmier sau nuca de cocos.

Seara am asistat la un spectacol de dansuri în aer liber, pe malul Oceanului Indian.

A doua zi am vizitat o serie de ateliere unde artiștii cu unelte rudimentare, dau viață lemnului sau fildeșului, transformîndu-le în opere de artă nemuritoare. Atelierele lor de lucru sînt simple șoproane, care apără de arșița necruțătoare a soarelui sau de potopul de ape din anotimpul ploios. Balinezii nu sînt numai dansatori neîntrecuți, ci și artiști desăvîrșiți.

Ing. Marin RADOI

(Continuarea notelor în numărul viitor)

Pe plajă.

Scrisoare de pe litoral

(Urmare din pag. 1)

pentru bărbați și femei și dușuri. În apropiere, în golful adăpostit la poalele străvechiului oraș te întîmpină noul port turistic „Tomis" unde se îmbarcă zilnic mii de oameni veniți la odihnă.

La Eforie nord și sud, în stațiunea Tekirghiol — vestită pentru nămolurile sale tămăduitoare — anul acesta decorul a fost completat cu nenumărate construcții elegante. Complexe de odihnă cu 560 de paturi, care vor fi extinse în viitorul apropiat la un număr de 1500, clădirea pentru tratamentul cu nămol rece, băile, restaurantele-cantine unde vor putea servi masa aproape 1.000 de oameni într-o singură serie, complexele comerciale de tot felul, sînt numai cîteva din acestea.

În concediu

Sîntem la biroul de repartizare. La schimbarea seriilor de 12 zile, remarci ușor cine a venit și cine pleacă, după bronzul căpătat. Introducerea tichetelor de repartizare a ușurat mult munca. Tovarășele de la ghișee execută operativ formalitățile necesare și apoi fiecare își îndreaptă pașii spre destinație.

— Dar cu ce mergem ? se întreabă unii din cei sosiți.

— Cu noi — le răspund însoțitoarele de la vile, fără a lua în seamă sensul întrebării.

Oricît de amabil ar fi acest răspuns, el nu-i poate satisface pe unii repartizați la vile mai îndepărtate, ținînd seama de oboseala călătoriei și de bagaje. Uneori circulă un autobuz în acest scop, dar ce păcat că numai „uneori". S-ar putea găsi și alte mijloace, organizate de conducerea stațiunii, care ar înlesni drumul de la sosire și de la plecare al cetățenilor.

„Concediul la mare este monoton" — spun unii. Nu încercăm să-i contrazicem. Este adevărat că cine merge la mare își consacră cea mai mare parte din timp plajei. Dar pe lîngă cura de soare pe plajă, sau alte tratamente prescrise de medic, vilegiaturiștii au posibilitatea să-și petreacă timpul în mod plăcut. În numeroase cluburi ale stațiunii Eforie-sud se desfășoară o activitate bogată și variată. În afară de acestea, într-una din grădinile de vară au loc diferite spectacole date de formații artistice și de amatori din București, Constanța și alte orașe ale țării, iar în alta (ce bine ar fi dacă ar avea și locuri numerotate) rulează filme ce se schimbă la cîteva zile. Cei care doresc să cunoască întregul litoral, pot să se deplaseze ușor în orice stațiune cu ajutorul autobuzelor și al troleibuzelor, precum și cu navele costiere de pasageri, care circulă cu regularitate. Așa că la mare n-ai cînd să te plictisești.

Flori pentru litoral

De-a lungul litoralului nostru apar tot mai multe covoare de flori multicolore, spații verzi, arbori și arbuști ornamentali. În stațiunea de tratament Tekirghiol s-a amenajat un parc nou unde au fost plantate peste 200.000 de flori. La Mamaia, lîngă blocurile majestuoase au răsărit adevărate grădini înfloritoare. Și cînd te gîndești că anul trecut cea mai mare parte a acestei stațiuni era ocupată de prundiș și mîl din lacurile Tăbăcărie și Siutghiol...

Știți unde se află pepinierea florilor destinate pentru înfrumusețarea litoralului ? La Eforie-sud, în apropierea farului Tuzla. Sera de flori se întinde pe o lungime de cîțiva kilometri. De aici, horticultorii celor șase echipe conduse de maistrul Iosif Ceachi au trimis pînă acum aproape 3.000.000 de flori din circa 600 de specii diferite, 100.000 de arbuști și arbori ornamentali. Petuniile duble în cinci varietăți, speciile de Antherinum sau cele peste 45 de varietăți de trandafiri care împodobesc litoralul iau zilnic drumul spre noile parcuri și spații verzi amenajate de la Mamaia și pînă la Mangalia.

În prezent, horticultorii de aici se preocupă să adapteze noi specii de arbori exotici la condițiile noastre de climă. În sere, ei pregătesc culturi de chiparoși de Ialta și palmieri de Soci. Experiențele de adaptare au început. Pe tot timpul anului vor fi plantate în aer liber numeroase exemplare din aceste plante exotice care vor împînzi peste puțin timp întregul litoral scăldat de soare.

V. LUPU
și V. NISTOR

Aripi, visuri, realitate

(Urmare din pag. 1)

Avioane mari sau avioane mici?

Ca și în transportul feroviar sau naval, și în aviație e mult mai economic să mărești greutatea transportată, decît viteza. Iată de ce astăzi se pune întrebarea : ce fel de avioane să construim ? Mari, cu viteze ponderate, sau mici dar foarte rapide ? Fiecare variantă își are susținătorii ei.

In orice caz, tendința generală înclină spre mărirea volumului (fără a se neglija însă și avioanele capabile să dezvolte viteze uriașe). Astăzi sînt obișnuite aeronavele de 200 tone. Mîine, ele vor fi doar niște miniaturi. Mărirea volumului avioanelor va permite curînd și instalarea pe bordul lor a motoarelor cu combustibil atomic. Atunci, un avion atomic va putea parcurge distanțe uriașe fără să se alimenteze, căci 0,5 kg de combustibil îi va ajunge ca să înconjoare de cîteva ori întreaga planetă.

Despre avantajele avioanelor mari, vorbește și următorul calcul : un vapor de 20.000 tone, poate încărca 9.000 tone de încărcătură. Anual, el poate face 11 curse între Europa și America deci poate transporta circa 100.000 de tone. Un mare avion, străbate anual aceeași distanță de 450 ori și transportă 225.000 de tone. In consecință, un avion = 2 transatlantice. Mai adăugați la aceasta că echipajul unui avion este de 10 ori mai mic decît al unui vapor.

O dată cu mărirea volumului avioanelor intervin însă o serie de probleme tehnice. In primul rînd — spațiul de decolare. Pentru a nu extinde prea mult suprafața aerodroamelor, există două căi : crearea unui sistem de decolare aproape vertical și — mai ales — folosirea hidroavioanelor. Apa este mai avantajoasă față de betonul pistei, căci n-are nevoie de întreținere specială și, deci, este foarte economică. Astăzi se pot foarte bine folosi hidroavioanele, deoarece există materiale speciale care feresc corpul aparatului de coroziunea ce o suferă de obicei metalul, cînd vine în contact îndelungat cu apa.

„Aerotroleibuzul"

Vă aduceți aminte de filmul documentar realizat cu prilejul mitingului aviatic de la Moscova, în 1961 ? Intre altele, acolo ați văzut un helicopter uriaș care transporta o casă. Aceste, așa-numite „vagoane aeriene" vor fi curînd întrecute de alte helicoptere și mai mari, pe care le construiesc specialiștii sovietici. Nu va trece mult și vom vedea helicoptere ce vor ridica vapoare întregi spre a le transporta peste strîmtorile periculoase pentru navigație.

Un rol important îl vor juca helicopterele în construcții, unde vor înlocui macaralele-turn. Și aceasta — mai ales pe șantierele aflate în locuri greu accesibile în munți, pe văile riurilor, unde se ridică baraje de hidrocentrale. Tot ele vor transporta la aceste centrale și enormele turbine gata montate în uzină, care, deocamdată, sînt duse pînă la destinație în piese separate.

De unde vor lua însă helicopterele combustibil pentru a putea sta multe ore în văzduh ? Nu va fi necesar ca ele să aibă combustibil la bord, căci vor lucra cu electromotoare. Acestea din urmă se vor alimenta cu curent electric primit nu prin cablu ci dintr-un cîmp magnetic creat de puternice radioantene dirijate. Aceasta în cazul cînd vor străbate distanțe mari. Atunci cînd vor fi însă folosite pe suprafețe relativ mici, helicopterele vor primi curent prin cablu ca și troleibuzele, numai că firele vor fi instalate sub mașinile de zbor. In orice caz, în munți, peste prăpăstii, e mult mai ușor să se instaleze cabluri electrice pentru „aerotroleibuze", decît să se construiască poduri pentru autocamioanele, care transportau materialele necesare șantierului.

In viitorul nu prea depărtat, oamenii de știință prevăd că helicopterele vor înlocui și... aerodroamele de lîngă marile orașe. „Inșfăcînd" avionul din zbor helicopterul îl va depune pe un mic teren special amenajat în centrul orașului. Tot el îl va lua de acolo, îl va ridica și îl va duce pînă ce avionul va „prinde" viteza necesară zborului.

Dirijabilul mai are ceva de spus

Multă vreme s-a crezut că dirijabilul a intrat pentru totdeauna în muzeul istoriei aviației. Realitatea este alta : dirijabilul mai are încă un cuvînt greu de spus : marele savant rus Țiolkovski îi prevedea un mare viitor, mai ales dirijabilului cu volum variabil. In zilele noastre se pot realiza astfel de dirijabile, cu corpul din material plastic al cărui volum să crească sau să scadă după necesități. Pericolul de incendiu la care erau supuse vechile dirijabile umplute cu hidrogen, poate fi complet îndepărtat prin înlocuirea acestui gaz inflamabil cu gazul inert heliu.

Avantajele dirijabilului nu sînt de neglijat. Deși au o viteză mică — circa 100—120 km. pe oră — ele pot transporta cantități uriașe de fructe, legume, cărbune, cereale și alte mărfuri la mari distanțe. Un calcul făcut de consiliul tehnic al societății aeriene sovietice „Aeroflot" recomanda introducerea dirijabilelor în economie, deoarece cu ele transportul mărfurilor va fi de trei ori mai ieftin decît cu avioanele, și de 5 ori mai ieftin decît cu helicopterele. Pe lîngă aceasta dirijabilele mai pot fi folosite și ca uriașe frigidere naturale care — avînd cabinele pline cu produse perisabile — vor staționa timp îndelungat în zona polară, de unde vor reveni în diverse orașe, în raport cu necesitățile de consum alimentar. Dispunînd de un spațiu foarte mare, cabinele dirijabilelor — amenajate cu saloane, dormitoare, săli de spectacole și platforme de plimbare în aer liber — vor deveni adevărate sanatorii, ancorate la mari înălțimi, cu mult peste crestele munților. Un asemenea dirijabil va avea la bord cîteva sute de oameni.

★

Specialiștii din întreaga lume și în special oamenii de știință sovietici, neîntrecuți în construcția diferitelor tipuri de aparate de zbor, au pregătit întreaga tehnică necesară construirii navelor aeriene. Toate principiile sînt puse la punct. In unele cazuri mai trebuie definitivate o serie de detalii de construcție și de producție. Nu va trece însă mult timp și nemărginitele spații ale văzduhului vor fi străbătute de enorme corăbii aeriene cu forme și calități pe care nici un scriitor de anticipație nu le-a putut imagina.

Dan LĂZĂRESCU

Frenezie fotbalistică în Chile

(Urmare din pag. 1)

A ostenit, desigur, Eusebio Ruiz Vanegas, tot împingîndu-și bicicleta la drum. Dar și-a cîștigat cel puțin liniștea și securitatea călătoriei. A mers pe unde și cum a vrut, a descălecat unde i-a dat ghes inima și dacă, furat cumva de gînduri, o piatră buclucașă i-a răsturnat bicicleta și l-a făcut să cadă, totul s-a petrecut de la un metru înălțime. În schimb, cu marile turbo-reactoare americane „Boeing 707 Intercontinental", cu care se face traversarea Atlanticului de către cei porniți din Europa spre Chile prin intermediul companiei aeriene „Air France", dacă nu ostenești dînd din picioare ca să înaintezi, cînd cazi o faci de la peste 10.000 de metri înălțime, ceea ce, veți recunoaște, e cu totul altceva.

Mai ales la aceasta m-am gîndit în ziua cînd, la Santiago, am aflat despre isprava lui Eusebio Ruiz Vanegas, pentru că făcuserăm și noi. — tov. Grigore Arjoca, secretarul general al federației romîne de fotbal și subsemnatul — această călătorie cu „Boeing 707 Intercontinental". Care dacă pe noi ne-a adus teferi la destinație, pe alții... în aceeași perioadă de timp i-a trecut în rîndurile martirilor aviației. Așa că, nu întîmplător, tuturor care m-au întrebat ce mi-a plăcut mai mult în Chile, le-am răspuns : coborîrea teafăr din avion, pe aeroportul din Santiago...

Înseamnă aceasta cumva că ne-a dezluzionat campionatul din Chile ? Nu, nu ne-a dezluzionat. Mai precis, nu ne-a dezluzionat decît în parte. Dar despre aceasta, mai încolo.

Tineri sau bătrîni ?

Brazilia a cîștigat complet meritat titlul de campioană mondială. Dintre echipele pe care le-am văzut în acest campionat, la Santiago, Vina del Mar și Rancagua (căci n-am făcut deplasarea și la Arica din pricina distanței prea mari de „sediul" unde eram stabiliți) Brazilia a arătat cel mai complet joc și cele mai mari posibilități fotbalistice.

In tot timpul campionatului, Brazilia a folosit numai 12 jucători și aceasta pentru că, în al doilea meci din totalul celor șase disputate, a intervenit accidentul lui Pele, al cărui loc l-a luat în formație tînărul Amarildo. Spun tînărul, pentru că, în general, echipa Braziliei are o medie de virstă care la noi nu este de loc obișnuită : 30 de ani și o lună. Brazilienii au avut numai patru jucători sub 30 de ani : Pele (22), Amarildo (23), Vava (28), și Garrincha (29); restul au peste 30 de ani. In acest „rest", care de fapt constituie „grosul" formației, Nilton Santos are 37 de ani, Didi 34, Djalma Santos 33, iar Gilmar și Mauro 32...

S-ar putea trage de aici concluzia că „bătrînii", cum le spunem noi jucătorilor de peste 30 de ani, s-au dovedit superiori tinerilor ? O asemenea concluzie ar fi eronată, ca și în alternativa dacă jucătorii să fie înalți sau scunzi. Campionatul din Chile a arătat, celor ce n-au făcut „teorii" speciale ca să justifice o anumită înclinare, că alegerea este în funcție de valoarea jucătorului, de puterea lui de muncă, de pregătire, de adeziunea și dragostea lui pentru sportul ce-l practică.

Brazilia a folosit un „12" în care au predominat „bătrînii", dar între rezervele Braziliei la acest campionat s-au aflat nu numai un tînăr ca Amarildo (care-și datorează consacrarea accidentului lui Pele), ci încă mulți alții (Coutinho — 19 ani, Germano — 20 de ani, Juradyr — 22 de ani, Altair și Mengalvio — 24 de ani etc.), jucători despre care se spune tot binele.

O precizare în plus, totuși, cred că se impune : aceea că portarul trebuie să fie un jucător de o virstă mai matură, pentru că această maturitate (pe lîngă calitățile fotbalistice ale acestuia) ajută echipa ! De altfel, de la același campionat mondial putem cita virsta celor mai mulți dintre portarii folosiți : Grosics (R. P. Ungară) 37 de ani, Escuti (Chile) 36 de ani ; Carbajal (Mexic) 34 de ani, Iașin (U.R.S.S.) 33 de ani, Buffon (Italia) 32 de ani, Schroiff (R. S. Cehoslovacă) și Roma (Argentina) 30 de ani etc., iar în rezervă se mai aflau Tilkowscki (R.F.G.) 37 de ani, Krivocuka (R.P.F. Iugoslavia) 34 de ani, Dominguez (Argentina) 31 de ani etc.

Un galon în plus

Goana după rezultat n-a reușit să schimbe caracterul jucătorilor. Dacă unii n-au pregetat să ajungă la scandaluri, bătăi și voită accidentare gravă a adversarilor, alții și-au păstrat demnitatea și în cele mai dificile momente. A făcut, de pildă, o formidabilă impresie felul cum s-a soldat un „incident" în meciul U.R.S.S.—Uruguay (2—1), un joc decisiv în grupa I. Victoria în acest joc s-a conturat abia în penultimul minut, cînd Ivanov a înscris al doilea gol pentru echipa sovietică. La rezultatul 1—1 însă, în minutul 77, arbitrul partidei a mai acordat un gol, la un șut al lui Cislenko (U.R.S.S.) care a expediat mingea în poarta apărată de Sosa. Mingea intrase însă prin exteriorul porții, printr-o ruptură a plasei. Jucătorii uruguayeni au înconjurat pe arbitru, cerîndu-i pe bună dreptate anularea deciziei. Atunci sovieticul Meshi — care nu juca în acest meci — a confirmat în limba rusă, arbitrului italian Cesare Jonny, reclamația uruguayenilor în limba spaniolă ! Intervenția aceasta a făcut ca golul să fie anulat, iar lui Meshi — și echipei sovietice — i-au adus un galon în plus la capitolul sportivitate.

Microbuzul cu un singur pasager

Din cele 32 de partide desfășurate la campionatul mondial din Chile, am asistat la maximum posibil : 10 — cît numărul zilelor în care s-au disputat jocuri de-a lungul ediției din acest an.

Una din problemele cheie la care mi s-a părut că voi avea de făcut față, era cum să mă împart să văd jocurile programate la Santiago și orașele din apropierea acestuia : Vina del Mar — 145 km. și Rancagua 85 km. Pînă la sfîrșit am constatat că mi-a trebuit mai multă vreme la București să-mi întocmesc itinerariul jocurilor (din momentul cînd mi-au devenit cunoscute datele complete ale programului) decît să realizez desfășurarea lui, în ziua cînd ne-am stabilit „sediul" temporar la Santiago. Am coborît, în prima zi, în holul hotelului Carrera — unde locuiam — și am luat contact cu agenția „Latour" (Latin American Tours), ce-și avea sediul aici și care contracta angajamente pentru transportul cu microbuse și autobuze la jocurile de la Vina și Rancagua. Am depus „itinerariul" ce mă interesa și mi s-au comunicat prețurile deplasării (dus și întors) : pentru Rancagua 7 escudos și 10 escudos pentru Vina del Mar. Angajamentul mi-a permis să văd, cu o singură excepție, programul de jocuri ce mi-l întocmisem. Excepția s-a produs în ziua semifinalelor. Inițial alesesem să văd în acea zi jocul Braziliа—Chile, la Vina del Mar. Organizatorii au schimbat însă locul disputării partidei, strămutînd-o la Santiago, pentru ca la Vina del Mar să fie trecută întîlnirea Cehoslovacia—Iugoslavia. Aceasta a făcut ca în ziua de 13 iunie, din fața hotelului Carrera, un microbus cu șapte locuri să ia un singur pasager, pe subsemnatul — căci ceilalți „clienți" obișnuiți (brazilieni, argentinieni, chilieni din Santiago) rămăseseră pe loc. Pe minunatul drum ce leagă Santiago de Vina del Mar — și care merită să fie văzut nu numai cu prilejul unui campionat mondial — în dimineața aceea mi s-a părut că toată circulația diferitelor vehicule cu motor zorea numai în sens invers mersului nostru. Totuși, cînd am luat loc în tribunele destul de goale ale stadionului din parcul municipal Sausalito, am mai aflat acolo și pe sir Stanley Rous, președintele F.I.F.A. care probabil a ajuns la Vina în condiții asemănătoare cu ale mele.

Pentru „Latour", în ziua aceea n-am fost clientul dorit, însă angajamentul era angajament. Microbusul m-a luat la ora 10 din Santiago, m-a dus la Vina del Mar și a rămas parcat aici pînă după meci, cînd — tot numai cu mine singur — a refăcut drumul spre „sediul" meu.

Cît despre meciul văzut, n-a fost o strălucire a genului. Toate cele patru goluri ale întîlnirii — în care Cehoslovacia a învins cu 3—1, s-au înscris numai în urma unor greșeli flagrante de apărare, comise de jucători de mare reputație. Principalii vinovați la cele trei goluri primite de iugoslavi au fost Jusufi, din vina căruia s-au marcat două goluri și stoperul Marcovici, care și-a permis să comită un henț în careu, punînd mîna pe minge cu convingerea că se află afară din careu. Iar golul primit de cehoslovaci a purtat „amprenta" portarului Schroiff, care în rest a apărat excepțional. O minge înaltă, stingheră, a fost luată cu asalt de 3—4 jucători cehi și de Jerkovici, centrul atacant al echipei iugoslaviei, de la 10 metri de poarta lui Schroiff. Acesta din urmă, în loc să stea liniștit, a năvălit de la locul lui și s-a alăturat „buchetului" aminti de jucători în chiar clipa în care mingea, atinsă ușor cu capul de Jerkovici, a intrat în poarta goală...

Dar, nu numai lipsa de calitate a golurilor a contribuit la modestia spectacolului, ci mai ales jocul defensiv practicat de viitorii învingători ai partidei, vreșnic cu 6—7 oameni în apărare și urmărind mereu greșelile adverse, ca eventual să le fructifice. „Tactica" aceasta a reușit împotriva unui adversar care a jucat mai spectaculos, mai ofensiv, dar căruia i-au lipsit rutina și moralul. Tinerii jucători iugoslavi (media virstei echipei fiind 24 de ani) și-au pierdut capul după golurile primite, au renunțat la jocul colectiv practicat cu brio în prima repriză, au trecut la acțiuni individuale și au terminat prin a deveni gălăgioși și certăreți, duri și periculoși chiar.

Echipa Cehoslovaciei s-a revanșat pentru jocul practicat în această partidă, prin contribuția avută în finala susținută cu Brazilia, întîlnire care a fost de cel mai ridicat nivel dintre cele ce le-am văzut în Chile.

Don Pedro de Valdivia n-a fost dat uitării

Echipa Spaniei n-a fost de fel răsfățată de ediția din Chile a campionatului mondial, deși își făcuse toate socotelile că acum va spăla și rușinea de a nu-și fi cîștigat măcar participarea la turneul final al campionatului mondial din 1958.

Acestui scop i-au fost destinate, printre altele : 1) un lot de jucători în care figurau și toate vedetele lui Real Madrid, inclusiv jucătorii străini ce-au obținut cetățenia spaniolă, prin fotbal, ca și Suarez, împrumutat de la „Internazionale"-Milano ; 2) acapararea ca antrenor a lui Helenio Herrera, după ce acest tumultos personaj a fost scos din slujba similară deținută pînă atunci pe lîngă echipa Italiei și de care a trebuit să se despartă pentru multiple motive mai mult sau mai puțin necurate. Mai intrau în socotelile spaniolilor sprijinul ce-l scontau din partea chilienilor, printre ai căror strămoși îndepărtați s-au amestecat și spanioli, precum și ajutorul ce-l vor obține de la dumnezeu, ca... buni credincioși ce sînt.

Aceasta a fost socoteala dinainte de pornirea la tîrg.

Mauro, stoperul și căpitanul echipei Braziliei, arătînd tribunelor trofeul cucerit pentru a doua oară consecutiv, este purtat în triumf de suporteri

La Vina del Mar, unde și-a jucat cele trei meciuri din grupă, după care a trebuit să plece acasă, Spania a obținut însă numai o singură victorie, asupra Mexicului — printr-un singur gol, înscris în minutul 89. Aceasta cu toate că înainte de jocul cu Cehoslovacia — pierdut cu 1—0 — echipa a asistat la slujba religioasă oficiată la biserica Las Carmelitas, cu toate că Helenio Herrera a declarat că dintre participanții acestei grupe, Brazilia nu se va califica și cu toate că în vinele chilienilor curge și sînge spaniol, ca urmași ai căpitanului Pedro de Valdivia și ai „voinicilor" lui, cu care a fost cucerit Chile de către spanioli cu sute de ani în urmă. În istoria chilienilor este, de altfel, menționat că don Pedro de Valdivia, originar din Estramadura — Spania, a terminat cucerirea țării la 12 februarie 1541, cînd a fondat orașul Santiago, a cărui primă populație s-a compus din 150 spanioli, o spaniolă și 2.000 de indieni... Colina Santa Lucia, din centrul orașului Santiago, locul pe care a fost fundat orașul de către don Pedro de Valdivia, este numit de indieni „Huelén" — Colina durerii...

Publicul chilian și „galeria" braziliană

Pentru că am pomenit de publicul chilian, am observat că atitudinea sa este în funcție de echipele care se întîlnesc în joc. Dacă este vorba de partide în care formații străine joacă între ele, publicul se dovedește extrem de exigent, obiectiv, bun cunoscător al jocului, sportiv și totdeauna de partea celor care joacă mai bine.

Cînd însă în joc intră echipa reprezentativă chiliană, publicul se organizează, indiferent de numărul spectatorilor. Are pregătite lozinci și steaguri, e exuberant (dar nu cu părăsirea locurilor), folosește strigături, agită stegulețe din hîrtie cu culorile țării. Greșelile de arbitraj le apostrofează nu prea îndelung și le dă uitării destul de repede. Cînd jocul la sfîrșit cu un rezultat favorabil echipei gazdă, spectatorii năvălesc pe teren...

Cu totul diferit s-a prezentat publicul brazilian. La jocurile echipei Braziliei asistau în medie 2.000 de brazilieni, iar la finală au fost aproximativ 4.000, veniți special pentru „partidele campionatului. E cel mai interesant public prin felul cum se organizează : sînt îmbrăcați pe grupe — unii în galben-verde, alții în roșu-albastru, purtînd cămăși, tricouri, treninguri etc., în culorile respective și pălării cu boruri mici. Grupurile compacte au steaguri mari și „instrumente muzicale" originale, pe care le folosesc fără încetare : fluiere, clopote, tigăi cu clopănele, vîjîitori etc., pe lîngă pistoale cu niște proiectile care explodează în văzduh ca petardele.

La meciuri vin și intră în grup, cîntînd și dansînd „samba", „rock" sau „twist", femei, bărbați, bătrîni, copii. Conducătorul „galeriei" era un ins voluminos, de circa 120—130 kg., îmbrăcat în cămașă albă, cu batic verde-galben (culorile Braziliei) și purtînd o pălărie cu boruri mari. Stătea pe o proeminență a tribunei și agita mereu un steag mare, debitînd totodată fel de fel de lozinci.

Toți strigă, toți țipă și cîntă, iar cînd echipa marchează un gol, sar din tribune pe teren în frunte cu antrenorul Aymore Moreira și... îmbrățișează pe jucători. Jucătorii brazilieni au și ei o serie de ticuri cînd echipa lor înscrie goluri. Amarildo execută un dublu salt-mortal ; Zagalo se prăvălește leșinat la pămînt și e anturat imediat de medicul și de maseurul echipei, iar Didi se întoarce maiestos — ca un prinț etiopian — cum i se zice de altfel — către jucătorii din apărare, care năvălesc asupră-i și-l îmbrățișează.

„Galeria" argentiniană, care a fost în Chile, mai puțin numeroasă decît cea braziliană, a stat cuminte în tribune. Lipea numai steagul țării pe plasa care înconjoară terenul și desfășura în tribună o eșarfă mare de-asupra capetelor. S-a dovedit cu totul alta decît acasă, unde e curat vulcanică, aceasta probabil pentru că nici n-avea ce să spună, căci echipa Argentinei a făcut o figură foarte ștearsă în acest campionat.

Tricoul nr. 10 a devenit nr. 20

Cînd faimosul Pelé s-a accidentat în cursul jocului Brazilia—Cehoslovacia, devenind — din minutul 25 al acestei partide — indisponibil pînă la sfîrșitul campionatului —, desemnarea succesorului lui a devenit o preocupare care a trecut cu iuțeala fulgerului dincolo de frontierele țării în care se juca campionatul. Pe calea undelor, folosită cu febrilitate de armata de gazetari sportivi aflați în Chile, vestea s-a răspîndit în lumea întreagă.

Apoi a urmat alegerea lui Amarildo pentru această misiune (socotită dificilă de dus la capăt, pentru că Pele, ca jucător, este unic în lume) și, trepiat, s-a înregistrat și consacrarea puțin cunoscutului lui urmaș.

Amarildo nu era însă un prim venit, cum au fost tentați unii să creadă, ci o alegere hotărîtă mai dinainte și cunoscută în cercurile inițiaților din preajma comandamentului brazilian. Pentru un joc cum este fotbalul și pentru un jucător de talia lui Pelé, firește că trebuia să se știe dinainte și să se cumpănească bine asupra înlocuitorului, în cazul indisponibilității lui eventuale. Cei mai mulți credeau că acest înlocuitor va fi Coutinho, o „slăbiciune" a lui Pelé, un foarte tînăr jucător, alături de care el joacă la Santos F.C. Dacă a fost preferat, totuși Amarildo, aceasta s-a datorat mai întîi faptului că el joacă la Botafogo F.C. din atacul căruia mai erau în echipa Braziliei alți trei jucători : Garrincha, Didi și Zagalo. Se realiza, deci, o și mai bună sudură prin înțelegerea și cunoașterea dintre acești jucători. Dar au mai cumpănit în balanță și calitățile lui Amarildo care, a îmbrăcat și înainte, de trei ori, culorile echipei naționale a Braziliei. Șuter de mare putere și jucător cu calități multilaterale, puse totuși puțin în umbră de tendințele lui de joc individualist, Amarildo era indicat să-i urmeze lui Pelé. Prelurarea unei „moșteniri" atît de dificile nu s-a putut face însă cu una cu două, pentru că față de răspunderea ce-i revenea, trebuia să i se asigure curajul și încrederea în sine.

Și-a luat această misiune însuși Pele, care l-a încredințat pe Amarildo, cu care e prieten, că va reuși să-i înlocuiască cu succes, ceea ce-i va aduce și totala consacrare. Apoi i-a întins tricoul lui, cu nr. 10 pe spate — tricou pe care-l cunoaște o lume întreagă. Această ceremonie simplă a pus, totuși, o greutate uriașă pe umerii și pe picioarele tînărului jucător. Cînd a apărut pe teren pentru primul joc, cel cu Spania, cu tricoul pe care numărul 10 fusese înlocuit cu nr. 20 (așa cum figura Amarildo în lista înaintată de Brazilia la comitetul organizator al campionatului) jocul lui a fost expresia fidelă a gîndurilor ce-l frămîntau. L-am urmărit cu legitimă curiozitate evoluția pe teren, lupta ce o ducea cu propriii lui nervi, greșelile (unele elementare) pe care le comitea. Nici unul dintre parteneri au i-a aruncat măcar o privire de reproș. A fost lăsat să joace cum credea el că e mai bine și încurajat prin repetate solicitări la acțiune. „Drama" ce-o trăia Amarildo a ținut o oră și chiar mai mult. În timpul acesta, Spania conducea cu 1—0 și cu acest rezultat — dacă se păstra pînă la sfîrșitul întîlnirii — Brazilia era eliminată din competiție. A venit minutul 72. O acțiune fulgerătoare, bine gîndită, angrenează pe Vava și pe Zagalo, cărora Amarildo le ține bună tovărășie. Un ultim sprint scurt și — venit din spate — Amarildo înscrie golul egalizator, în colțul din stînga al porții. Loc-tiitorul lui Pelé nu s-a mulțumit numai cu „semnarea" acestui gol. Tot el marchează și cel de-al doilea gol al Braziliei, cu care Spania a fost eliminată din competiție. În ziua aceea, din nou, pe toate undele și în toate limbile, s-a vorbit de umărul lui Pelé, care a adus un plus de strălucire celebrului tricou nr. 10, devenit acum nr. 20...

Și încă ceva despre numere...

O treabă în care a fost vorba de numere s-a înregistrat în legătură cu echipa Uruguayului. Printr-o hotărîre a F.I.F.A., fiecare țară participantă a trebuit să înainteze o listă cu cei 22 titulari și rezerve la care avea dreptul, însemnînd pentru fiecare jucător numărul ce-l va purta pe tricou.

Cînd s-a făcut operațiunea de control a felului cum a fost respectată această dispoziție, s-a constatat că în lista Uruguayului numerotarea jucătorilor a ajuns la 23. Cercetarea întreprinsă a arătat că nu e vorba de un jucător în plus față de celelalte loturi, ci de sărirea numărului 13 din numerotare. Dar și printre jucători n-a existat unul care să aibă un tricou cu nr. 13. Numai că aceasta n-a salvat pe fostii dubli campioni mondiali (în 1930 și în 1950) de la eliminarea din competiție, în care a obținut numai o victorie la limită (2—1) în jocul cu Columbia.

Lipsa numărului 13 am mai observat-o cîteva zile mai tîrziu, într-un loc cu totul diferit. Reintoarcerea acasă am făcut-o (jucînd de avioanele „Boeing 707 Intercontinental") cu un avion „Convair 990 Coronado" al companiei aeriene „Swissairr". În numerotarea locurilor la acest tip de avion, fotoliul cu nr. 13 nu există, după nr. 12 urmînd cel cu nr. 14. Versiunea ce am aflat-o în legătură cu această numerotare originală este că societatea constructoare a acestor mașini zburătoare a trebuit să se conformeze dorinței beneficiarului (compania aeriană) care a stipulat să nu existe un loc cu nr. 13 pentru că nici un călător nu vrea să-l achiziționeze. Ce-i este și cu superstițiile astea ! Am uitat să vă spun că în avionul Convair cu care am zburat de la Santiago la Zürich eu am ocupat, ca venindu-mi la rînd, fotoliul nr. 14.

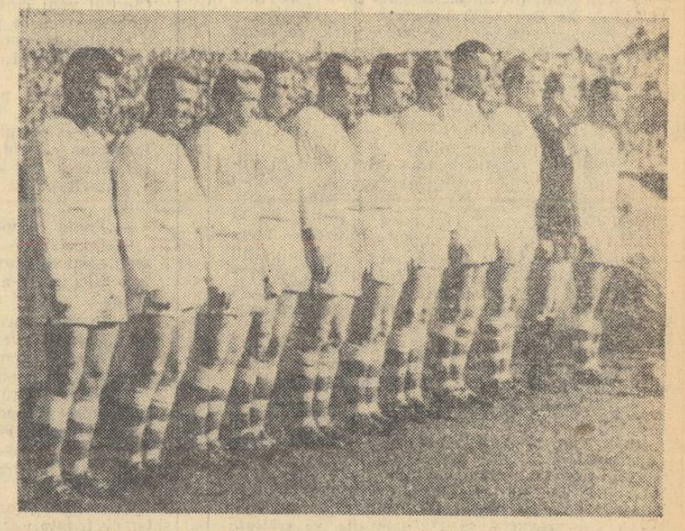

Echipa R. S. Cehoslovace, finalista campionatului mondial

O zi la Buftea

(Urmare din pag. 1)

Aparatul de filmat își face conștiincios datoria după care o pauză ne permite să aflăm o serie de amănunte despre acest film care, zugrăvind viața unei soții și văduve de miner, va reînvia în fața spectatorilor una din cele mai glorioase pagini ale luptelor clasei muncitoare din țara noastră, amploarea, forța, combativitatea și eroismul grevei de la Lupeni din august 1929, cînd în frunte cu comuniștii, minerii s-au ridicat împotriva exploatării sîngeroase, împotriva condițiilor inumane în care clasele exploatatoare îi sileau să muncească și să trăiască.

Avînd la bază un personaj autentic, pe Ana Golcea (Ioana Letean din film), văduva unui miner ucis în august 1929 în curtea Uzinei electrice din Lupeni, scenariul descrie evenimentele ce au precedat marea grevă, cauzele care au dus la izbucnirea ei și greva propriu-zisă.

— Nu ne-am apucat de scrierea scenariului, ne spune Mircea Drăgan, regizorul și împreună cu N. Țic și Eug. Mandric, unul din scenariștii filmului, *pînă nu am stat de vorbă în amănunțime cu toți veteranii grevei și evident cu Ana Golcea. Fiecare dintre ei ne-a povestit viața lui, ce a făcut în timpul grevei, el, rudele, prietenii lui. Multe lucruri interesante ne-a povestit doctorul Lepădat, de la Spitalul din Petroșani, care în timpul grevei lucra la spitalul unde au fost aduse victimele masacrului. Am aflat în felul acesta că numărul victimelor depășea cu mult cifra oficială, că de teama represiunilor mulți răniți grav s-au ascuns prin păduri și prin sate și au murit acolo, neștiuți de nimeni, iar familiile lor, de teama acelorași represiuni, au tăinuit mulți ani moartea celor dragi. În ceea ce privește filmul noi vrem să încercăm ca, bazîndu-ne pe o sumă de documente și evenimente reale, petrecute la Lupeni, să realizăm o largă generalizare în sensul în care filmul, oglindind luptele minerilor, să fie în același timp reprezentativ pentru mișcarea noastră muncitorească și luptele desfășurate de ea în întreaga țară în acea vreme.*

Dar dacă scenariștii n-au pornit la scrierea scenariului decît după ce și-au adunat toate mărturiile, scrise și orale, nici regizorul, nici operatorul Aurel Samson și nici interpreții n-au trecut pe platou la filmări pînă cînd acestea n-au fost pregătite temeinic și cu migală. În biroul de regie al filmului „Lupeni" de la Buftea, am putut vedea astfel cîteva mape, care constituie ca să spunem astfel, prima formă a scenariului în imagini — deocamdată static, ce-i drept. Un fel de caiet de regie, în care fiecare cadru e desenat cu grijă, toate la un loc alcătuind compoziția integrală a filmului, așa cum a văzut-o colectivul de regie și de imagine și care s-a completat apoi în timpul discuțiilor și repetițiilor cu interpreții. Mai mult, înaintea începerii repetițiilor, un grup de interpreți principali au vizitat locurile de filmare din Valea Jiului. Aproape de fiecare dată s-a citit secvența care trebuie filmată în ambianța respectivă și nu rareori aici s-au născut idei, gesturi și mișcări noi. Tot acolo, echipa de actori a cunoscut-o pe una din interpretele filmului, pe bătrîna Ana Golcea, care va apare pe ecran în rolul Ioanei Letean de astăzi. Chipul ei se va suprapune pe ecran nu odată, chipului Ioanei Letean de acum 30 de ani, interpretat de Lica Gheorghiu. Astfel bătrîna din Valea Jiului și tînăra actriță din București vor da viață unui personaj care, real fiind, are însă valoarea unui tip care reprezintă destinul a numeroase generații de femei muncitoare din vechea Rominie.

— Avem toată încrederea în distribuția noastră, care cuprinde pe George Calboreanu, Lica Gheorghiu, Ștefan Ciubotărașu, Colea Răutu, George Mărutză, Fory Etterle, Ilarion Ciobanu, Ioana Seber.

Încrederea regizorului Mircea Drăgan în distribuția filmului „Lupeni" a fost confirmată de primele secvențe turnate pe platou și nu se va desmînți desigur în lunile ce vor urma. Astăzi, operatorul trage ultimul tur de manivelă pe platoul nr. 3. De săptămîna viitoare, încep filmările în Valea Jiului. Circa 2.000 de figuranți vor apare în secvențele grevei, 5.000 pînă la 8.000 — în secvențele înmormîntării victimelor masacrelor. Și pe cine ar mira faptul că aceștia toți sînt mineri, aceiași care așteaptă cu emoție și nerăbdare filmul ce va oglindi în imagini artistice, eroicele lupte purtate acum 33 de ani în Valea Jiului?

„Ca pîinea caldă"

Ghidul nostru — tăbliță indicatoare, ne-a condus cu precizie spre sala de montaj în care îl găsim pe regizorul Andrei Călărașu.

Paisprezece zile numai au durat filmările la noua comedie realizată de acesta după un scenariu de Ostavian Sava.

— *„Ca pîinea caldă"*, ne dă Andrej Călărașu explicațiile preliminare, *tratează, desigur, cu mijloace comice, problema demnității, a respectului de care se bucură la noi orice muncă, atunci cînd e îndeplinită cu vrednicie și onestitate. Eroii mei sînt doi tineri brutari, care participînd la concursul pentru cea mai bună pîine, se intimidează, greșesc rețeta și pierd concursul în mod lamentabil. Rușinați și temîndu-se de întrebările neplăcute în legătură cu concursul, ei își reneagă meseria și se prezintă drept medici. De aici o serie de încurcături, care sfîrșesc prin a-i convinge pe cei doi tineri că e mai demn să fii ceea ce ești atunci cînd îți faci munca bine, decît să fii altceva...*

Bine, dar unde-i comedia, hazul?

Am fost invitați atunci într-o sală de proiecție unde am văzut fragmente din „Ca pîinea caldă". Unele mute, altele sonore ,dar oricum amuzante. Și pentru că atunci cînd s-a aprins lumina, Andrei Călărașu ne-a surprins zîmbetul, replica lui a venit prompt:

— *Iată unde-i hazul.., pe peliculă!*

Iar pe carnetele noastre a apărut o nouă distribuție: Aurel Giurumia și Al. Munte de la Teatrul Național din Cluj, în rolurile celor doi brutari, Ninetta Gusti în rolul unei mame ipohondre, Grigore Vasiliu-Birlic director al unui O.C.L., Al. Giugaru — meșter brutar, Flavia Bureț — pentru prima oară într-un rol de comedie și o tînără debutantă, studentă în anul III a Institutului de artă teatrală și cinematografică, Adina Atanasiu. Muzica: Emanoil Ionescu; cîntă Margareta Pîslaru. Imaginea Andrei Feher. Regizor secund Nic. Corjos.

— Și mai departe? îl întrebăm pe Andrei Călărașu.

— *Ne pregătim să plecăm pe litoral, unde vom filma „Vacanță la mare", comedie muzicală după un scenariu de H. Nicolaide și Cezar Grigoriu. Muzica: George Grigoriu. Imaginea, același Andrei Feher. Va fi un film color, pe ecran lat...*

O zi și o noapte — o traistă cu merinde și 5000 de figuranți

Ne aflăm într-o sală de proiecție, unde pe un ecran lat, dar pe dimensiuni reduse, cîteva imagini ne poartă cu 141 de ani înapoi. Într-adevăr, asistăm la vizionarea și discuțiile pe care regizorul Lucian Bratu, operatorul C. Ciubotaru și inginerul de sunet A. Salamanian le poartă în jurul ultimelor secvențe filmate la „Tudor Vladimirescu (scenarist Mihnea Gheorghiu) înainte de o nouă deplasare a echipei în Oltenia. Iată, pe ecran se deschide o fereastră și în cadrul ei apar Doamna Șuțu (Olga Tudorache) și marele dregător Filipescu-Vulpe (Florin Scărlătescu). Deocamdată, scena e încă mută, dar nu e greu să-ți închipui ce îi spune Doamna marelui boier, deoarece sub fereastra palatului are loc o manifestație populară. Imaginea dispare și în locul ei pot fi văzute acum picioarele încălțate în cisme, în opinci sau chiar desculțe ale pandurilor și țăranilor, care trec pentru prima oară pragul palatului domnesc. Apoi, apare pe ecran figura impunătoare a lui Tudor, coborîtă parcă din celebrul portret al lui Aman și în care cu greu îl recunoaștem pe Emanoil Petruț, Lîngă Tudor — căpitanii săi interpretați de Ioan Bessoiu și Amza-Pellea, iar ceva mai încolo — un pașă turc prizonier, care nu e altul decît Fory Etterle. De astădată, secvențele sînt sonore, se aud zgomotele mulțimii, ordinele lui Tudor..

— *Materialul pe care îl vedeți*, ne spune regizorul Lucian Bratu, *l-am filmat într-o zi și ne-a dovedit că populația regiunii Oltenia este întotdeauna dispusă a ne ajuta. Astfel, noi am filmat scena proclamației de la Padeș cu peste 5.200 de oameni din partea locului, în vreme ce la Rasovița am avut tot timpul oaspeți al cărui număr varia între 5.000-6.000 țărani colectiviști, orășeni din Tg. Jiu și mai ales copii. De asemenea, nu ni s-a părut lipsit de semnificație simbolică nici faptul că drept mulțumire pentru că reînvie pe ecran figura aproape legendară a eroului răscoalei de la 1821, un bătrîn colectivist i-a adus într-o zi lui Petruț o traistă cu de-ale mîncării, evident din ce avea mai bun. Această participare activă a populației la munca noastră, atenția și dragostea cu care ne-au înconjurat, ne îndreptățește să ne întoarcem cu încredere la fîmările din Oltenia, deși cum am spus, ce e greu acum începe...*

— Puteți să ne spuneți ceva despre distribuție?

— *Puține, căci avem foarte multe personaje și nu mai puțini actori de frunte. Astfel apar în film Emanoil Petruț, George Vraca, Lica Gheorghiu, Geo Barton, Toma Dimitriu, Al. Giugaru, Ernest Maftei, Olga Tudorache, Florin Scărlătescu, Ion Dichiseanu, Amza-Pellea, Ioan Bessoiu și încă mulți alții. Pînă la 136 de personaje și interpreți.*

I-am lăsat pe cei de la „Tudor Vladimirescu" să-și pregătească în liniște bagajele (a doua zi plecau) și am trecut alături...

Ilarion Ciobanu într-o scenă din filmul „Pe umerii noștri"

La post-sincron...

În dreptul ușii scrie „Pe umerii noștri". Înăuntru, o cabină, cîteva aparate, un geam gros, iar dincolo de el se vede un ecran. O voce — parcă a lui Aurel Cioranu — ne face să tresărim. „Bună seara.., unde ați fost?". O alta îi răspunde: „Noi la cinema, dar tu?"... Privim în jur, vocile par a veni dintr-o cutie mare pe care se desfășoară niște benzi. Dincolo de geam, pe ecran se oprește un camion, pe șosea vin cîțiva oameni, e și Lazăr Vrabie printre ei, Marcel Anghelescu coboară din camion... În sfîrșit „misterul" se lămurește. În cabina de post-sincron, se lucrează la sonorizarea filmului lui Radu Cosașu, N. Țic, Gabriel Barta și care poartă titlul provizoriu „Pe umerii noștri"...

— *Este un film care nu poate fi povestit*, încearcă să ne convingă Gabriel Barta, unul din scenariști, și în același timp împreună cu Mihai Bucur, unul din regizorii filmului. *Nu este un film de acțiune, nu este un film de conflict, ci unul de atmosferă despre noile relații dintre oameni. Ciocnirile nu au loc în afară, ci în însăși conștiința personajelor pe care am încercat să le creăm.*

Despre o experiență interesantă în modul de organizare al filmărilor, ne vorbește Mihai Bucur: — *„Noi am filmat interioarele la Buftea, iar exterioarele în preajma Bucureștiului, la Blaj, la Bicaz și Piatra Neamț. Am încercat mai ales la Blaj și Piatra Neamț o nouă modalitate de filmare. Așa, la Blaj, noi n-am organizat un șantier special ci ne-am atașat unui șantier deja existent și am lucrat și noi și cei de pe șantier, fără a ne stinghera unii pe alții. La Piatra Neamț am filmat de asemenea, într-o zi de piață, pe la ora 10, folosind cadrul viu și trebuie să spun că imaginile au ieșit autentice, pentru că cei din piață, neștiind că se filmează s-au comportat cît se poate de firesc. Am încercat, așadar, procedeul de a ne adapta condițiilor vii, ceea ce ne-a ajutat să găsim amănunte noi și interesante și a dat cel puțin în aceste două ocazii rezultate bune. Tin, fiindcă e vorba de metode de lucru, să mai subliniez ceva — am lucrat foarte bine cu interpreții, care de cele mai multe ori nu au avut nevoie de intervențiile noastre, ci s-au ajutat și corectat unul pe altul.*

— Și cine sînt interpreții?

— *Lazăr Vrabie, Ilarion Ciobanu, Victor Rebengiuc, Aurel Cioranu, Ion Ciprian, Marcel Anghelescu, Lucia Mara, Dana Comnea, Rodica Tăpălagă, Victoria Chertes.*

Înainte de a ne despărți de echipa de la post-sincron, aflăm că filmul în faza de montaj, va avea în cîteva zile imaginea și dialogul puse la punct. Și acum, o tăbliță, ne indică biroul regizorului filmului „Mocîrla".

Un interviu pe scară

De astădată, ghidurile mute de la Buftea, tăblițele indicatoare, becurile, tabelele luminate, nu ne pot ajuta cu nimic. Francisc Munteanu, scenaristul și regizorul „Mocîrlei" nu poate fi găsit nicăieri... Îl descoperim la mulți kilometri de Buftea, la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu".

Înconjurat de asistentul de regie Cezar Grigoriu, de operatorul Gore Ionescu, de maistrul de lumini Vasile Moraru și de asistenții de imagine D. Gaită și D. Radu, se pregătește să filmeze unul din cadrele cele mai dramatice ale filmului, scena în care legionarii îl aruncă pe fereastră pe studentul comunist Comșa.

Regizorul Mircea Drăgan, bătrîna Ana Golcea și un grup de interpreți ai filmului „Lupeni" pe locul unde în august 1929 au fost uciși mișelește zeci de mineri.

Așa că ne-am oprit pe scările Institutului.

— Ce ne puteți spune despre personajele și interpreții acestui film, care tratează felul în care un tînăr student sărac ajunge în perioada intensificării acțiunilor fascismului din țara noastră, la conștiința necesității luptei antifasciste?

— *Personajul despre care vorbești, Mihai, este interpretat de tînărul actor Vasile Ichim de la Teatrul de Stat din Ploiești. Anda Caropol de la Teatrul Regional București, este interpreta unei tinere cinstite și curate, Liviu Ciulei e de astădată profesor universitar și redactorul unei reviste de stînga, iar Aurel Cioranu, este tocmai cel care va fi aruncat pe fereastră, adică studentul comunist, Comșa. Urmează apoi o galerie întreagă de tipuri ale epocii, un critic de artă snob, interpretat de Mircea Șeptilici, soția lui, Celia Dima, un pictor decadent care zugrăvește pe pînză „Simfonia a V-a", Tudorel Popa, o sculptoriță care sculptează cu ochii închiși forma șoaptei și a gîndului, Eugenia Bădulescu, un călugăr, Ștefan Ciubotărașu, patronul unei dughene, „Frescouri, tablouri, firme", Boris Ciornei, un comisar, Nucu Păunescu.*

— În ce stadiu vă aflați cu filmările?

— *Destul de înaintat. E probabil că la 20 iulie vom termina filmările, în loc de 15 august, cum era prevăzut. Mai avem însă de filmat cîteva secvențe grele, pentru care va trebui să reconstituim și unele edificii ale Bucureștiului de acum 25 de ani.*

Pregătirile pentru filmare s-au terminat. — *Motorul!* și filmarea începe...

★

În ziua aceea nu ne-am mai întors la Buftea. De altfel, de săptămîna viitoare, multe echipe se vor afla prin țară. Poate le vom întîlni pe drumurile ei.

Mariana PÎRVULESCU

Cadru din filmul „Ca pîinea caldă"

Pe micul ecran

Note de telespectator

Programul acestei ultime săptămîni a fost deschis cu o emisiune de muzică ușoară, în execuția uneia dintre cele mai bune și mai pusă la punct formații din țara noastră: orchestra de jaz „Electrecord", sub conducerea lui Teodor Cosma. Repertoriul frumos, prezentarea originală (care a folosit ca elemente de sugestie cîteva păpuși mecanice) și mai ales omogenitatea ansamblului, au dat emisiunii acuratețe. Orchestra a sunat bine în toate lucrările interpretate, relevîndu-se mai ales în piesa pentru orchestră și chitare de Raisman. O contribuție remarcabilă la reușita emisiunii au adus-o tinerele cîntărețe Marina Voica și Margareta Pîslaru, primite totdeauna cu simpatie de telespectatori. Elementul care a făcut nota discordantă a fost cîntărețul Florin Dorian. Împrumutînd în ultima vreme intonațiile unor cîntăreți străini specializați în genul „urlatori", Dorian a cîntat nefiresc, crispat, nepăcut. Cîtă deosebire între acest din urmă Dorian și cel care a lansat cu naturalețe, pe măsura posibilităților lui vocale reale, melodii ca „În Bucureștiul iubit" și altele!

...Programul de duminică s-a bizuit pe emisiunea consacrată operetei și anume creației lui Lehar. Folosind propria-i experiență într-o emisiune anterioară — prezentarea în spectacol-concert a operetei „Voievodul țiganilor" de Johann Strauss — studioul de televiziune a făcut și de astădată apel la o cîntăreață de operă, artista emerită Teodora Lucaciu, care a fost o excelentă parteneră pentru Ion Dacian. Cadrul folosit — foaierele Ateneului R.P.R. — unele efecte de regie, costumele, baletul, au asigurat programului cursivitate. Dacă nu ar fi fost prelungit atît de mult — două ore de emisie — „paginile din creația compozitorului Franz Lehar" ar fi captivat pînă la urmă pe amatorii genului.

Șt. RADU

DIN EMISIUNILE VIITOARE

● **SÎMBĂTĂ, 14 iulie se va transmite emisiunea „Seară de balet pentru tineretul școlar", cu concursul școlilor de coregrafie din Cluj. Elevii balerini vor interpreta fragmente din baletul „Flăcările Parisului" de Asafiev, „Balada" de Ciprian Porumbescu, „Arlechinul și Colombina" de Glier etc.**

● **ÎN PREGĂTIREA studiourilor de televiziune se află scheta muzicală „O excursie cu surprize", de Virgil Stoenescu, muzica de N. Kirculescu și versurile de Aurel Felea. Micii telespectatori vor putea urmări peripețiile unui grup de pionieri, plecați pe urmele unei hărți să exploreze ținuturi necunoscute. Regia spectacolului aparține lui Aurel Cerbu.**

De la o duminică la alta...

Duminică 8 iulie

8.50 Gimnastică de înviorare la domiciliu. **9.00 Emisiunea pentru copii și tineretul școlar: „DE CE FUGE CÎINELE DUPĂ PISICĂ"**, traducere și adaptare de **Tudor Mușatescu** după **Nina Stoiceva.** Interpretează un colectiv al **Teatrului de păpuși „Motănel" din Brașov. Telejurnalul pionierilor. „ÎN TABĂRĂ"** — emisiune muzical-distractivă de **A. Weiss.** Filmul pentru copii **„PRIMA DATA PE ARENĂ"** — o producție a studiourilor sovietice. **10.30 Emisiunea pentru sate.** Din cuprins: **Toate forțele pentru strîngerea recoltei la timp și fără pierderi.** Ce să citim. **De la un meridian la altul.** Filmul documentar: **„MAI MULT FORUMB ÎNSILOZAT PENTRU HRANA ANIMALELOR"** — o producție a Studioului cinematografic **„Al. Sahia".** Muzică populară românească. Cîntă o formație condusă de **Tudor Pană.** Soliști: **Maria Butaciu, Rodica Călărașu** și **Nicolae Stănilă. 19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Muzică distractivă.** Cîntă o formație condusă de **Paul Ghenței.** Soliști: **Ruxandra Ștefănescu, Ion Stoian, Norocel Dimitriu. 19.55 LA DRUM** — emisiune realizată de Studioul Central de Televiziune din Moscova. **20.25 „În lumea dansului"** emisiune de televiziune realizată de Studiourile Mosfilm.

Luni 9 iulie

19.00 Transmisiune de la Stadionul Republicii a întîlnirii de handbal în 7 feminin dintre echipele Republicii Populare Romîne — Republicii Populare Federative Iugoslavia, în cadrul campionatului mondial. 19.30 Jurnalul televiziunii. 19.40 Transmisia reprizei a II-a a întîlnirii de handbal. **20.10 Medalion cinematografic: „Jiri Trnka". 21.00 Tineri interpreți de muzică și balet.** Își dau concursul: tenorul **Cornel Rusu,** basul **Dumitru Constantin,** violonistul **Gheorghe Jalobeanu,** flautistul **Mircea Pîrvu** și balerinii: **Alexa Dumitrache, Mezincescu** și **Gheorghe Cotovelea. 21.35 TELESPORT. În încheiere: Ultimele știri.**

Marți 10 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Emisiune pentru pionieri și școlari: **În vizită pe litoral.** Filmul pentru copii: **„MĂTURA NĂZDRĂVANĂ"** — o producție a Studioului cinematografic **„București". 19.40 Emisiune de știință și tehnică: „Luna, satelit natural al Pămîntului",** de **Cornelia Cristescu,** candidat în științe fizico-matematici. Știința și tehnica în țările socialiste. **Medicamente românești,** de dr. **Eufemia Ștefănescu. 20.00** Momente din operete înregistrate pe peliculă. **20.30** Filmul documentar: **„PE SCENA DE PĂPUȘI"** — o producție a studiourilor sovietice. **20.50 Omagiu lui Vaptarov. 21.05** Muzică ușoară interpretată la diferite instrumente. Soliști: **Sile Vișan, Nicolae Dumitrescu, Gabriel Mezei** și **Nicolae Berbec.** În încheiere: **sfaturi pentru telespectatori și Ultimele știri.**

Miercuri 11 iulie

17.00 Emisiunea pentru cluburile din întreprinderi. Din cuprins: **Telejurnalul săptămînii. Îndeplinirea ritmică a planurilor lunare — condiție a îndeplinirii planului anual.** Cu aparatul de filmat la fabrica de porțelan Sighișoara. **Inovații și inovatori. O metodă de mare eficiență în construcțiile de locuințe. Muzică distractivă.** Cîntă o formație instrumentală condusă de **Leonid Gudzichievici.** Soliști: **Virginia Gudzichievici, Rodica Boghiu** și **Vasile Micu. Artiști amatori în studio:** Echipa de dansuri a întreprinderii de cabluri și materiale electroizolante. **19.00 Emisiunea pentru sate.**

Joi 12 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Emisiune pentru tineretul școlar: **„CINE ȘTIE SĂ RĂSPUNDĂ". 19.45** Emisiune de teatru **„Bărbierul din Sevilla" de Beaumarchais. Interpretează un colectiv al Teatrului de Stat din Pitești.** Distribuția: **Figaro (Ștefan Tăpălagă), Almaviv (Constantin Zărnescu); Bartholo (Eleftefie Mihalache); Rosina (Eugenia Laza-Ionescu); Don Basilio (Cristian Serbănescu); La Jeunesse (Gheorghe Comănescu); L'Eveillé (Cornel Poenaru); notarul (Paul Podoleanu); Alcadele (Mihai Milcoveanu).** Direcția de scenă: **Radu Sorin Grigorescu;** Decoruri și costume **Ion Popescu-Udriște.** În pauze: **Emisiune de artă plastică: MARTIROS SARIAN.** Poșta televiziunii. În încheiere: **Ultimele știri.**

Sîmbătă 14 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Seară de balet pentru tineretul școlar. 20.15 Filmul „80.000 DE SPECTATORI ÎN GOANĂ DUPĂ O MINGE" — o producție a Studioului cinematografic **„Al. Sahia". 20.35 Varietăți** Transmisiune de la Teatrul de vară din Parcul **„Nicolae Bălcescu".** Își dau concursul: **Ion Dacian, Virginica Romanovski, Silvia Chicoș,** artiști emeriți **Luigi Ionescu, Ramon Calzadilla** (Cuba), **Margareta Pîslaru, Mihai Ciucă** și alții. Conducerea muzicală: **Jean Ionescu. 21.35** În fața hărții. **21.45** Partea a doua a emisiunii de varietăți. În încheiere: **Ultimele știri.**

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde la numele de John O'Lea. În frizeria hotelului „Hilton", unde locuiește, gangsterul Bill Loratti este împușcat de Frank Trei-gloanțe.

Frank îl fixă pe O'Lea cu o privire dură și tăioasă, ca un cuțit:

— Tu, ăsta săpunitul!... Ai înțeles?

— Cred că da! răspunse calm O'Lea.

— Crezi? rînji celălalt și făcu un pas spre el. Crezi numai sau...

— Frank, se aud voci pe coridor! spuse unul din dulapurile de la ușă. S-o ștergem!

Frank făcu un semn cu capul și, într-o clipă, dispărură toți trei în dosul ușii.

În frizerie, opt perechi de brațe se lăsară încet în jos.

— Mă iertați, îi spuse lui O'Lea cel care îl săpunise, dar deocamdată nu mă simt în stare să vă bărbieresc. Știți... mie nu-mi priesc senzațiile tari...

— Nu-i nimic, n-am nici o grabă, îl liniști O'Lea. Dar spune-mi, cine erau ăștia trei?

— Cum, nu-l cunoașteți pe Frank? se miră frizerul. Pe Frank Trei-gloanțe?

— Sînt recent venit la New York, se scuză O'Lea, așa că...

— Bine, dar despre Frank au scris ziarele din toată țara! E omul de încredere al lui Mortimer... Toate execuțiile el le face!

— Și cine e Mortimer?

Frizerul îl privi cu milă:

— Mortimer e șeful bandei... Specialist în stupefiante: cocaină, hașiș, marijuana... Ăstălalt (arătă spre mortul din fotoliu) e Bill Loratti. Avea și el o bandă... Mai mică și tot cu stupefiante... Își împărțiseră orașul: Mortimer lucra în cartierele Long Island și Manhattan, Bill avea Brooklinul. Nu știu ce i-a venit și s-a apucat să-și desfacă marfa și în Long Island... Era normal ca Mortimer să nu tolereze una ca asta, nu-i așa?

— Foarte normal, aprobă O'Lea.

Frizerul strivi țigara într-o scrumieră:

— Acum aș putea să vă bărbieresc...

— Nu anunțați poliția?

Celălalt aruncă o privire spre ceas:

— Frank Trei-gloanțe a spus să așteptăm pînă la zece jumătate. Pentru mai multă siguranță, dacă nu vine nici un client, noi o să așteptăm pînă la unsprezece... De ce să ne grăbim? Bill n-are nimic de cîștigat și noi avem totul de pierdut... Știți, domnule, se trăiește foarte greu cu trei gloanțe în burtă...

...La unsprezece și un sfert, poliția — reprezentată prin trei agenți în uniformă și un inspector în civil — își făcu apariția. O'Lea, care nici așa nu știa cum să-și petrecă timpul, îi așteptă și el în frizerie. Cei patru polițiști fotografiară cadavrul lui Bill și îi interogară pe martorii oculari. Frizerii răspunseră toți șapte că habar nu aveau cine comisese crima: un individ mascat îi obligase să se întoarcă cu fața la perete, îl împușcase pe Bill și fugise înainte ca ei să-și poată da seama de ceea ce se întîmplă.

Inspectorul își notă cu grijă declarațiile lor. Cînd îi veni rîndul, O'Lea povesti în amănunțime cele ce se petrecuseră sub ochii săi, fără a neglija să menționeze numele lui Frank și al lui Mortimer. Inspectorul păru foarte contrariat:

— Cum așa, pe d-ta nu te-a pus cu fața la perete?

— Mi-aș permite să vă atrag atenția, domnule inspector, că, chiar în cazul ăsta, aș fi văzut totul. Pereții sînt acoperiți cu oglinzi.

Frizerii păliră, iar inspectorul tuși nemulțumit:

— Poate că v-a legat la ochi, sugeră el.

— Da, da, ne-a legat la ochi! confirmară frizerii, recunoscători.

— Nici nu s-a atins de noi, se încăpățînă O'Lea.

— Cu alte cuvinte, pretinzi că acești domni mint, spuse sever inspectorul.

— Acestor domni le e frică, răspunse O'Lea. Frank ne-a amenințat că dacă...

— Să ne menținem la fapte, nu la vorbe, îl întrerupse inspectorul. Declarația d-tale mi se pare ciudată... Foarte ciudată... Știi că trebuie s-o dai și în scris. Poate te mai gîndești...

— Pe dv. nu vă interesează adevărul? întrebă politicos O'Lea.

Tenul inspectorului căpătă o nuanță purpurie, iar pe frunte i se ivi o vînă groasă cît un deget. O clipă, îi trecu prin minte să-l ia de guler pe acest impertinent și să-i predea o lecție specială despre felul cum trebuie vorbit cu un inspector al poliției americane. Dar își aminti la timp că O'Lea locuia la „Hilton" și că asta nu și-o puteau permite decît cei care dispuneau de un impozant cont la bancă. Iar inspectorul avea ca principiu să nu intre în conflict cu conturile la bancă. De aceea, se abținu de la orice gest necugetat și dădu dispoziție unuia din agenți să noteze declarația lui O'Lea și să i-o dea la semnat.

Cînd toate aceste formalități luară sfîrșit, ziariștii, care așteptau nerăbdători la ușă, căpătară permisiunea să intre în frizerie. Primul care ajunse la O'Lea, fu Jim Croyden.

— Sînteți căsătorit? îl întrebă el.

— Nu, răspunse O'Lea, surprins.

— Divorțat?

— Da.., oarecum divorțat, admise O'Lea care, la amintirea Acriviței simți cum îi trece un fior rece de-a lungul șirei spinării.

— Plătiți pensie alimentară?

— Nuuu! Asta ar mai lipsi!... În legătură cu crima...

— Știu, autorul e necunoscut...

— Ba eu îl cunosc! Îl cheamă Frank Trei-gloanțe și...

— Dacă vă spun eu că e necunoscut! îl întrerupse Jim. Intenționați să vă recăsătoriți?

— Nici o dată!

— Perfect! Ce părere aveți despre femeile americane?

— Încă n-am întîlnit nici una!

— Așa dar, cea mai bună părere! Ha-ha! Credeți că Rudy Anderson o să ajungă vreodată campion mondial la categoria grea?

— Cine e Anderson?... Înainte de a-l împușca, Frank Trei-gloanțe i-a spus lui Bill că...

— Văd că vă obsedează povestea asta, d-le O'Lea... Păcat! Viața e și așa destul de scurtă!... Să vorbim de lucruri cu adevărat interesante. Aveți vreo marcă preferată de gin?

CAPITOLUL IV

Unde se vede cum O'Lea refuză o generoasă ofertă și care sînt rezultatele acestui refuz

În după-amiaza aceleiași zile, O'Lea, confortabil instalat într-un fotoliu din apartamentul său, citea cu un deosebit interes propriul său interviu apărut în „Afternoon Star" și semnat de Jim Croyden.

— Ador americancele, mi-a declarat dl. O'Lea cu ochii strălucitori. Mărturisesc o oarecare preferință pentru blondine, dar n-aș îndrăzni să susțin că brunetele mă lasă rece. S-ar putea ca vizita mea în țara dv. să se încheie cu un eveniment fericit: o căsătorie!

— Asta numește el eveniment fericit? bombăni O'Lea.

În continuare, dl. O'Lea ne-a spus:

— Prima mea căsnicie nu a evoluat conform așteptărilor. Dar asta nu m-a descurajat. Care bărbat poate trăi lipsit de dulcea tovărășie a unei femei?

— Eu! zise O'Lea cu glas tare.

Cînd constată că declarase că nu are nici cea mai mică îndoială că Rudy Anderson va cîștiga campionatul mondial, O'Lea aruncă scîrbit ziarul la o parte și se ridică din fotoliu. Se întinse de-i trosniră oasele și căscă zgomotos de trei ori la rînd. Nu prea știa ce să facă: să tragă un somn sau să iasă la plimbare? Se duse la dulap, să-și ia haina dar aci remarcă ceva ciudat. Cămășile sale erau frumos stivuite una peste cealaltă, dar nu în ordinea în care le pusese el cu o seară înainte. Ținea bine minte că deasupra așezase o cămașă cu dungi maron, iar acum se găsea una albă. La batiste, de asemenea, părea să fi umblat cineva: în locul unui singur teanc, erau acum două.

— O fi făcut ordine camerista, își spuse O'Lea înălțînd din umeri.

Își luă haina de pe umăraș și tocmai se pregătea s-o îmbrace, cînd auzi o voce în spatele său:

— Pleci undeva, săpunitule?

Răsucindu-se în călcîie, O'Lea se trezi nas în nas cu Frank. Ca de obicei, acesta mesteca gumă și ținea neglijent în mîna dreaptă pistolul său cu țeavă lungă.

— Vai, Frank, se auzi o altă voce, de cîte ori ți-am spus pînă acum ca atunci cînd intri undeva să dai mai întîi bună-ziua!... Iertați-l, domnule O'Lea, e încă un copil... un copil prost-crescut.

(Va urma)

„MONDIALE" LA HANDBAL

ŢARA NOASTRĂ GĂZDUIEŞTE ÎNCEPÎND DE AZI ÎNTRECEREA CELOR MAI BUNE HANDBALISTE DIN LUME

Victorie ! Handbalistele cehoslovace, fotografiate pe Tajmaidan, la cîteva momente după terminarea jocului final în care au întîlnit selecţionata R. P. Ungare. Echipa cehoslovacă este campioană a lumii ! Cine se va fotografia astfel la Bucureşti ?

Amatorii de handbal sînt mai fericiţi decît iubitorii altor sporturi. Ei nu trebuie să aştepte, spre exemplu, ca pasionaţii fotbalului, patru ani pentru a putea urmări, fie şi de la distanţă, un campionat mondial, deoarece în handbal o astfel de întrecere are loc anual. Aşa, de pildă, anul trecut s-a disputat Campionatul mondial masculin de handbal în 7, iar astăzi va începe, în ţara noastră, întrecerea celor mai bune echipe feminine de handbal în 7 pentru cucerirea titlului de campioană a lumii.

Deci, începînd de azi şi pînă în 15 iulie, perioadă în care se vor desfăşura jocurile din cadrul acestei importante competiţii internaţionale, ţara noastră va deveni „capitala" handbalului mondial.

Înainte însă de a vorbi despre actuala ediţie a Campionatului, considerăm folositor să informăm pe cititorii noştri despre felul în care s-a desfăşurat pentru prima oară întrecerea pentru titlul de campioană a lumii la handbal în 7 feminin.

Prima ediţie : 1957 în R. P. F. Iugoslavia

Şi atunci, ca şi acum, la startul competiţiei s-au prezentat 9 echipe reprezentative, printre care şi selecţionata ţării noastre. În privinţa participării formaţiei noastre este bine să precizăm de la bun început că, deoarece în aceeaşi perioadă aveau loc la Moscova Jocurile sportive din cadrul Festivalului Mondial al Tineretului, unde se afla prima noastră garnitură, la Campionatul mondial feminin de handbal în 7 a fost trimisă o echipă alcătuită din multe elemente tinere. Firește că, în asemenea condiţii, rezultatele nu puteau fi prea bune, iar tinerele noastre handbaliste au ocupat locul IX. Nu putem însă să omitem că printre începătoarele de atunci se aflau jucătoare talentate, care se numără în prezent printre elementele de bază ale echipei ce ne va reprezenta la Campionatul mondial, cum sînt Aurora Niculescu-Leonte, Antoaneta Otelea etc.

Meciurile finale, disputate la Belgrad pe Tajmaidan, s-au încheiat cu victoria echipelor tehnice, bine pregătite din punct de vedere tactic. În partida pentru locurile 1—2 Cehoslovacia a învins Ungaria cu 7—1 (5—1) devenind astfel campioană a lumii. Iată şi celelalte rezultate : locurile 3—4 : Iugoslavia—R.F.G. 9—6 (4—4), locurile 5—6 : Danemarca—Austria 10—6 (3—3). Deci, campioană mondială: selecţionata Cehoslovaciei, iar pe locurile 2 R. P. Ungară şi 3 — R.P.F. Iugoslavia. Ce va fi acum ?

1962 : nouă echipe şi-au dat întîlnire în R. P. Romînă

La fel ca la prima ediţie, echipele participante au fost împărţite în trei serii. Prima dintre acestea, seria A se dispută la Ploieşti şi cuprinde echipele : R. S. Cehoslovace, R. F. Germane şi U.R.S.S., seria B are ca loc de disputare Braşovul, unul din meciuri jucîndu-se şi la Sibiu şi este alcătuită din formaţiile R. P. Ungare, Danemarcei şi Japoniei, iar seria C programează partidele dintre R. P. Romînă, R. P. F. Iugoslavia şi R. P. Polonă la Bucureşti. Sistemul de disputare al Campionatului mondial prevede ca primele două clasate din fiecare serie să se califice în semifinale (deci, 6 echipe), formîndu-se astfel din nou două serii de cîte 3 formaţii care se vor disputa la Braşov şi Bucureşti. Pentru echipele clasate pe ultimul loc în cele trei serii este rezervat turneul pentru locurile 7—9, care va avea loc la Ploieşti. După disputarea meciurilor din cadrul seriilor semifinale, capii de serie se vor întrece pentru locurile 1—2, echipele de pe locurile 2 din fiecare serie pentru locurile 3—4, iar cele de pe locurile 3 pentru locurile 5—6.

Partidele din cadrul seriilor vor avea loc în zilele de 7, 8 şi 9 iulie, în ziua de 10 iulie fiind pauză. Apoi pentru 11, 12 şi 13 iulie sînt programate meciurile din semifinale şi cele din turneul pentru locurile 7—9, partidele finale disputîndu-se astfel : locurile 5—6 sîmbătă 14 iulie, locurile 3—4 şi 1—2 duminică 15 iulie. Şi pentru ca cititorii noştri să aibă o imagine cît mai clară, mai trebuie să precizăm doar unde vor avea loc jocurile. La Bucureşti ele se vor desfăşura pe terenul special amenajat din „potcoava" stadionului Republicii, unde vom putea asista şi la partidele finale, iar în ţară următoarele terenuri vor fi gazda întrecerilor : Ploieşti — terenul „Petrolul", Braşov — terenul „Tractorul" şi Sibiu — terenul „Luceafărul".

Pregătiri, pregătiri, pregătiri...

O serie de specialişti străini, vorbind despre cea de a II-a ediţie a Campionatului mondial, au precizat că ea este aşteptată cu mult interes mai ales pentru a se vedea care a fost calea urmată de handbalul feminin în 7 în ultimii ani. Se ştie că la prima ediţie a competiţiei a triumfat stilul de joc lent, bogat în execuţii tehnice, frumoase şi eficace şi în combinaţii tactice pregătite cu multă atenţie. Aşa au jucat reprezentativele Cehoslovaciei şi Ungariei care s-au întîlnit în finală, unde victoria a revenit handbalistelor cehosolvace, numai datorită pregătirii lor tehnice excelente.

De atunci însă au trecut patru ani în care activitatea pe plan internaţional a fost foarte bogată. Şi de foarte multe ori handbalistele din R. S. Cehoslovacă şi R. P. Ungară au fost nevoite să părăsească terenul învinse, de formaţii care — fără să neglijeze pregătirea tehnică şi tactică — au pus totuşi mai mult accentul pe accelerarea ritmului de joc, pe folosirea cu mai multă promptitudine şi eficacitate a contraatacurilor, pe o mai bună organizare a jocului în apărare. Un asemenea stil este caracteristic echipelor reprezentative ale R. P. Romîne, Uniunii Sovietice, R.P.F. Iugoslaviei, Danemarcei, care în ultimul timp au realizat rezultate dintre cele mai bune pe plan internaţional.

Privite prin această prismă pregătirile echipelor participante au avut drept obiectiv principal adaptarea jocului la un stil mai modern, mai atent în apărare şi mult mai variat în atac. Edificator în acest sens este exemplul formaţiilor R. P. Ungare şi Danemarcei, în cadrul cărora alături de jucătoare mai vechi, cu un joc lent dar sigur, cum sînt Jona şi Szendi (R. P. Ungară) şi Birkemose-Pedersen şi Ostergaard-Olesen (Danemarca) au fost introduse o serie de jucătoare tinere, care vor imprima în mod cert un ritm mai viu jocului celor două formaţii. Cei doi antrenori, Bodog Torok şi Otto Absalonsen au avut chiar mai mult de furcă cu omogenizarea loturilor respective.

Pregătiri intense au făcut în ultimul timp şi handbalistele sovietice, pentru prima oară prezente la startul unei competiţii de amploare. Cei doi antrenori ai lotului sovietic, Ianis Grinbergas şi Nikolai Suslov, ambii cunoscuţi publicului bucureştean ca... arbitri, au lucrat în ultimul timp la ridicarea pregătirii fizice a lotului, fapt care va permite ca echipa să acţioneze într-un ritm rapid de-a lungul celor 40 de minute de joc. Handbalistele sovietice se arată în formă, o serie de jucătoare impunîndu-se în cadrul meciurilor internaţionale susţinute de selecţionata sovietică recent, în cadrul cărora au fost obţinute două victorii de prestigiu, una în faţa reprezentativei R. S. Cehoslovace şi alta în faţa selecţionatei ţării noastre. Dintre jucătoarele sovietice se remarcă în mod deosebit Tamara Maleareriko, Valentina Bobrova, Rita Jukneviciute şi Elena Klumbite.

Prima echipă care va sosi în ţara noastră este cea a Japoniei. Handbalistele din „Ţara soarelui răsare" sînt debutante într-o competiţie internaţională de mare amploare. Echipa japoneză posedă o tehnică bună, sînt sigur că spectatorii vor remarca virtuozitatea unor jucătoare ca Sawada şi Yamazaki, dar în ceea ce priveşte eficacitatea aruncărilor la poartă şi organizarea jocului în apărare, handbalistele din Japonia nu se ridică la nivelul jucătoarelor europene. Cu titlul informativ vom preciza că echipa japoneză este alcătuită din handbalistele de la trei formaţii : Aichibo, Osaki şi Renown, care sînt în permanenţă pe primele locuri în campionatul Japoniei.

Cine va învinge ?

Iată o întrebare la care este greu de răspuns. Unul din antrenorii echipei R. S. Cehoslovace declara nu de mult că exceptînd selecţionata Japoniei oricare din celelalte formaţii poate termina învingătoare.

Legat de aceasta însă se pune întrebarea : dacă handbalistele cehoslovace şi ungare vor reuşi şi de această dată să-şi impună stilul lor de joc şi să se menţină pe primul plan al întrecerii ? De răspunsul la această întrebare depinde celălalt... răspuns ! În orice caz, după afirmaţiile specialiştilor, ediţia aceasta a Campionatului mondial feminin de handbal în 7 se anunţă drept una dintre cele mai disputate competiţii internaţionale ale handbalului mondial. Şi acest lucru este mult mai important pentru spectatorii din cele patru oraşe unde vor avea loc meciurile, decît să ştie de pe acum echipa învingătoare. Pentru aceasta se cere doar... răbdare.

Călin ANTONESCU

NOTE DE DRUMEŢIE CICLISTĂ

CU BICICLETA PE BUCEGI

Este oare posibil acest lucru ? Nu cumva e vorba de o simplă fantezie ? Nici de cum. E o realitate confirmată prin „documente".

Dar... s-o luăm de la început. Recent, cu prilejul unei competiţii pentru juniori, inginerul Gabriel Petrescu, arbitru de parcurs, le vorbea tinerilor pedalori despre frumuseţea şi utilitatea cicloturismului. Printre altele, le-a amintit de un raid cicloturistic realizat cu cîteva veri în urmă, pe cînd actualul arbitru practica ciclismul de competiţie. Un raid cu totul aparte : pe Bucegi. Şi, ca să întărească cele spuse, a scos şi o adevărată colecţie de fotografii, mărturii ale temerarei „expediţii".

Juniorii s-au strîns roată în jurul tînărului arbitru, ascultînd povestea escaladării Bucegilor pe bicicletă. Redăm, pe scurt, această călătorie turistică originală...

Pînă la Sinaia, cicloturiştii — trei la număr — au mers (nici nu se putea altfel) pe bicicletele lor de curse. După un scurt popas, pentru masă, au început să urce pe drumul în serpentine spre cota 1.400 ; drum accesibil unor ciclişti experimentaţi. Dacă apariţia lor la „Cotă" nu a constituit o surpriză prea mare (mai urcaseră şi urcă şi alţi ciclişti pînă acolo), apoi nu tot astfel se va întîmpla mai departe.

La „Cotă" — unde au înoptat— cineva le spuse :

— Ei, mîine dimineaţă, la vale, o să vă vie mult mai uşor.

— Ce vale ? Mîine urcăm la „Vîrful cu Dor". Ştirea a produs mirare şi, firește, oarecare bună dispoziţie. Nu au lipsit nici opiniile sceptice cu privire la acest raid. A doua zi, în zori, deşi cerul plin de nori grei prevestea ploaie, cicloturiştii, consecvenţi planului stabilit, şi-au urmat itinerariul. De data asta mult mai anevoie, cu preţul unor eforturi deosebite, din pricina urcuşului din ce în ce mai accentuat şi a potecii alunecoase, din cauza ploii care începuse să cadă. Au întîlnit porţiuni, care i-au obligat pe drumeţi să ia bicicletele de ghidon sau chiar în spinare. Ajunşi la liman, sus, pe platoul din preajma cabanei „Vîrful cu Dor", şi-au reluat pedalajul. Surpriza a fost generală şi toţi cei aflaţi la cabană le-au făcut o însufleţită primire. Discuţii, întrebări, răspunsuri, lămuriri şi, printre picături, un mic dejun mai... consistent. Apoi, din nou la drum. De aci, pe Cocora, coboriş cu destulă prudenţă pe poteca întortocheată şi încă udă, şerpuind printre brazi şi cioturi, pînă la cabana Peştera. Şi aci micul „pluton" de cicliştii... alpini a fost pricina unei mari surprize.

— Cum, mergeţi la Babele ? Dar, cum o să urcaţi ?

— Foarte simplu. Facem ciclocros, cu bicicletele pe umăr, că doar destul ne-au purtat ele pe noi...

Zis şi făcut. Şi a început urcuşul pieptiş spre Babele. Tare anevoios şi de unul singur, dar mi-te să mai duci în spate sacul de turist şi bicicleta. Turiştii întîlniţi rămîneau locului cîteva clipe uimiţi, apoi se porneau să-i încurajeze.

La Babele, apariţia lor a stîrnit, pur şi simplu, senzaţie. Întreaga cabană s-a strîns în jurul lor. Pe nesimţite s-a apropiat înserarea şi temerarii noştri — profitînd de încetarea ploii — au pornit-o spre cabana Caraiman. O porţiune scurtă de coboriş parcursă însă într-un timp record de... încetineală, din cauza potecii alunecoase, care transforma deseori pe drumeţi şi bicicletele lor în adevărate tirlii...

După o noapte petrecută la cabana Caraiman, unde au trebuit să dea acelaşi raport verbal şi amănunţit asupra îndrăznelii lor călătorii, cei trei au plecat mai departe. Pe bicicletă, uneori pe picioare, ducîndu-şi „caii" de.., căpăstru, iată-i ajunşi, pe o furtună năpraznică, la Omul. Este de la sine înţeles ce impresie a produs, celor cîţiva turişti aflaţi acolo, apariţia pe o vreme teribilă, a cicloturiştilor, uzi leoarcă. Începuse să fulguiască. Din nou întrebări, din nou relatări. După cîteva ore, o vreme splendidă, cu cer de un albastru minunat. Cicloturiştii au plecat spre Mălăieşti şi de acolo la Diham, de unde au ieşit din nou la panglica albăstruie . şoseaua asfaltată — Bucureşti—Braşov.

Cei care cunosc această rută turistică, îşi pot face uşor o imagine despre ceea ce a putut însemna acel coboriş. Turiştii au fost supuşi unui examen extrem de anevoios, presărat cu scene care nu rare ori, dincolo de aspectul obişnuit, amuzant chiar, dovedeau curaj şi dîrzenie remarcabile. La Diham, bineînţeles, mai să nu-i creadă nimeni că sosiseră acolo, după ce escaladaseră Bucegii. Dar, pentru a înlătura orice urmă de îndoială şi ca să nu fie... „vorbe şi discuţii", după cum sublinia arbitrul de ciclism, inginerul Gabriel Petrescu, cicloturiştii au „tras" patru role de film. S-au pozat unii pe alţii, uneori au rugat pe turiştii întîlniţi pe rută, iar alteori pe cîte un cioban, să-i fotografieze.

Aceste patru role de film, developate apoi, constituie imagini frumoase şi documente preţioase ale celor trei zile cît a durat raidul ciclist pe Bucegi, „documente" din care publicăm şi noi unul.

Emil IENCEC

•VARIETĂŢI•VARIETĂŢI•VARIETĂŢI

Toro cumpărat de Sampdoria

Jorge Toro, cel mai bun jucător al echipei chiliene, clasată pe locul 3 la mondialele de fotbal a fost cumpărat de clubul italian Sampdoria Genoa. Talentatul inter dreapta din Santiago va trebui să se prezinte la noul său club în ziua de 15 august. Achiziţia lui Toro pare totuşi curioasă în urma campaniei dusă de presa italiană care a susţinut că chilienii nu ştiu nici un pic de fotbal şi pot fi cel mult boxeri.

Iniţiative noi la Lujniki

Ştiţi cîţi iubitori ai sportului din Moscova au vizitat stadionul central „V.I. Lenin" în cei cinci ani de la inaugurarea lui ? Numărul acestora trece de 40.000.000, iar acest lucru a devenit posibil întrucît stadionul de la Lujniki, una din cele mai mari baze sportive din lume găzduieşte în fiecare zi antrenamentele a mii de sportivi.

O urmare a grijii colectivului de conducere a stadionului pentru a găsi forme noi, pentru a atrage spre sport un număr cît mai mare de tineri, este Universitatea populară de cultură fizică şi sport care şi-a deschis de curînd porţile. Aici, oameni de ştiinţă, medici, antrenori şi sportivi cunoscuţi prezintă lecţii şi prelegeri privind diferite probleme ale activităţii sportive. Paralel funcţionează un cabinet ştiinţifico-metodologic unde sportivii primesc consultaţiile de care au nevoie.

Cu totul nou la stadionul din Lujniki este însă Teatrul popular, avînd un profil nemaiîntîlnit pînă acum. În locul pieselor de teatru, colective alcătuite din sportivi fruntaşi prezintă aici spectacole de gimnastică artistică, patinaj artistic, acrobaţie, balet pe apă.

Iată cîteva iniţiative care fac să crească în permanenţă numărul vizitatorilor stadionului şi creează noi posibilităţi dezvoltării sporturilor în rîndul tineretului.

Curse cu obstacole pentru... măgari

Invidioşi pe succesul obţinut de cursele hipice cu obstacole, un număr de proprietari de măgari din Anglia au avut ideea de a organiza curse cu obstacole pentru... măgari. Firește că la aceste curse originale a participat un public mai puţin numeros dar, nu mai puţin entuziast. Obstacolele au fost desigur mai puţin grele, dar trebuie spus că „urecheaţii" şi-au dat multă silinţă pentru a trece peste ele într-un stil cît mai frumos.

CONCURSUL NOSTRU CU PREMII

În numărul nostru viitor vom publica rezultatele concursului sportiv cu premii organizat de „Magazin", care cerea cititorilor să indice : cine va fi campion la fotbal ; cele trei echipe care vor retrograda din categoria A şi cele trei echipe din categoria B care le vor lua locul.

Actualmente sînt în curs operaţiile de triere a răspunsurilor primite înainte de începerea returului campionatului.

CAMPIONATUL CATEGORIEI A

ÎN DATE ŞI CIFRE

Incheiere

Clasamentul general

1.	Dinamo Buc.	26	13	8	4	55:31 34
2.	Petrolul	26	13	7	6	57:33 33
3.	Progresul	26	12	7	7	47:32 31
4.	Steagul Roşu	26	13	3	10	52:39 29
5.	Rapid	26	10	8	8	38:37 28
6.	Dinamo Bacău	26	11	5	10	35:36 27
7.	Ştiinţa Cluj	26	10	6	10	46:44 26
8.	Ştiinţa Timiş.	26	10	5	11	38:42 25
9.	Steaua	26	10	4	12	53:45 24
10.	U.T.A.	26	9	6	11	42:41 24
11.	Minerul	26	11	1	13	21:44 23
12.	Jiul	26	8	6	12	39:49 22
13.	Metalul	26	7	5	14	33:66 19
14.	Dinamo Piteşti	26	7	3	16	35:52 17

Clasamentul acasă

1.	Steagul Roşu	13	10	1	2	31:13 21
2.	Petrolul	13	9	3	1	35:17 21
3.	Minerul	13	10	1	2	16: 9 21
4.	Ştiinţa Timiş.	13	9	2	2	26:14 20
5.	Jiul	13	7	4	2	30:11 18
6.	U.T.A.	13	7	4	2	22: 9 18
7.	Metalul	13	7	4	2	25:18 18
8.	Progresul	13	7	3	3	30:17 17
9.	Ştiinţa Cluj	13	7	3	3	33:19 17
10.	Dinamo Bacău	13	7	3	3	24:18 17
11.	Steaua	13	8	0	5	34:19 16
12.	Rapid	13	6	4	3	22:19 16
13.	Dinamo Piteşti	13	7	1	4	29:18 15
14.	Dinamo Buc.	12	5	4	3	27:17 14

Clasamentul în deplasare

1.	Dinamo Buc.	13	8	4	1	28:14 20
2.	Progresul	13	5	4	4	17:15 14
3.	Petrolul	13	4	4	5	22:22 12
4.	Rapid	13	4	4	5	17:21 12
5.	Dinamo Bacău	13	4	3	6	11:18 11
6.	Ştiinţa Cluj	13	3	3	7	13:25 9
7.	Steagul Roşu	13	3	2	8	21:26 8
8.	Steaua	13	2	4	7	19:26 8
9.	U.T.A.	13	2	2	9	20:21 6
10.	Ştiinţa Timiş.	13	1	3	9	11:31 5
11.	Jiul	13	1	2	10	9:38 4
12.	Dinamo Piteşti	13	0	2	11	6:35 2
13.	Minerul	12	1	0	11	5:32 2
14.	Metalul	13	0	1	12	8:48 1

Clasamentul turului

1.	Petrolul	13	8	2	3	29:16 18
2.	Steagul Roşu	13	8	2	3	29:17 18
3.	Dinamo Buc.	13	8	2	3	26:16 18
4.	Progresul	13	7	1	5	24:13 15
5.	Dinamo Bacău	13	6	2	5	16:14 14
6.	Ştiinţa Cluj	13	5	3	5	26:22 13
7.	Rapid	13	5	3	5	17:17 13
8.	Ştiinţa Timiş.	13	6	1	6	16:19 13
9.	Minerul	13	6	0	7	13:28 12
10.	Steaua	13	4	3	6	25:24 11
11.	Jiul	13	4	3	6	15:25 11
12.	U.T.A.	13	4	1	8	17:22 9
13.	Metalul	13	3	3	7	21:33 9
14.	Dinamo Piteşti	13	3	2	8	14:22 8

Clasamentul returului

1.	Dinamo Buc.	12	5	6	1	29:15 16
2.	Progresul	13	5	6	2	23:19 16
3.	Petrolul	13	5	5	3	28:17 15
4.	U.T.A.	13	5	5	3	25:19 15
5.	Rapid	13	5	5	3	21:20 15
6.	Steaua	13	6	1	6	28:21 13
7.	Ştiinţa Cluj	13	5	3	5	20:22 13
8.	Dinamo Bacău	13	5	3	5	19:22 13
9.	Ştiinţa Timiş.	13	4	4	5	22:23 12
10.	Steagul Roşu	13	5	1	7	23:22 11
11.	Jiul	13	4	3	6	24:24 11
12.	Minerul	12	5	1	6	8:16 11
13.	Metalul	13	4	2	7	12:33 10
14.	Dinamo Piteşti	13	4	1	8	21:30 9

Golgeterii

1. CONSTANTIN (Steaua) 24 goluri.
2. DRIDEA I (Petrolul) 22 goluri.
3—4. SASU (U.T.A.) şi ENE II (Dinamo Bucureşti) 16 goluri.
5—7. MARCU (Ştiinţa Cluj), GRAM (Dinamo Bacău) şi VOINEA (Progresul) 14 goluri.
8. LOVIN (Dinamo Piteşti) 13 goluri.
9—12. EFTIMIE (Dinamo Bucureşti), OZON (Rapid), MANOLACHE (Ştiinţa Timişoara) şi NAFTANAILA (Steagul roşu) 11 goluri.
13—15. BALINT (Rapid), LERETER (Ştiinţa Timişoara) şi PAVLOVICI (Jiul) 10 goluri.
16. SEREDAI (Steagul roşu) 9 goluri.
17—19. GABOR (Jiul), A. MUNTEANU (Petrolul) şi PETRU EMIL (Ştiinţa Cluj) 8 goluri.
20—25. MESZAROS (Steagul roşu), MOLDOVAN (Ştiinţa Cluj), PÎRCĂLAB (Dinamo Bucureşti), OAIDĂ (Progresul), CAZACU (Metalul) şi CZAKO (U.T.A.) 7 goluri.
26—35. RAKSI (Steaua), FUSULAN, HAŞOTI (Steagul roşu), IONIŢĂ, BABOIE (Progresul), BADEA, ZAHARIA (Petrolul), POP (U.T.A.), I. IONESCU (Rapid) şi CIURDĂRESCU (Jiul) 6 goluri.

Astfel, CONSTANTIN cîştigă din nou (pentru a 3-a oară consecutiv) titlul — neoficial — de golgeter al campionatului.

Vor juca în competiţii internaţionale

Campioana, Dinamo Bucureşti (cîştigătoare pentru a doua oară a titlului republican — prima dată în 1955) va juca în „Cupa Campionilor Europeni". Paralel va juca şi în turneul balcanic, la care este înscrisă şi în care a şi disputat două meciuri.

În „Cupa cîştigătoarelor de cupe" va juca Steaua sau Rapid, după cum va decide finala Cupei R.P.R. de mîine.

A doua clasată — Petrolul a fost înscrisă să reprezinte oraşul Ploieşti în „Cupa oraşelor-expoziţii (tîrguri)".

Urmează ca federaţia să desemneze din primele clasate, care echipă va participa la a treia ediţie a turneului balcanic (în actuala ediţie — a doua — participă şi Steagul Roşu, ca învingătoare în prima).

ŞI-AU FĂCUT DEBUTUL ÎN CATEGORIA A

O serie de nume noi au apărut cu prilejul ultimului campionat. Elemente tinere, talentate — ridicate din campionatele regionale, categoria B sau din propriile echipe de juniori şi tineret — s-au afirmat prin posibilităţi care le dau dreptul să spere la consacrare. Ştefan, Datcu (Dinamo Bucureşti), Asimionoaiei, Dănăilă (Petrolul), Necula, Haidu (St. Roşu), Codreanu, Coe Dan, Dinu, Mihai, Popescu, (Rapid), Jamaischi, Vornicu (Dinamo Bacău), Seţu (Ştiinţa Timişoara), Tomeş, Varga (Steaua), Comşa (Minerul), Pavlovici, Dumitriu (Jiul) şi alţii trebuie să constituie obiectul unei preocupări atente din partea antrenorilor, pentru a rămîne un cîştig real al fotbalului nostru.

PE SCURT

• Clasamentele şi celelalte date cuprinse în această rubrică au fost alcătuite, firește, fără rezultatul meciului restant Dinamo Bucureşti — Minerul, care se joacă azi. Rugăm pe cititori să-şi completeze aceste date finale după cunoaşterea rezultatului de azi.

• Clasamentul golgeterilor ne dă posibilitatea să alcătuim, e drept, avînd drept criteriu doar numărul de goluri şi oarecum arbitrar, cea mai bună linie de înaintare a campionatului, sub raportul eficacităţii. Iată-o :

ENE II (16 goluri) — CONSTANTIN (24 goluri) — DRIDEA I (22 goluri) — MARCU (14 goluri) — SASU (16 goluri) = 92 goluri.

O a doua linie de atac de acest gen ar arăta astfel :

— GRAM (14 goluri) — VOINEA (14 goluri) — LOVIN (13 goluri) — OZON (11 goluri) — EFTIMIE (11 goluri) = 63 goluri.

• Cel mai bun golaveraj : Dinamo Bucureşti 1,77.

• Cea mai bună medie de goluri : Dinamo Bucureşti 2,20 de joc.

• Cele mai multe meciuri nule : Dinamo Bucureşti şi Rapid, cîte 8.

• Cele mai multe victorii: Dinamo Bucureşti, Petrolul şi Steagul Roşu, cîte 13.

• Cele mai multe înfrîngeri : Dinamo Piteşti, 16.

• La un an după ce au promovat, Jiul Petrila, Metalul Tîrgovişte şi Dinamo Piteşti au luat din nou drumul categoriei B. Păstrîndu-şi loturile cu care au jucat în „A" şi aplicînd experienţa acumulată din întîlnirile cu cele mai bune echipe, aceste trei formaţii pot reveni anul viitor în prima categorie.

Cîştigînd seriile categoriei B, C.S.M.S. Iaşi, Farul Constanţa şi Crişana Oradea au promovat în categoria A.

Primele două revin după un an de absenţă, a treia — Crişana — după patru ani de activitate în „B".

• Viitoarea ediţie a campionatului categoriei A, a 45-a, va începe la 19 august. Pînă atunci, echipele — satisfăcute sau decepţionate de comportarea sau clasamentul ediţiei a 44-a, au tot timpul să se pregătească cu sîrg, să-şi îmbunătăţească jocul şi să poată spera astfel, într-o comportare şi rezultate mai bune.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

Redacţia şi administraţia, Piaţa Scînteii, tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

WIGWAM

Schiţă de Ernest Hemingway

La malul lacului mai trăsese o barcă. Cei doi indieni aşteptau.

Nick şi cu tatăl său se aşezară pe banca din spate a bărcii, indienii o împinseră spre larg şi unul din ei se urcă să vîslească.

În fundul celeilalte bărci aduse de indieni, se afla unchiul George. Indianul cel tînăr împinse barca aceasta şi se urcă să-l treacă dincolo pe unchiul George.

— Unde mergem, tată ?, întrebă Nick.

— În cătunul indienilor; o femeie indiană este foarte bolnavă.

Pe partea cealaltă a golfului văzură că cea de a doua barcă fusese deja legată la mal. Unchiul George fuma în întuneric o ţigară de foi. Indianul cel tînăr trase barca la mal, iar unchiul George oferi indienilor ţigări.

Apoi porniră cu toţii la drum, printr-o pajişte înrourată, mergînd pe urmele indianului celui tînăr, care le lumina calea cu o lanternă. Ajunseră în pădure şi apucară pe cărarea care ducea la drumul tăietorilor de lemne, pierdut printre dealuri. Pe drumul tăietorilor de lemne lumina cădea mai din plin, fiindcă pomii de pe margine erau tăiaţi. Indianul cel tînăr se opri, stinse lanterna şi cu toţii îşi continuară calea.

La o cotitură, un ciine se năpusti, lătrîndu-i. În faţa lor luceau luminile wigwamurilor, (colibe din lemn, unde trăiau indienii care se îndeletniceau cu jupuirea scoarţei copacilor — n. tr.). Aici şi mai mulţi cîini se repeziră la ei. Cei doi indieni îi goniră spre căsuţele de lemn. În wigwamul cel mai apropiat de drum, fereastra era luminată. Pe prispă, o bătrînă ţinea în mînă o lampă.

Înăuntru, pe un pat de lemn, zăcea femeia indiană. De două zile încerca să aducă pe lume copilul. Încercaseră s-o ajute toate babele din cătun. Bărbaţii se retraseseră pe stradă, ca să nu mai audă ţipetele ei şi fumau pe întuneric. Cînd Nick şi cu cei doi indieni intrară în casă femeia urla de mai mare jalea. Părea foarte groasă sub plapuma ei de puf, în patul de jos. Capul era întors într-o parte. În patul suprapus se afla soţul ei. Cu trei zile în urmă îi scăpase toporul în picior şi se rănise. Bărbatul fuma pipă. În cameră era un miros greu.

Tatăl lui Nick rugă să se pună apă pe plită şi în timp ce apa se încălzea, vorbea cu Nick.

— Nick, spuse el, femeia asta trebuie să nască.

— Ştiu, răspunse Nick.

— Nu ştii. Ascultă. Ceea ce are ea acum se numesc durerile facerii. Copilul vrea să se nască şi femeia vrea să-l nască. Toţi muşchii ei lucrează ca să-l aducă pe lume. Asta se întîmplă ori de cîte ori începe ea să ţipe.

— Aşa ! — spuse Nick.

În acest moment femeia ţipă iar.

— Tată, nu poţi să-i faci ceva să nu mai ţipe ?, întrebă Nick.

— Nu, n-am nici un anestezic cu mine. Dar ţipetele ei sînt neînsemnate. Nici nu le aud, fiindcă n-au nici o importanţă.

Soţul de pe patul de deasupra se rostogoli cu faţa la perete.

Femeia de la bucătărie făcu semn doctorului că apa este fierbinte. Tatăl lui Nick se duse la bucătărie şi turnă într-un lighean cam jumătate din apa din cazan. În apa rămasă în cazan puse diferite obiecte, pe care le desfăşură dintr-un ştergar.

— Acestea trebuie să fiarbă, spuse el şi începu să-şi frece mîinile cu o bucată de săpun în ligheanul cu apă fierbinte. Nick se uită atent la mîinile tatălui său, care se frecau una pe alta cu săpun. În timp ce se spăla bine şi cu mare grijă pe mîini, tatăl îi vorbea.

— Vezi tu, Nick, de fapt copiii ar trebui să vină pe lume cu capul înainte, dar cîteodată nu se întîmplă aşa. Cînd nu se întîmplă aşa, se ivesc mari greutăţi pentru toţi. Poate va trebui să operez, voi vedea îndată.

Cînd fu mulţumit de mîinile sale, intră înăuntru la treabă.

— Dă plapuma la o parte, George, te rog. N-aşi vrea să pun mîna pe ea, spuse el.

Apoi, cînd începu să opereze, unchiul şi trei indieni ţineau femeia. Ea muşcă pe unchiul George de braţ şi unchiul George spuse : Afurisită femeie ! Indianul cel tînăr, care vîslise barca cu unchiul George, îi zîmbi. Nick ţinea tatălui său ligheanul. Totul dură foarte mult.

Tatăl luă copilul şi îl bătu ca să respire, apoi îl dădu femeii bătrîne.

— Priveşte, Nick, un băiat ! Ei, îţi place treaba asta de asistent ?

Nick spuse „Da". Şi se uită în altă parte ca să nu vadă ce face tatăl său.

— Aşa ! În sfîrşit !, spuse tatăl său şi puse ceva în ligheanul.

Nick nu se uită.

— Acum mai trebuie să fac cîteva cusături. Poţi să priveşti sau nu, Nick, cum vrei. Trebuie să cos tăietura pe care am făcut-o.

Nick nu se uită. De mult nu mai avea nici o curiozitate în această privinţă.

Tatăl său termină şi se ridică. Unchiul George şi cei trei indieni se ridicară în picioare şi Nick duse ligheanul în bucătărie. Unchiul George îşi cercetă braţul. Îndianul cel tînăr zîmbi în amintirea păţaniei.

— Am să-ţi pun apă oxigenată, George, îi spuse doctorul.

Se aplecă spre femeia indiană. Acum era liniştită, ţinea ochii închişi. Era foarte palidă. Nu ştia ce se întîmplase cu copilul. Nu mai ştia nimic.

— Mîine dimineaţă vin din nou, spuse doctorul. Sora de la „Sfîntul Ignaţiu" va fi mîine la prînz aici şi va aduce tot ce trebuie.

Era surescitat şi vorbăreţ, ca fotbaliştii la garderobă, după meci.

— Asta e ceva pentru revista medicală, George, spuse el. O cezariană cu cuţitul de vînătoare şi o cusătură cu un mat răsucit de nouă picioare.

Unchiul George sta lîngă perete privindu-şi braţul.

*— Eşti un om mare

PENTRU ADOLESCENTE

Odată cu terminarea preocupărilor școlare, tinerele noastre absolvente încep să aibă și... preocupări de modă. Tocmai de aceea găsim necesar să atragem atenția tineretului să se îmbrace potrivit vîrstei, ocupațiilor și împrejurărilor. Prospețimea și grația celor 18 ani trebuie păstrate cu bun gust în orice ținută veți adopta.

De data aceasta vă propunem cinci modele de rochițe pentru toată ziua, din bumbac sau în.

1) Din material în dungi (pichet) o rochie cu fusta bogată, din cute duble, cu manșete late și guler degajat, din pichet alb.

2) O rochiță dintr-un imprimeu viu colorat, cu o lamă albă, din pînză apretată, ca bordaj la decolteu și la tiv.

3) Un minunat efect — la această rochie din poplin bleumarin — îl face garnitura din poplin alb, cu un mic volan încrețit, întrerupt de două funde gen papion.

4) La o rochie dreaptă, din olandină uni, garnitură de tighele pronunțate la guler, fentă, tiv și cordon.

5) Fustă ușor evazată din cute duble și bolerou scurt din care apare o corseletă strînsă cu fundă, dintr-un material uni, în contrast cu coloritul rochiei.

Desene de Bebe VARLAM

SFATURI COSMETICE

Deoarece în vacanță dispunem de mai mult timp liber este bine să ne preocupăm de gimnastica feței, a ochilor și a gîtului atît de necesară pentru punerea în mișcare a mușchilor lăsați prea mult în repaus.

Ne vom crea astfel o deprindere pe care o vom păstra și la reintoarcerea din vacanță continuînd cu aceste exerciții deosebit de prețioase pentru antrenarea mușchilor faciali și activarea circulației sîngelui prevenind apariția ridurilor.

Desigur că gimnastica facială nu este singurul mijloc pentru tratamentul ridurilor. Este necesar să procedăm și la o îngrijire riguroasă a pielii prin aplicarea unor creme adecvate, măști cosmetice, loțiuni etc.

În cele ce urmează indicăm cîteva exerciții și anume:

— pentru atenuarea ridurilor verticale de pe frunte se ridică sprîncenele la maximum și se coboară brusc. Acest exercițiu îl vom efectua de 12 ori.

— cei care au tendința de a face riduri în porțiunea dintre nas și colțurile gurii vor lărgi forțat nările și gura apoi încet vor țugui buzele; după executarea acestui exercițiu de 10 ori vom umfla gura și vom da drumul încet la aer încă de 10 ori.

— cei care au obrazul și bărbia căzute vor efectua de 12 ori deschiderea și închiderea lentă a gurii.

Nu trebuie să uităm că și ochii trebuie păstrați într-o stare de perfectă sănătate. Ochii obosiți înbătrînesc figura influențînd în sens negativ aspectul general al feței.

Este bine să facem următoarele exerciții: ne îndreptăm privirile în sus apoi în jos din nou în sus, iar în jos și repetăm această mișcare de 12 ori, capul rămînînd drept; exercițiul următor constă în: executarea unei mișcări a ochilor privind în stînga apoi în dreapta din nou în stînga apoi în dreapta ș.a.m.d. de 10 ori; al treilea exercițiu prevede: descrierea cu ochii a unui cerc, pornind întîi de la stînga apoi invers.

Desigur că nu trebuie să exagerăm în efectuarea tuturor acestor exerciții fiind știut că o practică nerațională poate duce la rezultate contrare celor urmărite.

Anca BOGDAN

Hernia de disc

Uneori auzim pe cîte un suferind exprimîndu-se: „Nu-i nimic grav, o simplă sciatică!". Și totuși această „simplă" sciatică nu este totdeauna chiar atît de simplă cum pare la început. După cum nici durerile de șale (lombago) sau cele din regiunea spatelui și cefei nu trebuie privite cu prea multă ușurință cînd ele persistă.

În afară de posibilitatea existenței unei nevralgii a nervului sciatic, sau a unor dureri de natură reumatică localizate în regiunea șalelor ori în alte regiuni ale oaselor și articulațiilor, sînt și unele forme de sciatică și lombago sau alte manifestări dureroase în sfera aparatului locomotor care constituie de fapt simptomele unei afecțiuni destul de serioase, cunoscută sub denumirea de hernie de disc. Această boală dacă nu este tratată la timp poate da multe suferințe bolnavului.

Pentru a înțelege mai bine mecanismul de producere a herniei de disc, să facem o scurtă incursiune în anatomia coloanei vertebrale. Cu această ocazie ne vom reaminti că șira spinării sau coloana vertebrală este formată din 33-34 de vertebre, dintre care 24 sînt oase semimobile și despărțite între ele prin cîte un disc cartilaginos de forma unei lentile biconvexe. Aceste discuri intervertebrale suferă uneori o degenerescență care poate începe în unele cazuri chiar de la vîrsta de 20-22 de ani, dar mai frecvent după 35-40 de ani. Discurile intervertebrale a căror structură a început să degenereze, se vor găsi la un moment dat — tocmai din această cauză — în situații de a aluneca din locul normal care îl ocupă între vertebre.

Alunecarea unui disc bolnav sau hernierea lui, cum i se mai zice, va putea produce compresiuni pe fibrele, ligamentele și rădăcinile nervoase din regiunea respectivă, producînd de cele mai multe ori simptome de lombago acut sau sciatică acută. Cînd hernia discului este mai accentuată și acesta pătrunde în cavitatea rahidiană — unde se află măduva șirei spinării — se vor produce chiar compresiuni ale măduvei, ce vor determina suferințe mari pentru bolnav.

Hernia de disc este mai frecventă la bărbați și apare în 20 pînă la 40 la sută din cazuri după traumatisme (lovituri) puternice și într-o proporție de 60 pînă la 80 la sută în plină sănătate aparentă, după eforturi neraționale mari și repetate, sau obosească. Bolnavul simte de obicei dureri vii în regiunea lombară, cu contractarea mușchilor șalelor, îngreunarea mersului, limitarea mișcărilor, scăderea posibilităților de muncă. Aceste simptome caracterizează apariția unui lombago acut. Cînd durerile se iradiază și de-a lungul coapselor și gambelor, totalitatea suferințelor va exprima diagnosticul de lombo-sciatică acută. Durerile se pot iradia, în asemenea cazuri și în alte regiuni ale corpului (umăr, ceafă etc) mai ales cînd hernia discală s-a produs în regiunile superioare ale coloanei vertebrale. În general, durerile se accentuează la mișcări, tuse, strănut, schimbări de poziție a corpului și la apăsarea porțiunii coloanei vertebrale în care se găsește discul herniat.

Este foarte important ca atunci cînd apar diverse suferințe în regiunea coloanei vertebrale, să nu ne mulțumim numai cu calmarea temporară a durerilor. Medicul va fi în măsură ca prin examene clinice, radiologice și de laborator să stabilească din timp dacă este vorba de o discupatie și să aplice tratamentul cel mai potrivit. Cu cît hernia de disc este diagnosticată mai devreme, cu atît vindecarea este mai sigură.

Terapeutica modernă are multiple posibilități de tratament a herniei de disc. În numeroase cazuri de discopatii, tonifierea musculaturii și a ligamentelor din jurul discului bolnav, precum și a regenerării sale din punct de vedere structural se obțin prin radioterapie, gimnastică medicală, masaj, injecții paravertebrale sau intrarahidiene cu novocaină și hidrocortizon, vitaminoterapie, extracte glandulare. Combinarea acestor mijloace terapeutice cu vertebroterapia — metodă modernă de tratament care se efectuează pe o masă specială — reduc în multe cazuri hernia de disc. Tratamentul se completează prin proceduri de hidro și electroterapie (ionizări, galvanizări, solux etc.) precum și prin helioterapie, băi cu bule de aer, băi de oxigen, cataplasme de nămol, băi sulfuroase (Herculane, Călimănești, Pucioasa), băi de iod (Govora, Vulcana), băi sărate (Sovata, Ocna Sibiului, Bazna, Slănic Prahova, Amara), băi carbogazoase (Buziaș, Vatra Dornei, Covasna). În herniile de disc rebele la tratamentul obișnuit, chirurgia este în măsură a rezolva cazurile mai dificile.

Dr. I. LEGIC

Pentru cei mici

FAMILIA IEPURILĂ

Puteți face copiilor dvs. acești doi iepurași din pîslă, fetru, plus, catifea, piele etc. urmînd indicațiile noastre și tiparul alăturat. Iepurilă va fi de culoare gri cu alb pe burtă, codiță și la urechi, iar iepuroaica va fi tot gri sau cafeniu, cu alb doar la urechi și codiță și va purta un șorțulet în carouri cu un guleraș alb la gît.

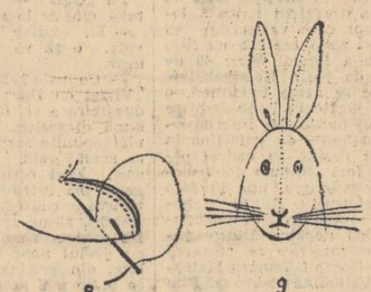

8 9

Măriți tiparul de cîte ori doriți și decupați astfel:

Pentru iepure:

fig. 1 reprezentînd părțile laterale — două piese. gri

fig. 2 reprezentînd partea dinăuntru — o piesă — alb

fig. 3 reprezentînd urechile — patru piese: 2 albe, 2 gri.

fig. 4 reprezentînd codița — două piese: 1 alb, 1 gri.

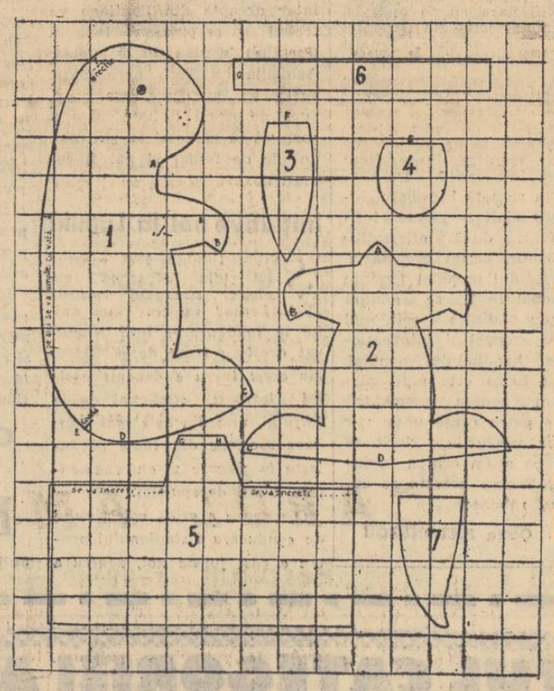

Pentru șorțulet:

fig. 5 — sort — o piesă

fig. 6 — bretele — două piese

Pentru morcov:

fig. 7 — două piese.

Coaseți marginile pe față (cît mai îngust) cu o cusătură obișnuită (sau festonați mărunt) începînd din punctul A de pe fig. 1 (gri) pe care o veți uni cu punctul A de pe fig. 2 (alb). Continuați astfel cu B—B, C—C, D—D. De la punctul D (din fig. 1) în sus, coaseți una de alta cele două piese 1 pînă ajungeți iar la punctul A, avînd grijă să lăsați pentru umplutură porțiunea indicată de săgeți. Umpleți cu vată și coaseți și această porțiune. Pentru ureche coaseți două piese din fig. 3, una albă și alta gri, umpleți cu vată și prindeți pe capul iepurelui în punctul F. Idem pentru cealaltă ureche.

Faceți apoi codița (o parte albă alta gri) din fig. 4 și prindeți-o în tăietura E de pe trupul iepurelui.

De la o jucărie stricată folosiți ochii, sau înlocuiți-i cu mărgele pe care le veți prinde simetric față de mijlocul feței. Conturați cu ață neagră nasul și gura (fig. 9) și degetele de la lăbuțe (fig. 8). Puneți mustăți din păr de cal (de la revere) și astfel iepurilă va fi gata. Din tiparul 7 faceți un morcov umplut cu vată și strîns la cap și puneți-l între lăbuțele lui Iepurilă.

Procedați la fel cu confecționarea iepuroaicei, căreia îi veți prinde în talie șorțulețul din fig. 5 cu bretelele din fig. 6. Puneți-i și un guleraș alb încheiat cu un nasture sub bot.

magazin medical

Dacă avem...

...o bătătură superficială, de care vrem să scăpăm, putem folosi următorul tratament: aplicăm pe un tifon o compresă din miez de pîine mulată în oțet cald și înfășurăm bătătura cu această compresă pe care o menținem toată noaptea. Repetăm tratamentul timp de trei zile, după care bătătura se înmoaie și cade.

...o bătătură mai veche, pe care nu o putem înlătura prin metoda amintită mai sus, să o badijonăm după baie cu un coricid (preparatul numit Toxicor dă rezultate foarte bune). A doua zi, dimineața, spălăm piciorul și îndepărtăm pojghița de colodiu formată pe bătătură, iar seara repetăm badijonarea. După trei zile de tratament, bătătura cade odată cu pojghița îndepărtată la baie. Atragem însă atenția asupra faptului că Toxicorul trebuie aplicat cu strictețe numai pe bătătură, căci, fiind caustic, atacă țesuturile sănătoase cu care vine în contact.

...o rosătură, provocată fie de mersul îndelungat pe jos, fie de încălțămintea prea îngustă, să fim atenți să nu se infecteze. Pentru aceasta, străpungem cu un ac flambat băsica formată, astfel ca să putem evacua lichidul dinăuntru (în nici un caz nu trebuie să-i înlăturăm pielea) apoi o dezinfectăm cu alcool și lipim deasupra o fîșie de Pansaplast (un plasture special, perforat, care este aplicat peste o bucată de tifon sterilizat).

În cazul cînd totuși băsica s-a jupuit, dezinfectăm tare, apoi facem un pansament cu Balsam de Peru.

...un neg, să nu-l tratăm cu indiferență, considerîndu-l drept o bubuliță oarecare, lipsită de importanță. Negii sînt o afecțiune dermatologică provocată de un virus care pătrunde sub piele.

Dacă încercăm să rupem un neg sau să-l scărpinăm, putem avea foarte curînd surpriza ca alături de el, să apară alții. Cea mai bună soluție este aceea de a consulta un dermatolog, care va distruge negul fie prin electrocoagulare, fie prin tratarea lui cu zăpadă carbonică sau cu nitrat de argint.

Al cui program e hotărîtor: al părinților sau al copilului?

„Vorbește dragă mai încet că doarme copilul!" îi spune mama tatălui, sosit de la lucru. Iar el, abia așteptă să se joace cu copilul său.

Dacă ar fi însă numai acesta necazul. Dar parcă-i un făcut: mai totdeauna cînd e acasă, tatăl nu se poate juca așa cum vrea el cu copilul. Ba că îi e somn și e ora de culcare, ba că e ora mesei, ba că copilul nu trebuie obosit prea mult. Toate acestea i le spune mama, atunci cînd aceasta știe că trebuie să se „conformeze" programului copilului.

Uneori însă nemulțumirea se revarsă asupra ambilor părinți. Fiindcă și mama are programul ei, care nu „coincide" cu al copilului.

„Lasă însă, își spun părinții, în zilele libere o să ne jucăm cu copilul oricînd și oricît".

Iată o socoteală greșită. Aceea de a considera că în calitate de părinți vă puteți impune programul vostru, copilului.

Ce-ați zice dacă, într-o dimineață cînd plecați la lucru, copilul v-ar vorbi cam așa: „Acum am poftă de joacă Rămîneți acasă și jucați-vă cu mine!".

V-ar mira poate nu atît faptul că a început să vorbească așa de bine, cît mai ales pretenția formulată. „Am programul meu, și-ar spune tatăl sau mama, nu mi-l pot strica. Cu copilul mă joc în timpul liber". Dar adesea timpul liber al părinților coincide cu programul „foarte ocupat" al copilului. Fiindcă și copilul are programul său. Un program bine stabilit care, ca și programul părinților, nu poate și nu trebuie modificat.

Programul, sau cum se mai numește regimul de viață al copilului, înseamnă acea ordine de efectuare la ore precise a anumitor cerințe ale copilului: somnul, veghea, alimentația, plimbările etc.

Respectarea cu strictețe a unui program sau regim determinat în viața copilului contribuie la asigurarea sănătății sistemului nervos și a întregului organism al acestuia.

Deoarece sistemul nervos al copilului mic obosește repede, nevoia de somn e mult crescută. Iată de ce pentru somnul copilului trebuie să se rezerve un număr suficient de ore de somn, iar acest regim trebuie realizat fără nici o abatere.

Din primele zile de viață, creierul copilului primește continuu excitațiile multe și noi ale lumii înconjurătoare: în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut, copilul face cunoștință cu fenomene noi de viață, învață mișcări noi, se obișnuiește să scoată mereu și mereu alte sunete. Toate acestea obosesc copilul — iar refacerea forțelor sistemului nervos și ale organismului în general are loc prin somn.

Uneori părinții se plîng de faptul că micul lor copil nu vrea să doarmă noaptea. Cu atît mai curios acest lucru, își spun părinții, cu cît în timpul zilei copilul n-a dormit deloc („ne-am jucat doară tot timpul cu el"), iar seara a fost dus la culcare tîrziu („am mai stat și noi cu el și ne-am mai distrat"). Adevărul este însă că tocmai această schimbare a programului copilului, această obosire a lui prin prelungirea peste măsură a stării de veghe, a dus la tulburarea somnului copilului. Sistemul său nervos, prea excitat din cauza eforturilor la care a fost supus, revine cu greu la starea de liniște care este necesară pentru producerea somnului, iar cu timpul, aceste încălcări ale programului de odihnă al copilului duc la capricii și nervozitate din partea acestuia.

Iată de ce copilul trebuie obișnuit cu un anumit număr de ore de somn pe zi, iar pentru formarea obișnuinței de a adormi a copilului, la timpul stabilit, o regulă foarte importantă este culcarea cu regularitate a acestuia la ore fixe.

Dar nu numai regimul de somn trebuie respectat cu strictețe la copilul mic ci și regimul său alimentar care începe din momentul nașterii. Viața copilului mic decurge astfel: doarme, mănîncă, se joacă — apoi doarme din nou pînă la masa următoare. După somn, în general, copilul este liniștit, plin de forță și de aceea el mănîncă cu poftă: după ce a mîncat se joacă cu plăcere și cu interes, iar după ce s-a jucat adoarme și are somnul bun.

Alternarea corectă a somnului, alimentație și veghei creează un anumit ritm și ușurează activitatea sistemului nervos al copilului. De aceea, totdeauna copilul pentru care s-a stabilit și se execută cu precizie un regim corespunzător vîrstei, doarme și mănîncă mai bine, se joacă vioi și bine dispus.

Iar părinții care nu respectă programul copilului, să nu se mire dacă această „simplă" încălcare a regulilor igienice va produce copilului nervozitate și insomnie și totodată îi va scădea pofta de mîncare.

M. V.

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Supă de fasolică țucără dreasă cu sminti nă; creier pane-salată de castraveți; fructe.

— Salată de vinete; sarmale de varză dulce; compot.

— Doviecei pane; friptură la tavă cu cartofi noi-salată; tartă cu fructe.

— Ciorbă rusească; ardei umpluți cu carne; fructe.

— Roșii cu brînză albă; papricaș cu carne; compot de cireșe.

— Salată orientală; ghiveci de sezon; vișine cu zahăr.

— Sufle de șvaițer; pui cu roșii; tartă de smeură.

SIROPURI

Sirop de smeură

Căutăm smeură cît mai coaptă și o lăsăm la soare 24—48 de ore ca să lase zeamă. După aceea luăm un tifon curat, băgăm smeura în el și încetul cu încetul stoarcem siropul din smeură într-un vas. La 1 kg. de zeamă adăugăm 750—1000 g. zahăr. Așezăm apoi siropul pe foc, la început pe un foc moale pînă se topește zahărul, iar după aceea se dă drumul la foc mai tare. Din acest moment nu trebuie să fiarbă mai mult de 20 minute. Spre sfîrșit se adaugă puțină sare de lămîie sau zeamă de lămîie. În momentul cînd îl turnăm în sticle trebuie să fie cald și pentru a nu sparge sticla o înfășurăm într-o cîrpă udă. Siropul nu trebuie să fie prea gros pentru că altfel nu poate să curgă din sticlă cînd s-a răcit. Se astupă bine sticlele și se păstrează la rece.

La fel ca siropul de smeură se face și cel de mure și fragi.

Sirop de vișine.

Pentru sirop ne trebuie fructe bine coapte. Luăm vișinele, le spălăm, le curățim de codițe și le punem la fiert cu puțină apă, 1.500 kg. de vișine se pune la fiert cu un sfert de litru de apă. Lăsăm să dea mai multe clocote pînă cînd fructa a plesnit. După ce s-a răcit puțin, punem vișinele într-un tifon, deasupra unui vas și le lăsăm să se scurgă bine de tot. Dacă vedem că mai au zeamă le stoarcem cu mîna. După ce s-a limpezit zeama o punem la foc. La 1 litru de zeamă ne trebuie 1 kg. de zahăr. La început se pune siropul la un foc moale și pe urmă la un foc repede. Se mai lasă să fiarbă aproximativ 20—30 minute. Spre sfîrșit se adaugă zeamă de lămîie sau sare de lămîie.

CURIERUL NOSTRU

S. T. — Lugoj: S-ar putea ca părerile exprimate să corespundă în totul realității. De aceea va trebui să învățați în continuare la școala unde sînteți. Numai cînd veți termina școala medie, veți putea merge mai departe. Fiecare lucru la timpul său. Nu strică însă să luați legătura și cu Teatrul de Stat din Timișoara.

IVANUȘCA: Dintre cele trei soluții, a doua ni se pare cea mai potrivită. Luați legătura direct sau prin scris cu Casa copilului nr. 1 din București, Bd. Miciurin nr. 7, raionul 30 Decembrie. Explicați totul în amănunt și veți găsi înțelegerea necesară.

CLEOPATRA, ANABELA-Tecuci, PAUL-București, OLIMPIA-Galați sunt rugați să-și indice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poștă.

B VALI: Părinții dv. au dreptate. Se pare că într-adevăr totul este pierdere de timp. O serie de fapte susțin această părere. Așa cum s-au desfășurat relațiile pînă acum, nu lasă să se întrevadă perspective de viitor. În curînd ei va porni pe alt drum în viață — diferit de al dv. — și după cum se vede nu v-a vorbit nimic despre ceea ce intenționează să facă în viitor. Între timp s-au creat unele diferențe care vor lăsa cu siguranță urme adînci. De aceea socotim că este mai bine să vă căutați de rostul dv. Timpul pe care-l pierdeți acum în mod inutil, va fi recuperat cu greu.

ARETA — Focșani: Depilatorul Nivea îl puteți procura de la drogherii și parfumerii.

ARTA: Într-o oarecare măsură dv. nu aveți dreptate. Spunem aceasta deoarece dv. nu ați procedat prea bine atunci cînd v-ați exprimat cerințe, în parte, nepotrivite. Dacă vă gîndeați mai mult și așteptați puțin timp, ați fi constatat că ceea ce ați presupus dv. nu corespunde în totul realității. Lucrurile sînt totuși într-o fază cînd pot reveni la normal. Ce să faceți? Cel mai bine este să recunoașteți ceea ce ați greșit și să discutați despre ceea ce trebuie să facă fiecare pentru ca astfel de lucruri să nu se mai repete.

I. I.: Subiectul povestirii dv. este deosebit de interesant. De fapt nu este vorba de o povestire în înțelesul literar al cuvîntului ci de redarea unui caz — desigur — autentic. Din această cauză nu se poate vorbi despre pualicarea povestirii în forma actuală. Vom reține însă tema, pentru care vă mulțumim.

COCUȚA STOICA: Laptele de castraveți se prepară în felul următor: curățați castraveții de coajă, îi tăiați felii și apoi îi stoarceți bine. La sucul obținut adăugați 25 la sută alcool, adică dacă ați obținut 200 g suc de castraveți, veți adăuga 50 g de alcool, lăsați apoi să se macereze 24 de ore și filtrați.

FLORICA de la Medgidia: În primul nostru răspuns v-am sfătuit să nu luați o hotărîre pripită. Între timp ne-am interesat de una din soluțiile la care v-ați gîndit dv. Iată ce vă putem comunica: pentru ca fetița să poată urma școala de coregrafie din București (str. Lt. Lemnea 7-9), trebuie să se prezinte la examenul de admitere, care se ține între 1 și 10 septembrie. Pentru aceasta este necesar să depuneți, după 20 august, cererea dv., actul de naștere al fetiței, dovada de la școală pentru clasele absolvite, eventual și carnetul de elevă care cuprinde notele ei. La admitere urmează să fie examinate aptitudinile ei pentru școala la care doriți să o dați și care are și internat. Dacă fetița este talentată, ea va fi primită.

În legătură cu celelalte probleme relatate în scrisoarea dv. ca și în privința pregătirii fetiței pentru dezvoltarea aptitudinilor ei, ar fi bine să veniți la secția de scrisori a redacției noastre, unde am putea avea o convorbire cu caracter personal, ceea ce ne-ar da posibilitatea să vă putem sfătui într-un mod mai cuprinzător, așa cum ați dorit dv.

ÎN FIECARE ZI...

...să facem cel puțin o baie la picioare. Vara, cînd praful pătrunde cu ușurință în încălțămintea decolorată, iar căldura favorizează transpirația, acest lucru este absolut indispensabil.

...în timpul căldurilor, o foarte bună metodă de a lupta împotriva inflamării picioarelor este aceea de a le face înainte de culcare o baie cu apă călduță, foarte sărată (4 linguri sare de bucătărie la 1 litru de lichid), sau cu apă în care am dizolvat alaun (piatră acră), în proporție de o lingură la 1 litru de lichid.

...după baie, să ne frecăm ușor, cu mișcări circulare, pe tălpi (mai ales în locurile unde pielea are tendința să se întărească) și pe călcîie cu o piatră ponce, unsă în prealabil cu puțin săpun gras. Este cel mai bun remediu împotriva călcîielor înghețate.

...odată baia terminată, să ne ungem tălpile și călcîielele cu o cremă grasă (foarte bună în acest scop este crema Nivea pentru picioare, care împiedică și transpirația lor). Numai în felul acesta pielea își va păstra aspectul plăcut, catifelat, pe care îl capătă în urma masajului cu piatră ponce. Dacă facem această operație înainte de culcare, este bine să ne îmbrăcăm o pereche de șosete mai vechi, pentru a evita murdărirea așternutului cu cremă.

...pentru a combate transpirația abundentă și neplăcută a picioarelor, să folosim la baie sarea Podeol (2 linguri de sare Podeol la 5 litri de apă fierbinte), iar după baie, să ne ungem pe tălpi cu un strat subțire de alifie Podeol. Un alt remediu împotriva transpirației constă în ungerea picioarelor, tot după baie, cu un tampon de vată îmbulat într-o soluție slabă de Formol (4 la sută).

...dacă am avut multe alergături, sau am stat vreme îndelungată în picioare și le simțim obosite, umflate, să ne întindem către seară, pentru un scurt timp, în pat sau pe o canapea și să facem cîteva mișcări cu picioarele ridicate în aer. După un sfert de oră le vom simți mult mai odihnite.

...atunci cînd picioarele au tendința de a ni se umfla, cel mai bun remediu este acela de a dormi cu ele înălțate pe o pernă sau pe o o pătură făcută sul.

PRACTIC ȘI UTIL

STOFE DE MOBILĂ DIN LÎNĂ ÎN AMESTEC CU RELON

Casele noi cer mobilă nouă, iar aceasta obligă pe creatorii de țesături din fabricile industriei ușoare să se îngrijească de sporirea sortimentului la acest articol mult solicitat. De aceea în acest an vor fi create un număr de 26 țesături pentru stofe de mobilă în culori variate. Pentru a mări rezistența stofelor de mobilă s-a prevăzut amestecul lînii cu fibre de relon. La alegerea stofei de mobilă vă sfătuim să țineți seama și de faptul că fibrele sintetice conferă țesăturilor și o nesifonabilitate mărită, iar culorile realizate sînt vii, atrăgătoare.

PIJAMALE TRICOTATE PENTRU COPII

Anul trecut, la o expoziție organizată de industria ușoară, au apărut pijamale tricotate imprimate pentru copii. Ele au fost mult apreciate de vizitatorii expoziției. În primele zile ale acestui an, colectivul fabricii de tricotaje din fire de bumbac din Capitală, a realizat primele cantități din acest nou articol.

Realizate pe mașini circulare de tricotat, aceste tricoturi sînt plușate și ca atare „țin cald", adică apără copiii de intemperii. Sînt rezistente atît la frecare cît și la spălat. Culorile și desenele specifice pentru cei mici, fac ca pijamalele să fie foarte atrăgătoare.

ÎNCĂLȚĂMINTE CU TALPĂ DE CAUCIUC LIPITĂ

Apărută în toamna trecută, încălțămintea cu talpa de cauciuc lipită și-a dovedit calitățile. Realizată în culori sobre, ușoară și comodă la purtat, încălțămintea realizată de colectivul fabricii „Nicolae Bălcescu" din Capitală este tot mai solicitată de cumpărătoare.

Creatorii fabricii nu s-au mulțumit numai cu modelele apărute pînă în prezent. Ei au creat noi modele (cu catarame și cu alte ornamentații elegante) din care un număr de sase au și intrat în fabricație. Fiind călduroase, le recomandăm atît pentru iarnă cît și pentru primăvară acelor persoane care vor să-și odihnească picioarele după încălțămintea cu toc înalt.

A. MIHAELA

BLUZE ELEGANTE

1. Bluză de mătase uni, cu decolteul rotund, se închide pe umărul sting cu două capete de fundă late.

2. Dintr-un material imprimat mărunt, puteți face această bluză bordisită cu o cutoare asemănătoare imprimeului. De sub această bordură porniesc fronseuri mici pe ambele părți.

3. Model elegant ce se realizează din bie, pentru a se putea forma cele două falduri de pe partea stîngă.

4. Bluză cu decolteul patrat și pliseuri în partea stîngă. Un cordon legat lejer completează acest model, ce se poate realiza din rips.

5. La acest model originalitatea constă în așezarea dungilor în vertf, lăsînd să se formeze cîteva falduri la decolteu. Sub unul din falduri se prinde o broșă.

6. Bluză din mătase naturală cu decolteu mare, ușor cambrată în talie. De la tiv, se rotunjesc colțurile, cel din dreapta terminîndu-se în cîteva fronseuri prinse de o fundă.

7. Din voal, nylon, muselină, puteți face acest model elegant, bluzat în talie pe un cordon lat. Decolteul adînc dintr-o bantă tată de bie, formează prin înfășurare o floare.

Desene de Melania POPESCU

SFATURI MODA COSMETICA GOSPODĂRIE

HAZ CU FUM ȘI TUTUN

Desene de Gh. LEAHU

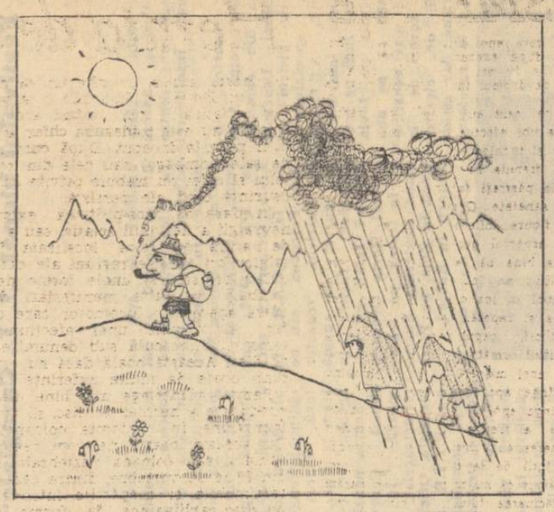

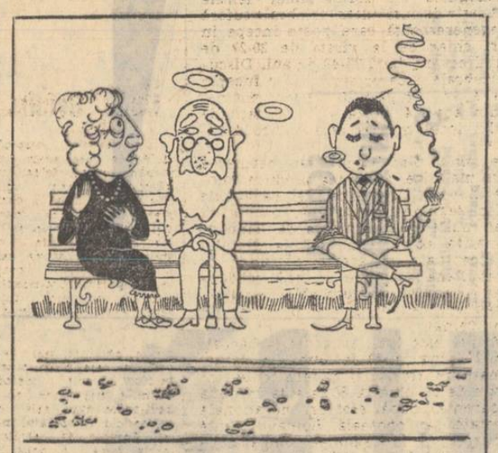

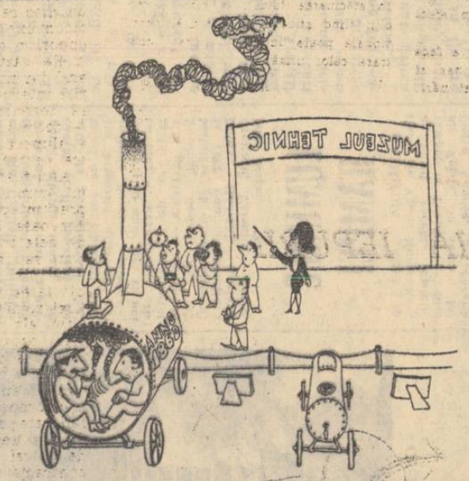

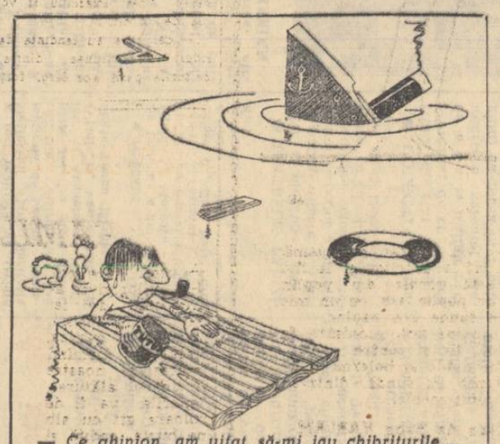

— Ce ghinion, am uitat să-mi iau chibriturile...

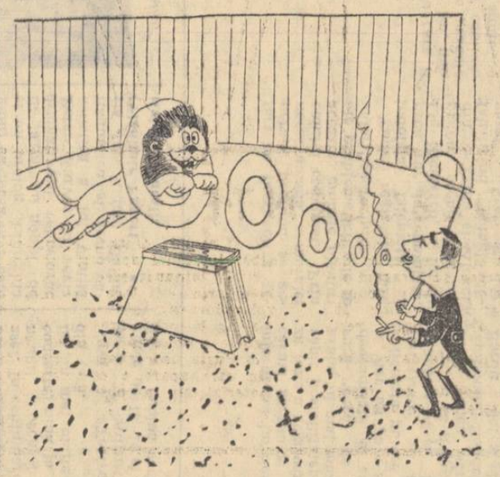

REBUS magazin

NOCTURNA

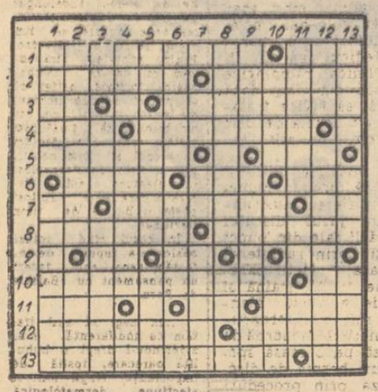

ORIZONTAL: 1) Titanul muzicii simfonice, care a compus „Sonata lunii" — Plină de viață 2) A se însera — Celebru compozitor austriac, autor al „Serenadei nocturne in re major" 3) Pronume — Personaj din comedia „O noapte furtunoasă" de I. L. Caragiale 4) Moș... nocturn — Romanță ...nocturnă de Gh. Florescu pe versuri de V. Alecsandri 5) Străluitor — Perle din șiragul vieții 6) Seara... mai scurt — „Așteaptă seara să se odihnească" — Personaj din piesa „Azilul de noapte" de Maxim Gorki 7) Frunza bradului — Ascultată — In trecere! 8) Lămpi mari, ornamentale — Clasic romîn, autorul poeziei „Noapte de vară" 9) Dumneaei — Posed — În întuneric! 10) O noapte de pomină în istorie — În temă 11) Oglinda stelelor — Ție — Venturiano, din comedia „O noapte furtunoasă" 12) Fire de metal auriu, purtate de mireasă în seara cununiei — Îl întîlnim în romanul „La miezul nopții va cădea o stea" de Th. Constantin 13) Clasic romîn, autorul poeziilor „Serile la Mircești", „O seară la Lido", „Noaptea" etc — Posesiv.

VERTICAL: 1) „Noaptea Valpurgiei" din opera „Faust" de Gounod — Personaj din ciclul „1001 de nopți" (2 cuv.) 2) „Luceafărul", „Noaptea" și „Somnoroase păsărele" sînt cîteva din poeziile sale — Chemare 3) Nici tu, nici el — Enache împărțit în două! — Petreceri de seară. 4) Refren vocal — Indicat — Zar 5) Consoane — Personaj din piesa „Fintîna Blanduziei" de V. Alecsandri — Leningrad, celebru prin nopțile sale albe 6) La car — „Sara pe...", poezie de M. Eminescu — Peste sol! 7) Peste — A chiui — Vede și pe întuneric 8) Poet ardelean, autorul poeziei „Noapte fantastică" (2 cuv.) — În miazănoapte! 9) Prenumele compozitorului Demetriad — Neintonate — Sau. 10) Sora coanei Veta, din comedia „O noapte furtunoasă" — Campion — Patrupezi amatori de miere 11) Văduvă — In bine! — Spetează 12) Ori... s-a sucit! — Inserat 13) Vulcanul Siciliei — Resort — Personaj feminin din piesa „Învingătorii nopții" de I. Stok.

D. BARTOLOMEU

MARINĂ

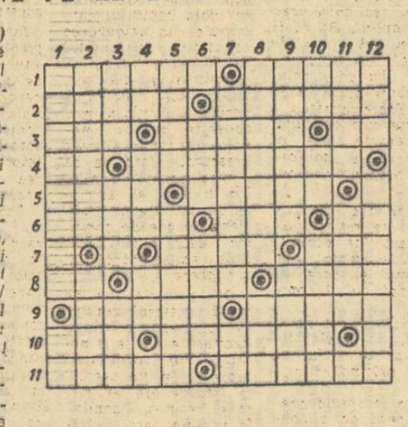

ORIZONTAL: 1) Una din șiragul de perle de pe litoral — Patria renumitului navigator Ulise. 2) „Cîntata" din acest caeu și titlul unui cîntec de Fl. Delmar — Păr numai bucle. 3) Interjecție — „Peste zare, uriașă / Creasta-și suie un...; / În tot cerul, dat cămașă, / Îmbrăcat azurul el" (T. Arghezi: „Marină") — Lei! 4) Sodiu — Exercitată în timpul verii de țărmul însorit și minunatele plaje de la Mamaia, Eforie, Mangalia. 5) Mare... mai mică — Nicovale. 6) Lampa aparatului de helioterapie (în mare vorbind!) — Se mai încurcă uneori — La ieșire din Sulina! 7) Pitorească stațiune pe litoralul sovietic al Mării Negre — Doi, pe tot globul 8) În aluat! — Afluent al Dunării, în Banat — A ridica ancora 9) „... celor două oceane", roman de Adamov — Nisipul plajelor de la Mamaia, Eforie, Mangalia (fig.) 10) Midia, sau al „Bunei Speranțe" — Veche cetate pe meleagurile dintre Dunăre și mare, la aproximativ 40 km. de Constanța 11) Mare... și mai mare — Fluviu devenit mai mare la vărsarea lui în mare.

VERTICAL: 1) Autorul poeziei „Adînca mare" și al versurilor: „Mai am un singur dor / În liniștea serii / Să mă lăsați să mor / La marginea mării" — Prora corabiei! 2) Autoarea poeziei „La mare" (Elena) — Năvala valurilor vijelioase (fig.). 3) Fragment de timp — Peninsulă în Maroc sau pur și simplu, apa francezilor — Au culoarea smaraldului, deși-s în Marea Neagră. 4) Insulă în Oceanul Atlantic. — Seara, pe faleză, e tot așa de bun ca și la munte — Nichel. 5) Vas de plăcere — Poet rus, autorul poeziei „Eu n-am văzut, persano, Bosforul niciodată". 6) Sau — Constanța sau Mangalia. 7) Peninsulă în Marea Mediterană — Coadă de pește! 8) Intrați definitiv... la apă — „Pîrliții" ce se întoarce de la mare. 9) Între sa și cal — Mugetul mării furioase. 10) Aluminiu — Cămașă — Nu-i nici rîu, nici fluviu, dar pînă la urmă și apele lui ajung în mare. 11) Mare încăpere la fundul vasului (pl.) — Nedoriți la mare, 12) Bidivii din Dobrogea — Străbate mări și oceane.

Julieta FLOREA

COLȚUL FOTOGRAFULUI AMATOR

Cu aparatul prin ploaie (IV)

Sînt oameni cărora nu le place ploaia; bombăne, se supără, sînt prost dispuși. Cînd se întorc de la muncă, se închid în casă, dorm, citesc sau dezleagă cuvinte încrucișate. Altora, le place ploaia. Nu se dezlipesc de la geam. Urmăresc atenți ce se întîmplă. Se îmbracă bine și ies să „facă un tur prin ploaie".

Fotograful amator trebuie să facă parte dintre cei cărora le place ploaia. A fi fotograf amator nu înseamnă doar să ai un aparat, să cunoști cîteva formule și să-ți pățezi degetele cu chimicalele din laborator. A fi fotograf amator înseamnă să simți nevoia de a te exprima, de a-ți comunica gîndurile și impresiile prin imagini cît mai grăitoare, cît mai frumoase. Fotograful amator trebuie să trăiască în viltoarea vieții, nimic să nu-l lase indiferent, să fie de față pretutindeni unde se întîmplă ceva, fie că e vreme bună, fie că vremea este rea.

Poeții au cîntat ploaia în cele mai diferite chipuri. Ei pot s-o facă stînd uscați, la căldură, privind de la geam. Noi fotografii trebuie însă, de cele mai multe ori, să ieșim cu aparatul în ploaie, să călcăm prin noroaie și bălțoace, ca să prindem pe peliculă „ploaia", ca să putem crea o imagine cît mai caracteristică a ceea ce înseamnă ea în cele mai diferite locuri și împrejurări.

În primul rînd, rezolvarea citorva „griji tehnice". Unde este umbrela bunicului? Ea ne va apăra aparatul de stropii de ploaie în timp ce vom aștepta gata pregătiți, la un colț de stradă, să apară acel element de viață de care avem nevoie. Nimic nu poate salva fotografia, dacă pe obiectiv a căzut un strop de ploaie. De acea, mare atenție să nu se întîmple așa ceva! Pare cam paradoxal, însă e bine să folosiți și pe ploaie un accesoriu pe care îl utilizați de obicei pe soare: parasola. ...și, după plimbarea cu aparatul prin ploaie, nu strică un ceai fierbinte cu rom!

Eugen IAROVICI

PESCARUL AMATOR

Pescuitul crapului

Crapul constituie specia de pește de apă dulce cea mai cunoscută în apele noastre. El poate fi întîlnit atît în Dunăre, lunca și Delta Dunării cît și în marile rîuri.

Cîteva caracteristici ale crapului referitoare la dimensiunea mare la care poate ajunge, la calitatea cărnii sale, dar mai ales la dificultatea cu care este prins în cîrligul undițarului fac ca acest pește să constituie pentru pescarul sportiv cel mai însemnat obiectiv.

Pescuitul crapului începe de regulă prin iunie (după terminarea perioadei de interdicție) și ține pînă toamna tîrziu.

Locurile frecventate de această specie sînt cele cu ape liniștite supuse acțiunii razelor solare, lipsite de vegetație abundentă. Crapul se hrănește dimineața și seara. În zilele călduroase el părăsește locurile adînci ridicîndu-se în straturile de la suprafața apei.

Pescuitul crapului cu undița dă cele mai bune rezultate atunci cînd este practicat în zori sau în amurg adică atunci cînd peștele se hrănește. Experiența a dovedit că cele mai bune momeli pentru ademenirea crapului sînt: viermișorul, rima, bobul, mazărea în lunile iunie, iulie, august și cocoloșul de mămăliguță, bobul de porumb, cartofiul fiert în septembrie, octombrie, noiembrie. Momeala va fi dată peștelui pe fundul bunului piscicol adică acolo unde el își caută hrana și va trebui să aibă stabilitatea necesară pe locul aruncării pentru a nu fi purtată de curentul apei. Stabilitatea va fi asigurată de plumbul atașat sforii de pescuit, care în acest caz va trebui să fie mai greu și mai plat decît în cazurile obișnuite.

O importanță deosebită trebuie acordată mărimii cîrligului. Acesta, în cazul pescuitului crapului va trebui să aibă o mărime potrivită ținînd seama că gura crapului este mică; va trebui să fie însă suficient de gros pentru a nu răni peștele în încercările sale de eliberare. Cîrligul va fi agățat de o sfoară a cărei grosime va trebui să reziste mișcărilor violente pe care le face peștele. Varga ca și sfoara va fi rezistentă astfel că sub tracțiunea și greutatea peștelui să se poată mlădia fără a se rupe. De regulă materialul ales pentru confecționarea vergii este bambusul ale cărui calități satisfac pe deplin exigențele pescarilor sportivi.

După ce peștele apucă momeala, vîrful vergii începe să tremure ușor, iar pluta să se cufunde în apă și să revină la suprafață de cîteva ori la rînd. În acest caz varga va trebui ridicată ușor cu oarecare supleță pentru a înțepa peștele fără însă a-i răni sau a-i rupe buzele.

După această operațiune oarecum simplă, începe lupta cu peștele, pentru a fi adus la suprafața apei. Obosirea peștelui nu este deloc ușoară; ea cere multă îndemînare și mai ales multă răbdare.

Sînt dese cazurile în care dîrzenia peștelui s-a manifestat timp de jumătate de oră. După ce reușim să-l aducem la suprafață îl vom scoate din apă cu ajutorul unui minciog pentru a nu avea neplăcuta surpriză că tocmai în momentul în care peștele părăsește apa, o ultimă svîcnire a lui să-l scape de cîrligul undiței și să-l ducă în mediul favorit. Pe mal, peștele pus într-un coș va fi ferit de razele soarelui prin așezarea lui la umbră și acoperirea cu o bucată de pînză groasă udată.

M. R.

FILATELIE

O emisiune de mărci poștale „Cosmonautica în slujba păcii"

În curînd va fi pusă în circulație în țara noastră o nouă emisiune de mărci poștale cu tematica „Cosmos".

În filatelie, sborurile cosmice au deschis un amplu capitol, tematica „Cosmos", care a cucerit și cucerește nenumărați adepți, fiind, în prezent, tema cea mai populară, cea mai solicitată. Este meritul țării noastre de a fi inaugurat această temă în filatelie. Într-adevăr, prima emisiune cu tematica „Cosmos" apărută în țara noastră — și în lume — este cea din 6 noiembrie 1957: „Sateliții artificiali ai Pămîntului"; în același an, în decembrie, a apărut seria „Cățelușa Laika, primul călător în Cosmos". În anii următori filatelistii și-au îmbogățit colecțiile cu noi emisiuni R.P.R. cu tematica „Cosmos": în 1958, emisiunea „Sateliții artificiali ai Pămîntului" a fost supratipărită cu textul „Expoziția Universală Bruxelles 1958". La același an a apărut emisiunea „A treilea satelit artificial al Pămîntului lansat de Uniunea Sovietică".

În 1959 înregistrăm următoarele: „Prima planetă artificială a sistemului solar", apoi același emisiune cu supratiparul „Prima rachetă în lună"; în sfîrșit „Anul Geofizic Internațional".

În 1960 a apărut emisiunea „Prima navă cosmică lansată de Uniunea Sovietică". În 1961: „Primul om în Cosmos" și „Al doilea om în Cosmos".

În total au fost puse în circulație 30 valori (inclusiv variantele de supratipar).

La acestea se adaugă emisiunea care va apare curînd, „Cosmonautica în slujba păcii" și care evocă emisiunile puse în circulație în țara noastră atît în faza pre-cosmică (faza de pregătire a sborului omului în Cosmos) cît și în faza de sbor a omului. Cele patru valori trec în revistă emisiunile, reproducînd, succesiv, cîte trei din mărcile dedicate principalelor realizări sovietice în acest domeniu.

Marca de 35 bani are culoarea albastru cobalt deschis; cea de 55 bani, brun gălbui; 1,35 lei, roșu; 1,75 lei, oliv verzui. Mărcile sînt pentru Poșta aeriană. Pe fiecare marcă se profilează un porumbel, simbol al Cosmonauticii sovietice puse în slujba păcii.

Cele patru mărci apar și în format de coliță — bloc de 4 —; porumbelu, păcii se profilează pe blocul întreg.

Mărcile au dimensiunile 27/37,8 mm și sînt imprimate în tipar înalt (Lambert), pe hîrtie cretată, în coli de 25 mărci din fiecare valoare.

Mărcile izolate sînt dantelate, cele în bloc sînt nedantelate. Machetele sînt realizate de pictorul Harald Meschendörfer din Brașov.

Emisiunea va fi completată cu două plicuri „prima zi" cu același desen — în culori schimbate —, unul francat cu cele 4 mărci, celălalt cu blocul de 4. Amîndouă plicurile sînt obliterate cu același ștampilă specială.

M. MIRCU

POȘTA REDACȚIEI

VASILE GHEORGHIU — Pitești: Angajații care domiciliază în mediul rural și au un venit impozabil mai mic de 600 lei anual, primesc lunar 50 lei alocație pentru copii.

C. AURATI — București. Poate mai aveți și alceva, fiindcă tema aleasă nu ni se pare că interesează pe cineva. E veșnic frumoasa primăvară cu soare cald, flori de măr și vînt săgalnic.

GH. NILĂ — Ploiești. Știrea ce ne-o trimiteți e mai degrabă pentru un ziar. Ea vorbește doar despre faptul că o echipă artistică a pus în scenă un spectacol. Dar acest lucru se petrece în multe locuri. A consemna fiecare punere în scenă înseamnă a face revista neîncăpătoare pentru așa ceva.

ARISTICĂ BĂGHINĂ — Tr. Severin. Vă publicăm „Rondelul artistului amator" dedicat muncitorului Ion Iațica de la uzinele mecanice Tr. Severin, un harnic activist pe tărîm cultural.

Pe scenă eu te văd de-atîtea ori
Cu fața radiînd de bucurie
Că azi ale Frumosului comori
Ți-s dăruite pentru veșnicie.
Ca tine-n țară-s mii de amatori
Ce gustă din a artei bogăție.
Pe scenă eu te văd de-atîtea ori
Cu fața radiînd de bucurie.
Mă simt cuprins de ne-nțeles fiori
Cînd îți reversi vrăjita melodie
Ce-o sorb ca pe-un căuș cu apă vie
Cînd lîngă alte zeci de muncitori
Pe scenă eu te văd adeseori.

VIRGINIA STIOLE — Cîmpeni. Răspunsul dat cititorului C. Aurati este valabil și pentru cele scrise de dv.

P. GH. P. — Ploiești: Desigur, cînd va fi posibil și avîndu-se în vedere planul de producție al studioului nostru cinematografic de la Buftea, va fi transpusă pe ecran și viața marelui nostru poet Mihail Eminescu. Dar mai întîi de toate trebuie să existe un scenariu de calitate după care să se turneze filmul și multe altele. Credem însă că propunerea, în principiu, nu este inaplicabilă.

CONSTANȚA OLTEAN — Baia: Practic este foarte greu, dacă nu imposibil, să vă obținem un autograf de la artiștii ce vă interesează.

CRINGUȘOR — Predeal: Vă puteți înscrie la Conservator dacă ați absolvit cursurile școlii medii. În situația dv. lucrurile sînt clare. Sînteți în măsură să prezentați actele pentru a fi înscris.

V. MACHEDON — Sibiu: Cele două poezii nu sînt în măsură să ne facă a trage o concluzie temeinică în legătură cu posibilitățile dv. literare. Reveniți.

GRECU MAGDALENA și MANU MARIA — Vatra Dornei: Pentru a învăța limbile respective căutați manualele școlare care vă pot iniția în această direcție.

AUREL CODREANU — București: Publicăm ce ni se pare mai reușit din epigramele dv. Bunăoară pe aceasta, dedicată unei romantice:

S-o fure — așteaptă, devotată,
Vreun Făt Frumos, rătăcitor
Cum ei nu vine, deocamdată
O fură... lunile în zbor.

MALAGHENIA — București: Am înțeles la ce vă referești în poezia dv. după ce am fost lămuriți în mod detaliat în recenta scrisoare trimisă redacției. Ne pare rău că nici unul din catrene nu „merge". Dacă veți mai încerca, credem că pînă în cele din urmă veți izbuti să vedeți ceva publicat.

VIZITAȚI
Acvariul
prof. I BORCEA
Constanța
MUZEUL CONȚINE O MARE VARIETATE DE PEȘTI DIN:
MAREA NEAGRĂ
MIGRATORI MEDITERANIENI
DELTA DUNĂRII ȘI
SPECII EXOTICE
DIN ZONE TROPICALE
DESCHIS ZILNIC INTRE ORELE 9 - 21.30

ATENȚIUNE!

Călătorind pe șoseaua București-Ploiești puteți petrece cîteva ore plăcute la braseria Snagov, a cooperației de consum, situată la km. 35.

Braseria nou deschisă în acest sezon, într-o construcție elegantă dotată cu utilaje moderne, este în permanență bine aprovizionată.

A APĂRUT

NOUA COLECȚIE DE MODELE

„TIPARUL PRACTIC"

pentru croitorie în casă

108 modele moderne și variate

Prețul unui model însoțit de tipare, schițe și instrucțiuni, lei 5,95.

De vînzare la chioșcurile Difuzarea Presei și debite de tutun.

Produs al Cooperativei „Dactilografia"-București str. Artei 7, tel. 14.94.88.

ȘAH

Rezultatul concursului de compoziție pe temă unică al revistei „Magazin" — 1962

Seria de concursuri populare deschise de revista Magazin pentru amatorii de probleme a început să dea roade. Un număr tot mai mare de șahiști se îndreaptă spre compoziția șahistă, înscrîndu-se la concursurile inițiate în ultimul timp în cadrul rubricii de față.

Prețios în formarea tinerilor începători s-a dovedit recentul concurs tematic al revistei Magazin, concurs care mi-a revenit spre judecare. Au participat 22 de autori, în cea mai mare parte elevi, tineri muncitori sau studenți, care au prezentat în total 47 de lucrări originale pe tema impusă.

Cifrele de participare pot fi considerate pe deplin satisfăcătoare, avînd în vedere dificultatea de a realiza o problemă pe schemă unică, mai ales pentru debutanți. Fixarea unui mecanism tematic constituie o grea piatră de încercare chiar pentru problemiști cu experiență, fapt dovedit, între altele, și la acest concurs, unde, alături de începători, au fost prezenți și cîțiva consacrați, care, fie că nu au dat cuvenita importanță concursului, fie că au fost depășiți de caracterul îngust al schemei date și nu au reușit să facă față cu succes întrecerii.

Iată clasamentul:

PREMIU — problema de M. Petrescu (București). Un conținut bogat și brodat cu pricepere în jurul temei date. Bună cursa 1. Dă3? Th3!

MENȚIUNEA I — problema de A. F. Ianovcic. Un meredith foarte plăcut, cu un mat schimbat

MENȚIUNEA A II-a — problema de A. Nagy (București). O înfățișare simplă, dar elegantă, a temei date.

MENȚIUNEA A III-a — problema de M. Petrescu (București). Apărarea prelungită combinată cu tema impusă. Cheia slabă.

LAUDĂ — problema de L. Bukovinszky (Sibiu) O construcție economică, dar cu conținut fără mari pretenții.

Celelalte probleme neevidențiate nu s-au ridicat la nivelul necesar unei clasificări superioare. O mare parte din ele au fost eliminate din cauza dublelor soluții sau a altor defecte de construcție. Unii autori nu au ținut seama de cerințele unei lucrări corecte, trimițînd la concurs probleme în care prima mutare se efectuează prin luarea unei figuri negre sau, și mai grav, prin luarea cîmpurilor de refugiu ale regelui negru. Alți autori, neînțelegînd bine natura concursului, ne-au trimis lucrările lor fără a indica mutarea-cheie.

Virgil NESTORESCU
maestru al sportului

(Soluțiile problemelor vor fi publicate în numărul următor).

MIHAI PETRESCU
(București)
Premiu

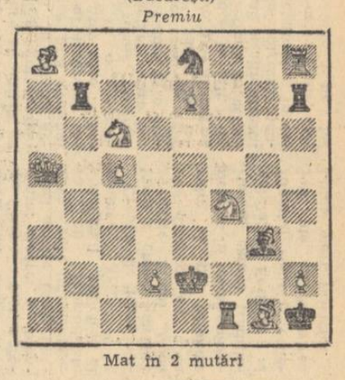

Mat în 2 mutări

A. F. IANOVCIC
(Sibiu)
Mențiunea I-

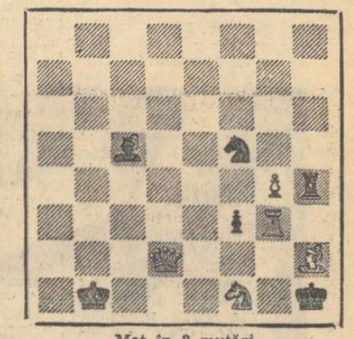

Mat în 2 mutări

ALEX. NAGY
(București)
Mențiunea a II-a

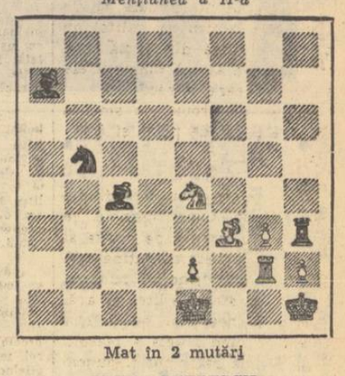

Mat în 2 mutări

MIHAI PETRESCU
(București)
Mențiunea a III-a

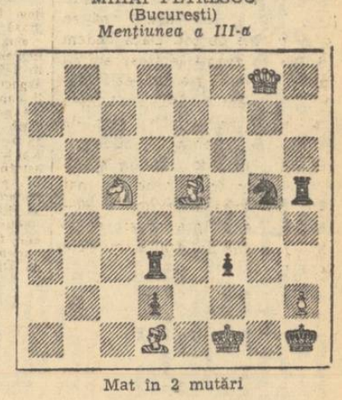

Mat în 2 mutări

LAYOS BUKOVINSZKY
(Sibiu)
Laudă

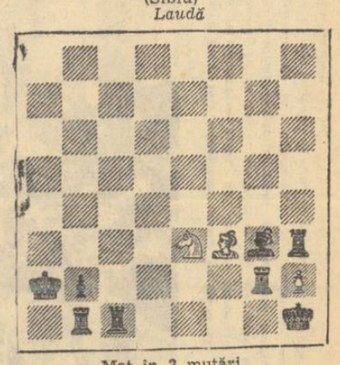

Mat în 2 mutări

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

Festivalul bienal „I. L. Caragiale"

Întrecerea formațiilor bucureștene

„Ai văzut, Livia noastră !", se adresă admirativ una dintre spectatoare însoțitoarei sale.

Livia „noastră" interpretase rolul Anei Petrovna din comedia lui Andrei Uspenski „Fata cu pistrui" și desigur, spectatoarea, colegă la A.S.C.A.R. cu artista amatoare, n-o văzuse încă pe scenă. O știa pe Livia Grigorescu ca pe una din cele mai conștiincioase surori de la serviciul de electrocardiograme ; iar astăzi surpriză : la spectacol „Casa de cultură a sindicatelor" din Capitală, oameni cu mâinile bătătorite de lucrul la mașini, cu fețele arse de soare, cu ochii deprinși să privească departe, pe întinsul câmpiilor, se transformaseră în actori amatori de cele mai diverse profesii, au dat cu talent viață personajelor. Cine ar recunoaște în „fata cu pistrui" pe Musața Mucenic, bibliotecara de la U.C.E.C.O.M., pe Livia Grigorescu sora de la A.S.C.A.R., în Ana Petrovna sau pe M. Patrichi, redactor la gazeta de uzină „Flacăra roșie" în Alioșa ? Iată-i pe mecanicul Horia Georgescu în Gusev, pe tehniciana Ecaterina Sureuiescu în Zoia, pe Petre Moraru în Rubțev.

Scenă din spectacolul cu piesa „Fata cu pistrui"

S-a terminat prima zi a fazei orășenești. Au urmat altele. Timp de 7 zile, în fiecare după amiază, pe scena Teatrului „C.I. Nottara" a fost o sărbătoare a artiștilor amatori. S-au întrecut formațiile de teatru ale uzinelor „Electromagnetica", Căminul cultural din comuna Otopeni, spitalul Colentina, Spitalul de contagioși Nr. 1, Comitetul sindicatului raional învățământ „N. Bălcescu", Casa de cultură din comuna Cetatea Voluntărească, etc.

Sandu MARIAN

i-a descoperit colegei o nouă calitate care a făcut să-i mărească stima care o avea pentru ea.

...Ne aflăm în sala Teatrului „C. Nottara" unde se desfășoară faza orășenească a Festivalului bienal „I. L. Caragiale". Prima formație care a intrat în focul întrecerilor este cea a Casei de cultură „Fr. Schiller" ne spune regizorul Costel Ionescu, are o tradiție în ceea ce privește Festivalul „I. L. Caragiale". La prima ediție a cucerit premiul I pe Capitală și premiul II pe țară, iar la cel de al doilea concurs a obținut premiul III pe țară. Tinem să păstrăm tradiția și de data aceasta"

Scurta pauză s-a terminat. Concursul urmează. În lumina reflectoarelor a apărut formația Oficiului special P.T.T.R. care prezintă comedia lui V.I. Popa „Deșteapta pământului". Artiștii amatori sînt adeseori răsplătiți la scenă deschisă cu aplauze, semn că spectatorii prețuiesc cum se cuvine frumoasa lor interpretare.

S-a terminat prima zi a fazei orășenești. Au urmat altele. Timp de 7 zile, în fiecare după amiază, pe scena Teatrului „C.I. Nottara" a fost o sărbătoare a artiștilor amatori. S-au întrecut formațiile de teatru ale uzinelor „Electromagnetica", Căminul cultural din comuna Otopeni, spitalul Colentina, Spitalul de contagioși Nr. 1, Comitetul sindicatului raional învățământ „N. Bălcescu", Casa de cultură din comuna Cetatea Voluntărească, etc.

Scenă din piesa „Deșteapta pământului"

ȘCOALA CÎNTĂREȚILOR

S-A DAT zilele trecute în sala Dalles, producția de sfîrșit de an — primul an — clasa de canto pentru muzică ușoară (profesor Edmond Deda) a Școlii populare de artă din Capitală. Dirijorul și compozitorul Edmond Deda ne-a declarat că predarea muzicii ușoare în cadrul școlii populare de artă dă posibilitatea formării de noi cîntăreți pentru brigăzile artistice și teatrele noastre muzicale, descoperirii unor noi și noi talente. — Rezultatele, primului an de învățămînt sînt excelente — ne spune Edmond Deda. Am să amintesc și cîteva elemente care s-au evidențiat : Doina Hodrea, Adriana Croitoru, Valentin Baciu, Nițu Zissu.

LUMINILE RAMPEI

● COMEDIA „Cred în tine", de Vadim Korostiliov, a văzut recent luminile rampei la Teatrul de Stat din Reșița, în regia lui Eugen Vancea. Scenografia a fost realizată de Ovidiu Mosînschi, iar ilustrația muzicală de Lucian Ionescu. Din distribuție fac parte Josefina Stoia (Irina), Ion Anghelescu - Moreni (Vladimir), Vasile Balu și Florin Timpu (Serghei).

● TEATRUL NAȚIONAL din Finlanda a întreprins un turneu la Moscova. În repertoriu au figurat spectacolele : „Pescărușul" de Cehov și „Cinci frați", dramatizare după romanul scriitorului finlandez A. Kivi.

● TEATRELE PARIZIENE se pregătesc pentru stagiunea viitoare. Astfel teatrul Hebertot a anunțat pentru luna octombrie premiera cu „Frații Karamazov" după Dostoievski.

● COLECTIVUL teatrului de stat Turda a prezentat de curînd cea de a 8-a și ultima premieră a actualei stagiuni cu piesa în 3 acte și un prolog „Liturghia de la miezul nopții" de dramaturgul cehoslovac Peter Karvas în regia artistică a lui Vintilă Rădulescu și scenografia lui Rafael Gallin. **(Vladimir Egerri — activist cultural).**

Orchestra de muzică ușoară Fips Fleischer (R.D.G.)

Orchestra de muzică ușoară Gustav Brom (R.S.C.)

Orchestre și soliști de muzică ușoară ne vizitează...

Stagiunea artistică estivală se află în plină desfășurare. În Capitală, ca și în orașele țării, sînt programate manifestări variate, care trezesc interesul legitim al publicului. Un loc de seamă îl ocupă întrecerile de vară, cele organizate de O.S.T.A. cu concursul unor formații muzicale și soliști de peste hotare.

Iată, chiar în săptămîna aceasta a evoluat la Teatrul de vară „23 August" din București orchestra de jaz Kelenyi Görgy din R.P. Ungară, avînd ca soliști pe cîntăreții Mezö Maria, Nemeth Marica, Galambos Tilda, Nemeth Jozsef, Fonay Jozsef. În continuarea turneului, orchestra va concerta, pînă la 25 iulie, în mai multe orașe din țară.

Tot la Teatrul de vară „23 August", în zilele de 15, 16 și 17 iulie, va evolua orchestra de muzică ușoară Gustav Brom din R.S. Cehoslovacă, care a obținut frumoase succese cu prilejul turneelor întreprinse în Elveția, R.D. Germană, R.P. Polonă etc. Odată cu această formație publicul nostru va avea posibilitatea să asculte și pe cîntăreții Jarmila Vesela și Iaroslav Stajnc.

Pe data de 1 august va sosi în țara noastră cunoscuta orchestră de jaz Fips Fleischer din R. D. Germană, distinsă cu medalia de aur a Festivalului internațional de la Damasc. Orchestra, împreună cu cîntăreții Ruth Brandin, Marion Mara și Ruth Homann, se vor opri mai întîi în cîteva din orașele țării, printre care Ploiești, Bacău, Roman, Brăila, Iași, urmînd ca în Capitală să concerteze în zilele de 14, 15 și 16 august. Apoi, pînă la sfîrșitul lunii oaspeții vor mai poposi și în stațiunile de pe litoral.

S. N.

„GLOBUL DE CRISTAL" LA KARLOVY VARY

„NOUĂ ZILE DINTR-UN AN"

În palmaresul celei de a XIII-a ediții a Festivalului Internațional al Filmului de la Karlovy Vary, nouă creații ale cinematografiei sovietice figurează cu filmul „*Nouă zile dintr-un an*" se află pe locul de frunte: juriul i-a atribuit cea mai importantă distincție a Festivalului, Marele Premiu „*Globul de cristal*".

Această strălucită încununare a unui film sovietic ilustrează, odată în plus, culmile de creație pe care le cucerește neîncetat cinematografia sovietică.

Eroii filmului realizat în regia lui Mihail Romm, sînt tineri fizicieni a căror profesiune îi aduce în contact direct cu acea uriașă energie pe care oamenii sovietici o stăpînesc tot mai mult pentru a o pune în slujba unei vieți pașnice și fericite pe întregul pămînt; energia atomică. În centrul acțiunii se află destinul tragic al tînărului savant Gusev care în pasiunea sa nemăsurată pentru știință, absorbit de cercetările care urmau să-i ducă la o descoperire crucială, cade victimă radiațiilor radioactive. Dar filmul nu se reduce la atît. În afara acțiunii principale, există și alte direcții care concentrează atenția spectatorului. În decursul celor 9 zile, episoade felurite ne fac cunoscută viața intimă a eroilor, preocupările, bucuriile și speranțele lor. Un sondaj adînc în mentalitatea acestor oameni sovietici care știu să descopere adevărata frumusețe a vieții în străduinia creatoare de a îmbogăți știința cu noi realizări, de a lupta perseverent pentru fericire, de a se dărui total unei cauze măreț, ne oferă filmul explorînd laturile multiple ale comportării eroilor aflați la răscrucea unei dramatice încercări.

Protagonistul filmului este binecunoscutul actor sovietic Alexei Batalov. În acest rol, el s-a întrecut pe sine însuși în a reda tragedia cărei Gusev îi opune vigoarea caracterului său, țelul înalt căruia îi închină întreaga sa existență. Rolul partenerei sale, Lidia, soția lui Gusev, a fost încredințat tinerei și talentatei actrițe Tania Lavrova, care întruchipează cu sensibilitate sbuciumul sufletesc al eroinei.

Creație de mare valoare a cinematografiei sovietice, filmul „*Nouă zile dintr-un an*" va rula și pe ecranele noastre în toamna aceasta, în cadrul tradiționalului Festival al filmului sovietic prilejuit de sărbătorirea Lunii marii prietenii.

CU 4 PIESE, ÎN DEPLASARE

Teatrul Național „I. L. Caragiale" va întreprinde în cursul lunii viitoare și anume între 15 și 20 august, un turneu în stațiunile de pe litoral, la Constanța, Eforie-Sud, Eforie-Nord, Costinești și Mangalia, cu piesele „O noapte furtunoasă" și „Conu Leonida față cu reacțiunea" de I. L. Caragiale.

La sfîrșitul lunii august, Teatrul Național din București va prezenta pe scena Teatrului Național din Iași piesele „Apus de Soare" de Barbu Delavrancea și „Fîcăle" de Sidonia Drăgușanu.

Turneu cu „Tănase și revista"

A.T.M. organizează un turneu în țară cu spectacolul „Tănase și revista". Distribuția cuprinde pe : Elena Burmaz, Ion Antonescu Cărăbuș, Fuiu Călinescu, Al. Giovani, Gaby Fascu, Ioana Matache, I. Brandea și alții. Orchestra va fi dirijată de compozitorul Nicolae Patrichi. Regia aparține lui Nicolae Dinescu. Coregrafia : Nicolae Sever. Turneul, care se va desfășura în regiunile Ploiești, Galați, Bacău, Iași, Suceava, Brașov, Mureș-Autonomă Maghiară, Cluj, Crișana, Maramureș, Banat, Oltenia și Argeș, se va desfășura între 16 iulie și 15 august.

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„DOUA REPRIZE ÎN IAD"

Filmul lui Zoltan Fabri pornește de la un fapt real : un meci de fotbal între o echipă a unei unități hitleriste și o echipă alcătuită din deținuți maghiari ai unui lagăr de concentrare, meci organizat cu prilejul zilei de naștere a lui Hitler. Reconstituind istoricul acestui meci, dezvăluirile deschid focul de mitraliere), regizorul încearcă schițarea — în cîteva linii esențiale — a caracterului unor deținuți, a atmosferei specifice unui lagăr de concentrare fascist. În acest sens, episoadele descălțării și încălțării boncancilor ca și acela al împărțirii pastei „lucrate" cu o simplitate care zguduie, relieiează arta lui Zoltan Fabri, cunoscută nouă și din filmele „14 vieți" și „Călușeii") de a surprinde, în cîteva trăsături, un caracter — în cazul de față bestialitatea „capo-ului". Dar realizatorii filmului urmăresc mai ales evoluția conștiinței umane a grupului de deținuți, și în special a lui „Nucă" fosta vedetă profesionistă internațională. Solicitat să organizeze echipa de fotbal a deținuților, Nucă, căruia succesele trecute i-au ascuțit numai vanitatea, nu și demnitatea și patriotismul, se apucă cu mult zel de această treabă, nesesizînd și neînțelegînd caracterul adevărat al meciului — încercarea de umilire a deținuților și prin sport. El încearcă să-și cîștige bunăvoința comandanților lagărului umilindu-se — remarcabilă e scena în care Nucă povestește episodul cu „fata suedeză" —, brutalizîndu-i pe cei din subordinea „fotbalistică" — episodul cu deținutul Steiner — refuzînd înfometaților din baracă alimentele cuvenite sportivilor — scena încăierării din dormitorul comun. Dar printre cei care trăiesc alături de Nucă, în aceleași condiții de mizerie se află și oameni cere nu și-au pierdut capul, care rezistă încercărilor, insuflețiți de idealul luptei, al rezistenței active față de hitleriști. Influența acestor oameni — și în primul rînd aceleia exercitată de comunistul Ratz, i se supune și caracterul contradictoriu al lui Nucă încît aderarea lui la planul evadării apare perfect motivată. Prinși de hitleriști — pe parcursul acțiunii Ratz e împușcat — fotbaliștii, siliți totuși să joace meciul, găsesc în ei tăria — sprijinită de solidaritatea grupului de deținuți- descuți și înfometați aduși să asiste la înfrîngerea echipei maghiare — de a învinge bine hrănita și antrenata echipă hitleristă.

De un dramatism sobru, fără artificii, filmul lui Zoltan Fabri se înscrie ca o pledoarie pasionantă pentru păstrarea și apărarea demnității umane, care nu poate fi ingenuncîată de nici o forță a întunericului — fascismul.

Dan CRISTEA

„NUMAI O GLUMĂ" — DAR UNA SERIOASĂ

Datele problemei : Benedek Etelka, 43 de ani, singură, încînd încă în suflet imaginea unui sol care a abandonat-o de ani de zile, își exercită modesta profesiune de casieră, la un cinematograf din Budapesta și așteaptă concediul pentru a îndeplini ritualul... conservelor de iarnă !

Inchipuiți-vă acum că această femeie care, de fapt, suferă de o falsă hărțuiește, la inițiativa zi o hotărîre eroică să se bucure de viață ca toți cei din jur, să lase din cochilia pe care singură și-a construit-o. Și merge atît de departe, încît, în anul respectiv, își petrece concediul departe de borcanele cu conserve, pe malul lacului Balaton !!!

Numai că Etelka, sfătuită anapoda de o prietenă, începe prietenie „revoluție" transformarea sufletească ce s-ar fi impus. De aici — necazuri în lanț. Mondena care se iveșteș peste noapte din Etelka cea de 43 de ani, au numai că nu se potrivește cu fireea eroinei, dar e o apariție extravagantă, cîndată, frizînd adesea ridicolul. Pe plaja Balatonului, o Bende Etelka își-adevăr de necunoscut, — tocuri incomensurabile, rochii ce împiedică pasul, pălărie cît roata carului, un supliment de coc cumpărat de la coafor, vopsele etc. etc.

Lucrul acesta se petrecea în urmă cu o jumătate de secol dar privind filmul ai impresia că asiști la o trecere în revistă a prelistorici artel. Unii dintre spectatori au i-au mai văzut — la vremea lor — pe Buster Keaton (Maței), pe Ben Turpin, pe Fatty Arbucle, Gloria Swanson, Mabel Normans, Billy Bevan, Vernon Dent, Keyston Teddy dar pot constata că ceea ce aduceau aceștia pe ecran reprezintă naivități de mult depășite. Fete legate cu lanțuri de geniile spre care zboară un tren - expres, o pereche de îndrăgostiți aruncați în valurile mării (în ambele cazuri un cîine este viteazul salvator), bătăi, nenumărate bătăi — multe cu frișcă și unele cu înghețată, dansuri și urmăriri ironizate de accelerarea peliculei, scene de groaznice și geloziie de un simplism înduioșător.

„Cînd comedia era rege"

După cum se vede, filmul ar fi sunat mai bine așa : „Cînd melodrama era rege". Dacă între fragmentele de filme mute n-ar fi și cîteva lucruri remarcabile și în primul rînd Charlie Chaplin. Și în filmele marelui Charlot există bătăi rizibile și scene hilare de genul celor de mai sus. Nu se poate să nu observi însă că toate aventurile personajului interpretat au un fundament de idei — aduc pe ecran tragedia micului om strivit de condițiile cumplite ale vieții capitaliste dar și vitejia, hotărîrea de a nu se da bătut în fața vicisitudinilor soartei sale. Bravind mereu, fără a ține seama de pericol, scene de groaznice și geloziie de un simplism înduioșător.

După cum se vede, filmul ar fi sunat mai bine așa : „Cînd melodrama era rege". Dacă între fragmentele de filme mute n-ar fi și cîteva lucruri remarcabile și în primul rînd Charlie Chaplin. Și în filmele marelui Charlot există bătăi rizibile și scene hilare de genul celor de mai sus. Nu se poate să nu observi însă că toate aventurile personajului interpretat au un fundament de idei — aduc pe ecran tragedia micului om strivit de condițiile cumplite ale vieții capitaliste dar și vitejia, hotărîrea de a nu se da bătut în fața vicisitudinilor soartei sale. Bravind mereu, fără a ține seama de pericol, scene de groaznice și geloziie de un simplism înduioșător.

Participantă la Festivalul cîntecului din R. P. Polonă

Cîntăreața Gigi Marga a plecat în R.P. Polonă, pentru a participa la cel de al doilea Festival internațional al cîntecului de la Sopot, care se desfășoară în zilele de 6,7 și 8 iulie.

— M-am pregătit cu multă seriozitate în vederea acestui eveniment muzical — ne-a declarat Gigi Marga înaintea plecării.

— Ce bucăți veți prezenta ?

— Voi cînta melodia compozitorului H. Mălineanu, intitulată „Dacă ai de gînd să mai iubești, să te gîndești la mine" și o bucată a apreciatului compozitor polonez Marek Sart.

Aflăm că după încheierea festivalului, participanții vor întreprinde un turneu prin orașele Poloniei.

— Cu acest prilej voi cînta la circa 12 concerte în țara prietenă, adaugă cîntăreața noastră.

— Ce bucăți veți interpreta în cadrul turneului ?

— Printre altele „In Cuba" de Edmond Deda, „Mandolina mea" de George Grigoriu, „Lalele" de Temistocle Popa.

— Succes !

Cîntăreața de muzică ușoară Gigi Marga

ECOURI • ECOURI

● AUDREY HEPBURN și William Holden sînt protagoniștii unui nou film pe care a început să-l turneze la Paris regizorul Richard Quinn.

● REGIZORUL italian Alessandro Blasetti pregătește filmul „Părintele Serghei", adaptare după Tolstoi.

● „UNCHIUL DIN TEXAS" se intitulează o comedie cinematografică pe care o realizează regizorul Robert Guez, avînd ca principal interpret pe actorul Henri Tisot, care va apare în dublu rol (și unchiul și nepotul care-l moștenește).

● DEBUTÎND ca regizor de cinema cu filmul „Brațe puternice", actorul Jacques Fabri și-a ales protagonista viitoarei realizări: Marina Vlady.

● IN FILMUL „Orașul capturat", David Niven și Daniela Rocco vor fi principalii interpreți. Regia o asigură Joseph Anthony.

● *DANIELLE DARRIEUX va apare în filmul „Zece porunci", al regizorului Julien Duvivier. După 20 de ani, mama își regăsește fiul, pe care nu-l recunoaște — și-l trateează ca pe un tînăr adorator. Filmul va fi realizat după subiectul unei nuvele cu titlul : „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta".*

● CRITICA argentiniană a distins ca cel mai bun film venit de peste granițe, în anul 1961, filmul „*Noaptea*" al regizorului Michelangelo Antonioni.

● ÎN VEDEREA realizării scenelor de mare amploare din viitoarea ecranizare a romanului „*Război și pace*" de Lev Tolstoi, regizorul Serghei Bondarciuk intenționează să folosească obiective cinematografice telecomandate. Împreună cu șeful operator, el urmează să observe pe un ecran de televizor intrega panoramă a cîmpului de bătaie, dirijînd astfel de la distanță aparatele de luat vederi, situate în diferite puncte.

● FAIMOASA vedetă de cinema Ava Gardner revine la film după o absență de trei ani. Ea va fi protagonista unei noi realizări a regizorului american Nicholas Ray.

● ÎN CADRUL Zilelor internaționale ale filmului de desene animate, deschise la Annécy (Franța) are loc și o amplă retrospectivă a filmelor de păpuși și desene animate, iar Asociația internațională a filmului de desene animate își ține primul congres.

● *APROAPE 25 de țări, printre care Uniunea Sovietică, R. S. Cehoslovacă, Franța, India, R. P. Polonă, Japonia, Anglia, Bulgaria, Italia, R. P. Ungară, Canada, Austria etc. și-au anunțat participarea la cea de-a treia Întîlnire internațională a filmelor pentru tineret, programată la Cannes.*

● MARELE premiu al celui de-al treilea Festival al filmului latino-american a fost decernat filmului „*Ingerul exterminator*" al cunoscutului regizor Luis Bunuel (Mexic).

● „SABIA ȘI BALANȚA" se va intitula viitorul film al regizorului francez André Cayatte, care turnează în prezent exterioarele la Nisa. Printre actori figurează, alături de principala interpretă Pascale Audret, Jean Claude Brialy, Renato Salvatori, Anthony Perkins și alții.

● SUB TITLUL „Dragoste la douăzeci de ani", a fost realizat un film din cinci schițe cinematografice filmate la Paris de Francois Truffaut, la Varșovia de Andrei Vaida, la Roma de Renzo Rossellini, la Tokio de Shintaro Ishihara și la München de Max Ophüls.

● CINEASTUL italian Giuseppe de Santis va semna regia unei coproducții sovieto-italo-americane, care va evoca jalnica soartă a unor regimente fasciste italience, în timpul iernii 1942, cînd armatele sovietice au dat lovituri nimicitoare cotropitorilor.

● DOUĂZECI de cineclubari sovietice din Moscova, Harkov, Sverdlovsk, Iaroslavi, Minsk etc. au prezentat filme în cadrul unui festival al cineaștilor amatori desfășurat la Sverdlovsk. Cea mai bună realizare a fost socotit filmul „Bună dimineața munți înzăpeziți" de inginerul moscovit I. Trahiman.

UN FILM POVESTIT

„Soțul soției sale"

O producție a studiourilor poloneze

SCENARIUL : Jerzy Jurandot, Stanislaw Bareja ; după comedia lui J. Jurandot „Soțul Foiasiownei" ; REGIA : Stanislaw Bareja ; IMAGINEA : Jan Janczewski ; MUZICA : Marek Sart.

ÎN ROLURILE PRINCIPALE : Bronislaw Pawlik (Michal), Aleksandre Zawieuszanka (Jadwiga), Mieczyslaw Czechowicz (Mameczyk), Wieslaw Golaș (Ciapuia).

Michal Karcz, compozitor de muzică simfonică, s-a căsătorit cu renumita sprinteră Jadwiga Poltasiowna. Astfel, în viața acestui artist a pătruns... sportul. Dar au ca o preocupare, ci mai curînd ca o sursă de neplăcute întîmplări.

Mai întîi, au apărut prietenii sportivi ai noului menaj : antrenorul Mamczyk, boxerul Ciapuia, responsabili sportivi... Michal trecea îngăduitor cu vederea asaltul preocupărilor sportive asupra căminului său, sperînd că totul se va aranja cu bine pînă la urmă. În răgazul permis de noile relații cărora este chemat să le facă față, el continuă să creeze. Concertul său pentru vioară și orchestră este trimis la Festivalul internațional de la Edinburgh unde capătă premiul I și, în consecință, Michal este invitatul Festivalului la concertul laureaților. Dar cum și Jadwiga este invitata unui concurs sportiv tot la Edinburgh, el este recomandat pretutindeni ca fiind soțul renumitei sprintere poloneze. Înfuriat peste măsură de această confuzie permanentă care îl face cunoscut doar prin intermediul reputației soției sale, Michal se ceartă cu Jadwiga, cerîndu-i să renunțe la activitatea ei sportivă. Urmează inevitabila despărțire deoarece ea nu este de acord. Prietenii comuni ai celor doi, care înconjurau cu simpatie căminul întemeiat de ei, încearcă să-i împace. Dar Michal este încăpățînat. Mai mult chiar, într-o discuție cu boxerul Ciapuia se enervează și-i doboară cu un pumn bine plasat pe renumitul campion. Ziarele relatează întîmplarea și Michal devine eroul zilei. Dintr-odată, toată lumea începe să-i prețuiască înclinațiile sportive. Michal se împacă cu Jadwiga iar antrenorul Mamczyk îi procură chiar un bilet la avionul de Edinburgh

...Michal s-a întors fericit de la Festivalul unde la-

cratea sa a fost întîmpinată numai cu laude. În căsuța lui domnește acum, din nou, o atmosferă calmă, plăcută. Într-o seară, la televizor se transmite un reportaj filmat despre succesul creației sale muzicale la Festivalul de la Edinburgh. Și cuminte anunță : „Iată-l pe laureatul nostru. Îl cunoaștem cu toții : este soțul Foltasiownei...".

CRONICA TEATRALĂ • CRONICA TEATRALĂ

TEATRUL NAȚIONAL:

„PIAȚA ANCORELOR" de I. Stock

Fără îndoială că apariția acestei cronici trebuie să pară mult întîrziată, dacă ne gîndim la data la care a avut loc premiera piesei lui I. Stock. Dacă, însă, numărăm spectacolele care au avut loc aci, pe scena Naționalului, lucrurile se schimbă : căci după numai una sau două reprezentații, „Piața Ancorelor" a fost pornită în turneu prin toată țara, reapărînd pe scena bucureșteană foarte rar. pe neașteptate.

„Piața Ancorelor" fără a fi ilustrativă pentru nivelul actual al dramaturgiei sovietice, are totuși calități incontestabile, mai ales sub raportul patosului ideologic și al limpezimii sufletești. Conflictul are, la drept vorbind, un punct de plecare cam nemotivat, în raport cu psihologia eroului principal, tînărul caporal de marină Seleanin. Nici comportările Taniei, iubita acestuia, nu ne apar altfel, în fața paroxistică a conflictului, și în preajma deznodămîntului. Dar soluția, care ne arată că dragostea și datoria, departe de a se afla pe poziții incompatibile și opuse, sînt sortite să se contopească, să se sprijine și să se îmbogățească reciproc, apare veridică și convingătoare, ca reflex al moralei vii al societății comuniste.

Cadrul dramei este dominant și precis mărginărec, și în sobrietatea, patriotismul, spiritul de sacrificiu care îi animă pe eroii săi, marinarii de toate gradele (un amiral, un căpitan, un caporal) se simte o altă mare sinceritate a autorului : dragostea și admirația pentru marina militară sovietică, în cadrele căreia Stock și-a făcut datoria în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Dar problemele sînt toate de viață intimă, și de aceea rolul celor două femei, tînăra Tatiana și matura Ana Petrovna, capătă o importanță mult mai mare decît aceea pe care ar fi putut-o avea în cadrul unei piese eroice propriu-zise.

Astfel, elementul ostășesc și eroic constituie în piesa lui Stock o simplă luare de contact cu perspectiva generală, profund și general umană, a moralei omului comunist. Prin aceasta, ambele planuri ale problematicii sale se valorifică reciproc.

Tînăra regizoare, fără îndoială talentată și prea rar întrebuințată, Lia Niculescu, a lungit prima scenă a piesei, dintre Tania și Alexei, falsificînd chipul adevărat al respectivilor. Ceea ce s-a și întîmplat. Tania devenind un personaj comic, iar Seleanin dizolvîndu-se în cele o sută sau o mie de chipuri posibile ale tinerilor de vîrsta sa. Spectatorul o pierde pe Tania cea autentică și nu izbutește să-l cunoască pe adevăratul Seleanin.

În rolul Taniei, am revăzut-o pe Elena Iordache, care a izbutit să ne arate reale calități de ingenuă dramatică. Rolul acesta i-a prilejuit tinerei actrițe o bună, pozitivă afirmare. Un alt actor tînăr promițător este Liviu Crăciun, interpretul lui Seleanin, căruia greșita și confuza linie a regizorarei, i-a răpit posibilitatea de a arăta, în mai mare măsură ceea ce poate : deocamdată, el are forță, dar nu pare să aibă suficientă putere de interiorizare, și trebuie neapărat să-și lucreze vocea și să-și îngrijească dicțiunea. În rolul căpitanului Bondari, Igor Bardu a dat și el dovada că e un actor de reale capacități creind un personaj armonios, echilibrat, subtil și convingător.

Pe Ana Petrovna a jucat-o Cristina Bugeanu cu o creștere frumoasă de la prima spre a doua parte a dramei, unde sobrietatea și durerea s-au îmbinat într-o formulă foarte izbutită. Pe amiralul Cemezov, l-a interpretat Virgil Popovici, poate onorabil, deși cam lent în dezvăluirea unui fond sufletesc bogat și multiplu.

Radu POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Vilegiatură submarină

Jacques și Simone Cousteau fac o plimbare submarină împreună cu cei doi copii ai lor, din care cel mai mic are 5 ani

În lumea tăcerii

Mulți dintre cititorii noștri au citit cartea sau au văzut filmul comandorului francez Jacque-Yves Cousteau, intitulate „Lumea tăcerii". Prin mijlocirea lor, marele public a aflat noi cunoștințe despre minunatele specimene ale faunei și florei submarine, despre coloritul de vis al nesfîrșitelor întinderi cufundate sub neclintirea undelor și despre emoțiile aventurilor trăite de vînătorii sub-acvatici.

Iată însă că Jacques Cousteau, unul din părinții explorării submarine, a născocit de curînd un proiect, pe cît de original, pe atît de interesant. E vorba despre construirea, în apele principatului Monaco, a unui „orășel" submarin, în care turiștii îndrăgostiți de „lumea tăcerii" să-și poată petrece o „vilegiatură submarină", sau chiar să stea tot anul, dacă le va da mîna!

Primele „case submarine" vor fi construite, într-un mic golf de pe Coasta de Azur, la o adîncime de 8—10 metri, în jurul unei platforme legată cu țărmul printr-o punte. Cu ajutorul unor ascensoare, care vor circula prin niște tuburi etanșe, se va putea atinge fundul mării, de unde, prin tunele ramificate, din material plastic și sticlă, se va ajunge în casele de sub apă, fără ca vizitatorii să fie udați de vreun stropi. Comandorul Cousteau vrea să construiască mai tîrziu și alte „orășele" de acest gen, la adîncimi mai mari, de 20, 30 și chiar 60 de metri de la suprafața mării.

Florin AMIRA

• *(Continuare în pag. 3-a)*

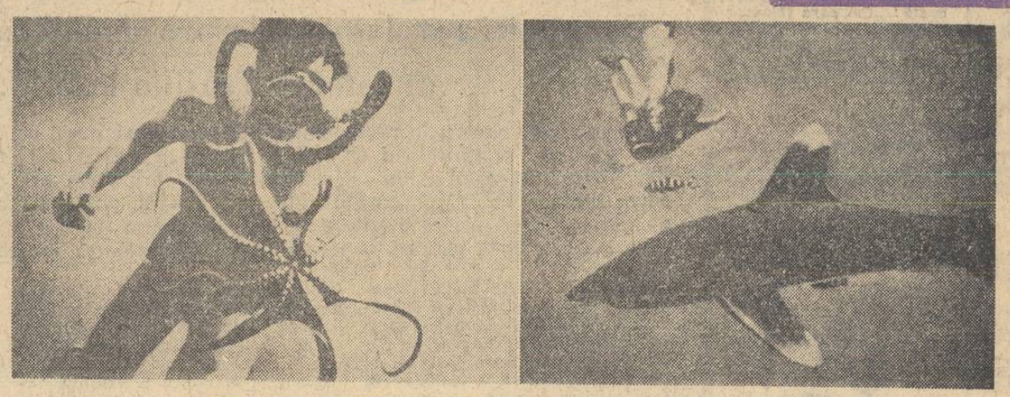

Stînga: La 25 de metri sub apă, în luptă cu o caracatiță; dreapta: la vînătoare de rechini

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 249 • Sîmbătă 14 iulie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

CONCURSUL NOSTRU SPORTIV CU PREMII

Din 4.723 de concurenți, 133 au dat toate răspunsurile exacte

4.723 răspunsuri, dintre care 133 exacte! — iată bilanțul concursului sportiv cu premii, organizat de „Magazin" înainte de începerea returului campionatului categoriei A la fotbal. Vă reamintiți întrebările concursului? Cititorii noștri erau solicitați să prevadă: 1) Cine va fi campionul țării; 2) Cele trei echipe din A care vor retrograda în B; 3) Cele trei echipe din B care vor promova în categoria A.

Au fost, așadar, 4.723 concurenți, dintre care 35 au fost eliminați la triere, răspunsurile lor fiind expediate după 17 martie a.c. — data închiderii concursului. Cum am mai spus, 133 de persoane au dat toate răspunsurile exacte și, ca atare,

• *(Continuare în pag. 5-a)*

FORȚA DE NEÎNVINS A IDEII DE PACE

De luni, 9 iulie, la Moscova își desfășoară lucrările Congresul Mondial pentru dezarmare generală și totală. La acest mare Forum al păcii participă aproximativ 2300 de delegați din 120 țări ale lumii, între care multe personalități cu renume mondial, oameni cu cele mai diferite îndeletniciri, concepții de viață și convingeri politice. Datorită acestui fapt, Congresul de la Moscova este cea mai largă manifestare care a avut loc vreodată organizată de partizanii păcii și dezarmării în lume.

Pe toți participanții la această întîlnire — fie ei din Anglia sau Austria, Canada sau Spania, Argentina sau Ghana etc. — îi unește un singur scop: lupta pentru salvgardarea păcii, pentru triumful cinstei și rațiunii în relațiile internaționale, îi unește dorința lor ca pe pămînt să domnească liniștea și pacea. Astăzi, mai mult ca oricînd, pacea a devenit problema primordială a popoarelor. De ele, de hotărîrea și lupta lor depinde dacă va fi pace pe pămînt, sau dacă omenirea va fi azvîrlită în catastrofa unui nou război pustiitor.

Acum, cînd Statele Unite au efectuat o nesăbuită explozie nucleară în spațiul cosmic, în condițiile actuale ale gradului de dezvoltare a tehnicii militare, ale intensificării cursei înarmărilor nucleare, trebuie făcut în așa fel ca acțiunile antirăzboinice ale popoarelor să nu fie amînate pînă cînd vor începe să cadă bombele. Aceste acțiuni trebuie desfășurate imediat. Și popoarele de pe toate meridianele globului pămîntesc își dau perfect de bine seama de acest lucru. Ele luptă cu hotărîre pentru pace, pentru dezarmare, împotriva pericolului unui nou război.

În cea de a doua zi a lucrărilor, a luat cuvîntul N. S. Hrușciov, șeful guvernului sovietic, care a asigurat Congresul că, în ceea ce o privește, Uniunea Sovietică va continua și pe viitor să depună toate eforturile pentru a apăra cauza păcii. Reglementarea pașnică cu Germania și normalizarea pe această bază a situației din Berlinul occidental, ca și rezolvarea altor probleme litigioase, ar slăbi de asemenea încordarea internațională și ar crea un fundament bun pentru un progres în problema dezarmării.

Poporul romîn, sprijinind politica externă a partidului și guvernului nostru, este hotărît să aducă întreaga sa contribuție la realizarea mărețului obiectiv al asigurării unei păci trainice în lume, al înfăptuirii dezarmării generale și totale.

Congresul de la Moscova constituie un moment important în lupta popoarelor pentru apărarea păcii.

• PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI •

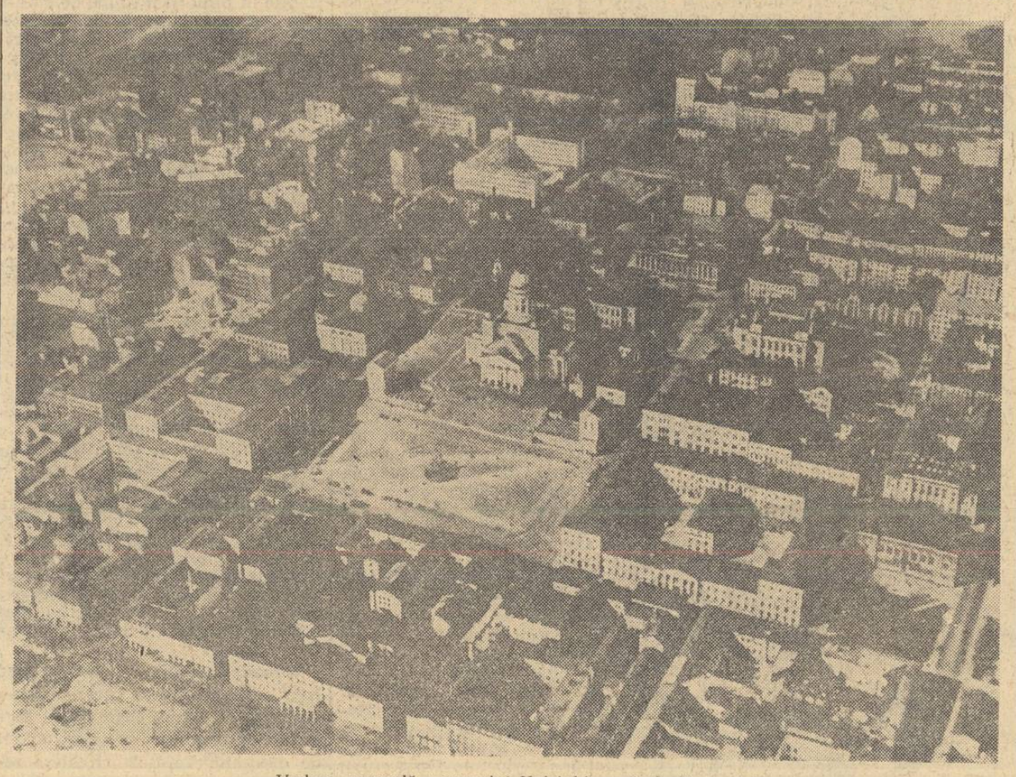

Vedere generală a orașului Helsinki, capitala Finlandei

FINLANDA

— Cadrul întîlnirii de pace a tineretului lumii —

REPORTAJUL ÎN PAGINA 3-A

ÎN BAZINUL MOSTIȘTEA

Compania de ridicări nivelitice a anului 1961 pentru studii și planuri în vederea irigării bazinului Mostiștea, se apropia de sfîrșit. Grupul de ingineri și tehnicieni din care făceam parte își termina ultimele lucrări în cursul lunii decembrie, cînd în sectorul meu de muncă, constituit din suprafața de teritoriu a comunei Gurbănești — raionul Lehliu — au în-

I. LUP

• *(Continuare în pag. 3-a)*

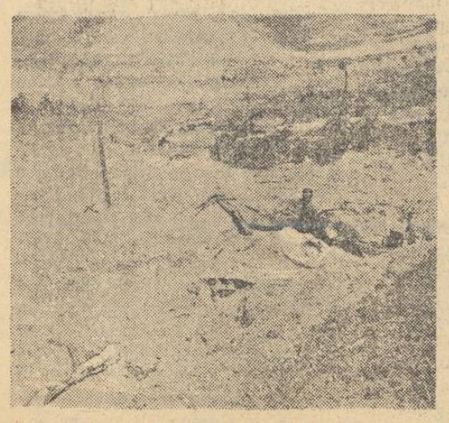

Perimetrul din Bărăgan în care s-au descoperit fosilele mamutului

ÎN ORAȘUL PETROCHIMIEI

În sala cinematografului nou, tuburile prelungi cu neon s-au stins. Pe ecranul larg se deapănă, una după alta, imagini ale jurnalului de actualități. Și iată că printre șirurile de spectatori se iscă rumoare: au în față, vreme de cîteva secunde, un tablou familiar — un colț al orașului lor, Onești. Pe pînza ecranului apare altă imagine. Doi vecini de bancă exclamă într-un glas: „Numai atît?!" Nedumerire, regret, ba chiar o ușoară revoltă, toate amestecate. Adică, asta-i tot ce-a găsit cu cale studioul „Alexandru Sahia" să filmeze în noul „oraș" petro-chimic? Scena scurtă, anonimă, ni s-a părut totuși plină de sensuri. Poate unii sînt înclinați să creadă că e vorba, pur și simplu, despre patriotism local. Este și asta, firește. Dar oare nemulțumirea celor doi spectatori necunoscuți să fi pornit exclusiv de-aici?

Iată, să ne închipuim că, fără a avea aptitudini speciale de scenariști sau de regizori, ar porni ei singuri la alcătuirea unui film, despre

Lia MIRON

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Orașul petrochimiei devine din ce în ce mai frumos. În clișeele de mai sus, aspecte ale noilor locuințe

Din sumar:

DJOGJAKARTA ȘI BANDUNG
Însemnări de călătorie
de ing. Marin RĂDOI

Mica bibliotecă Magazin
„Sălbateca"
Povestire
de Seben USMAN

ROCHII DE STOFĂ ȘI TAIOARE
O pagină specială de modă

CU „ȚĂNDĂRICĂ" LA VARȘOVIA
de Nicolae MASSIM

UMOR

LA SFÎRȘIT DE STAGIUNE FOTBALISTICĂ

MAGAZIN MEDICAL

Săptămîna pe ecrane

DE PRETUTINDENI

POTRIVIT statisticilor Organizației Națiunilor Unite pentru alimentație și agricultură (FAO) animalele consumă cu mult mai multe cereale decît oamenii, și anume, o cantitate de două ori și jumătate mai mare.

●

UN LOCUITOR din Scylla, localitate în Sicilia, s-a simțit îndemnat să-și sape propriul mormînt. La un moment dat, în urma unei mișcări greșite, a căzut în groapă, s-a lovit cu capul de o piatră și a murit pe loc.

●

CÎND italianul Felice Zanella și-a dat obștescul sfîrșit, calul său Lengo a refuzat să mai mănînce. Aproape întreaga sa viață, Lengo și-a „petrecut-o" la ferma lui Zanella. Timp de 25 de ani el nu a primit hrană sau apă decît de la bunul său stăpîn. Noul său stăpîn a încercat zile de-a rîndul să hrănească calul, să-l adape. Dar Lengo a refuzat chiar și o bucățică de zahăr. Nici veterinarul n-a putut fi de folos. Calul a murit peste cîtva timp.

●

INSULIȚA Antoraje (arhipelagul Cook din Polinezia) a fost considerată pînă în prezent ca nelocuită. Recent, un elicopter care a decolat de pe bordul unei nave americane aflată în larg, a observat un om pe insulă. Marinarii au hotărît să facă cunoștință cu acest locuitor solitar.

A reieșit că Tom Neel, acesta este numele insularului, a sosit aici, cu mai bine de doi ani în urmă. Și-a construit o colibă, a început să crească păsări, porci și porumbei. Un singur prieten împărtășește cu Neel exilul voluntar, credinciosul său cîine. Noul Robinson a refuzat să părăsească insula.

●

IN FRANȚA a fost lansat un nou parfum pentru bărbați. El se numește „mirosul bancnotelor", și într-adevăr, miroase ca bancnotele noi, fosnitoare. Reclama care se face noului parfum, arată: „Cei care folosesc parfumul nostru, miros ca adevărați capitaliști". Noul produs nu a stîrnit entuziasmul cumpărătorilor.

●

POPULAȚIA din Ungaria nu apreciază în mod deosebit carnea de broască. Însă cooperativele de pescari din R.P. Ungară „pescuiesc" pe scară largă aceste batra-

ciene, considerate delicatesă în unele țări. Turiștii străini găsesc în restaurantele din Ungaria preparate din carne de broască.

●

IN REGIUNEA apuseană a insulei Cipru, în apropiere de orașul Paphos, au fost descoperite o serie de mozaicuri reprezentînd scene mitologice. Aceste mozaicuri, în general păstrate în stare bună și apreciate ca unele dintre cele mai frumoase descoperite pe teritoriul insulei Cipru, reprezintă scene legate de cultul zeului grec al vinului — Dionysos. Vechimea aproximativă a mozaicurilor este apreciată la cel puțin 18 secole.

●

PENTRU a apăra demnitatea orașului, consilierii comunali ai localității Hamel Hampstead, (Anglia), au aprobat, după dezvelirea unei statui de bronz ce înfățișa un discobol despuiat, drept „subvenție suplimentară" suma necesară confecționării unei foi de viță.

●

UN TÎNĂR CROCODIL viu se află în biroul obiectelor găsite din Darwin, în Australia. Descoperit de către un agent de poliție în timp ce se plimba pe una din străzile principale ale orașului, micul saurian nu măsoară actualmente decît 60 cm. Pentru moment nu stînjenește pe nimeni. Însă regulamentul serviciului de obiecte găsite prevede că orice obiect găsit și nereclamat, trebuie păstrat cel puțin trei luni, iar în trei luni un crocodil crește.

NAZIM HIKMET

CE SPUN CIFRELE?

„Congresului mondial pentru dezarmare generală și pace de la Moscova îi închin aceste versuri"

Ca ciupercile cresc cifrele.
CIFRE — leagăne de prunci.
CIFRE — morminte.
Morminte de gigantice urbii
Contemporane,
de cei ce zac sub pămînt
de cei ce n-au fost încă uciși.
CIFRE — grăunțe în podul palmei.
Ce va crește din ele?
Prooroci ai ascendenței.
Prooroci ai descendenței.
Ce vine spre noi?
Ce pleacă?
Primul război mondial.
Al doilea război mondial.
Din 14 pînă-n 18.
Din 39 pînă-n 45.
În 10 ani — aproape 60 milioane morți
49 milioane invalizi.
Iat-o în depărtare — fără munți, fără grădini,
fără rîuri. —
Uriașă țară de morți și invalizi.
Țară cu o populație de 109 milioane!
Plus orfanii. Plus nebunii.
Plus țăndări și moloz pînă la piept.
Cineva a plecat din casa noastră.
A trecut de 19 ani
sau de 40.
Nu-mi amintesc.
A revenit orb.
Ce culoare i-au avut ochii?
Verzi? Căprui?
Nu-mi amintesc.
Sau a revenit fără piciorul stîng?
Sau nu și-a găsit casa?
Îmi amintesc.
A plecat un om!
Din 14 pînă-n 18.
Din 39 pînă-n 45.
În 10 ani — aproape 60 milioane morți,
49 milioane invalizi!
Pe pămînt sîntem 2 miliarde jumate
și 50 la sută flămînzi.
Din gingiile noastre sîngerînde
măselele ies ușor
ca o țigară din pachet.
Pometii noștri au pielea întinsă
ca a morților.
Copiii noștri sînt gîrbovi.
Cu capete enorme clătinîndu-se.
Cu ochi mari ca ai oamenilor mari,
Cu picioare subțiri și strîmbe.
Ei bombează, întîmpinîndu-ne
ca niște tobe, burțile lor tumefiate.
1962.
Dacă în 1962
s-ar servi la prînz 2 avioane de vînătoare
transformate în pîine, în carne, în salată. —
40 milioane ar putea să mănînce pe săturate.
Chiar și la 40 milioane de cîini
le-ar ajunge pîinea și carnea.
Eu i-aș invita și pe cîini la banchet.
Secolul XX.
Am văzut pe ecrane rachete balistice.
2 rachete transformă în cenușe
150 biblioteci
care încă nu sînt construite.
150 biblioteci!
Printre cărțile mistuite de flăcări
e și cartea mea.
Ați văzut bombardierele tip 62?
2 bombardiere aruncă în aer
laolaltă cu bombele lor
4 spitale de sticlă și beton,
cu temeliile încă nepuse,
cu paturile, aparatele de Roentgen,
cu sălile de operații
îmbibate de iodoform și speranțe.
În 1962 pentru înarmarea atomică și clasică
s-au cheltuit 120 miliarde dolari.
Cu o asemenea progresie
în 10 ani
cifra poate ajunge
și la 1200 miliarde.
Privesc cerul. Mă gîndesc dacă
nu-i o cifră aproțiată de numărul stelelor?
150 milioane case neconstruite.
150 milioane case-fantomă.
Ca toate fantomele obișnuite
ele apar noaptea și nu ne lasă să dormim.
Nu ne dau pace.
Case-fantomă cu 5 camere, apeduct, cu lumină electrică,
cu baie.
Geamurile — dreptunghiuri de sticlă —
Uriașe.
Vopsite de asfințit.
Balcoane scăldate în lună.
Ursul are bîrlog.
Melcul — casă.
Ce au oamenii?
Cunosc un om.
Are 2 mîini. 2 picioare.
Poartă mustăți.
A împlinit nu de mult 30 de ani.
Are 2 fii. Unul de 7 ani — celălalt
de 6 luni. Mamă, soție, socru.
Pe perete o fotografie din armată:
ostașul dă onorul!
E a lui sau a răposatului său tată.
Sau poate a socrului.
Mai are o masă. Și... o cameră.

150 milioane case
care ar putea fi construite.
Unde sînt ele? Nu există.
Printre ele e și casa cunoscutului meu.
Pe masă pîine, carne, salată.
Pe balcon — lumina lunii.

Dacă am dezarma pînă-n dinți
în 63 sau în 64
omenirea ar ucide foamea
în trei luni.
Măselele n-ar ieși din gingiile sîngerînde,
cum scoți o țigară din pachet.
Copiii s-ar ridica în picioare drepte
și nu și-ar mai bomba burțile tumefiate.
Ce ne spun cifrele?
Ce va veni?
Ce pleacă?

În romînește de Toma George MAIORESCU

ZAHĂRUL ȘI MUȘTELE

Dezvăluiri revelatoare despre modul cum a fost sprijinit dictatorul Trujillo în S. U. A.

În ultima vreme, în presa americană au apărut unele articole revelatoare asupra legăturilor și sprijinului de care se bucura în Statele Unite fostul dictator al Republicii Dominicane, Trujillo. Desigur, acest sprijin era de notorietate publică încă de acum aproape 40 de ani, cînd Trujillo și-a început „cariera" cu sprijinul infanteriei marine americane. Dar dedesubturile de culise, „bucătăria internă" a relațiilor dintre cercurile oficiale din cele două țări, ies la iveală în toată amploarea lor abia în zilele noastre.

„Niciodată — scria revista americană „Look" — **un dictator latino-american nu a fost atît de călduros îmbrățișat de americani aflați în poziții înalte. Senatori, magnați ai business-ului, ziariști îl ridicau în slăvi; și cecuri grase recompensau pe mulți pentru această muzică".** Senatorul Allen Ellender, din statul Louisiana a declarat de altfel în mod categoric: „Aș dori să existe cîte un Trujillo în fiecare țară din America de sud și centrală".

Din documente date publicității recent, reiese că Trujillo cheltuia în străinătate anual 5 milioane de dolari pentru a organiza atentate împotriva adversarilor săi refugiați în Mexic, Statele Unite și Venezuela, cît și pentru a „unge" unul din cele mai puternice „lobby"-uri din capitala Statelor Unite.

Asupra acestui fapt merită să ne oprim mai pe larg. Date ample și semnificative au fost publicate în acest sens de către ziarul „New York Times". Ele au fost extrase dintr-o serie de documente obținute din arhivele secrete ale fostului dictator și dovedesc intensa activitate de influențare depusă de regimul dictatorial dominican în rîndurile membrilor Congresului cu scopul ca aceștia să înlesnească importul de zahăr în Statele Unite. **„Obiectivul acestor manevre** — scrie ziarul — **a fost importul de zahăr, dar în același timp, în aceste mașinațiuni, au fost implicate politica externă și internă a Statelor Unite".** În documentele publicate, sînt pomenite numele unor persoane ca Harold D. Cooley (democrat din statul Texas, președinte al comisiei pentru probleme agricole și „omul cel mai influent din Congres în domeniul legislației privitoare la zahăr"), W. R. Poage (democrat din Texas, membru al aceleiași comisii), precum și funcționari superiori ai Ministerului Agriculturii, care se ocupă cu problemele zahărului ca Lawrence Myers, Robert Case și J. Murphy; nu lipsesc nici fostul secretar de stat adjunct Chester Bowles ca și consilierul special pe lîngă secretarul de stat — Adolf A. Berle jr.

Făcînd o caracterizare a celor cuprinse în respectivele documente, revista „Look" a scris: **„Documentele din dosarele lui Trujillo care înfățișează în amănunte îndelungata „legătură de dragoste" dintre marii afaceriști americani și acest produs nefericit al ocupației americane — sînt pentru un american cît se poate de rușinoase".**

Un personaj principal implicat în afacerile cu zahărul dominican și care a avut tot timpul un contact strîns cu oamenii lui Trujillo este Harold D. Cooley. El i-a asigurat pe aceștia că îi va sprijini, le-a dat repetate sfaturi cum să-și continuie activitatea de influențare a membrilor Congresului pentru a asigura zahărului dominican o poziție favorabilă pe piața nord-americană. Într-un memoriu special, d-rul Priester, consilier economic și expert financiar al dictatorului Trujillo, arăta că dl. Cooley „este omul-cheie în ceea ce privește legea zahărului din Statele Unite".

Documentele din arhiva lui Trujillo — scrie „New York Times" — arată că interesul acestuia față de comisia Camerei reprezentanților pentru problemele agricole datează cel puțin din 1955. Pe atunci, cu două luni înainte ca în cadrul comisiei să înceapă dezbaterile cu privire la legea zahărului din 1956, guvernul a invitat întreaga comisie și statul ei major să viziteze Republica Dominicană. Invitație pentru care

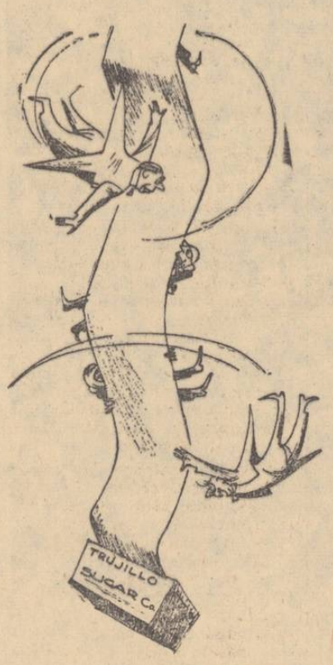

Desen de CIK DAMADIAN

fostul satrap din Republica Dominicană a primit vii mulțumiri. Firește, întrucît o asemenea călătorie era prea bătătoare la ochi, domnul Cooley a avut grijă să o evite.

În documentele descoperite, se arată pe larg numeroasele întrevederi și schimburi de scrisori avute de Cooley și alții cu reprezentanții lui Trujillo, ca și manevrele și trucurile întreprinse pentru a obține noi avantaje exportatorilor dominicani. Datorită acestor manevre, chiar și după ce Organizația Statelor Americane a hotărît „sancțiuni economice" împotriva lui Trujillo, propunerea de a se anula cota de zahăr importată din Republica Dominicană a fost respinsă de Congres; mai mult, această cotă a fost sporită odată cu anularea importului de zahăr din Cuba, ca urmare a măsurilor represive ale guvernului S.U.A. împotriva revoluției cubane. În perioada în care între Statele Unite și Republica Dominicană relațiile oficiale au fost rupte, legăturile unor senatori și înalți funcționari de la Washington cu reprezentanții lui Trujillo nu au încetat. Chiar în acea perioadă, în legătură cu hotărîrea de a se percepe o amendă de cîte doi cenți pentru fiecare pfund de zahăr dominican, domnul Cooley a dat agenților firmelor dominicane asigurări că va insista în favoarea lor ca să obțină despăgubiri pentru această sancțiune.

Care era în ultima instanță scopul tuturor acestor servicii aduse dictaturii lui Trujillo, nu este greu de văzut. De altfel, din aceasta nici ziarul „New York Times" nu face un secret. Din taxele asupra zahărului din străinătate în S.U.A. se realizează sume fabuloase care se ridică la 550 de milioane de dolari anual; din aceștia, o parte sînt vărsați ca plăți de subsidii pentru producătorii interni, iar aproximativ 220 de milioane de dolari se îndreaptă către firmele din străinătate. **„Existînd acești 220 de milioane de dolari ca miză de „îndulcire", acei care încearcă să influențeze pe membrii Congresului roiesc pur și simplu pe sălile Congresului".**

Este semnificativ însă și un alt fapt. Discuțiile asupra relațiilor scandaloase ale unor persoane oficiale din S.U.A. cu fostul regim din Republica Dominicană sînt puse în directă legătură cu faptele ieșite la iveală în ultimele luni pe un plan mult mai vast. Presa americană scrie că persoane reprezentînd interese ale zahărului din cel puțin 22 de țări au fost angajate în activități similare în incinta Congresului din Washington.

În discuția la proiectul de lege asupra importurilor de zahăr, senatorul J. W. Fulbricht declara: **„Acum cîțiva ani, un om înțelept mi-a spus că acolo unde este zahăr, veți găsi și muște. Domnule președinte, cei ce încearcă să influențeze pe membrii Congresului la Washington, care lucrează la elaborarea proiectului de lege privitor la zahăr, sînt tot așa de insistenți ca și muștele".**

În adevăr, episodul cu sprijinirea dictatorului Trujillo ne arată că din afacerile cu zahărul dominican s-au înfruptat destule persoane sus-puse. Că insistența și zelul acestora au fost deosebite! Doar de aceea sînt muște.

Insemnări de călătorie

DJOGJAKARTA ȘI BANDUNG

DJOGJAKARTA

Zburăm pe lîngă vulcanul Marapi. În craterul vulcanului se zărește un loc din care emană încă vapori. Aviatorii, ca să ne satisfacă în parte curiozitatea, înconjoară de cîteva ori vulcanul. Teritoriul special al Djogjakartei este considerat o provincie și cuprinde Sultanatul Djogjakarta și teritoriul prințului Paku Alan. Capitala este orașul cu același nume. Provincia Djogjakarta are 1.137 mile pătrate, inclusiv capitala, care are 12 mile pătrate. Populația provinciei trece cu puțin de 2 milioane, iar capitala are peste 300.000 locuitori. Între 1945—1950 a fost capitala republicii. De aici a fost dirijată și cîștigată lupta pentru inde-

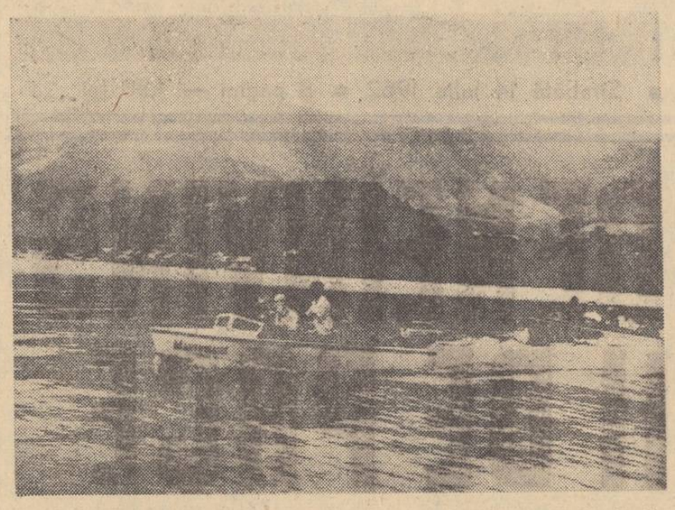

Sus: *Într-o plantație indoneziană specifică*; jos: *pe lacul Toba din insula Sumatra*

pendență. Înainte de revoluție era cel mai important centru școlar din Indonezia.

În palatul Craton al Sultanului s-au găsit relicve concludente asupra trecutului țării.

În timpul luptelor pentru cucerirea independenței, Djakarta nu prezenta o poziție avantajoasă. Djogjakarta prin așezarea ei era mai potrivită. Sultanul a sprijinit lupta poporului indonezin și a pus la dispoziția armatei clădirile sale. Atitudinea sultanului a constituit o mare decepție pentru colonialiști. Palatul Craton care s-a terminat în 1757 (1682, după anul javanez), este reședința sultanului. Imensul teritoriu al palatului, cu nenumărate etaje, terase, curți interioare, adăpostește azi universitatea, Departamentul Justiției, săli de recepție pentru oaspeții străini, săli de spectacol pentru orchestrele gamelan, reședința sultanului, haremul, reședința prinților tineri etc. Palatul se caracterizează prin ornamentația sa bogată, prin lux și somptuozitate (adică e celebrul pavilion de aur), fiind un monument al artei islamice indoneziene.

După-amiază vizităm celebrul templu budist situat cam la 20 mile în nord-vest de Djakarta. Borobudurul se apreciază a fi cel mai frumos monument al Asiei, construit cu peste 1000 de ani în urmă. Această uriașă construcție, de arhitectură impresionantă, a fost obiectul timp de mai multe secole al unor studii migăloase și interesante.

Construit sub o puternică influență hindusă, Borobudurul este un monument alcătuit din mai multe etaje, clădite în jurul unei coline de piatră, care servește și drept pilon de susținere a construcției. În timpuri străvechi cîmpia Borobudur era inundată de rîul Progo, formînd un lac. Templul este conceput ca o floare de lotus înflorit, ieșită din ape. Trecerea de la un etaj la altul se face aproape pe nesimțite, într-o plimbare de-a lungul celor cinci terase care înconjoară templul. Baza templului o formează patru galerii dreptunghiulare, care conduc spre partea superioară, formată din trei terase cu galerii circulare. Pe ultima terasă este ridicată stupa, monument specific budist.

Valoarea artei acestui monument care poate fi comparat cu una din minunile lumii, constă nu numai în ingeniozitatea construcției ci mai ales în numărul impresionant și măiestria execuției scenelor și basoreliefurile care măsoară 6 km, de-a lungul teraselor și galeriilor. Basoreliefurile înfățișează nu numai scene din viața lui Buda, ci dau informații prețioase vizitatorului asupra vieții, obiceiurilor, îmbrăcămintei, muzicii, dansului, din timpul epocii. În partea exterioară a galeriilor sînt multe statui ale lui Buda, majoritatea fără cap. Însoțitorii ne explică motivul. Majoritatea au fost luate de olandezi în timpul dominației coloniale.

Terasele circulare care arupad hatu, deci, stadiul în care omul s-a desprins de toate bogățiile și formele lumii, nu mai au nici un fel de decorații. Terasele circulare reprezintă simbolic infinitul, sînt o formă de concretizare a ideii de eternitate.

Borobudurul rămîne pentru civilizație un monument prin frumusețe, artă și arhitectură, care aduce prin prezența sa după un mileniu și ceva, un înalt omagiu minții făuritoare a omului.

MEDAN

Plecăm spre Sumatra. Zburăm la aproape 8 000 de metri înălțime. În curînd ne aflăm deasupra Sumatrei, cunoscută și sub numele de insula cauciucului. Zburăm deasupra junglei. Trecem din nou peste ecuator. În Indonezia aceasta nu mai constituie un eveniment deosebit, cu atît mai mult, cu cît ecuatorul traversează insula Sumatra.

Ajungem la Medan, capitala Sumatrei. Aeroportul orașului Medan este mai mic decît cel din Djakarta, deși este un important nod aerian. Sîntem în cealaltă extremitate a Indoneziei, opusă insulei Bali. Pe aici trece și linia aeriană internațională, spre marele port Singapore. Arbori tropicali împodobesc aeroportul.

Medanul este mai mic decît Djakarta. Are numai 500 000 locuitori. Clădirile sînt înconjurate de parcuri foarte frumoase și interesante, în care întîlnești flori de cele mai variate specii și culori. Cartierul central comercial are bulevarde largi și felurite magazine. Al doilea cartier comercial, așezat ceva mai periferic, abundă de magazine chinezești, în mare parte ceainării sau mici bufete unde se servesc răcoritoare și cele mai ciudate feluri de mîncare.

Fostul cartier în care locuiau olandezi, pare a fi un orășel aparte. Colonialiștii nu voiau să stea în apropierea celor pe care-i jefuiau fără milă în propria lor țară și pe care nu-i considerau nici măcar oameni. La periferia orașului, în condiții neobișnuit de grele, în colibe de lemn, în case dărăpănate și lipsite de cele mai elementare condiții de existență modestă, nu de confort, locuiesc muncitorii indonezieni. Aici dispar și zonele verzi, și străzile largi.

În apropiere de Medan, la aproximativ 80 km depărtare vizităm o rafinărie de petrol. Rafinăria aparține Societății de Stat Permina. În timpul războiului a fost de trei ori incendiată. În momentul de față rafinăria este în refacere. În ansamblu, rafinăria este mică, o bună parte în ruine. Admirăm străduința tehnicienilor și muncitorilor indonezieni în lupta pentru refacerea economică a țării.

PRAPAT

A doua zi plecăm spre Prapat, localitate balneo-climaterică, situată cam la 250 km depărtare de Medan. Străbatem această distanță cu mașinile. În drum vizităm fabrica de ulei de palmier „Adolina", situată cam la 40 km distanță de Medan. În fabrică domnește ordinea. Muncitorii sînt îmbrăcați bine, și ne primesc ospitalier. Trecem apoi în mijlocul unor mari plantații de arbori de cauciuc. Pădurile de cauciuc se plantează special. Arborii sînt într-o aliniere desăvîrșită. De fiecare copac este atașat un pahar metalic. Aci se colectează picătură cu picătură un lichid albicios — cauciucul — care timp de 24 de ore umple acest pahar. Muncitorii colectează apoi lichidul în bidoane de la fiecare copac în parte. În anumite locuri cisterne speciale, uneori la distanțe de peste 1 km, așteaptă să fie încărcate cu acest lichid. Muncitorii fac acest transport anevoios cu un fel de cobilițe sau în cel mai fericit caz cu bicicleta. Cea mai mare parte din aceste plantații au aparținut colonialiștilor. Azi ele aparțin unor societăți particulare indoneziene.

Alături de plantațiile de cauciuc se întinde imperiul de nepătruns al junglei sau plantații nesfrișite de palmier de ulei. Plantațiile de palmier de ulei sînt în linii drepte, pe lungimi de kilometri. Palmierul de ulei este drept, cu un trunchi solzos, avînd frunzele deschise asemenea unei umbrele în vîrful trunchiurilor. Frunzele palmierului ajung uneori pînă la 4 metri lungime și sînt alcătuite dintr-o teacă lemnoasă pe care sînt dispuse frunzele propriu zis lungi, pînă la o jumătate de om. Fructul, destul de mare, este un țesut fibros, îmbrăcat de niște boabe ca măslinele verzi. Aceste boabe conțin uleiul de palmier. Culesul fructelor se face cu ajutorul unor scări de bambus. Uleiul de palmier este folosit în alimentație, iar din reziduri se fabrică săpunul.

Drumul șerpuiește permanent. Așezările sînt rare. Poposim la PEMATANG SIANTARA un mic orășel în Sumatra. Sîntem primiți cu multă prietenie.

Continuăm drumul spre Propat. În zare se profilează un masiv muntos. Șoseaua este asfaltată. Oglinda lacului Toba strălucește sub lumina puternică a soarelui. Sîntem pe malul lacului. Se zăresc și primele așezări omenești. Semn că ne apropiem de Propat.

Prapatul este o localitate balneo-climatică situată pe malul lacului Toba. În trecut ea servea drept loc de distracție pentru colonialiști. Aci președintele Sukarno a avut domiciliul fortat citiva ani. Reședința guvernatorului Sumatrei este o clădire monumentală, în stil specific elvețian.

Asistăm la un program artistic, diferit de cele văzute pînă acum. Instrumentele muzicale și dansurile par mai primitive. Se cîntă dintr-un fel de fluiere care scot mai mult zgomote decît sunete. Dansurile sînt mai lipsite de grație, mai monotone. Programul se încheie cu un fel de hore.

Facem o plimbare cu barca. Ne depărtăm mult de țărm. Ajungem la o așezare de pescari. Cîteva case sărăcăcioase. Copiii și localnicii ne privesc curioși, dar cu prietenie. În zare o cascadă își revarsă necontenit spre lac șuvoaie de apă care strălucesc ca ceva nedefinit. Părăsim insula Sumatra și Medanul cu amintiri frumoase.

BANDUNG

Bandungul este un oraș nou, modern, cu vile frumoase situat la aproape 800 m, deasupra nivelului mării, orașul are o climă foarte plăcută. Din cauza așezării lui mai în centrul insulei Iawa, guvernul indonezian a intenționat cîndva să mute aici capitala țării.

Sîntem cazați la cel mai modern hotel din Bandung, Hotel Savoy. Centrul orașului de fapt este o piață mare, înconjurată de cîteva din edificiile publice mai importante ale orașului. Palatul în care a avut loc conferința țărilor afro-asiatice, rămasă în istorie sub numele de Conferința de la Bandung, produce asupra noastră o impresie deosebită.

Bandungul este și un important centru universitar. Universitatea de stat înființată în 1958 are 14 facultăți — 10 000 de studenți și aproape 1 000 cadre didactice. În Bandung vizităm și strandul orașului, înzestrat cu cele mai moderne instalații.

Seara asistăm la un frumos spectacol, în cadrul unei recepții la palatul guvernatorului. Dansul fluturilor ne reține în special atenția. De o rară gingășie, mișcările dansatoarelor uneori parcă se confundă cu muzica. Bogăția culorilor costumelor ne uimesc și ne încîntă în același timp privirile. Ascultăm celebra orchestră de „Anklunguri". Simple instrumente confecționate din bambus, care scot sunete de o rară frumusețe. Melodia Palomei sau Valurile Dunării sau celebrul cîntec revoluționar al Bandungului, răsunau în marea sală de recepție ca un strălucit concert dat de o orchestră celebră sub bagheta magică a unor dirijori iluștri. În realitate, minuitorii acestor ingenioase instrumente, sînt numai elevi și eleve de liceu, sub conducerea unui modest dascăl de muzică din Bandung.

Înainte de a părăsi orașul, facem o vizită în apropiere, unde se găsește vulcanul TANGKUBANPERANH. Craterul vulcanului are un diametru de aproape 300 metri și adîncimea de peste 100 metri. Privim cu admirație înfricoșătorul și sublimul crater. Jos, în uriașa grotă, se observă clocotul lavei înălțător, sinistru. Privim cum fără teamă, spre craterul unde clocotește lava, se îndreaptă un cetățean care la anumite ore ia date pe care le comunică centrelor seismice. Sus, o căsuță din lemn permite o vizibilitate și mai bună acestui uriaș adormit. Vizitatorii ici-colo și-au săpat numele în lemn sau numai și i-au însemnat.

Cu același avion TU 104, pe același drum, plecăm spre India.

Ing. Marin RĂDOI

Aulanko, centru vilegiaturistic în apropiere de Hämeenlinna, orașul natal al compozitorului Sibelius

FINLANDA

CADRUL ÎNTÎLNIRII DE PACE A TINERETULUI LUMII

Tineretul lumii se întîlnește anul acesta din nou în tradiționalul său Festival al păcii și prieteniei. Cadrul ales pentru 1962 este Finlanda, — țara care în ultimii ani a găzduit mai multe întîlniri de pace. Am cunoscut-o în 1955, cu prilejul Congresului Mondial pentru pace. Am reîntîlnit-o un an mai tîrziu tot cu ocazia unei manifestări a năzuinței oamenilor de a se cunoaște mai bine și de a coopera în pace: Conferința Internațională a Ziariștilor. Amintirile mele de acolo? În primul rînd lumina. Am coborît din avion la 2 noaptea, pe lumină. O noapte bizară, albă ca zăpada din ținuturile — așezate puțin mai la nord — ale Laponiei și pe care aleargă renii înhămați la sănii ca în vremi patriarhale. Pe cerul de un senin imaculat pînă departe în zarea ireal de albă, ochii călătorului venit din ținuturile climei temperate căutau zadarnic profilul argintat al lunii. Doamna nopții n-are ce căuta peste întinderile finlandeze timp de șase luni. Acolo noaptea și ziua au alte alternanțe. Circa jumătate de an — doar întuneric. Restul — numai lumină. Cercul polar de nord taie Finlanda dăruindu-i la toate atractivitățile de care dispune această pitorească țară, una în plus; cea a zilei neîntrerupte în tot răstimpul solstițiului de vară.

Văzută din avion, capitala — Helsinki în limba finlandeză, Helsingfors în limba suedeză, folosită și ea foarte mult pe acele locuri — pare o aglomerare geometrică de căsuțe plutitoare în jurul unei uriașe nervuri de apă a cărei albăstrime trădează esența ei maritimă. Baltica nu-și întinde în van cele două brațe — Golful Finlandei și Golful Botnic — în jurul țării. Din vremi imemoriale marea a fost baza vieții finlandezilor. Pe vremea cînd populația era mai rară și cînd mina omului nu tăiase drumul terestru printre păduri, întregul trafic folosea marea, lacurile și rîurile nenumărate ale țării. Azi, călătorul venit cu avionul după ce a avut imaginea de ansamblu, se întîlnește, odată coborît din înălțimi, cu un alt aspect: bulevardele largi cu clădiri moderne, cu vitrine luminate de neon, cu restaurante în plin aer, cu multe zone de verdeață. Monumentele arhitectonice — majoritatea de dată relativ recentă — vorbesc de tinerețea orașului în formă și pe locul unde este azi. O curățenie exemplară a străzii, pe care trecătorii o apără cu o grijă meticuloasă, ca și o liniște în ciudat contrast cu circulația trepidantă de pe arterele centrale, adaugă noi elemente la nota generală de discreție a orașului.

În Helsinki nu poți merge pe jos în plimbare mai mult de circa o jumătate de oră fără a nimeri pe malul mării. Și din oricare din cele patru porturi ai pleca în plimbare cu vaporul și cu barca, ai avea aceeași bucurie a peisajului scandinav cu peninsule dințate, cu fiorduri stîncoase, cu insulițe punctate de tipice căsuțe de lemn, cu istmuri înguste. Din loc în loc, dintre stînci apar guri de turn străvechi și urme de ziduri crenelate. Sînt istoricele cetăți finlandeze prin care locuitorii de altă dată se apărau de invaziile vecinilor din spre apus. Sînt ceea ce numesc finlandezii *„Soumi-Linda"*. *Soumi* este numele țării în finlandeză. *Linda* înseamnă în aceeași limbă cetate.

O călătorie pe apă în jurul capitalei, trebuie să includă și un popas pe insula-muzeu „Seurasaari". După ce-a străbătut unul dintre cele două poduri de acces, călătorul se află dintr-odată transpus într-o așezare finlandeză din urmă cu sute de ani. Un mănunchi de căsuțe străvechi, strecurate printre pinii, care alcătuiesc și azi principala bogăție forestieră a întregii țări, o moară bătrînă de secole, o bisericuță de sat clădită din lemn și — într-un hangar — o corabie construită după modelul celor de care dispuneau wikingii. Toate istorisesc despre felul în care trăiau, în mijlocul codrilor, pe bucățele de pămînt mici ca niște confete, hrănindu-se doar din rodul ostenelilor lor de vînători și pescari, oamenii acestor locuri. De altfel, obiceiurile și virtuțile tradiționale ale poporului finlandez sînt remarcabil sintetizate de „Kalevala", celebra epopee națională intrată de mult în patrimoniul literaturii universale. Pe la începutul veacului trecut, un tînăr literat — Elias Lönnrot — a reunit într-o singură carte „runele", adică bătrînele cîntece purtate din așezare în așezare de trubadurii scandinavi. Așa s-a născut în forma ei cultă Kalevala. Ea alcătuiește o suită de întîmplări pline de tîlc în legătură cu o mașină magică dătătoare de bunăstare perpetuă și fericire. Făurită de meșterul fierar Ilmarinen din țara mitologică a Kalevalei, această mașină fusese furată și ferecată într-o văgăună de către tirana țării vecine — „Pohjola". Întreaga epopee este povestea rîvnei și eroismului eroilor populari conduși de blîndul și înțeleptul Vainemoinen, pentru recucerirea Sampoului. Epopeea datînd dinainte de perioada creștinării populației kareliene, a sintetizat în mitul mașinii miraculoase, întreaga hărnicie a finlandezilor. Mașina aceasta scoate arcuri, bărci, unelte de pescuit, pluguri; în unele cîntece ea e prezentată ca o moară inepuizabilă, dătătoare de făină și de sare; altădată e înfățișată ca putînd să dea direct ospețe. Legendara mașină simbolizează ocupațiile de bază ale finlandezilor: pescuitul și vînatul, agricultura și munca forestieră. Ea vorbește de dîrzenia acestor oameni tăcuți, care din generație în generație, au dus lupta pentru hrană, cu un pămînt puțin fertil, cu mări dezlănțuite și torenți necruțători, cu păduri dese și pline de sălbăticiune.

Sînt cu totul circa 4 milioane de locuitori în Finlanda. Cei din afara orașelor locuiesc în căsuțe stinghere, depărtate una de alta la zeci de kilometri și așezate pe malul nenumăratelor lacuri sau ape curgătoare. Pentru majoritatea dintre acești oameni, la zgîrcenia pămîntului se adaugă și altă tristețe — puținătatea lui. A fost o vreme cînd pe aici nu exista deloc pămînt pentru agricultură. Totul era acoperit de pădurile dese. Țăranul finlandez a defrișat cu eroism pămîntul de pe care scoate puțin grîu sau puțină secară. Cei mai mulți stăpînesc maximum două pînă la trei pogoane. O mînă de moșieri stăpînesc latifundii. Pe cei mulți sărăcia îi mînă pentru perioade întinse din an la munca pădurilor. Sînt harnici tăietori și modelatori ai lemnului. Sînt tot atît de îndemînatici vînători, consacrați în adevărate bătălii corp la corp (în care unica armă e vestitul pumnal finlandez) cu fiarele. Și cînd, în iarna cu noapte nesfîrșită, se întorc acasă, în singuraticele căsuțe de bîrne, locuitorii se așternla lucru casnic, dovedindu-și măiestria artistică. Cîntîndu-și melodiile armonioase din bătrîni, se pornesc să modeleze în lemn sau în acel material care pare cu totul nepreluc rabil și care este cornul de ren — bibelouri, pline de grație.

Pe asemenea tradiții populare, era firesc să se dezvolte și o artă cultă plină de expresivitate și personalitate. Arhitectura își are numele ei celebru în Karl Ludvig Engel. Literatura se mîndrește cu Alexis Kivi, primul dramaturg cult al Finlandei, poet liric și prozator. Și bineînțeles, muzica Finlandei așează în fruntea celor mai ilustre figuri ale sale pe universalul Sibelius. Datorită lui, intonațiile muzicii populare finlandeze, sufletul Kalevalei, au pătruns în tezaurul comun al umanității. Cele șapte simfonii, celebrul concert pentru vioară și orchestră, muzica sa de cameră, lucrările corale, micile piese instrumentale, figurează și în repertoriul interpreților noștri.

Dar, revenind la capitală, la orașul Helsinki, unde tineretul se va întîlni anul acesta cu prilejul Festivalului, aș vrea să mai adaug cîteva date istorice. Fundat în 1550 de către regele Gustav Vasa, la îmbucătura riului Vanda, orașul a cunoscut ciudatul destin al transmutării. Într-adevăr, pentru a se putea folosi drumurile comerciale, orașul a fost reclădit în 1640 pe istmul Veroniemi. La începutul veacului trecut un incendiu a ars pînă la pămînt căsuțele din lemn care alcătuiau bătrînul Helsinki. De atunci, din 1808, a început reclădirea în forma modernă care poate fi văzută astăzi.

Vizitatorii vor întîlni neîndoios pe străzile orașului pe mulți dintre harnicii ostenitori ai uzinelor din Helsinki-ul devenit și un important centru industrial al țării. Vor remarca la omul simplu bunăvoința cu care întîmpină pe străin, vor remarca neîndoios dragostea de pace care însuflețește pe finlandezul obișnuit și care îl face extrem de primitor în ciuda sărăciei acoperită de altfel de o scînteietoare curățenie. Vizitatorul va constata graba cu care finlandezul obișnuit e gata să se facă folositor oferindu-se cu simplitate să-l însoțească pe străinul rătăcit pe străzi, făcînd recomandări despre ce-i mai interesant de văzut și străduindu-se să facă șederea în Finlanda cît mai plăcută. Pentru noi, oamenii Rominiei, este o adevărată bucurie să constatăm că țara noastră este cunoscută, că autori cum este Caragiale, au fost aplaudați pe scenele capitalei, că literatura noastră e tradusă în finlandeză, că produsele industriei noastre sînt prețuite pe piața țării. Și pentru a încheia, aș vrea să citez cuvintele unui partizan al păcii finlandez pe care l-am cunoscut cu cîțiva ani în urmă în țara lui: „La noi, sînt multe încă de făcut pentru a îmbunătăți viața omului, pentru a îmbogăți așezările noastre cu ceea ce ar fi necesar tuturor; dar cea mai mare bogăție pe care am moștenit-o de la străbuni și pe care ne străduim fiecare s-o dezvoltăm, e dragostea de pace care însuflețește inima fiecărui finlandez de rînd".

L. SĂRĂȚEANU

ÎN ORAȘUL PETROCHIMIEI

(Urmare din pag. 1)

orașul Onești, așa cum arată acum în anul 1962. Ce secvențe ar cuprinde oare filmul? Să urmărim echipa — restrînsă— la lucru.

★

— Azi dimineață treceam pe lîngă blocul A 16, cînd aud un claxon insistent în spate. Întorc capul și văd o mașină cu număr de Bacău și pe șofer făcîndu-mi semne și strigînd: „Unde sîntem aici?" Pe stradă, îi răspund eu, crezînd că omului îi arde de șotii. „Nu, n-ai înțeles, dă el din cap înciudat. Ce oraș e ăsta?" Tovarășe, cam de dimineață ai mirosit țuica. Și știi, șoferii... N-ai mai fost niciodată la Onești?, i-am aruncat peste umăr, socotindu-l ametit. „Ba de fost am mai fost acum cîteva luni, și înainte mereu. Doar Bacăul e la o palmă de loc de-aici. Dar uite că mă fac de rîs. M-am rătăcit. Nu știu pe unde s-o mai iau. Nu mai dau de drum. Parcă era altfel..."

Dumirindu-mă că nu influența alcoolului e de vină, ci lipsa justificată de orientare, m-am îmbunat și i-am explicat șoferului, în cîteva cuvinte, cam care sînt noile trasee de circulație prin Onești...

Dacă întîmplarea i-ar fi relatat-o unul dintre membrii „echipei de filmare" — să zicem scenarist — celuilalt, ea ar putea fi reconstituită ca scurtă secvență, fiind pur autentică.

Ca și șoferul din Bacău, oricare alt vizitator al Oneștiului, care n-a mai trecut de cîtăva vreme pe-aici, ar avea exact aceiași senzație.

În amintire stăruie șoseaua pietruită, presărată de-o parte și de alta cu căsuțe pitice, mohorîte. Dincolo de pantă, un mănunchi de blocuri alcătuiau distinctiv „orașul nou".

În urmă cu numai doi ani, autorul reportajului de față observa „împerecherea de civilizație cu resturi ale vieții satului: fîntînile se învecinează cu robinetul nichelat, stropitoarele care colindă în zori pe străzi fac bucuria rațelor care au învățat să nu se mai sperie, boii păsesc agale pe lîngă „GAZ-uri" și motocicletele"...

Șoseaua pe care mulți și-o amintesc de acum doi ani sau chiar de mai curînd, a dispărut sub noile blocuri deja ridicate sau în construcție. Hotarul dintre „noul oraș" și satul vechi a dispărut și el. În schimb mai spre stînga, aproape de apa Tazlăului se-ntinde dreaptă, netedă strada magistrală a Oneștiului. Seara, lămpile cu neon cuprind ca-ntr-un abur transparent clădirile zvelte, colorate pastelat cu vinacet, vitrinele magazinelor aranjate îmbietor. O confruntare între fotografiile păstrate acum la muzeu, care înfățișează străvechea așezare moldovenească și schimbările ce-au transformat-o, e mai elocventă decît oricît de multe comentarii. Și nu-i greu de prins pe peliculă!

Dacă în 1960, planul viitorului oraș al petro-chimiei se mai discuta încă în perspectivă, astăzi multe dintre obiectivele lui sînt vii, pot fi văzute de-aproape. Celor 4 900 de apartamente în care s-au și mutat noii locatari, li se vor mai adăuga în 1962 alte 2 000. Cinematograful modern cu 450 de locuri, complexul de magazine, mai bine de 50 la număr — cele trei școli de cultură generală, complexul școlar petrol-chimie, unde se pregătesc viitorii specialiști ai industriei Oneștiului sînt practic împlinite. Nici spitalul cu arhitectură impunătoare și dotări speciale nu e doar un sul gros de planșe: construcția lui e avansată. Oneștenii vor putea vorbi peste circa o lună cu orice oraș din țară sau de peste hotare de la Palatul telefoanelor unde constructorii migălesc acum la finisaje. Panouri mari prefabricate, cofraje glisante, elemente spațiale — termeni pur tehnici cu care a început totuși să se familiarizeze multă lume, au pătruns la Onești ca elemente de tehnică nouă pusă în slujba grăbirii ritmului de construcție a noului oraș.

Hagazin reportaj

Cele cîteva secvențe ale presupusului film despre orașul Onești, sînt departe de a putea cuprinde amploarea și repeziciunea cu care se transformă această așezare înconjurată de apele Trotușului, Tazlăului și ale Cașinului. O notiță dintr-un ziar cotidian amintea printre altele că în ultimii șapte ani, populația a crescut aici de 15 ori. „Totuși, în cel mai rău caz, locuiesc două familii într-un singur apartament" — ne spunea mai deunăzi un inginer de la Intreprinderea de Construcții din Onești. Și totuși constructorii nu-și încetinesc lucrul. Orașul tinde să devină — și va fi în scurtă vreme — unul dintre orașele cele mai moderne, mai mari, ale țării.

Lia MIRON

Vedere din centrul orașului Onești

ÎN BAZINUL MOSTIȘTEA

(Urmare din pag. 1)

ceput să apară, ca un divertisment și plantele care formau malurile Mostiștei.

După cîteva luni de muncă continuă, cu călduri care s-au prelungit pînă la finele lunii noiembrie, răcoarea lui decembrie era binevenită, iar mirajul, care în tot cursul verii apărea mărit în aparate, acum era inexistent. Dogoarea verii care pătrundea în fiecare fibră era transformată acum într-o adiere de vînt care totuși prevestea că nu mai este mult pînă ce întinsurile vor fi acoperite de zăpadă.

Era în 5 decembrie 1961. Obișnuit ca pe lîngă sarcinile profesionale să scrutez întinsurile

Coastele mamutului în timpul deshumării

— admirînd piesajul — să examinez urmele în scoarța pămîntului răsturnat în brazde adînci făcute de tractoare, care din loc în loc scoteau la iveală relicve din ceramică provenită din straturile deosebite de cultură; am ajuns cu traseul tehnic la Mostiștea, în dreptul satului Codreni.

Aici, cu un an mai înainte, s-au terminat lucrările de construire a unui dig necesar crescătoriei de pește făcută pe un braț al Mostiștei.

Parcurgînd digul, am observat din loc în loc particule albe pe care, inițial, le-am socotit bucățele de calcar, pentru ca după o examinare mai atentă să constat că sînt de altă natură. Aceste bucățele, de mărimi diferite — pînă la volumul unui bob de mazăre — strivite între degete, se transformau într-un fel de pastă, similară cu pasta pe care am constatat-o în alte împrejurări, cînd am analizat oseminte găsite în jurul movilelor ce străjuiesc de milenii întinsurile cîmpiilor Bărăganului.

Călăuzindu-mă după aceste particule, m-am îndreptat spre locurile săpăturilor, așa cum au rezultat din împrăștierea lor în timpul cît pămîntul a fost transportat cu roabele, ajungînd foarte curînd să descopăr o bucată mai mare, cam de doi cm. lungime, pe care, examinînd-o, să constat că are striațiuni longitudinale, iar culoarea albă, mată, să-mi formeze certitudinea că sînt în imediata apropiere a unei rare piese dintr-un trecut îndepărtat.

Examinînd cu atenție taluzurile rezultate din săpătură, am observat apoi la baza unui taluz forma fină arcuită, a unui colț — imprimată în pămînt — care mi-a confirmat ipotezele și cu bucurie și grabă am început să sap cu mîinile în stratul de nisip, acolo unde am presupus că ar putea fi baza dintelui, pentru ca numai după 20 de cm. să iasă la iveală o măsea uriașă, cu maxilar cu tot. Am descoperit astfel, fără echivoc, unul din rarele exemplare din animalele preistorice, a cărui specie totuși nu eram în măsură să o determin.

Extinzîndu-mi examinarea — după ce am luat toate măsurile de a nu se mai călca pe un perimetru care să asigure păstrarea nealterată a fosilelor, am constatat că cei care au executat săpăturile, dacă ar fi fost supraveghiați ar fi putut observa comoara științifică peste care au dat, putînd astfel evita paguba produsă prin deteriorarea unui colț lung de circa doi metri și jumătate, a cărui fărîmițare mi-a ajutat totuși să ajung la descoperirea acestui exemplar.

Săpătura s-a oprit numai datorită întîmplării la un nivel care a păstrat restul scheletului care zăcea de zeci de milenii la o adîncime de 1,70 m.

În urma anunțului telefonic făcut imediat la Muzeul de istorie naturală Grigore Antipa, a doua zi a sosit șeful secției de paleontologie, Apostol Leonid și, însoțiți de secretarul sfatului popular Gurbănești, tov. Gh. Barbu, am consemnat într-un proces verbal veracitatea descoperirii.

În zilele următoare am luat toate măsurile de conservare și pază, împrejmuind cu sîrmă ghimpată întregul perimetru, acoperindu-l cu carton gudronat și cu un strat de pămînt protector, pînă la data cînd se vor întreprinde acțiunile de deshumare, care cer un timp favorabil și destul de lung, anunțînd în același timp și alte instituții și organe de stat.

La 3 aprilie a.c. au început lucrările de deshumare, conduse de tov. Apostol Leonid, care însoțit de tov. restaurator Nicolae Pușcaș au scos la iveală — cu munca migăloasă și plină de răbdare — următoarele părți de schelet:

— o măsea uriașă de mamut, jumătate din mandibula în care era prinsă măseaua, un omoplat, diverse coaste, bazinul aproape complet, două femure de mărimea unui om, un humerus, cubitus (braț), tibia și alte oase, care împreună cu celelalte care vor mai fi scoase vor putea duce, sperăm, la reconstituirea întregului exemplar.

Pînă în prezent, în întreaga lume nu s-au mai găsit din această specie de Mamutus trogontherii Polig suficiente părți de schelet de la unul și același individ, care să permită reconstituirea lui.

Această specie de Mamutus trogontherii Polig a trăit la noi în cursul Quaternarului, deci acum peste patru zeci de mii de ani. Studiile și măsurătorile amănunțite urmează să se întreprindă după terminarea operațiunilor de deshumare.

I. LUP

VILEGIATURĂ SUBMARINĂ ÎN „LUMEA TĂCERII"

(Urmare din pag. 1)

El afirmă că, după studiile făcute de specialiști, o locuință submarină ar costa mai puțin decît una terestră, cel puțin în ceea ce privește zidăria. Ea va fi ușor de construit, căci vor fi folosite materiale ușor de montat și cu greutate relativ mică.

În afară de intrarea prin tunelul de care am vorbit, fiecare locuință va dispune de uși de ieșiri direct în mare, pentru a înlesni plimbările sportivilor subacvatici fără ca aceștia să fie nevoiți să se mai urce cu ascensorul pe platforma centrală de la suprafață și de aici să se arunce în valuri.

Celebrul oceanograf plănuiește ca viitoarele locuințe submarine ce se vor construi la adîncimi mai mari, să fie prevăzute cu dispozitive pentru producerea și împrospătarea aerului, asemenea celor cu care sînt înzestrate submarinele atomice.

Trebuie să menționăm că fiecare „casă submarină" va dispune de tot confortul modern. Ea va fi legată de rețeaua electrică, de conducta de apă potabilă, de o centrală comunală, care va distribui apa caldă pentru bucătărie și baie, de o antenă comună pentru radio și televiziune, într-un cuvînt nu îi va lipsi nimic din cele necesare unui apartament situat în centrul unei metropole.

Inutil să mai adăugăm că fiecare locuință va avea ferestre mari, prin mijlocirea cărora locatarii vor putea „trăi în mijlocul minunatei faune marine", după cum a afirmat comandorul Cousteau. Această faună va fi atrasă pe „străzile" orășelului submarin de valurile de lumină ce se vor revărsa pe ferestrele caselor și din puternicele reflectoare colorate, care vor fi așezate la răspîntiile „străzilor" și în împrejurimile orășelului.

După părerea faimosului oceanograf, locuitorii unei case submarine vor avea și avantaje din punct de vedere al sănătății, căci vor trăi într-un mediu liniștit, vor respira un aer cît se poate de curat și vor fi feriți, datorită izolării, de diferitele epidemii ce bîntuie în lume.

E un proiect care ne amintește de romanele lui Jules Verne. Dar oare Nautilusul căpitanului Nemo și scafandrii autonomi descriși în celebra lucrare „Douăzeci de mii de leghe sub mări", nu au devenit o realitate a zilelor noastre? Vînătorii subacvatici care își trimit săgețile lor din puștile cu aer comprimat în „fiarele" adîncurilor ne îndreptățesc să credem că proiectul comandorului Jacques-Yves Cousteau este realizabil.

Realizabil în măsura în care bogățiile și resursele inestimabile ale planetei noastre vor putea fi folosite în folosul și nu pentru distrugerea oamenilor și a stadiului de civilizație la care au ajuns. Realizabil prin triumful, pe tot globul, a nobilelor idei ale păcii.

Atunci, proiecte ca ale comandorului Cousteau, și altele încă mai îndrăznețe, încă mai mult, mult mai mult în folosul bunei stări a omenirii, vor putea deveni realitate.

Florin AMIRA

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

CARBAXIN

În încăperea în care lucrez sîntem cu toții 11 oameni: 7 bărbați și 4 femei. Dacă ar fi să fac o statistică aș putea afirma că sîntem toți sănătoși. O durere de cap, o răceală sau un deranjament stomacal este cea mai de seamă performanță înregistrată în „unsprezecele" nostru. Treaba merge bine. Cît privește relațiile dintre noi, toți fumăm, jucăm la pronosport, așa că, aceste condiții îndeplinite, este firesc să domnească între noi o atmosferă de prietenie. Toate astea au fost însă pînă într-o zi. Lucrurile au început astfel:

— N-ai un antinevralgic?

— Pentru ce?

— Mă doare capul.

— Și pentru dureri de cap iei anti-ne-vral-gic!?

Da.

Interlocutorul meu clatină din cap dezaprobator, îmi ridică pleoapa cu degetul mare și mă privește în albul ochilor.

— Uită-te în sus!

— ...

— Acum în jos!

— ...

— Ehei! Dacă-ți închipui că un amărît de antinevralgic poate să te salveze, te înșeli.

— Dar n-am decît o banală durere de cap.

Tonul sever, grav și definitiv cu care mi se adresa atrase atenția colegilor mei care se strînseră în jurul nostru. Simțindu-se în centrul atenției generale X „medicul ad-hoc" începu să ne vorbească gesticulînd și acuzînd cu arătătorul.

— Dumneavoastră vă bateți joc de sănătate. Poftim! Dumnealui — și mă împunge cu degetul în piept — ia pentru dureri de cap anti-ne-vral-gic!! O întreagă industrie farmaceutică se străduie să ne dea cel mai miraculos medicament și dumnealui ia antinevralgic! Cu fățeală de scamator scoate din buzunar o sticluță pe care ne-o plimbă agale prin fața ochilor, apoi exclamă triumfal:

— Iată, s-a înăpturit minunea!

— Ce-i asta?... Ce ai acolo?

— Carbaxin! Pentru dureri de cap, pentru stări nervoase, pentru dureri de stomac, pentru boli de piele, pentru tot și toate... Într-un cuvînt o singură salvare: Carbaxin. Fiecare comprimat conține 0,40 g. bicarbonat de 2 — metil — 2 — n-propil — 1,3 — propandiol.

— ...!?!

— Dumneata nu vezi ce privire ai? Crezi c-ai să mai poți rezista multă vreme fără Carbaxin? Sau dumneata, auzi, auziți-l cum respiră, sau dumneata... Fixîndu-și prada cu o privire de gheață se îndreaptă către una din colegele noastre.

— Priviți acest ten. Nu este păcat să se distrugă în acest fel, cînd în schimbul unei cure cu acest miraculos medicament ar putea prin strălucire și finețe să rivalizeze cu... cu... — negăsînd termenul ideal de comparație desface larg brațele și dă din cap dezolat. Asta e! Fiecare din voi purtați ascunși cu viclenie germenii maladiilor care acum sau mai tîrziu vor izbucni cu furie mistuindu-vă.

Fascinați, toți 11 întindem mîna implorînd pastila salvatoare.

★

Au trecut mai bine de trei săptămîni din ziua aceea. „Unsprezecele" nostru ia cu furie Carbaxin. Curativ și preventiv înghițim cu sfințenie medicamentul providențial mergînd în monom cu pastila în mînă la robinet. Un nou capitol s-a deschis larg în bugetul nostru. Pentru ce? Unde vom ajunge? Nu știm încă.

Mircea ALBULESCU

„SAUNA"

„Sauna" — așa se numește celebra baie finlandeză. Nu există casă care să nu o posede. Sauna are principiul „băii turcești", baia de aburi, cu deosebire că aburul e uscat. Tradițional, „Sauna" funcționează într-o micuță cabană de lemn, de lîngă casă, așezată pe malul unui mic lac sau al unei ape curgătoare. O serie de pietre dispuse în piramidă într-un colț sînt încinse pînă cînd se înroșesc. Pe deasupra se așează lavița de lemn pe care se stă, primind aburul. Peste corpul bine încins se aplică apoi ușoare lovituri cu crengi pline de frunze de mesteacăn. În sfîrșit, ultimul moment al „băii" constă în scăldarea în lacul sau apa de lîngă cabană. Finlandezii nu renunță la această tradiție nici în cursul iernii chiar dacă pentru a intra în apă trebuie să facă o spărtură în gheață.

Curierul nostru

MIHAI UNGUREANU str. Horea nr. 12, Anina, regiunea Banat și GHEORGHE CHIRILĂ, T.C.M.C. Anina, regiunea Banat, doresc să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

OZANA R.: Este foarte greu să vă răspundem noi la o întrebare la care numai dv. singură puteți da răspunsul cuvenit. Cînd încercați să vă răspundeți, analizați-vă bine comportarea pe care o veți avea în relațiile cu oamenii. Poate că aici sînt unele cauze care au dus la situația actuală.

IULIANA D. G.: Se pare totuși că după atita timp și după lucrurile care s-au petrecut în acești ani, nu se mai poate realiza acum ceva sigur, ceva solid. Situația nu mai este aceeași care era în urmă cu cîțiva ani. De aceea noi sîntem de părere că el trebuie să rămînă acolo unde este acum. Orice pas făcut mai departe nu poate duce la nimic bun. În ceea ce vă privește socotim că este bine — dacă e posibil — să nu vă mai vedeți. Plecarea în altă pare ar fi acțiunea cea mai potrivită. În orice caz, relațiile pe care le-ați avut pînă acum trebuie curmate. Este necesar ca măcar acum să dovediți mai mult curaj, mai multă fermitate. Nu puteți tărăgăna la infinit o astfel de situație neindicată din toate punctele de vedere.

IULIA S.: Am primit schițele dv. care denotă o preocupare rodnică în domeniul desenului. Este bine să continuați în această direcție; muncind cu perseverență veți putea realiza multe lucruri frumoase. Socotim însă că este prematur să vă ocupați de modă la vîrsta dv. Pentru a realiza modele publicabile trebuie să cunoașteți multe alte lucruri. La vîrsta dv. asemenea cunoștințe sînt greu de căpătat și chiar nerecomandabile. Sînt multe alte subiecte de desenat din viața și activitatea dv.

ROMULUS: Noi sîntem în totul de acord cu hotărîrea pe care ați luat-o. Ați gîndit și judecat cu mult simț de răspundere diferitele aspecte ale problemei care vă preocupă și în cele din urmă ați ajuns la concluzia cea mai bună. Este adevărat că mai sînt oameni care se amestecă în lucruri care nu-i privesc. Toți aceștia trebuie combătuți ori de cîte ori se ivește prilejul. Fiți încrezători unul în altul, fiți buni prieteni, înțelegeți-vă și ajutați-vă reciproc și veți izbîndi.

M.C.: Indiferent de felul cum va evolua prietenia dv., noi sîntem de părere să mergeți la facultate. Prima preocupare trebuie să fie învățătura, pregătirea examenului de admitere. Și în aceste condiții însă noi socotim că puteți fi mai departe prieteni buni. Ar fi păcat să renunțați la viitorul dv. din cauza unor prejudecăți sau a unor acțiuni de moment negîndite. Mai gîndiți-vă și dv. și poate ajungeți la alte concluzii decît cele actuale.

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

Seben Usman e cunoscut ca unul dintre cei mai populari prozatori din Africa occidentală. El este autorul romanului „Fiul Senegalului" și al unui mare număr de povestiri din viața oamenilor muncii senegalezi.

Publicăm azi una dintre ultimele povestiri ale lui Seben Usman.

Sălbateca

Povestire de Seben Usman

Madamme a spus:

— Ne întoarcem în Franța și te luăm și pe tine Diuana.

Diuana, o tînără africană, slujea ca dădacă în familia unui funcționar colonial din Dakar; nu mai putea de bucurie și nerăbdare. Ca să meargă în Franța era necesar să-și scoată pașaport în care să se menționeze că tînăra dădacă s-a născut într-adevăr pe malul riului Cazamansc, în Senegal. Pentru obținerea pașaportului a trebuit să-și cheltuiască toate economiile. Dar fie! „Doar merg în Franța!" cînta micuța dădacă.

Diuana visa să vadă Franța, cea mai minunată dintre țări. Despre Franța sînt atîtea cîntece, este lăudată frumusețea și bogăția ei. Acolo te poți îmbogăți repede. Încă nu părăsise pămîntul african și Diuana se și vedea întorcîndu-se acasă bogată, ducînd în geamantan cadouri pentru toți prietenii...

Între timp, Madamme și-a amintit despre ultimul concediu petrecut în patrie. În colonie ea s-a obișnuit să comande slugilor africane. În Franța trebuie să plătească unei lucrătoare mult mai mult decît unei slugi de aici. Nu, mulțumesc! Acum ea va fi mai înțeleaptă și își va lua servitoare de aici.

În toți cei trei ani cît Diuana a lucrat în această casă, stăpîna i-a dat nădejdea că o va lua cu dînsa în Franța...

— Ai dat pașaportul stăpînului?

— Da, madamme.

Monsieur s-a întors pe la amiază. Soția l-a întîmpinat cu un creion în mînă, preocupată de calcule și însemnări.

— Hamalii n-au venit încă? — a întrebat nervos stăpînul.

— Vor fi aici la 2 și un sfert. Bagajul sosește la Marsilia odată cu noi. Trebuie să luăm și lucrurile dădacii.

...Opt zile pe mare. „Nu s-a întîmplat nimic deosebit" — ar fi scris Diuana, dacă ar fi avut un caiet de însemnări și, mai ales, dacă ar fi știut să scrie. Apă înainte, — apă la cîrmă. Nimic în afară de valuri, iar deasupra cupola cerească.

Marsilia. Monsieur a rezolvat repede toate formalitățile de debarcare. Mașina zbura pe țărmul albastru. Diuana privea cu jind spre vilele elegante de pe malul mării. Ce frumos! Se străduia să-și memoreze totul, pînă la ultimul amănunt. Va avea ce povesti acasă.

Peste două ore au sosit la Antibes.

...Au trecut zile, săptămîni... De trei luni trăia în Franța Diuana. Dar unde a dispărut veselia fetei? Acum nu mai rîdea. Ochii îi deveniseră întunecați, părea ca o trestie uscată. Aici trebuia să lucreze mult mai mult decît în Africa, — cît pentru trei. Franța, minunata Franță, trecea pe lîngă dînsa de-a lungul țărmului mării. Iar aici o grădină bătrînă și vilele vecinilor, acoperișuri între copaci. Aici fiecare stăpîn își trăiește viața lui, izolîndu-se de vecini.

Monsieur și Madamme plecau deseori, lăsînd în grija Diuanei pe cei patru copii.

— Trebuie să-i distrezi, spunea Madamme.

Cel mai mare dintre copii, foarte alintat, aduna o ceată întreagă de prieteni, organizînd jocul de-a „vitejii exploratori colonialiști". Diuana era pentru ei o „sălbatecă". Nu-i dădeau pace nici o clipă.

Diuana tușea. Se simțea singură, fără apărare. I se părea că respiră aer otrăvit. Totul se amesteca în capul fetei: visurile despre minunata Franță, speranțele pline de bucurie, jignirile și supărările zilnice. Aici era servitoare „la toate": bucătăreasă, dădacă la patru copii, spălătoreasă, guvernantă...

La vilă a venit la odihnă sora stăpînei. Diuana avea acum grijă de șapte persoane. Spre seară era atît de obosită, încît abia se ținea pe picioare.

Unde e Franța? Unde sînt orașele ei minunate, unde sînt oamenii buni pe care i-a văzut la Dakar, în filmele franceze? Întregul popor francez se reducea pentru biata servitoare doar la ieșirile capricioase ale copiilor, ale stăpînului, stăpînei și ale „mamzelei", sora stăpînei. Întregul teritoriu al Franței era cuprins în suprafața vilei.

Toate orizonturile largi ale visurilor ei feciorelnice se întunecaseră. Acum gîndurile îi erau ocupate doar de un singur lucru: culoarea pielii. Această culoare o îngrozea. Înspăimîntată ca o fiară sîngueratecă, s-a închis în sine... Nu avea cui să vorbească și adesea ori vorbea cu sine însuși. Monsieur și Madamme au luat hotărîrea solemnă de a duce pe Diuana la părinții lor, la Cannes.

— Părinții mei nu au idee despre bucătăria africană. Trebuie să fii la înălțime cu măiestria ta și să nu ne faci de rușine pe noi, africanii.

— Ascult Madamme, a răspuns timidă Diuana.

— Am comandat deja orez și cîteva păsări. Numai ai grijă să le prepari bine.

— Ascult, Madamme.

I se strîngea inima. A cita oară stăpînii o tîrăsc de la o vilă la alta, la prieteni și cunoscuți!...

Cînd Diuana servea masa, doamnele o priveau cu o teamă prefăcută.

La Dakar stăpîna era mai bună. Îi dăruia rochii vechi. Diuana ducea darurile acasă, se mîndrea că lucrează la „oameni mari"... Madamme era mai bună? Nu! Ea a vrut pur și simplu s-o atragă aici, în Franța. Iar aici nici un fel de atenție. Întreaga gospodărie era ținută de Diuana. Numai ce auzeai:

— Diuana, astăzi facem curățenie generală! Ai călcat rău albitura... Ai încălzit prea mult fierul de călcat... Ai ars gulerul cămășii lui Monsieur... Nu fi așa distrată!... Da, am uitat, coase nasturii la pantalonii lui Monsieur!

Ca o încoronare la toate acestea, Madammei îi plăcea să îngîne fata care nu pronunța prea bine unele cuvinte franceze. Deosebit de supărător era cînd stăpîna avea musafiri: intenționat își împletica limba, ca să-i fie mai clar acestei „negrese".

Era arătată ca un trofeu, ca o curiozitate de peste mare. Seara, cînd oaspeții „analizau psihologia africanilor", Monsieur și Madamme chemau din bucătărie pe „negresa lor". Aceste „demonstrații" răneau adînc sufletul fetei.

Trecuse a patra lună de cînd Diuana se afla în Franța. Din zi în zi era tot mai greu. Dar cel mai greu era duminica. Veneau oaspeții... Își invita prietenii Madmoiselle, sora stăpînei. Tineretul intra în vilă în cete. În următoarea duminică, noi oaspeți, gălăgioși, obraznici.

Diuana își amintea de pădurea iubită, tropicală, o compara cu tufele tăiate, fără viață din jurul vilei. Amintirile despre satul natal, despre viața în mijlocul oamenilor de acolo, ii aduceau lacrimi în ochi. Își mușca tăcută buzele.

— M-am vîndut, — repeta pentru sine Diuana. Dar tare nu pronunța nici un cuvînt. Diuana tăcea chiar atunci cînd se făcea auzit glasul strident al „mamzelei".

— Duna, — striga sora stăpînei, Duna!

Madmoiselle nu-și dădea osteneala să-i pronunțe bine numemele. Era mai capricioasă și mai arțăgoasă chiar decît Madamme.

— Duna, stringe aici! Duna, pentru ce n-ai făcut pînă acum acest lucru? Duna, de ce n-ai îngrijit grădina?

Diuana, scrîșnind din dinți, îndeplinea toate poruncile.

Odată, întorcîndu-se de la plimbare, Madamme a intrat în baie. Ieși de acolo imediat, cu fața congestionată.

— Diuana, Diuana! Cum ai murdărit baia!

— Nu eu, Madamme. Copiii...

— Copiii? Minți! Copiii mei sînt ordonați, sînt mult mai curați decît tine. Minți la fel ca toți africanii. Și nu-mi place acest lucru! Nu-mi plac mincinoșii, iar tu, ești o mincinoasă! Să cureți imediat baia, sălbateco!

Diuana a ascultat tăcută dar buzele îi tremurau. S-a urcat la etajul doi, în baie. Peste cîteva ceasuri a fost găsită moartă.

Judecătorul de instrucție a adus la cunoștință încă un caz de sinucidere între „cei veniți din colonii". În cronica întîmplărilor, gazeta locală a publicat cîteva rînduri: „La Antibes o negresă neurastenică și-a tăiat gîtul".

Traducere de I. SAFIR

OPERAȚII PE CREIER — FĂRĂ BISTURIU

„Boala lui Parkinson" a rămas, pînă în prezent, o boală misterioasă, împotriva căreia tratamentul medicamentos avea un efect aproape neînsemnat. E o boală cît se poate de neplăcută, deoarece tulburările pe care le dă (rigiditatea musculară și tremuratul) pun pacientul în imposibilitate de a mai desfășura vreo activitate.

Față de această lipsă de eficacitate a medicamentelor, specialiștii s-au gîndit, încă de acum cîteva decenii, să distrugă rău pe cale chirurgicală.

Greutatea consta însă în punerea în practică a acestei idei, deoarece operațiile pe creier erau considerate, pe atunci, drept o îndrăzneală nemaiauzită.

Astăzi, după cum se știe, lucrurile s-au schimbat, mijloacele perfecționate și tehnica chirurgicală au deschis calea neurochirurgiei moderne. Aceasta a obținut succese în tratamentul bolii lui Parkinson, succese ce au fost însă exagerate pînă la a socoti problema ca definitiv rezolvată.

În realitate, se rezolvase prea puțin, pentru că extinderea metodei chirurgicale de tratament a dovedit că, pe lîngă cazurile vindecate cu succes, se înregistrau și numeroase cazuri mortale.

Era evident că în aceste cazuri traumatismul chirurgical prezenta prin el însuși un risc destul de mare pentru bolnav, la care se adăuga riscul de a dăuna — dată fiind extrema micime a părții ce trebuia distrusă — în zone imediat învecinate, părți destul de delicate ale țesutului nervos cerebral.

De aici a rezultat scepticismul, justificat în mare măsură, care a înlocuit entuziasmul primelor încercări.

Ideea de a opera zona bolnavă din creier a fost însă menținută. S-a încercat însă să se evite folosirea bisturiului — care purta în multe cazuri răspunderea accidentelor survenite — să se evite deschiderea cutiei craniene, cu toate obișnuitele manipulări chirurgicale cărora li se datorau complicațiile mortale. Pentru aceasta, s-a recurs la unele artificii operatorii.

S-a început prin a se introduce printr-un mic orificiu făcut cu un sfredel în cutia craniană, o sondă foarte subțire și, cu ajutorul ei, s-a trimis în zona cerebrală ce trebuia distrusă o substanță chimică corosivă (alcool) sau anestezică (novocaină), într-o concentrație potrivită și în cantitatea minimă, necesară pentru a produce efectul dorit. Rezultatele obținute au părut mai bune, dar nu încă perfecte.

S-a trecut atunci la așa zisa electrocoagulare. Ea constă în introducerea — în locul sondei — a unui electrod a cărei extremitate ajunge exact la locul ce trebuie distrus. Această localizare se face printr-un procedeu special denumit stereotasă. Distrugerea zonei dorite se face printr-un curent electric ce poate fi dozat după voință.

O metodă și mai perfecționată constă în folosirea ultrasunetelor sau a razei protonice, cu ajutorul cărora se străbate cutia craniană lăsată neatinsă, fără să fie necesar să fie sfredelită.

Pe micul ecran

Note de telespectator

În zilele toride de vară oamenii caută răcoarea parcurilor, a grădinilor, a scenelor în aer liber. E greu să-l reții pe telespectator în fața micului ecran; programele trebuie să cuprindă tocmai aceste elemente pe care cetățeanul le găsește în afara zidurilor locuinței sale încinse de soarele lui Cuptor. Micul ecran trebuie să aducă în casa telespectatorului cel puțin iluzia că totul se petrece în cadrul răcoros de afară și că el, cel care privește din fotoliu, se află acolo — în grădină, la malul apei sau pe banca stadionului. Cu alte cuvinte, programele trebuie să capete un caracter estival, un specific de sezon.

Într-o măsură, studioul de televiziune a satisfăcut această necesitate, programînd aproape zilnic manifestările sportive atît de interesante care au avut loc recent în Capitală și care au reușit să mențină „săli pline" în fața micului ecran. După excelenta transmisie a finalei „Cupei R.P.R." — una din cele mai bune transmisii fotbalistice din acest sezon, minus comentariul prolix, adesea neprecis și cu excepția scoaterii din cadru a pitorescului final în care suporterii echipei militare au purtat pe brațe pe învingători — luni am putut urmări meciul dintre echipele R. P. Romînă și R.P.F. Iugoslavia, din cadrul campionatului mondial feminin de handbal în 7, iar marți, printr-o modificare a programului, au putut viziona repriza a doua a meciului internațional de fotbal „Steaua"—Selecționata armatei siriene, desfășurat în nocturnă pe stadionul Republicii. În sfîrșit, vineri — o surpriză foarte plăcută: transmisia meciului decisiv de handbal R. P. Romînă — R. S. Cehoslovacă.

Aceste emisii, fără îndoială, au un caracter estival și o serioasă priză la publicul telespectator. În categoria programelor de sezon intră desigur și emisiunile de muzică ușoară, mai frecvente în aceste ultime zile și — îmbucurător — mai bune. Ansamblul condus de Paul Ghenței a prezentat duminică seara un repertoriu înnoit, care a cuprins multe piese melodioase, iar soliștii — tenorul Ion Stoian, Ruxandra Ștefănescu și Norocel Dumitriu — au venit ei înșiși cu noutăți. Un program de 40 de minute — ideal pentru acest gen de emisiuni — am ascultat marți seara, în interpretarea unei excelente formații orchestrale condusă de pianistul Sile Vișan. Fără prezentare și fără prezentator — și emisiunea nu a pierdut nimic! — programul s-a desfășurat curgător, evidențiind calitățile interpretative ale soliștilor instrumentiști, Sile Vișan, Gabriel Mezei sau Nicolae Dumitrescu.

Și emisiunile pentru copii s-au străduit să se mențină în cadrul estival — relevîndu-se în acest sens valorosul reportaj filmat „În vizită pe litoral".

Mai de „gura sobei" ni s-a părut în schimb emisiunea de știință și tehnică, care a cuprins în principal două.... conferințe, debitate monoton și fără o susținere imagistică corespunzătoare.

Trebuie să ne arătăm surprinderea că în ultima săptămînă nu a fost prezentat nici un film artistic — ceea ce a sărăcit, în ansamblu, programul săptămînii. (Programarea, pentru săptămîna viitoare, a excelentei producții a lui Vittorio de Sica, „Hoții de biciclete", este o compensație pe care telespectatorii o merită...)

Dacă n-am văzut filme artistice, am urmărit — e drept — o peliculă realizată cu multă artă și cu un bogat conținut documentar și de idei, de către studiourile Mosfilm, special pentru televiziune. Este vorba de filmul „În lumea dansului", o frescă vie a dansurilor popoarelor de pe toate continentele, în interpretarea magistrală a artistului poporului Mahmud Esambaev, balerin cu o tehnică uluitoare și mim cu o rară forță de expresie coregrafică.

Șt. RADU

Din emisiunile viitoare

● DUMINICĂ 15 iulie, studiourile de televiziune vor transmite din sala Circului de Stat spectacolul „Elan și tinerete".

● ÎN CURÎND pe micul ecran va putea fi vizionat filmul „Revista pierdută", o emisiune de varietăți înregistrată pe peliculă — producție a televiziunii cehoslovace.

● DUPĂ CUM s-a mai anunțat, în cadrul emisiunilor dedicate marilor figuri ale culturii mondiale recomandate de Consiliul Mondial al Păcii a fi sărbătorite în anul 1962, studiourile de televiziune vor transmite un medalion consacrat marelui umorist american O'Henry. Cu acest prilej telespectatorii vor avea prilejul să vizioneze, în interpretarea actorilor Mircea Șeptilici și Mircea Anghelescu, schița dramatizată „Calif ul și pictorul".

● ÎNCEPÎND cu ziua de 26 iulie, studiourile de televiziune vor transmite — fie direct din sala de spectacole, fie înregistrate pe peliculă — concertele ansamblurilor populare de amatori care, timp de o săptămînă, se întrec la București în cadrul Festivalului de folclor al țărilor balcanice și din zona Mării Adriatice.

De la o duminică la alta...

Duminică 15 iulie

8.50 Gimnastica de înviorare la domiciliu. **9.00** Emisiune pentru copii și tineretul școlar: Telejurnalul pionierilor. „EXCURSIE CU... SURPRIZE". Scenetă muzicală de Virgil Sloenescu. Muzica de Nicolae Kiriculescu. Versuri de Aurel Felea. Întîlnire cu eroi din noile filme pentru copii. **10.30** Emisiunea pentru sate. Din cuprins: Telejurnalul satelor. Tribuna fruntașilor: Măsuri pentru intensificarea lucrărilor agricole de vară. Sfatul agronomului: arături adînci de vară. De la un meridian la altul. Muzică populară românească. Cîntă o formație condusă de Traian Tîrcolea. Soliști: Ana Balaci, Aurelia Constantinescu, Aurel Ioniță. **19.00** Jurnalul televiziunii. **19.15** „MUZICĂ DE VERDI" — scenariu de televiziune — emisiune realizată de Televiziunea sovietică. **20.00** Muzică din operete înregistrată pe peliculă. **20.30** Popas liric. **20.45** Program de romanțe. **21.15** Filmul documentar: „Al V-lea Festival republican al școlilor și instituțiilor de artă" — o producție a Studioului „Alex. Sahia". **21.30** „REVISTA PIERDUTĂ" — emisiune realizată de Studioul de televiziune din Praga. În încheiere: Ultimele știri și rezultatele sportive.

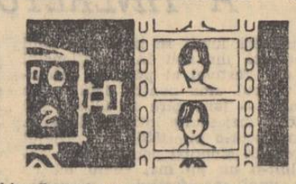

Luni 16 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.20** Program prezentat de orchestra de muzicuțe a Centrului școlar profesional construcții-montaj din București. **19.40** Tribuna economică: „Acumularea în trecut și astăzi" — de conferențiar universitar Dan Grindea. **19.55** FRAGMENTE DIN OPERE interpretate de studenți ai Conservatorului „Ciprian Porumbescu". În program: „Traviata" de Giuseppe Verdi; „Faust" de Charles Gounod și „Cio-Cio-San" de Giacomo Puccini. Interpretează: Elena Simionescu, Carmen Hanganu, Lucia Juvara, Ramon Santana Cardenas (Cuba), Antoniu Fussan, Dumitru Ilinescu, Haralambie Dumitrache, Ion N. Pop. Conducerea muzicală: Jean Bobescu, maestru emerit al artei. Regia artistică: Jean Rînzescu, artist emerit. În pauză — filmul documentar: „SCOICILE N-AU VORBIT NICIODATĂ — o producție a Studioului „Alexandru Sahia". În jurul orei **21.35** — TELESPORT. În încheiere: Ultimele știri.

Marți 17 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.15** Emisiune pentru pionieri și școlari: „Mîini îndemînatice". Filmul pentru copii: „MICUL CUBUS" — primit din partea Televiziunii sovietice. **19.40** Emisiune de știință și tehnică: Din realizările institutelor noastre de cercetări. **20.00** Emisiune de teatru: „JOCUL DRAGOSTEI ȘI AL ÎNTÎMPLĂRII" de Marivaux. În romînește de N. AL. Toscani. Interpretează un colectiv al Teatrului de Stat din Piatra Neamț. Distribuția: Orgon (Gh. Popa-Mija); Silvia (Ioana Manolescu); Lisette (Ileana Ionescu); Dorante (Traian Stănescu); Mario (Radu Voicescu); Arlechin (Constantin Coșa). Direcția de scenă Lucian Giurchescu; Scenografia Sanda Mușatescu. În pauze: Sfaturi pentru telespectatori. Ultimele știri.

Miercuri 18 iulie

17.00 Emisiunea pentru ciuburile din întreprinderi. Din cuprins: Telejurnalul săptămînii. Întrecerea socialistă la Uzina de mașini electrice din București. Din activitatea Cabinetului tehnic de la Uzinele „Strungul"-Arad. Dicționar tehnico-economic. Din creația cercului literar al orașului Turda. Muzică distractivă. Cîntă o formație instrumentală condusă de Costel Stîngaciu. Soliști: Mariana Terplan și Gabriel Gheorghiu. **19.00** Emisiunea pentru sate. Din cuprins: Buletinul lucrărilor agricole. Reportajul filmat: „La seceriș". Asigurarea bazei furajere. Emisiune literară: „Vara pe ogoare". Muzică populară românească. Cîntă orchestra „Lăzăr Cernescu" din Caransebeș. Soliști: Florentina Vlad, Ana Pacatius, Sofia Preda, Florentin Iosif și Dimitrie Chepeteanu.

Joi 19 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.20** Filmul pentru copii: „A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ" — o producție a Studioului cinematografic „București". **19.40** Filmul artistic: „HOȚII DE BICICLETE" — o producție a studiourilor italiene. Regia: Vittorio de Sica. Interpreți principali: Lamberto Maggiorani, Enzo Staiola, Linella Carel. **21.05** Muzică distractivă. Cîntă o formație instrumentală condusă de Dinu Șerbănescu. Soliști: Madelena Bazac, Gilda Doboș, Eugen Topilescu și Mihai Kingsburg. În încheiere: Poșta televiziunii. Ultimele știri.

Sîmbătă 21 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.15** „În vacanță" — emisiune distractivă pentru pionieri și școlari de Sadi Rudeanu și Horia Șerbănescu. **20.15** Emisiune de artă plastică: NICOLAE GRIGORESCU. **20.30** „În jața hărții". **20.40** Operetă în studio: „CÎND ADAM E ÎN CONCEDIU" de Nikolae Zolotonos Libretul de Artur Vilks și Osvald Kublauss Traducere și adaptare pentru televiziune de Lucia Pascal Distribuția: Adam (Marin Hudec); Gaida Prințe (Lucia Roic); Telma (Vali Niculescu Bugarin); Ianis Berzin (Mircea Nemeș); Pipsiis (Nae Roman); Ludis Mirga (Bimbo Mărculescu); Sisenis (Emil Popescu); Ivar (Toni Bulacicl); Berzin III (Arcadie Donos). În alte roluri: Ștefan Glodariu, Constantin Cociu, Ion Miclescu, Elena Ivan, Nicu Stănescu, Celea Decebal și Gh. Pufulete. Conducerea muzicală: Gh. Boldeanu; Coregrafia: Adriana Dumitrescu; Decoruri: Dimitrie Sbierea; Regia: Boris Stegărescu. În încheiere: Ultimele știri.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea primește vizita reprezentantului acestuia, Frank Trei gloanțe.

Posesorul vocii era un bărbat de vreo cinci zeci de ani, de statură mijlocie, chel și foarte gras. Purta niște ochelari uriași, în dosul cărora doi ochi mici se mișcau cu atîta repeziciune, încît ți se făcea frică să nu sară la un moment dat din orbite.

— Pune jucăria aia în buzunar, Frank! continuă el. Învață să te porți ca un om civilizat!

Încet, parcă în silă, Frank vîrî pistolul în buzunarul hainei, dar rămase cu mîna dreaptă tot acolo.

— Ce dorîți? întrebă rece O'Lea.

— Nimic, nimic! se grăbi să răspundă cel gras. Nu vrem decît să ne acordați cîteva minute din prețiosul dv. timp, pentru o mică discuție prietenească... Îmi dați voie să mă prezint: sînt Samuel Benett... avocatul Samuel Benett... Prietenii îmi spun Sam...

— Treaba lor! ripostă sec O'Lea.

— Ți-am zis eu că e obraznic, Sam, vorbi Frank. Nu merită să stai la taclale cu el! Trei gloanțe și...

— Gura, Frank! Domnul O'Lea este grijuliu în alegerea prietenilor săi și are dreptate. Perfectă dreptate!... Putem să ședem, domnule O'Lea?

Întrebarea era cel puțin 50 la sută de prisos: Frank se trîntise pe pat, cu fața în sus și cu mîna dreaptă mereu în buzunar. Avocatul luă și el loc într-un fotoliu, fără să mai aștepte încuviințarea gazdei. O'Lea renunță să-și mai pună haina și se instală alături de avocat. Acesta scoase din buzunarul vestei două țigări de foi și întinse una lui O'Lea.

O'Lea refuză cu un gest țigara. Avocatul tăie capătul trabucului său cu un briceag minuscul, apoi îl aprinse și pufăi de cîteva ori, umflîndu-și obrajii. În tot timpul ăsta, ochii lui mici și mobili se plimbau de la O'Lea la pereții tapisați în mătase albastră-pal, la patul din lemn de mahon, la scrumiera din cristal venețian și înapoi la O'Lea.

— Trebuie să coste o grămadă de bani un apartament ca ăsta, spuse el într-un tîrziu.

— Nu știu, nu l-am cumpărat, răspunse O'Lea.

— Sînteți foarte spiritual, scumpe domn. Frank, ai remarcat ce spiritual e domnul O'Lea?

— Spiritual pe naiba! Își bate joc de tine, Sam... Dar apartamentul, nu zic, e fain!

— Bernard Shaw, dacă nu mă înșel, spune undeva că un om cu adevărat spiritual se întîlnește mai rar decît o zebră fără dungi, continuă avocatul imperturbabil. Va fi o plăcere să discutăm afaceri împreună.

— Ce fel de afaceri?

— Cum să spun?... O colaborare între noi și dv. Eu și cu Frank îl reprezentăm pe dl. Mortimer... Jack Mortimer. Nu știu dacă ați auzit de el.

— Am auzit ceva azi dimineață... El l-a trimis pe Frank să...

Frank țîșni ca o panteră de pe pat. Ținea atît de strîns pistolul, încît i se înălbiseră încheieturile degetelor. Buzele lui subțiri, ca două linii violete, lăsau să i se vadă dinții mari și galbeni.

— Ascultă, săpunitule, lătră el, dacă mai aud un singur cuvînt de la tine în chestia asta...

— Frank, ești un dobitoc! interveni cu autoritate avocatul. Du-te și întinde-te pe pat!... Mortimer ne-a dat instrucțiuni foarte precise: mai întîi discut eu cu dl. O'Lea. Dacă nu ajungem la nici o înțelegere — ceea ce nu cred să se întîmple — intri tu în acțiune... Și te rog să nu mai întrerupi interesanta noastră conversație!

Mîrîind, Frank se duse la locul său. Cu un glas foarte blînd, avocatul se adresă din nou lui O'Lea.

— Vă rog încă o dată să-l scuzați, domnule O'Lea... Frank e un copil, un copil prost-crescut... Dar, între noi fie vorba, în problema aceasta are puțintică dreptate. Dv. greșiți cînd vă imaginați că el a avut un amestec în... hm!... în nefericitul accident pe care l-a avut Bill azi dimineață. Ați declarat și poliției că...

— De unde știi d-ta ce am declarat poliției?

— Noi știm tot, iubite domn! Absolut totul! Inspectorul Higgins este prietenul meu personal. Iar declarația pe care ați semnat-o, iat-o aci!

Și avocatul îi întinse o hîrtie lui O'Lea: era într-adevăr declarația pe care acesta o dăduse inspectorului.

— Vedeți că nu am nici un secret față de dv... Adevărul e că nu mă tem de eventuale indiscreții. Una din două: ori ajungem la o înțelegere, ori... hm!... se ocupă Frank de dv. Și într-un caz și în celălalt, nimeni nu va afla nimic de la dl. O'Lea, nu-i așa?

— Rămîne de văzut... Și, în definitiv, ce dorești d-le...?

— Benett... Samuel Benett... Îmi pare bine că abordați atît de direct esența problemei... Dacă îmi permiteți...

Cu un gest delicat, avocatul îi luă înapoi foaia de hîrtie și o rupse în bucăți mici pe care le puse în scrumiera de cristal.

— Așa!... Știți ce am făcut? Am distrus condamnarea dv. la moarte. O condamnare originală, iscălită chiar de mîna celui care urma să fie executat... Și ar fi fost păcat! Sînteți tînăr, simpatic, bogat... Și acum, stimate domn, la chestiune! Am venit să vă ofer protecție din partea d-lui Mortimer.

— Protecție? Împotriva cui?

— Împotriva d-lui Mortimer!

O'Lea se holbă la vizitatorul său:

— Nu înțeleg!

— Nu înțelegeți? E totuși extrem de simplu! Dl. Mortimer vă propune — contra plată, evident! — să vă ocrotească de dl. Mortimer!

— Tot nu pricep... Sînt doi Mortimeri?

— Nu! Nu există decît un singur Mortimer... în acest business, vreau să spun. Dl. Mortimer este gata să vă apere împotriva lui-însuși... După figura dv. nedumerită, văd că tot nu sesizați generozitatea acestei oferte... E adevărat că sînteți nou-venit în Statele Unite și de aceea nu sînteți la curent cu procedeele noastre. Cu îngăduința dv., o să încerc să vă explic.

Avocatul trase de cîteva ori din trabuc, învăluindu-se într-un nor opac de fum.

— Pălăvrăgești prea mult, Sam! spuse Frank, căscînd.

— Gura, Frank! Acum am eu cuvîntul... Mai tîrziu, poate ai să-l capeți și tu. Deși sper din adîncul inimii că nu va fi nevoie... Spuneați, d-le O'Lea, că ați auzit vorbindu-se azi dimineață despre dl. Mortimer... Poate că ați auzit și cu ce se ocupă domnia-sa...

— Da. Face trafic de stupefiante.

Avocatul începu să rîdă. Hohotele lui tăcute îi scuturau tot trupul:

— Ce amuzantă e imaginația publicului! Kipling spune undeva că o minciună este cu atît mai gogonată cu cît crede mai multă lume în ea... Nu, d-le O'Lea. Dl. Mortimer nu se ocupă cu traficul de stupefiante. Sau, în orice caz nu aceasta este principala sa specialitate. La începutul carierei lui, nu contest că domnia-sa a avut un oarecare amestec în introducerea și difuzarea în această țară a cîtorva mii de kilograme de opiu. Dar asta este o poveste veche. Poate că și acum, din cînd în cînd, ca să mai uite de greutățile vieții, dl. Mortimer se mai distrează puțin cu acest sport. Dar principala lui sursă de venituri este protecția... La noi, d-le O'Lea, protecția este mare lucru. Să ne imaginăm de pildă — vă rog să mă iertați, dar nu fac asta decît pentru a vă lămuri mai bine — să ne imaginăm că dv. sînteți un vînzător ambulant de fructe... Bun! Într-o zi, vin eu la dv., și vă ofer din partea d-lui Mortimer să vă protejez în schimbul modestei sume de 50 de dolari pe săptămînă. Dv. refuzați. Eu plec și peste un ceas vine Frank... Tot din partea d-lui Mortimer. Frank, după cum mi se pare v-am mai spus, e un copil prost-crescut și vă răstoarnă căruciorul cu fructe în stradă, calcă în picioare mandarinele și portocalele, zvîrle merele în canal și, dacă aveți imprudența să vă opuneți, vă trage o directă la bărbie care vă face să treceți pentru un ceas în lumea viselor... Bine, veți spune dv., dar în fiecare stradă se găsește un agent de poliție. Ei și? vă voi răspunde eu. Exact în minutele de care are nevoie Frank pentru această operație — e foarte priceput și expeditiv, vă rog să mă credeți! — agentul de poliție va avea o treabă importantă la celălalt capăt al străzii, nu va vedea și nu va auzi nimic... Bun! A doua zi, eu mă înființez iar la dv. și vă ofer din nou protecție din partea d-lui Mortimer. De data asta, însă, taxa e ceva mai mare: 75 de dolari pe săptămînă. Dacă sînteți un om încăpățînat, mă refuzați și a doua oară. Ceea ce înseamnă că Frank vă mai face o vizită, cu aceleași dezagreabile rezultate pentru dv. În ziua următoare, eu vă reînoiesc propunerea, dar — ați ghicit! — acum costă 100 de dolari pe săptămînă... Statisticile noastre dovedesc, dragă domnule O'Lea, că, în covîrșitoarea majoritate a cazurilor, ajung două vizite ale lui Frank (sau ale altora ca el) pentru a convinge pe cei mai îndărătnici fructari ambulanți.

(Va urma)

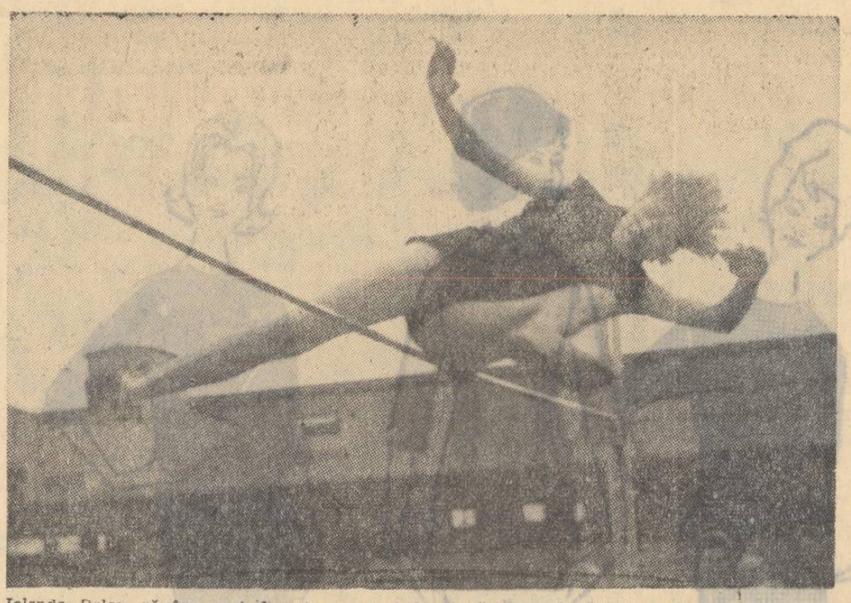

Iolanda Balaș rămîne mai departe cea mai bună săritoare în înălțime de pe glob. Campioana olimpică a început bine actualul sezon, al cărui obiectiv principal îl constituie pregătirea pentru Europenele de la Belgrad. Iolanda a sărit de nenumărate ori peste 1,80 m. ajungînd pînă la 1,87 m. A cîștigat concursuri de la Moscova și Varșovia, iar săptămîna trecută a fost aplaudată pe stadionul White City din Londra, de unde ne-a parvenit această fotografie, care ne-o arată trecînd, cu inimitabila sa grație, peste stacheta ridicată la șase picioare (1,83 m)

La sfîrșit de stagiune fotbalistică

Odată cu disputarea finalei Cupei R. P. R. stagiunea fotbalistică oficială 1961-1962 poate fi socotită virtualmente încheiată. Jocurile de calificare ale campioanelor de regiuni și meciurile amicale internaționale care mai sînt contractate, vor mai reține oarecum atenția. Dar temperatura normală, — fotbaliștii și sutele de mii de spectatori o vor recăpăta abia în a doua jumătate a lunii august, cînd se va relua campionatul și cînd va începe febra pregătirilor pentru participarea la marile competiții internaționale în care, în sfîrșit, sîntem angajați anul acesta: Cupa Europei interțări (dublu meci R.P.R.—Spania); Cupa campionilor europeni (dublu meci Dinamo București—Galatasarai Istanbul, în primul tur); Cupa cîștigătorilor de cupe (Steaua — cîștigătorul Cupei R.P. Bulgaria în primul tur) și cupa orașelor tîrguri (Petrolul, împotriva unui adversar încă nedesemnat).

Scurta perioadă de vacanță a început, așadar. Nu este, propriu zis, o vacanță, căci în actualitate au apărut o serie de probleme majore, cum este aceea a reimprospătării loturilor de jucători ale echipelor noastre fruntașe, folosirea judicioasă a jucătorilor tineri care s-au relevat cu prilejul turneului U.E.F.A. din primăvară sau, în fine, stabilirea unui program concret de măsuri pentru buna pregătire a echipei naționale și a echipelor de club care ne vor reprezenta în mai înainte amintitele competiții internaționale. În practică, aceste probleme sînt puternic legate între ele, — legate de măsurile generale pe care forurile competente le vor lua în acest răstimp, legate de perioada transferărilor.

Este puternic susținută, bunăoară, ideea constituirii unei echipe de categoria A din lotul de juniori care au cucerit turneul U.E.F.A. Asupra oportunității acestei idei părerile sînt încă împărțite între specialiști, dar ea merită o discuție și o soluție pînă la 19 august. Există, pe de altă parte, în aceleași cercuri de specialiști, susținători ai constituirii unui lot de selecționabili care să fie scoși de sub controlul cluburilor cărora le aparțin, pe o perioadă de 6 luni — pînă la disputarea, primului joc cu Spania — în care interval de timp lotul național să nu participe la jocurile de campionat. Și această propunere — discutabilă, după părerea noastră — merită deci discuția și o soluție judicioasă, care să țină seama de faptul că tocmai cluburile care vor da cel mai mare număr de jucători lotului național vor fi chemate să susțină meciuri internaționale de mare importanță, să țină seama și de considerentul tehnic nedezmințit că, totuși, cea mai bună școală pentru un fotbalist, mai ales pentru unul instruit, rămîne participarea la o competiție regulată cum, este campionatul.

Iată, prin urmare, cît de importante sînt problemele actuale ale acestei scurte vacanțe fotbalistice — cum spuneam, strîns legate de perioada transferărilor, care de astă-dată, sub egida directă a federației de fotbal, trebuie să constituie un mijloc nu numai tehnic, ci în special organizatoric, de pregătire a viitoarei stagiuni. Este, cu alte cuvinte, momentul ca echipele să-și alcătuiască efective puternice, să procedeze la o infuzie masivă cu elemente tinere valoroase, a echipelor și în primul rînd a celor angajate în competiții internaționale.

Mai există, la acest sfîrșit de stagiune, o sumedenie de probleme de ordin pur tehnic, pe care le ridică felul cum a fost respectat și însușit ansamblul de măsuri luate anul trecut în vederea redresării calitative a fotbalului. Nu este, acum, în intenția noastră, să le discutăm și nici măcar să le amintim. Aceasta, desigur, este o treabă a specialiștilor, a antrenorilor în primul rînd. Un aspect credem însă că trebuie să rețină în mod deosebit atenția: confruntarea amintitului ansamblu de măsuri cu orientarea actuală a fotbalului mondial, necesitatea de a nu rămîne în urmă. În măsură mai mică turneul U.E.F.A., în măsură mult mai mare turneul final al „Cupei Jules Rimet", au evidențiat tendința de organizare a jocului în vederea acoperirii mai sigure a liniilor de fund, dar în același timp, multilateralizarea aptitudinilor jucătorilor, astfel ca în orice post ar fi pus, să contribuie, în egală măsură, la apărare și contraatac.

Dar despre toate acestea, consfătuirea tradițională a specialiștilor care se intrunește la sfîrșit de stagiune va discuta, fără îndoială, pe larg.

Oricum, încheierea stagiunii și pregătirea celei noi, menită să aducă mult așteptata cotitură și reafirmare pe plan internațional a fotbalului nostru, prilejuiește preocupări și eforturi pe care vom mai avea prilejul să le consemnăm în vara aceasta.

Scîncetele sugarului și răbdarea părinților

Cu cîtă bucurie așteaptă părinții venirea pe lume a copilului, un nou membru al familiei, un tînăr vlăstar de mult dorit.

N-a trecut însă decît puțin timp de cînd familia e mai numeroasă și părinții observă că ceva s-a schimbat. Tatăl vrea să lucreze și deodată niște scîncete, urmate de țipete îi întrerup munca. Se oprește mirat din lucru și,... zîmbește: „e copilul". Dar n-apucă bine să se apuce iar de treabă și copilul țipă din nou. Tatăl începe să se enerveze. „Ce? Oare n-o să mai am liniște din cauza copilului?"

Răbdarea părinților însă e pusă la grea încercare îndeosebi noaptea cînd vor să doarmă. Nici n-au ațipit bine și copilul îi scoală cu scîncetele sale. În unele nopți parcă dinadins copilul mult așteptat nu vrea sub nici un motiv să-și lase părinții să doarmă. Țipă într-una și orice i-ar face părinții nu vrea să se liniștească. Tatăl se adresează mamei: „Liniștește-l dragă, odată!" — și așteaptă din partea acesteia soluția salvatoare. Iar mama caută într-adevăr să facă totul pentru ca țipetele copilului să nu-i mai deranjeze somnul. Și atunci recurge adesea la cele mai nepotrivite mijloace: îi dă copilului să sugă chiar dacă nu a sosit ora potrivită pentru supt, îl alăptează de mai multe ori pe noapte, îi bagă o suzetă în gură, îl leagănă, îl ia în brațe, îi cîntă...

Orice, numai să se liniștească copilul. În fine, copilul tace. „Am găsit soluția" își zice mama mulțumită. Dar vai! Peste puțin timp copilul începe din nou să țipe. S-a dus liniștea mea și pace, își spune tatăl resemnat. Iar mama încearcă noi și noi mijloace de liniștire a copilului, din ce în ce mai nepotrivite. Dacă părinții ar ști că pentru a liniști copilul nu trebuie găsite „soluții", ci trebuie îndepărtată cauza reală a țipetelor sale — nu s-ar mai frămînta atîta.

Într-adevăr, copilul sănătos nu țipă niciodată fără motiv. Dacă s-a udat, el țipă fiindcă îl supără umezeala. Nimic mai simplu decît a-l schimba și copilul se liniștește. Alteori copilul stă într-o poziție incomodă sau îl supără vreo cută. El nu poate vorbi, nu-și poate spune necazul. Și atunci țipă. Dacă părinții l-ar ridica și i-ar potrivi scutecele, copilul drept mulțumire ar fi liniștit și i-ar lăsa să lucreze sau să se odihnească. Uneori o simplă firimitură de pîine ajunsă între cămășuță și pielea înțeapă copilul. În alte cazuri, țipă cu disperare și bate din picioruțe pentru că în intestinele sale s-au adunat multe gaze. În acest ultim caz, copilul se liniștește dacă este așezat într-o rînă sau cu burtica în jos. Feriți-vă însă de a-i lega picioruțele sau a-i înfășa strîns. Va țipa și mai tare. Puteți folosi de asemenea un termofor sau pur și simplu un săculeț cu sare încălzită pus pe burtică, îi puteți face o baie caldă sau o clismă cu ceai de mușețel.

Feriți-vă însă de a recurge, pentru asigurarea liniștei, la folosirea oricărui mijloc de potolire a copilului. Pe lîngă faptul că liniștea copilului e de scurtă durată, după care va începe din nou să țipe și să scîncească, o serie întreagă de mijloace „liniștitoare" sînt de-a dreptul dăunătoare. Dacă îl obișnuim să adoarmă legănat, în cîntece sau în brațe, numai din dorința de a-l face să nu mai țipe, aceste obiceiuri rele se vor fixa, iar pe viitor copilul nu va mai putea adormi fără a fi luat în brațe, fără a fi legănat sau fără a auzi un cîntec.

Sînt și părinți pe care țipetele copilului nu-i supără. Dimpotrivă. „Lasă-l să țipe flăcăul tatii, să-și dezvolte pieptul și vocea" — zice tatăl. Cît e de greșită această părere! Țipetele copilului nu sînt firești, iar sugarul care țipă des nu are somnul adînc și liniștit, ceea ce îi slăbește sistemul nervos și întîrzie creșterea și dezvoltarea sa.

Atunci cînd copilul nostru țipă, trebuie să căutăm cauza acestor țipete, să o îndepărtăm și să nu ne abatem niciodată de la regulile stabilite pentru creșterea și educarea lui igienică.

M. V.

magazin medical

ARSURILE PIELEI

Flacăra, lichidele fierbinți și aburii, metalele incandescente, unele substanțe chimice (baze și acizi) pot produce arsuri ale pielii ca și soarele la imprudenții care vor să se „bronzeze" în 2—3 zile la strand sau la mare.

Arsura pielii nu este gravă prin adîncime, ci prin întinderea ei: arsura care depășește o anumită întindere poate duce la moarte în cîteva ore.

Ce nu trebuie făcut la o arsură întinsă?

Să nu se smulgă vestimintele de pe ars; să nu se atingă suprafețele arse; să nu se rupă băsicile (veziculele) cu lichid care se formează la suprafața pielii arse; să nu se toarne nimic peste o arsură murdară sau murdărită.

Ce trebuie făcut la o arsură întinsă?

Dacă spitalul este departe, accidentatul trebuie învelit bine cu pături (bolnavul arșî pierd repede și mult din temperatura corpului) puse peste vestminte și transportul să fie făcut sub îngrijirea medicului.

Dacă spitalul este foarte departe și s-ar pierde mult timp cu transportul pînă ca arsul să-și primească primele ajutoare, atunci se duce bolnavul într-o cameră aerisită și bine încălzită, i se taie vestimintele cu foarfeca și se începe tratamentul arsurii: se curăță cu multă blîndețe murdăria din jurul arsurii cu alcool sau benzină, iar arsura se acoperă cu un cearșaf, o ruină sau o bucată de pînză foarte curată, fie uscată, fie muiată în ceai tare. Apoi se acoperă cu pături, ca să-i fie cald. Bolnavului trebuie să i se dea să bea mult, apă, ceaiuri, siropuri etc.

Arsurile ușoare, de întindere mică, se curăță de murdăria din jurul lor cu benzină, alcool, eter sau numai cu apă și săpun. Suprafața arsă se curăță de murdărie cu o bucată de tifon sau pînză foarte curată (fiartă) și apoi se aplică pe ea o substanță grasă, ca untdelemn, ulei de vaselină, unt etc. Peste ea se pune un pansament fixat cu un bandaj improvizat.

Arsurile murdărite cu pămînt, mai ales la țară, pot fi infectate cu microbul tetanosului (tăcărița), așa că acești bolnavi trebuie să facă și sero-vaccinarea antitetanică.

Arsurile datorită acizilor (sulfuric, clorhidric, apă tare etc.) trebuie spălate cu o cantitate mare dintr-o soluție slabă de hipermanganat de potasiu. Arsurile produse de baze (sodă caustică, hidrat de sodiu) trebuie spălate cu apă amestecată cu oțet. Iar în ambele cazuri, dacă ne lipsește hipermanganatul sau oțetul, apa simplă turnată din belșug face o spălare bună și antrenează cu ea substanța chimică caustică.

Dr. GH. LINCA

MOZAIC

● *FERENC SIDO, renumitul jucător maghiar de tenis de masă, s-a retras din activitatea competițională la vîrsta de 39 de ani. Timp de aproape 20 de ani el a reprezentat de 200 de ori culorile maghiare în competițiile internaționale. În acest răstimp Sido a cîștigat 9 titluri de campion mondial și 3 titluri de campion al Europei, în diverse probe.*

● *ANGAJAT anul trecut la Fiorentina, fotbalistul turc Can Bartu este pe cale să fie concediat. Dar lui Can îi vine greu acum să se întoarcă la Istanbul unde plecarea sa frauduloasă a fost primită cu multe proteste. Așteptînd verdictul patronilor săi, Bartu caută totodată un alt angajament, dar de data aceasta nu ca fotbalist ci ca baschetbalist, pe motivul că a jucat odată în echipa reprezentativă de baschet a Turciei.*

● *FOSTUL recordman francez la săritura în înălțime Georges Damitio este de anul acesta jucător profesionist de rugbi XIII. Dar n-a reușit să susțină mai mult de trei meciuri în șase luni. Prima oară el și-a luxat umărul, a doua oară a suferit o entorsă la genunchi, iar în al treilea meci a părăsit terenul cu două coaste rupte.*

● *CELEBRUL internațional brazilian de fotbal, Manuel Francisco dos Santos, cunoscut mai mult sub porecla de Garrincha, are mari supărări. Numele lui se stinge pe terenurile de fotbal. Într-adevăr, Garrincha are șapte copii și toți șapte sînt... fete!*

● *RECENTUL învingător al Turului ciclist al Austriei, Adolf Christian este în vîrstă de 28 de ani. Profesionist în 1957, el s-a clasat pe locul trei în Turul Franței cîștigat de Anquetil. Deceptionat însă de atmosfera ciclismului profesionist Christian s-a reîntors la Viena, reluîndu-și vechea lui meserie de tapițer. El a redevenit amator și anul acesta a început o nouă carieră sportivă, participînd la Cursa Păcii. Într-o declarație făcută ziariștilor austrieci Christian l-a remarcat pe tînărul ciclist romîn Ion Ardeleanu care în șase din cele opt etape ale Turului R. P. Ungare a sosit cu primul pluton.*

● *ZIARELE americane au publicat recent o fotografie, înfățișînd un automobil de curse care zboară pur și simplu prin aer. Nu era însă vorba despre descoperirea unui automobil zburător, ci despre accidentul care a avut loc în timpul desfășurării cursei de 100 mile de la Langhorn (Pennsylvania), în cursul căruia pilotul Hugh Randell a încetat din viață.*

● *INSPECTORII fiscului suedez urmăresc nu numai pe fostul campion al lumii de box Ingemar Johansson, care a devenit „celebru" prin subterfugiile sale pentru a nu-și plăti impozitele, ci și pe alți 200 de sportivi, în majoritate jucători de fotbal și de hochei pe gheață, care datorează fiscului impozite în valoare de 500.000 coroane.*

● *ECHIPA engleză de fotbal Manchester City s-a prezentat la meciul de campionat cu Birmingham, avînd în centrul liniei de atac pe Glyn Pardoe, în vîrstă de 15 ani. Pardoe era numai cu 158 de zile mai vîrstnic decît cel mai tînăr fotbalist englez care a activat în divizia I-a. Aceasta s-a întîmplat în anul 1929, cu Albert Geldard de la Bradford.*

Recentele campionate mondiale de gimnastică disputate la Praga s-au încheiat cu o categorică victorie a sportivilor sovietici — care de mai mulți ani domină arena internațională și în această frumoasă disciplină. În clișeu, Larisa Latînina, într-o grațioasă figură la bîrnă.

NU-I AȘA?

A doua ediție a campionatului mondial feminin de handbal în 7 a intrat în faza decisivă.

După cum ne putem da seama pînă la ora de față (scriu aceste rînduri joi dimineața, după meciul R.P.R.—R.P. Ungară) în cursa pentru titlul suprem au rămas, practic, patru candidate, de altfel singurele neînvinse în turneu: R.S. Cehoslovacă, actuala campioană mondială—Danemarca, R.P.F. Iugoslavia și reprezentativa țării gazdă.

Este de la sine înțeles că atenția noastră se îndreaptă în special asupra celei de a patra echipe, pe care mulți comentatori autorizați o văd de pe acum în finala marii competiții. Încercînd să observ pe cît posibil echilibrul necesar între dorință și realitate, trebuie să mărturisesc că, după opinia mea, evoluția selecționatei romîne, inegală și contradictorie, nu oferă pînă în prezent toate garanțiile în această direcție. În meciul cu Iugoslavia — incontestabil, una dintre cele mai dificile adversare — ca și în prima repriză a întîlnirii de miercuri după amiază, formația noastră a vădit numeroase lipsuri, îndeosebi de ordin tactic, fiind nevoită să lupte din greu pentru egalitate sau pentru o victorie la limită, deși ar fi avut posibilitatea să tranșeze favorabil, de o manieră concludentă, ambele dispute.

Așa, de pildă, la scorul de 2-1 în partida cu R.P.F. Iugoslavia, cînd oaspetele intraseră într-o derută evidentă, răminînd de cîteva ori și în inferioritate numerică, coechipierele Irinei Hector s-au hazardat în acțiuni pripite, punînd accentul pe contraatacuri fără orizont, ceea ce a facilitat misiunea apărătoarelor masate în fața porții lui Istvanovici. Nu cred că mă înșel, considerînd că, încă din prima repriză a acestui meci — pe care n-ar fi exclus să-l vedem reeditat duminică seara — echipa noastră, cu un plus de stăpînire de sine și cu o mai judicioasă (dar mai puțin zgomotoasă și iritantă) îndrumare de pe banca antrenorilor, putea să-și asigure un avantaj de 2-3 puncte, punîndu-se astfel la adăpost de teribilele emoții prin care i-a fost dat să treacă (de spectatori, ce să mai vorbim!) pînă-n ultimele secunde ale jocului.

Sigur — vor zice specialiștii — dumneavoastră, comentatorilor, vă vine lesne să vorbiți „de pe margine", dar la să vă vedem pe teren, mai ales în prezența unei mize de asemenea importanță!

Replica ar fi, în bună măsură, îndreptățită — și totuși... Totuși, e foarte greu să admiți repetatele erori de ordin elementar ale unor jucătoare cu o vastă experiență internațională, cu un palmares strălucit, cu o pregătire fizică excelentă și, în fine, — argument de loc neglijabil — cu aportul unui public generos și entuziast, ca de obicei. Adevărat, portarul nostru a salvat cîteva goluri gata făcute și mi se pare că n-avem dreptul să i le imputăm pe cele parabile; dar ce putem spune despre frecventele sale deschideri în adîncime cu adresă specială „la adversar"? E absolut clar că o minge pierdută în asemenea condiții ponte fi decisivă pentru rezultatul final, antrenînd după sine un dezavantaj ipotetic de 2 puncte: cel pe care l-am fi putut înscrie și cel pe care l-am primit, din proprie eroare. De asemenea, apreciind cum se cuvine aportul remarcabilei realizatoare care este Ana Boțan, nu putem trece prea ușor peste faptul că ea a ratat trei lovituri de la 7 metri în tot atîtea momente-cheie ale meciurilor cu Iugoslavia și Ungaria.

Făcînd aceste observații — de altfel, de loc inedite — mă gîndesc că este încă perfect posibil ca lipsurile cu pricina și altele asemănătoare, să fie remediate fără întîrziere. Ar fi de dorit ca purtătoarele culorilor patriei în întrecerea cu cele mai bune handbaliste din lume, să aibă prezent în memorie exemplul glorioșilor cîștigători ai Turneului U.E.F.A. din primăvara acestui an. Și ei, precum bine se știe, au trecut prin momente grele — chiar mult mai grele — mai ales la începutul competiției. Ulterior, trăgînd cele mai utile concluzii, tinerii fotbaliști au găsit resursele necesare pentru a triumfa în primul rînd asupra propriilor slăbiciuni și, ca urmare, asupra tuturor adversarilor.

Alături de sutele de mii de suporteri din întreaga țară, urez din toată inima fetelor noastre să adauge și ele o nouă și răsunătoare victorie la cununa de lauri a sportului romînesc.

Și — nu uitați — cînd fetele vor...

Dan DEȘLIU

• VARIETĂȚI • VARIETĂȚI •

Omul cu pistolul

„Cel mai bun arbitru din lume" trăiește în Columbia și numele lui este Julio Sundheim.

În cursul unui meci pe care l-a condus la Bogota, Sundheim a uimit pur și simplu pe jucători și spectatori. Imediat ce echipele s-au aliniat pe teren și au salutat publicul arbitrul și-a descheiat tacticos nasturii de la jacheta lui neagră lăsînd să se vadă un pistol care-i atîrna la brîu. Cu mișcări la fel de liniștite el a scos arma din tocul de piele, a îndreptat-o spre pămînt și a tras un foc. Apoi, a pus revolverul la loc, și-a încheiat jacheta și a fluierat începutul meciului.

După cum au afirmat ziariștii columbieni „niciodată pînă atunci în Columbia nu s-a mai văzut un meci de fotbal atît de frumos și, mai ales, de liniștit, ca acela condus de Julio Sundheim..."

Numai doi din 6.000

Aproape 6.000 de răspunsuri au fost primite la concursul ziarului „Komsomolskaia Pravda", care a cerut cititorilor săi să indice pe cîștigătorul turneului candidaților de la Curaçao și numărul de puncte pe care îl va realiza acesta. Numai doi concurenți: A. Baturina din Kostroma și N. Makorov din Perm au dat răspunsul exact: marele maestru sovietic de șah Tigran Petrosian cu 17,5 puncte.

Concursul nostru sportiv cu premii

133 de concurenți au indicat toate răspunsurile exacte

(Urmare din pag. 1)

își vor disputa premiile aflate în joc.

Și acum cîteva observații interesante, extrase din lectura scrisorilor trimise de concurenți.

Participanții au fost de toate ocupațiile și de toate vîrstele, de la elevi de școală elementară și pînă la pensionari — dovadă a universalității și popularității fotbalului. Aproape toți concurenții și-au exprimat satisfacția pentru organizarea concursului și au stăruit pentru organizarea lui și în anii viitori.

Majoritatea pronosticurilor au indicat drept campioană republicană echipa „Petrolul", probabil pentru prestigiul de care se bucură printre iubitorii fotbalului formația din Ploiești, și, mai probabil, pentru locul fruntaș pe care această echipă îl ocupa în clasament la reluarea campionatului. Multe pronosticuri favorabile au întrunit, de asemenea Dinamo-București (care le-a și confirmat) și Steagul Roșu din Brașov (care le-a dezmințit). Au mai fost indicați campioni Progresul (de 10 ori), Rapid (de 3 ori) și Steaua (de 4 ori), aceasta din urmă în ciuda locului slab pe care-l ocupa în martie (locul 10, la 7 puncte de lider).

În ce privește retrogradările din A, Metalul Tîrgoviște și Dinamo Pitești au fost indicate pe aproape toate răspunsurile. Jiul și Minerul au figurat în egală măsură pe buletinele participanților, ceea ce a fost de asemenea un pronostic just. Să nu uităm că Minerul își datorează menținerea în categoria A, victoriei cu 1—0 obținută la Petroșeni asupra Jiului — unica victorie în deplasare a formației din Lupeni în tot campionatul recent încheiat.

În ce privește promovarea în A, echipele Farul Constanța și C.S.M.S.-Iași au obținut cele mai multe sufragii. Cîtiva concurenți au mai indicat Poiana Cîmpina, C.S.O. Craiova și Dinamo Galați. În schimb, C.S.O. Crișana a avut contracandidați serioși în C.S.O. Baia Mare și C.S.O. Timișoara. Pronosticuri, în general, juste. Bizare ni s-au părut însă pronosticurile unor concurenți care au indicat ca echipe ce vor promova în A, pe Corvinul Hunedoara și Rapid Tg. Mureș — echipe care, după cum știți, au retrogradat și din categoria B. Dar patriotismul local al suporterilor ne-a dat prilejul constatării unor ciudățenii încă mai mari și faptul nu trebuie să surprindă.

Și acum, iată lista celor 133 de cititori care au dat răspunsurile exacte (între ei, Florian C. Marinescu și Elias Schwartz au trimis cîte două variante exacte):

Participanții care au indicat toate rezultatele exacte la concursul sportiv organizat de revista „Magazin"

Teodor Popa — str. Cezar Boliac nr. 113, Corabia, reg. Oltenia; Mihai Dracea — str. Al. I. Cuza 119, Craiova; Ionel Ghidarcea — Craiova; Oprea Frunză — Bd. Lenin nr. 106, bloc 9, scara B, Brașov; Ilie Rădulescu — Bd. Lacul Tei 121, București, Nicolae Truța str. Rozelor 15 Tg. Mureș; Gh. Bobolea — str. Iliasa 24, Reșița; Gădri Ana și Ciocola Laurența — str. Mănăstur 38, Cluj; Francisc Petricică — str. K. Marx 27, Pitești; Romîndașu Gh. Marian — Cvartalul IV, scara 3, et. 1, Onești; Isîi Isaian — com. Bărăbanți, raion Alba Iulia — Hunedoara; Vasile Atta — str. Gh. Doja, 12, Cîmpia Turzii; Grigore Florescu — str. Aurel Vlaicu 6, Sibiu; Ioan și Olga Goanță — str. Popovici Berceanu 58, Timișoara IV; Ion Geogea — str. Goidu 35 Oravița; Francisc Vidican — Calea Ardealului 444, Rodna raion Lipova regiunea Banat; Kemenes Armeniu — Hodoșa, Farmacia nr. 34, raion Toplița; Marinescu C. Florian — str. Bradului 3, Buzău; Marinescu cu C. Florian — str. Bradului 3, Buzău; Virgil Ionescu — str. Florin Protopopescu 9, A. Constanța; Gh. Ciobanu — Bd. Republicii 13, Moreni, raion Cîmpina; Andreas Karsiotis, Ioan Parincu, Gabor Vostoban — studenți str. 23 August nr. 24, Iași; Rîpă Constantin — str. Ion Creangă 49, Iași; Hugo Fischman, — str. Vorosmarti 11, Satu Mare; Olimpiu Sîrbu — Uzina Chimică Rîșnov, reg. Brașov; Gavril Brotea — str. Ecaterina Teodoroiu 1, Dej, reg. Cluj; Constantin Murgășanu — G.A.S. Pîscu Sadovei, raion Segarcea, reg. Oltenia. Filip I. Simion — P-ța Tolbuhin 4, I, Timișoara; Mariela Manea — str. Karl Marx, 20, Cîmpina. Mihai Georgescu — str. Slătineanu 34, raion 30 Decembrie București; Dan Butnaruc — str. Ion Creangă 52, Iași; Mihaela Bobe — Negustori nr. 7, raion T. Vladimirescu, București; Iost Lutsch — str. C. A. Rosetti 75, Bistrița, reg. Cluj; Minodora Chiriac — orașul Călan — Hunedoara; Gheorghe Gh. Lăcătușu — Cîmpina, reg. Ploiești; Mihai Dinulică — str. Av. Iliescu 4, raion 30 Decembrie, București; Aurel Tănasă — str. Sf. Atanase 14, C. Iași; Mihai Cornelia și Mihai Nicolae, str. Pionierilor 11, Brașov; Horia Lăzăruț — Baia de Criș, raion Brad, reg. Hunedoara; Vasile Laiu — Craiova; Ion Ionescu — str. Democrației 79, Ploiești; Grigore Stanciu — str. Tănăsescu 13, Iași; Dorel Ștefănescu — str. Craiovei 71, Pitești; Eugen Păcuraru — Biocurile Pajura, vila 15, et. 1, raion Grivița Roșie, București; Ioan Popescu — comuna Biled nr. 413 raion Sînnicolau Mare, reg. Banat; Constantin Deleanu — comuna Biled 214, raion Sînnicolau Mare, reg. Banat; Nicolaie Baba — str. Decebal 46, Brad, reg. Hunedoara; Daniel Lalu — com. Cenei 101, raion Timișoara, reg. Banat; Mihai Eduard — cvartel 23 August. Bloc D 1, apart. 29, Deva; Eugen Diaconescu — str. I. P. Pavlov 3, Craiova; Nicolae Cioroianu — str. Popa Șapcă 111, raion Calafat, reg. Oltenia; Gheorghe Gheorghescu — str. Mureș 9, Tr. Severin, reg. Oltenia; Dan Gh. Falcan — str. Iliescu 27, Ploiești; Cezar Ionescu — str. Ronda 47, raion 23 August București; Ilie Furtună — str. Malinovski 2, Cluj; Victoria Iujuc — str. M. Kogălnicea nu 9, Iași; Nicolae Blăgău — str. Brediceanu 8, Timișoara; Mihai Barbuva — str. Străulești nr. 1, raion 30 Decembrie, București; Mihai Coșan — str. D-tru Lemnea 20, raion 30 Decembrie, București; Mircea Vasilescu — str. Banat 20, raion 16 Februarie București; A. Cirian — str. Ilarie Chendi 16, Sighișoara, reg. Brașov; Gheorghe Ginglea — str. Daniel Sterescu 1, Curtea de Argeș, reg. Argeș; Stan Dincă — str. Ilie Pintilie 11, Petroșani; Ioan Crainic — str. E. Văcărescu 2, Petroșani; Gh. Ionescu — str. Stemei 27, Galați; Benonie Vesa — str. Abrud 76, Arad; Nicolae Urziceanu — str. Armata Roșie 6, Cluj; Vasile Bintu — str. Vorosilov 70, Brașov; Mircea Cantor — str. Ion Opriș 9, Turda, reg. Cluj; Gheorghe Florea — str. I. C. Frimu, Bloc 3, Medgidia, reg. Dobrogea; Constantin Helmis — str. Const. Georgianu 4, raion 23 August, București; Amică Rusu — str. Șerban Vodă 186, raion N. Bălcescu, București; D-tru Ungureanu — str. N. Bălcescu 90, raion Mizil, reg. Ploiești; Desideriu Bacs — str. Pavlov 10, Tg. Mureș, reg. Mureș-Autonomă Maghiară; Huțu Vasile — raion Feteștî, reg. București; Ioan Bejan — str. Aurel Vlaicu 55, Deva; Elena Frosin — str. K. Marx 6, Piatra Neamț; Carol Lambertus — Săvîrșin, raionul Lipova, reg. Banat; Cornel I. Purnichescu — com. Lerești, Muscel-Argeș; Cristian Topescu — str. Dr. Felix 66, raion 30 Decembrie, București; Romulus Simion — str. Ion Sulea, nr. 9 bis, raion N. Bălcescu, București; Gheorghe Costin — Autobaza 2 Galați; Ștefan Zelter — str. S. Isopescu 24, Suceava; Adrian Mitu — str. Episcop Radu 51, raion 1 Mai, București; Ioan Onac — str. Miko 5-7, Cluj; Vasile Blaga — str. Vasile Lascăr 23, raion 1 Mai, București; Petru D. Tacu — Uzina Industria Sîrmei, Cîmpia Turzii, raion Turda, reg. Cluj; Gheorghe Mazilu — str. Ciresului nr. 13 raion 23 August, București; Ioan A. Tîrziu — str. V. Alecsandri 19, Tîrgoviște, reg. Ploiești; Lazăr Diamanstein — str. Th. Speranța 135, raion T. Vladimirescu, București; Corneliu Popescu — str. I. Păun Pincio, Constanța; Ion Chelcea — str. Alex. I. Cuza 119, Craiova; Margareta Dumitrescu — str. Cașin 54, Ploiești; Petre Antonescu — str. Turbinei 20, raion 1 Mai, București; Maria Ungureanu — Uricani, Orașul Nou, bloc J, apart. 16, Petroșani, reg. Hunedoara; Ionel Georgescu — str. Caporal Bulugea 7, raion 1 Mai, București; Ion Birzoianu — str. Pecineaga 74, raion Lenin, București; Cornel Văcărescu — str. Nicos Beloiannis 28, Timișoara, Gheorghe Traistaru — comuna Degerați, raion Tr. Severin, reg. Oltenia; Geza Popa — str. Apolodor 24, raionul Lenin, București; Constantin Ionescu — Bl. 1 Mai 255, raion Griviția Roșie, București; Constantin Manolache — str. Ștefan cel Mare 72, Piatra Neamț, reg. Bacău; Mihai Ghica — Șos. Oltenița 136, raion N. Bălcescu, București; Kurt Kotovschi — str. Adamache 1, Iași; Vasile Ionescu — Piața Independenței 8, Constanța; Ion V. Niculae — Bd. G. Coșbuc 56, raion N. Bălcescu, București; Valerică Negriiă — Bd. Muncii 2, raion T. Vladimirescu, București; Mihai A. Dumitru — comuna Valea Călugărească reg. Ploiești; Constantin Posa — satul Albina, oraș Timișoara, reg. Banat; Liviu Crăciun — str. Cloșca 62, Timișoara; Mihai Simulescu — str. C-tin Mănescu 15 A, raion N. Bălcescu, București; Ștefan Moisescu — str. Porumbacu 26 raion 16 Februarie, București; Elisabeta Bucerzan — str. Beethoven 8, Arad; Oprică Preda — Bd. Dacia 2, raion 30 Decembrie, București; Aristotel Bujoreanu — str. Dumbrava Roșie 12, raion 1 Mai, București; Filimon Șdeovu — Combinatul Chimic Borzești, raion Tg. Ocna, reg. Bacău; Elias Schwartz — str. I. C. Frimu 25, Bacău; Elias Schwartz str. I. C. Frimu 25, Bacău; Ioan Kirch — str. Eugenie Potier 60, Arad; Nicolae Jelea — str. Drumul Taberei 2, raion Lenin, București; Marcel Stolcescu — str. Călărași 194, Brăila; Mihail Costan — str. Stadionului 6, Oradea; Ioan Verdeș — str. Roman Vodă 4, Roman; Petru Gura — str. Mărășești 40, Bacău; Gheorghe Chevereșan — Comuna Pecica nr. 1446, raion Arad, reg. Banat; Ștefan Marian — comuna Balta Albă, raion Făurei, reg. Galați; Iosif Ștefan — Bd. Lacul Tei 124, raion 1 Mai, București; Ion Munteanu — str. C. I. Parhon 37, Focșani; Marin Petcu — str. Mizil 14, raion V. I. Lenin, București; D. Bozdoc — str. Alex. Petoffi 37, raion 30 Decembrie, București; Ion Gănescu — Bd. Muncii 2, raion T. Vladimirescu, București; Lidia Petrache — Bd. Republicii 71, raion 23 August, București; Virginica Mutulică — str. Bogdan Vodă 57, Constanța.

Tragerea la sorți a cîștigătorilor Concursului nostru sportiv cu premii va avea loc la redacția noastră, Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", marți 17 iulie, orele 17,30. Invităm pe cei 133 de concurenți care au indicat toate răspunsurile exacte, ca și pe toți cititorii noștri, să ia parte.

Disertația halterofilului

Este greu să fie trecute în revistă toate titlurile de onoare cucerite de cunoscutul halterofil sovietic Arkadi Vorobiev, de mai multe ori campion și recordman al lumii, Europei și Uniunii Sovietice. La acestea s-a adăugat acum un nou titlu — acela de candidat în științe medicale.

Arkadi Vorobiev este de profesie medic și desfășoară întruna din clinicile din orașul Sverdlovsk o intensă activitate de cercetări științifice legînd practicarea sportului său favorit de diferite probleme ale științei medicale. Rezultatele cercetărilor sale au constituit tema dizertației cu titlul „Modificări ale sistemului cardiovascular sub influența ridicării halterelor". Lucrarea a fost apreciată în mod deosebit și i-a adus lui Vorobiev noul lui titlu științific.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMÎNIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

Medicul vă sfătuiește

CARMEN — Sinaia: Institutul de care vă interesați și care v-ar putea fi de folos este Spitalul de traumatologie și chirurgie reparatorie din București, str. Arhitect Mincu nr. 5.

POPESCU MIHAI — Hunedoara: Nu puteți rezolva situația dv. fără a consulta un medic competent. Totuși diagnosticul care vi s-a pus poate fi real și aceasta nu ar fi nici o nenorocire pentru că se poate ușor trata prin operație.

UN CITITOR AL MAGAZINULUI: Vom satisface dorința dv. și vom publica un articol în legătură cu maladia Dupuytrain.

ADINA E. — Turnu Severin: În legătură cu fetița dv. este greu să vă dăm un sfat. Nu credem că o deplasare la București ar putea soluționa problema. Pe măsură ce va crește, lucrurile se vor preciza și în cazul în care este vorba numai de tartru nu va fi prea tîrziu pentru a-l îndepărta. Boala de care suferiți dv. nu poate fi tratată decît chirurgical. Operația nu este prea complicată. În sfîrșit, Sebodermul este un produs eficace pentru îndepărtarea mătreții.

POPESCU — Suceava: Părerea noastră este că nu aveți nevoie de nici un medicament și că nu aveți nici motive de îngrijorare. Pasul pe care urmează să-l faceți va fi remediul cel mai potrivit pentru problemele pe care le-ați ridicat.

ISABELA — București: Sperăm că ați citit articolul nostru publicat recent: „De ce roșesc oamenii?" Este exact tema care vă interesează.

Apele minerale în tratamentul bolii ulceroase

C

rochii de stofă și taioare.

MODA

V. VASILIU

— Nu vă speriați ; aici scrie cum se scot pete de felul acesta...

— Nene, să nu te murdărești pe picioare...

V. TIMOC

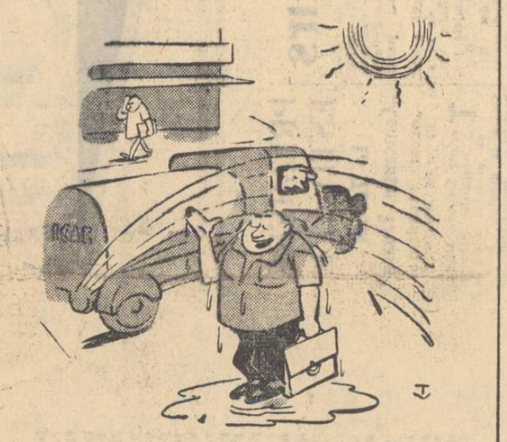

— Însfîrșit !

FRED GHENĂDESCU

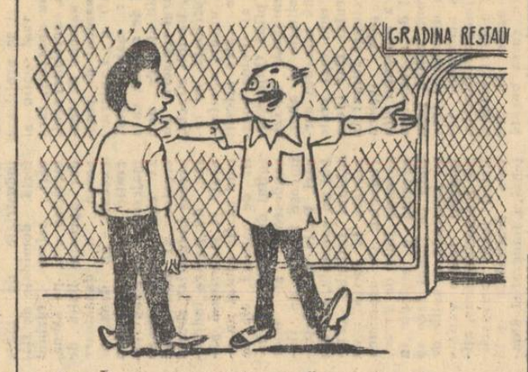

— Parcă spuneai că săptămîna asta intri în vacanță ?
— Am și intrat : nevastă-mea a plecat luni la băi...

HORIA ȘTEFĂNESCU

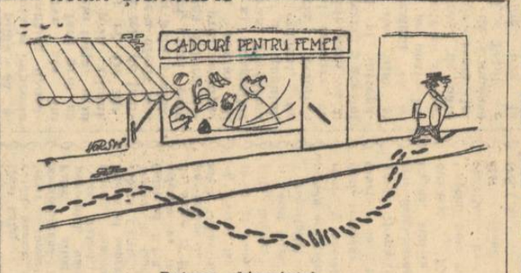

Puterea obișnuinței...

NU-I ROST DE CHIUL

— Doamne, cît e de lucrat azi ! Și nu mă doare nici capul, nici stomacul, temperatură n-am, acasă toate sînt bune...

L. LIVADARU

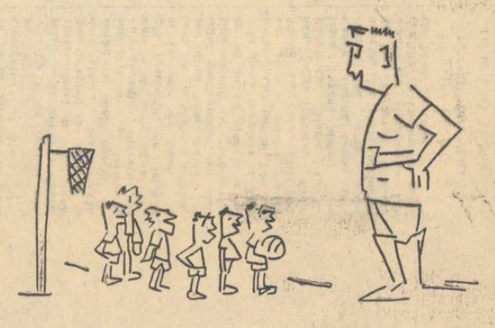

GULIVER ÎN ȚARA PITICILOR

— N-ai vrea să faci parte din echipa noastră de baschet ?

POȘTA REDACȚIEI

NACHT ABA — București, str. Arh. D. Hîrjeu nr. 3, raionul 23 August : Vom căuta ca, în limitele posibilităților să publicăm la rubrica noastră și unele sfaturi pentru telespectatori. N-am vrea însă să dublăm rubrica similară a Televiziunii, nici să publicăm articole pur tehnice. V-am publicat adresa pentru ca acel care dispune de o colecție completă a revistei noastre să v-o poată trimite în schimbul unor cărți literare.

A. BIBESCU — București : Materialul despre simfonia „Pastorala" nu l-am primit la redacție. De asta nici nu v-am răspuns.

MIHAIL PLEȘU — București, str. Al. Sahia 59, raionul 1 Mai : Dorește să intre în legătură cu un posesor al numerelor complete din „Magazin", pentru a-și întregi colecție. De asemenea să facă schimb de vederi.

LIVIA LEU — Slatina : Publicăm epigrama ce i-o adresați umoristului Sedi Rudeanu care, în multe schițe ale sale, atacă problema : soacră-nevastă :

Se vede treaba că-i fidel în răsnicie,
Doar de nevastă și de soacră scrie.
Eu cred că uneori e un defect
Să fii fidel... aceluiași subiect.

TH. P. — Moreni : Școala tehnică profesională de 6 ani, transformată din fostul liceu industrial, este echivalentă cu școala tehnică de maiștri. Admiterea la concursul de maiștru se face pe bază de acte de studii, nemai fiind nevoie de alte acte (carnet de maistru, certificat etc.).

CONSTANTIN IONESCU — Timișoara : Cel mai înalt vîrf de munte din țara noastră este Moldovan, din masivul muntos Făgăraș, care are o altitudine de 2543 m. ; urmează Negoiul — 2535 m., Paringul Mare — 2518 m., Peleaga — 2509 m. și apoi Omul cu 2507 m.

FRANCISC FECHETE — Brașov : Vă comunicăm datele cerute despre planeta Venus. Distanța de la Pămînt la Venus este de 41 milioane km., suprafața aproape cît a Pămîntului. Un corp care pe Pămînt cîntărește 100 kg., pe Venus are 86 kg. De la Soare primește cam de două ori atîta căldură cît primește Pămîntul.

ION DOBRIN — Hunedoara : Instrucțiunile Comitetului pentru Probleme de Muncă și Salarii prevăd că absolvenții fără examenul de stat ai institutelor de învățămînt superior tehnic pot fi încadrați în funcții de tehnician doi. Pot fi încadrați și pe post de tehnician unu numai dacă au o vechime de cel puțin 5 ani în funcții tehnice.

TOMA DORDEA — Cernavodă : Nu puteți să adăugați la vechimea în muncă și anii lucrați ca sezonier după ieșirea la pensie. Numai cei angajați definitiv au acest drept.

VICTORIA PAUDIA — Școala medie din comuna Poiana Mare : Dacă raionul nu v-a dat cîștig de cauză, adresați-vă regiunii și, în ultimă instanță, semnalați cazul și Ministerului Învățămîntului.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

CAPETE

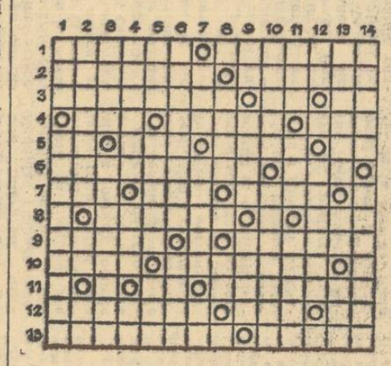

ORIZONTAL : 1) De la cap la coadă (fem.) — De la coadă la cap (fem.). 2) Fără cap (fem.) — Cu cap. 3) Nu-ți mai provoacă bătaie de cap — Vocale — La circ. 4) Pe cap — In cap — Sub cap. 5) Dînsa — Luat la ochi de Wilhelm Tell pe capul fiului său — Emoție scenică — Poftim ! 6) Bătaie de cap (pl.) — Fruct din Antile. 7) Interjecție — Fir — In frunte (pl.). 8) „Unde nu-i cap, vai de picioare !" — Comparativ. 9) Fără cap și fără coadă ! — Legat la cap. 10) Placă de pardoseală din piatră — Dă ocol capului... Bunei Speranțe. 11) Negație — Cu capul în nori... 12) Cu capul pe umeri — Aici — Posezi. 13) A-i intra în cap — Numai ochi și urechi.

VERTICAL : 1) Bătător pentru anumite bile — Aparat de decapitare (pl.). 2) Nu-și văd capul de treabă — Pronume — La coada trenului ! 3) Cap — A scos-o la capăt 4) A da din cap — Cetate legendară pe Eufrat — Cap de leu ! 5) Holdă — Cu alte cuvinte... — ...un fluviu african. 6) Stricată — Cu scaun la cap (pl.). 7) Oraș în Franța — Cu capul pe sus ! — Consoane. 8) Cap de familie (pl.) — Cap de ren ! 9) Nicu Georgescu — Aparat de ridicat — A face margine. 10) Între naștere și moarte — A luneca. 11) Vine seara pe la gene — Capăt — Distanțat. 12) Radu Dumitrescu — „Cap de bour" și „Cap de zimbru". 13) Bătut la cap — Asia ! — Calapod și... 14) ...și nimic mai mult ! — Întotdeauna cu capul sus.

S. RADU

FIZICA PENTRU TOȚI

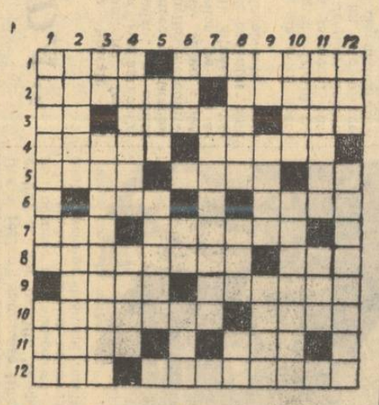

ORIZONTAL : 1) Corp... — Solid (pl) 2) Efecte ale curentului — Masă mare 3) In acustică — Timpul cînd începe să fie utilizată electricitatea — Zile fără început. 4) Apărută — Intră în compoziția zepelinilor. 5) Puteri agresive (bloc cu fisuri) — Articulație — În inducție. 6) Împreună cu Petrov a produs „Vițelul de aur" — Pronume. 7) Figură geometrică în optică — Folosirea polului negativ al forței ! 8) Precede masa — Hidrocentrală posibilă. 9) Formă populară a utilizării forței aburilor — Gaz luminiscent 10) Culme a durității tematice — Are capacitatea necesară 11) Astringentă — Limitele electricității 12) Nicolae între amici — Creștere a tensiunii.

VERTICAL : 1) Rezistență — El și cu Aida ajută la măsurarea cu precizie a debitelor în conducte 2) Scurt circuit — Partea cea mai luminoasă a fizicii 3) Alt fragment al inducției — Circuite 4) Folosit în mină, în vopsire, în metalizare și-n... asasinare. — Fir subteran viu 5) Nu e bună conducătoare de electricitate — Dispozitiv de oprire 6) În friabilitate — Cal putere — Magnet natural 7) A suferit anumite schimbări 8) Pierdere de energie — Femei — In prima fază a etanșeității 9) În sus — Floarea din optică — Plutește, deși nu cunoaște principiul lui Arhimede 10) Provoacă un curent de aer în cameră — Are putere, nu glumă 11) Capacitate — Iată 12) Lițe necomplete — In raport cu masa, sînt după !...

N. CORNEA

Pentru ca fotografiile să atragă privirile, să placă, să comunice gînduri și simțăminte, nu este suficientă numai virtuozitate tehnică. La mulți, prea mulți amatori se constată, din păcate, un fel de fetișism al tehnicii. Cea mai pedantă tehnică nu poate însă salva o fotografie proastă. Pe de altă parte, nici cele mai înaripate gînduri și simțiri nu pot mișca pe nimeni, dacă ele nu se comunică într-un mod ușor de înțeles, clar, pregnant, atrăgător.

Aici intervine *fotocompoziția* care este o metodă de creație, de ordonare a diferitelor elemente (linii, unghiuri, tonuri etc.) în suprafața fotografiei, astfel ca ideea acesteia să iasă cît mai clar în evidență.

De exemplu, dacă dorim să redăm într-o fotografie ideea de liniște, de calm, vom alege un cadraj în care să fie incluse numai acele elemente care exprimă cel mai bine ideea dorită, adică suprafețe mari, linii prelungi orizontale, tonalități necontrastante etc.

Pe baza experienței și observației acumulate în decursul secolelor de pictori, s-au stabilit anumite „legi" care se aplică, cu unele modificări, și în fotografie și în cinematografie. Poate că una dintre cele mai importante „legi" este *simplitatea*. Amatorul nu trebuie să încarce suprafața fotografiei cu zeci de elemente care să solicite privirea încoace și încolo. El trebuie să aleagă cu pricepere un element principal, căruia să-i dea în fotografie o poziție dominantă (rezervindu-i cea mai mare suprafață în cadru sau dîndu-i o tonalitate diferită de celelalte elemente sau plasîndu-l astfel ca anumite linii să conveargă înspre el etc.), eventual combinînd acest element principal doar cu încă unul sau două elemente secundare, care să clarifice sau să sublinieze ideea dorită.

Poate că vi se pare curios acest limbaj al meu în care apar îndrumări ca : alegeți, plasați, combinați etc. Poate gîndiți că acest limbaj se potrivește mai bine cuiva care alcătuiește o imagine din cuburi pictate cum au copii. De fapt, pictorii cînd fac un peisaj pot alege, lăsa de o parte, simplifica. În fotografie, lucrul acesta e mai greu. Stîlpii de telegraf, de exemplu, sînt teribili de încăpățînați și insistă să apară în mod supărător aproape în toate fotografiile de peisaj ! Dacă însă te așezi cu spatele chiar rezemat de stîlp, el nu va mai apare în fotografia ta și următorul, care se află la cîteva zeci de metrii, va apare mult prea mic ca să mai supere. Dacă te plasezi astfel ca stîlpul să nu se mai profileze pe cer, ci pe un pom sau altcum, aproape că nu se va mai observa. Iată dar un exemplu foarte simplu din care se vede că și în fotografie — prin schimbarea unghiului de fotografiere sau alte mijloace — se poate totuși — într-o oarecare măsură, alege, lăsa de o parte, plasa etc. Deci foarte mare grijă la stabilirea unghiului de fotografiere (punctului de stație) și la alegerea încadrării.

Atunci cînd faceți o fotografie, voi zmulgeți dintr-un tot, dintr-un ansamblu, un anumit fragment. Cei care privesc apoi fotografia văd doar fragmentul (încadrarea) aleasă de voi. Pot ei să înțeleagă din acest fragment despre ce era vorba în ansamblu, nu simt ei oare nevoia să evadeze dincolo de marginile cadrului ales de voi, ați ales ceva într-adevăr caracteristic care, înlăuntrul marginilor stabilite de voi formează, la rîndul său, un tot unitar ? N-ați ales prea mult, astfel încît ceea ce este caracteristic este înnecat în mijlocul unei mase de detalii inutile ? Iată cîteva din întrebările pe care trebuie să vi le puneți atunci cînd alegeți *cadrajul*.

O linie foarte importantă în fotografie este *linia orizontului* pe care, atunci cînd faceți cadrajul, trebuie s-o urmăriți și s-o plasați astfel ca cele două părți, cerul și pămîntul, să formeze o îmbinare armonioasă. În nici un caz linia orizontului nu trebuie să taie fotografia în două părți egale — simetria rigidă nu produce, în general efecte plăcute. De aceea trebuie rezervat mai mult spațiu acelei părți care prezintă mai mult interes, mai multă varietate, mai mult frumos. De exemplu unui cer cu nori frumoși i se poate da aproape toată suprafața fotografiei, lăsînd pentru pămînt doar o fișie îngustă în partea de jos.

Deocamdată atît. Voi mai reveni despre fotocompoziție și în alte „colțuri". Pînă atunci, obișnuiți-vă să priviți mai atent prin vizor și veți vedea ce mari schimbări pot produce chiar și cele mai mici înclinări sau deplasări ale aparatului.

Eugen IAROVICI

Fotografie de A. SUTKUS (U.R.S.S.) — Durere de mamă. Iată o compoziție foarte simplă, care tocmai datorită simplității, capătă o măreție foarte grăitoare.

COLȚUL FOTOGRAFULUI AMATOR

V. Foarte puțin despre fotocompoziție

CERB ?... ȚAP ?... CĂPRIOR ?...

Din discuțiile pe care le surprindem, zi de zi, prin fața frumoaselor vitrine cu „împăieturi" ale celor 6 filiale de vînătoare din Capitală — și lucrurile stau cam la fel și prin provincie ! — reiese limpede că marele public nu întotdeauna știe să deosebească cerbul de căprior, cerboaica de căprioară. Dar mite cînd mai vede și o a treia specie încă nouă în fauna țării noastre !...

Și mai există și o adînc înrădăcinată credință greșită : întotdeauna se găsește prin fața vitrinelor și cîte un „cunoscător" care face furori în fața „puștimei" ce îi ascultă explicațiile, cunoscători care au pretenția că știu să determine vîrsta cervidelor după numărul „ramurilor" sau „razelor" de pe coarne.

E cazul să lămurim pe deplin lucrurile cu ajutorul fotografiilor „după natură" pe care le prezentăm cititorilor noștri.

În fotografia 1 vedem un falnic căprior, țap de căprioară sau „țap roșu" cum i se mai spune bărbatului acestei specii : animal de mărimea unei capre de casă — să zicem — partea bărbătească poartă coarne, cea femeiască nu... Puiul se numește „ied". Țăpșorul de un an are cornițe simple, fără ramificări, numite suliți, cel de doi ani coarne de abia bifurcate care se numesc furci, de la trei ani în sus, pînă la adînci bătrînețe căpriorul poartă coarne cu cîte trei ramuri — foarte rar patru — fiecare. Poftim de-i mai ghicește vîrsta ! Coarnele îi cad în fiecare toamnă și îi cresc altele pînă-n primăvară.

În fotografia a doua vedem mai limpede o frumoasă pereche de coarne ale unui căprior voinic adult.

Cerbul lopătar este o specie de proveniență mediteraniană care de-abia în anii puterii populare a început să fie colonizată în țara noastră mai masiv. Lopătarul e de mărimea unui viței de vacă, masculul se numește taur, femela vacă, puiul viței, Tăurenciul pînă la doi ani poartă cornițe simple, de acolo înainte din ce în ce mai mari, mai rămurite și formate la vîrfuri, în formă de lopeți. Taurul de lopătar își leapădă coarnele — vaca sau ciuta e...ciută ! — la sfîrșitul primăverii și își crește altele pînă-n toamnă.

Cea mai mare specie a neamului-cerb este cerbul carpatin, (fotografia 3-a) sau pur și simplu cerbul. Animal aproape de mărimea unui bou este o adevărată podoabă a munților noștri. Taurul — căci și aici numai el poartă coarne — „pune" în anul întîi la fel „suliți", în al doilea „furci", iar de-acolo-nainte... dă-doamne-bine !... Așa că și aici stabilirea vîrstei după numărul ramurilor — care ajung pînă la 10-11-12 și chiar mai multe pe o singură „prăjină" și pe care, adunîndu-le, atribuim taurului epitetul de „taur de doisprezece" de „douăzeci..." etc. — stabilirea vîrstei este o problemă cel puțin... fantezistă.

Masculul este deci „taur", partea femeiască „vacă" sau „ciută", puiul pînă la a doua primăvară a vieții lui... „viței".

Și cerbul carpatin își schimbă coarnele în fiecare an : îi cad către sfîrșitul iernii și îi cresc altele, deplin, pînă la începutul toamnei.

Nu putem încheia aceste cîteva rînduri fără a spune că în țara noastră, pe drept cuvînt cunoscută sub numele de „Țara vînătoarei", se găsesc coarne de cerb renumite în toată lumea. Un cuvînt în plus care ne-a îndemnat să-i călăuzim pe cititorii noștri prin încîlceala de coarne a minunatelor noastre terenuri de vînătoare.

N. A. STRĂVOIU

ȘAH

A început finala primului campionat republican de șah al R. P. Romîne prin corespondență

La 1 iulie a început prima finală a campionatului republican de șah (ediția 1960 — 1963). Această competiție care a început în februarie 1960 a suscitat un viu interes printre iubitorii șahului prin corespondență. În prima fază — sferturile de finale — s-au înscris 196 jucători cu categoria a III-a, a IV-a, a V-a și fără clasificare, care au fost împărțiți în 28 grupe. Pentru semifinale s-au calificat cîștigătorii grupelor, la care s-au adăugat 99 jucători de categoria a II-a, candidați maeștri și maeștri. În semifinale lupta pentru primul loc a fost foarte dîrză. Deoarece într-una din grupe s-au clasat pe locul I doi jucători (a căror partidă între ei s-a terminat remiză) pentru finală s-au calificat 13 jucători. Iată-i, în ordinea tragerii la sorți :

Lazăr Iosif **(Petroșeni)**, Const. Stefaniu **(București)**, C.Vlad **(Constanța)**, Ad. Pichler **(Lugoj)**, M. Șuteu **(Copșa Mică)**, M. Gherata **(Oradea)**, M. Suta **(Oradea)**, Gr. Sigmirean **(Brașov)**, Romeo Iliescu **(Buc.)**, Const. Mihăilescu **(Blaj)**, Const. Drăgușanu **(Buc.)**, A. Anton **(Iași)**. **Arbitru : L. Ghionea (Buc.).**

Concursul se va încheia în septembrie 1963.

Rezultate din „Cupa Magazin" de șah prin corespondență

Finala ediției I.

I. Bredan (Petroșeni) — **Paul Popescu I.** (Buc. Str. Urechescu) 0—1 ; **N. Botezatu** (Sinaia) — **Paul Popescu** (Buc. Str. Popov) 1—0 ; **N. Botezatu — I. Zaharescu** (Buc.) 1—0 ; **Popescu P.** (Buc. Str. Urechescu) — **Hang Eugen** (Cluj) 1—0; **N. Ștefănescu** (Buc.) — **V. Zaharescu** 1—0 ; **N. Ștefănescu** — **Marian Iacob** (Pitești) 1—0; **I. Bredan — Liviu Ghionea** (Buc.) 0—1; **L. Ghionea — V. Zaharescu** 1—0 ; **L. Ghionea** — **M. Iacob** 1—0; **Const. Ștefaniu — P. Popescu I.** 1—0; **Const Ștefaniu — P. Popescu** 1—0.

Răsfoind revista „Vatra"

În primul număr al revistei „Vatra" — 1894 (apărută sub direcția lui I. Slavici, I. L. Caragiale și G. Coșbuc) a fost reprodus un tablou intitulat „Scamatorul". Tabloul înfățișa o scenă în curtea unei circiumi dintr-un vechi oraș italian. În rîndurile publicului este înfățișat și un cavaler, care, așa cum se arată într-o explicație, „joacă șach" și „privește și el scamatoria, dar cu multă îndoială".

„La a treia mișcare matt" este intitulat un alt tablou reprodus în numărul 20 al revistei. Iată și explicația care însoțește tabloul : „În trei mișcări matt. Toți cei care joacă șah vor înțelege tabloul. Vor înțelege poziția bietului tînăr care'și vede „moartea cu ochii". El caută mîntuire, combină, se întreabă singur cum naiba a ajuns lucrul tocmai așa ! Degeaba ! Regele e matt ! Din liniștea betrînului care desigur a vedut multi jocuri de șah se înțelege că aici nu e chip de mîntuire, se poate cunoaște că jocul e sfîrșit și regele e prins".

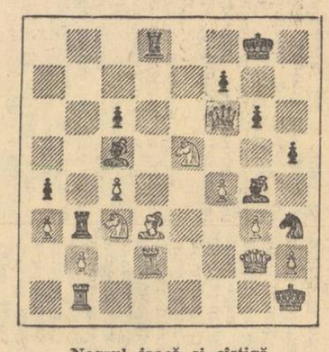

Negrul joacă și cîștigă

Poziția de control. Alb : Rh1, Dg2, Tb1, Td2, Nd3, Cc3, Ce5, pioni a3, b2, c4, f4, g3 și h2 — 13 piese. Negru : Rg8, Df6, Tb3, Td8, Nc5, Ng4, Ch3, pioni a4, c6, f7, g6 și h5 = 12 piese.

Soluțiile problemelor publicate în numărul trecut

PROBLEMA I — Mihai Petrescu. (Alb. Re2, Da5, Tf1, Th8, Ng1, Na8, Cc6, Cf4, pioni c5, d2, e7 și h2=12 piese. Negru Rh1, Tb7, Th7, Ng3 și Ce8=5 piese). În poziția inițială problema are următorul joc aparent : 1...T:h2 șah 2. Nf2 mat; 1... Th:e7 șah 2. Ne3 mat; 1...Tb:e7 șah 2. C:e7 mat. Soluția: 1.Da5—c3! amenințînd 2. Df3 mat.

PROBLEMA a II-a — A. F. Ianovcic. (Alb, Rb1, Dd2, Tg3, Nh2, Cf1, pion g4=6 piese; Negru: Rh1, Th4, Nc5, Cf5 pion f3=5 piese). Joc aparent: 1...T:h2 2. D:h2 mat. Soluție : 1. Dd1 ! amenințînd 2. D:f3 mat. 1..T:h2 2. C:e3 mat !

PROBLEMA a III-a — Alex. Nagy. (Alb. Re1, Tg2, Nf3, Ce4, pioni e2, g3, h2=7 piese. Negru. Rh1, Th3, Na7, Nc4, Cb5=5 piese). Soluția : Rf1 ! amenințînd 2. Tf2 mat.

PROBLEMA a IV-a — Mihai Petrescu. (Alb Rf1, Dg8, Nd1, Ne5, Cc5, pion h2=6 piese. Negru Rh1, Td3, Th5, Ng5, pioni d2 și f3=6 piese. Soluție : 1. Ce4 ! amenințînd 2. C:f2 mat.

PROBLEMA a V-a — Lajos Bukovinszy. (Alb. Ra2, Tb1, Tg2, Ce3, Nf3, pion h2=6 piese. Negru Rh1, Tc1, Th3, Ng3, pion b2=5 piese). Soluție : 1. Cf1 ! amenințînd 2. T:g3 mat.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

CRONICA TEATRALĂ

ANSAMBLUL CEH „LANTERNA MAGICĂ“

Oamenii din generația mai veche își amintesc foarte bine că filmul, care învinsese tăcerea, devenind sonor, și apoi se vînsese de curînd culoarea, devenind vorbitor, colorat, cu ardoare, pe vremea copilăriei lor, să devină film „în relief“, cucerindu-și a treia dimensiune. Nu era an, în care specialiștii și inspirații tuturor ramurilor știinției și tehnicii optice, să nu propună vreo soluție neașteptată și „vrăjită“.

Ideea de a utiliza filmul pentru a adînci și lărgi cadrul scenei și a crea iluzia că actorul trăiește și se profilează într-un vast spațiu al lumii, nu aparține, din îndoială, excelentei echipe (de oameni de teatru și oameni de cinematograf) a „Lanternei magice“: mai de mult sau mai de curînd, ea a fost utilizată de unii dramaturgi-regizori, ca de pildă, Bertolt Brecht, a fost preluată, cu rezultate uneori admirabile, de către diferiți regizori al zilelor noastre, de pildă Ohlopkov, și amenințată, astăzi, prin facilitate și tiparnic, să devină una din servituțile cele mai grele ale teatrului. Dar ideea de a prelungi filmul în scenă, prin ieșirea magică, a actorului din ecran, și de a completa și încorona astfel, prin prezența directă și irradiantă a actorului, integrarea imaginei filmate, aparține acestei echipe, și ea poate fi, într-adevăr, sursa bogată a unor noi valori de artă a spectacolului. Iată un exemplu : pe ecran ni se arată interiorul unui avion care se pregătește să aterizeze pe aerodromul din Bruxelles, spre a depune pe actorii trupei „Lanterna magica“ în scenă, și vedem pe aceștia actori părăsind avionul și pătrunzînd în sala de spectacol, apoi pe scena... Palatului R.P.R., pe care ei calcă în carne și oase, și încep spectacolul de la Bruxelles, cu film cu tot. Sincronizarea imaginii de film cu imaginea teatrală vie este perfectă, iar efectul, efect el însuși al unei idei și abilități tehnice, frapează aproape ca un efect de artă.

Problema de artă se ascunde desigur, în ceea ce a fost înainte și în ceea ce urmează după momentul tehnic, sincronismul desăvîrșit realizat datorită acestuia din urmă, trebuind să ușureze numai un sincronism, sau o concordanță de fond, adică de idei și de unitate estetică.

Această concordanță își arată valoarea și importanța în unele momente ale spectacolului, în care filmul participă la actul dramatic, ca fundal. Iată un exemplu și din această categorie : ecranul înfățișează cîteva imagini industriale de mare forță, dominate de flăcări, scîntei, aruncări, metalice etc., pe scenă, dar aproape lipită de ecran, o dansatoare execută un dans de grație viguroasă și clan majestuos, care sugerează clar geniul uman creator al colosalului proces industrial, zborul său de pasăre îndrăzneață și victorioasă pătrunzînd și fie ajutat nu atît de muzică, cît de suflul dogoritor și încandescent al unor imense trombe de flăcări. Poate ar mai trebui un exemplu, cel din tabloul intitulat „Primăvara la Praga“ : un violonist, de asemenea aproape lipit de ecran, execută o melodie, în timp ce filmul face să se succeadă o suită de imagini foarte variate ale frumuseții oraș, utilizînd toate perspectivele realizabile prin tehnica fotografiei dinamice : efectul, cu totul deosebit, este că violonistul, pe care-l simțim în carne și oase, pare să pluteaască la înălțimi ameițitoare deasupra orașului, pe muchea acoperișurilor, pe virful ascuțit al turlelor, peste infricoșătoare abisuri de zid și de caldarîm, invincibil prin forța muzicii, care se revarsă în jos, sau urcește în sus, ca un val.

În general, efectele tehnice (pluralitate de ecrane, imagini suprapuse pe același ecran, sau medalioane de dimensiunea unei oglinzi, ținute în mînă de către dansatori, care adaugă, prin mișcarea lor, o nouă surpriză la efectul în sine al acestor ecrane mobile) sînt excelente, captivante, și chiar dacă uneori mi s-a părut a mai constata unele fisuri, unele discrepanțe de ritm și de sincronizare, mă tem a le releva, ca unul ce m-am simțit în fața lor, tot atît de neștiutor și candid precum un copil în fața unui scamator.

Emoțiile evident nu sînt egale, și unele tablouri sînt, fără îndoială, lente, monotone, de un limbaj estetic cam simplist, cam redus. Nici pe scenă, nici pe ecran, ideia scenaristului, tehnica regizorilor și jocul actorilor, nu au putut, de pildă, să atingă nici o clipă în impresia pe care muzica dansurilor slave ale lui Dvorak o face prin ea însăși, prin forța, prin melodia, prin ritmul, prin ideea ei. De asemenea, un trio de jambale nu ne-a oferit mai nimic, nici prin valoarea muzicii, nici prin virtuozitatea interpreților, nici prin acompaniamentul, confuz și arbitrar, al imaginilor de pe ecran. Problema esențială a genului, dealtfel, evident, de dramaturgia genului, căci numai aceasta va putea decide care va fi formula exactă a acestei combinații și întreprinderii de film și teatru. Desigur că aceasta nu se poate întrezări, într-un spectacol de estradă, de mare noutate, de reală îndrăzneală, de frumoase promisiuni. Totul e foarte bine pus la punct, curat, neted, iar „actorii“, care sînt, în general, dansatori și cîntăreți vocali sau instrumentali și-au executat partiturile lor fragmentare și episodice, cu cel mai multumitor meșteșug. Sub conducerea regizorului Ladislav Smocek, au meritat, în mod aproape egal, aplauzele publicului, prezentatoarea Hilda Michalikova, pianistul Jaromir Vomacka, violonistul Ludovit Satury, dansatorii Jiri Zalud, Helena Pejskova, Olga Cechakova, Judita Martinikova, Ruzena Beniskova, precum și solistele vocale și cei trei țambaliști.

Radu POPESCU

O PRIMĂVARĂ ÎN... 10 MINUTE

După datele calendaristice care nu și-au pierdut valabilitatea, primăvara obișnuită durează cel trei luni. Dar în tehnica cinematografică ?

— Depinde. În ceea ce mă privește, nu-i dau mai mult de zece minute.

Răspunsul acesta l-am primit recent de la inginerul Sergiu Nicolaescu, șeful secției de filmări speciale de la studioul „Al. Sahia“. Paradoxal, nu ? Și totuși, foarte adevărat, judecînd după o serie de filmări experimentale. De data aceasta, inginerul Nicolaescu nu mai purta aparatul de filmat în blindaj special, ca vara trecută cînd realiza imagini submarine la documentarul „Școlile n-au vorbit niciodată“. Aparatul era fixat la capătul unei prăjini și se plimba lent pe deasupra unei tufe de crini.

— Vedere din... elicopter, ne-a explicat cu umor inginerul.

De fapt, o tufă de crini, așa cum o vede oricare iubitor de flori. Cîteva zile mai tîrziu, am reîntîlnit crinii într-o cameră a laboratorului de la Floreasca. Cu alură de autentice „vedete“, pozau în fața aceluiași aparat de filmat, inconjurați de un complicat arsenal tehnic. Alei am aflat despre unele secrete ale „comprimării“ primăverii de la 3 luni la 10 minute.

În mod natural, un crin parcurge evoluția de la boboc la floare învoaltă în 12 ore. Ochiul liber nu sesizează în detaliu această mișcare. Dar cu ajutorul macrofilmărilor, „miracolul“ exploziei floristice este sesizabil. E tocmai ceea ce a realizat inginerul Sergiu Nicolaescu. „Ascuțind“ vederea aparatului de filmat cu obiective speciale, sincronizînd filmarea cu declanșarea unui blitz — inovație realizată în cadrul studioului — a reușit să fixeze pe peliculă imagini interesante din viața secretă a florilor. Deschiderea florii de crin, de pildă, a fost filmată din două în două minute. Pe ecran, fenomenul care durează în realitate 12 ore, apare în 14 secunde.

Aceeași „comprimare“ a timpului cînd e vorba de înflorirea gîlcevilor, a macilor, a piersicilor. Datorită macrofilmării, primăvara își dezvăluie secretele subtile, imperceptibile cu ochiul liber. Macrofilmarea mai scoate la iveală și alteceva : veritabile creații de artă ale naturii. Bunăoară, un balet al staminelor, sau exuberanta explozie de artificii a unei banale păpădii.

Marin VOINEA

Cadru din viitorul film romînesc Mocîrla“ (scenariul și regia : Francisc Munteanu). În clișeu, actorii Vasile Ichim și Tudorel Popa

SPECTACOLUL
magazin

Recitaluri în stațiunile dimaterice

În cinstea oamenilor munciți veniți la odihnă se organizează tot mai multe manifestări artistice și culturale. În vederea susținerii unor recitaluri în mai multe stațiuni balneare s-a alcătuit anume un colectiv format din mezzosoprana Zenaida Palty, artistă a poporului, basul Nicolae Rălaeț, artist emerit, tenorul Ion Stolan și soprana Elisabeta Cartiș de la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. Acest colectiv va întreprinde, între 15 și 18 iulie, turneul la Călimănești, Olănești, Govora, Brezoi iar între 19 și 22 iulie la Topliță, Borsec, Tușnad și Lacul Roșu.

Repertoriul va cuprinde arii celebre din opere și operete, lieduri, serenade și cantilene de Puccini, Verdi, Hrennikov, Bizet, Saint-Saens, Di Capua, Tiberiu Brediceanu, Diamandi Gheciu, Doru Popovici și alții. Recitalurile sînt organizate de O.S.T.A.

LUMINILE RAMPEI

● PUTERNICA dramă a lui Bertolt Brecht „Mutter Courage“ a fost montată în actuala stagiune la Sofia, pe scena Teatrului Național „Ivan Vazov“, avînd în rolul titular pe actrița Olga Kircieva.

● CHARLES BOYER și Danielle Darrieux vor fi parteneri în stagiunea viitoare pe scena teatrului „Gymnase“ din Paris. Ei vor fi principalii interpreți ai unei noi piese de Francoise Sagan, intitulată „Rochia mov a Valentinei“.

● TEATRUL COTIDIAN din Marsilia proiectează să pună în scenă în viitoarea stagiune „Baia“ de Maiakovski. Piesa, tradusă și adaptată în franceză de Elsa Triolet va fi montată de regizorul Antoine Vitez.

● ÎN ACEST AN, Teatrul Piccolo din Milano, cunoscut și la noi cu ocazia turneului întreprins la București cu spectacolul „Slugă la doi stăpîni“ de Goldoni, își sărbătorește 15 ani de existență. În cursul bogatei sale activități, teatrul — care e singura formație stabilă, permanentă din Italia — a reprezentat piese de Shakespeare, Moliere, Goldoni, Cehov, Gorki, Ibsen, Federico Garcia Lorca, Brecht, Anouilh, Pirandello, Salacrou etc.

● TEATRUL central de păpuși din Moscova a întreprins un turneu în R. D. Germană. Cu acest prilej, păpușarii sovietici au prezentat în orașele Berlin, Dresda, Leipzig, Magdeburg etc. spectacolele „Lampa lui Aladin“ și „Un concert neobișnuit“.

● ARTIȘTII circului „Guandun“ din R. P. Chineză prezintă un ciclu de spectacole la Moscova. Mărețiile artiștilor chinezi se bucură de calde aprecieri din partea publicului sovietic.

● FILIALA din Bristol a teatrului „Old Vik“ și-a înscris în repertoriu și o prezentat în premieră „Război și pace“, dramatizare după celebrul roman al lui Lev Tolstoi.

● TRUPA „Singheki“ din Tokio a pus în scenă — pentru prima dată în Japonia — puternica dramă a lui Maxim Gorki „Dostigaev și alții“.

● CUNOSCUTUL dramaturg francez Arthur Adamov, autorul piesei „Primavara '71“ consacrată evoicelor zile ale Comunei din Paris, a terminat o nouă piesă, care își propune să denunțe violența practicilor rasiste și a politicii de apartheid“ din Africa de sud.

● ÎN 1936 s-a constituit la Londra, din fuziunea unor grupuri teatrale de amatori din rîndul muncitorilor, Teatrul „Unity“. În repertoriul său au fost incluse în ultima vreme o serie de opere reprezentative ale dramaturgiei universale contemporane cu de exemplu „Azilul de noapte“ de Gorki, „Viziuni simone Machard“ de Bertolt Brecht și Lion Feuchtwanger, „Adevărul, numai adevărul“ de Jean Paul Sartre etc.

● ÎN cadrul Festivalului teatral de vară de la Avignon, Teatrul Național Popular din Paris va prezenta în a doua jumătate a lunii iulie spectacole cu piesele „Avarul“ de Moliere, „Bădăranii“ de Goldoni și „Războiul Troii nu va avea loc“ de Jean Giraudoux.

Zile de concurs

În aceste zile de vară, numai pe scena teatrului „C. I. Nottara“ se mai prezintă spectacole într-un ritm și cu o varietate de repertoriu neîntîlnite. În fiecare zi, de la ora 17 și pînă noaptea, în fața unei săli aghilne, se prezintă cîte 3 și uneori 4 spectacole. Cercul secund 7 Ne aflăm în plină desfășurare a întrecerilor celor mai bune echipe de amatori bucureștene, participante la faza orășenească a celui de al III-lea Festival bienal de teatru de amatori „I. L. Caragiale“. Între 1 și 23 iulie — se vor prezenta 43 de piese de teatru — în afară de numeroase recitări și momente literare.

„Fata cu pistrui“ de Andrei Uspenski, „Ecou îndepărtat“ de S. Golovanivski, „Un milion pentru un suris“ de A. Sofronov, „Prea frumoase“ de A. Simcov, „Un străgure în soare“ de L. Hansberry, „Patru sub un acoperiș“ de M. Smirnova și M. Kreindel, „Liturghia de la miezul nopții“ de Peter Kerva, „Costache și viața interioară“ de Paul Everac, „Celebrul 702“ de Alex. Mirodan, „Oameni în ving“ de Al. Voitin, „O noapte furtunoasă“ de I. L. Caragiale, sînt numai o parte din lucrările dramatice — care cer un înalt nivel de interpretare — și pe care actorii amatori le prezintă cu mult talent.

Alte case de cultură sau cămine culturale au pregătit piese într-un act, scrise special pentru echipele de amatori, ca „Trandafirul negru“ de M. Davidoglu, „Povestea cu șorțu-

Sandu MARIAN

PREMIERE ESTIVALE

La Teatrul „Constantin Tănase“

„OCOLUL PĂMÎNTULUI IN 30 DE MELODII“

Teatrul Satiric Muzical „Constantin Tănase“ va prezenta zilele acestea la grădina „Boema“ premiera concertului-spectacol „Ocolul pămîntului în 30 de melodii“ de Saşa Georgescu și Alecu Popovici.

— Va fi un concert surpriză — ne spune regizorul spectacolului B. Fălticineanu, începînd cu ideea de la care pleacă textul continuînd cu unele aparîții ale interpreților și terminînd cu anumite inovații în materie de decoruri și regie, (proiecții de imagini și secvențe de film). În ceea ce privește muzica, așa după cum indică și titlul spectacolului, va conține melodii ale popoarelor de pe întreg globul.

În noua premieră a Teatrului „Constantin Tănase“ vor apare, printre alții, Vasile Tomazian, Zizi Șerban, Luigi Ionescu, Ciupi Rădulescu, Horia Lucescu, Roxana Matei, Tina Caban, Dorina Goga, precum și un grup vocal actual. Va cînta orchestra de jaz „Bucureștii“ condusă de Sergiu Malagamba. Decorurile și costumele aparțin Miei Steriade.

„UN CÎNTEC PENTRU DUMNEATA“

La mijlocul lunii viitoare va avea loc și premiera unui alt concert-spectacol, cu titlul provizoriu „Un cîntec pentru dumneata“ de J. Berg, H. Nicolaide și George Mihalache. Muzica și textul sînt de : Radu Șerban, Florentin Delmar, Edmond Deda, Vasile Veselovschi, Emanoil Ionescu și alții. Noul concert-spectacol va conține în întregime numai muzică ușoară romînească. Printre interpreți numim pe Dorina Drăghici, Sorina Dan, surorile Cosac, Mara Ianoli, Norocel Dumitriu, V. Baciu, Nicu Constantin, Alexandru Lulescu. Regia spectacolului aparține lui Nicolae Frunzeti ; coregrafia muzicală : Edmond Deda ; coregralia: Sandu Faler.

S. N.

ECOURI

● *IN STUDIOUL de filme popularo-științifice din Kiev se pregătește filmul „Cîntărețul poporului“, închinat vieții și operei cunoscutului compozitor ucrainean Mikola Lisenko, care este și autorul popularei operete „Natalka Poltavka“, ecranizată încă înainte de război de către regizorul Ivan Kavaleridze. Filmul „Cîntărețul poporului“ va apare pe ecrane cu prilejul împlinirii a 120 de ani de la nașterea compozitorului.*

● ACTRIȚA Rufina Nifontova (cunoscută la noi din ecranizarea romanului „Calvarul“ de Alexei Tolstoi) este protagonista noului film, „Ziua în care împlinești 30 de ani“ realizat în studiourile „Bielorusfilm“ de către regizorul debutant V. Vinogradov.

● *FILMUL cehoslovac „Baronul Münchausen“ al regizorului Karel Zeman, va reprezenta cinematografia cehoslovacă la Festivalul mondial al filmului din Veneția. Rolurile principale sînt interpretate de : Jana Brejchova, Milosz Kopecki, Rudolf Hrusinsky, Jan Werich, Bogusz Zahorsky.*

● MARELE cineast sovietic Serghei Iutkevici a terminat recent filmul său după celebra satiră a lui Maiakovski „Bair“. Ușînd jocul unor interpreți cu tehnica desenului animat, scene filmate cu păpuși cu extrase din jurnale de actualități, filmul se distinge prin originalitatea sa, stîrnind vii discuții în rîndul criticilor și specialiștilor.

● *POPULARA actriță din țînăra generație franceză Juliette Mayniel va apare în rolul titular al filmului, de curînd turnat, „Ofelia“, în regia lui Claude Chabrol.*

● REGIZORUL Lewis Milestone, care a realizat cu ani în urmă filmele „Oameni și șoareci“ după John Steinbeck și „Steaua nordului“, omagiu adus eroismului oamenilor sovietici în lupta împotriva agresorilor fasciști, termină acum, filmul „Revoltații ee pe Bounty“, avînd în rolul principal pe Marlon Brando.

● *IN STUDIOUL de filme din Erevan (R.S.S. Armeană) au început turnările la filmul „Cartierul nostru“, în regia lui L. Ierzinkian. Rolul principal al filmului va fi interpretat de Larisa Osipova.*

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„FETELE“

„Cînd vine dragostea“

Comedia lirică a adus faimă cinematografiei sovietice încă din anii dinainte de război, cînd trioul Alexandrov-Orlova-Dunaevski realizau acele filme de neuitat, pe cît de inspirate pe atît de suculente și instructive. Cu o țînără actriță care aminteșteie prin farmecul și înzestrarea ei multilaterală pe marea sa înaintașă Liubov Orlova, regizorul Iurii Ciulukin a putut să construiască din suita unor episoade cotidiene o acțiune spumoasă și plină de tîlc.

Nadejda Rumeanțeva apare sub numele de Tosea — o proaspătă absolventă a școlii culinare din Simferopol — în chip de bucătăreasă la o exploatare forestieră. Este iarnă, frig dar entuziasmul tineresc ce domnește aici prefiace totul în poezie. Undeva, între brazi, într-un loc denumit convențional „Kamciatka“ — adică, unde nimeni n-ar sta să înghețe — se ridică vreo șapte serii perechile care apoi... cer locuință. Toți știu de ce se întîmplă așa, afară, bineînțeles, de Tosea care încă n-a aflat ce-i dragostea. În camera de la cămin ea discută aprins cu noile sale cunoștințe, dar fiecare o consideră „pustoaică“ și-și vede de „drăguțul“ ei.

Pînă la urmă Tosea va afla ce-i dragostea și, totodată și faptul că experiența se cîștigă în acest domeniu... pe propriile răspundere. Ilia (Nikolai Ribnikov) un bădăr muncitor dar cam prea grăbit să facă curte fetelor va plăti, la rîndul său, propriile ușurințe iubind-o cu adevărat pe Tosea în vreme ce ea îl respinge pentru apucăturile sale neserioase. Imprejurările comice rezultînd din candoarea proprie virstei pe care atît regia cît și interpreții știu să o dezvolte fără ostentație, se succed plăcut, crend o ambianță de bunăvoie și o satiră ce înțeapă dar nu rănește. Imaginea lui T. Lebeșev aduce în imensitatea ecranului lat natura frustă a nordului înzăpezit și descoperă profunzimea sufletească a tagonistei calități nebănuite de expresie și mișcare în fața aparatului de filmat. Este greu să ne închipuim în acest rol care surprinde nuanțe atît de gingașe ale preocupărilor virstei, o altă interpretă decît Nadejda Rumeanțeva. Radiind energie și bunătate în jur, ea știe admirabil să fie în același timp fetița care abia a părăsit băncile școlii — adolescentul conștient de răspundere ale vieții și ființa unei comportări tovărășești. Nimic preconceput în acțiune sau în profilul eroilor, ci numai viața adevărată pe care merită să o trăiești frumos, din plin, — aceasta este valoarea esențială a filmului lui Ciulukin. Amintim că, pentru interpretarea rolului Tosea, Nadejda Rumeanțeva a fost distinsă anul acesta la Festivalul de la Mar del Plata (Argentina) cu premiul pentru cea mai bună interpretare feminină.

Eugen ATANASIU

„ALBĂ CA ZĂPADA“

Un tom masiv, închizînd în filele sale faimoasele basme ale fraților Grimm, care au fermecat copilăria atîtor generații, se desface încet și solemn. Glasul nevăzut al unui crainic citește primele rînduri ale basmului. Și imaginile în culori de pe ecran vin să ilustreze cu fidelitate întîmplările nemuritoare ale frumoasei fete de împărat Albă ca zăpada, cea prigonită de trufașa mamă vitregă, invidioasă pe frumusețea ei.

Filmul produs de studiourile DEFA (autor Gunter Kaltofen) respectă riguros desfășurarea subiectului basmului, de la prologul cu cele trei picături de sînge căzute în zăpadă din degetul în care s-a înțepat împărăteasa, mama Albei ca Zăpada, pînă la țînărul crai care o găsește pe frumoasa fată întinsă în sicriul de sticlă, socotită moartă de neconsolații ei prieteni, cei șapte pitici. Modificările operate de cineaști de-a lungul acțiunii, sînt minime. În parte, ele au rostul să reliefeze mai net antiteza dintre puritatea și bunătatea eroinei — căreia toți oamenii din popor îi poartă simpatie, respect și dragoste — cruzimea și răutatea margini a lui împărătesze, care-i vrea cu orice chip, moartea. Aceste mici intervenții conferă filmului, pe alocuri, o anume notă de umor, destul de timid, nedus pînă la capăt.

În rest, nu lipsesc nici repetatele întrebări ale împărătesei în fața oglinzii fermecate, care spune adevărul întotdeauna ; nici piticii cu lămpașele și ciocănelele lor (cu toate că interpreții nu sînt foarte mărunți de stat și operatorul încearcă să ne convingă că ar fi de fapt, pitici) ; nici briul vrăjit, nici pieptenele de argint cu dinții mulați în suc de mătrăgună, nici mărul pe jumătate otrăvit, cu care vicleana mamă vitregă caută să o răpună pe Albă ca Zăpada. După geniozitate condus, pe o muzică inspirată, cu o interpretare actoricească excepțională. De altfel, spectacolul Teatrului „Lalka“ a primit diploma Prezidiului U.N.I.M.A. (în afara juriului concursului).

La festival, s-a putut observa puternica tendință a artei păpușerești spre contemporaneitate și înnoire, spre căutarea a noi mijloace de expresie păpușerească. Ceea ce s-a putut vedea și în spectacolele Teatrului din Riga — model al rostului educativ al teatrului de păpuși — ale celui din Sofia sau Budapesta.

Dar programul nu s-a rezumat doar la spectacole. Am luat parte, în fiecare dimineață, la lucrările Congresului U.N.I.M.A. care au început la 16 iunie și s-au ținut în Palatul Culturii. Au avut loc expuneri interesante asupra afinității dintre teatrele de păpuși și celelalte domenii ale artei, și în special asupra relațiilor artei păpușerești cu cinematograful și televiziunea. Am vizionat de asemenea admirabile filme de marionete, îndeosebi cehe și poloneze. Tot aici, am primit numeroase materiale documentare și studii privind arta păpușerească și am vizitat expoziția „Teatrul polonez de marionete“, inaugurată cu prilejul festivalului. „Țăndărică“ a făcut și un turneu la Cracovia și Lublin.

La festival, am legat prețioase legături de prietenie și profesionale. Prin cele văzute și prin discuțiile purtate la festivalul de la Varșovia, admirabil organizat de primitoarele noastre gazde, am plecat cu sufletul și mintea îmbogățite.

Nicolae MASSIM

CU „ȚĂNDĂRICĂ“ LA VARȘOVIA

Cu 17 ani în urmă — în 1945 — porneam cu „Țăndărică spre mările Sudului“ (titlul primei piese jucate de teatrul de păpuși „Țăndărică“ atunci înființat și pe care am pus-o în scenă) ; acum am pornit cu „Țăndărică“ spre... Varșovia. Și dacă în spectacolul de atunci „Țăndărică“ întîmpina în cale multe pedici și necazuri, acum mergea spre încă un mare succes internațional. Cred că vă puteți ușor închipui cu cîtă emoție așteptam, împreună cu ceilalți romîni prezenți în sala „Klasyczny Theatre“, în seara zilei de 26 iunie (după terminarea ultimului spectacol al Festivalului internațional al teatrelor de marionete, dat de teatrul Marcinek din Polonia), la apropae 11 noaptea, verdictul juriului. Și cît de fericiți, entuziasmați, plini de mîndrie patriotică am fost cînd, după cuvîntul de închidere și rămas bun rostit de Heneyk Jurcowski, reprezentantul juriului a citit lista diplomelor acordate începînd cu Teatrul Țăndărică, care a primit pentru spectacolul „Cartea cu Apolodor“ — cel mai bun spectacol al festivalului — diploma Ministerului Culturii și Artei din R.P. Polonă. Am aplaudat îndelung și în cadență, împreună cu toți participanții, pe regizoarea Margareta Nicolescu, artistă emerită, cînd a urcat pe scenă să primească binemeritata diplomă. Aplauzele nu mai conteneau, iar noua, celor peste 50 de romîni — regizori, scenografi, mînuitori aflați în sală, inimile ne tresăltau de firească bucurie și îndreptățită mîndrie. A urmat înmînarea celorlalte diplome: Teatrului din Riga (U.R.S.S.), căruia Ministerul Învățămîntului din R.P. Polonă i-a decernat o diplomă pentru ideile educative cuprinse în spectacolul său, Teatrului de marionete „Die Klappe“ Göttingen (R.F.G.), celui din Stockholm (Suedia), din Praga, din Budapesta, din Sofia și Teatrului Monestier din Paris. Dar, cuprins de firescul și explicabilul entuziasm prilejuit de succesul romînesc de la Varșovia, am început cu sfîrșitul.

S-o luăm de la început !

Am sosit cu „Țăndărică“ la Varșovia în 16 iunie. Festivalul a început în ziua de 17 iunie. El a avut loc în Palatul Culturii concomitent în două săli, în cea a teatrului „Klasyczny“ și în aceea a teatrului de păpuși „Lalka“. Fiecare teatru prezenta un spectacol la ora 16 și unul la ora 20.

Spectacolul inaugural (duminică, 17 iunie, ora 20) a fost dat de Teatrul „Miniatura“ din Gdansk (Polonia), cu „Fiindcă acesta este sufletul mazurcii“... o operetă folclorică, cu cîntece, dansuri, obiceiuri de petrecere și de nuntă, foarte colorat și viu.

Luni, 18 iunie, orele 16 și 20, la teatrul „Klasyczny“ — emoție mare pentru participanții romîni : Teatrul „Țăndărică“ joacă „Cartea cu Apolodor“ de Gelu Naum.

A surprins de la început noutatea formei spectacolului. Cartea lui Gelu Naum nu a fost dramatizată, ci transpusă pe scenă în regia Margaretei Niculescu, care a găsit posibilități de expresie noi și a adus la tot pasul surprize, subliniate cu aplauze. Aceleași aplauze au însoțit minunatele și expresivele păpuși ale Ellei Conovici, decorurile sugestive ale lui Ștefan Hablinski, muzica adecvată stilului nou, modern, al întregului spectacol, muzică compusă de St. Niculescu ; cu aceleași aplauze au fost răsplătite și sonorizarea făcută de inginerul Suru, — minuirea desăvîrșită a păpușilor de către minuitoarele noastre. De altfel, minuitoarele lui „Țăndărică“ s-au dovedit a fi — fără exagerare — printre cele mai bune din lume. Succesul e mare. Spectacolul e prim-rul și printre puținele transmise integral de televiziunea polonă și în cea a cinematografiei țării gazde. În ziarul „Express Vieczorny“, a apărut o cronică elogioasă intitulată „Un succes bucureștean — succesul lui Țăndărică“. Și celelalte ziare îl consideră pe „Țăndărică“ printre cele dintîi teatre din lume. Iar părerile oamenilor de teatru pot fi rezumate în cuvintele spuse după spectacol de dr. Ian Malik : *„Spectacolul teatrului „Țăndărică“ e o cinste pentru festival“*. În aceeași zi, la Teatrul „Lalka“, juca la aceleași ore teatrul din Halle (R.D.G.).

În ziua de 19 iunie, au prezentat spectacole Teatrul „Alhambra“ din Praga și „Lalka“ din Varșovia. La 20, Teatrul din Montreal (Canada) și „Arlechin“-Polonia. La 22 iunie, au dat spectacole Teatrul din Riga și cel din Budapesta, iar a doua zi, Teatrul de păpuși din Sofia și Teatrul Monestier din Paris. Ziua de 24 a fost mai bogată: au jucat teatrele Weijand din Stuttgart, „Die Klappe“ din R.F.G. și „Slumko“ din Praga și în plus, la ora 18, „Guliver“ din Polonia. În ziua de 25 iunie, s-au produs Teatrul din Lubliana (Iugoslavia) și „Groteska“ din Cracovia — care a prezentat un interesant spectacol cu „Opera de trei parale“ de Bertold Brecht. În 26, a avut loc reprezentația Teatrului lui Michael Meschke din Stockholm (Suedia) și a Teatrului Marcinek din Polonia, cu care s-a închis festivalul.

După cum se vede, un program bogat de spectacole. Desigur că unele din ele au fost excepționale, unele foarte bune, unele interesante, ...dar nu toate.

Printre primele — alături de „Țăndărică“ — au fost spectacolul Teatrului „Lalka“ din Varșovia : „Peripețiile tigrușorului Petre“, care e fricos și, ca să intre în rîndul tigrilor adevărați, trebuia să devină curajos. Dacă fabula spectacolului nu e prea deosebită — ceea ce cred că n-a urmărit nici autorul și nici regizorul Ian Wilkowski, unul din cei mai interesanți animatori ai teatrului de păpuși din lume, în schimb prezentarea spectacolului e ingenioasă. O montare excepțională. Spectacolul se joacă pe podiumul scenei propriu-zise și în spatele unui cadru (unei rame) împărțită în adîncime și înălțime în scară, în 10 planuri de joc. Păpușile din ultimul plan sînt mici siluete plate, pentru ca să capete cu cît vor intra în planuri mai apropiate dimensiuni mai mari și apoi să ajungă pe scenă, în prim plan, la cam de două ori mărimea omului. Totul e cu inteligență cum nu lipsește nici deznodămîntul fericit. Culorile sînt agreabile, protagoniștii se achită în general onorabil de rolurile încredințate, există și un cîntec al piticilor, pe care aceștia îl intonează veseli și îndepărtîndu-se, încolonați, prin pădure.

Mulți din micii spectatori gustă filmul frați de farmecul basmului fraților Grimm. Totuși, nu este o versiune cinematografică inspirată și cuceritoare. Pentru cine cunoaște povestea, transpunerea ei pe ecran rămîne plată, corectă, lipsită de fiorul poetic și de expresivitatea simbolică prețînse de textul original. Spectacolul trenează, lipsit de suportul unei bogate fantezii regizorale, care ar fi putut să insuflețească intîmplările, într-un chip nou și atractiv.

Corectitudinea e o virtute care nu poate duce departe în artă.

Mihail LUPU

UN FILM POVESTIT

„TEROARE ÎN MUNȚI“

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR POLONEZE

Scenariul și regia : Ewa și Czeslaw Petelski.
Muzica : Tadeusz Baird.
Imaginea : Mieczyslaw Jahoda.

CU Wieslaw Golas, Zofia Slaboszowska, Leon Niemczyk, Josef Kostecki, Zdzislaw Karczewski.

1945. Războiul s-a încheiat. Dar resturile armatelor fasciste precum și bandele contrarevoluționarilor polonezi și ale naționaliștilor ucraineni care hrăneau speranța izbucnirii unui al treilea război mondial ca singură salvare de judecata

aspră a poporului, comit jafuri și crime. Detașamentele armatei poloneze încep acțiuni de curățire a regiunii muntoase Bieszczady unde se află cuibul acestor bandiți. Trancurile și tirul artileriei pornesc să nimicească.

În rîndul ostașilor polonezi plecați în lupta contra acestor dușmani înrăiți, se află și artile-

Detașamentul de artilerie din care face parte Kalen este atacat de o altă bandă, a lui Bandera. Războinărilor șingeroase ale lui Bandera nu-i scapă niciun prizonier : pe unii îi decapitează iar cei care încearcă să scape cu fuga nimeresc într-un teren minat. Kalen se salvează totuși. Tăindu-și legăturile, el se trăsește prin zăpadă pînă își pierde cunoștința. Cînd se trezește, află că se găsea într-un adăpost al familiilor celor din banda lui Bandera pe care artileria poloneză îl bombarda crezîndu-l un punct de rezistență. Încercînd să iasă afară pentru a le cere camarazilor să să înceteze focul, cade ucis din greșală tocmai de gloantele lor.

banditi. Kalen este însă suspectat de către ai săi pentru că avusese de-a face cu dușmanul și este arestat. Dar clădirea în care a fost închis este atacată de către banda lui Zubryd. Împreună cu Dwernicki, Kalen organizează apărarea ei după care, ajuns din nou printre camarazi pleacă în urmărirea bandei lui Zubryd pe care nu reușește însă s-o mai găsească.

ristul Hipolit Kalen. Trimis într-o misiune de informare în orașul Oslawica, pentru a afla planurile inamicului, Kalen cade prizonier în mîinile bandei lui Zubryd. Chinuit îngrozitor pentru a mărturisi scopul misiunii sale, Kalen rezistă, păstrînd secretul, dar nu poate refuza ordinul ce i se dă de a-l spînzura pe Dwernicki, directorul fermei de cai. Încercarea sa de a fugi împreună cu Dwernicki reușește și cei doi se ascund de

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Tainica lume a faunei

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 250 • Sîmbătă 21 iulie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

CONCURSUL NOSTRU SPORTIV CU PREMII

Marți 17 iulie, la redacția noastră s-au tras la sorți cîștigătorii premiilor atribuite la concursul nostru sportiv cu premii.

In pagina de sport publicăm numele cîștigătorilor și alte detalii asupra încheierii concursului nostru.

Grupul de turiști chilieni în vizită la Muzeul de artă brîncovenească de la Mogoșoaia

Din sumar:

Alegerea stațiunii pentru cura balneo-climatică •
AUGUSTE PICCARD exploratorul stratosferei și al abisurilor marine •
MICA BIBLIOTECĂ „MAGAZIN" „FERMIERUL FERICIT" de K. S. Pritchard (Australia) •
In atelierul marilor creatori: FLAUBERT •
Moravuri și năravuri „TUȚU I—REGELE ȘTRANDULUI" de Mircea ALBULESCU •
Săptămîna pe ecrane •
Fotograful amator •
Rebus-umor

POPAS ÎN VALEA OLTULUI

Itinerar balnear:
Olănești, Călimănești, Căciulata

Repertoriul odihnei nu se rezumă doar la clasicul „și la munte și la mare"... Peisajul pitoresc al verii este mult mai divers și, în zilele acestea cînd canicula încinge asfaltul citadin, mii și mii de oameni își petrec concediul în stațiunile, risipite ca niște veritabile perle, pe harta țării.

Să o pornim pe firul melodios al văii Oltului, pe itinerarul balnear Olănești — Călimănești — Căciulata. Este o drumeție cu priveliști care te cucerese de la primul pas pe ruta aceasta mereu plină de farmec... La drum deci...

Din gara de la Piatra Olt, unde pulsația feroviară consemnează marele trafic de trenuri, plecăm pe drumul de fier care urmează valea cu dealuri lenese și păduri policrome, unde Oltul își deapănă drumul lui de legendă. Prin cleștarul transparent al zilei de vară, se zăresc în depărtare turme de oi răsărite asemeni unor imperceptibile pufuri de păpădie, pe verdele crud al pajiștilor. Sate, estompate răzlețe în marea vegetală care tălăzuiește necontenit, punctează prezența localnicilor. Undeva, la o răscruce de drum, se desenează, subtilă și clară, o ciutură de fîntînă... Îi auzi parcă suspinul sonor pe claviatura amiezei de vară.

Oltul nu se mai zărește dar îl bănuim pe undeva aproape. Orchestrația lui ne revine stăruitor în minte așa cum a imortalizat-o maestrul Geo Bogza în Cartea Oltului.

Străbătînd cadrul acesta, poate unic în felul lui al naturii, recitim paginile memorabile. Spune Geo Bogza: **„La început, Oltul e o subțire melodie de fluier, auzită doar de brazi, în singurătatea marilor creste; apoi, în timp ce străbate po-**

D. TABACU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

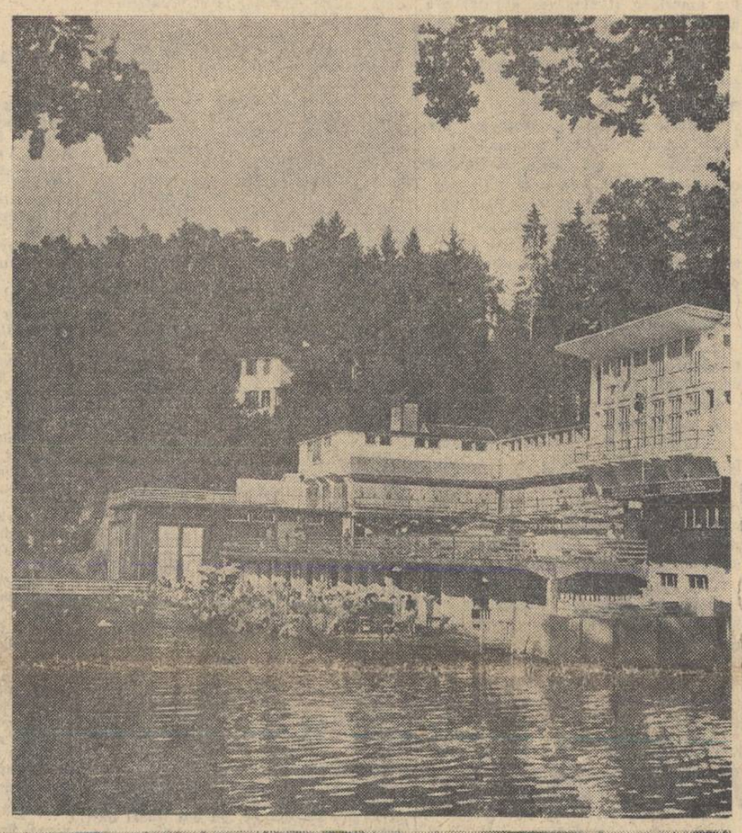

Imagini din Călimănești

VALPARAISO-BUCUREȘTI!

• 14 CHILIENI NE-AU VIZITAT TARA • TURISM SUB SEMNUL CUNOASTERII RECIPROCE • DORINTA PATRICIEI LOPEZ SANTIS •

Lîngă sediul Oficiului Național de Turism „Carpați", un microbuz cu turiști. La parbrizul microbuzului, un fanion. De fapt, drapelul miniatural al unei țări. Dar care? Culorile: roș, albastru, alb. În plus, o stea albă. Ați aflat țara? E chiar gazda ultimelor campionate mondiale de fotbal: Chile!

14 turiști din Chile. O prezență mai puțin obișnuită care suscită, firește, interesul. Ce i-a determinat să vină din acel capăt de lume la București? Cum au venit de-acolo? Ce-au văzut în țara noastră? Ce impresii duc cu ei de pe meleagurile noastre? Interesați să cunoască realizările Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări socialiste cît mai bine posibil, ei s-au înscris la Institutul de cultură chileno-sovietic, unde citesc cărți și reviste, vizionează filme, ascultă conferințe și studiază limba rusă.

Cu trei ani în urmă, acest grup din orașul Valparaiso a hotărît să facă economii în comun pentru o excursie în U.R.S.S. și în țările de democrație populară, pentru a cunoaște direct realizările din aceste țări.

S. BONIFACIU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

Firicel de borangic

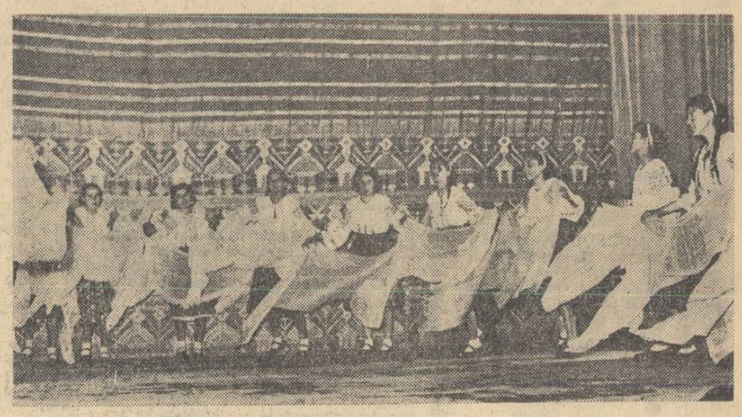

„Dansul cu năframe", preferat de tinerele crescătoare de viermi de mătase din Dăbuleni, raionul Corabia

Cățărat pe o coroană stufoasă de mătură, un vierme de mătase se străduie să-și încropească adăpost din fire subțiri ca cele de păianjen, pe care și le fabrică singur, cu posibilități și procedee numai de el știute. Cum „meșterul filator" abia se mai zărea prin iscusita urzeală de fire aurii, m-am grăbit să-l descos puțin asupra meșteșugului său, înainte de a se închide cu totul în gogoașa la care lucrează.

— Bună vremea, meștere! Cum merge treaba?

— Treaba merge bine. Am și urzit 50 de metri de borangic, răspunde un glăscior cam obosit de muncă și perceptibil cu mijloace necunoscute celor puțin inițiați în convorbirile cu gîngăniile, mijloace despre care nu ne face plăcere să fim întrebați. Vom menționa însă, bucuroși, că borangicul nu este altceva decît un fir depănat de pe gogoșile de mătase. Din el se țes năframe înflorate și chiar ii (ciupege) și unele și celelalte servind drept obiecte de îmbrăcăminte și podoabă. Prelucrat în fabrică, borangicul se transformă în frumoasa și rezistenta mătase naturală, din care se fac rochii, parașute și cîte și mai cîte altele. Deocamdată să nu ne grăbim. Doar meșterul n-a propus decît 50 de metri de fir...

— 60! Eu lucrez, nu palavragesc.

— Și pînă la cît vrei să ajungi, meștere neîntrecut?

— Eu, pentru că sînt din rasa Alb de Băneasa, nu mă opresc decît la un kilometru, vecinii mei, Albul de Orșova și Galbenul centurat de Băneasa, scot din filiere 800—900 de metri de borangic, iar hibridul dintre Alb japonez și Auriu chinez dă 750—800 metri de fir de căciulă...

Ion BECHERU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

„— Sîntem de același sînge, a vorbit Maugli în limba ursului.

— Bine! Acum spune asta din nou, ca o pasăre.

Maugli a repetat aceleași cuvinte prin triluri de ciocîrlie.

— Încearcă și imită șarpele, — porunci Balu —, și se auzi șuieratul greu de imitat al șarpelui..."

Așa învață Maugli, eroul povestirii lui Kipling, limba junglei și nimeni, nici-o fiară, șarpe sau pasăre nu se atingea de el.

Oare există într-adevăr o asemenea limbă?

Putem numi drept „limbă" ciripitul păsărelelor sau urletul fiarelor?

În literatura tuturor popoarelor lumii există animale, păsări, pești etc. care, în basme, povestiri, piese de teatru, — vorbesc.

Cu peștișorul de aur vorbește pescarul într-o veche poveste rusă. Într-o povestire persană vulpea discută cu barza. Într-un epos englez se vorbește despre viața a trei ursuleți dintr-o căsuță din mijlocul unei păduri. Pe îndepărtata insulă Celebes, sub cerul arzător al Indoneziei, s-a născut povestea șarpelui Tammusisik, care

I. GOLOVANOV

• *(Continuare în pag. 3-a)*

VORBESC ANIMALELE?

• PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI •

WIMBLEDON, „fief"-ul sportului alb

În ațiția ani de cînd maestrul emerit al sportului, Gheorghe Viziru, figurează printre fruntașii tenisului, pe valiza care-i duce prețioasele rachete s-au adunat tot mai multe etichete multicolore, marcînd etapele călătoriilor sale pe meridianele globului: Moscova, Paris, Viena, Praga, Budapesta, Belgrad, Monte Carlo, Beirut, Cairo, Berna, Varșovia...

Lipsea un nume: Londra sau mai exact Wimbledon-Park, cartier mărginaș al capitalei Angliei, acolo unde, pe cele 16 terenuri celebre, cu iarbă tunsă mărunt, se adună în fiecare an ași ai tenisului mondial.

Gogu Viziru are un obicei bun. De cîte ori pleacă peste hotare are la îndemînă și un carnet gros pentru însemnări. L-am frunzărit împreună, la întoarcerea sa în Capitală și apoi am pus pe hîrtie rîndurile ce urmează, o descriere a recentei sale călătorii.

Sandu MARIAN

• *(Continuare în pag. 5-a)*

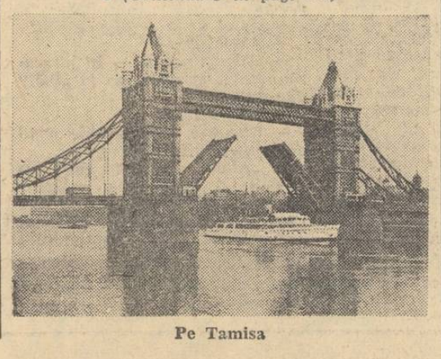

Pe Tamisa

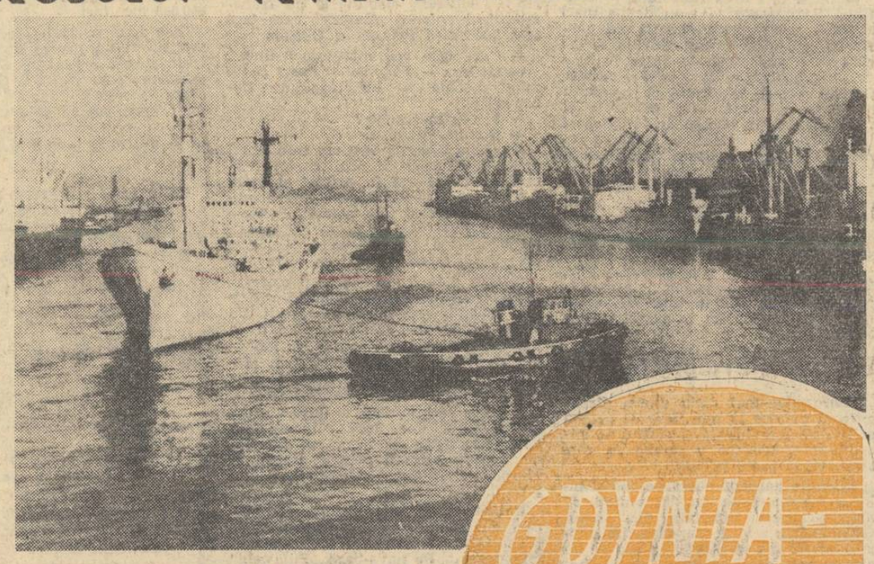

— Cu dispecerul principal? Un moment. Vorbește la telefon cu direcția portului...

Un tînăr blond, cu ochii de un albastru-cenușiu, care parcă au împrumutat din culoarea fermecătoare a mării, ne zîmbește, ne face semn să luăm loc și continuă convorbirea.

— Irene... Helene... Transister...

Interpretul îmi șoptește că este vorba de cîteva din vapoarele care se află în rada portului Gdynia.

Pe unul din pereții camerei, o gravură înfățișează primele construcții din port. Alături, cîteva tablouri cu diferite scene ale vieții din Gdynia. Pe masă, nenumărate prospecte despre căi maritime, vase, tonaj, porturi.

Receptorul a fost pus în furcă. Și dispecerul principal ni se prezintă: Kazimir Zabrowsky. În cadrul discuției care se înfiripă, istoria se împletește cu geografia.

Bucur BRĂNIȘTEANNU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

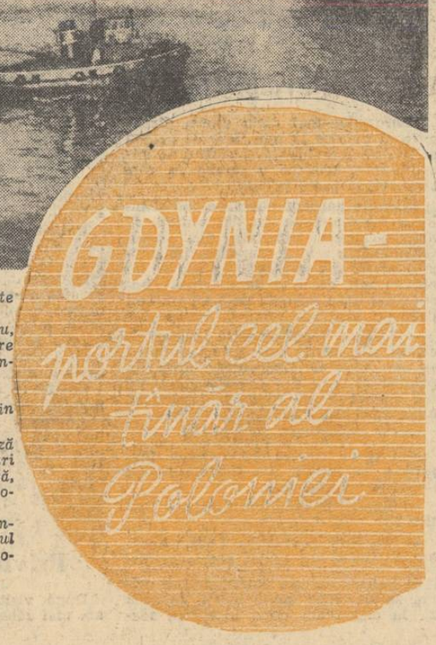

Meridiane

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

DIRECȚIUNEA unei mine de diamante din apropiere de Johannesburg (Africa de sud) a emis recent o ordonanță în care se arată: „În scopul de a economisi consumul de apă se interzice muncitorilor negri să folosească baia. La urma urmei pielea minerilor negri nu trebuie spălată devreme ce este neagră și murdăria nu se observă".

●

POTRIVIT datelor U.N.E.S.C.O., din 1,6 miliarde de oameni — la atît se ridică populația adultă a globului pămîntesc (în vîrstă de peste 15 ani) — aproximativ 700 milioane de oameni sînt analfabeți. Numai în S.U.A. există aproximativ 10 milioane de cetățeni adulți analfabeți sau aproape analfabeți. Datele U.N.E.S.C.O. arată deasemenea că în prezent în 97 din cele 158 de state și teritorii existente în lumea întreagă, numărul analfabeților depășește 50 la sută din populația adultă. În uceste țări (sau teritorii) analfabetismul cuprinde pînă la 90 la sută din populație.

●

„NU DOMNIȘOARĂ, „Oliver Twist" nu este un manual destinat celor care vor să învețe twistul — încearcă un librar londonez s-o convingă pe tînăra clientă care se lăsa greu convinsă că romanul lui Dickens n-are nimic comun cu dansul twist.

●

ÎNTR-UNUL din romanele sale, Jules Verne prezintă un popor întreg locuind în subterane... Naturaliștii italieni au făcut recent o experiență asemănătoare, ce-i drept, în proporții mult mai mici. Cîțiva naturaliști au petrecut o lună în peșteri subterane în condiții de întuneric ab-

solut. Oamenii de știință și-au luat în această expediție și cîteva animale domestice. A fost nevoie de multă răbdare pentru a duce la capăt această experiență neobișnuită. După ce au ieșit la suprafață, primele impresii se pot rezuma astfel: întunericul a influențat negativ psihicul oamenilor, în întuneric omul devine mai trascibil. Auzul și simțul mirosului se dezvoltă în condiții de întuneric. Asupra animalelor domestice, condițiile lipsite de lumină nu au vreo înrîurire deosebită.

●

UN CUNOSCUT fabricant de bere din Oslo era cît pe aci să se înece în timp ce se scălda. L-a salvat în ultimul moment un tînăr, care a refuzat recompensa bănească pe care i-o oferea fabricantul.

— Atunci permite-mi măcar să-ți dau un șfat — spuse el. Nu bea niciodată berea pe care o fabric.

●

MUZEUL de artă Pușkin din Moscova a împlinit recent 50 de ani. În sălile sale sînt expuse 2.500 tablouri, dintre care multe sînt opere ale celor mai mari artiști italieni, spanioli, olandezi, flamanzi, francezi și englezi.

●

ÎN 24 ORE, industria moscovită produce 118.000 perechi încălțăminte, 1.636.000 m. de țesături și 888.000 kg. de dulciuri. În același timp, constructorii ridică 300 locuințe noi.

●

REPORTERUL Lutz Bienert din orașul vest-german Dusseldorf, însărcinat cu efectuarea unui sondaj al opiniei publice, și-a ales în acest scop, la întîmplare, nume din cartea de telefon. La primul număr chemat răspunse un bărbat pe care îl întrebă dacă poate vorbi cu doamna Hannelore Barth. „A murit acum opt ani", îl lămuri bărbatul la telefon. „Dar numele ei se află înscris în ultima carte de telefon", interveni reporterul. „Adevărat", — replică necunoscutul, am păstrat numele în carte drept amintire".

●

REVISTA engleză „Economist" a publicat lista unor recorduri, deținute de unele țări. Potrivit acesteia, Franța deține recordul delicvenței infantile, Japonia cel al sinuciderilor, S.U.A. recordul divorțurilor, Suedia al consumului de alcool și R. F. Germană pe cel al consumului de bere.

●

PESCARII din Eimeden, Olanda, nu mai trebuie să scormonească pămîntul în căutarea rîmelor. Un ins întreprinzător a instalat pe mal un automat pe care îl alimentează regulat cu nade proaspete. Orice pescar cu undița poate să-și procure astfel un pachețel cu exact 33 de rîme.

Însemnări după Congresul de la Moscova

Congresul pentru dezarmare generală și pace care s-a desfășurat săptămîna trecută la Moscova va avea un ecou prelung în inimile și mințile oamenilor de pe toată planeta Terra. Și ecoul acesta își repetă cele două silabe ale sale adînc întipărite în ființa umană: PA-CE!

La Congres am avut posibilitatea să fim martorii marelui dialog al păcii vorbit în zeci de limbi și înțeles de toți cei aproape 2 500 de delegați — și asta nu numai datorită traducerii simultane în cîteva limbi, asigurată cu multă promptitudine și înaltă calificare de corpul de interpreți ai sălii.

Dialogul acesta a avut o semnificație mult mai adîncă decît un simplu schimb de păreri ce apare totdeauna atunci cînd se întîlnesc oameni cu concepții și chiar interese diferite. Faptul este foarte explicabil: s-a vorbit despre viitorul omenirii, despre perspectivele ei, despre tot ceea ce trebuie făcut ca acest viitor și aceste perspective să nu fie definite prin expresia „moarte atomică" ci prin frumosul adjectiv traductibil în toate limbile pămîntului — „fericit".

Am răsfoit carnetul de însemnări făcute la Congres și am găsite cuvinte și fraze separate ce readuc în memorie unele momente emoționante, altele curioase, chipuri de oameni, declarații și replici.

Propunîndu-vă să răsfoim împreună aceste cîteva însemnări nu aș vrea să repet cronica pe ore a Congresului: o va face, desigur, cartea specială ce este în pregătire și al cărei autori sînt toți participanții la Congres și prin ei semenii lor care le-au încredințat înalta emisiune de a-i reprezenta la forumul păcii.

Oglinda fidelă a Congresului era coridorul lung de la etajul I al sălii, biroul de presă pe care stăteau alinieate — în niciun caz ca la paradă ci conform firii mai multi sau mai puțin ordonate a fiecăruia — mesele de lucru și mașinile de scris. Din această „împărăție a presei" făcea parte integrantă și telefonista Valea care cu ajutorul magicei parole „Congres" aducea în cîteva minute în Sala Congreselor orice loc de pe pămînt, interesat în a primi știri de la Forumul păcii. Judecînd după prezența a peste 200 de ziariști străini, asemenea locuri erau destul de numeroase pe glob.

La fel ca și la Congres, aci la centrul de presă discuțiile erau dintre cele mai diferite, purtau caractere cît se poate de variate, se făceau la tonuri înalte sau joase, în dependență de zgomotul din jur ori de alcătuirea sistemului nerves al interlocutorului. Cu cîteva zile înainte de Congres corespondenții apuseni nu prea manifestau un interes deosebit pentru el. Ba uneori, cu un aer ce se voia foarte indiferent, declarau chiar că „nu va fi nimic interesant aci".

Chiar după prima zi din această indiferență dictată de redacțiile ce credeau că se poate trece sub tăcere această mare manifestare, n-a rămas nici urmă.

Iar afirmația din ajunul Congresului: „Congresul de la Moscova e o manifestare comunistă" s-a transformat. Congresul a dovedit caracterul larg pe care a avut-o discuția de la Moscova. Și cea mai bună dovadă sînt relatările publicate.

Faptele sînt încăpățînate și deobicei oamenii cinstiți se lasă convinși de ele. Cred că aceste fapte au influențat întrucîtva și asupra unuia din corespondenții France Press-ului la Moscova cu care discutam lunea trecută cu cîteva clipe înainte de începerea Congresului. Considerațiile lui erau de genul: „Congresul nu poate avea nicio putere asupra opiniei publice". „N-are niciun rost să se discute problema dezarmării care nu depinde de popoare" etc., etc., etc.

Nu știu ce l-a convins și ce nu din desfășurarea Congresului, dar în comentariile transmise agenției sale, concluziile nu semănau de fel cu afirmațiile făcute în prima zi.

Da, Congresul a avut o mare putere asupra conștiinței oamenilor, a produs schimbări în felul de a gîndi al multora dintre cei veniți la Moscova.

În avionul de București am călătorit cu un delegat american la Congres: se îndrepta prin Sofia spre Turcia și Grecia. Profitînd de timpul pe care-l aveam la dispoziție am intrat în vorbă. Nu cred că întreaga discuție ar fi de interes public. Am reținut însă una din replicile interlocutorului.

— Americanii sînt deobicei oameni practici. Nu pot spune că reprezint un număr mare de concetățeni de-ai mei, dar cred că mulți din ei, la fel ca și mine, și-au pus întrebarea foarte simplă, atît de simplă încît poate fi comparată cu experiența făcută de predecesorul meu Columb cu oul: la urma urmei ce e mai bine, să trăiești sau să mori? Ce e mai bine, să te bucuri de viață sau să locuiești ascuns sub pămînt în adăposturile pe care cu tot confortul lor nu le-aș schimba pe căsuța pe care o am lîngă New York.

Felul de a judeca al vecinului de avion era (trebuie să recunoaștem) tipic american și conținea o întrebare al cărui răspuns nu e defel greu să-l găsești chiar în... întrebare.

Sub alte forme, în alte limbi, cu altă topică a frazei, același lucru îl spuneau la Congres călugări budiști și avocați din Bolivia, scriitori din Chile ori mineri din Țara Galilor.

La întîlnirea oamenilor de cultură care s-a desfășurat în timpul Congresului i-am ascultat pe Jean-Paul Sartre și pe Ilya Ehrenburg.

— Să eliminăm războiul rece din literatură — exclama cu deplină convingere scriitorul francez.

Și în aplauzele celor ce-l urmăreau se auzea acordul deplin.

— Să ne cunoaștem cît mai bine — cerea scriitorul sovietic care-și închină viața luptei pentru pace.

Același aplauze ale oamenilor din sală confirmau același acord deplin.

Oamenii se pot înțelege și pot trăi în pace. Această concluzie sintetizată a Congresului a auzit-o fiecare în Apelul adresat popoarelor. Și cred că nu există om cinstit de pe pămînt care să nu aprobe din toată inima acest important document al luptei pentru pace pe care cu o majoritate zdrobitoare (doar două voturi contra) l-au votat în ultima zi a Congresului trimișii celor 121 de țări.

Al. STARK

Gdynia, portul cel mai tînăr al Poloniei

(Urmare din pag. 1)

— Este un port tînăr, cel mai frumos din Polonia — ne spune cu mîndrie Kazimir Zabrowsky. Pînă în anul 1920, pe aceste locuri nu era decît o așezare de pescari în care trăiau 900 de locuitori. Satul de pescari a crescut pînă în anul 1939 la proporțiile unui oraș modern cu 115.000 locuitori.

Între brîul de dealuri bogat împădurite și golful Gdansk, într-o așezare pitorească de neuitat, lîngă Marea Baltică, s-a ridicat în 12 ani Gdynia. Rapiditatea cu care s-a dezvoltat Gdynia se explică prin faptul că instalațiile portuare din Gdansk se dovedeau insuficiente în acea vreme.

Dar dezvoltarea Gdyniei fu întreruptă odată cu dezlănțuirea agresiunii naziste. Între anii 1939—1945, Gdynia a servit ca bază a marinei de război germane fiind încorporată în cadrul teritoriului Germaniei naziste iar populația deportată sau obligată să accepte naționalitatea germană. În această perioadă, Gdynia a avut de suferit mari distrugeri, peste 80 la sută din construcții, din instalațiile portuare.

— După încetarea războiului — continuă Zabrowsky — s-au depus mari eforturi pentru reconstrucția Gdyniei. Astăzi, portul și orașul Gdynia se întind pe o suprafață de peste 75 kmp cu o populație de 160.000 locuitori. Gdynia a fost înzestrată cu instalații moderne, cu numeroase macarale și utilaj mecanizat pentru descărcarea și încărcarea vapoarelor, în magazii, depozite etc. Pentru prima oară în anul 1961 au intrat în port nave cu o capacitate de peste 42.000 tone. A întrecut și Hamburgul, care poate primi vapoare cu o deplasare de cel mult 33.000 tone. Gdynia este doar portul cel mai adînc din Baltica.

Și ca o ilustrare a acestui lucru, Zabrowsky ne arată prin fereastra larg deschisă, silueta tancului petrolier „Transister" cu o capacitate de 50.000 tone.

Dorința elevului din Lodz

Zabrowsky mai dădu cîteva dispoziții cu privire la alte vase ce urmau să părăsească Gdynia și curînd ne găseam împreună pe o șalupă cu care străbăteam apele portului.

Eram de aproape o oră pe apă și pilotul Przymuszaka Jan ne anunță că abia văzusem jumătate din portul Gdynia. Din zeci de vapoare sub diferite pavilioane se descărcau sau se încărcau mii de tone de mărfuri. Dinspre mare se apropia de port plutind ușor un vas.

— Este un vapor sovietic. Îl aștept de cîteva zile. Știți cine-i comandantul? — ne întreabă Zabrowsky. Un bun prieten al meu din Leningrad. Acolo am studiat 5 ani. Și de la Leningrad am... amerizat apoi aici, la Gdynia.

— Ce specialitate ați urmat?

— Inginer pentru exploatarea tehnică a porturilor. La Gdynia lucrez de aproape cinci ani.

— Sînteți de pe litoralul Mării Baltice?

— Nu. Sînt născut la Lodz. Acolo am copilărit, am urmat școala medie.

Și Zabrowsky ne istorisi despre prima sa vizită pe malul mării. În acea zi, la cîțiva ani după încetarea războiului, printre elevii care veniseră la Gdansk, se afla și Kazimir Zabrowsky. Ploua și sufla din spre Baltica un vînt neprietenos, rece. Dar avea loc un eveniment deosebit. Se lansa primul vas la șantierele navale din Gdansk. Și toți elevii s-au fotografiat lîngă el. Poate că atunci în inima elevului din Lodz s-a trezit dorința de a lucra într-un șantier naval sau într-un mare port. Astăzi, Zabrowsky este la un post de răspundere în portul Gdynia, s-a identificat cu viața Gdyniei, și se duce doar în concediu la Lodz, orașul său natal.

46 linii maritime pleacă din Gdynia

Gdynia este un important nod de linii de comunicații maritime. Aici se află sediul celei mai mari societăți maritime poloneze „Polskie Linie Oceaniczne". La începutul anului trecut, flota acestei societăți maritime poloneze dispunea de 63 nave cu un tonaj global de 304.000 tone. Din Gdynia pleacă 46 linii maritime care leagă Polonia de America de nord și de sud, Japonia, Australia etc. Societatea maritimă poloneză dispune și de transatlanticul polonez „Batory" care face legătură între Polonia și Canada.

— Care este cea mai lungă linie?

— Gdynia — Yokohama. Peste 12.000 mile marine — ne răspunde Zabrowsky.

— Și cea mai nouă?

— Gdynia—Havana.

Aproape 2.500 de vapoare trec anual prin Gdynia. Dacă prin portul Szczin se transportă în special cărbuni, prin Gdansk lemn, Gdynia se specializează în traficul de coletărie. Peste 90 de sorturi variate de mărfuri, ceea ce reprezintă 6.000.000 tone, au fost transbordate anul trecut prin Gdynia.

Gdynia este și baza flotei pescărești. „Arka" și „Delmor", două din cele mai mari întreprinderi pescărești din Polonia, au de asemenea sediul la Gdynia. Una s-a specializat în pescuitul în Marea Baltică, cealaltă în Marea Nordului și Oceanul Atlantic, pescuind împreună peste 80.000 tone.

...Marea era liniștită. O ușoară ceață plutea peste ape. Încet, întovărășită de nedespărțiții pescărași, se depărta de Gdynia plecînd pentru pescuit în Marea Nordului, nava-bază „Pulawski".

Nava-bază îi alimentează pe pescari cu hrană și utilaj pescăresc, le furnizează carburanți și primește peștele pescuit. Pe nava-bază „Pulawski" se află ateliere moderne de reparații, dispensar medical, cinematograf, brutărie, magazin cu diferite articole de primă necesitate, un post de radioemisie, care transmite programe informative, distractive.

Batistelor care fluturau pe țărm în mîinile copiilor, mamelor, soțiilor, le răspundeau saluturile marinarilor de pe nava „Pulawski". Curînd, ea se pierdu pe întinsul nemărginit al Balticii. În drumul ei avea să urmeze țărmul răsăritean al Angliei și Scoției pînă în Islanda unde va întîlni vasele pescărești, șalupele și traulerele.

Privire spre viitor

După vizita prin port, la înapoiere am mai zăbovit în biroul dispecerului principal răsfoind planurile de viitor. La Gdynia se va construi un doc nou unde vor putea fi montate nave cu o deplasare pînă la 65.000 de tone. Peste cîțiva ani șantierele din Gdynia vor deveni cele mai moderne din Marea Baltică, avînd o capacitate de producție anuală de 260.000 tone.

Pînă în anul 1965, întreprinderile pescărești își vor dubla producția; flota societății „Polskie Linie Oceaniczne" se va moderniza tot mai mult, mărindu-și capacitatea pînă la 780.000 tone.

Dar nu se poate vorbi de Gdynia fără a aminti că ea face parte dintr-un complex omogen: Gdansk—Gdynia—Sopot.

Complexul celor trei orașe, Gdansk—Gdynia—Sopot — în virtutea planului elaborat — se va transforma pînă în 1980 în complexul a cinci orașe. Dezvoltarea acestui complex este astfel concepută încît populația să poată locui cît mai aproape de locul de muncă. Acest obiectiv va fi atins prin construirea a două mari orașe de 120.000 locuitori. Dacă în prezent complexul celor trei orașe numără 565.000 locuitori, complexul celor cinci va cuprinde pînă în 1980 o populație de 850.000 locuitori.

Cele două porturi Gdansk și Gdynia vor suferi un proces de unificare într-un singur organism. Se prevede de asemenea construcția la Gdansk a unui canal — numit Canalul de răsărit, a unor mari bazine și a unui port fluvial cu o capacitate de transbordare de 3 milioane tone.

★

Către seară ajunsesem în Sopot, una din frumoasele stațiuni balneare care se găsesc în împrejurimile Gdyniei, de-a lungul litoralului. Nu se auzea nici zgomotul macaralelor, nu se vedeau nici vagoneții cu cărbune, nici zecile de vapoare, nici activitatea febrilă din Gdynia. Era liniște. Pe malul mării, cîțiva copii se jucau. Iar pescărușii din cînd în cînd se abăteau din zbor, coborau și mîncau din mîinutele copiilor.

Bucur BRĂNIȘTEANU

„CAZUL FRÄNKEL"

În Germania occidentală a izbucnit recent un nou scandal, avînd în centrul său o altă personalitate suspusă în ierarhia Bonnului, pe procurorul general al Republicii Federale, Wolfgang Immerwahr Fränkel. O serie de documente descoperite în arhivele fostului Reich hitlerist de către autoritățile competente din Republica Democrată Germană au scos la iveală trecutul de criminal nazist al celui ce a ajuns într-unul din cele mai înalte posturi ale aparatului judiciar vest-german.

Judecînd după timpul scurt — nici trei săptămîni — care a trecut din momentul în care dovezile privitoare la crimele comise de Fränkel au fost date publicității și ziua cînd el a fost demis din postul său, aceste dovezi erau foarte compromițătoare. Și nu numai pentru Fränkel personal, ci și pentru întregul regim de la Bonn...

Sub presiunea opiniei publice, guvernul de la Bonn a fost nevoit să-l demită pe criminalul de război Fränkel din postul de procuror general al R. F. G. (Ziarele)

— Păcat! Ăstuia nu-i pot spăla petele: îl arunc la... pensie!
Desen de V. TIMOC

„Un adept convins al mișcării național-socialiste"

Foștii hitleriști, cu un trecut bogat în crime, aflați azi în posturi de răspundere în Germania occidentală, au fizionomii diferite. Unii dintre ei au ucis cu mîna lor proprie oameni nevinovați, ca Oberländer, care a ajuns, cu toate acestea, într-un fotoliu ministerial la Bonn. Alții au condus diferite acțiuni — mai mult sau mai puțin militare — care s-au soldat cu mii și mii de morți, ca generalul Heusinger, aflat azi într-un post de conducere al forțelor N.A.T.O. Fränkel face parte din altă categorie. El ședea într-un birou curat și comod la Leipzig și ucidea oameni pe care nici nu-i vedea măcar vreodată la față, printr-o simplă trăsătură de condei.

Membru al partidului nazist din mai 1933 (anul venirii lui Hitler la putere), tînărul jurist Fränkel i-a convins curînd pe șefii săi hitleriști de „meritele" sale. Într-o referință, ce purta antetul partidului nazist cu nelipsita zvastică și semnătura gauleiterului din Kassel (unde domicilia pe atunci Fränkel), datată din 17 septembrie 1936, se spune textual: „E vorba de un adept convins al mișcării național-socialiste a cărui poziție față de organizație poate fi declarată fără cusur... La cunoștința noastră n-a ajuns nimic negativ din punct de vedere politic referitor la el. Confirm în consecință fără nici o rezervă că e demn de încredere din punct de vedere politic. Nu ridic nici un fel de obiecții împotriva unei eventuale avansări"...

Și Fränkel a început să urce treptele carierei sale... În anii războiului dezlănțuit de Germania fascistă, el a ocupat diferite funcții importante la procuratura Reichului de tristă faimă, de la Leipzig. În atribuțiile sale intra, în primul rînd, revizuirea proceselor desfășurate la diferite instanțe judiciare. Dispunînd de puteri practic nelimitate, el putea să reducă și să anuleze chiar sau, dimpotrivă, să înăsprească sentințele pronunțate de respectivele instanțe. Dar Fränkel n-a redus niciodată vreo pedeapsă. Ori ce sentință trecea prin mîna lui era calificată drept prea indulgentă și „corectura" ce i-o aplica era invariabil pedeapsa cu moartea. Indiferent dacă era vorba de furtul cîtorva biscuiți, a unei cartele de îmbrăcăminte sau a unei sume derizorii de bani, dar mai cu seamă dacă era vorba de un „delict rasial" — bunăoară, de prietenia dintre o tînără germană și un tînăr evreu, — de un antifascist sau de străini deportați în Germania la muncă de sclav, Fränkel considera — citățm cuvintele sale — că „judecînd după propria mea unitate de măsură, merită moartea" și aplica pedeapsa capitală fără să cerceteze măcar dosarul victimei sale.

„Unitatea de măsură..."

Spre ghinionul lui Fränkel și al protectorilor săi de la Bonn, din documentele descoperite în R.D. Germană au putut fi reconstituite circa 50 de asemenea cazuri — 50 de capete de acuzare împotriva acestui călău în robă de jurist.

Iată cîteva din ele:

Spre sfîrșitul anului 1942, tribunalul special din Magdeburg a condamnat, la 12 ani închisoare, pe doi tineri deportați la muncă în Germania — pe francezul William Radford originar din Setteville și pe belgianul Roger Fouconnier din Brain le Compte pentru că, împinși de foame, au furat niște alimente. Revizuindu-le cazul, Fränkel i-a predat călăului.

Un alt belgian deportat în Germania, Hendrik André Peeters din Anvers, care lucra la căile ferate în orașul Bremen, fusese condamnat la 10 luni închisoare pentru a fi furat cîțiva biscuiți din niște cutii avariate. Fränkel l-a trimis și pe el la moarte.

Sentințele pronunțate de diferite instanțe pentru delicte similare împotriva polonezilor Stanislaw Dzwonkowski, Josef Fuczak și Stanislaw Klepacz; a cehilor Kobylka, Rudolf Meissner și Franz Vase ca și a altor deportați la muncă, proveniți din mai toate țările Europei cotropite de naziști, au fost schimbate de Fränkel din închisoare pe diverse termene, în pedeapsă capitală.

Dar procurorul călău de la Leipzig nu se purta „cu mănuși" nici cu proprii săi concetățeni. Următoarele cazuri sînt edificatoare.

Pentru a fi sustras suma de 11,67 mărci din poșetele a trei femei în timpul alarmei aeriene, August Völker, sudor din Kiel a fost condamnat la moarte. Apelul făcut de avocatul său a ajuns pe mîna lui Fränkel. Și fără să cerceteze măcar dosarul din care reieșea că Völker era debil mintal, mărginindu-se doar la a citi sentința, Fränkel nu numai că a confirmat condamnarea la moarte dar a și luat măsuri ca ea să fie cît mai grabnic executată. „Acuzatul — a scris el în rezoluția pusă, pe dosar — chiar dacă n-a avut înainte nici o pedeapsă, este un cetățean puțin valoros"...

Ucenicul Fritz Vogler din Preez, în vîrstă de 17 ani, condamnat la un an închisoare pentru purtare imorală, de către o instanță pentru minori, a fost trimis la moarte de Fränkel. La fel și tînărul Werner Kummer de 19 ani, pentru a fi încercat să evadeze dintr-un spital de boli mintale din Hildburghausen, deși fusese achitat de instanța ce-l judecase anterior. Tot ca urmare a revizuirii sentinței de către Fränkel a fost condamnată la moarte și executată, la scurtă vreme după ce și-a născut copilul, tînăra funcționară de poștă din Hoya, Maria Lange, în vîrstă de 21 de ani, fiindcă în ultima perioadă a graviditățil, împinsă de foame, a sustras niște colete poștale cu alimente.

Dacă la toate acestea mai adăugăm și cazurile în care Fränkel a aplicat pedeapsa capitală pentru încălcarea legilor rasiale de la Nürnberg ale bunului său amic Globke și împotriva celor bănuiți de sentimente antifasciste avem în față portretul moral al celui pe care autoritățile de la Bonn l-au găsit demn de a fi urcat pe una din cele mai înalte trepte ale aparatului judiciar din R.F.G.

O ciudată lacună a memoriei

Fränkel a început cel de al doilea urcuș al carierei sale, la scurtă vreme după înghebarea statului vest-german. În 1951 a fost avansat din funcția de președinte al tribunalului landului Schleswig — Holstein la cea de procuror al tribunalului constituțional de la Karlsruhe, instanță ce și-a cîștigat trista faimă de a fi dat sentința pe baza căreia a fost ilegalizat P.C. din Germania și care a condamnat la închisoare numeroși luptători pentru pace din R.F.G.

Dehler, vicepreședintele Bundestagului, pe atunci ministru al justiției în Germania occidentală, a recunoscut — deabja acum, însă — că „Fränkel însuși mi-a spus în 1951 că n-are conștiința curată". În ce privește trecutul. Iar actualul ministru al justiției din R.F.G., Stammberger, a mărturisit că știa de faptul că Fränkel a fost membru al partidului nazist din 1933 dar că s-a mulțumit — atunci cînd, în martie 1962, l-a avansat în postul de procuror general — să primească, de la el personal asigurări că... „n-are nimic să-și reproșeze" în ce privește trecutul.

Scandalul izbucnit în Germania occidentală după dezvăluirea trecutului criminal al procurorului general a luat asemenea proporții încît autoritățile vest-germane s-au văzut nevoite să-l recheme pe Fränkel din „concediul" ce și-l luase chiar la începutul scandalului. În ziua în care Fränkel urma să se înfățișeze ministrului său, în fața Ministerului Justiției se afla o întreagă armată de reporteri, fotoreporteri, reporteri cinematografici dornici de știri senzaționale. Așteptarea lor s-a dovedit însă a fi zadarnică. Fränkel s-a strecurat în clădire prin intrarea... la cantină, de unde a fost apoi condus în cabinetul ministrului.

Acesta a pus în fața criminalului un dosar voluminos cuprinzînd documentele remise Ministerului de Justiție vest-german de către autoritățile din R.D.G.

Fränkel le-a răsfoit vizibil tulburat, a recunoscut pe loc autenticitatea documentelor și faptele dar a afirmat că a... uitat complet de respectiva perioadă a activității sale.

Or, fiindcă scandalul luase proporții mult prea mari spre a se mai putea găsi vreo justificare pentru o asemenea „ciudată"... lacună în memorie și fiindcă încercările lui Globke de a dezminți ceea ce Fränkel însuși se văzuse nevoit să recunoască, s-au soldat cu eșec, procurorul general a fost demis din înaltul său post.

„Cazul Fränkel — admite chiar și ziarul clerical vest-german „Rheinischer Merkur" — face parte din cele mai penibile înfrînger! din cîte a avut parte pînă acum Republica Federală".

Dar criminalul în robă de jurist n-a ajuns pe banca acuzaților unde îi e locul. După demiterea sa, autoritățile vest-germane i-au acordat dreptul de a încasa încă trei luni o leafă de 2300 mărci, pentru a fi apoi pensionat, cu o pensie lunară de 1633 de mărci.

Exprimîndu-și nemulțumirea pentru felul în care a fost „rezolvat" cazul Fränkel, ziarul burghez vest-german „Frankfurter Rundschau" scria: „Prin această hotărîre s-a găsit o «rezolvare politică» ce corespunde în întregime spiritului autorităților guvernamentale federale. Corespunzător indignării generale și justificat ar fi fost ca Wolfgang Immerwahr Fränkel, specialistul în condamnări la moarte al procuraturii Reichului, să fie huiduit și gonit".

A. STANCIU

Chaplin — pentru a 10 oară tată!

Fericitul tată care zîmbește din fotografia alăturată este celebrul actor Charlie Chaplin. La vîrsta de 73 de ani el este pentru a zecea oară tată. Micul James, născut cu cîteva zile în urmă într-o clinică din orașul elvețian Lausanne, unde își are domiciliul familia Chaplin, este al zecelea copil al marelui actor. Doi dintre ei sînt născuți din prima sa căsnicie iar ceilalți opt din actuala sa căsnicie cu Oana, fiica cunoscutului dramaturg american Eugen O'Neill.

AU HAZ!

Faima cunoscutei reviste umoristice engleze „Punch" e în primejdie. Se pare că unul din ziarele londoneze, „Daily Express", s-a hotărît să devină publicație umoristică și să concureze pe piața satirei englezești. Un articol publicat în urmă cu cîteva zile este o adevărată capodoperă: un șir de absurdități care de care mai hazlii sînt prezentate pe un ton atît de serios încît te apucă imediat rîsul.

Despre ce este vorba? „Daily Express" a început să dezbată unele probleme actuale ale țărilor africane. În Congo — constată ziarul — sînt disensiuni cu Katanga, în alte state africane sînt discuții în legătură cu unele probleme de frontieră.

— Cine-i de vină că s-au creat asemenea situații?

— Colonialismul, veți răspunde desigur.

— Aș...!

— Atunci cine?

— Chiar africanii, — îți plasează poanta umoristul de la „Daily Express".

— Cum adică?

— Uite așa, — răspunde omul de spirit și îți explică:

— „Atunci, cînd au sosit europenii, ei au pus capăt războaielor între triburi. Plecarea lor este semnalul războaielor... Africanii ar trebui să ceară stăpînitorilor lor să rămînă, deoarece colonialiștii garantează ordinea..."

Ei, ce părere aveți despre umoristul de la „Daily Express"? Inspirat, nu-i așa? Dintr-o singură trăsătură de condei i-a transformat pe colonialiști din asupritori în salvatori, din lupi în mielușei nevinovați.

Mergînd în continuare pe această linie, probabil că proaspăta publicație umoristică va publica acum o suită de reportaje despre rolul educativ al lipsei de drepturi pentru africanii din Rhodesia și Nyassaland, despre dragostea pentru colonialiști a negrilor înfometați și biciuiți din Kenya, despre spiritul de abnegație al monopolurilor care nu au obținut decît profituri de miliarde de lire anual din exploatarea colonială etc., etc.

Se vor îngălbeni de invidie umoriștii de la „Punch".

U. VĂLUREANU

Cifre semnificative

● **Potrivit calculelor economistului american D. Oser, fondurile cheltuite în cei 40 de ani dintre 1914 și 1954 în scopuri militare și pentru refacerea distrugerilor provocate de războaie, ar fi fost suficient pentru ca toate țările slab dezvoltate de pe glob să poată fi înzestrate cu utilaj industrial în aceeași măsură în care erau S.U.A., la începutul celui de-al doilea război mondial.**

● **După socoteala unor economiști americani numai 15—20 la sută din actualul buget militar al S.U.A. ar fi suficiente pentru construirea a 500.000 de case de locuit anual (conform datelor citate de președintele Kennedy. 14 milioane de familii americane locuiesc în case insalubre sau degradate) și s-ar putea asigura de lucru la 800.000 de muncitori constructori — pe lîngă alte sute de mii din industria materialelor de construcții — reducîndu-se astfel substanțial rîndurile armatei de aproape 5 milioane someri totali din S.U.A.**

Magazin reportaj

Auguste Piccard

Exploratorul stratosferei și al abisurilor marine

Astăzi, cînd omenirea face primii pași în Cosmos, aflăm cu durere că s-a stins din viață un savant care a contribuit, prin cercetările sale, ca și prin îndrăznețele sale zboruri în stratosferă, la cutezătoarele zboruri ale cosmonauților din zilele noastre.

Auguste Piccard a fost printre primii oameni care a creat o cabină etanșă, un mediu artificial, în care călătorii din spațiul extraterestru să poată supraviețui și lucra.

El mai are meritul de a fi fost printre cei care a studiat radiațiunile cosmice în stratosferă, radiații foarte importante pentru cosmonauți, deoarece de felul cum sînt ele suportate sau nu de organism, depinde securitatea vieții lor în timpul călătoriilor în Cosmos.

Marele savant și explorator Auguste Piccard a murit la Lausanne, în Elveția, la vîrsta de 78 de ani și la capătul unei frumoase cariere științifice.

Cine a fost și care a fost prodigioasa activitate a acestui savant?

Auguste Piccard s-a născut în Elveția, în localitatea Lutry din cantonul Vaud, la 28 ianuarie 1884. A studiat la Basel și a devenit, în anul 1913, docent al Institutului politehnic din Zürich, iar mai tîrziu, profesor la acest institut. În anul 1922 s-a mutat în Belgia, unde i se oferise catedra de fizică de la Universitatea din Bruxelles.

Primele sale cercetări s-au îndreptat către păturile înalte ale atmosferei, unde voia să studieze radioactivitatea cosmică („razele cosmice", cum se spunea pe vremea aceea), într-o epocă în care aceste fenomene erau abia cunoscute.

În ziua de 27 mai 1931 Piccard izbuti să realizeze prima ascensiune în stratosferă cu un aerostat. El devenise celebru în întreaga lume, încă din 1930, prin crearea unei cabine ermetice, pe care un balon umplut cu hidrogen trebuia să o înalțe în stratosferă. Auguste Piccard se interesa de altfel de multă vreme, din anul 1913, de ascensiunile cu balonul, de pe timpul cînd făcea cercetări în acest domeniu împreună cu fratele său Jean. Iar în 1915, cînd făcea parte din serviciul de dirijabile al armatei elveține, visa să exploreze stratosfera. Acest vis avea să-l realizeze abia după 16 ani, în 1931, cînd, împreună cu asistentul său Paul Kipfer, s-a înălțat de pe cîmpia de la Augsburg, în Bavaria, cu un balon cu care au atins înălțimea de 15 785 m (bătînd recordul mondial al acelor vremuri, care era de 13 146 m). După ce au trecut la un pas de catastrofă, cei doi aeronauți au aterizat cu bine pe un ghețar din munții Alpi.

A doua încercare, făcută la 18 august 1932, cu un balon uriaș umplut cu hidrogen, de care era atîrnată o nacelă etanșă, mai bine concepută decît cea dintîi, a fost încununată și ea de succes. Auguste Piccard și noul său asistent, Max Cosyns, (care a vizitat țara noastră în cadrul „vacanțelor păcii" din vara anului 1952, N.R.), plecați din Zürich, după ce au atins înălțimea de 16 203 m au aterizat în Italia, în apropiere de lacul Garda.

Aceste excepționale zboruri i-au îngăduit profesorului Piccard să demonstreze că omul se putea mișca cu ușurință în stratosferă. El aprecia chiar la numai 12 ore durata zborului cu balonul, prin stratosferă, între America de Nord și Europa.

În cursul călătoriilor sale, Piccard a făcut și numeroase observații asupra radioactivității și electricității din stratosferă. Ele i-au adus un binemeritat triumf în întreaga lume științifică. Aeroclubul elvețian i-a acordat medalia de aur, iar presa din întreaga lume a publicat multă vreme articole elogioase la adresa îndrăznețului savant.

În anul 1946 Piccard a anunțat că avea intenția să săvîrșească o nouă călătorie cutezătoare. De data aceasta avea să exploreze însă abisurile mării. Cucerirea abisurilor fusese visată de savant încă mai înainte de aceea a stratosferei. Au trebuit însă să treacă mulți ani pînă cînd să-și realizeze „balonul" necesar coborîrii în abisurile oceanului. Planurile batiscafului lui Piccard fuseseră concepute încă din 1939, dar războiul i-a întrerupt lucrările.

În 1947 presa mondială a publicat nenumărate articole ce descriau amănunțit acest soi de... „balon-dirijabil" submarin, cu care faimosul om de știință intenționa să exploreze abisurile marine. Era o sferă de oțel, capabilă să suporte uriașa presiune a maselor de apă din adîncuri, echilibrată cu un flotor tot de oțel, umplut cu benzină ușoară (mai ușoară decît apa), și înzestrată cu un număr de bile de metal ce formau lestul necesar și care puteau fi eliberate după voință, prin comenzi electro-magnetice din interiorul cabinei sferice. Batiscaful era prevăzut cu ferestruici de cristal gros și cu proiectoare, care îngăduiau celor doi cercetători închiși în sfera de oțel să exploreze și să filmeze mediul submarin.

Prima încercare de scufundare a avut loc la 1 octombrie 1948, în largul coastelor Guineei, dar după multe greutăți neprevăzute a trebuit să se renunțe. La 6 septembrie 1950, un ziar din Paris anunța că marina franceză repusese în funcțiune batiscaful și că intenționa să efectueze, cu ajutorul lui, noi experiențe de scufundare la mari adîncimi.

În 1953, profesorul Piccard hotărî să facă o nouă încercare și, după mai multe experiențe cu batiscaful său „Trieste", se scufundă în septembrie în largul Mediteranei, la La Ponza, la o adîncime de 3 150 m, bătînd astfel recordul mondial al americanului William Beebe, ce se scufundase numai la adîncimea de 900 de metri.

Acum doi ani însă, batiscaful lui Piccard, Trieste, a coborît pînă la 10.916 m sub nivelul mării. Savantul nu a putut participa la scufundare. Ea încununa succesul acestei minunate nave submersibile, pe care o pusese la îndemîna oceanografilor. Prea bătrîn pentru a mai participa la asemenea îndrăznețe călătorii în abisuri, el și-a consacrat ultimii ani redactării unui volum autobiografic, intitulat Din stratosferă la abisurile marine.

Auguste Piccard lasă omenirii, în afară de o serie de studii și cercetări științifice de mare valoare, obținute cu ajutorul ingenioaselor sale „mașini plutitoare" în apă și în aer, și omenia sa pasionată și meticuloasă, îndrăzneață, dar prevăzătoare, visătoare, dar și concretă.

El a știut să îmbine în chip fericit calitățile cercetătorului cu acelea ale adevăratului sportiv, plin de curaj. După cum a spus într-o zi marele savant unui prieten: „Lumea se descoperă în laboratoare. Explorarea nu este decît un sport pentru oamenii de știință".

Georges DARLAN

Firicel de borangic

(Urmare din pag. 1)

— Poate de gogoașă?

— Exact, dar noi nu avem căciulă și nici cojoc, că iernăm numai sub formă de sămînță (ouă) și am decretat gogoașa — căciulă.

— Nu-mi împărtășești și mie secretul de fabricație al borangicului?

— Greu de făcut. Ceva aș putea să-ți spun însă. Materia primă este frunza de dud. Cu ea mă hrănesc de multe mii de ani, dacă nu mă înșel cam de cînd strămoșii mei îndepărtați au fost domesticiți de chinezi. Ceva mai încoace, cercetătorii mi-au pus pe masă (vreau să spun pe pat) și frunză de păpădie și chiar... salată verde — lăptucă, cum îi mai spun oamenii...

— Cu ulei și oțet, ori cu lămîie?

— Dacă ar proceda astfel apoi să fii sigur că n-ar mai vedea borangic de la mine nici măcar pentru o cravată ca a d-tale. Mi s-au dat frunze de salată și atît. Ele sînt mai hrănitoare chiar decît cele de dud.

— Pentru o gogoașe, cîtă frunză consumi?

— Asta n-am calculat. Știu însă că eu și alte larve ieșite dintr-un gram de sămînță consumăm toată frunza unui dud și producem pînă la 3 kg. gogoși de mătase. La noi, aici, pe nisipurile Dăbulenilor, dudul, salcîmul și vița de vie sînt plante care se simt cel mai bine. Cele trei gospodării colective din comună au crescut anul acesta cîte 6—7 kg. sămînță și urmează să încaseze pentru gogoșile de mătase produse cîte 400—500.000 la fiecare. Colectivistele din raionul Corabia au produs anul trecut 700 tone de gogoși de mătase, cantitate ce se producea în 1946 pe întreaga țară. Anul acesta se prevede o producție mai mare cu circa 70—80 la sută.

— Grozav te mai pricepi la socoteli și la statistică, meștere filator!

— Statistica nu-i mai mîgîloasă ca urzirea unei gogoși de mătase. Dar nu mă întrerupe, că se usucă fibroina în filieră și nu mai pot face borangicul. Și cum spuneam, producția de gogoși de mătase crește. Acesta e rodul muncii noastre, dar și al colectivistelor care ne-au hrănit și îngrijit. Numai Fița lui Ilie Stoian din Dăbuleni a crescut anul acesta viermii obținuți din 10 grame de sămînță, din care au rezultat 30 kg. gogoși de mătase... Floarea Vircan, din 15 grame de sămînță, a predat 37 kg. gogoși calitatea I-a și 0,5 kg. calitatea a II-a, pentru care i s-au pus la socoteală 75 zile — muncă, primind în plus 9,25 kg. fire de bumbac.

— Dacă-i așa, mă fac și eu crescător de viermi de mătase!

— E o idee bună și mai ales venită la timp. Tocmai se distribuie sămînța pentru creșterea a doua. La Vădastra, Siliștioara, Vișina Veche, colectiviștii au și solicitat sămînța de care au nevoie.

Glasul viermelui se auzea din ce în ce mai încet, mai îndepărtat. Curînd, printre firele de borangic i se vedea numai conturul, apoi nu se mai văzu nimic. Ultimele cuvinte i le-am înregistrat cu un aparat electronic pe bază de semiconductori nebrevetat încă. Tîrziu mi-am dat seama că n-am avut destulă inițiativă. Dacă i-aș fi introdus la timp în gogoașe o cameră de televiziune, aș fi avut ce vedea. Poate n-oi uita să-i fac figura asta la a doua creștere, să văd cum se produce metamorfoza din vierme în nimfă (crisalidă), apoi în fluture și cum fluturele iese din nou la lumină pentru a-și depune ouăle. De fapt, acum ar trebui să iau reportajul de la început.

Ion BECHERU

Colectivistele din Catane îngrijind culturile de viermi de mătase

POPAS ÎN VALEA OLTULUI

(Urmare din pag. 1)

dișul, pregătindu-se să coboare asupra lumii, un flaut i se adaugă și ea devine deodată mai gravă..."

Acum însă, în drumul nostru spre Rîmnicu Vîlcea, Oltul, după crîncena încleștare, s-a prăvălit în cîmpie și din toată orchestra — cum spune cronicarul — a rămas o singură vioară. În tren, aflăm că cei mai mulți călători merg spre Olănești și Căciulata la cura de ape minerale.

Apele vestite de la Olănești

Orașul Rîmnicul Vîlcea, așezat între dealuri, cu multe parcuri asemeni unor expoziții florale în aer liber, a devenit acum, în plin sezon estival, un veritabil obiectiv turistic. Mașinile O.N.T. aduc din toate colțurile țării turiști dornici să vadă atît frumusețea orașului, cît și stațiunile din apropiere, a căror celebritate a depășit de mult faima locului. După o scurtă așteptare în autogara din oraș (în treacăt fie spus, neprimitoare, deoarece nu există nici bănci unde să stai) plecăm cu un autobuz spre Olănești.

Drum pe asfalt, cu vegetație bogată de o parte și de alta a șoselei și sate pitorești răsărite sub nuci umbroși care cresc aici din abundență. Familia Oltului ne dă binețe mai departe prin afluentul său Olănești, rîu care izvorăște din muntele Ghera și apoi se unește cu rîul Cheia într-o calmă îmbrățișare... În sfîrșit ajungem la stațiunea Olănești, ascunsă într-o vîlcea străjuită de dealuri păduroase.

Vilele cochete înconjurate de curți pline cu flori sînt pline de cei veniți aici să-și refacă sănătatea. Stațiunea are un istoric care începe din vremea termelor romane. Apele vestite au atras întotdeauna atenția celor ce au trecut prin partea locului. În anul 1869 doctorul Davila s-a ocupat îndeaproape de efectul de-a dreptul miraculos al acestor ape găsindu-se aproape 40 de izvoare cu un mare debit. Iar la expoziția de la Viena care a avut loc în anul 1873, colecția de ape care s-a trimis s-a bucurat de o unanimă apreciere. Mai mult decît atît s-a constatat că apele sulfuroase de la Olănești sînt superioare celor de la Wiesbaden, Saint-Sauveur iar cele alcaline sînt asemănătoare celor de la Vichy și la Bourboule.

În anii noștri Olăneștiul cunoaște o mare afluență fiind o stațiune deschisă în toate anotimpurile. Sub o atentă supraveghere medicală, atît în sanatoriu cît și în fiecare pavilion, bolnavii își refac sănătatea. Există multă grijă pentru crearea unei ambiante cît mai plăcute vizitatorilor. Tovarășul Emil Platon, directorul întreprinderii economice balneare ne-a vorbit despre acțiunea de reamenajare a vilelor și de asigurarea unor condiții cît mai confortabile.

— Vedeți — ne-a spus el — noi ne simțim responsabili pentru odihna celor veniți aici. Nu-i vorba numai de o preocupare de ordin estetic manifestată în plantarea florilor sau în amenajarea parcurilor dar în primul rînd de o grijă permanentă pentru tot ceea ce contribuie ca oamenii să se bucure de condiții optime. Anul acesta bunăoară s-a inaugurat un bloc alimentar modern cu o cantină spațioasă și în curînd în centrul Olăneștiului se va da în folosință un complex comercial.

Și grija aceasta se simte la tot locul, începînd cu condicile de sugestii unde oamenii muncii își exprimă mulțumirea lor pentru tratamentul de care se bucură și sfîrșind cu masa de la cantină care cuprinde nici mai mult nici mai puțin de nouă menu-uri.

Călimănești — potir de verdeață

Itinerariul nostru descrie un arc de cerc din nou spre Rîmnicul Vîlcea și apoi pornim cale de 18 kilometri spre Călimănești. Valea Oltului se lărgește brusc și munții, pe acuarela albastră a cerului, se profilează în tente dure, în depărtare. Trecem prin locuri istorice. Mai demult, s-au descoperit aici urmele cetății romane Arutella, lîngă drumul împăratului Traian. În apropiere se zărește mînăstirea Cozia, unde este mormîntul lui Mircea cel Bătrîn. În minte ne revin versurile lui Grigore Alexandrescu:

Ale turnurilor umbre peste
unde stau culcate
Către țărmul dimpotrivă se întind, se prelungesc.
Și-ale valurilor mîndre generații
spumegate
Zidul vechi al mînăstirei în cadență îl izbesc.

Vizitatorii vin din multe meleaguri ale patriei ascultînd murmurul Oltului, privind zidurile însemnate de patina vremii.

Apoi, Călimăneștiul se deschide ca un potir de verdeață cu parfumul dulce al teilor din centrul stațiunii. Un parc monumental invadează inima stațiunii cu amprenta lui de oază de odihnă. Îi întîlnim aici pe minerul Iosif Barbos de la Petrila, pe bobinatorul Constantin Haralambie de la Craiova, pe strungarul Alexandru Calomfirescu de la Brașov.

Apele minerale dau bune rezultate în afecțiunile hepatice, renale, gastro-intestinale iar băile termale sînt indicate în cele reumatice. Anul acesta s-a dat în folosință vila „Oltul" cu o capacitate de 185 de locuri înzestrate cu un laborator modern și o secție de aerosoli. Au fost de asemenea făcute reparații capitale la vilele „Olga Bancic", „Pinilor", „Florilor", iar celelalte au fost reamenajate. Într-o singură serie sosesc aici aproape 2.000 de vizitatori (1.170 la Călimănești și 809 la Căciulata). Căci de la Călimănești la Căciulata ai putin de mers și cele două stațiuni sînt înfrățite sub aceiași conducere administrativă.

Generozitatea naturii se manifestă cu prisosință aducîndu-ți în atenție ineditul. Deși în apropierea munților unde fac adesea excursii, vizitatorii fac și plaje aici pe malul Oltului, iar unii dintre ei mai plini de... imaginație încearcă să prindă și pește.

De ce „imaginație"? Căci dacă am relata cititorului poveștile pescarilor pe care i-am întîlnit în partea locului ar însemna că Oltul este bogat cel puțin cît... Marea Neagră. Asta însă este cu totul altceva.

Și pentru că iar a venit vorba de Olt, să nu uităm să consemnăm frumusețea Ostrovului, insula din mijlocul Oltului, unde seara pe ringul de dans uneori vizitatorii uită de... pietrele de la rinichi sau de la ficat, în ritmul orchestrei locale.

★

Scurtele noastre notații dintr-un popas pe valea Oltului nu pot cuprinde nici pe departe frumusețea acestor locuri.

În calea lui Oltul întîlnește în miez de vară oameni ai muncii veniți în stațiunile de pe vadul cu ape pline de cîntec de vioară, să-și petreacă binemeritata odihnă.

D. TABACU

Imagine din Govora

Moravuri și năravuri

„Tuțu I-regele ștrandului"

Sînt pur și simplu îndrăgostit de apă, de soare. De aceea, îndată ce termometrul deschide porțile ștrandurilor, — cum am cîteva ceasuri de răgaz mă reped cu nerăbdare voluptoasă să îmbrățișez nisipul cald, pentru ca apoi să-mi sting dogoarea trupului în apa rece și primitoare a bazinului. Cît privește rechizita pentru plajă, pot să mă laud că am tot ce-mi trebuie: un cearceaf gros și destul de încăpător, termos, serviciu de luat masa în excursie și multe alte accesorii care-ți pot asigura o odihnă plăcută și activă, în compania apei. De cîte ori mă duc la ștrand sînt fericit...

Rîndurile de mai sus au fost scrise acum o săptămînă, dar cum m-am dus în fiecare zi la ștrand, nu am putut să termin foiletonul pe care-l scriu acum, pentru că... pentru că am timp!

— Vine!
— Vine!
— Unde e?
— Uite-l!
— A-a-a!!

Cu pieptul bombat, cu mers elastic, adulmecînd plictisit și senioriał „moritorii" așternuți pe cearceaf la picioarele lui, se îndreaptă către vestiare: Tuțu! Pentru a evita orice confuzie, trebuie spus din capul locului că el nu este un „Tuțu mic", „Tuțu scump" sau mai știu eu ce Tuțu... Nu! El este Tuțu I — „regele ștrandului", uns prin aruncare de la trambulină de către discipolii săi. Semnalmentele măriei sale îl indică cu precizie pe orice plajă. Tuțu discută cu voce tare, rîde zgomotos și, mai ales, mai ales este deosebit de spiritual. Discipolii îl întîmpină cu felurite saluturi, care mai de care mai inspirate.

— Ave!

— Și bucurie în trup!

Salutul e totodată și semnalul începerii activității. Nu cumva să vă închipuiți că „domnia sa" are o activitate redusă sau lipsită de inventivitate, nu! „Măria sa Tuțu I regele ștrandului" lucrează intens și aproape fără răgaz, altfel, dragă doamne, cine ar vărsa o cască plină cu apă în capul discipolilor săi, udîndu-ți cu dărnicie regească pachetul de țigări sau cine ar juca leapșa, suplu ca o nevăstuică, peste noi, împroșcîndu-ne cu nisip? Trebuie să recunoaștem însă că nu se duce să se joace cu mingea în spațiul rezervat pentru asta, nu, acolo n-ai să-l vezi. El se joacă cu mingea numai în locurile aglomerate, căci numai acolo poate fi admirat în toată măreția sa sportivă. Și are o precizie, de mă mir că nu este selecționat în lotul republican de tir. De trei ori m-a izbit în cap cu mingea. Cu toată admirația pentru măiestria lui, l-am rugat totuși să-și schimbe ținta. Cu ocazia asta am descoperit și alte calități ale măriei sale. Este prompt și serviabil. Da, nu m-a mai lovit în cap, ci mi-a răsturnat sticla cu suc pe cearceaf, culminînd cu cea mai de seamă performanță a zilei: cu o fentă de adevărat maestru mi-a plasat balonul chiar în salata de roșii, ca și cînd din totdeauna asta i-ar fi fost menirea, să stea brobonat cu nisip și garnisit cu tomate la prînzul meu estival.

Ei, și după atîta activitate, are și el dreptul să stea la umbră, să fumeze în tihnă o țigare, pe care o aruncă apoi exact în locurile de trecere, încercînd detenta celor care calcă pe ea... „Tuțu I — regele ștrandului"! Cînd apare „liniștea" își strînge speriată lucrurile, ascunzîndu-se undeva, într-un colț. Iar dacă suita măriei sale este mai numeroasă, nu-i rămîne altceva de făcut decît să plece, lăsîndu-ne pradă „Lui".

Reședința îi este la fel de lesne de recunoscut ca și propria-i persoană. Resturi de mîncare, hîrtii și alte gunoaie — fantastice bibelouri între care tronează, guraliv și atotstăpînitor. Pentru el, tot, ce-l înconjoară se înscrie între „haios" și „valabil". Adjective invariabile, cu care se orientează în toate domeniile sale de activitate.

Acesta este Tuțu I! Acum că-l știți cum arată, vă aștept mîine dimineață la ștrand (deși din cauza lui nu mai am toată recuzita completă), unde se anunță o întîlnire deosebit de interesantă între „măria sa" și... Bunul Simț! Rezultatul?... Depinde de noi. Așadar, la luptă pentru odihnă plăcută și liniște.

Mircea ALBULESCU

TAINICA LUME A FAUNEI

(Urmare din pag. 1)

pregătește fuga frumoasei prințese din castelul împăratului cel rău, Hajavata, iar eroul legendar al pieilor roșii din America de Nord stă de vorbă cu regele peștilor, Misenamu.

În Bantu (Africa) circulă povestiri despre maimuțe și hiene vorbitoare.

Nu cumva toate acestea demonstrează că viețuitoarele au și ele limba lor, pe care oamenii n-au reușit încă s-o înțeleagă? Nu e aceasta limba misterioasă pe care tînărul Maugli a învățat-o de la bătrînul urs Balu?

Desigur că, nu numai odată, ați pătruns vara într-o pădure plină de ciripitul păsărilor, plină de acele infinite zgomote provocate de locuitorii pădurii. Da, pădurea vorbește. Te-a văzut o păsărică „Ti-ti-ti" — a fluierat cu glasul ei subțirel, și, imediat, pădurea a fost cuprinsă de o tăcere profundă. Se apropie pericolul? Nu cunosc oare vînătorii cotofana care avertizează gălăgios, întreaga pădure, de apropierea vînătorilor?

Fiziologul sovietic L. G. Voronin povestește că rolul cotofanei în Etiopia îl are papagalul. *„Mă interesează foarte mult viața maimuțelor*, spunea Voronin, *și pentru aceasta nu odată, ascuns ore întregi la marginea pădurii, am urmărit colonia de maimuțe jucîndu-se. Imediat ce mă observa vreun papagal, acesta și dădea alarma, prin ciriitul său specific, iar maimuțe'e dispăreau în desișul pădurii".*

Nu este aceasta o adevărată conversație?

Dar oare viețuitoarele „vorbesc" între ele numai în caz de pericol? N. A. Tichov a constatat, de exemplu, că maimuțele de soiul pavian pot emite 17 sunete diferite, fiecare cu însemnătatea lui.

Sînt sunetele chemării, ale întîlnirii, ale confidenței, ale fricii etc. La cimpanzeu s-au reținut 36 de asemenea sunete. Dar ce mai putem spune despre papagali, care vorbesc cu grai omenesc? Apoi gaițele, cotofenele, graurii, care de asemenea imită o serie de sunete omenești? Dacă pot imita limba omenească, ne putem închipui cum vorbesc aceste păsări în „limba lor natală"!

Lumea viețuitoarelor este plină de zgomote. Cea mai puternică „voce" o are crocodilul. La urletele lui se stringe și inima celui mai curajos vînător. Puternic este și urletul hipopotamului, iar leul, cu răgetele sale puternice, este doar al treilea în această interesantă clasificație.

Între animale există și exemplare care excelează prin „tăcere", — rareori dacă „scot cîte un cuvînt". Viețuitoare care să nu emită nici-un fel de sunete nu cred să existe.

„Tăcut ca un pește" — este o zicală care nu corespunde întocmai adevărului. În realitate și peștii emit diferite sunete. Unele se aseamănă cu cîntatul cocoșului, altele cu sunetul cristalin al clopoțelului. În ultima vreme, cu ajutorul magnetofonului, aceste sunete au putut fi înregistrate. Mai mulți ichtiologi care au studiat viața acvatică folosind utilaje speciale, așa-numitele akvalang-uri, au reușit și ei să audă diferitele sunete emise de pești. Dar și pescarii încercați, chiar fără aceste utilaje, scufundîndu-și capul în apă, știu cînd trebuie trase năvoadele.

Viețuitoarele emit însă și sunete ce nu pot fi percepute de urechea omenească. Manifestările „zgomotoase" ale liliecilor nu sînt distinse de om. Vaetele, scrîșnetul dinților și celelalte sunete emise de lilieci, nu pot fi auzite. Cînd însă valul acestor zgomote întîlnește un obstacol, acesta se reîntoarce, astfel că liliacul, deși nu vede obstacolul (liliecii nu văd bine nici noaptea) îl sesizează prin organele sale auditive și-l poate ocoli din timp.

Și unele păsări emit sunete nepercepute de om. În marea peșteră Karibia din Venezuela, își au cuiburile colonii întregi de guachari, un fel de pasăre de noapte asemănătoare cu bufnița. Tot ce am spus despre liliac rămîne valabil și pentru această interesantă pasăre.

Foarte interesante sînt și zgomotele produse de insecte. Cine dintre noi n-a auzit țîrîitul greierului, „trilurile" lui însinuante? Greierul mascul, ademenește prin „cîntecul" său, femela. La țînțari lucrurile se petrec invers: „cîntă" femela, care cheamă masculul. Dar nu toate femelele-țînțari cîntă la fel și această diferență de sunet dă posibilitatea întîlnirii perechilor de același soi. Interesant de reținut că înălțimea sunetului provocat de aripile țînțarului în timp ce zboară, este în funcție de gradul de temperatură din atmosferă. Dacă sunetul emis de insecte este perceput de urechea omenească, este normal ca el să poată fi și înregistrat pe bandă de magnetofon.

Să ne închipuim acum că într-o regiune mlăștinoasă este instalat un difuzor și lîngă el o enormă pompă absorbantă. Din difuzor se revarsă glasul țînțarului ce-și cheamă perechea, spre aceasta sboară toți țînțarii, care apoi sînt absorbiți prin pompa absorbantă de care am amintit. Cu acest sistem s-ar putea distruge sute de mii de țînțari.

Fantezia noastră însă nu este așa de departe de adevăr. Asemenea experiențe au fost făcute de oamenii de știință din India și Franța, pentru distrugerea lăcustelor.

Ni se deschid astfel perspective nebănuite în lupta cu una din cele mai răspîndite și groaznice maladii — malaria.

După cum vedem, studiul „vorbirii" viețuitoarelor nu prezintă numai o interesantă sarcină zoologică, ci și o însemnătate economică și practică.

Am vorbit despre „limba animalelor", dar se poate vorbi, în adevăr, despre așa ceva?

Zumzetul țînțarului, ciripitul păsării, urletul animalelor, vorba omului — reprezintă un semnal. Nu putem spune despre viețuitoare că vorbesc. Veți întreba: de ce?

Să ne închipuim că un copil mic ar fi fost crescut fără să audă vreodată o vorbă omenească. Copilul ar crește, normal, dar dacă i-am adresa un cuvînt, el nu ne-ar înțelege. Să vedem acum cum stă cazul cu celelalte viețuitoare.

Vestitul naturalist rus, profesorul Manteufel, cu mulți ani în urmă, a încredințat unei îngrijitoare de la o grădină zoologică, doi pui de cocoși de munte, care tocmai atunci ieșiseră din găoacea lor. Au trecut cîteva luni, puii au crescut și își însoțeau peste tot îngrijitoarea.

— Nu se tem de nimic — spunea mîndră femeia, profesorului, arătîndu-și pensionarii.

— „Aceasta se poate verifica ușor" a spus profesorul, strigînd: „Ku-Ku-Kan". Puii au zbughit-o cu viteza fulgerului, deși pînă atunci n-au mai auzit niciodată acest semnal vestitor de primejdie al cocoșilor de munte și nici n-au avut de unde să-l învețe.

Tot la această grădină zoologică s-a mai făcut o interesantă experiență. Pe o masă prevăzută cu un geam neted au fost așezate cîteva ouă de struț în cea de a 48-a zi a clocirii lor. (puii de struț ies din ouă după 50 zile). Apoi a fost produs sunetul care, în „vorbirea" struților, înseamnă pericol. Ouăle de pe masă s-au rostogolit în diferite direcții. Reacția la zgomote și glasuri la viețuitoare este născută, se moștenește și se transmite din generație în generație. La om, limba se învață. Cît de bine ar vorbi, de exemplu, părinții dv. limba engleză, dacă n-ați învățat-o personal, nu veți putea citi corect englezește nici măcar un rînd.

Dar nu aceasta este deosebirea esențială dintre glasul viețuitoarelor și limba omenească. E aici o altă însușire a limbii noastre care nu ne permite ca să putem vorbi despre o limbă a animalelor.

Vorbirea omului este abstractă și nu este nemijlocit legată cu ceea ce omul vede sau simte în acea clipă. Sunetul emis de o viețuitoare nu este altceva decît un răspuns la evenimentul care se petrece tocmai în acea clipă. Este semnalul unei viețuitoare către o altă viețuitoare, dar totdeauna concret. Cotofana nu poate striga: „Atenție, atenție, cred că mîine, prin pădurea noastră, va trece un vînător". Ea emite strigătul său numai cînd vede, în mod efectiv, vînătorul.

Glasul viețuitoarelor nu are un caracter universal și nu este înțeles de toate viețuitoarele, cum s-ar părea la prima vedere. Iată un mic exemplu: prețioasa nurcă este de baștină din America de Sud. Cînd a ajuns în Asia, aici n-a găsit „conaționali".

„Merg prin pădure", povestea un vînător, profesorului Manteufel, *„și văd pe malul unei ape o nurcă care cu lăbuțele sale tocmai se spăla. Din trestia de alături se tîra spre ea un șacal. Cotofana, care a observat animalul de pradă, a semnalat nurcii primejdia. — „Atenție"! Ea a strigat însă „pe rusește". Dar nurca nu sesizează avertismentul, nu-l înțelege și este sfîșiată de șacal...".* Predecesorii nurcii, care au trăit în America de Sud, nu au cunoscut cotofana, astfel că semnalul de alarmă dat de cotofană pentru această nurcă „străinătată" nu spunea nimic. Vor trece ani mulți pînă ce nurca asiatică va învăța să înțeleagă glasul cotofenei ruseți.

Cum stă povestea cu păsările vorbitoare?

Acestea nu vorbesc, ci imită doar limba omului. Imitînd glasul omului, pot să învețe cuvinte și chiar fraze întregi. Nu odată am auzit vorbindu-se despre „papagali deștepți", dar proprietarii acestor păsări nu s-au lăudat nici odată cu cuvintele greșit întrebuințate de papagalii lor. Cuvintele spuse de păsări sînt rostite în mod inconștient. Știm că maimuțele imită cu multă dexteritate diferite mișcări ale omului, dar ele n-au putut imita nici odată vocea omului. Zoologului Kellog i-a reușit să-și învețe cimpanzeul, pe nume Huo, să spună cuvîntul „papa". În schimb, zoologului P. Yerks, nu i-a reușit acest lucru cu un alt cimpanzeu. După multe încercări, maimuța a reușit să imite mimica omului din timpul vorbirii. Aceste experiențe demonstrează din nou că reacția sonoră a maimuțelor este înăscută și nu dobîndită.

Vorbesc animalele? La această întrebare știința răspunde cu un categoric: Nu.

Sunetele emise de viețuitoare, prin natura lor și pentru cauzele arătate, nu pot fi considerate drept o limbă. Antropomorfismul, una din cele mai mari erori în drumul dezvoltării științelor naturii, a fost pus la punct.

Cînd citim despre aventurile lui Maugli pe care bătrînul urs Balu îl învață să vorbească pe limba tuturor animalelor, ne dăm seama că este vorba doar de o poveste frumoasă.

J. GOLOVANOV

ÎN ATELIERUL MARILOR CREATORI

Flaubert

Cînd într-o recentă tabletă, închinată omagial lui Caragiale, maestrul Tudor Arghezi îl alătura lui Gustave Flaubert pe marele nostru clasic al vervei satirice, cititorul era invitat să-şi amintească de ceea ce este mucenicie în strădania literară. Astfel, maestrul Arghezi cita fraza cu care începe evocarea istorică din Salammbo : „C'etait à Megare, province de Carthage, dans les jardins d'Hamilcar" la care Flaubert „ciocănise" sapte ani!

Cei care au citit Salammbo îşi amintesc de efectul acestei propoziţii evocatoare care, deşi laconică, aproape telegrafică, transpunea de îndată pe lector în atmosfera efervescentă a celebrei cetăţi punice. Spre a ajunge la o formulare atît de plastică dar în acelaşi timp atît de concentrată, Flaubert nu şi-a precupeţit nici timpul nici tihna. Preocuparea stilistică, exercitîndu-se tiranic şi reclamînd o migală epuizantă în cizelarea frazelor, n-avea însă nimic comun cu formalismul. Zecile de ştersături pe manuscris înlocuiau pe rînd sunete

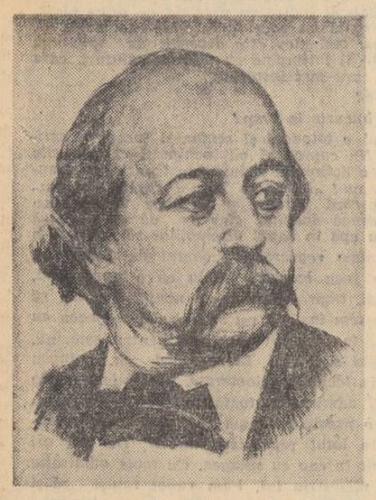

neplăcute, cuvinte improprii spre a face loc muzicalităţii şi armoniei de sens. Meşteşugul lexical se împlinea elegant în clipa în care termenii găsiţi după îndelungi insistente dezvăluiau exact ideea urmărită. Consecinţele acestei facultăţi se cunosc. Ele se înrudesc cu performanţele giuvaergiilor şi ţin tovărăşie miracolelor filigranului.

O comparaţie sublimă sau o metaforă revelatoare meritau atîta zbucium. Flaubert nu-l preocupeţea niciodată. Ca să accentueze intensitatea sentimentului Emmei Bovary chiar şi după ce Rodolphe o părăsise, scriitorul parcurge de-a lungul a 10 variante drumul de la o construcţie arborescentă la juxtapunerea a două propoziţii. Simple şi limpezi, ele cuprind o imagine de mare forţă emoţională : „Cît priveşte amintirea lui Rodolphe, Emma o zăvorî în adîncul inimii sale şi ea rămase acolo mai falnică şi mai intangibilă decît o mumie de faraon într-un cavou". Cine ar crede că acest mănunchi de cuvinte a fost supus tuturor combinaţiilor sintactice, că a suportat de zeci de ori controlul inflexiunilor sonore şi că, dincolo de eufonie, a răspuns obligaţiei fundamentale în concepţia artistului : slujirea realistă a viziunii asupra personajului creionat !

Conştiinţa severă şi viziunea lui Flaubert asupra relaţiilor morale din societatea burgheză nu admit scăpările, imperfecţiunile verbale, accidentele stilului. Două genitive succesive neobservate în „Doamna Bovary" înainte de bunul de tipar vor însemna, după ce cartea a apărut, o eternă sursă de mîhnire pentru scriitor. În alt plan, ultimul lui roman „Bouvard şi Pécuchet", îi impune un ritm de informare fără precedent. Cunoştinţe de chimie şi agrotehnie, fiziologie şi contabilitate, medicină şi horticultură necesare redactării sînt însuşite după studierea a peste trei sute de volume de specialitate şi răsfoirea altor o mie. Fişele rezultate din acest obositor travaliu prealabil se numără cu sutele şi însumează opt dosare voluminoase. Ceea ce dovedeşte, dacă mai era nevoie, că grija sa excepţională pentru formă rezultă din preocuparea exigentă faţă de problemele conţinutului, ale sensului cunoaşterii.

Desigur, e neobişnuit să lucrezi la o carte şapte-opt ani, cum s-a întîmplat cu cea pomenită mai sus, însă butada lui Alexandre Dumas-fiul are o semnificaţie ce nu poate scăpa nimănui : „Lui Flaubert îi trebuia o pădure ca să aibă de unde modela o cutie de chibrituri". În adevăr, operele lui Gustave Flaubert, sînt, toate, scrise trudnic, după lungi perioade de documentare şi chinuri redacţionale. Ca şi marile monumente, înălţarea lor durează ani în şir. S-au găsit, după moartea prozatorului, cîte 14—15 variante la unele capitole din Salammbo iar corespondenţa lui mărturiseşte bucuria încercată ori de cîte ori la capătul unei săptămîni de osteneală putea număra cîteva file scrise „cumsecade". Doar lui îi aparţine acest neobişnuit blestem: „...să sfîrşesc ca un cîine lepădat decît să grăbesc cu o secundă o frază care nu s-a copt încă".

Ce înţeles avea o atare atitudine în vremea sa nu-o poate spune şi faptul că la jumătatea secolului al XIX-lea Flaubert deschide nu numai drumul spre observarea realist-critică a cotidianului dar şi acela al consemnării lui exacte, fără excese retorice sau risipă de cuvinte. Între conţinut şi formă marele romancier sesizează just raportul dialectic. Într-o scrisoare adresată Louisei Colet, la 27 martie 1853, el enunţa autoritar ceea ce opera sa va confirma strălucit : „Forma este însăşi carnea gîndirii, muşchiulatura ei, după cum gîndirea este sufletul prin care ea vibrează; şi cu cît muşchii pieptului vor fi mai bine dezvoltaţi cu atît vom respira mai în voie". Aceşti muşchi la care se referă scriitorul sînt frazele pe care el le mîgîlea şi le prefăcea pînă căpătau înfăţişarea dorită. Iar această înfăţişare — trebuie repetat — nu ţinea de capriciu, de un gust sau altul, de o preferinţă greu de precizat.

După cum spune singur, criticîndu-l pe Lamartine pentru uniformitatea stilului său, frazele, oricît de bine timbrate ar suna, nu pot alcătui în sine „un ansamblu logic", fie şi pentru faptul că ele nu sînt decît mijlocul prin care ideile îşi vădesc ascuţişul şi duc înainte gîndirea „ca o barcă bine împinsă de vînt".

Din tot ce ştim despre Flaubert înţelegem clar astăzi că vigilenţa sa neîndupecată în chestiunile de limbă nu avea drept scop devitalizarea creaţiei epice, restrîngerea interesului faţă de fondul lucrurilor. Dimpotrivă. Tot aşa şi în ce priveşte aptitudinea sa de creator. Dificultatea cu care accepta propria-i muncă a stîrnit bănuiala unora, înclinaţi să-i considere înalta probitate artistică drept ...„infirmitate". Dar ce argument mai puternic împotriva lor decît chiar culmile operei sale : „Doamna Bovary", „Educaţia sentimentală", „Salammbo". Stîngăcie, sterilitate, cum insinuau răutăcios unele glasuri ? Nu, desigur ! Ci un suprem respect faţă de munca proprie, faţă de cititor şi unul nu mai puţin real, nu mai puţin apreciabil faţă de una din cerinţele artei : de a spune înţr-adevăr, dacă se poate chiar frumos, adevărul despre natură şi societate. Şi cum viaţa socială era, în timpul lui Flaubert, după părerea lui Jules Laforgue, „înăbuşitor de cotidiană", Flaubert a dorit ca măcar în scris să scape de platitudinea şi banalitatea mediului burghez, în atmosfera căruia trăia şi pe care nu ascundea că-l detestă. Poate că aceasta explică în cazul său ironia tristă cu care şi-a judecat clasa şi epoca, precum şi efortul de a nu sacrifica în literatură ceea ce îi lipsea în viaţa de toate zilele. Grija pentru podoabele stilistice, pentru perfecţiune, devine astfel şi ea o formă a protestului la adresa unei orînduiri ce urîţea totul, sufocînd sub vălul mercantilismului orice gest sau aspiraţie mai aleasă.

Astăzi, Flaubert este preţuit în mod universal drept cel mai mare scriitor-artist al literaturii realiste moderne. Sînt cuvintele lui Lunacearski.

Rădăcinile istorice ale acestei aprecieri Mihai Ralea le-a pus în lumină cu subtilitate într-un studiu mai vechi despre etnic şi estetic în care raportează atitudinea lui Flaubert la specificul estetic al vremii sale. Concluzia criticului fundamentează respectul lui Flaubert faţă de artă prin „orientarea lui curajoasă şi liberă" care a descătuşat definitiv literatura lumii de „ipocrizia clerului şi a profesorilor de morală".

Despărţindu-se violent de morala burgheză, marele scriitor nu a rupt însă creaţia sa de viaţa socială din jur. Întreaga experienţă cîştigată prin observaţie directă şi întregită de studiu a pus-o în slujba afirmării unui crez moral (din păcate utopic) şi a denunţării sistemului capitalist oprimator.

H. ZALIS

A opta premieră

Teatrul de Stat din Piatra Neamţ, care şi-a inaugurat activitatea de sine stătătoare odată cu stagiunea 1961—1962 (pînă atunci fusese doar o secţie a Teatrului de Stat din Bacău) a prezentat în cursul primei sale stagiuni nu mai puţin de opt premiere.

Cel mai recent spectacol al teatrului este comedia clasicului francez Marivaux „Jocul dragostei şi al întîmplării". Punerea în scenă îi aparţine regizorului Lucian Ghiurchescu de la Teatrul de Comedie din Bucureşti, decorurile scenografei Sanda Muşatescu de la Teatrul Muncitoresc C.F.R., iar ilustraţia muzicală a fost aranjată de Mircea Ciortea. Din distribuţie fac parte George Popa Mijea, Radu Voicescu, Ioana Manolescu, Traian Stănescu, Ileana Stana-Ionescu şi Constantin Coşa.

Spectacolul, dat recent la Bucureşti, pe scena Teatrului C.C.S. şi la televiziune, urmează să fie prezentat în turneu şi în diferite alte localităţi.

Grupul de turişti chilieni în vizită la uzinele „Republica" din Bucureşti

VALPARAISO—BUCUREŞTI

(Urmare din pag. 1)

La începutul acestei veri, membrii grupului (un profesor universitar, un medic, două infirmiere, un constructor, două textiliste, două funcţionare, două sculptoriţe, două studente şi o elevă) şi-au făcut bagajele şi au pornit în lunga lor călătorie : cu avionul pînă la Buenos Aires, cu vaporul de acolo la Roma şi cu trenul de la Roma la Moscova.

Au vizitat cîteva oraşe sovietice, instituţii de cultură, muzee, fabrici, parcuri. Apoi au venit în ţara noastră, de unde au plecat în R. P. Bulgaria, urmînd să viziteze apoi R.P. Ungară, R.S. Cehoslovacă, R.P. Polonă, R.D. Germană pentru ca, în încheiere, să asiste la Festivalul Mondial al Tineretului de la Helsinki.

În ţara noastră, oaspeţii sud-americani au stat o săptămînă. Au făcut turul oraşului Bucureşti, au cunoscut Muzeul de istorie, Muzeul satului, au asistat la deschiderea festivă a activităţii de vară de la Palatul Pionierilor, au admirat capodoperele de artă plastică romînească şi universală în noile săli ale Palatului R.P.R.

Microbuzul i-a purtat şi spre pitoreasca vale a Prahovei. Popasurile făcute le-au produs puternice impresii. Fie că a fost vorba despre închisoarea-muzeu de la Doftana, fie de muzeul de la Castelul Peleş, fie de casa memorială Nicolae Grigorescu din Cîmpina.

În programul lor au figurat, de asemenea, vizite la Muzeul de artă populară al R.P.R., la Muzeul Gr. Antipa şi la Muzeul de artă brîncovenească de la Mogoşoaia.

Impresiile lor ? Iată cîteva din cele mai semnificative :

„Din cecea ce am văzut am putut să-mi dau seama că acest sistem de guvernămînt s-a îngrijit nu numai de populaţia propriu-zisă — fie că e vorba de muncitori, studenţi sau funcţionari — dar şi de natură (parcurile sînt frumoase şi bine îngrijite), de arhitectura edificiilor, de muzee care sînt atît de complete... Ce mult aş vrea să cîştig o bursă ca să studiez în această ţară !..." (PATRICIA LOPEZ SANTIS, studentă).

„Deşi nu împărtăşesc concepţiile voastre, totuşi nu pot să nu-mi revizuiesc tot ce am gîndit pînă acum cînd am cunoscut ceea ce dv. aţi realizat pe plan social" (SANTIAGO NAVARRO — constructor).

„Văzînd minunatele parcuri şi grădini de aici îţi spui că ele simbolizează sufletul romînului" (ROMA VALLARINO BORGHETTI, textilistă).

„Excursia noastră pe Valea Prahovei a fost foarte instructivă. Am văzut Ploieştiul, un oraş modernizat, mare centru al industriei dv. petrolifere şi, desigur, înainte vreme, una din marile surse de averi pe care alţii le iroseau, ceva mai departe, la Sinaia.

Între aceste două localităţi am văzut şi Doftana, locul unde erau întemniţaţi cei ce luptau pentru interesele poporului" (SERGIO VUSKOVIC, profesor).

Călătorie în Chile

Da ! Am făcut, împreună cu cîteva sute de muncitori de la uzinele „Republica", o călătorie în Chile. Aceasta s-a petrecut în ajunul plecării oaspeţilor, în sala de spectacole a modernului club de care dispun salariaţii uzinelor (...şi care a constituit încă un obiect de admiraţie pentru chilieni).

Oaspeţii au ţinut foarte mult să prezinte, în faţa muncitorilor unei mari întreprinderi, un program prin care să facă mai bine cunoscută îndepărtata lor ţară, romînilor care i-au primit **„cu atîta ospitalitate şi afecţiune"** (cum mărturisea studenta IRENE CABRERA BRITO).

Cu acest prilej, doctorul Fernando Meyer a prezentat o sută de diapozitive cu feluritele vederi din Chile, însoţindu-le cu un comentariu spiritual, pentru care a cules repetate aplauze.

Îmbrăcaţi în costume populare, turiştii chilieni au interpretat apoi dansuri şi cîntece din diferite regiuni ale ţării lor.

...A doua zi, turiştii au plecat spre Sofia. Duceau cu ei amintiri frumoase despre Romînia de azi. Dar şi ei, la rîndul lor, au lăsat amintiri care vor dăinui multă vreme. Cum ar putea să uite tînărul strungar, dansul ritmat din Insula Paştelui sau armonioasa melodie **„Chile, Chile lindo"** ?

S. BONIFACIU

Pe micul ecran

Note de telespectator

Aşadar, se poate ! Se poate ca, în ciuda caniculei care alungă omul din casă, telespectatorul să rămînă prins de micul ecran — pentru că micul ecran îi oferă un program mai bun şi mai atractiv decît cel pe care îl poate găsi în grădinile de spectacol. Aşa s-a întîmplat în fiecare seară, în ultima săptămînă.

...Să începem prin a menţiona un spectacol pe care nu am avut răgazul să-l consemnăm în rîndurile noastre de săptămîna trecută : transmisia comediei „Bărbierul din Sevilla", în interpretarea unui colectiv al Teatrului de Stat din Piteşti. Probabil că nu greşim afirmînd că a fost una dintre cele mai reuşite emisiuni teatrale din ultima vreme — pentru vivacitatea (în maniera „Comediei dell Arte") pe care directorul de scenă, talentatul regizor Radu Sorin Grigorescu, a asigurat-o şlipitoarei piese a lui Beumarchais, pentru focul plin de vervă şi de naturaleţe al actorilor piteşteni, în frunte cu Ştefan Tapalagă, Constantin Zărnescu, Eugenia Laza-Ionescu şi Elefterie Mihalache, pentru decorurile şi costumele lui Ion Popescu-Udrişte şi pentru regia de studio de o impecabilă acurateţă.

...Simbătă 14 iulie camerele de luat vederi, instalate în incinta Teatrului de vară „Nicolae Bălcescu", au urmărit o copioasă emisiune de varietăţi în aer liber, care dacă a prezentat unele imperfecţiuni de ordin tehnic, privind iluminarea scenei şi uneori, claritatea şi intensitatea sunetului, a dat în schimb actorilor mai multă vioiciune. Ion Dacian, Silvia Chicoş, tenorul cubanez Ramon Calzadilla, Luigi Ionescu şi Margareta Pîslaru, au fost în fruntea unui buchet de interpreţi valoroşi, pe care i-a susţinut orchestra excelentă condusă de Jean Ionescu. Prezentarea, asigurată de doi tineri actori (Tapalagă şi Bănică) care s-au străduit să aducă din plin contribuţia talentului lor, n-a fost ajutată de textul sărac, nepigmentat... „Varietăţile", oricum, au constituit un spectacol de succes, nu numai pentru telespectatori, dar şi pentru publicul care l-a urmărit din incinta teatrului, din păcate prea mic pentru marele număr de amatori. Nu ar putea televiziunea să organizeze asemenea spectacole în locuri mai încăpătoare, bunăoară în incinta unui stadion ?

★

...Duminică, telespectatorii au trăit împreună — şi în egală măsură — cu cei 15.000 sportivi prezenţi în tribunele stadionului Republicii, emoţiile şi clipele de neuitată satisfacţie prilejuite de frumoasa victorie a echipei reprezentative a R.P.R. în finala campionatului mondial feminin de handbal în 7. Ca şi la Turneul U.E.F.A., televiziunea a urmărit etapă cu etapă, victorie după victorie, evoluţia sportivilor noştri şi, am putea spune fără să cădem în superstiţie, că prezenţa camerelor de luat vederi a contribuit şi de astădată la succesul sportului nostru, numai şi pentru faptul că jucătoarele s-au dinamizat parcă şi mai mult avînd conştiinţa că sînt privite de multe sute de mii de ochi — ca să nu mai vorbim despre propaganda pe care o asemenea emisiune o face mişcării de cultură fizică şi sport. Spre deosebire de finala Cupei R.P.R., de astădată transmisia a inclus şi impresionanta festivitate de încheiere a competiţiei, cu toate acele scene spontane de bucurie, stîrnite, în public şi printre jucătoarele echipei romîne, de victoria culorilor romîneşti.

Seara de duminică a mai cuprins şi spectacolul de circ „Elan şi tinereţe" — agreabil şi bine prins în cadru.

...Şi în zilele următoare (luni : emisiunea „Fragmente din opere", în interpretarea studenţilor Conservatorului „Ciprian Porumbescu" ; marţi : spectacolul de teatru „Jocul dragostei şi al întîmplării" de Marivaux, în interpretarea Teatrului de Stat din Piatra Neamţ ; Joi : reluarea filmului artistic „Hoţii de biciclete" în regia lui Vittorio de Sica) telespectatorii n-au dezertat din faţa micului ecran, încît se poate spune că televiziunea şi abonaţii ei au avut o săptămînă bună, pe care am dori-o repetată.

...Vom releva, ca un fapt pozitiv (care trădează de fapt preocuparea crescută în acest sens a televiziunii) îmbunătăţirea în parcurs a programelor, modificările de ultim moment a programelor zilnice în funcţie de evenimentul zilei şi de condiţiile organizatorice care apar. Asemenea modificări, care vin în avantajul telespectatorilor, nu pot decît să bucure.

Şt. RADU

DIN EMISIUNILE VIITOARE

● Emisiunea „Telemagazin" care se va transmite în ziua de 26 iulie va cuprinde reportajele filmate : „Tablouri din Valea Jiului", „De la munte la mare", „Secerişul în Dobrogea", „Campionatul mondial de handbal în 7" precum şi o suită de caricaturi pe teme estivale de Neil Cobar.

● După cum am mai anunţat, studiourile de televiziune au pregătit în montare proprie opereta compozitorului Nikolai Zalatonos „Cînd Adam e în concediu". Din distribuţie notăm pe : Lucia Roic, Vali Niculescu, Mircea Nemens, Marian Hudac, Emil Popescu, Bimbo Mărculescu, Toni Buiacici, Arcadie Donos şi alţii. Regia spectacolului e semnată de Boris Stegărescu.

● Au fost terminate operaţiile de montaj la filmele *„Căldură mare"* (regia Ion Barna) şi *„Domnul Goe"* (regia Letiţia Popa), ecranizări după schiţele lui I. L. Caragiale şi *„Izvoare fermecate"* (regia Ion Filip) acesta din urmă un documentar închinat dansurilor populare din toate regiunile ţării. Toate cele trei filme vor putea fi vizionate de telespectatori în cursul lunii august.

De la o duminică la alta...

Duminică 22 iulie

8.50 Gimnastică de înviorare la domiciliu. 9.00 Emisiune pentru copii şi tineretul şcolar : ● „PITAC ŞI PITĂCEL" de N. Ghernet. Interpretează un colectiv al Teatrului de păpuşi din Oradea. ● Telejurnalul pionierilor ● Demonstraţie de rugbi cu concursul Clubului Sportiv Şcolar. (Transmisiune de la Stadionul tineretului). 10.30 EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins: ● Noutăţi din agricultură — jurnal agricol realizat de Studioul cinematografic „Al Sahia". ● Buletinul lucrărilor agricole. ● Tribuna colectiviştilor: retribuirea muncii în gospodăria colectivă. ● Sfatul zootehnicianului: creşterea bataliilor. Vorbeşte dr. Al. Popa, de la Institutul de cercetări zootehnice. ● De la un meridian la altul. ● Poşta satelor. ● Muzică populară romînească. Cîntă formaţia instrumentală condusă de Constantin Mîrca. Solişti: Ştefania Stere, Ecaterina Negoiescu, Alexandru Grozuţă, artist emerit şi Nelu Huţu. 19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 „PICTORUL ŞI CALIFUL" — adaptare pentru televiziune după O'Henry de Anton Iordache. 19.40 Filmul documentar „EDIŢIE SPECIALĂ" — o producţie a Studioului cinematografic „Al. Sahia". 20.00 Filmul artistic „POST-

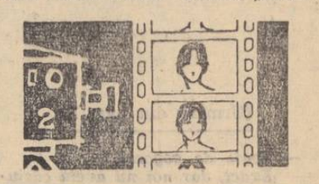

RESTANT" — o producţie a Studioului cinematografic „Bucureşti". Scenariul: Octavian Sava; Regia: Gheorghe Vitanidis; Imaginea: Nicolae Girardi şi Aurel Kostrakievici; Muzica: H. Mălineanu; Decoruri: M. Bogos. Interpreţi principali: Iurie Darie, Florentina Mosora, Ion Dichiseanu, Gr. Vasiliu-Birlic, Marcel Anghelescu, Geo Maican, Alexandru Giugaru, Coca Andronescu, Vasile Tomazian, Vasilica Tastaman. 21.30 „REVISTA PIERDUTĂ" — emisiune realizată de studioul de televiziune din Praga. În încheiere: Ultimele ştiri şi rezultate sportive.

Luni 23 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Emisiune de ştiinţă şi tehnică pentru pionieri şi şcolari: „Din tainele adîncurilor". 19.50 Filmul artistic „ÎN NOAPTEA DE AJUN" — o producţie a Studioului „Maxim Gorki" din Moscova. 21.00 Recital vocal-instrumental. Îşi dau concursul: Elena Petrescu-Cîroneanu, Marta Kessler, Marius Rintzler, Dan Grigore. La pian: Nicolae Rădulescu. 21.35 TELESPORT. În încheiere: Ultimele ştiri.

Marţi 24 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Emisiune pentru copii ● „Mîini îndemînatice" ; ● Filmul pentru copii : PĂTANIILE UNUI PURCELUŞ" — o producţie a studiourilor poloneze. 19.45 Emisiune de ştiinţă şi tehnică: Ierbicidele ; Literatură ştiinţifică ; Filmul documentar „Indicatorul de lumină". 20.05. Transmisiune de la Teatrul de vară din Parcul Herăstrău : „SILVIA" de Kalman. Interpretează un colectiv al Teatrului Muzical din Galaţi.

În pauze : „Popas liric". Sfaturi pentru telespectatori. În încheiere : Ultimele ştiri.

Miercuri 25 iulie

17.00 EMISIUNEA PENTRU CLUBURILE DIN ÎNTREPRINDERI. Din cuprins : ● Telejurnalul săptămînii. ● Munca de cercetare în sprijinul producţiei. ● Cu aparatul de filmat prin staţiunile de odihnă de pe Valea Oltului. ● Oameni obişnuiţi. ● Tineretul uzinei. ● Emisiune de artă plastică: Despre pictură. ● Artişti amatori în studio: Echipele de dansuri ale întreprinderilor Dîmboviţa şi Pavel Tca-

cenco şi orchestra Casei de cultură a raionului N. Bălcescu. 19.00 EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins : ● Cronică sătească. ● Tribuna experienţei înaintate: Cum am izbutit să obţinem o producţie sporită de grîu. ● Întreţinerea tineretului taurin în tabere de vară. ● Cărţi şi reviste. ● Noutăţi din agricultura Uniunii Sovietice. ● Muzică populară romînească. Cîntă orchestra de muzică populară condusă de Radu Voinescu. Solişti : Ileana Constantinescu, Victoria Baciu şi Iliuţă Rudăreanu.

Joi 26 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.20 Emisiune pentru pionieri şi şcolari: „Ce să fiu ?" 19.40 TELEMAGAZIN. 20.40 Filmul artistic: „MAI TARE CA URAGANUL" — o producţie a Studioului cinematografic din Odesa. Scenariul : F. Fedorov, V. Levin; Regia: V. Levin; Imaginea: F. Silcenko; Muzica: A. Espai. Interpreţi principali : V. Lanovoi, E. Izotov, N. Kustinskaia, N. Kriukov, N. Bogoliubov, A. Fait, B. Butkeev. În încheiere: Poşta televiziunii. Ultimele ştiri.

Simbătă 28 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. 19.15 Filmul documentar: „AL CINCILEA FESTIVAL REPUBLICAN AL ŞCOLILOR ŞI INSTITUTELOR DE ARTĂ" — o producţie a Studioului cinematografic „Al. Sahia". 19.30 În faţa hărţii. 19.40 Program de romanţe. Cîntă formaţia orchestrală condusă de Nelu Urziceanu. Solişti : Mia Barbu, Elisabeta Moldoveanu şi Constantin Cocriş. 20.00 Transmisiune de la „Festivalul de folclor al ţărilor balcanice şi din zona Mării Adriatice — Bucureşti — 1962". În încheiere: Ultimele ştiri.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEŞTI ALE LUI AGHIUŢĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuţă este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde la numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea primeşte vizita reprezentanţilor acestuia, Frank Trei gloanţe şi Samuel Benett.

Avocatul se rezemă de spătarul fotoliului şi pufăi cu voluptate din trabuc :

— O să spuneţi că o sută de dolari pe săptămînă nu reprezintă o sumă prea mare. Dar ştiţi dv. cîţi vînzători de fructe sînt în New York ? 35.000 ! Înmulţiţi 35.000 cu 100 şi vă veţi da seama că cifra de afaceri a d-lui Mortimer nu este de lepădat... O, desigur, avem şi speze mari ! La noi, nimic nu se face pe gratis. Trecătoarea, dar atît de folositoarea orbire şi surzenie a poliţiştilor costă destule parale. Dar marja de beneficii e totuşi destul de mare... Şi nu v-am vorbit decît de fructari. Dar există şi întreprinderi mai serioase : restaurante, spălătorii chimice, prăvălii... Tuturor acestora, dl. Mortimer le oferă protecţia sa. Şi avantajele sînt reciproce...

O'Lea se ridică de pe scaun şi făcu cîţiva paşi prin odaie :

— Bine, dar eu nu am nici restaurant, nici spălătorie, nici...

— Da, dar aveţi ceva mai preţios, d-le O'Lea. Ceva mult mai preţios : viaţa. Edgar Allan Poe spune undeva că numai morţii apreciază viaţa la justa ei valoare. Dv., d-le O'Lea, vi se dă posibilitatea să o apreciaţi înainte de a fi prea tîrziu.

— Şi dacă... dacă refuz ?

Avocatul răspunse pe acelaşi ton amabil :

— Dacă refuzaţi — deşi nici în ruptul capului nu pot să cred că un om de inteligenţa dv. va comite o astfel de greşeală — dacă refuzaţi, misiunea mea s-a încheiat şi începe cea a lui Frank. Conform obiceiului său, el vă va... hm !... el va planta trei plumbi fierbinţi în simpaticul dv. trup, ceea ce va însemna expedierea dv. într-o lume zisă mai bună. Ori, unde poate fi o lume mai bună pentru un om cu averea dv. decît pe pămînt în general şi în Statele Unite în particular ?

O'Lea îşi privi cu curiozitate interlocutorul :

— Spuneai că eşti avocat, d-le...

— Benett... Samuel Benett...

— ...d-le Benett. Explică-mi, te rog, cum ai ajuns să te ocupi cu chestii din astea ?

Avocatul începu din nou să rîdă, fără zgomot :

— Sînteţi un idealist, d-le O'Lea. Un idealist şi — vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău — un naiv... Sînt într-adevăr avocat. Am o diplomă „magna cum laude" de la universitatea Harvard. Îmi voi face o plăcere să v-o arăt în cabinetul meu, dacă... hm !... dacă veţi mai trăi destul... Cînd am ieşit de pe băncile facultăţii, am avut de ales. Puteam să devin un avocat, aşa cum scrie la carte... Mai precis, în cărţile pentru copii. Un avocat care să ia apărarea văduvelor şi orfanilor, care să lupte împotriva nedreptăţii, care să ceară stricta respectare a legilor. Numai că la noi, văduvele şi orfanii au foarte puţine şanse, dacă pe decedaţii lor soţi şi părinţi nu-i cheamă Rockefeller, Ford sau Dupont de Nemours. Lupta împotriva nedreptăţii este dinainte pierdută, iar stricta respectare a legilor o cer numai comuniştii. Aşa încît, după o scurtă, dar matură chibzuinţă, am preferat să umblu pe o şosea mai bine asfaltată şi am avut şansa să fiu agreat de dl. Mortimer. Fără să mă laud, pot spune că am repurtat cîteva succese răsunătoare. Numai pentru Frank Trei-gloanţe am obţinut cinci achitări, deşi despre vina lui nu se îndoia nimeni... Specialitatea mea, d-le O'Lea, e găsirea martorilor. Să presupunem — fereastă dumnezeu ! — că dv. refuzaţi oferta d-lui Mortimer şi că Frank se vede obligat să... hm !... să pună capăt existenţei dv. terestre. Ei bine, în ipoteza, cu totul improbabilă de altfel, că cineva ar avea de gînd să-l acuze de asasinat, eu mă fac forte să găsesc cinci, zece, douăzeci de martori, care să jure pe tot ce au mai sfînt că exact la această oră jucau cu Frank poker. Ba chiar, ca să facă povestea mai verosimilă, vor jura că el i-a şi trişat, lucru care se întîmplă cu regularitate ori de cîte ori pune Frank mîna pe cărţi. Aşa încît voi obţine o nouă achitare... Dar destul despre modesta mea persoană. V-am reţinut şi aşa prea mult. Care e hotărîrea dv. finală, scumpe d-le O'Lea ? Acceptaţi sau nu propunerea d-lui Mortimer ?

O'Lea zîmbi :

— Transmite, te rog, patronului d-tale, d-le...

— Benett... Samuel Benett...

— ...d-le Benett, că îi sînt profund recunoscător pentru oferta pe care mi-o face...

— Deci, acceptaţi ?

— ...dar că o refuz !

Avocatul se ridică în picioare cu o repeziciune pe care n-ai fi putut-o bănui la un om de gabaritul lui.

— Frank, spuse el cu o voce care nu mai avea nimic din amabilitatea de adineauri, dl. O'Lea este un ingrat. Dl. O'Lea respinge mîna prietenească ce i se întinde. Dl. O'Lea e sătul de viaţă şi ne pune pe noi în neplăcuta situaţie de a i-o curma... Fă-ţi datoria, Frank !

Frank se apropie rînjind de O'Lea :

— Te-ai ars, săpunitule ! La drept vorbind, tare bine îmi pare că se întîmplă aşa... De dimineaţă mi-ai dat mîncărime la degete... N-ai vrut să plăteşti, acum ai să capeţi trei gloanţe... Gratuit !

Frank întinse pistolul şi lipi degetul de trăgaci. Dar înainte de a apuca să apese, O'Lea făcu o săritură spre el, îi prinse încheietura mîinii şi i-o răsuci atît de violent, încît, cu un strigăt de durere, Frank scăpă pistolul. În clipa următoare, O'Lea îi trăsni o palmă. O singură palmă, dar care ar fi fost în stare să dărîme un bizon. Cu un sughiţ înăbuşit, Frank se prăvăli grămadă, ca o boccea de zdrenţe. O'Lea luă pistolul de jos şi-l îndreptă spre avocat, care se înverzise :

— Ia-ţi ciracul de aici, d-le...

Avocatul înghiţi de cîteva ori înainte de a apuca să răspundă :

— Benett...

— ...d-le Benett şi cară-te cu el din apartamentul meu. Dar repede, altfel nu garantez că o să pot să te protejez împotriva mea!

Mişcîndu-se anevoie, avocatul îl ridică pe Frank de subţiori şi îl tîri gîfîind spre uşă. O'Lea i-o deschise şi se înclină, politicos :

— Mi-a făcut foarte multă plăcere vizita dv.

Apoi îi aplică o lovitură de picior, după tehnica pe care o învăţase de la mai-marele său, Dardarot. Avocatul zbură pe coridor, ca o imensă minge de fotbal, cu Frank în braţe.

Din urmă, O'Lea îi mai strigă :

— Şi nu uita să transmiţi complimentele mele d-lui Mortimer!

CAPITOLUL V

Care este atît de scurt, încît dacă i-am mai pune şi titlu, l-am lungi în mod inutil.

Două ore după evenimentele din apartamentul 17 al etajului 32 al hotelului „Hilton", Joshua Finch, se prezentă şefului său. Pierce îl primi cu o figură deosebit de acră (arsurile de seară erau în toi).

— Noutăţi, Finch? întrebă el cu un ton care lăsa să se înţeleagă că nu aşteaptă nimic bun de la subalternul său.

— Noutăţi, sînt dar nu mi se par deosebit de concludente... Există elemente şi pro şi contra lui O'Lea.

— Te ascult!

Joshua îşi consultă carnetul :

— I-am făcut azi dimineaţă o percheziţie. N-am găsit la el nici un paşaport, nici un act de identitate, nimic...

— Asta e contra, comentă Pierce.

— N-am găsit nici o carte, nici o revistă, în general nimic de citit...

— Asta e pro!

— Azi dimineaţă a asistat la împuşcarea lui Bill Loratti de către Frank Trei-gloanţe... După spusele celor de faţă, nu s-a arătat prea speriat. Ba chiar l-a cam provocat pe Frank. La anchetă, i-a spus inspectorului Higgins că îl cunoaşte pe asasin şi a insistat să facă o declaraţie scrisă în acest sens.

— Asta e contra!... Mi-a spus şi Croyden. I-a luat un interviu. Zor nevoie să vorbească de Frank. Croyden l-a sfătuit : „Fii cuminte !..." Mai departe.

— După amiază, l-au vizitat Frank şi avocatul Samuel Benett... Oamenii lui Mortimer...

— Atunci dumnezeu să-l odihnească în pace!... Dosarul O'Lea s-a închis!

— Vă înşelaţi, Mr. Pierre, zîmbi Joshua. De odihnit, se odihneşte Frank. O'Lea l-a dezarmat în doi timpi şi trei mişcări şi i-a tras o palmă de pe urma căreia Frank a rămas cu o stare de profundă melancolie.

— Vorbeşti serios? întrebă uimit Pierce.

— Cît se poate de serios! La ora asta, O'Lea se plimbă pe Broadway.

— Asta e foarte contra!... Mai departe.

(Va urma)

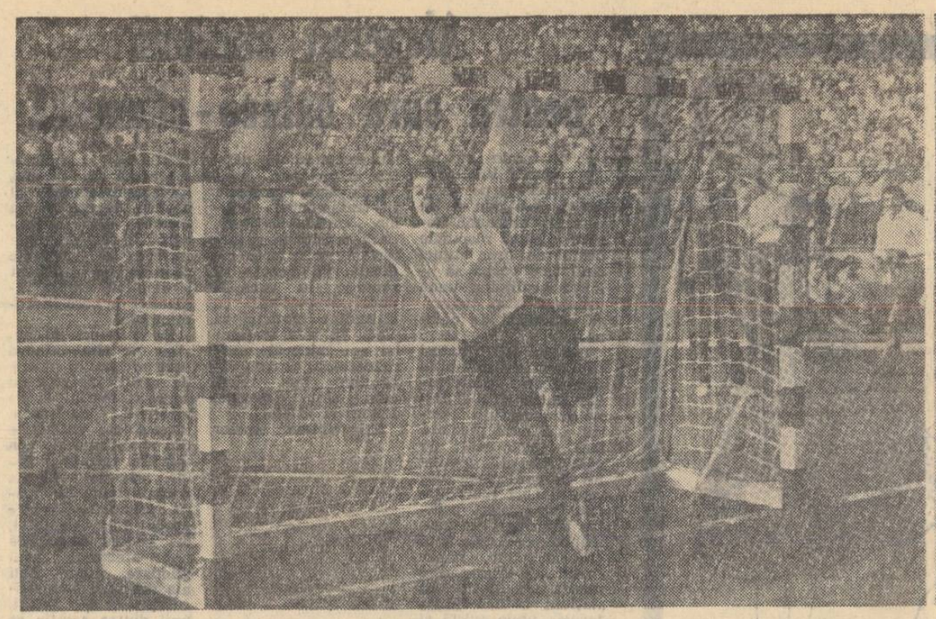

Instantanee de la finala campionatului mondial feminin de handbal în 7. — În stînga: O intervenție și de astădată salutară, a portarului echipei R.P.R., Irina Hector; în dreapta: una din manifestările bucuriei cuceririi titlului suprem (deși obosite de cerințele jocului nolo campioane mondiale îl ridică în brațe pe unul din antrenorii lor — ceea ce reprezintă, deasemenea, o performanță sportivă cunoscînd că despre Nicolae Nedef se poate spune, pe drept cuvînt, că este... un om cu greutate!

CÎȘTIGĂTORII CONCURSULUI SPORTIV CU PREMII ORGANIZAT DE „MAGAZIN"

Marți 17 iulie, la redacția noastră, în prezența unui grup de dezlegători din cei 133 care au dat toate soluțiile exacte, s-a procedat la tragerea la sorți a celor trei premii și cinci mențiuni aflate în joc.

Comisia, formată din reprezentanți ai redacției și ai cititorilor noștri, a introdus în urnă buletine cuprinzînd numere de ordine de la 1 la 133, corespunzînd tabelului celor care au dat toate răspunsurile exacte.

Sorții au fost favorabili tovarășilor:

PREMIUL I (obiecte în valoare de 2500 lei) — tov. ION POPESCU, comuna Biled 214, raionul Sînnicolaul Mare, regiunea Banat;

PREMIUL II (obiecte în valoare de 2000 lei) — tov. ADRIAN MITU, str. Episcopul Radu nr. 51, raionul 1 Mai București.

PREMIUL III (obiecte în valoare de 1000 lei) — tov. CAROL LAMBERTUS, comuna Săvîrșin, raionul Lipova, regiunea Banat.

CINCI MENȚIUNI (obiecte în valoare de 500 lei fiecare), VIRGIL IONESCU, str. Florin Protopopescu 9 A, Constanța; NICOLAE BABA, str. Decebal nr. 46, Brad, regiunea Hunedoara; MIHAI EDUARD, cvartal 23 August, bloc D 1, apartamentul 29 Deva; ION CHELCEA, str. Al. I. Cuza nr. 119, Craiova; GHEORGHE CHEVEREȘAN, comuna Pecica, nr. 1446, raionul Arad, regiunea Banat.

Cîștigătorii premiilor le pot ridica de la redacția noastră. Cei din provincie, dacă doresc le pot primi acasă, prin poștă, în care caz ne vor scrie, confirmîndu-ne adresele lor exacte.

MOZAIC

● *ECHIPA vest-germană de hochei pe iarbă Eintracht Braunschweig numără printre jucătoarele ei și o... bunică. Este vorba de Anna Schwartz, în vîrstă de 52 de ani, care a început să practice acest sport încă din anul 1926. Fiica ei este de asemenea una dintre jucătoarele de bază ale formației.*

● *TREI parașutiști francezi, Jean-Claude Dubois, Jean-Claude Camus și Bernard Couture au realizat o performanță deosebită efectuînd o săritură în grup de la 6.900 m. și aterizînd pe vîrful Kilimandgiaro (Africa) situat la o altitudine de 5.895 m. Cei trei au întrecut astfel cu peste 1.000 m. recordul mondial stabilit anul trecut de un grup de parașutiști francezi care au aterizat pe vîrful Mont-Blanc (4.810 m.).*

● *CUNOSCUTA gimnastă sovietică Larisa Latînina este considerată un fenomen al gimnasticii. Într-adevăr, în cei șase ani de cînd participă la competițiii internaționale, Larisa a cucerit 19 medalii de aur, dintre care 7 la ultimele două ediții ale Jocurilor Olimpice și 12 la campionatele mondiale și europene. Numai la ultima ediție a campionatelor mondiale, încheiate recent la Praga, Latînina a obținut trei medalii de aur. Mamă a unui copil de 12 ani, profesoara din Kiev activează în clubul Burevestnik, din care fac parte și alți gimnaști cunoscuți, ca Boris Șahlin și Iuri Titov.*

● *Pe o cale neobișnuită a cîștigat echipa franceză de hochei pe iarbă „Olympique"-Roubaix, meciul de campionat cu „S.C. Abbenville". Cele două formații s-au prezentat pe teren, arbitrii de asemenea, dar nu s-a putut găsi... mingea. După căutări infructuoase s-a aflat că magazionerul echipei Abbenville plecase în concediu, închiase camera unde se aflau mingile și luase cheile cu el, uitînd cu totul de acest meci de campionat.*

Victoria a revenit, fără joc, echipei oaspete.

● *O TÎNĂRĂ speranță cambodgiană, Ian Chor Nam, în vîrstă de 17 ani, a provocat o mare surpriză în cadrul turneului internațional de tenis de masă, care s-a desfășurat la Fnom Penh, cucerind titlul la proba de simplu după ce a învins pe toți favoriții. El a eliminat pe rînd pe sud-vietnamezul Mai Van Hoa, de patru ori campion al Asiei, pe campionul mondial profesionist din Ciu En Cen și pe englezul Richard Bergman, de 11 ori campion al lumii.*

În urma acestui succes, tînărul sportiv a fost selecționat în echipa de tenis de masă a Cambodgiei, care va participa la Jocurile Asiatice programate în luna august la Djakarta.

● *UN FERMIER american a cumpărat de la municipalitatea orașului Chicago un teren situat la periferia orașului, pe care a început să-l cultive. În timp ce săpa pămîntul, a găsit o proteză dentară, apoi alta și alta, pînă ce a strîns o grămăjioară. Înspăimîntat, fermierul a alergat la primul post de poliție, dar aici a fost liniștit repede: terenul cultivat fusese înainte un stadion pe care s-a jucat timp de mulți ani... fotbal american.*

● *O ECHIPĂ continentală de fotbal a vizitat un muzeu din Glasgow. La intrare, portarul s-a adresat jucătorilor: „Sir, trebuie să vă lăsați umbrelele la garderobă". „Dar nu avem nici un fel de umbrele, sîntem sportivi" — a exclamat conducătorul echipei.*

Portarul a rămas însă neînduplecat. „În cazul acesta — a replicat el — va trebui să vă procurați. Eu sînt aici proaspăt angajat și nu vreau să-mi pierd postul. În regulamentul muzeului scrie clar: „Nimeni nu poate să intre dacă nu predă umbrela la garderobă!"

● *LA ACTUALA ediție a Turului Franței ciclistul belgian Ryk van Looy este cunoscut sub porecla de „pesimistul". Cum întîlnește un cunoscut el i se adresează cu cuvintele: „Azi a fost cum a fost, să vedeți mîine ce rău are să fie". Într-una din zilele de odihnă van Looy ieșea din cabinetul medicului cînd a întîlnit un coechipier. „Ei ce ți-a spus, e prost?" — l-a întrebat acesta. „Chiar foarte prost — a răspuns van Looy. M-a găsit perfect sănătos"!*

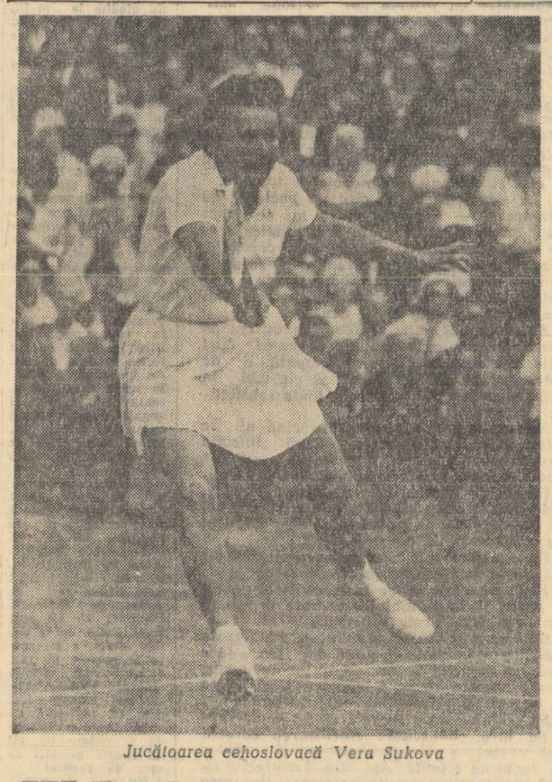

Jucătoarea cehoslovacă Vera Sukova

WIMBLEDON — „FIEF"-UL SPORTULUI ALB

(Urmare din pag. 1)

„Să nu vă închipuiți — și-a început povestirea Gogu Viziru — că m-am simțit „comod" cînd, zburînd peste Canalul Mînecii într-un „Boeing Intercontinental", pasagerul de alături m-a informat că un avion de același tip se prăbușise cu cîteva zile înainte în India. Jos, apele Canalului nu te îmbiau deloc la o baie fortată... Noroc că aceste emotii n-au durat decît 10 minute, după care am aterizat pe aeroportul din Londra. Soseam împreună cu campionul nostru Ion Țiriac, chiar în preziua deschiderii tradiționalului turneu de la Wimbledon.

Era într-o sîmbătă după-amiază și străzile capitalei engleze păreau aproape pustii. Eram uimit. Unde era oare acea circulație „colosală" a Londrei? Explicația am aflat-o pe loc. Simbăta, londonezul pleacă în „week-end", cel bogat își ia familia în automobil și pleacă la mare sau în împrejurimi, iar cel sărac se mulțumește cu o excursie în parcurile Londrei.

Hotelul Coburg, unde am locuit, este așezat chiar în marginea unei grădini celebre, Hyde-Park. Acolo am văzut familii întregi șezînd comod pe iarbă, mîncînd, citind sau jucînd șah. În jurul lacului era strînsă lume multă. Ne-am apropiat curioși. Era într-adevăr un spectacol demn de interes. Cîțiva bătrîni, ale căror tatuaje de pe mîini le trădau meseria din tinerețe, își potoleau dorul de mare, manevrînd de pe mal, cu ajutorul unor sfori, micute navomodele...

N-am zăbovit prea mult în Hyde-Park. Eram nerăbdători să vedem, cu o clipă mai devreme, terenurile unde avea să înceapă peste o zi mult așteptatul turneu. Pentru a ajunge la Wimbledon am luat metroul. Un metrou vechi, demodat, care ca și casele, ca și străzile Londrei, dovedește că bătrîna capitală engleză se înnoiește cu greu.

Porțile care străjuiesc celebrele terenuri erau închise. Am descoperit totuși o mică intrare laterală, prin care am ajuns chiar la terenul nr. 1. Era prima cunoștință cu iarba Wimbledonului, covor verde atît de temut de tenismanii continentului, obișnuiți mai mult cu terenul de zgură, care dă altă viteză mingiei în joc. Dar gazonul era într-adevăr îmbietor... Moale, pufos, se arăta plăcut pentru alergare, odihnitor chiar. Priveam tribunele pustii și gîndul ne fugea la anii de demult, cînd jucau aici marile glorii ale tenisului. Turneele de tenis de la Wimbledon au început în 1877 și de atunci se dispută cu regularitate în aceleași zile ale anului, fără excepție. Wimbledon face parte și el din atitea tradiții ale Angliei... Trecerea timpului am observat-o chiar în prima zi de campionat. Pe un teren lateral, fosta vedetă a tenisului francez, „muschetarul" Jean Borotra, la cei aproape 60 de ani ai săi, juca rol de figurant într-o partidă de dublu în care a fost învins cu usurință. Altă celebritate sportivă din trecut, englezul Fred Perry, își exercita meseria actuală de reprezentant al unei fabrici de tricouri și pantaloni de tenis, oferindu-și marfa pe terenuri și în tribune.

Bineînțeles, nu lipsea cunoscutul promotor american Jack Kramer, care, după cum se știe, pe baza unui vechi brevet de campion la Wimbledon și-a înjghebat fructuoasa afacere a circului cu tenismanii profesioniști. Venise să achiziționeze nume noi pentru afișul său, cam sărăcit de pe urma retragerii vedetei sale Pancho Gonzales și a îmbătrînirii majorității celorlalți „artiști". Se auzea că-l viza în mod special pe cîștigătorul actualei ediții, australianul Rod Laver. Deocamdată n-au ajuns la înțelegere...

De fapt, mai interesantă decît întrecerea băieților mi s-a părut cea a fetelor. Jocul lor modern, în viteză, este cu adevărat un joc bărbătesc. O impresie excelentă mi-a făcut cehoslovaca Vera Sukova, care a eliminat pe celebrele Darlepe Hard (S.U.A.) și Maria Ester Bueno (Brazilia). Era favorită în finală, dar un accident stupid a privat-o de victorie — în preziua ultimului meci ea a suferit o entorsă alunecînd pe scara hotelului...

Exemplu de sportivitate, Sukova a jucat a doua zi, apărîndu-și cu dîrzenie șansele în fața americancei Karen Susman și a pierdut la limită (4—6) după ce în setul doi conducea cu 3—0.

În tot timpul jocului, tribunele erau pline cu un public snob, care-și etala cu ostentație eleganța. Evident, muncitorul sau funcționarul mijlociu nu-și pot permite să plătească un bilet de intrare la Wimbledon — 5 lire sterline!

Fiindcă este imposibil să asiști la toate meciurile — care se desfășoară concomitent pe 16 terenuri — preferam ecranul televizorului din cabina-vestiar, unde se făcea o transmisie intercalată a jocurilor. A trebuit să renunț însă curînd la acest „ajutor", fiindcă emisiunile erau supărător de des întrerupte de reclame. Lucru obișnuit pentru televiziunea britanică, unde filmele, piesele de teatru și concertele sînt presărate cu diverse „sfaturi": fumați tigara X, consumați crema de ghete Y etc. Se dau la televiziune cîte 2—3 filme cu cow-boy pe seară și în toate apare același șerif teribil, care nu moare niciodată, chiar cînd este împuscat de mai multe ori...

Dar peste toate astea, în vechea Londră sînt multe monumente demne de văzut. În clipele de răgaz ale întrecerii de la Wimbledon, am vizitat împreună cu Țiriac, istoricul turn (Tower) fosta închisoare a regilor Angliei, Catedrala Westminster, vechiul pod care își ridică platformele pentru a lăsa să treacă vapoarele, străvechiul muzeu al figurilor de ceară, clădirea Parlamentului ș.a. Toate, clădiri vechi, cenușii, care fac din Londra tot mai mult un muzeu al trecutului.

Sandu MARIAN

Olga Orban-Szabo — campioană mondială la floretă

De la Buenos Aires ne-a parvenit în ultimul moment o veste care va umple de bucurie inimile sportivilor noștri. OLGA ORBAN—SZABO a cîștigat titlul de campioană mondială în proba individuală de floretă femei. Pe planșele de scrimă din capitala Argentinei, culorile noastre sportive au fost purtate cu mînă fermă spre un nou și răsunător succes. În lupta pentru cucerirea titlului suprem, talentata noastră sportivă s-a dovedit cea mai agilă și mai puternică dintre toate scrimerele lumii. Olga Orban, care la vîrsta de 18 ani cîștiga medalia de argint la jocurile olimpice de la Melbourne, își vede încununată perseverența cu medalia de aur care îi revine pe merit. Înainte de a pleca la Buenos Aires, Olga absolvise cursurile Facultății de filologie din Cluj. Ea va fi profesoară de limba franceză. Pentru acest dublu succes îi transmitem călduroase felicitări.

Ce-i cu atletismul nostru?

Recentul campionat republican de atletism, disputat la Galați, vine să confirme o situație existentă de multă vreme, și anume — îngrijorătorul declin într-o serie de probe dintre cele mai importante.

Examinînd rezultatele tehnice, observăm în primul rînd un decalaj izbitor între performanțele învingătorilor — atunci cînd acestea sînt satisfăcătoare — și cele ale următorilor clasați. Dacă, de pildă, timpul lui Jurcă pe 200 m plat (21,8) poate fi socotit acceptabil, cu 22,6 și 22,7, cît au înregistrat succesorii săi pe linia de sosire, n-ar avea motive să se mîndrească nici măcar juniorii cu oarecari veleități pe plan internațional! Tot astfel, rezultatul obținut de Ion Dăndărău în a treia sa alergare pe 3000 m obstacole (8'57"3) este promițător, deși pînă la buna valoare europeană mai sînt de scăzut minimum 5 secunde. În schimb, pentru locurile 2—3, cronometrele au marcat timpuri submediocre: 9,08,6 și, respectiv, 9,08,8. Cei 73,80 m realizați de Bizim la sulițâ, din ultima încercare întrec cu peste 4 m „performanța" celui de-al doilea clasat; Grecescu cîștigă proba de 10.000 m cu un avans de 44 secunde, iar Sălăgean își adjudecă aruncarea discului cu penibilele cifre 49,75 m (sub 55 m nici nu se stă de vorbă, în marile concursuri!) urmat la patru metri și jumătate de Kottlar și Manolescu.

Ce să mai zicem de săritura în înălțime (Porumb și Ducu 1,95, Merică 1,90 — un centimetru sub recordul Iolandei!), de prăjină (Astafei 4,20 — cînd performerii europeni „se bat" dincolo de 4,50), de 5000 m (primele trei locuri în preajma jalnicelor 15 minute) și, mai ales, de ciocan, unde 53,10 m reprezintă azi, verbînd pe șleau — o nimica toată...

Nici în probele feminine lucrurile n-au un aspect mai... trandafiriu.

Adevărat, Maria Diaconescu realizează a patra performanță mondială a sezonului, trimițînd sulița la 54,80 m — dar în dreptul locurilor imediat următoare citim, cu stupefacție, 40,12 și 38,45 m!! Situații intrucîtva apropiate se înfiripesc la aruncarea greutății, la disc (Manoliu și Cataramă sînt în regres evident) sau la alergarea pe 800 m. De-a dreptul alarmantă mi se pare tabela rezultatelor de la săritura în înălțime. Desigur, valoarea Iolandei Balaș face inutilă orice încercare de comparație între rezultatele acestui veritabil fenomen și oricare altă specialistă a probei, din întreaga lume. Independent de aceasta, este greu de admis ca toate celelalte săritoare ale noastre să se împotmolească la 1,50 m — mai ales cînd printre ele se află talente autentice ca Rodica Voroneanu, Simona Dăscălescu, Mihaela Popescu, de la care așteptăm — și nu de azi de ieri — progrese pe măsura posibilităților.

Printre rarele satisfacții, în această veritabilă colecție de deziluzii, menționez disputa concurenților de la săritura în lungime, soldată cu un bun 5,81 (Viorica Belmega), semnele, încă sfioase, de reviriment al sprinterilor, îndeosebi pe suta de metri, timpul lui Vamoș pe 1500 m, victoria lui Sorin Ioan la triplu salt cu un rezultat onorabil: 15,62 m. Mulțumitoare, dar nu mai mult, timpurile fetelor pe 100 m plat și 80 m garduri. Orice s-ar spune, cam puțin pentru campionatul republican pe 1962 — primul, după foarte mulți ani, în cadrul căruia n-a fost îmbunătățit nici un singur record de seniori!

Dan DEȘLIU

Turul Franței, operația contracronometru și... Dalida

4274 de km. a măsurat cel de-al 49-lea Tur ciclist al Franței, dar Jaques Anquetil n-a trebuit să se ostenească peste măsură decît în 130 km, pentru a sosi la Parc des Princes cu „tricoul galben" pe care anul acesta l-a îmbrăcat doar la Lyon, în dimineața penultimei etape.

Trecerea tardivă a ciclistului francez în fruntea clasamentului nu se datorează unor atacuri eșuate sau unor defecțiuni pe care acesta le-ar fi suferit pe parcurs. Totul a fost concluzia unui calcul perfect, la milimetru sau chiar la zecimi de secundă, dacă vreți. „Operația contracronometrului", prevăzută și aranjată cu cîteva luni înainte și despre care s-a scris atît de mult în presa apuseană, a reușit pentru a treia oară. Anquetil n-a avut nevoie să se bată la sprint pentru bonificație (el n-a sosit nici măcar al doilea în vreo etapă cu plecarea în bloc) n-a trebuit să se căznească pentru a urca primul pe vîrfurile Izoard sau Tourmalet, nici să fugă după cei „evadați", ci doar să-și pună în valoare calitățile sale de formidabil rouleur și să cîștige minute în etapele contracronometru, care din an în an sînt tot mai multe (anul acesta patru) și mai lungi, ultima de 68 km. fiind plasată chiar cu două zile înainte de sosirea la Paris. Jaques a avut ceva emoții doar pînă la Pau, unde a dispărut de pe scena Turului marele său rival de firmă și velociped Rik Van Looy, care la primul său Tur al Franței a terminat într-o ambulanță, după ce fusese trîntit pe o margine de șosea de un motociclist din caravană „foarte distrat", cum spun comentatorii francezi. Cît timp Van Looy a rămas la pluton (11 etape) cursa era foarte animată, cu medii orare de peste 40 km., după aceea însă a devenit enervant de monotonă, cu toate că apariția munților implica o intensificare a disputei.

E adevărat că înainte soarta Turului Franței se juca pe munți, în Pirinei, în Alpi și trebuia să ai „aripile" unui Coppi, Lazarides, Kubler sau Bobet pentru a fi consacrat ca mare ciclist. În condițiile ciclismului cu 10 ași și 100 de „servitori", muntele a devenit o simplă formalitate. Cursa e dirijată de ciți-va. Chiar și în marile etape alpestre, cu vîrfuri ca Restefond și Vars s-a sosit în pluton compact, cu 25 km. la oră. Tom Simpson, primul englez care a avut tricoul galben în Turul Franței și Plankaert, lider provizoriu (Poulidor, accidentat, și-a revenit, însă tîrziu) au fost adversari prea puțin redutabili pentru Jaques Anquetil. În sfîrșit, cu toate aceste rezerve, se poate accepta că Anquetil, a cărui clasă este de necontestat, a făcut la 28 de ani o mare performanță, egalînd în palmares pe belgianul Thys și pe Louison Bobet, singurii ciclisti care au mai cîștigat pînă acum de cîte trei ori Turul Franței.

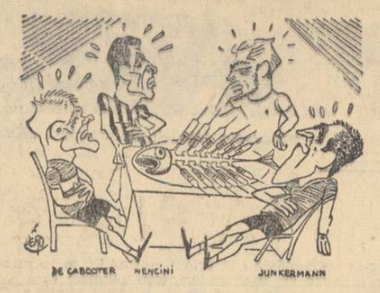

DE GABORDER NENCINI JUNKERMANN

— Toxice, frații lor, „oasele" astea de pește...

În afara accidentului, a cărui victimă a fost Van Looy, un alt episod dramatic și nu mai puțin caracteristic pentru ciclismul profesionist a fost „afacerea pestelui de la Luchon". Doiași italieni, Nencini și Assirelli, și împreună cu ei alți 16 alergători, au căzut răpuși la începutul etapei a 14-a acuzînd dureri atroce de stomac, sîncope și lare febrilă. Peștele pe care îl mîncaseră cu o seară înainte trebuie să fie de vină — spuneau antrenorii și ciclistii, dînd din colț în colț. Dar medicul Turului, doctorul Dumas, care mîncase și el din același fel a probat că de vină nu e peștele, ci otrava conținută în pastilele și fiolele cu doping pe care „giganții șoselei" le-au folosit fără nici o economie. Dopingul a făcut iarăși ravagii, provocînd jumătate din cele 58 de abandonuri înregistrate.

Disputat într-o nouă formulă (echipele naționale au fost înlocuite cu formații de firme comerciale), Turul Franței din anul acesta nu a întrunit toate favorurile publicului, care între două melodii cîntate de Jean Claude Pascal și Dalida (marile vedete ale Turului, alături de Anquetil) era nevoit să urmărească cursa la radio. În șarade de felul acesta: „Echipa mașinilor italiene de rișnit cafea Faema, alcătuită din belgieni, precedează pe cea a aperitivului Quinquina, condusă de Anquetil... În urmă vin frigiderele Guin, un pluton Mercier, urmat de spaniolii din echipa franceză a lui Remy. Mai departe se văd un belgian, un francez și un spaniol din echipa Peugeot". Dar afacerile sînt afaceri.

I. GOGA

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

O povestire de Katharine Susannah Pritchard (Australia)

„Fermierul fericit"

Un copil exersa, degetele lui lunecau vioaie pe claviatura pianului.

Raze fierbinți de soare umpleau bucătăria fermei „Trei copaci". Muștele se roteau somnoroase și se așezau pe masa acoperită cu o bucată de mușama uzată. Se lipeau de cețile și farfuriile pregătite pentru prînz. În sobă pîlpîia un foc care adăuga căldurii mirosul mucegăi al unor rădăcini pîrjolite.

Pe un scaun, lîngă fereastră, o femeie își ridica sfîrcul sînului ofilit la gura pruncului pe care-l ținea în brațe. Copilașul plînse, agitat, și-și întoarse fața de la ea. Fața femeii se încreți la auzul acelui geamăt. Privi neliniștită pruncul, apoi se uită afară, pe fereastră.

În lumina strălucitoare se întindea un șir de acareturi: o magazie pentru unelte și harnașament, ieslea, coșarul și grajdurile. Arbuști cu coajă aspră mărgineau întinderea unduioasă a ogoarelor, care se revărsau pînă la dunga subțiratecă, albastră-cenușie, a zării.

Dincolo de țarc, un om înhăma caii la o secerătoare-legătoare. Era un bărbat înalt, în pantaloni kaki spălăciți, purtînd o cămașă prăpădită și o pălărie de fetru tocită de vînturi și ploi. Stătea într-un picior, ridicînd pe genunchi hamul greu. Un băiețaș de vreo opt ani ținea calul. După ce taică-său puse calul în rînd cu perechea lui, băiețașul, împreună cu un flăcăiandru de lîngă el, priviră curioși. Roibul cel mare, capricios, dădea totdeauna mai multă bătaie de cap decît toți ceilalți cai. Spre mirarea femeii care stătea la fereastră, deoarece animalul era mai nărăvaș ca deobicei, Tom ținu calul și deși asta îl stingherea nespus, îl puse pe Billy să-l ajute. Zece ani în șir, soțul ei își strunise singur caii, fără niciun ajutor, mîndru să dovedească astfel că, deși cu un singur braț, era totuși un fermier mai priceput decît mulți alți bărbați cu ambele brațe.

Dar ultimele luni îi schimbaseră. Tom își dăduse seama că lupta pentru fermă, pentru familia lui, pentru însăși mijloacele lui de existență. Lupta cum nu mai luptase niciodată. Viața lui era legată de viața fermei. Anotimpurile și prețul grîului — stabilit la bursă — se jucaseră în voie cu truda lui și a multor altor mii de oameni ca el.

Toți fermierii din district erau în urmă cu plata dobînzilor la ipotecile băncii. Cunoștea pe cîțiva care fuseseră alungați de pe pămîntul lor. Dar anul acesta recolta se arăta bună. Într-un efort disperat, Tom își îmboldise nevasta și copiii să muncească din răsputeri alături de el.

Cu toate acestea, pe polița căminului se afla un plic lunguiet, cu o scrisoare bătută la mașină, prin care erau avertizați că întreaga familie urma să evacueze ferma „Trei copaci" la sfîrșitul lunii. „Banca trebuie să-și respecte angajamentele față de acționari".

— Dacă vor ferma, n-au decît să vină s-o ia, spusese Tom.

Soția lui se întrebase dacă, de la primirea scrisorii, mai dormise măcar o noapte ca lumea. Se plimbase în neștire de la un capăt la celălalt al verandei, ceasuri în șir.

Acum pruncul sugea, abia mișcînd buzele. Maică-sa se simți amețită, copleșită de slăbiciune. Goni muștele de pe obrazul copilașului. Se gîndi că și soțul ei trebuie să fie la fel de istovit. Rătăcit, cu ochii injectați de sînge, se sculase cu noaptea-n cap ca să-și poată hrăni caii. Nu încăpea nici o îndoială că Tom Miller era un gospodar foarte grijuliu cu caii.

Melodia aceea voioasă, sprințară, zdrăngănea într-una în jurul femeii. Bob folosea orice clipă liberă ca să exerseze la pian. Dar în dimineața aceea maică-sa nu mai putu îndura larma.

— Pentru dumnezeu, Bob, încetează odată cu tărăboiul și du-te de vezi dacă nu-l poți ajuta pe Dad, strigă femeia scoasă din fire.

Copilul nu auzi. Exersa mai departe. Înainte de măritiș, Molly Miller fusese învățătoare. Învățase zeci de copii să cînte aria aceea voioasă a lui Schumann. În cărțile de muzică era intitulată „Fermierul fericit".

Bob era un copil dificil, nervos. Avea crize de furie, ca și taică-său.

Tom era sătul de teama pe care o simțea fiul său mai mare față de cai, de faptul că nu era bun de nimic pe cîmp. În zadar îi spuneai că era un copil născut în timpul războiului, nu înțelegea.

Ceilalți trei copii ai lor erau tot băieți. Poate că aveau să iubească pămîntul și caii. Billy părea să aibe de pe acum asemenea înclinații. Deși darul acesta aducea prea puțină mîngîiere, cînd te gîndeai că în curînd n-aveau să mai fie nici pămînt, nici cai, pentru Tom și copiii lui, la „Trei copaci".

Pianul era o relicvă rămasă din vechiul lor cămin. Îl primise cadou de nuntă de la maică-sa și nu mai fusese acordat de zece ani. Dar chiar și el trebuia să dispară, din pricina ipotecii pe care Tom fusese nevoit s-o încheie pe mobile, ca s-o scoată la capăt în ultimele luni.

Soția chibzui că ar fi bucuroasă să părăsească ținutul acela plat, pîrjolit de soare, dacă pentru Tom ar fi existat și altă cale de a-și agonisi traiul. Dar nu se pricepea decît la cultura grîului. Deștelenise petecul acela de pămînt împreună cu fratele lui, cînd izbucnise războiul. Dick fusese ucis în bătălie, iar Tom se întorsese ciung și nervos, dar nu găsise alt mijloc de a-și duce viața decît pe ogorul pe care-l plătea cu rate anuale. Se apucase să-l curețe de buruieni și să stîrpească iepurii, care se înmulțiseră peste măsură în timp ce oamenii se măcelăreau între ei.

Pe-atunci era în dragoste cu Molly. Se înțeleseseră să se căsătorească, cîndva.

După război, cînd Tom se hotărîse să-și întemeieze un cămin, împrumutase bani pentru vite și semințe și pentru a-și clădi o casă. O simplă cabană din scînduri roșii de jarrah. Molly îl iubea, se mulțumise cu cabana și muncise cot la cot cu el, plivind și arînd, mulgînd vaci și hrănind porci.

Vreo doi-trei ani, recolte bune și prețuri frumușele le întreținuseră mirajul succesului. Molly născuse, unul după altul, trei fii. Hotărît să le asigure o fermă ca lumea, Tom muncea din zori și pînă-n noapte. Pe urmă, piața grîului se prăbuși. Prețurile erau acum atît de scăzute, încît nu acopereau nici măcar sămînța și hrana zilnică. Ajunseseră atît de rău, încît unii fermieri lăsau recolta să putrezească pe cîmp. Pe Tom nu-l răbda inima să facă asta. Contractă o datorie de două sute de lire și rămase în urmă cu plata dobînzilor la bancă. Muncea pe brînci și totuși situația se înrăutățea din zi în zi, mai ales că — de cînd cu sugaciul — Molly nu-i mai era de mare ajutor pe cîmp.

— Mai cruță-te, dragul meu, îl ruga ea. Nu-i nevoie să te istovești în halul ăsta. Copiii cresc și, în curînd, cu patru băieți mari, o s-avem o fermă strașnică!

Dar Tom nici n-o asculta. Efortul supraomenesc pe care-l făcea îi sdruncinase nervii, îi provoca crize de disperare, de furie turbată.

Un inspector al băncii pretinsese chiar:

— S-a apucat de băutură și își neglijează munca.

— E o minciună! izbucnise nevastă-sa. Puteți spune orice, numai asta nu!

Acum erau îndatorați pînă-n gît. Mai toți fermierii intraseră la mare strîmtoare. Cel puțin ferma „Trei copaci" era bine întreținută. În vremea cînd grîul nu ajunsese gunoi, din pricina bursei, Tom ar fi putut vinde ferma cu un profit bunicel.

Pruncul trebuia să fie bine hrănit. Era bolnav, sărmanul micuț. Molly se frămînta grozav din pricina lui și a lui Tom. Era și ea ostenită și bolnavă. Zi de zi, era tot mai greu să reziste, pe arșița aceea, și să facă față la cîte și mai cîte treburi ale gospodăriei, cît era ziulica de lungă.

— Fără mine, ți-ar fi mai ușor, ți spusese odată Tom. I se sfîșia inima, la gîndul jalei care-l podidise. Din toată dragostea, din tot curajul și apriga energie pe care o cheltuiseră ca să pună pe picioare ferma — locul acela pe care-l socoteau cămînul lor, nu mai rămînea decît chinul unui om sdrobit de prăbușirea necruțătoare, care era menită să-i răpească tot ce dă preț vieții.

Femeia vărsă lacrimi amare. Pruncul adormise, zăcea ușor ca fulgul și plăpînd, în brațele ei. Se temea să se miște, ca să nu-i tulbure somnul neliniștit, care poate că era pentru el cel mai bun leac. Ridicîndu-și ochii de la fețișoara lui, văzu că bărbatul ei nu se mai afla în grajd, cu caii.

Băiețașul care-i ajutase lui taică-său la înhămat, se repezi în bucătărie, cu ochii săi albaștri măriți și speriați.

— Dad, mămico, gîfîi el. Pușca s-a descărcat și el e plin de sînge.

Mușchii bîziiau în bucătăria fierbinte și strălucitoare. Pruncul bolnav se trezi și scînci agitat. Femeia știa ce se întîmplase. Lumea întreagă se întunecă dinaintea ochilor ei.

În odaia alăturată, bătrînul pian sdringănea voios fără contenire, cîntecul lui Schumann despre fermierul fericit.

În romînește de Eugen B. MARIAN

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Vinete portugheze ; rinichi cu sos picant ; plăcintă de mere.

— Ochiuri cu sos de roşii ; cotlete la grătar cu salată ; fructe.

— Supă de roşii ; budincă de legume cu smîntînă ; compot de caise.

— Salată de fasolică cu usturoi ; bifteC cu ou ; tartă cu caise.

— Conopidă cu maioneză ; fasole tucără cu carne ; omletă de mere.

— Varză au gratin ; mititei la grătar, salată de castraveţi ; fructe.

— Ciorbă de raţă ; boboc de raţă pe varză călită ; salată de fructe.

VINETE UMPLUTE CU OREZ

Alegem vinete potrivite pe care le crestăm în două şi le punem să stea în apă fiartă timp de 10—15 minute. După aceea le scoatem, le dăm puţină sare şi le lăsăm să se scurgă bine de apă. Separat se prăjeşte puţină ceapă tăiată mărunt la care se adaugă 1—2 roşii potrivit de mari, puţin usturoi, sare, piper după gust. Totul trebuie să dea cîteva clocote, se trece prin sită. În altă crăticioară fierbem o jumătate de ceaşcă de orez în apă cu sare. Luăm după aceea vinetele, le tăiem în jumătăţi, le scobim de miez pe care îl amestecăm cu orezul fiert şi puţin sos. Aşezăm apoi vinetele într-o cratiţă unsă cu grăsime. Cu ajutorul unei linguri punem umplutura de orez în fiecare jumătate, pe deasupra turnăm sosul care a mai rămas şi radem puţin parmezan. Se pune la cuptor la un foc potrivit.

VINETE PORTUGHEZE

Se curăţă de coajă vinetele, se taie în rondele nu prea subţiri, se sărează şi se dă prin făină. Se pun apoi la prăjit cu puţin untdelemn. Separat se prăjesc în untdelemn roşii curăţate de coajă, 1—2 foi de dafin, verdeaţă. Aşezăm apoi vinetele într-un vas rezistent la foc, deasupra punem roşiile prăjite, sare şi piper după gust, puţin usturoi tocat mărunt. Se stropesc cu puţin untdelemn, se presară puţină brînză rasă deasupra. Se bagă la cuptor pentru 10—15 minute. Se servesc calde.

VINETE GRECEŞTI

Luăm vinete tinere, le tăiem felii lungi şi le punem în apă cu sare ca să dea cîteva clocote. După aceea le lăsăm la scurs un sfert de ceas, ca pe urmă să le dăm prin făină şi să le punem la prăjit. Curăţim între timp 2—3 căpăţini de usturoi, le tăiem mărunt şi le punem la înăbuşit cu 2—3 roşii tăiate felii, sare şi piper. Aşezăm apoi feliile de vinete bine prăjite de jur împrejurul unei farfurii iar la mijloc turnăm sosul picant.

În plină vară

După cum se vede din desene, deşi tendinţa generală a modei feminine este linia dreaptă, la îmbrăcămintea de vară, avînd în vedere vaporozitatea materialelor din care se confecţionează, rămîne preferată fusta largă ce cade în falduri bogate, la care se mai adaugă volane plisate sau crete.

Desene de Tanţi PFENNINGS

LA FABRICA DE DULCIURI „KANDIA"

Produsele fabricii de dulciuri „Kandia" din Timişoara sînt mult apreciate de cumpărători. O dovadă în această privinţă este creşterea neîncetată a producţiei fabricii care a ajuns astăzi la 15.000 kg diferite ciocolate şi bomboane pe zi. Dacă la aceasta adăugăm şi faptul că, la fabrică se realizează peste 120 sortimente (bomboane şi ciocolată) avem o mică imagine despre preocupările şi munca acestei fabrici.

O vizită la fabrică ne-a pus în temă cu cele mai noi realizări ale colectivului. Să vă prezentăm cîteva din ele :

Ciocolata „Jucăriile mele" conţine în afară de ciocolată, alune şi migdale. Are un gust deosebit de plăcut şi un ambalaj reuşit.

Halviţă, spumă de miere, nuci şi ciocolată conţine „Nugatina" care va apare în cutii de prezentare de 120 grame şi al cărei gust şi valoare nutritivă vi le puteţi închipui după... conţinut.

Ciocolata „Margareta" este realizată din cacao, zahăr, foi de tort şi migdale, iar ciocolata „Jelifruct" (ciocolată cu jeleuri) conţine fructe bogate în vitamine (portocale, lămîie).

Tot portocale (cojii de portocale şi cremă de portocale) conţine ciocolata „orange", care are de asemenea o valoare nutritivă ridicată.

Colectivul fabricii a luat o serie de măsuri menite să contribuie la îmbunătăţirea continuă a calităţii produselor. S-a introdus tratarea boabelor de cacao, rafinarea ciocolatei (pentru a obţine o granulaţie mai fină). De asemenea se extinde ambalajul din mase plastice, pentru a obţine o prezentare mai atrăgătoare a produselor.

Din produsele fabricii de dulciuri „Kandia"

Luna amintirilor

Cînd o fi trecut o lună
De huzur şi voie bună
Cu părinţii împreună ?

Stă pe scutec tolănit
Mai vioi, mai împlinit.
Prea e mic să desluşească
Totu-n casa părintească.
Mîinile — nici nu mă miră
Că pe drum se rătăciră,
Neţiindu-i în măsură
Să le ducă pîn-la gură...

Numai vîntul ce adie
Mişcă pumni de păpădie,
Leagănă domol şi suie
Călcăiaşe de gutuie
Scuturînd mlădiţe, flori —
Ca păpuşile pe sfori...

Cînd o fi trecut o lună
De huzur şi voie bună,
Cu odrasla împreună ?

Vasile DIMA

CURIERUL NOSTRU

NUŢI şi PAUL : Analizînd situaţia dv. am ţinut seama în primul rînd de obligaţiile sociale pe care vi le-aţi creat. În aceste condiţii va fi greu să ajungem la o înţelegere deoarece dv. priviţi situaţia existentă acum numai din punctul de vedere al dorinţelor strict personale. Mai clar, aceasta însemnă că noi socotim că este mai bine să renunţaţi la relaţiile actuale şi să vă preocupaţi fiecare de îndeplinirea obligaţiilor pe care vi le-aţi asumat. Sîntem convinşi că peste cîtva timp veţi ajunge şi dv. la aceeaşi concluzie. De aceea vă sfătuim ca în prezent să nu întreprindeţi nimic în direcţia în care v-aţi gîndit, chiar dacă nu sînteţi de acord cu părerea noastră.

LIA — **Constanţa :** Încercarea dv. s-a dovedit a fi cu totul nereuşită. Dacă vă gîndeaţi mai bine înainte v-aţi fi dat seama că nu putea ieşi nimic bun din această combinaţie. Este de neînţeles însă de ce după cele întîmplate între timp, vă mai complicaţi în mod inutil existenţa. Lucrurile sînt acum foarte clare ; nu este bine să vă mai reîntoarceţi la ceea ce a fost. Dv. trebuie să priviţi înainte ; sînteţi încă tînără şi aveţi timp (şi experienţă acum) să vă faceţi un rost mai bun.

EUG. M. — **Bucureşti :** În materialul respectiv s-au strecurat într-adevăr unele neclarităţi. Era vorba despre veste fantezi la două rînduri. Acum sînt la modă hainele la un rînd, indiferent de culoarea stofei. De altfel noi vom reveni mai pe larg cu unele amănunte.

N. R. — **Roman :** Intenţia dv a fost foarte bună. La aplicarea ei în viaţă trebuia însă să treceţi atunci cînd existau toate condiţiile favorabile. Ni se pare că acum este puţin cam tîrziu, datorită complicaţiilor ce au intervenit. Toate acestea puteau fi evitate dacă eraţi mai fermă şi poate chiar mai curajoasă. Socotim că este cazul să mai încercaţi şi acum dar cît mai repede cu putinţă. Cel mai bine ar fi să căutaţi un prilej pentru a sta de vorbă singuri fără alţi martori — rude sau prieteni. Ceea ce veţi hotărî împreună să fie definitiv, chiar dacă vor mai exista unele „împotriviri". Numai aşa veţi putea rezolva totul.

NANA — **Botoşani :** Cele cîteva vorbe spuse într-un moment de nervozitate, nu pot fi luate drept criteriu de bază în adoptarea unei astfel de hotărîri. Faptele de pînă acum au dovedit în general contrariu şi nu aveţi de ce să fiţi atît de „intransigentă". Nu este bine să daţi o ampioare prea mare unor lucruri întîmplătoare şi nesemnificative. V-a făcut o propunere foarte bună pe care noi sîntem de părere s-o acceptaţi. Atunci totul va reintra în normal, şi credem noi, nu se va mai repeta aşa ceva.

ŞTIAŢI CĂ...

...fibrele poliamidice (tip relon) sînt utilizate în primul rînd pentru acele produse de larg consum (sau tehnice) care sînt supuse unor solicitări puternice la frecare, la o uzură zilnică ?

...fibrele polinitrilacrilice (tip rolan) se utilizează pentru produsele care necesită o rezistenţă bună la intemperii, la putrezire şi frecare, precum şi la produsele care necesită voluminozitate deosebită, în special în tricotaje, pături, stofe etc. ?

...fibrele poliesterice (tip terel), se utilizează pentru stofele pieptănate, ca înlocuitor de lînă, deoarece conferă produselor capacitatea de a-şi păstra forma, dunga, pliseurile etc. ?

...în industria mătăsii se produc în prezent sortimente variate de articole din fire poliamidice relon şi anume : ţesături imprimate govrate chimic, ţesături impermeabilizate pentru fulgarine, ţesături uni şi în desene pentru bluze şi rochii, ţesături electroplişate şi altele ?

...în industria tricotajelor se produc articole din fire tip relon, rolan şi terel printre care : lenjerie simplă şi cu dantele pentru femei, cămăşi pentru bărbaţi, ciorapi pentru femei, bărbaţi şi copii, blănuri artificiale, costume de baie, tricotaje din fire voluminoase şi multe altele ?

...în industria linii, relonul şi rolanul sub formă de fibră se foloseşte în amestec cu lînă şi celofibră, iar din firele obţinute se produc : stofe pentru uniforme şcolare, stofe pentru paltoane, costume şi rochii, — covoare tip tornay etc. ?

...în industria bumbacului, fibra de relon în amestec cu 70 la sută bumbac, se foloseşte pentru fabricarea ţesăturilor tip doc pentru haine de protecţie, iar în industria articolelor de uz casnic din aceste fibre se fabrică perii de dinţi, diferite pensule etc. ?

SFATURI COSMETICE

În frumoasele zile de concediu în care am făcut plaje, sport, turism, e sigur că nu ne-am preocupat în suficientă măsură de aplicarea tratamentelor cosmetice, de îngrijirea tenului, părului etc.

Reîntoarse la lucru după odihnă, constatăm însă unele urme lăsate de soare, vînt, apă etc. Multe din noi observăm cu surprindere că obrazul s-a bronzat inegal şi pare pătat sau că prezintă pielea iritată şi congestionată ori că este deshidratată, aspră şi cu riduri, iar părul şi-a pierdut luciul şi este foarte uscat.

Pentru ca pielea să-şi recapete luminozitatea şi frăgezimea şi să dispară petele, este necesar să ştergem obrazul seara la culcare cu următoarea loţiune : hidrocloninoă 5 g, acid fosforic 1 g, alcool 50 g, apă 50 g. Dimineaţa îl ştergem cu zeamă de lămîie amestecată cu lapte crud. După ce se usucă, după cca. 20 de minute se clăteşte obrazul cu apă rece în care se adaogă cîteva picături de tinctura benzoe, după care aplicăm apoi puţină cremă grasă hrănitoare. Dacă obişnuiţi să vă pudraţi pungeţi peste cremă puţină pudră.

Dacă tenul are tendinţe spre gras îl veţi şterge zilnic cu zeamă de fructe sau legume (roşii, castraveţi, piersici, caise etc.). În cazul în care tenul nu-şi recapătă luminozitatea veţi continua să aplicaţi următoarea cremă : zinc oxidat 10 g, perhidrol 5 g, vaselină 10 g, lanolină 10 g, în cazul unui obraz uscat, sau cu o soluţie compusă din : acid salicilic 0,50 g, camfor 0,50 g, perhidrol 5 g, alcool 45 g, apă 50 g în cazul unui obraz gras.

Cînd tenul a devenit excesiv de uscat din lipsă de grăsime veţi aplica zilnic printr-un masaj uşor timp de 5 minute o cremă grasă hrănitoare ca spre exemplu crema „Nutrin", evitînd pe cît posibil apa prea caldă şi săpunul.

Dacă tenul este uscat din cauza deshidratării veţi aplica o cremă avînd următoarea formulă : lanolină 10 g, ceară albă 10 g, ulei de parafină uz intern 30 g, apă de roze 30 g, borax 1 g, tinctura benzoe 1 g.

În cazul tenului congestionat şi iritat veţi aplica zilnic comprese cu ceai de muşeţel. De asemenea veţi spăla obrazul cu apă în care a-ţi adăogat puţin bicarbonat de sodiu.

Persoanele al căror obraz prezintă vinişoare vor aplica comprese cu ceai de muşeţel la care au adăogat 1% extract de hamamelis. Dacă nasul este roşu îl veţi masa cu o pomadă conţinînd : lanolină 3 g, vaselină 3 g, borax 10 g, tinctura de capsicii 10 pic. În afară de obraz, neplăceri avem şi cu gîtul a cărei piele se aspreşte, se usucă şi chiar se ofileşte. De aceea este necesar ca zilnic să-l masăm cu o cremă grasă hrănitoare după ce în prealabil am aplicat o compresă de ceai de tei sau ceai de nalbă. Buzele care în general, din aceleaşi motive crapă, se cojesc, vor fi unse de mai multe ori pe zi, cu o cremă grasă, cu alifie de strugure sau cu unt de cacao.

Uscăciunea părului o vom combate printr-un masaj făcut la rădăcină înainte de spălare cu un amestec de ulei de ricin cu rom sau îi vom face o baie de ulei.

GETA S. ; CORNELIA RĂDULESCU ; OTILIA — Focşani ; *DOINA P. ; DALIDA* — Bucureşti *sînt rugate să-şi indice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poştă.*

Anca BOGDAN

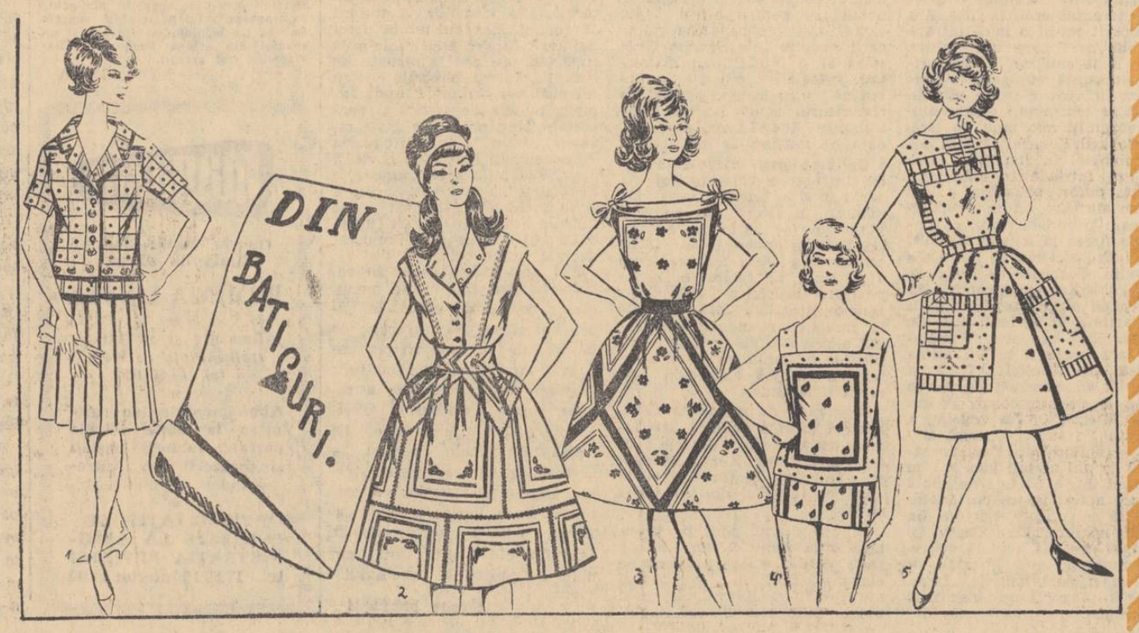

Alegerea staţiunii pentru cura balneo-climatică

La munte sau la mare ? Iată o întrebare pe care mulţi şi-o pun şi la care nu totdeauna fiecare poate răspunde destul de uşor atunci cînd este vorba să aleagă localitatea unde urmează să-şi petreacă concediul de odihnă.

Pentru cei sănătoşi problema nu este prea complicată, preferinţele putînd fi mai lesne de îndeplinit. Pentru acei care prezintă însă unele stări de boală, alegerea staţiunii de cură poate deveni uneori mai dificilă. Nu rareori, printre suferinzii de reumatism, ar fi cîte unul care ar spune, bunăoară : „Ce frumoasă e marea ! Pe litoral sînt staţiuni balneo-climaterice unde există şi nămol, care este ştiut că dă rezultate bune în tratamentul reumatismului. La Eforie Nord sau la Eforie Sud, voi pleca, sau la Techirghiol". Şi totuşi nu toţi suferinzii de reumatism, cărora le place marea, vor putea să-şi trateze această boală, urmînd cura în staţiunile de pe litoral. Pentru că s-ar putea să fie unii care, pe lîngă afecţiunea reumatică, să mai prezinte şi altă boală asociată, cum ar fi hipertensiunea arterială, angina pectorală, nevroza astenică, hipertiroidia sau alte afecţiuni ce sînt contraindicate pentru cură în climatul mării. Astfel de bolnavi vor trebui desigur să renunţe la staţiunile de pe litoral. În schimb, vor putea beneficia de tratament balnear în numeroasele localităţi cu ape minerale sulfuroase, iodate şi sărate sau nămoluri din regiunile deluroase ori de munte, care sînt de mare eficacitate nu numai pentru tratarea suferinţelor cauzate de reumatism, ci şi a altor boli asociate. La fel vor proceda şi bolnavele de afecţiuni ginecologice, ca şi alţi suferinzi, cărora climatul marin le este contraindicat.

Alegerea corectă a staţiunii de cură e foarte importantă şi nu trebuie făcută la întîmplare, numai fiindcă ne atrage splendoarea mării sau a muntelui. Un suferind de hipertensiune arterială, de pildă, oricît de mult i-ar place frumuseţea unor staţiuni ca Borsec sau Vatra Dornei, care sînt recunoscute pentru eficacitatea băilor de acid carbonic în tratamentul bolilor cardio-vasculare, dacă tensiunea sa arterială va fi prea ridicată, va trebui să renunţe la cura în astfel de staţiuni cu altitudine mare şi să plece în alte staţiuni cu ape minerale asemănătoare, dar cu altitudine mai mică, cum sînt Covasna, Buziaş şi altele.

Eficacitatea apelor minerale din numeroasele noastre localităţi balneo-climaterice este astăzi cunoscută celor mai mulţi dintre bolnavi. Mai există însă unii bolnavi care cred că dacă apele de la Călimăneşti sau Olăneşti, Slănicul Moldovei ori Singiorgiu au vindecat mulţi bolnavi de unele afecţiuni ale tubului digestiv sau ale rinichilor, aceste ape au calitatea să dea rezultate în absolut toate bolile de stomac, ficat sau rinichi, indiferent de forma sau stadiul bolii. Astfel de bolnavi, dacă nu consultă medicul înainte de plecarea în staţiuni, pot avea surpriza neplăcută să constate că tocmai apa minerală atît de renumită pentru mulţi alţi bolnavi, nu numai că este ineficace pentru dînşii, dar le este chiar contraindicată. Dar de ce toate acestea ? Fiindcă pot exista boli asemănătoare, dar care nu sînt totdeauna identice şi asupra cărora numai medicul este în măsură să se pronunţe în ceea ce priveşte conduita de tratament şi implicit asupra indicaţiei de cură hidrominerală.

De cîte ori nu auzim pe cîte cineva care are multă nevoie de aerul încărcat cu aerosoli marini ai litoralului, de razele ultraviolete reflectate din abundenţă de apa mării şi nisipul plajelor, sau de valurile reconfortante ale mării, pentru a-şi reface organismul debilitat, ori pentru îngrijirea unor afecţiuni ganglionare, unor boli ale oaselor sau articulaţiilor. Şi totuşi, unii dintre aceştia se duc în timpul concediului într-o localitate de odihnă la munte, ce-i drept foarte atrăgătoare prin pitorescul priveliştilor şi al aerului curat de munte, însă nu totdeauna cea mai indicată pentru starea organismului respectiv. Motivul ? Pentru că acolo pleacă şi nişte prieteni cu care le face plăcere să fie împreună. Cu alte cuvinte, în loc de a folosi cît mai raţional concediul de odihnă, alegînd localitatea cea mai potrivită pentru îngrijirea sănătăţii, sînt unii care preferă satisfacţii de altă natură, care fără îndoială că îşi au şi ele rostul lor, dar nu atunci cînd este vorba de sănătate.

Pentru toate aceste cazuri şi multe altele, punem şi noi întrebarea : unde e mai bine să se folosească concediul de odihnă — la munte sau la mare ? Răspunsul nu poate fi însă decît unul singur : acolo unde starea generală a organismului o indică. Dar cum organismul nostru pentru a oferi astfel de indicaţii, îşi alege ca interpret pe medic, se înţelege de la sine că numai acesta va fi cel mai autorizat să dea şi răspunsul. Fiindcă nimeni altul nu este în măsură să aprecieze forma şi stadiul de boală al fiecărui suferind şi în raport cu starea generală a organismului să indice localitatea cea mai potrivită de cură.

Dr. I. LEONESCU

INJECŢIILE

Unii bolnavi se simt nemulţumiţi dacă li s-a prescris în tablete sau drajeuri un medicament care se găseşte şi sub formă injectabilă. Ei gîndesc că, administrat în injecţii, medicamentul cu pricina „ar acţiona mai puternic". Noi le-am sugera să accepte totuşi cu încredere prescripţia medicului, deoarece a) calea de absorbţie prin aparatul digestiv este foarte sigură şi destul de rapidă (să amintim cît de repede şi fără greş îşi exercită efectele un binecunoscut toxic care se absoarbe pe aceeaşi cale : alcoolul) ; b) dacă medicamentul n-ar fi bun pe cale bucală, nu s-ar mai prepara şi nu s-ar mai afla în farmacii sub această formă ; c) medicul ştie mai bine cînd este şi cînd nu este nevoie de injecţie.

La vederea acului, cîte un pacient se emoţionează. — Nu s-ar putea un ac mai scurt ? imploră el, dar fără temei. Mica senzaţie de împunsătură, adesea imperceptibilă, durează numai infima fracţiune de secundă cît vîrful fin al acului străbate pielea. Pătrunderea acului în profunzime nu se mai simte, oricît de lung ar fi acul.

Ba mai mult, cine se teme de durere să ceară singur un ac mai lung. În cazul cînd soluţia injectată este uşor dureroasă, e de preferat ca ea să fie introdusă cît mai în profunzimea muşchiului, acolo unde sensibilitatea este mult mai redusă.

Nu e cuminte să protestăm cînd ni se masează uşor locul înţepat, după injecţia intramuschiulară. Acest mic masaj ajută la difuzarea medicamentului în grosimea muşchiului, înlesneşte absorbţia, preîntîmpină formarea de noduli şi închide drumul lăsat de ac, prin care soluţia injectată ar putea reveni către zona sensibilă dinspre suprafaţă.

Fiolele prospete sînt de preferat fiolelor vechi. Nu e bine să ne facem „rezerve".

Fiola pe care nu se înţelege ce scrie nu mai poate fi întrebuinţată, trebuie aruncată. Orice „expertiză" este zadarnică.

Cine se prezintă la serviciul de tratamente al policlinicii cu fiola în mînă dar fără a face dovada că injecţia a fost prescrisă de medic, să nu se supere că va fi refuzat. Dacă i se face injecţia şi... iese rău, cine răspunde ?

Să reamintim o regulă de pe acum destul de larg cunoscută : sterilizarea corectă constă numai în fierberea siringii şi acului timp de 30 de minute. Aşa zisa dezinfecţie cu alcool este incorectă şi primejdioasă, deoarece expune la transmiterea virusului hepatitei epidemice.

Este recomandabil a apela pentru injecţii numai la personalul calificat al unităţilor sanitare, care ştie ce înseamnă o sterilizare corectă şi o practică.

Şi din alte puncte de vedere este prudent a ocoli persoanele necalificate în minuirea siringii. Aţi văzut vreodată cum se rupe acul în mîna neobişnuită cu o astfel de îndeletnicire ?

Dr. Al. GHEORGHIU

O notă de noutate şi originalitate în confecţionarea îmbrăcămintei în această vară o constituie baticurile, cărora li se mai poate da şi o altă întrebuinţare decît cea obişnuită. După cum vedeţi, din ele se pot confecţiona bluze, fuste, rochii şi costume de plajă. Noi vă dăm cîteva modele pentru a vă inspira.

Desene de Vali GHIUŢA

Medicul vă sfătuieşte

SCHWEITZER — Medias : Vă recomandăm să duceţi o viaţă normală din toate punctele de vedere, să faceţi sport, gimnastică, să duceţi o viaţă culturală intensă şi toate simptomele de care vă plîngeţi vor dispare.

GH. LUCIA — Sibiu : Tratamentul pe care îl faceţi în momentul de faţă va aduce desigur ameliorarea stării dv. Urmaţi-l mai departe cu încredere.

UN CITITOR AL MAGAZINULUI : Vom satisface dorinţa dv. şi vom publica un articol în legătură cu maladia care vă interesează.

UN GRUP DE CITITORI : Vom publica un articol în care veţi găsi toate relaţiile cerute, într-unul din numerele viitoare.

POPESCU MIHAI — Hunedoara : Nu puteţi rezolva situaţia dv. fără a consulta un medic competent. Totuşi diagnosticul care vi s-a pus poate fi real şi aceasta nu ar fi nici o nenorocire pentru că se poate uşor trata prin operaţie.

Manichiura

Manichiura este în felul ei o mică intervenţie chirurgicală. Se taie şi se îndepărtează ceva. Este deci cu totul normal să ne gîndim la preîntîmpinarea unei complicaţii de care orice chirurg îşi apără pacientul cu străşnicie : infecţia.

— Bine, dar la o operaţie curge sînge. În timpul manichiurii sîngele nu apare decît în mod accidental şi extrem de rar.

E adevărat. Dar posibilitatea producerii unei infecţii nu este strict legată de sîngerare. Cînd forfecuţa curbă taie pieliţa din jurul unghiei, se deschid oricum numeroase porţi de intrare pentru streptococi, stafilococi sau alţi germeni ce s-ar afla în zona respectivă. Drept rezultat, se pot forma colecţii de puroi în jurul unghiei. În unele cazuri supurează patul unghiei şi unghia cade. Alteori inflamaţia prinde întreaga mînă, ba se poate întinde şi mai departe.

Bisturiul chirurgului nu atacă decît pielea perfect curată şi dezinfectată în prealabil. De ce nu s-ar petrece lucrurile la fel cu instrumentele de manichiură ? Cele cîteva zeci de grame de apă din castronel au alt rost decît acela de a curăţa. Deci, a ne aşeza la măsuţa de manichiură cu mîinile proaspăt spălate şi — cel mai bine — frecate cu periuţa de unghii, este o măsură de prevedere pe cît de simplă pe atît de uşor de realizat.

Nu se recomandă a se face manichiura dacă suferim de vreo infecţie cît de mică a degetelor şi a unghiilor. Să aşteptăm mai întîi pînă trece. O mare greşeală ar fi să cerem, cu prilejul manichiurii, să ni se deschidă o colecţie purulentă — spre exemplu o băşicuţă cu puroi care n-ar avea nevoie decît de „un virf de forfecuţă" ca să se spargă. Cu astfel de lucruri e mai cuminte să nu glumim, iar unitatea de frizerie şi coafură nu poate fi confundată cu serviciul de chirurgie de la policlinică.

Dacă foarfeca a „ciupit" puţin, nu cereţi să se intervină cu creionul de oprit sînge. Creionul hemostatic poate lesne depune pe mica plagă tocmai ceea ce cu nici un chip nu trebuie să ajungă acolo : germenii unor infecţii. O bucăţică de vată îmbibată cu spirt sanitar, eventual schimbată o dată sau de două ori, e tot ce trebuie.

SFATURI
MODĂ
COSMETICĂ
GOSPODĂRIE

RIK AUERBACH

UF! CĂLDURILE!

— Te-a repezit?
— Aşi! E cald şi... mi-a făcut vint!

— Ce mă sfătuiţi să fac cu cererea mea?
— Un... evantai!...

AL. CLENCIU

Unele studente la practică

— Dacă ai poftă de fumat treci la groapă. Nu fuma lîngă clae!...

C. BRÎNDAŞU

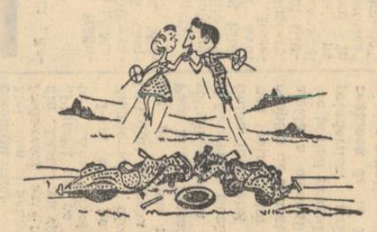

— Draga mea, ce surpriză plăcută că te-am întîlnit!...

P. STOENESCU

— Uite cui i-am sprijinit noi „evadarea" din pluton, ducînd trenă falsă aproape 150 de kilometri!...

A. ANDRONIC

— Poftim, astea-s pîinii?! Complet nepractice...

COLŢUL FOTOGRAFULUI AMATOR

VI. Cită tehnică ne trebuie?

În legătură cu „colţul" de săptămîna trecută în care pomeneam de „fetişismul tehnicii", un cititor din Bîrlad ne întreabă: „cîtă tehnică ne trebuie?"

Foarte puţină — însă acest puţin să fie bine cunoscut! Amatorul, mai ales la început, trebuie să caute să simplifice tehnica la un minim pe care să-l stăpînească la perfecţie. În primul rînd el trebuie să-şi cunoască bine aparatul şi posibilităţile lui, ca să nu-i ceară mai mult decît poate da. Trebuie să se familiarizeze bine cu funcţionarea lui, încît să poată face toate operaţiile aproape automat.

La fotografiere nu există decît patru operaţii, dintre care una, transportul filmului (cuplată la majoritatea aparatelor moderne cu armarea obturatorului) se face automat după fiecare declanşare şi nu prezintă nici un fel de dificultate. Două operaţii, strîns corelate între ele, fixarea diafragmei şi a timpului de expunere, ridică într-adevăr cele mai grele probleme. Trebuie să ştii ce timpi de expunere „îngheaţă" anumite mişcări pentru ca subiectele astfel fotografiate să iasă clar în fotografie. Teoretic, desigur că se pot umple zeci de pagini despre viteze, unghiurile mişcării faţă de axul optic, distorsiunile obturatoarelor cu perdea etc. În practică, ţineţi minte doar aceste cîteva reguli: nu fotografiaţi nimic cu aparatul nesprijinit sub 1/25; 1/50 este timpul cel mai des întrebuinţat pentru peisaje (cînd nu bate vîntul), portrete în aer liber, instantanee cu oameni în acţiuni obişnuite, etc; pentru scene de stradă întrebuinţaţi minimum 1/100; la majoritatea disciplinelor sportive 1/250 dă rezultate bune, pentru sporturile de viteză (motociclism, curse de cai, tenis (mingea!), săriturile fotografiate de aproape, este nevoie de 1/500. Pentru restul mişcărilor, ghidaţi-vă după viteza mişcărilor de mai sus.

N-ar fi mai simplu să se fotografieze totul cu 1/500? Desigur că da, atunci n-ar mai exista neclaritate din cauza mişcării Însă, timpii de expunere scurţi cer lumină multă şi deci o diafragmă mare şi, după cum ştiţi, cu cît diafragma este mai deschisă, cu atît zona de claritate în adîncime este mai mică. Iată-l dar pe bietul fotograf prins în foarfeca dintre viteză şi profunzime. N-are rost să fotografiezi un peisaj în care nu există mişcare, cu un timp de expunere foarte scurt — aci importantă este o claritate repartizată în adîncime pe toate planurile. Deci diafragmezi cît mai mult, astfel ca expunerea să fie de 1/50. Cînd eşti la sport, subiectul tău principal este atletul; el trebuie să iasă clar, restul nu contează, deci fixezi viteza necesară pentru mişcările atletului şi renunţi la profunzime. Aşa trebuie procedat în toate cazurile.

Ţineţi bine minte că diafragmă 8 şi 1/100 este timpul corect de expunere vara, pe soare, între orele 10 şi 17, cu film de 17°DIN. La film de 21°DIN, jumătate din expunerea de mai sus (adică sau 11 şi 1/100 sau 8 şi 1/200). Ţineţi minte aceste cifre şi porniţi de la ele, dînd o expunere mai lungă sau mai scurtă, după cum este lumină mai puţină sau mai multă. Cel mai practic sfat însă este să vă procuraţi un exponometru fotoelectric. El măsoară pretutindeni expunerea exactă şi vă scuteşte de o mulţime de greşeli.

Fixînd diafragma şi timpul de expunere înainte de a face fotografia propriu-zisă, nu vă rămîne, în momentul fotografierii, decît să executaţi cea de a patra operaţie: fixarea distanţei. Aceasta se face cu atît mai multă grijă cu cît diafragma este mai deschisă şi cu cît subiectul este mai aproape de aparat. Cînd subiectul este dincolo de 3—4 metri şi diafragma este mai închisă decît 5,6 — atunci reglarea distanţei se poate face cu aproximaţie din ce în ce mai mare, ajungînd chiar ca să puteţi lucra pe zone (vezi indicaţiile date în colţul fotografului amator nr. 1).

Diferenţele de expunere de 1:2 nu sînt prea grave şi, după cum s-a văzut mai sus, nici reglarea distanţei nu este, în majoritatea cazurilor, o „problemă". Amatorul trebuie să-şi dea seama că fetişismul tehnicii îl poate duce pe o cale care îl îndepărtează de adevărata creaţie în fotografie. De cele mai multe ori greşelile din fotografie ca: cenuşiu, lipsă de relief, atitudini forţate ale persoanelor din fotografie etc., sînt provocate nu de greşeli tehnice, ci de o greşită alegere a luminii sau de prea multă insistare asupra tehnicii în momentul fotografierii, pînă la plictisirea persoanei care este fotografiată. De aceea, sfatul meu este: familiarizare cît mai temeinică cu un minim de tehnică şi, în schimb, ochii cît mai deschişi la subiect, încadrare, lumină.

Eugen IAROVICI

FILATELIE

EMISIUNI DE MARCI POSTALE CU TEMA „SPORT"

Tematica „sport" este una din cele mai apreciate de colecţionarii de mărci poştale din lumea întreagă. Mergînd în întîmpinarea numeroşilor solicitatori din ţară şi din numeroase alte ţări, Direcţia Generală a Poştelor şi Telecomunicaţiilor pune în anul acesta la dispoziţia amatorilor, nu mai puţin de patru emisiuni cu subiecte sportive.

O marcă a apărut zilele acestea, cu prilejul celei de a II-a ediţii a Campionatelor mondiale feminine de handbal în 7. Marca, de 55 bani, violet şi galben, reprezintă o jucătoare în plin avînt, gata să asvîrle mingea în plasă; în fundal, o uriaşă minge de handbal, reprezentînd globul pămîntesc, pentru a sugera caracterul mondial al acestor campionate. Marca, de dimensiunile 26/42 mm, dantelată, este imprimată la offset, pe hîrtie cretată. Macheta grafică este desenată de Harald Meschendörfer din Braşov.

Emisiunea este completată cu un plic „prima zi" obliterat cu o ştampilă specială.

O altă marcă a apărut de curînd, cu prilejul desfăşurării în ţara noastră a Turneului de juniori U.E.F.A.

Marca, tot de 55 bani, verde gălbui şi brun roşcat, reprezintă un fotbalist în acţiune; în fundal harta Europei, indicînd caracterul european al turneului. Dimensiunile mărcii

sînt 26/42 mm. Marca, imprimată la offset, în două culori, este dantelată. Macheta grafică este desenată tot de Harald Meschendörfer.

Un plic „prima zi" a emisiunii obliterat cu o ştampilă specială, completează şi această marcă.

Pentru a populariza şi pe cale filatelică marile succese obţinute de sportivii romîni în competiţiile de sporturi nautice, de-a lungul anilor, a fost pusă în circulaţie emisiunea „Sporturi nautice". Emisiunea este formată din 8 valori cu un nominal total de 8 lei. Mărcile oglindesc următoarele sporturi nautice: canoe (marca, de 10 bani), caiac (20 bani), schif 8 + 1 (40 bani), schif 2 V (55 bani), star (1 leu), motonautica (1,20 lei), F.D. — Flying Dutchman — (1,55 lei), slalom nautic (3 lei). Seria, în cîte două culori, este dantelată.

Emisiunea a apărut şi nedantelată, cu aceleaşi desene şi valori, însă în culori schimbate.

Mărcile sînt tipărite la tiefdruck, pe hîrtie cretată şi au dimensiunile 26/42 mm. Machetele grafice sînt realizate de pictorul D. Stiubel

Emisiunea este completată cu trei plicuri „prima zi" obliterate cu o ştampilă specială.

A patra emisiune cu tematică sportivă, şi care urmează să apară, este dedicată „Pescuitului sportiv". Emisiunea va cuprinde 8 valori, cu un nominal total de 8,05 lei (10, 25, 40, 55, 75 bani, 1, 1,75, 3,25 lei). Desenele, realizate de un tînăr desenator care îşi face debutul în acest domeniu, Ion Untch, reprezintă scene de pescuit în diferite medii: la mare, în apele de munte, de ses, în deltă etc. Mărcile vor fi tipărite la offset, pe hîrtie cretată, în cîte 4 culori.

Şi această amisiune va fi completată cu trei plicuri „prima zi" obliterate cu o ştampilă specială.

PESCARUL SPORTIV

Pescuitul de suprafaţă

În aceste zile de caniculă, cînd majoritatea peştilor refuză cu încăpăţînare orice fel de momeală, pescarul sportiv va trebui să aleagă un alt gen de pescuit, diferit de cele obişnuite, cu ajutorul căruia să reuşească totuşi să atragă peştele în cîrligul undiţei.

Noul procedeu, denumit „pescuit pipăit" sau de suprafaţă, verificat în decursul timpului de pescari cu multă experienţă, cere din partea celor ce-l practică multă abilitate, fineţe, calm, dar mai cu seamă atenţia mărită şi reflexe excelente.

Pescuitul pipăit este întrebuinţat numai pentru anumite specii de peşti şi anume pentru acelea care, în această perioadă, sînt mereu în mişcare, atingînd toate etajele apei.

Dintre speciile din ţara noastră, pretabile acestui gen de pescuit, amintim obletul, cleanul şi roşioara, peşti care pot fi întîlniţi în apele curgătoare relativ liniştite, cu malurile acoperite de vegetaţie abundentă. Locurile mai favorabile practicării acestui pescuit sînt peţele de umbră lăsate pe suprafaţa apei de maluri, copaci, picioare de poduri etc.

Pescuitul pipăit diferă de celelalte metode de pescuit prin aceea că nici pescarul nu-şi scufundă momeala în masa apei, ci o lasă uşor pe oglinda ei, atrăgînd peştele la suprafaţă. Momeala întrebuinţată va consta obligatoriu din insecte şi anume din fluturi, cărăbuşi, cosaşi, greieri. O atenţie deosebită va trebui acordată confecţionării undiţei propriu zise. În cazul acestui fel de pescuit se utilizează o vargă de 2-3 m. lungime de care se leagă o sfoară de mătase groasă sau de bumbac, lungă de 1,5-2 m. care va putea fi manevrată cu uşurinţă la suprafaţa apei. De capătul sforii se prinde o strună foarte fină de 0,10-0,12 mm. grosime, armată cu un cîrlig fin, bine ascuţit. În vîrful căruia va fi agăţată insecta.

În locul aruncării obişnuite, întrebuinţată în mai toate procedeele de prins peşte, la pescuitul de suprafaţă muşca prinsă în vîrful cîrligului va fi lăsată uşor pe apă. Din mînă se va imprima vergii o mişcare care, transmisă insectei prin intermediul sforii, va da peştelui impresia că la suprafaţa apei se află o vietate pe care să se înece. Datorită faptului că în pescuitul de suprafaţă muşcăturile peştelui este violentă şi rapidă, pescarul sportiv va trebui să aleagă momentul cel mai potrivit pentru a răspunde „în viteză", printr-o mişcare de înţepare. Peştele astfel prins va fi scos imediat, pentru a nu-l lăsa să se zbată la suprafaţa apei.

Desigur, practicarea acestui gen de pescuit nu este de loc uşoară, dar odată învăţate tehnica aruncării şi a înţepăturii, puţini vor fi pescarii care, întrebuinţînd metoda de pescuit amintită mai sus, se vor întoarce acasă cu traista goală.

M. R.

ŞTIINŢA ŞI TEHNICA

Calculatorul cifric al politehnicii din Timişoara

În luna august 1961, calculatorul electronic MECIPT-1 a rezolvat pentru prima dată o problemă pusă de industrie. De atunci, acest calculator a fost solicitat din ce în ce mai des pentru a rezolva problemele cele mai variate pe care industria noastră le pune.

Să aruncăm o privire retrospectivă pentru a vedea cum s-a ajuns la această realizare. Începutul activităţii a avut loc încă din anul 1955, cînd un matematician şi un inginer electrotehnician şi-au reunit forţele pentru a iniţia o cercetare ştiinţifică într-o direcţie nouă.

Însufleţit de dorinţa de a-şi aduce contribuţia la dezvoltarea tehnicii, micul colectiv a pornit la drum. Începutul nu a fost uşor. Primul pas trebuia să fie, bineînţeles, o documentaţie serioasă. După perioada de documentare, trebuia să urmeze faza de experimentare, care a avut unele dificultăţi: lipsa de instrumente de măsură corespunzătoare. Instrumentele de măsură clasice, existente pe atunci, nu corespundeau. Dar pînă la urmă au fost învinse toate greutăţile şi, pe baza experienţei cîştigate, s-a trecut la faza proiectării.

A urmat realizarea proiectului, ceea ce a necesitat o mare cantitate de materiale şi de muncă. Să citîm cîteva exemple: în maşină sînt 2.000 de tuburi electronice, aproximativ 15.000 de piese mărunte (rezistenţe, condensatori etc.) asamblate între ele cu ajutorul a 30.000 m. de sîrmă de legătură, fixată prin circa 100.000 de puncte de sudură.

Cum de s-a putut efectua această cantitate uriaşă de muncă într-un timp relativ scurt de numai doi ani? Aceasta se explică prin faptul că, la orice pas, am dat peste tovarăşi inimoşi, care au înţeles utilitatea unei astfel de lucrări şi n-au ezitat să ne dea tot concursul posibil. La multe întreprinderi din oraşul Timişoara — „Tehnometal", „Electrobanat", „Ambalajul metalic" etc. — au fost executate piese componente ale calculatorului. În deosebi, ţinem să subliniem că ne-am bucurat de sprijinul întreprinderii „Tehnometal". De asemenea, e cazul să menţionăm şi elanul tineresc al multor studenţi de la Facultatea de electrotehnică a institutului nostru, care au petrecut multe din orele lor libere ajutînd la asamblarea calculatorului.

În faza actuală, calculatorul are un caracter universal. Prin acest termen se exprimă faptul că el este capabil să rezolve aproape orice fel de problemă matematică şi multe probleme de altă natură.

Calculatorul are un dispozitiv special, denumit dispozitiv de memorizare, care are funcţia de a reţine toate datele iniţiale. Mediul prin care omul poate comunica cu maşina este banda de hîrtie perforată. Această bandă se pregăteşte cu ajutorul unui mic aparat anexă, independent de calculatorul propriu zis. Aparatul are o claviatură similară cu cea a unei maşini de scris, cu ajutorul căreia se pot forma numere şi litere. Dar spre deosebire de maşina de scris, nu apare drept rezultat un text tipărit pe hîrtie, ci o bandă de hîrtie pe care s-au perforat diferite combinaţii de găuri, care prin formatul lor simbolizează numerele sau literele. Această bandă de hîrtie perforată se introduce în maşina de calculat propriu-zisă, care, cu ajutorul ei, ia cunoştinţă ce anume are de făcut.

Ajungem acum la o altă proprietate a calculatorului, anume ceea ce se înţelege prin termenul de „calculator automat". După ce operaţia de introducere a datelor s-a terminat, omul nu mai are nici o bătaie de cap. N-are decît să apese pe un buton şi maşina execută toate calculele.

Calculatorul MECIPT-1 este în exploatare de scurt timp. Cu toate acestea, s-a dovedit că domeniul de aplicabilitate este foarte vast. Astfel, calculatorul determină forţa de împingere a solului asupra fundaţiilor, ceea ce din punct de vedere matematic înseamnă calcularea unor tabele de funcţii trigonometrice complicate. De asemenea, s-au rezolvat la maşină foarte multe sisteme de ecuaţii cu multe necunoscute. De curînd, a fost dusă la bun sfîrşit o operaţie de traducere automată din limba engleză în limba romînă cu ajutorul calculatorului, pe baza unui program elaborat în cadrul Comisiei de automatizare a Academiei R.P.R. Pe baza rezolvării acestor probleme, se poate afirma că pe viitor calculatorul va putea contribui la soluţionarea unei game foarte largi de cerinţe puse atît de industrie, cît şi de cercetarea ştiinţifică. În afară de aspectele amintite pînă acum, dorim să relevăm încă unul. Anume, s-a ţinut cont la proiectarea maşinii de faptul că ea este menită să funcţioneze în cadrul unui institut de învăţămînt superior şi din acest motiv i s-a imprimat caracterul de maşină-şcoală, potrivită pentru pregătirea cadrelor de specialişti în acest domeniu. Toate operaţiile maşinii, care în funcţionarea normală se efectuează cu viteze foarte mari, în fracţiuni de miimi de secundă, se pot reproduce la calculator şi la viteze care pot fi urmărite comod cu ochiul.

Colectivul de pe lîngă calculatorul MECIPT-1 este hotărît să continue lucrările în acest domeniu şi este probabil că pe viitor se va dovedi că maşina de calculat aflată în funcţiune constituie doar începutul unei dezvoltări al cărei capăt nu se poate întrevedea deocamdată.

Ing. V. LÖWENFELD
şi dr. I. KAUFMANN
de la Institutul politehnic Timişoara

POŞTA REDACŢIEI

D. DAN — Ostrov: Din rîndurile scrisorii dv. am văzut că apreciaţi cum se cuvine sfaturile ce vi le-am dat, privind unele lucrări literare ce ni le-aţi trimis şi că aţi tras o concluzie firească: aceea de a învăţa tot mai mult. Sfatul dat mai înainte este valabil şi pentru epigramele scrise recent.

CARANFIL — Bucureşti: Alegem cîteva epigrame, care ni se par mai reuşite:

Epitaf unui sedinţoman

Pe pămînt, drept probatorii
Pentru ca să-l poţi pricepe
Şadre scris de-auditoriu:
„Nu-i treziţi că iar începe".

Dicţionar occidental

Don Juanul e-un agresor
Contra cărui „doamnele"
Stătătesc bărbaţii lor
Să lupte... cu coarnele.

Unui coleg epigramist

Afirmi cu zîmbetul placid
Că-n epigramă eşti acid.
E clar. În noua ipostază
Fiind acid, rămîn eu bază.

După cum vedeţi, aţi prezentat şi lucrări publicabile, aşa că nu v-aţi „dat bătut".

LUCIA NICULESCU — Bucureşti: Intenţia este bună, dar execuţia nu. Poezia dedicată lui Eminescu e o proză versificată. Se vede că sînteţi o elevă şi nu în clasele superioare, deoarece cele scrise trădează lipsa unei lecturi bogate. Aveţi însă timp suficient la dispoziţie pentru a vă găsi, întocmai cum vă exprimaţi în poezie, „drumul în artă".

ION APOSTOL — Bucureşti: S-ar prea putea ca vioara pe care aţi ţinut-o prin magazie, fără a vă da seama de valoarea ei, să fie un Stradivarius, mai cu seamă că are acea inscripţie. S-ar putea să fie însă şi o imitaţie. De aceea, consultarea unui specialist este indicată. Mergeţi cu vioara la un specialist. Chiar şi la Filarmonica puteţi face un drum.

EUGEN MARINESCU — Tg. Mureş: Poeziile sînt uşurele, cu multe imperfecţiuni de tehnică poetică. Dacă veţi continua a folosi aceeaşi manieră, nu veţi reuşi să daţi lucrări calitative. Citiţi mai multă poezie şi urmăriţi cu atenţie cum sînt scrise, ce idei cuprind, cum sînt acestea tratate.

C. NEDELCU — Turnu Măgurele: Pentru a nu se pierde gluma ce însoţeşte desenul (puţin izbutit de altfel) o prezentăm cititorilor noştri. În faţa unui han, noaptea tîrziu, soseşte un călător de origine spaniolă, care doreşte adăpost.

— Cine bate în poartă? întreabă hangiul, fără a privi pe geam.

— Cavalerul Rodrigo Diaz Alvarez Bernardino de Avelleneda, de Escalona, de la Vega, de Vargas, de Morales, de Ubeda, de Acebedo Conttadurio Mayor de Cuentas.

— Sînteţi prea mulţi — spuse hangiul. N-am unde să vă culc.

I. HOZI — Teiuş: „Ţi-am spus eu" schiţa dv. umoristică, e scrisă cu umor, dar nu înţelegem unde ţintiţi. Ce proastă deprindere ataţi? Ce racilă? Din moment ce ne punem această problemă, înseamnă că şi-o vor pune şi cititorii. Credem că nu trebuie să vă descurajaţi, ci să continuaţi a scrie. Aveţi un stil plăcut, antrenant.

VASILE CABAN — Arad. Ne puneţi o întrebare „concretă":

Îmi amintesc, parcă,
V-am trimis un plic
Şi pe el o marcă
Înăuntru nimic!

Asemenea materiale ca cel expediat în plic, vedeţi bine, nu sînt publicabile. Credem că nici dv. nu aveţi nici o pretenţie.

Totuşi, iată că scrisorii dv., deşi atît de „laconică", i-am răspuns.

REBUS MAGAZIN

Jocuri şi cuvinte încrucişate

CALD ŞI RECE...

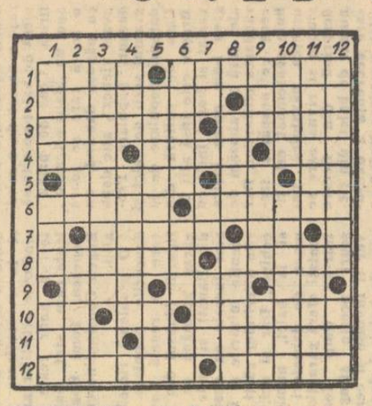

ORIZONTAL: 1) Frigider subteran! — Răcitoare pentru băuturi 2) Te primesc cu căldură — Sezonul căldurilor 3) Căldură excesivă — Instalaţie care serveşte la încălzirea caloriferelor 4) Şi aşa mai departe — Principe troian, fiul lui Anchise — Regiune pe Coasta Fildeşului 5) Timpul rece — Pronume — Început de iarnă! 6) Măresc dimensiunile sub acţiunea căldurii — Provoacă friguri 7) Oraş în Spania — Cămaşa rustică — 8) Dinspre soare-răsare — Păsări care ne părăsesc în anotimpul recе 9) Localitate în Suedia — Ued în Algeria — Molibden 10) Cald doar pe jumătate! — Dînşii — Fructe din ţările calde 11) „...calde", volum de proză de Pop Simion — Conservat prin frig 12) Păstrează cald sau recе — Imobilizează fracturile.

VERTICAL: 1) ...fierul cît e cald! — Îndeamnă caii — Articulaţie a braţului 2) Reacţii cu cald şi recе! — Izvor de căldură 3) Băutură răcoritoare — În termos! 4) Oraş în Spania — Pierdere de căldură 5) Exact la fel — Localitate în Brazilia 6) Ţine de cald — Arşiţă, dogoare — Sfîrşitul unui friguros! 7) Posezi — Posesiv — Fiu, în limba arabă 8) A răci brusc un metal după o încălzire la o temperatură înaltă — Dulce răcoreala! 9) Nu l-a lăsat recе pe Adam! — Apă amestecată cu gheaţă — Clar 10) Fişie de lumină şi căldură solară — Izvoare minerale calde 11) A emite raze de căldură — Corespunzător unei zone 12) Întîmpină anul nou cu...răceală! — Literă grecească.

Radu ŞTEFĂNESCU

PĂR

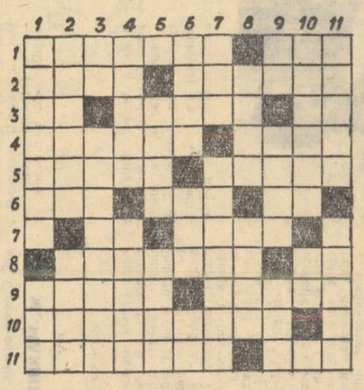

ORIZONTAL: 1) Cu părul mare (pl) — Poftă de joc 2) Părul oii — Face pere...pentru exploatări petrolifere 3) O sută de ani în păr — Boală a părului tuns modern! — Parma a ieşit din temă 4) Para-fină, parafină — Gen literar 5) Acţiune pe care o suferă părul la pieptănare — Mostră de păr 6) Loc unde curge o apă — Din nou — În parizăr 7) Articol — Îşi poartă părul cu codiţe 8) A se da după păr — Punea răsaj (numai cu un păr în faţă!) 9) Comparaţie pentru un păr zburlit — Părul bătrînilor 10) A scris „Nu sînt ce par a fi" 11) Studieri din fir a păr — Număr par (cu...).

VERTICAL: 1) Fără păr (pl) — A iubi (arh.) 2) Plină cu peri — Arbore ce creşte pe malurile rîurilor de munte 3) În breton — Baza părului 4) „Mulţi... stau împrejur / Cu ochii mici ca ochi de ciur / Şi stau toţi îngenunchiaţi / Pe covor cu perii creţi". (Alecsandri) (sing.) — „...unde nu s-a întîmplat nimic", roman de M. Sadoveanu 5) Ies din cap, dar nu-s fire de păr — Diminutiv din Emilia 6) Divan — Afon pe trei sferturi — Apăr cu par (ul) în faţă! 7) Miţos la mijloc — Dase pe faţă 8) Studiu de proporţii reduse — Pudră pentru copii 9) Parabil la urmă — A îndoi — La troleibus, autobus şi microbus 10) Amiazi — Cămăşi 11) Par (pl.) Era să uit: păr — uit!

N. CORNEA

POŞTA REBUS

IONESCU GHEORGHE — Galaţi: Jocul pe care ni l-aţi trimis e bun. Va apare în limita spaţiului disponibil.

ALEXANDRU NICULESCU — Tîrgovişte: V-am rugă să schimbaţi a doua definiţie de la 2 vertical. Ne intrigă de asemenea forma pe care o daţi dv. cuvîntului miel „miea" (!). V-am ruga să revedeţi încrucişarea.

GH. DUICLIU — Bucureşti: Sîntem de acord cu sugestia dv. şi vom lua măsurile cuvenite.

PAVEL RUSSU — Braşov: Corect se scrie „caiace". Revedeţi deci jocul.

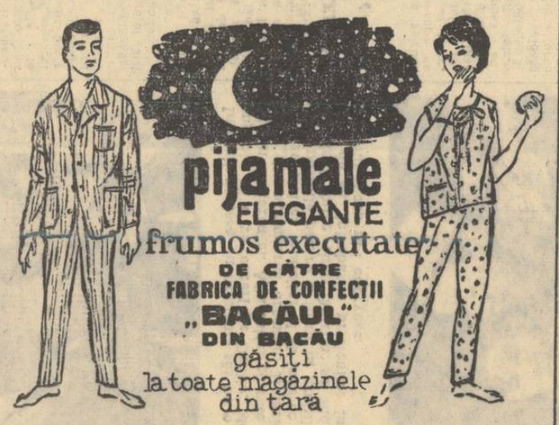

Redacţia: Piaţa Scînteii, Tel. 17.60.10. Administraţia: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

OPERETA LA SFÎRȘIT DE STAGIUNE

● REPETIȚII ● PE LITORAL ● DISTRIBUȚII NOI ●

Lili Dușescu, Anton Negoițescu și Cella Tănăsescu într-o scenă din „Rosemarie"

Teatrul de Stat de Operetă din București se află în pragul încheierii stagiunii. Peste cîteva zile, cîntăreții și actorii operetei vor pleca să-și petreacă odihneasca la munte sau la mare (majoritatea au ales litoralul), iar instrumentele muzicale, în culcușurile lor de catifea, vor aștepta cuminte venirea toamnei. Dar pînă atunci...

Pînă atunci, în aceste zile de sfîrșit de stagiune, activitatea se desfășoară din plin. În sala Studio se pregătește cu asiduitate opereta „Paganini" de Fr. Lehar — versiune nouă de V. Timuș, a cărei premieră va avea loc în primele zile ale viitoarei stagiuni.

Repetițiile se desfășoară sub bagheta regizorală a artistului emerit Ion Dacian, care de data aceasta va apare în dublu rol : acela de director de scenă, și cel interpret al rolului titular. „Paganini" va avea trei distribuții care cuprind pe : Ion Dacian, Sili Popescu, Lili Dușescu, Ion Tăranu, A. Negoițescu, Petre Valentin, Viorel Chicideanu, Marica Munteanu, Cleopatra Melidonencanu, Lia Turovski, Ruxandra Argeșiu, Bugarin-Vasiliu, Tiberiu Simionescu etc. Orchestra va fi dirijată de G. Dendrino și Mircea Ionescu, iar costumele și decorurile sînt realizate după schițele lui Elena Agapie.

În același timp se pregătește cu grijă deplasarea unui colectiv de actori care vor prezenta între 23 și 30 iulie, o serie de spectacole pe litoral — la Constanța, Eforie Sud, Eforie Nord și Mangalia — cu opereta „Lysistrata", Distribuția cuprinde pe Ion Dacian, Lucia Roic, Virginica Romanowski, A. Negoițescu, George Hazgan, Bimbo Mărculescu, Cella Tănăsescu, Vali Niculescu, Toni Bulacici, Viorel Chicideanu, Dodo Ionescu, Silviu Gurău, Gabi Gheorghiu, Petre Petrov, Sili Vasiliu, Ștefan Glodariu, Emil Popescu, Lia Turovski, Ruxandra Argeșiu, Bugarin-Dușan, Valeria Rădulescu, P. Teodoru, Maria Asati, Paul Obogeanu, Petre Frățilă. Conducerea muzicală Mircea Lucescu.

Seara, spectacolele se desfășoară în continuare, cu distribuțiile împrospătate. Astfel iubitorii operetei au avut prilejul să vadă „Rosemarie" cu Lili Dușescu, excelentă în rolul titular, Cella Tănăsescu și Anton Negoițescu, pe Corina Bărbulescu în „Iniținiire cu dragostea" și în „Don Pasquale", pe Petre Frățila în „Elixirul dragostei". În momentul de față, Cleopatra Melidoneanu, o tinără și talentată artistă a operetei, se pregătește împreună cu A. Negoițescu să apară în „Iniținiire cu dragostea".

După cum se vede operetа bucureșteană pregătește un frumos sfîrșit de stagiune.

S. M.

File de album...

...se intitulează noul spectacol muzical-coregrafic reprezentat la Baia-Mare de Ansamblul de cîntece și dansuri al sfatului popular regional Maramureș. Muzica acestui spectacol a îmănănunchiat — în afara unor compoziții clasice — lucrări ale compozitorilor Radu Paladi, Gheorghe Danga, Gherase Dendrino, N. Ursu, Gh. Bazavan etc., iar prezentarea în versuri este semnată de scriitorul băimărean Valentin Munteanu. La reușita spectacolului și-au dat concursul soliștii vocali Iacobina Vlad, Felician Fărcașiu, Victoria Darvai, actorii Ion Săraru, E. Sandu, Cornel Mititelu etc.

SPECTACOLUL
magazin

MICĂ CRONICĂ DESPRE UN TÎNĂR TEATRU MUZICAL

De patru ani de zile numele lui Verdi, Delibes, Leoncavallo, Tabacinikov, Milutin, Dunaevski, apar frecvent în repertoriul celui mai nou teatru din Galați, Teatrul Muzical. E pozitiv faptul că tot așa de des capul de afiș îl deține creația compozitorilor noștri. Meloman și nemeloman, fredonează azi melodii din „Lăsați-mă să cînt", „Plutași de pe Bistrița", „Ana Lugojana".

I-am auzit pe Silviu Zagulovici, directorul teatrului și prim dirijor, pe primul regizor Paul Mihai Ionescu, pe soliștii Cornelia Seraci și Laurențiu Buzilă, definind invariabil misiunea teatrului lor : „Ne ocupăm de educația muzicală a oamenilor". O fac pășind pragul întreprinderilor, străbătînd regiunea de la Dunăre pînă-n munți, cunoscînd oamenii și realitatea clocotitoare a Galaților de azi.

Evenimentul muzical la ordinea zilei îl constituie noua revistă „Din Galați pînă-n Carpați", realizare a unui grup de autori locali. Este o oda a construcției, plină de optimism și veselie, într-un spectacol cu o montare deosebită.

Pe linia educației muzicale, ciclurile de concerte-lecții (alcătuite din 1-3 spectacole cu comentarii) au facilitat înțelegerea de către public a unor idei și mesaje ale operei și operetei moderne, a celei sovietice, a muzicii clasice franceze, vieneze, a romanței etc. Este fără îndoială un lucru lăudabil. Pentru maxima lui eficiență am propune colectivului Teatrului muzical să urmărească pe viitor și evoluția participanților la concertele-lecții, felul cum își apropie aceștia cunoștințele de cultură muzicală.

De la 17 iulie și-n următoarele 16 zile vor răsuna pe estrada din parcul Herăstrău acordurile din „Cavaleria rusticană", „Palațe", „Silvia" în interpretarea Teatrului Muzical din Galați. Colectivul teatrului știe că publicul bucureștean este primitor dar și exigent și de aceea acest turneu a fost minuțios pregătit.

În timpul acesta, „acasă" continuă recitalurile, concertele-lecții, date în întreprinderi, biblioteci orășenești, cămine. Se poate vorbi fără rezerve de o autentică pasiune pentru muzică. La unul din spectacolele muncitorii Combinatului pentru valorificarea stufului de la Brăila au reținut 300 de locuri.

Cum poți să uiți un astfel de public ?

V. TOSSO

Estrada ploieșteană la București

Printre teatrele care dau spectacole în actuala stagiune așezămîntul a Bucureștiului se află și secția de estradă a Teatrului de Stat din Ploiești, care a prezentat pe scena Teatrului de vară din parcul „23 August", ultima sa premieră : „Estrada primăverii" de Jak Fulga și Aurel Felea, cu melodii de Ion Vasilescu, H. Mălinaș-nu, Florentin Delmar, Nellu Danielescu. Coregrafia Oleg Danovski și Carol Oros. Conducerea muzicală Nellu Danielescu. Regia : Alexe Marcovici.

În fotografie, un moment din spectacol.

ECOURI

● ASOCIAȚIA presei străine din Italia a decernat premiul său anual pentru cel mai bun film italian. Distincția i-a revenit actorului și regizorului Pietro Germi pentru filmul său „Divorț italian".

● REGIZORUL Irwin Leiser, care a realizat demascatorul film antinazist „Mein Kampf" (bazat pe montajul unor autentice documente cinematografice), a terminat un al doilea film, de o factură asemănătoare. Intitulat „Invingători și învinși", filmul este o ilustrare a procesului de la Nürnberg al criminalilor de război fasciști.

● O VECHE realizare cinematografică, care a cunoscut celebritatea la timpul său, adaptarea piesei „Volpone" de clasicul englez Ben Jonson (scenariul Jules Romains și Ștefan Zweig regia Jacques Tourneur) a fost reluată pe ecranele pariziene. În film apare o distribuție strălucită : Louis Jouvet, Harry Baur, Charles Dullin, Fernand Ledoux etc.

● DUPĂ cartea „Marile căi" de Jean Giono, cineastul francez Roger Vadim urmează să începeă realizarea unui film. Ca principal interpret masculin a fost desemnat Robert Hossein, iar regia va fi semnată de Christian Marquand.

● PATRU POVESTIRI cinematografice despre monstruoase manipulații și crime petrecute de-a lungul istoriei sînt reunite sub un singur titlu într-un film recent al regizorului Gerard Oury. Scontînd un succes ușor, realizatorul a adunat un buchet de mari vedete internaționale : Edwige Feuillère, Gino Cervi, Rosanna Schiaffino, Michèle Morgan, Pierre Mondy, Pierre Braseur, Annie Girardot, Danielle Darrieux, Richard Todd.

● LA PRADES, reședința celebrului violoncelist Pablo Casals, a avut loc cea de-a patra întîlnire cinematografică internațională. Programul, care s-a desfășurat sub egida marelui muzician, a reunit-o pe unul cineast francez René Clair, a cuprins prezentarea unor filme care s-au distins la ultimele competiții internaționale, a realizărilor recente ale unor tineri regizori, a unei selecții de scurt-metraje etc.

● EXCELENTUL actor Danny Kaye (cunoscut la noi din filmul „Bufonul regelui") va „juca într-un nou film „Omul de la Dinner-club", pe care îl va realiza la Hollywood regizorul Franck Tashlin.

● AVIND ca protagoniști pe Alain Delon (un avîntat luptător garibaldian) și Burt Lancaster (prinț revoluționar Salinas), cunoscutul regizor Luchino Visconti filmează în Sicilia adaptarea cinematografică a romanului „Ghepardul" de Giuseppe Tomasi di Lampedusa. Mai fac parte din distribuție : Claudia Cardinale, Paolo Stoppa, Rina Morelli etc.

La Casa de cultură din Brașov

O seară de balet și dansuri populare

Pe scena goală, mărginită de circulara cenușiu, o lebădă albă își cîntă, în sunetele pianului, ultimul ei cîntec. Publicul, își ține răsuflarea și cînd lebăda cade și cortina e gata să cadă și ea, aplauzele o fac să se ridice din nou, odată, de două ori, de cinci, de zece ori...

În fața publicului se înclină acum o fată înaltă și subțirică, balerina amatoare Sanda Popescu.

Și spectacolul intitulat „Seară de balet și dansuri populare" dat de artiștii amatori ai Casei de cultură din Brașov continuă. Un îndrăcit „dans din Făgăraș" e urmat de o mică piesă de balet pe o temă lirică „Ceas de prînz", apoi un „dans oltenesc", o fetiță care se joacă cu păpușa dansînd, un „vals vienez", alte două dansuri populare. Programul serii de balet și dansuri populare de la Casa de cultura din Brașov este însă atît de variat și bogat încît cu greu l-am putea înșira aici fără să abuzăm de răbdarea cititorilor. Dar ceea ce neapărat trebuie consemnat este tinerețea mișcării, pasiunea și rîvna care se desprind din fiecare număr de balet, din fiecare secvență a dansurilor populare lăsînd o unele stîngăcîi să treacă pe un plan secundar.

Am remarcat în spectacolul Casei de cultură din Brașov două tendințe diametral opuse în ceea ce privește baletul : una care se păstrează la nivelul dansurilor din serbările de sfîrșit de an școlar, fără nici o căutare sau rezolvare nouă (dans tirolez, dans rusesc, vals lent, dans grotesc cu vrăjitori) și alta, care încearcă — și de multe ori reușește — chiar în dansurile de copii, să depășească, în căutarea noului, această linie tradițională. Deosebit de reușite sînt din acest ultim punct de vedere scurtele dansuri cu temă „Fetița și păpușa", „Ceas de prinz", „Păpușile de cauciuc", „Vals vienez" etc. Această din urmă tendință a ajutat, desigur, și la evidențierea din rîndurile artiștilor amatori a unor reale talente cum sînt Sanda Popescu, Tomi Engler, Eugen Constantinescu și alții.

O problemă ridică și dansurile populare în care se repetă uneori figurile (dansul din Făgăraș seamănă cu cel din Banat) și unde nu sînt lucrate cu destulă atenție intrările și ieșirile diferitelor părți ale echipei. Dar și aci, ca și la balet, numărul mare de dansatori talentați oferă garanția că într-un timp foarte scurt aceste stîngăcii vor fi învinse și cercurile de balet și dansuri populare ale Casei de cultură din Brașov vor da spectacole mereu mai bune.

Dana MUȘAT

PORTATIV

● TEATRUL Stanislavski și Nemirovici-Dancenko pregătește acum baletul „Mica cheie de aur". Acest balet se inspiră din celebra poveste pentru copii a lui Alexei Tolstoi. Muzica lui Vainberg, care se distinge prin prospetime și melodicitate, își va da o contribuție serioasă la reușita noului balet.

● TEATRUL Bolșoi din Moscova prezintă cu mult succes noul balet al lui Aram Haciaturian „Spartacus", realizat de maestrul emerit al artelor din U.R.S.S. — Leonid Iakobson. Unul dintre cele mai importante roluri, cel al Phrygiei (soția lui Spartacus), e interpretat de celebra balerină Maia Plisețkaia, care a dansat anul acesta și în țara noastră.

● LA BUDAPESTA, pe scena Teatrului de Operă și Balet se pune în scenă cunoscutul balet „Romeo și Julietta" de Serghei Prokofiev.

● CELEBRUL dirijor octogenar Leopold Stokovski, care a interpretat în primă audiție în S.U.A. lucrările multor compozitori sovietici, printre care Prokofiev, Șostakovici, Glier, Miaskovski, Hrennikov, a pus recent bazele unei noi orchestre simfonice. El va conduce în stagiunea viitoare, la New-York, concertele acestei formații.

● UNIVERSITATEA pariziană de artă coregrafică și Institutul de coregrafie din Franța au decernat în acest an tradiționalele sale premii anuale balerinei Maia Plisețkaia (pentru interpretarea rolurilor Odettе și Odilia în „Lacul lebedelor", cu prilejul turneului la Paris din octombrie 1961), pictorului Pablo Picasso și compozitorului Georges Auric pentru decorurile și muzica baletului „Fecioara".

Noutăți de la Teatrul de Operă și Balet

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. organizează în stagiunea estivală o serie de recitaluri de canto și balet în statiunile de pe litoral, la care își vor da concursul numeroși artiști fruntași ai teatrului. Aceste recitaluri vor avea loc în cursul lunii viitoare.

De pe acum s-a stabilit repertoriul primei părți a viitoarei stagiuni. În deschidere se va prezenta, în continuare „Cavalerul rozelor" de Richard Strauss, a cărei premieră care a avut loc de curînd s-a bucurat de un frumos succes. O altă premieră va constitui opera „Manon" de Jules Massenet. În rolul titular vor apare, alternativ, Magda Ianculescu și Maria Șindilaru. Rolul cavalerului des Grieux a fost încredințat lui Valentin Teodorian. Conducerea muzicală a acestui spectacol o va avea dirijorul Cornel Trăilescu, regia va aparține lui Eugen Gropșeanu, iar scenografia Roland Laub. Tot în prima parte a noii stagiuni va avea loc premiera baletului „Giselle" de Adolphe de Charles Adam (conducerea muzicală : Constantin Petrovici, regia : Vasile Marcu, scenografia : Ion Cîmpan). În rolurile principale vor apărea Irinel Liciu, Alexa Dumitrache, Gh. Cotovelea, Gabriel Popescu și alții. Se va relua fotodată „Orfeu" de Gluck cu Elena Cernei în rolul titular și Maria Șindilaru în rolul lui Euridice; conducerea muzicală a spectacolului : Mihai Brediceanu, regia și coregrafia : Oleg Danovski). În sfîrșit, pentru prima parte a viitoarei stagiuni este prevăzută la Teatrul de Operă și Balet și premiera cu „Logodna în mănăstire" de S. Prokofiev.

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„M-AM SĂTURAT DE CĂSNICIE"

Otice debut își are bucuriile și servițiile lui. Căsătorindu-se Szőszi și Arpad au pornit în viață cu mult elan. Dar principalul este să știi să-dramuiești că dacă nu... De aici începe propriu zis, acțiunea inspirată a acestei comedii. Farmecul ei constă în aceea că nu se petrece nimic extraordinar : din fapte obișnuite, din preocupările și răspunderile zilnice ale unei căsnicii, s-au țesut episoade hazlii al căror înțeles serios nu e deloc lipsit de importanță. Satisfacția de a fi alături de omul iubit nu e totul și tocmai în încercarea de a privi cu luciditate obligațiile conjugale devine obiectul satirei în acest film. Arpad, pentru care postura de soț reprezintă doar împlinirea dorinței de a duce o viață independentă, înțelege cu greu că de aici încolo are față de Szőszi foarte multe răspunderi. Lașitatea lui față de aceste răspunderi se manifestă prin egoism și refugiul de a mai veni acasă. Viața însă dă cele mai bune lecții. Arpad își dă seama că nu poate trăi singur, fără Szőszi și, cu tot orgoliul său, trebuie să recunoască că ea e o fată bună. Ce urmează e ușor de bănuit : abea acum, cînsicia va intra pe albia ei firească cu atît mai mult cu cît părinții lui Arpad au înțeles și ei că fiul lor este la vîrsta cînd are dreptul să hotărască singur cine să-i fie soție.

Este încîntătoare Mari Törőcik, această artistă cu chip de adolescentă, reușind să-și descopere neîncetat noi valențe ale talentului ei. Întotdeauna bine distribuită, datorită înzestrării ei multiple, atît pentru dramă cît și pentru comedie. Bine întrebuințați sînt și alți actori cu care ne întîlnim des în filmele maghiare ca Janos Maklary (bunicul) sau Many Kiss dar ei nu sînt, povirvii scenariului, decît instrumente ale conflictului principal, fără o evoluție proprie. Regizorul Karoly Wiedemann și operatorul Jozef Magyar au înfățișat fără artificii de efect, cu o autentică savoare, intimplările cu pricina pe ecran, extrăgînd sensuri bogate și educative.

Sorin ROIBU

„FANTOMELE DIN SPESSART" PLEACĂ ÎN EXPEDIȚIE

Nu, nici un motiv de alarmă ! Deși fantomele, vreți din greșeală, ale lui Kurt Hoffman nu sînt de fel sperîtii inspăimîntătoare. Dimpotrivă. Stau „persoane" — mai bine spus personaje — drăguțe, prietenoase, binevoitoare, cu mentalități mai curînd ciudate (vechile indeletniciri din „Hanul din Spessart" poarta vina...) dar cu umor, cultură, distincție ! Insfîrșit, ultimă dar nu minoră calitate : sînt de o inventivitate unică în materie de pozne.

Cariera faimoșilor hoți a luat sfîrșit ; zidiți de vii între pereții hanului ! Totuși condamnații nu și-au pierdut cumpătul. În chip de ultim cuvînt, au hotărît să înceapă ...o nouă existență. De fantome ! Zis și făcut. De curînd însă o întîmplare neprevăzută le-a tulburat tabietul secular ; construcția șoselei Frankfurt-Nürnberg. Vechiul han din Spessart e dărîmat : opera unui escavator obraznic din secolul XX. Sărmane fantome ! Fără adăpost, fără mîncare, fără tabieturi... Pornesc în căutarea unui nou sălaș și, după oarecari peripeții, își stabilesc cartierul central în pivnița unui vechi castel din Germania federală.

Aventurile fantomelor materializate și descinse în zilele noastre în Republica de la Bonn, sînt de un comic irezistibil și curg una după alta, aidoma unui torent dezlănțuit. Valoarea acestor episoade nu rămîne însă în limitele comicului de situații. O satiră fină, virulentă țintește în realitățile sociale și economice ale Germaniei apusene.

— Nu există fantome — spun potentații din clica lui Adenauer. — Nu cunoaștem fasciști ; noi sîntem cei mai autentici, cei mai nepînhăniți democrați ! — Se întîmplă însă că măștile cad, paravanele se dovedesc neputincioase și, în arenă, intră eroii din Spessart care demonstrează că la Bonn, la Bonn umblă fantome și încă nestinghe-rite ! La ce cinste — în capul coloanei — fantomele fascismului și ale militarismului...! Comedia se transformă într-un pamflet politic, risul devine serios, adevărul e restabilit în drepturile sale. Rolul lesne, zici s-a încheiat ; realitatea vorbește cu amărăciune de pe ecran și vocea ei nu poate fi acoperită de nimeni.

Lîngă „Copiii minune" excelenta comedie a lui Kurt Hoffmann se impune prin verva sa, prin originalitatea limbajului cinematografic, prin forța sa demascatoare. „Fantomele din Spessart" a obținut în 1961, la Moscova, „Medalia de argint" a celui de-al doilea Festival Internațional Cinematografic.

M. MARINESCU

„AL NOUĂLEA CERC"

O căsătorie formală, încheiată între doi tineri — aproape copii — Ruth și Ivo, pentru a o pune la adăpost pe fată de prigoana rasistă a hitlerișilor, aceștia — punctul de plecare al noii producții a studiourilor iugoslave — inspirată din tragicele evenimente ale ocupației fasciste în Iugoslavia. Creînd-u-se amenințat în independența sa „masculină", de această căsătorie, Ivo, tînăr student de 19 ani va manifesta multă vreme răceală și indiferență față de fata intrată atît de neașteptat în viața sa — incitat la această atitudine de dragostea, fericirea.

Îndurerată, Ruth părăsește casa ospitalieră în plină noapte și fuge disperată pe străzile pustii, pe lîngă zidurile acoperite de afișe rasiste josnice, pentru a se preda Gestapoului. Realizatorii filmului (scenarist Zora Dirnbach, regizor France Stiglici) refuză însă un sfîrșit melodramatic. Teroarei nazistilor, urii, bestialității acestora, ei îi opun adînca dragoste și încredere în om, calma cădură sufletească care îmbărbătează și ridică omul pe treapta superioară a demnității. Sguduit de întîmplarea nocturnă, Ivo va alerga alături de tatăl său în urmărirea fetei pe străzile pustii și o va readuce acasă.

Și cu cît înțelegerea sa pentru tragedia micuței oropsite se va maturiza, cu atît sufletul i se va deschide spre gingășie, puritate, dragoste. Remarcabilă e scena primei lor ieșiri în oraș — soț și soție — cînd Ivo îi dă puteri fetei de a se amuza frîcți și uneltințel care au făcut-o să păsească ani de zile în umbra zidurilor („mijlocul trotuarelor nu-s pentru noi") dar mai ales e excepțională scena cînd Ivo îi aduce soției sale acasă un papuc-jucărie, invitînd-o la întîlniri romantice și plimbări în doi — prin gravă atît de expresiv al mișnilor...

„Al nouălea cerc" e un film tragic nu atît prin finalul său (neputînd s-o salveze din lagărul fascist, Ivo rămîne alături de Ruth să-i împărtășească soarta), cît mai ales prin aducerile aminte ale oprorilor hitleriștilor. Este un film care te îndeamnă să-ți amintești de tot, să nu ierți nimic...

I. DELEANU

„PLĂCERILE ORAȘULUI"

Are haz acest oarecare parizian André Lo-riot (încarnat de Bourvil cu binecunoscuta sa figură veșnic nedumerită), părînd veșnic surprins și contrariat că, în ciuda bunelor sale intenții, toate îi ies pe dos. Toată ziua alergă prin oraș să rezolve o sumedenie de treburi și trebușoare, intră din încurcătură în încurcătură, se zbate să facă față, dar parcă o nimbă întreg plasă nevăzută din ochiurile căreia nu poate scăpa.

Întîmplările se consumă într-un ritm drăcesc, epuizant, punîndu-i nervii la o cumplită încercare. Dar omul nu se lasă bătut, înghite cu nemiluita „mirabilele" pastile BH 33 — „euforice, calmante, stimulante", după cum precizează sloganul publicitar — cărora trebuie să le facă prețuitoarei reclamă. De altfel, în chip simbolic, de pe parbrizul mașinii sale, ouăle enigmatică și... reconfortantă celebra Mona Lisa, luată ca emblemă de firma unde e salariat eroul nostru, „Laboratoarele de psiho-chimie", care anunță pe piață tabletele, remediul „sigur" împotriva astenieî și surmenajului.

Il urmărim pe André Loriot de-a lungul unei singure zile — o zi obișnuită, cu atîtea altele — și rînd pe rînd, în bolote, de la avatarurile sale. Dar ceva ne irită, nu ne lasă să ne amuzăm pînă la capăt. Cine nu acceptă să se lase purtat nepăsător de torentul situațiilor comice, își dă repede seama că „Plăcerile orașului" e departe de a reprezenta doar o ironie anabilă. Autorii filmului (Jean Bernard Luc — scenarist și Alex Joffé — regizor) păstrează, ce-i drept, un zîmbet subțire în colțul buzelor. Ei polemizează însă tăios și acerb cu modul de existență sicitor, exasperant, pe care lumea capitaliștă îl impune oamenilor de rînd, vești trăcași, rîvnind zadarnic o clipă de răgaz.

O oarecare repetare a situațiilor amenință, în parte, desfășurarea subiectului ; deznodămîntul confirmă însă pe deplin ideea filmului că nu e nevoie de mijloace deosebite pentru a face haz de necaz.

Mihail LUPU

UN FILM POVESTIT

„Șampanie și melodii"

O producție a studiourilor „DEFA"—Berlin

Scenariul : Heinz Kalau, Gisele Steinckert, Ralf Kristen. Regia : Ralf Kristen. Imaginea : Hans Heinrich. Muzica : André Asriel. În distribuție : Manfred Krug, Marita Böhme, Heinz Schubert, Fred Mahr.

Martin Hoff este un tînăr muncitor metalurgist, neastîmpărat și plin de inspirație. El visează să devină actor. Deocamdată însă, joacă într-o piesă a echipei de amatori din uzină care satirizează unele năravuri ale tovarășilor săi de la oțelărie. Cum însă piesa este plictisitoare, interpretul este fluierat de către spectatori. Dar comitetul de întreprindere, recunoscîndu-i talentul, îl trimite la școala de artă dramatică.

Ascultînd lecțiile, cîteodată aride, Martin nu prea vede legătura dintre pregătirea ce i se dă la școală și viața clocotitoare a scenei. Cu toate eforturile lui de a se încadra în programul școlii, comite totuși un act de indisciplină pentru care este îndemnat să-și facă autocritica. Refuzul său este luat ca o lipsă de dorință de a se îndrepta și e eliminat din școală.

Martin rătăcește pe străzile orașului, fiindu-i rușine să se reîntoarcă la uzina care l-a trimis să studieze, unde, fără îndoială va fi tras la răspundere. El cunoaște pe Ottilie Zinn, cu care merge să danseze într-un local. Ottilie îl părăsește însă chiar în timpul dansului, deoarece găsește că partenerul ei e puțin cam prea... îndrăzneț.

Întrucît pariase cu prietenii săi pe o sticlă de șampanie că o va cuceri pe Ottilie, Martin pornește în căutarea ei. Află astfel că este sefa unui șantier din apropierea orașului. Hotărăște să se angajeze alei ca muncitor și să încerce toate metodele posibile pentru a intra în grațiile Ottiliei. Cum însă între timp Martin se îndrăgostește sincer de ea, întrebările prietenilor în legătură cu pariul încep să-l enerveze.

Brigada artistică a șantierului pune în scenă o piesă. Martin îi sprijină pe tovarășii săi atît ca regizor cît și ca interpret, bucuros că și Ottilie joacă în piesă. La spectacol, Martin este descoperit de către directorul unui mare teatru de stat. El se simte acum pe deplin fericit pentru că talentul său a aflat o asemenea apreciere — va deveni actor profesionist — precum și filmînd-o Ottilie îi împărtășește sentimentele, fertindu-l pentru pariul neserios pe care l-a pus cu prietenii.

● CRONICA TEATRALĂ ● CRONICA TEATRALĂ ● CRONICA

Festivalul teatrului de amatori

Cine crede că în orașul nostru viața teatrală a încetat odată cu intrarea în vacanță a teatrelor de proză, se înșeală amarnic, și trebuie să mai adaug, robul unor obiceiuri de demult. Oricît de vastă și în neîncetată dezvoltare ar fi activitatea teatrelor profesionale de stat (și am ajuns în această direcție la un nivel demn cu cantitativ, care nici nu putea fi visat acum vreo douăzeci de ani), se dovedește și se va dovedi mereu prea strîmtă și prea unilaterală pentru setea de cultură a publicului nostru nou și chiar pentru setea de creație culturală a maselor imense de oameni ai muncii. Aceasta are ca efect depășirea cantitativă năvalnică a teatrului profesional, în primul rînd sub forma amatorismului, care, canalizată, stimulată și orientată în cadrul mișcării culturale de masă, a devenit un fenomen cultural de prima mărime, și semnificativ în cel mai înalt grad.

Evident, trebuie revizuit însuși conținutul noțiunii de amatorism, adică conținutul ei vechi, care implica subiectivitate individualistă și manifestare mai mult sau mai puțin spontană, neconturlată. Ca tot ceea ce poartă pecetea dăinuirii și întîrzierea în vacanță a teatrelor de proză, se înșeală amarnic, și trebuie să mai adaug, robul unor obiceiuri de demult. Oricît de vastă și în neîncetată dezvoltare ar fi activitatea teatrelor profesionale de stat (și am ajuns în această direcție la un nivel demn cu cantitativ, care nici nu putea fi visat acum vreo douăzeci de ani), se dovedește și se va dovedi mereu prea strîmtă și prea unilaterală pentru setea de cultură a publicului nostru nou și chiar pentru setea de creație culturală a maselor imense de oameni ai muncii. Aceasta are ca efect depășirea cantitativă năvalnică a teatrului profesional, în primul rînd sub forma amatorismului, care, canalizată, stimulată și orientată în cadrul mișcării culturale de masă, a devenit un fenomen cultural de prima mărime, și semnificativ în cel mai înalt grad.

Evident, trebuie revizuit însuși conținutul noțiunii de amatorism, adică conținutul ei vechi, care implica subiectivitate individualistă și manifestare mai mult sau mai puțin spontană, neconturlată. Ca tot ceea ce poartă pecetea dăinuirii și întîrzierea în vacanță a teatrelor de proză, se înșeală amarnic, și trebuie să mai adaug, robul unor obiceiuri de demult. Oricît de vastă și în neîncetată dezvoltare ar fi activitatea teatrelor profesionale de stat (și am ajuns în această direcție la un nivel demn cu cantitativ, care nici nu putea fi visat acum vreo douăzeci de ani), se dovedește și se va dovedi mereu prea strîmtă și prea unilaterală pentru setea de cultură a publicului nostru nou și chiar pentru setea de creație culturală a maselor imense de oameni ai muncii. Aceasta are ca efect depășirea cantitativă năvalnică a teatrului profesional, în primul rînd sub forma amatorismului, care, canalizată, stimulată și orientată în cadrul mișcării culturale de masă, a devenit un fenomen cultural de prima mărime, și semnificativ în cel mai înalt grad.

Evident, trebuie revizuit însuși conținutul noțiunii de amatorism, adică conținutul ei vechi, care implica subiectivitate individualistă și manifestare mai mult sau mai puțin spontană, neconturlată. Ca tot ceea ce poartă pecetea dăinuirii și întîrzierea în vacanță a teatrelor de proză, se înșeală amarnic, și trebuie să mai adaug, robul unor obiceiuri de demult. Oricît de vastă și în neîncetată dezvoltare ar fi activitatea teatrelor profesionale de stat (și am ajuns în această direcție la un nivel demn cu cantitativ, care nici nu putea fi visat acum vreo douăzeci de ani), se dovedește și se va dovedi mereu prea strîmtă și prea unilaterală pentru setea de cultură a publicului nostru nou și chiar pentru setea de creație culturală a maselor imense de oameni ai muncii. Aceasta are ca efect depășirea cantitativă năvalnică a teatrului profesional, în primul rînd sub forma amatorismului, care, canalizată, stimulată și orientată în cadrul mișcării culturale de masă, a devenit un fenomen cultural de prima mărime, și semnificativ în cel mai înalt grad.

Evident, trebuie revizuit însuși conținutul noțiunii de amatorism, adică conținutul ei vechi, care implica subiectivitate individualistă și manifestare mai mult sau mai puțin spontană, neconturlată. Ca tot ceea ce poartă pecetea dăinuirii și întîrzierea în vacanță a teatrelor de proză, se înșeală amarnic, și trebuie să mai adaug, robul unor obiceiuri de demult. Oricît de vastă și în neîncetată dezvoltare ar fi activitatea teatrelor profesionale de stat (și am ajuns în această direcție la un nivel demn cu cantitativ, care nici nu putea fi visat acum vreo douăzeci de ani), se dovedește și se va dovedi mereu prea strîmtă și prea unilaterală pentru setea de cultură a publicului nostru nou și chiar pentru setea de creație culturală a maselor imense de oameni ai muncii. Aceasta are ca efect depășirea cantitativă năvalnică a teatrului profesional, în primul rînd sub forma amatorismului, care, canalizată, stimulată și orientată în cadrul mișcării culturale de masă, a devenit un fenomen cultural de prima mărime, și semnificativ în cel mai înalt grad.

Evident, trebuie revizuit însuși conținutul noțiunii de amatorism, adică conținutul ei vechi, care implica subiectivitate individualistă și manifestare mai mult sau mai puțin spontană, neconturlată. Ca tot ceea ce poartă pecetea dăinuirii și întîrzierea în vacanță a teatrelor de proză, se înșeală amarnic, și trebuie să mai adaug, robul unor obiceiuri de demult. Oricît de vastă și în neîncetată dezvoltare ar fi activitatea teatrelor profesionale de stat (și am ajuns în această direcție la un nivel demn cu cantitativ, care nici nu putea fi visat acum vreo douăzeci de ani), se dovedește și se va dovedi mereu prea strîmtă și prea unilaterală pentru setea de cultură a publicului nostru nou și chiar pentru setea de creație culturală a maselor imense de oameni ai muncii. Aceasta are ca efect depășirea cantitativă năvalnică a teatrului profesional, în primul rînd sub forma amatorismului, care, canalizată, stimulată și orientată în cadrul mișcării culturale de masă, a devenit un fenomen cultural de prima mărime, și semnificativ în cel mai înalt grad.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 251 • Sîmbătă 28 iulie 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

TINERETUL ÎN FESTIVAL!

Aspect de la o repetiție a Ansamblului artistic al U.T.M. — participant la Festivalul de la Helsinki

— CITIȚI REPORTAJUL NOSTRU DIN PAGINA 3-A —

CRONICA STRĂZII

EPOPEIA PORUMBEILOR CĂLĂTORI

VARȘOVIA-BUCUREȘTI: 1.300 km.

— Alo, Columbofila?
— Da.
— Tovarășul președinte Niculescu?
— El.
— Vă rog, au început să sosească porumbeii lansați la Varșovia?
— Aoleu, ești al o sutelea care îmi pui o asemenea întrebare. Azi e marți și lansarea s-a făcut alaltăieri, duminică dimineața. E distanță, nu glumă — 1.300 kilometri! Se poate? tocmai dumneata, un crescător?!
— Nu-s crescător. Sînt un cetățean interesat din pură admirație platonică sau sportivă — dacă vreți — de extraordinarele performanțe ale porumbeilor călători. Urmăresc de ani activitatea Uniunii columbofile și, aflînd că un lot de zburătoare bucureștene a fost dus în capitala Poloniei, pentru a fi lansat de acolo... Înțelegeți... Și apoi m-a emoționat faptul că un atare concurs se produce tocmai cînd la Moscova se desfășoară dezbaterile marei reuniuni internaționale a luptătorilor pentru pace...
— Pardon, vă credeam membru al Uniunii noastre și m-am mirat că... Nu, n-au început să sosească... Nici nu e timpul... Gîndiți-vă că, realizînd 600 km. pe zi, porumbelului îi trebuie, socotind popasurile din parcurs ca să se odihnească și ca să ciugulească vreo grăunță, să tragă un cioc de apă, 70-80 de ore ca să ajungă la destinație. Că doar nu-i mașină. Că și o mașină are nevoie să se repauzeze, să se hrănească... Mai telefonați mîine.

Am mai avut ocazia să scriu despre activitatea Uniunii columbofile cu sediul în șoseaua Ștefan cel Mare, devenită de vreo două luni organism de masă în cadrul Asociației generale a vînătorilor și pescarilor sportivi. Nu mai puțin de 81 asociații, cu peste 3.000 de membri, și care dispun de 150.000 porumbei călători, funcționează în toată țara. Mineri din Petroșeni și Lupeni, muncitori din Oradea, Rădăuți, Galați, Suceava, Constanța, Brașov etc. se prenumără printre pasionații unei îndeletniciri care-și găsește satisfacție în creșterea și selecționarea celor mai excelente exemplare, în victoriile obținute la întrecerile organizate din cînd în cînd în orașele țării.

F. BRUNEA-FOX

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Sus: *Vedere spre Suhardul Mic*; Jos: *pe Lacul Roșu*

DIN SUMAR:

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA
• *FRIGUL — PRIETENUL NOSTRU*
• *Metalurgia viitorului*
■
SCRISOARE DESCHISĂ TOVARĂȘULUI PREȘEDINTE AL COMITETULUI DE BLOC
■
O ÎNTÎMPLARE ÎN AFRICA DE SUD
■
MICUL ECRAN
■
MAGAZIN MEDICAL

LACUL ROȘU

Un drum la Lacul Roșu e o veritabilă călătorie în lumea basmelor. Splendoarea naturii este copleșitoare. Impresia de uimire în fața minunatelor priveliști, te cuprinde după primul kilometru făcut, de la Gheorghieni către stațiunea din valea superioară a Bicazului. Munții, pe care șerpuiește, capricios și cu cochetărie șoseaua îngustă, par gătiți cu fișiile albe de drum, lungi, abrupte, înnodate, ondulate sau frînte. Adevărate panglici, care brăzdează verdele intens al brazilor de pe munți. Stîlpii de înaltă tensiune par niște brațe de uriaș care susțin, între arătător și degetul mare, firele lungi prin care circulă tumultuoasa energie, domesticită de om. Prăpăstiile înghit drumul, iar pădurile pier înecate în adîncuri.

...Trăia, o dată, în Gheorghieni, o fată frumoasă, frumoasă tare, pe nume Estera. De ea s-a îndrăgostit haiducul Micloș. Unii spun însă că fata din poveste era frumoasa Anico din Ditrău, iar numele haiducului era Nucu Dumitru. Fata era logodită, iar haiducul a furat-o într-o noapte și a dus-o în grota sa. Fata și-a plîns iubitul pierdut, cu atîta amar, încît muntele Ghilcoș s-a hotărît s-o scape. Și-a scuturat o dată spinarea și o parte din el s-a prăbușit și a acoperit grota, iar haiducul a murit. Dimineața, muntele Suhardul Mic, cînd s-a trezit din somn — el fiind mic, dormea mai mult, ca să crească — l-a întrebat pe fratele său, Suhardul Mare, unde-i este prietenul, haiducul. „A fost omorît pentru o dragoste furată" — veni răspunsul. Suhardul Mic s-a înroșit la față de supărare și mînie. Și de atunci, privește într-una în lac, căutîndu-și necontenit prietenul. Așa spune legenda că ar fi luat ființă Lacul Roșu.

Adevărul e că, în anul 1837, fiind o vară excesiv de ploioasă, rocile calcaroase ale muntelui Ghilcoș s-au îmbibat cu cantități imense de apă. O „felie" uriașă, de doi kilometri lățime, s-a rupt din munte și a alunecat în prăpastia prin fundul căreia șerpuia firul pîrîului Bicaz, barîndu-l. „Felia" nu s-a prăbușit, ci a alunecat printr-o mișcare de translație, în așa fel încît multe mii de brazi au rămas în picioare pe fundul prăpastiei. Apa Bicazului, barată, s-a acumulat și a format Lacul Roșu, în care, în zilele însorite, se reflectă rocile bogate în oxid feric ale muntelui vecin — Suhardul Mic. Sute de cioturi de brazi se văd și astăzi, după mai bine de un veac, răsărind din apă. Lacul, în formă de cizmă, are o suprafață de 130.000 metri pătrați, un volum de 680.000 metri cubi de apă și o adîncime de 12 metri și jumătate — cînd s-a format avea aproape 30 de metri adîncime. Mîlul depozitîndu-se pe fund, a micșorat adîncimea lacului. Unic în lume prin factura sa, Lacul Roșu

Gabriela BUCUR

• *(Continuare în pag. 3-a)*

• PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI •

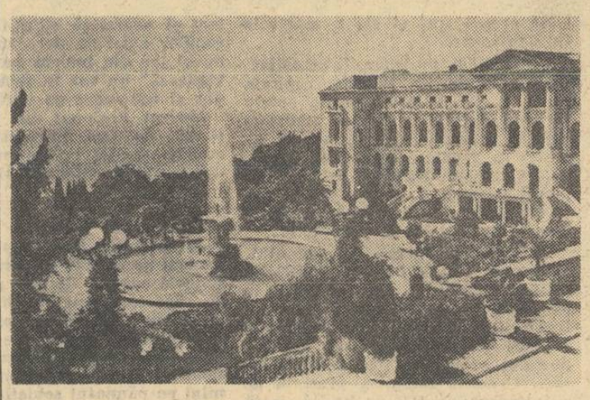

Din Crimeia în Caucaz

Ghidul care ne conducea prin orașul Soci ne spunea că 2000 de hectare din suprafața orașului o constituie grădinile. Nouă însă, turiștilor sosiți aci într-o croazieră cu motonava „Transilvania", orașul ne-a apărut ca un uriaș parc, fiecare stradă o aleie dintr-o luxuriantă grădină, iar casele împrejmuite de garduri vii, cu vegetație veșnic verde!

Întregul litoral sovietic al Mării Negre oferă turistului pe aceste meleaguri, între mare și înălțimi, o imensă grădină, în care vegetația subtropicală constituie un feeric decor frumoaselor stațiuni balneo-climaterice.

Șoseaua se încolăcește ca un șarpe în jurul muntelui. Și privind marea, de pe șosea, albastrul limpede al acesteia se contopește cu azurul cerului dîndu-ți impresia că linia orizontului a dispărut în îmbrățișarea dintre cer și mare. Din loc în loc, pe drumul de la Yalta la Alupka, se văd castele vechi de sute de

L. SCHLESINGER

• *(Continuare în pag. 2-a)*

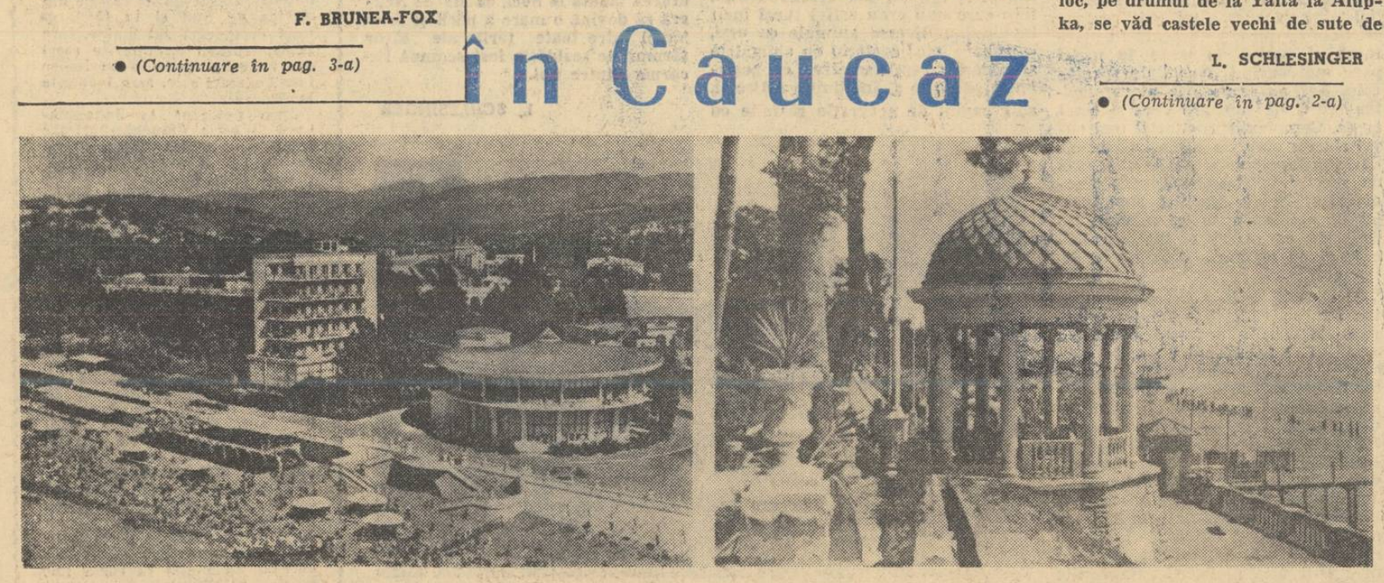

Imagini din Soci. Sus: Vederea sanatoriului Ordjonikidze. Stînga, jos: vedere panoramică a sanatoriului „Lazurnîiberег"; dreapta jos: chioșc în parcul „Frunze"

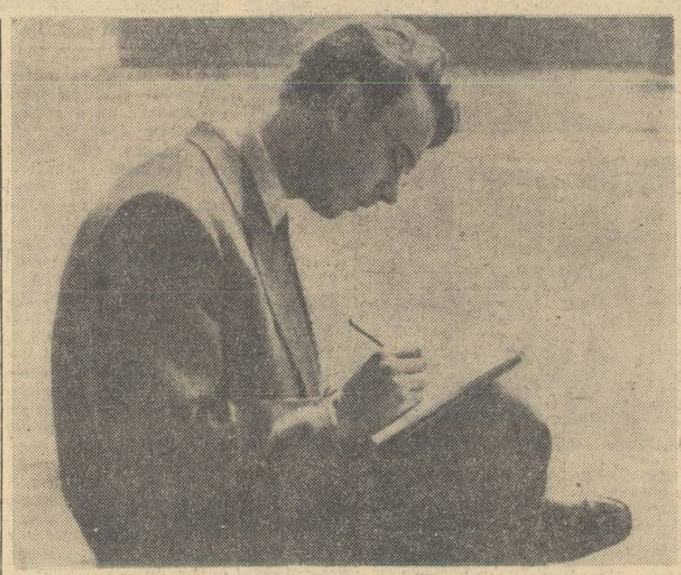

Imagine inedită a lui Alexei Batalov

O plimbare prin Karlovy-Vary cu trei cunoscuți actori de film Batalov, Lavrova, Smoktunovski

I-am întîlnit la Karlovy-Vary. Culoarea de pastel a liliacului, pe care primăvara o dăruise orașului-gazdă al Festivalului internațional al filmului, pusese parcă stăpînire pe toate aleile. O plimbare în tovărășia celor trei interpreți principali ai filmului lui Mihail Romm, „Nouă zile dintr-un an" într-un asemenea cadru, îndemna mai degrabă la confesiuni lirice decît la mai mult sau mai puțin ritualele întrebări ale unui interviu.

Și totuși...

Alexei Batalov, Tatiana Lavrova și I. Smoktunovski se arată dispuși să ne împărtășească, cu multă amabilitate, din gîndurile și planurile lor de creație.

Pe Alexei Batalov, pe care publicul românesc îl cunoaște din creațiile realizate în filmele „Mama", „Neamul Jurbinilor", „Afacerea Rumeanțev", „Zboară cocorii", „Omul meu drag", „Doamna cu cățelul", îl vom revedea în rolul savantului atomist Gusev, din „Nouă zile dintr-un an".

Cristian POPIȘTEANU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

ÎN PAGINA 5-A:

Mica bibliotecă „Magazin"

VANDA

O povestire de Vasco Pratolini

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

INSTITUTUL de cercetări al flotei aeriene a U.R.S.S. a conceput o instalație „Metel" 59, cu ajutorul căreia se pot împrăștia norii. În acest scop un avion aruncă un jet de acid carbonic sub presiune.

Asemenea instalații încep să fie adoptate de pe acum în aviația comercială.

●

LA STAVROPOL, în U.R.S.S., s-a descoperit recent scheletul întreg al unui elefant meridional care măsoară 5,5 m. lungime. Pînă acum, schelete întregi de elefanți meridionali existau numai în muzeele din Paris, Leningrad și Tbilissi.

●

ZIARUL englez „Times" din Londra scrie că aproximativ 25 la sută din exportul Australiei este destinat Marii Britanii. Potrivit acestui ziar, fiecare al patrulea locuitor australian lucrează la producerea de produse alimentare pentru consumul englezilor.

●

„UN ELEFANT viu este o adevărată comoară" spune un proverb indian. În India ca și de altfel în întreaga Asie de Sud-Est, elefanții domesticiți sînt folosiți pe larg la cele mai diferite lucrări, la transportul încărcăturilor, pe șantiere și chiar la muncile agricole. Pe ogoarele statului Uttar Pradesh, la poalele munților Himalaia, pot fi văzuți elefanți înhămați la plug. Cu ajutorul acestor animale extrem de puternice se ară pămînturile cu sol deosebit de tare.

●

APROAPE 74 mii de aborigeni băștinași ai Australiei au fost alungați în rezervații speciale de pe peninsula Arnhemsland. Ei își păstrează aici și în zilele noastre, un mod de viață extrem de primitiv. În regiunile uscate ale rezervațiilor apa se găsește din greu. Folosind prioceperea moștenită din moși-strămoși aborigenii obțin apa de băut din trunchiul unor arbori.

●

SÎNT 7 ANI de cînd o grupă de lingviști polonezi, sub conducerea prof. Julian Krzyzanowski, lucrează la pregătirea unei culegeri monumentale: „Cartea nouă a proverbelor poloneze". Cele 3 volume ale culegerii — cu peste 3000 de pagini — vor conține aproximativ 300.000 de proverbe. Această culegere va fi una din cele mai mari lucrări de acest gen din lume apărută în ultimele secole.

La culegerea proverbelor — o prețioasă enciclopedie istorică a obiceiurilor populare — oamenii de știință polonezi au folosit bogate izvoare literare și orale.

●

MOSCOVA numără în prezent șapte milioane de locuitori. Dintre aceștia, mai bine de 100.000 poartă numele de Ivanov, familii cu numele de Smirnov sînt în număr de 80.000. Un amănunt interesant: 800 de moscoviți poartă numele de Ivan Ivanovici Ivanov.

●

UN GRUP de oameni de știință din R. P. Polonă de la Institutul pentru protecția plantelor în colaborare cu savanți din Darmstadt (R. D. Germană) au descoperit că gîndacul de Colorado are un dușman de temut. Este vorba de un purece care trăiește în Canada. O sarcină din cele mai dificile constă în aclimatizarea acestor purici. Dacă se va reuși acest lucru — purecele va deveni pentru prima oară o insectă folositoare.

●

DEHNAN Withman din Middletown (Ohio), a cerut șefului său o permisie în felul următor: „Astăzi e cea de a 20-a aniversare a căsătoriei mele. Acum 20 de ani am avut o zi întreagă permisie. Azi, îmi ajunge numai jumătate de zi!

●

PE PĂMÎNTURILE desțelenite din Kazahstan, s-a creat o specie de grîu, de o productivitate fără seamăn. Un spic din acest soi numără peste 150 de boabe, adică de trei ori mai mult decît cele mai bune soiuri din lume. Noua specie a căpătat numele de „Eternum" pentru că continuă să înflorească și cînd se formează spicul. Grîul „Eternum" dă o recoltă de 5 tone la ha.

„Polițistul autodesemnat"

Un ziarist de la „New York Times" anunță cu surle și trîmbițe că „S.U.A. adoptă o politică mai fermă față de America Latină". Tad Szulc, specialist al acestui ziar în problemele Americii de sud, tună și fulgeră împotriva loviturii de stat care a avut loc în Peru. Din relatările sale ar reieși că Washingtonul nu ar avea nici un fel de amestec și că cercurile conducătoare americane ar fi profund indignate în fața acestei încălcări a principiilor democratice. De aceea, susține Szulc, „Statele Unite și-au asumat... rolul de polițist intransigent față de democrația latino-americană, trecînd la cea mai importantă cotitură a politicii sale externe pentru această emisferă de la intrarea în vigoare a programului „Alianța pentru progres", cu 16 luni în urmă". În continuare, ziaristul american afirmă: „Condamnarea răsunătoare și fără precedent de către președintele Kennedy a loviturii de stat militare din Peru și acțiunea fulgerătoare a Administrației, care a impus sancțiuni diplomatice, economice și militare juntei peruviene simbolizează noul spirit de fermitate cu care S.U.A. doresc ca partenerii lor latino-americani să respecte principiile fundamentale ale programului „Alianța pentru progres" sau să suporte consecințele în cazul ignorării lor".

Iată deci că nu despre democrație este vorba. Washingtonul dorește să se respecte cu strășnicie programul de jefuire al popoarelor latino-americane, programul de înfeudare politică și economică a statelor din această emisferă, program cunoscut sub pomposul titlu „Alianța pentru progres".

După cum se știe, programul intensificării penetrației americane, al intensificării exploatării bogățiilor statelor din această parte a lumii, a determinat opoziția tot mai puternică a popoarelor latino-americane. Vrînd-nevrînd ziaristul american se vede nevoit în fața faptelor să recunoască tendințele care își fac loc tot mai puternic în rîndul unor cercuri tot mai largi ale opiniei publice. „Situația — recunoaște el — se reduce astfel la problema dacă nu cumva America latină însăși nu este interesată în mod activ în apărarea propriei sale democrații (sic!) și în încurajarea Statelor Unite (polițistul autodesemnat pentru apărarea democrației) sau dacă nu cumva ar prefera să lase lucrurile să meargă de la sine, ascunzîndu-se în spatele vechii doctrine a neintervenției".

Iată cum vede publicația „Newsday" din Long Island eșecul S.U.A. din Peru

Într-adevăr, opinia publică sud-americană luptă din ce în ce mai hotărîtă pentru aplicarea acestei vechi „doctrine" a neintervenției, a acestei doctrine care nu o singură dată a fost călcată în picioare cu violență de monopoliștii nord-americani. Opinia publică din aceste țări este sătulă de acțiunile întreprinse de-a lungul deceniilor de către „polițistul autodesemnat pentru apărarea democrației". Popoarele din aceste țări nu au nevoie de „polițiști autodesemnați". Ele pot și vor să-și facă singure ordine în propria lor casă. Exemplul Cubei este edificator pentru orice om cinstit din America latină. Abia după alungarea regimului dictatorial al lui Batista, adică a slugilor „polițiștilor autodesemnați", democrația a înflorit, poporul a devenit stăpîn în propria lui casă, economia a început să se dezvolte cu repeziciune iar nivelul de trai al poporului a început să crească pe măsura posibilităților de care dispune această țară liberă și independentă.

Se pare că Tad Szulc își dă cît de cît seama de realitățile existente întrucît el își pune întrebarea dacă „polițistul poate realiza destul". Dacă ar analiza cu mai mult discernămînt evoluția situației internaționale, fără îndoială că ziaristul american ar putea ajunge la concluzia că „polițistul" va mai putea produce o serie de suferințe popoarelor din America latină; el va mai putea să exploateze și să oprime. Aceasta nu se va întîmpla însă la nesfîrșit. Popoarele Americii Latine vor ști să se descotorească prin luptă de polițiștii autodesemnați".

Eugen PHOEBUS

Fotografia care a declanșat scandalul

Doi tineri vietnamezi, copii aproape, cu picioarele goale și mîinile legate la spate, prinși unul de altul cu o funie strînsă de gît. Un soldat al dictatorului Ngo Dinh Diem controlează nodul legăturii unui prizonier. Un altul împinge brutal pe prizonier. Privește la ei, cu alură de comandant, un militar în uniformă americană.

Această scenă, înfățișată într-o fotografie recent publicată de revista americană „Time", însoțită de un reportaj, a stîrnit un mare scandal în S.U.A. Ea dezvăluia public, într-un mod cît se poate de semnificativ, natura intervenției americane în Vietnamul de sud: o intervenție militară pentru a susține un regim profund nepopular, dictatura ce se clatină a lui Ngo Dinh Diem.

Un membru al Camerei reprezentanților din S.U.A., Robert Kastenmeier, s-a adresat cu o scrisoare președintelui Kennedy cerînd să se pună capăt „complicității Statelor Unite la aceste practici inumane". El s-a referit la un document compromițător pentru S.U.A.: la fotografia și reportajul publicate de „Time".

Charles More pleacă la Saigon

În Vietnamul de sud împotrivirea populației față de dictatura lui Ngo Dinh Diem a luat mari proporții. În ciuda prezenței a mii și mii de militari americani înzestrați cu armament modern, detașamentele de partizani acționează în toată țara, pînă și în capitală, la Saigon. Fără sprijinul S.U.A. — o recunosc și ziarele burgheze — regimul diemist n-ar rezista nici cîteva zile.

Pentru a reprima ampla mișcare de partizani, militarii americani intervin tot mai activ în ajutorul trupelor diemiste. În căutare de senzațional, despre un astfel de ajutor și-a propus să relateze și revista „Time". L-a trimis în calitate de corespondent special în Vietnamul de sud pe Charles More. Acesta a aterizat la Saigon și, apoi, a însoțit un detașament americano-sud-vietnamez care a plecat să lupte contra partizanilor. Iar despre cele văzute a relatat în revistă, dezvăluind, fără să vrea, fapte despre care Departamentul de stat ar fi preferat să nu se scrie.

Deasupra orezăriei zboară helicoptere

More a descris ceea ce el a denumit o „acțiune tipică a micului război urît care se poartă în junglă". El s-a deplasat într-o regiune de terenuri de orez și de junglă de palmieri în vecinătatea tîrgului Tan Phu, la numai 10 mile depărtare de Saigon. „Partizanii, se vede silit să recunoască More, nu numai că controlează regiunile rurale dar pot intra și în capitală, la Saigon".

More descrie cum helicopterele americane „care începînd din luna decembrie a anului trecut au transportat 45.000 de soldați în 6.300 de expediții", au dus pe soldații vietnamezi și pe observatorii americani în zona de luptă.

Trupele conduse de consilierii americani s-au răsfirat într-un semicerc vast și au înaintat în spre canalele care mărgineau jungla cu palmieri. Bombardiere de atac de tipul AD-6 s-au rotit pe deasupra terenului de orez și au încercat să scoată pe partizani cu rachete și cu bombe de napalm...

Dezvăluirile lui More nu fac decît să confirme odată mai mult intervenția brutală a S.U.A. în Vietnamul de sud. More dezvăluie apoi cum soldații vietnamezi și consilierii americani au găsit ascunși într-un canal doi tineri, unul în vîrstă de 19 ani și altul de 15 ani, cărora „nu erau dispuși să le ia doar un interogatoriu cu mănușă". Corespondentul lui „Time", conștiincios, a prins chiar imaginea pe peliculă, fără să știe că dezvăluirile sale vor stîrni scandal.

More continuă: „Prizonierul mai în vîrstă (adică tînărul de 19 ani — n. r.) a fost țintuit la pămînt și — după cum se spune — învățat să înoate. I s-a deschis gura cu forța și dintr-un bidon vechi ruginit i s-a turnat încetul cu încetul în gură cinci galoane de apă. Tînărul s-a zbătut și a țipat dar a refuzat să vorbească chiar atunci cînd a fost lovit cu patul puștii".

Nu se știe ce consecințe va avea protestul formulat de Robert Kastenmeyer. După toate probabilitățile editorii marilor reviste americane vor fi obligați să fie mai circumspecți în astfel de relatări. Căci alte concluzii se pare că autoritățile americane nu trag. Dimpotrivă. Militarii și diplomații americani discută noi măsuri pe care să le ia pentru a acționa în sprijinul marionetei lor, Diem. Se caută să se inițieze noi acțiuni represive de felul operațiunilor de distrugere a semănăturilor de orez, a bananilor, a arborilor de cauciuc, a lămîilor și portocalilor, a întregii vegetații care găzduiește pe partizani.

Dar nici un fel de sprijin american nu va reuși pînă la urmă să mențină un regim urît de popor, nu-l va salva pe dictatorul Diem. Iar scandalul dezvăluit de relatările din „Time" este semnificativ și pentru faptul că intervenția brutală a S.U.A. în Vietnamul de sud începe să fie considerată pînă și în Statele Unite ca compromițătoare...

U. VĂLUREANU

ÎN LOC DE PENEL — O PUȘCĂ!

Sub acest titlu revista engleză „The Illustrated London News" publică fotografia de mai jos a unei tinere „pictorițe". Inexplicația la cliseu, revista apreciază că: „Pe tărîmul minunat al picturii abstracte moderne a apărut un nou gen: arta cu arma de foc, așa cum este practicată de către domnișoara Niki de Sainte Phalle. Deși s-ar fi putut spune că domnișoara de Sainte Phalle ține departe, în domeniul său creator ea este, ca să spunem așa, în linia de foc a picturii contemporane. Unii critici au fost destul de miopi cerînd o cercetare mai amănunțită a operelor sale dar acest lucru nu este necesar spre a vedea clar că obiectivul ei nu-l constituie numai formele de reprezentare: într-adevăr, acestea sînt obiecte funcționale care au fost transformate prin interpretarea artistei. Opus ideii de creare este distrugerea și nu se poate spune în nici un caz că artista și-a depășit subiectul său. În numeroase cazuri subiectul său a fost salvat de la distrugere prin intervenția ei. Pentru observatorul atent funcționalitatea țintelor artistei este limpede; numai cunoașterea artei nu constituie un ghid în astfel de probleme, precizia atacului asupra subiectului operelor sale vorbește de la sine. Deși metoda sa de lucru ar putea fi socotită că nu este convențională, ea are totuși un efect precis, întrucît modifică vechiturile obișnuite dîndule în orice caz o schimbare oarecare. Recenta sa expoziție de la Copenhaga a constituit un succes remarcabil".

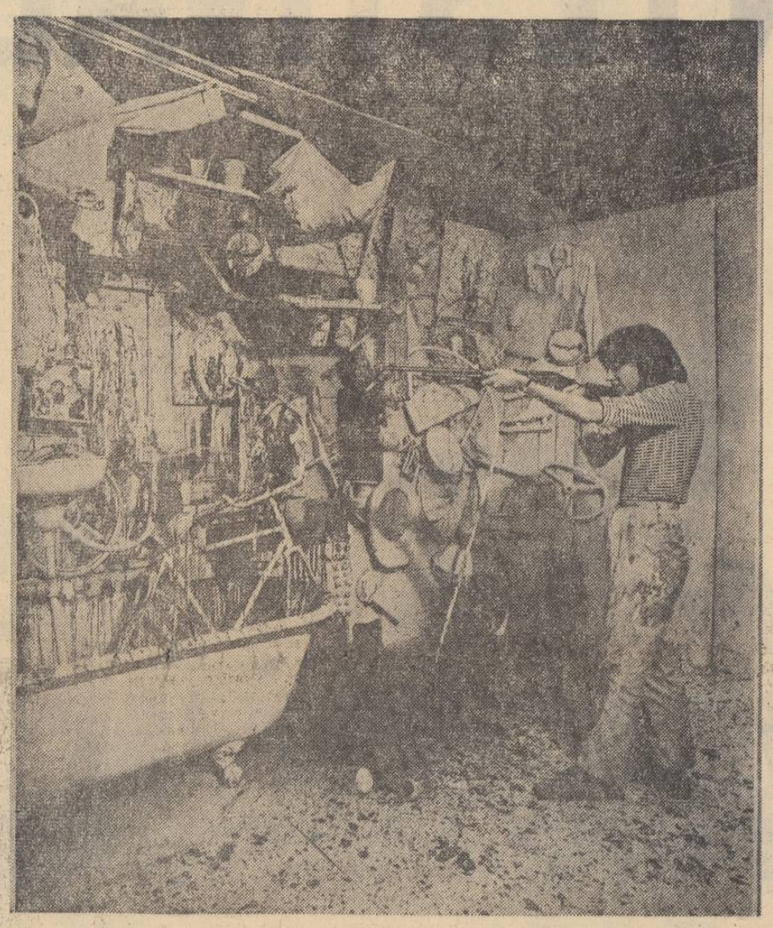

Se poate spune că și explicația revistei constituie un succes.

Este un remarcabil omagiu adus decadenței artei burgheze și escrocilor care nu mai știu ce să inventeze pentru a-și biciui simțurile atrofiate ale marii burghezii.

Unde nu funcționează ventilația

Un redactor de la ziarul american „Wal Street Journal" a aflat, prin nu se știe ce căi, că la unul din noile hoteluri construite la Rangoon, în Birmania, nu funcționează satisfăcător instalația pentru condiționarea aerului. Pe un alt confrate al său o asemenea veste l-ar fi lăsat probabil nepăsător sau l-ar fi făcut să ridice din umeri: „Ei, și, nu s-a mai întîmplat să se strice o instalație?"

Cu totul altfel a reacționat însă redactorul lui „Wal Street Journal". A început să-și frece bucuros mîinile, a mai sorbit, probabil, un pahar de whisky și, nerăbdător, s-a așezat la mașina de scris. Pe fila albă pe care o introdusese în mașină au început să apară rînduri, rînduri deasupra cărora domnea impozantul titlu: „Greșala grosolană a blocului roșu". Aceste rînduri conțineau un atac fulminant îndreptat împotriva ajutorului dat de țările socialiste statelor slab dezvoltate din Asia și Africa, și ca exemplu de „răsunător insucces", dădea... defectarea instalației de aer condiționat din luxosul hotel din Rangoon.

Numai că onorabilul Caracudi de la „Wall Street Journal" s-a dovedit pînă la urmă a fi și prost informat și rău intenționat. Mai mult, el a compromis în ultima instanță nu numai gazeta sa — în legătură cu al cărui fals obiectivism nu-și mai face nimeni nici o iluzie — dar și o firmă americană. Căci s-a dovedit că instalația de condiționare a aerului a hotelului din Rangoon a fost livrată de binecunoscuta societate „Westinghouse", al cărei sediu nu se află în nici un alt loc decît în S.U.A.!

Din cele de mai sus s-ar putea trage concluzia că instalația de condiționare a aerului funcționează nesatisfăcător nu numai în hotelul din Rangoon, dar chiar și în redacția lui „Wall Street Journal". Se simte aici o mare nevoie de primenire.

O întîmplare din Africa de Sud

„Trebuie să fiți nebun și eu țin să vă avertizez: ori plecați, ori vă internăm într-un lagăr de concentrare. Ne miră foarte mult că ați făcut lucruri de acest fel. Credeam că italienii sînt toți fasciști și gîndesc ca și noi în problema raselor și a inferiorității oamenilor de culoare...".

Acest discurs a fost ținut acum vreo cîteva săptămîni la Johannesburg, în Republica Sud-Africană, de către un ofițer al poliției politice unui italian, contabilul Fulvio Bianchini, de 42 de ani, originar din Florența, de unde el a plecat acum vreo patru ani în Africa de Sud ca director al unui mare restaurant.

Discursul de mai sus nu are nevoie de comentarii. Guvernul sud-african — se știe prea bine — este rasist. În Republica Sud-Africană, omul alb, „ființa superioară", tratează pe oamenii a căror piele nu are culoarea lapelui, ca pe niște sclavi. Acest lucru, guvernul sud-african îl face în numele... „civilizației"; arestează, torturează și ucide pe oricine nu este de acord cu principiile care în esență sînt dragi tuturor urmașilor lui Hitler.

La Johannesburg, Fulvio Bianchini a făcut „teribila" greșeală de a se comporta ca o persoană civilizată. A legat prietenie cu diferite persoane dintre care și unele de „culoare", apoi a cunoscut o frumoasă fată metisă și s-a logodit cu ea. Toate acestea nu puteau fi tolerate: rasa e rasă și acel italian care și-a permis să fraternizeze cu negrii trebuie considerat un dușman, un indezirabil. Astfel, într-o seară Fulvio Bianchini s-a pomenit la domiciliul său cu un ofițer și cu cîțiva agenți ai poliției politice, care, după ce au făcut o mare dezordine în apartament și după ce au acoperit cu insulte pe stăpînul acestuia, i-au adus la cunoștință ordinul de deportare într-un lagăr de concentrare, ordin executoriu în decurs de 24 ore, dacă între timp Bianchini nu va părăsi Africa de Sud.

După cum era și firesc, Bianchini a rugat să i se explice motivele acestei măsuri. Atunci ofițerul de poliție i s-a postat în față și, după ce l-a calificat drept „alb degenerat", i-a spus următoarele: „Sînteți un trădător al fascismului". Apoi a adăugat fraza pe care am citat-o la început.

În dimineața următoare Fulvio Bianchini s-a dus în grabă la Ministerul de Interne spre a cere să i se amîne data fixată în decretul de expulzare: „Dați-mi măcar o lună sau două pentru a-mi aranja treburile" — a spus el. Un funcționar l-a invitat atunci să înainteze o cerere scrisă, lucru pe care Bianchini l-a făcut deîndată. Dar chiar în aceeași seară cererea a fost respinsă și poliția politică a făcut din nou o „vizită" la locuința italianului. Era același ofițer. El i-a spus lui Bianchini: „Plecați, întors în Italia puneți în ramă ordinul de deportare și spuneți că poliția fascistă din Africa de Sud vi l-a dat. Ne face plăcere ca acest lucru să se știe în lume..."

Astfel, în plină noapte, după patru ani de muncă, Fulvio Bianchini a fost constrîns să plece, ca un criminal, sub escorta poliției. A plecat provizoriu în Swaziland (protectorat englez care s-a declarat împotriva segregației rasiale din Africa de Sud și în favoarea unei colaborări tot mai strînse între oamenii de diferite rase) de unde a scris o scrisoare lungă mamei sale, care locuiește la Florența.

„Am petrecut la Johannesburg — scrie Bianchini printre altele — cele mai frumoase momente cu „nealbii". Am constatat că populația de culoare este umană, înțelegătoare, tolerantă. M-am supărat chiar de cîteva ori, pentru privilegiile care-mi erau rezervate, în mod automat, datorită pielii mele albe. Știi, dragă mamă, că eu... am refuzat întotdeauna să accept principiile politice și prejudecățile sociale și rasiale ca acelea ale actualului guvern sudafrican. Pentru acest motiv m-au constrîns să plec, să părăsesc afecțiuni și prietenii. În 1944, ca partizan, am fost adesea, chiar și cu prilejul eliberării orașului Florența, alături de trupe sudafricane. Acum, Africa de Sud m-a înlăturat, expulzîndu-mă de pe teritoriul său și aceasta pentru că am pus pur și simplu în practică, în viața de toate zilele, acele principii pentru care milioane de oameni au murit în lupta împotriva fascismului".

Din Crimeia în Caucaz

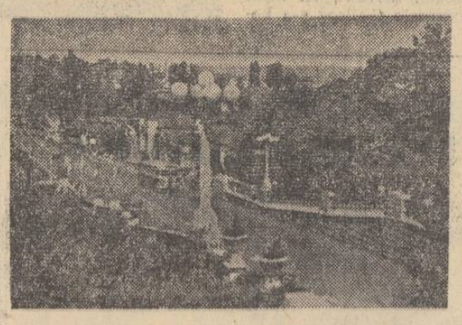

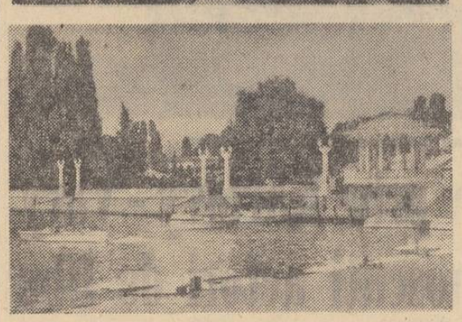

Imagini din Soci. De sus în jos: Prospectul „Kurortnîi"; Cheiul de lîngă parcul „Frunze"; Debarcaderul; Intrarea în parcul „Riviera"

(Urmare din pag. 1)

ani, pe marginea mării. „Castelul rîndunelelor", suspendat pe o stîncă deasupra apei, pare că s-a născut din valurile înspumate ale mării. Într-un alt castel, una din nenumăratele foste reședințe de vară ale țarilor, funcționează o grădiniță de copii. Fostul castel Voronțov (construit în secolul 16) și-a divizat mulțimea încăperilor pentru a găzdui un muzeu și un sanatoriu. Castelul, construit în stil arhitectonic englez, întinzîndu-se pe o suprafață de peste 1000 de hectare, păstrează nenumărate obiecte de artă create cu inegalabilă măiestrie de iobagii familiei princiare Voronțov. Numai prin intermediul acestor opere puteau pătrunde iobagii în sălile castelului. Puterea sovietică i-a deschis însă larg porțile și urmașii foștilor iobagi au pătruns cu demnitate în sălile noului sanatoriu, cu respect și venerație în sălile noului muzeu de artă. Acest castel, ca și alte locuri din Yalta și împrejurimi, amintește de istorica conferință tripartită din 1945 de la Yalta. Aci a fost găzduită delegația engleză.

Într-un colț retras al imensei grădini ce înconjoară castelul, o copie fidelă a fîntînii din Bacciserai, amintește călătorului că se află în apropierea vechii capitale a hanilor Crimeii, unde lacrimile de cristal ale fîntînii au inspirat versurile nemuritoare ale lui Pușkin și muzica tumultuoasă a baletului lui Asafiev.

Pe drumul spre Livadia, șoseaua este umbrită pe kilometri întregi de bolta vițel de vie, încît ai impresia că Institutul de cercetări viticole și vinificație din Yalta și-a întins secțiile pînă aci.

După Yalta, escala următoare a fost la Soci. Din Crimeia în Caucaz. Iar punțea de legătură: aceeași mulțime de palate sanatoriale. Din turnul aflat pe vîrful Ahun ți se desfășoară în fața ochilor minunata hartă vie a orașului Soci, în care culoarea dominantă a verdelui vegetației este punctată din loc în loc de albul imaculat al clădirilor.

Soci — orașul grădină, stațiunea balneo-climaterică vegheată de înălțimile Caucazului și scăldată de apele Mării Negre, are 200000 de locuitori dar este o gazdă ospitalieră pentru un milion de oameni pe sezon. La sanatoriul „Belorusia", de pildă, construit în anul 1959, se odihnesc în fiecare serie 300 de oameni ai muncii. Clădirea sanatoriului este un adevărat palat. Fiecare coridor și hol, oaze ale răcoarei și liniștei, este zugrăvit în altă culoare. Sala de mese îmbrăcată în marmură și înaltă de peste 10 metri pare mai curînd o sală de spectacole. Aci, se servesc la alegere patru feluri de mîncare vara și cinci, iarna. Complexul sanatorial mai cuprinde un club cu o bibliotecă, săli de jocuri sportive și gimnastică, sală de spectacole (folosită iarna), cinematograf în aer liber și bine înțeles un modern aparataj medical folosit de cadre cu o înaltă calificare și cu o mare dragoste pentru om.

Și această grijă nemărginită pentru om se vădește peste tot, începînd cu curățenia farmaceutică a orașului și terminînd cu noile construcții pe principiul micro-raioanelor ce lărgesc aria orașului. Pentru un naturalist Soci este un loc ideal de cercetări: aci se găsesc aproape 700 de specii de arbori și arbuști de esență subtropicală, din Caucaz, Australia, India, America de Sud, Japonia și Asia Centrală. Numai palmierul este prezent prin 13 specii! Iar pentru turist, Soci este o continuă încîntare, un loc pe care nu-l poți uita niciodată. Magnoliile sădite în frumosul parc „Riviera" de către personalități politice ce au vizitat orașul sînt și ele o mărturie în acest sens.

De la Soci, motonava „Transilvania" ne-a dus la Batumi, capitala R. S. S. A. Adjară. Despre aceste ținuturi ale Mării Negre amintesc vechile legende grecești, aci au acostat în vechime corăbii feniciene, galere romane, caravele genoveze și pirogi zaporojene. În anii puterii sovietice Batumi a devenit un puternic oraș industrial și un port activ.

Mergînd înspre grădina Botanică, situată la 8 km. de oraș, întîlnești întinse plantații de ceai. Din loc în loc răsăreau pălăriile de pai ale culegătorilor. De aci, iau drumurile întinsei Țări Sovietice sau ale exportului aromatele fire de ceai rusesc. Grădina Botanică prezintă pe o întindere de 100 de ha., divizată pe zone geografice, flora subtropicală.

„Paradisul copiilor" — așa ar putea fi numit Parcul Pionierilor din Batumi. Numeroasele varietăți de arbori și arbuști din Transcaucazia, (din care unii erau astfel tunși încît închipuiau diverse animale ca urși, căprioare etc.) sectorul cu animalele și păsările reprezentative ce populează pădurile și înălțimile Adjarei, sînt pagini de geografie răsfoite cu tact și acuratețe științifică în fața copiilor avizi de noi cunoștințe. Pe micul lac din incinta parcului „navighează" un vas în miniatură condus și comandat de micii marinari.

Muzeul Regional din Batumi, ca și cel din Soci, întregesc imaginea eroicei mișcări revoluționare ce s-a desfășurat pe litoralul Mării Negre.

★

Cînd vasul nostru a ancorat în rada portului Soci, o mulțime de oameni ne aștepta în gara maritimă. Caldele cuvinte de bun sosit rostite de reprezentantul Sovietului local, gladiolele dăruite de pionieri, melodiile fanfarei și darurile oferite reciproc au înscris împreună o emoționantă primire făcută turiștilor romîni pe pămîntul sovietic. La Yalta, la Soci, la Batumi, pretutindeni unde am călătorit, oamenii sovietici ne-au primit cu căldură frățească. Pentru că Marea Neagră scaldă țărmurile țărilor noastre unite printr-o veșnică și indestructibilă prietenie. Și urarea făcută la Soci, ca Marea Neagră să devină o mare a păcii și prieteniei între toate țările ale căror țărmuri le scaldă, a fost scumpă fiecăruia dintre noi.

L. SCHLESINGER

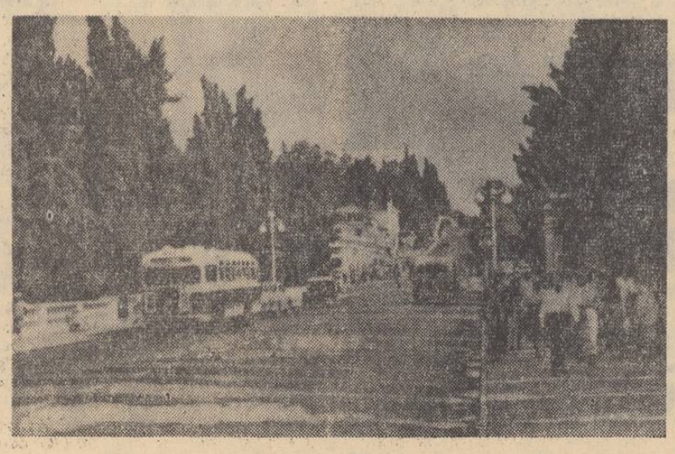

Soci. Vedere de pe Prospectul „Kurortnîi"

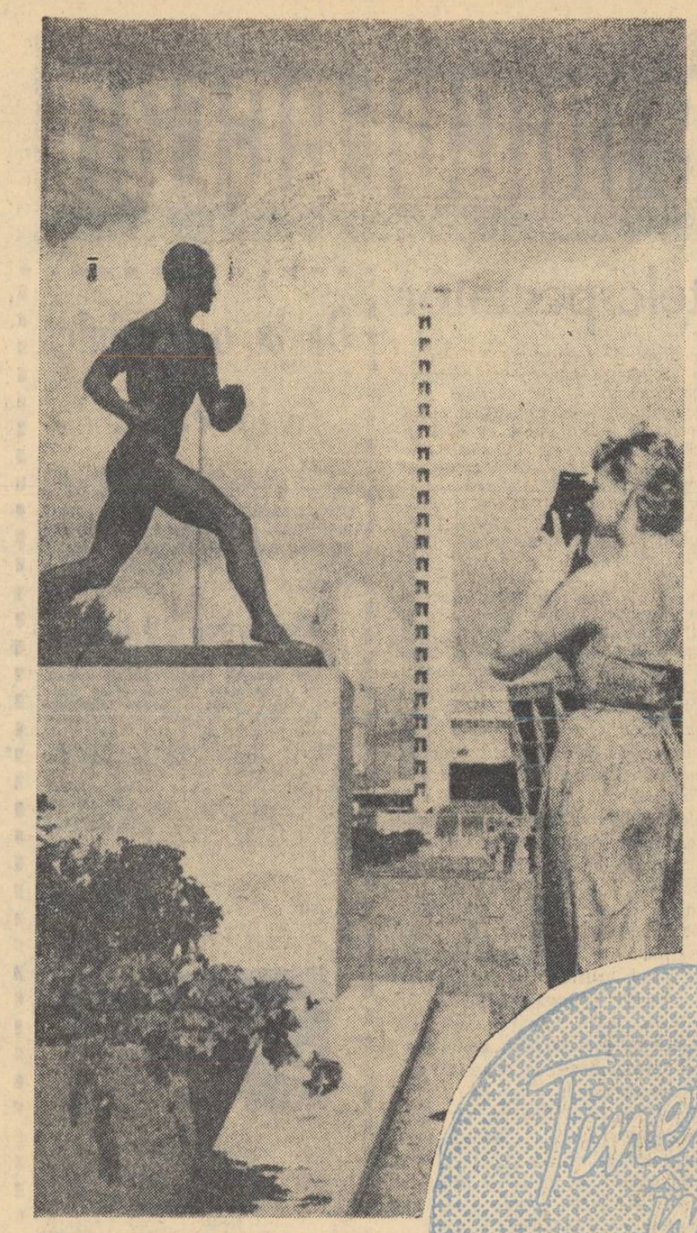

Portalul stadionului olimpic din Helsinki, în care va avea loc deschiderea Festivalului

Tineretul în Festival

Oraș cu o istorie ce se măsoară în sute de ani, Helsinki cunoaște o bruscă metamorfoză : a întinerit. De fapt, clădirile masive, străzile drepte, monumentele purtînd patina vremii au rămas aceleași, neschimbate. Numai că orașul a îmbrăcat hainele tinereții, este împodobit cu strălucirea fermecătoare a dansului, cîntecului, veseliei celor ce nu au decît 20 de ani și doresc ca acești ani minunați să nu fie de nimic întunecați.

Marea călătorie a tinereții lumii spre Helsinki s-a terminat la această oră. Vapoare, avioane, trenuri au transportat către capitala finlandeză pe participanții la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie. Iar începînd de mîine, pe stadionul olimpic, miile de tineri de pe toate continentele ce s-au adunat în acest oraș al Nordului vor sărbători deschiderea grandioasei manifestări. Cea de-a opta...

Festivalul cuprinde sute și sute de manifestări culturale și sportive. Ansambluri vestite se întîlnesc pe estradele capitalei finlandeze. Reunirea lor într-un singur turneu este un vis pe care nici cel mai priceput impresar nu-l poate realiza. Numai Festivalul se dovedește în stare să adune cele mai bune forțe artistice ale tineretului. Dar alături de nume sonore, ce ocupă de mult paginile ziarelor, vor urca pe scene și tineri care, poate pentru prima oară, se întîlnesc cu publicul. Pe acești tineri îi aduce pe scenă nu dorința de celebritate, ci năzuința de a prezenta prietenilor lor din lumea întreagă cîntecul și dansul din propria țară. În îndepărtate țări africane, acolo unde lanțurile robiei coloniale n-au fost încă rupte, tineri osteniți de munca istovitoare de pe plantații au găsit clipe de răgaz spre a repeta un dans, un cîntec. Scenă le era pămîntul aspru, decorul — copacii deși, ocrotitori ai pădurii. Iar cînd, după sute de kilometri parcurși cu peripeții, acești tineri au ajuns la Helsinki, ei simt bucuria inegalabilă de a putea dărui unei scene adevărate frînturi din cîntecul și dansul de pe meleagurile lor.

Un coleg de breaslă finlandez a făcut o statistică sumară. El a ajuns la concluzia că dacă cineva ar vrea să ia parte la toate manifestările Festivalului i-ar trebui să stea la Helsinki nu numai 10 zile, ci mai mulți ani. Fiecare zi cunoaște o suită nesfîrșită de manifestări. În toate cartierele capitalei, în cîteva orașe de provincie, Festivalul va aduce solia de pace și prietenie a tineretului exprimată cu mijloacele cîntecului și dansului. Dar Festivalul nu înseamnă doar reuniuni artistice și sportive. El va prilejui o mai bună cunoaștere reciprocă între tinerii de pretutindeni, întîlniri între reprezentanții celor mai felurite organizații de tineret din țări cu sisteme sociale diferite.

Înconjurat din trei părți de mare, Helsinki posedă numeroase plaje, în plin centrul orașului

Pe cine vom putea întîlni pe străzile orașului Helsinki ? Răspunsul la această întrebare ne oferă date semnificative. La Viena au fost prezente la Festival 1.200 organizații de tineret. Cifra era de proporții neobișnuite, fără precedent. Iată că la Helsinki ea este depășită. După date preliminare, la Helsinki vor fi prezenți reprezentanți ai 1.400 organizații de tineret. În legătură cu puternicul răsunet mondial al Festivalului trebuie să menționăm faptul că din cele 84 de uniuni naționale și regionale studențești ce există în întreaga lume, 63 și-au anunțat participarea la Festival. Aceasta înseamnă că majoritatea studențimii lumii va fi reprezentată la Helsinki. Peste 1000 de sindicate naționale și 34 uniuni centrale naționale ale sindicatelor sprijină ideia Festivalului. Numeroși conducători de state au transmis mesaje de salut. În presa noastră s-a publicat mesajul de salut adresat de tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. Acum cîteva zile au sosit la Helsinki scrisori ale lui William Tubman, președintele Republicii Liberia și Julius Nyerere, primul ministru al statului Tanganika. Primarul orașului Brasilia, Camara, a adresat o telegramă primarului orașului Helsinki, Aho, în care își exprimă convingerea că Festivalul, „această importantă întîlnire a tinerilor, va contribui la cauza păcii, progresului și bunăstării popoarelor".

Pregătirile pentru Festival au luat pretutindeni proporții ample. În 80 de țări au fost constituite comitete naționale de pregătire ale Festivalului. Pentru prima oară vor fi prezenți în orașul tinereții, la un Festival, tineri din Liberia, Guineea portugheză, Nyassaland, Africa de Sud-Est, Republica Dominicană, Republica Africii Centrale, Ruanda, Burundi, Oman etc.

Drumul spre Festival nu a fost lipsit de dificultăți. Uniunea Internațională a Tineretului Socialist a încercat să împiedice pe tinerii socialiști să vină la Festival. Acțiunile ei obstrucționiste au suferit un eșec. Numeroase organizații social-democrate din Japonia, India, Franța, Ecuador etc. vor fi prezente la marea manifestare a tineretului lumii. Presiunile exercitate de o serie de organizații reacționare n-au avut nici ele ecoul scontat de inițiatorii lor. La Festival vor fi radicali, catolici, conservatori, liberali, comuniști, socialiști etc. Delegația tineretului japonez se anunță a fi mai numeroasă decît oricînd. În Argentina, 35 de organizații de tineret s-au angajat în acțiunile pregătitoare în vederea Festivalului. Pînă și în încercatul Congo, la Leopoldville, nouă organizații au constituit un comitet pentru Festival. Asemenea exemple am putea cita multe. Ele dovedesc forța de pătrundere a ideilor de pace și prietenie ale Festivalului. La ora actuală domnii de la Bonn încearcă o nouă operațiune diversionistă. Faimosul Globke a scos din fondurile secrete pe care le mînuiește patru milioane de mărci vest-germane pe care le-a pus la dispoziția provocatorilor anti-Festival. Nu-i prima oară. Doar la Viena simbriașii lui Globke au irosit 4,5 milioane dolari. Bilanțul lor a fost atunci jalnic. La fel se va întîmpla și acum în ciuda faptului că reprezentanța comercială vest-germană din Helsinki a fost „întărită" cu 5 ofițeri specialiști în operațiuni ce fără îndoială n-au nimic comun cu... comerțul.

Helsinki se pregătește să-și întîmpine oaspeții cu o căldură ce va infirma legendele despre răceala nordică. Zeci de mii de semnături se adună în întreaga Finlandă pe un mesaj adresat oaspeților la Festival : „Noi sîntem uniți cu toții prin dreptul la fericire și prin năzuința de a lupta pentru fericire, prin năzuința de a ne pune toate forțele noastre în slujba apărării păcii și făuririi prieteniei între popoarele ce trăiesc pe planeta noastră".

La Helsinki vor fi prezenți și solii tineretului nostru. 350 de fruntași în producție, învățătură și muncă obștească, membri ai formațiilor artistice și sportivi fruntași vor aduce mesajul de pace și prietenie al tineretului Republicii Populare Romîne.

Pentru a opta oară se va înălța drapelul Festivalului. Privindu-i fîlfîirea nu poți să nu te gîndești la forța uriașă pe care o reprezintă tinerețea lumii, la uriașele resurse de energie de care ea dispune, la nețărmurita dragoste de pace ce o animă. Cuvintele „Pace și Prietenie" încrustate pe frontispiciul Festivalului exprimă clar, cu o limpezime deplină, simțămintele generației tinere a tuturor popoarelor.

Eugeniu OBREA

Frigul — prietenul nostru

Frigul devine pe zi ce trece un prieten al omului și nu numai în domeniul industriei alimentare — unde de mult este pe larg utilizat — ci și în domeniul biologiei și medicinei. Am putea spune că el folosește — și mai ales va folosi — nu numai la prelungirea duratei de întrebuințare a alimentelor, ci și la prelungirea vieții însăși.

În ceea ce privește medicina, să amintim că frigul este de mulți ani utilizat în conservarea unor țesuturi ale corneii, ale unor glande ce sînt folosite în grefe etc.

Și oamenii pot... hiberna

Animalele se împart, după cum se știe, în trei categorii în raport cu dependența lor față de temperatură. Unele își păstrează în interiorul corpului o temperatură constantă. Pe acestea le numim homeoterme. *Omul este și el o ființă homeotermă. O altă categorie de animale sînt* poikilotermele *— ele au temperatura mediului în care trăiesc. Cînd această temperatură se schimbă, variază și cea a corpului lor. Între aceste două extreme am putea plasa animalele* hibernante.

Homeotermele, datorită constanței temperaturii se remarcă printr-o constanță și a funcțiilor vitale, care le asigură metabolismul. Poikilotermele nu rezistă la temperaturi prea joase sau prea înalte, căci în organismul lor nu mai are loc metabolismul. Totuși ele au un avantaj față de homeoterme : la temperaturi scăzute (dar nu atît încît să moară) ele pot viețui fără hrană luni de zile, în timp ce un homeoterm piere de inaniție într-o săptămînă. Animalele hibernante se comportă vara ca orice homeoterme, în schimb iarna se retrag în locuri ascunse, nu se mai hrănesc, dormitează, respiră de cel mult două ori pe minut. Metabolismul lor scade foarte mult. În această stare sînt asemănătoare poikilotermelor.

Oamenii de știință au căutat să producă pe cale artificială stări de hibernare ființelor homeoterme și chiar omului. Aceasta firește, în scopul de a crea posibilitatea unor tratamente sau intervenții chirurgicale complicate.

Iată de ce studiul frigului și al aplicațiilor lui în biologie are o mare importanță. Frigul dintr-un dușman poate deveni prietenul nostru. La Moscova, profesorul Negovski și colaboratorii săi au obținut realizări interesante în acest sens. La noi, la filiala din Cluj a Academiei R.P.R. au început o serie de studii în același domeniu. Cercetări se mai fac și în institute din Londra, Paris etc

Hipotermia, o speranță a medicinei

...Sîntem într-o sală de operație a unei clinici din capitala U.R.S.S. Peste puțin timp începe o complicată operație pe cord. Pentru ca intervenția chirurgicală să se desfășoare în bune condițiuni, bolnavul este supus unui tratament cu frig. El este introdus într-o baie cu apă rece.

Temperatura scade treptat. Pacientul e cuprins de somn. Respirația se rărește. Scade mult și circulația sîngelui.

Chirurgul nu mai este stînjenit de fluxul mare de sînge, ba mai mult — poate lega vasele sanguine și lucra pe inimă aproape fără riscuri. Starea aceasta nu este decît în aparență o hibernare. La o cercetare amănunțită se observă deosebiri importante între hibernarea naturală și cea artificială.

Experiențele au arătat că o serie de procese vitale, cum e activitatea inimii, funcționarea nervoasă etc., în urma hipotermiei (tratamentul prin frig), își îmbunătățesc activitatea. Deși cercetările sînt doar la început, oamenii de știință își pun mari speranțe în acest nou domeniu al medicinii.

30 de minute fără sînge

Frigul este și un important ajutor în studiul unor funcții vitale, permițînd cunoașterea mai profundă a proceselor care se desfășoară în organism. Provocîndu-se unei ființe homeoterme o stare de hibernare artificială, se observă că ea capătă o serie de caracteristici pe care înainte nu le avea : rezistă la doze puternice de radiații ionizante și la cantități mari de toxine, i se poate extrage aproape tot sîngele și înlocui cu altul după 30 minute, i se poate întrerupe circulația cerebrală nu numai trei minute, cît e posibil în mod obișnuit, ci zeci de minute în șir.

Acest din urmă fapt, de pildă, are o însemnătate deosebită, căci permite studierea organismului prin izolarea sistemului nervos.

Semințe care dau rod după mii de ani

Este clar că un corp viu nu poate fi răcit brusc, fără a-i periclita existența, deoarece frigul nu pătrunde concomitent în toate țesuturile. Cum temperatura scade diferențiat în diferite regiuni ale organismului, apa din celule cristalizează, putînd sparge membrana celulară sau provoca leziuni protoplasmei. Soluția : deshidratarea prealabilă, ceea ce ar putea duce la o răcire și pînă la zero grade, ba chiar mult sub aceasta.

Dealtfel, deshidratările prealabile permit, de pildă, semințelor de plante sau sporilor să suporte geruri foarte puternice, în această stare ele rezistă timpului secole și chiar milenii.

Hipotermia și, în general, aplicațiile frigului în biologie și medicină sînt relativ recente. Studiile vor aduce lumină și în ceea ce privește alte proprietăți ale organismelor supuse acțiunii frigului. Astfel se deschid noi căi cunoașterii proceselor vitale și — implicit — prelungirii sănătății și vieții omului.

Dan LAZARESCU

Metalurgia viitorului

Metalurgiștii, atît cei din institutele de cercetări cît și cei din uzine se străduiesc de mult să descopere procedee noi, procese tehnologice mai eficiente, pentru a înlocui operația atît de complicată și de costisitoare a laminării.

Tehnica modernă și îndeosebi automatizarea solicită procese de producție cu o desfășurare continuă. Astăzi, la fabricarea tablei, a țevilor și a altor produse încă nu poate fi vorba de continuitate. Iată de ce se caută în fel și chip o cale, prin care asemenea produse să poată fi realizate direct din metalul topit.

Laminate direct din metal topit ? La prima privire lucrul pare cu neputință și totuși, această performanță a fost realizată, deocamdată experimental, de savantul leningrădean prof. dr. A. V. Stepanov.

Procedeul se bazează pe utilizarea efectului capilar. Pentru o mai bună înțelegere, să facem o experiență simplă. Luăm un cub de zahăr și-l cufundăm încet într-un lichid. Apoi fără să așteptăm, ridicăm cubul pînă la vreun milimetru de suprafața lichidului. Vom constata că bucata de zahăr și lichidul au rămas legate printr-o coloană. Această coloană are forma secțiunii transversale a cubului de zahăr.

Acum, să urmărim aceeași experiență aplicată în metalurgie. Dacă muiem o placă în metal topit și o ridicăm apoi ușor și cu precauție, între această placă și metalul topit se formează o asemenea coloană, ce pare o continuare a plăcii, deși se află încă în stare lichidă. Acum n-avem decît să răcim coloana de metal topit și să imprimăm plăcii o mișcare ascendentă. Vom vedea cum ea se mărește în lungime și cum din metalul lichid se naște o placă nouă, aidoma modelului. Nu numai plăci, ci și numeroase alte forme și profile pot fi executate în acest mod.

Iată principiul pe care se bazează noul proces tehnologic, elaborat de prof. Stepanov.

Încercările de laborator au avut următoarea desfășurare. De la cuptor sau de la convertizor, metalul lichid este transportat spre un amestecător și de la acesta, în mod automat spre o vană de lucru. Pe suprafața metalului topit se așează o placă „model" cu o deschizătură la mijloc, ale cărei formă și dimensiuni corespund cu produsul ce urmează a fi realizat.

Prin deschizătura acestui model plutitor este cufundată o placă care aderă la metalul topit. Intră în acțiune un mecanism care ridică placa în mod uniform și riguros vertical. Metalul lichid care rămîne „prins" de această placă se ridică și el, pe baza forțelor capilare și ajuns în zona cu temperatură de cristalizare, începe să se solidifice. Pentru accelerarea procesului de cristalizare, deasupra plăcii-model sînt amplasate agregate speciale de răcire, care folosesc la înlăturarea căldurii ce se degajă în timpul procesului de solidificare.

Printr-o minuțioasă sincronizare a răcirii cu viteza de mișcare a materialului din vană, se ridică fără încetare o foaie de tablă a cărei lungime este practic nelimitată. Depinde de noi s-o facem de 10, de 100 sau de 1.000 de metri.

Banda de tablă astfel realizată se înfășoară pe o rolă sau, după dorință, se taie în bucăți dimensionate și se ambalează.

Această nouă tehnologie permite fabricarea nu numai a laminatelor din metale și din aliaje metalice, ci și din alte materiale nemetalice, dacă au proprietatea să se solidifice într-un anumit interval de temperatură. Cele de mai sus sînt valabile și pentru aliajele prea dure pentru a putea fi laminate. În laboratorul prof. Stepanov s-a reușit să se execute produse profilate din diferite aliaje superdure.

Din punct de vedere economic, noul procedeu va fi fără îndoială deosebit de avantajos, deoarece mijloacele de investiție sînt mult mai reduse decît cele necesare unei linii moderne de laminare.

Funcționarea noii instalații necesită un consum de energie mult mai redus și un personal mai puțin numeros decît cele clasice, ceea ce asigură o productivitate a muncii considerabil sporită.

Procedeul conceput de prof. dr. Stepanov se deosebește radical de toate cele utilizate în prezent în metalurgie și va putea duce la transformări radicale în procedeele de prelucrare a metalului.

N. R.

Actualități tehnico-științifice

CAMERA PANORAMICĂ

Fabricată de uzina Kinap din Moscova, această cameră ia 20 de imagini pe secundă, pe o peliculă de 70 mm. Se pot face cu ea filmări combinate la scurte distanțe cu obiective cu o distanță focală de 28,40,56,75 și 100 mm.

Această cameră poate fi înzestrată și cu un film de 300 m. Obturatorul are un unghi de deschidere, variabil, între 0 și 165 grade, cu un mecanism semiautomat de trecere de la un obiectiv la altul.

FLUOROGRAFUL INGINERULUI OROSTCINIKOV

Acest aparat, care a fost conceput la uzina Reutok din Kiev, servește la reducerea radiografiilor unei persoane în picioare. Aparatul roentgen se deplasează deasupra mesei în timp ce fluorograful se mișcă sub masă.

Bolnavul e expus unui fascicol de raze X și imaginea e proiectată pe un ecran. În același timp, o imagine de 6 ori mai mică e înregistrată pe peliculă..

Acest aparat va fi utilizat în medicină, în special pentru examenele oncologice, anatomice, antropologice și traumatologice.

CEA MAI PUTERNICĂ LOCOMOTIVĂ DIN LUME

Are 8000 C.P. și funcționează pe bază de curent alternativ. Ea este fabricată la uzina din Novotcerkask și poartă marca „H.80".

„La fîntînă". În parcul Trivale din Pitești

Fotografia : Aurel BALABAN

LACUL ROȘU

(Urmare din pag. 1)

este declarat de Academia R.P.R. monument al naturii. În valea superioară a Bicazului se mai găsesc și alte monumente ale naturii — floarea de colț, ce străjuiește stînca Ciofronea și culmile Suhardului Mic ; lemnul de tisă, arbore puternic și sinuos, din care se modelează acele grațioase bibelouri castaniu-roșcate, care înfățișează ciute pe piscuri de munte, urși voinici sau cerbi cu coarne rămuroase.

Cheile Bicazului sînt și ele un monument al naturii. Pe o lungime de 6 kilometri, de o parte și de alta a Bicazului, se ridică pereții verticali ai munților, care ating înălțimea de 400 de metri ! La fiece pas, cascade, prin viltoarea cărora țîșnesc contra șuvoiului, ca niște săgeți argintii, păstrăvii... Un peisaj de cruntă sălbăticie, pe alocuri de-a dreptul sumbru, îți dă uneori impresia că ai ajuns la capătul lumii, la izvorul cu apă vie din poveste, acolo unde munții se bat cap în cap... Cheile Bicazului oferă un peisaj de o măreție neobișnuită.

Dar Lacul Roșu nu e numai un paradis turistic, ci și o adevărată comoară pentru alpiniști. Hornul mare din peretele nordic al Surducului a fost „cucerit" de alpiniști abia în 1958 : „Fisura artei" este cel mai greu traseu alpin din țară.

Geologii găsesc și ei în împrejurimile Lacului Roșu roci deosebit de interesante, botaniștii au la dispoziție o floră extraordinar de bogată : 365 de specii... Fauna e și ea variată — rîși, cerbi, căprioare, urși, lupi, vulpi, jderi, veverițe, pisici sălbatice ; vulturi-șoricari, prepelițe, sitari, cocoși sălbatici ; păstrăvi, babeți, roșioare. Lacul e o adevărată lume a tăcerii, în care vezi pînă la o adîncime de un metru și jumătate, liane, salamandre și brazi înecați.

Din punct de vedere terapeutic, stațiunea din această căldare alpină are efecte de-a dreptul uimitoare. Aerul puternic încărcat cu ioni negativi de oxigen e foarte folositor în astenii nervoase, surmenaj nervos și în orice fel de tulburări neurologice.

Amenajările făcute în ultimii ani — vilele confortabile, complexul social și cultural-sportiv — au făcut din Lacul Roșu o stațiune climaterică deosebit de căutată.

Gabriela BUCUR

Epopeea porumbeilor călători

(Urmare din pag. 1)

Participă și la festivaluri internaționale sau la festivități anuale — 1 Mai, 23 August — petrecîndu-și orele libere cu îngrijirea și cu antrenarea porumbeilor.

În vederea enormului voiaj Varșovia-București porumbeii au fost special pregătiți și s-a brodit să fie luna trecută la Suceava cînd cîteva sute de porumbei aduși din București, aparținînd celor cinci asociații metropolitane, au fost sloboziți de la bariera orașului. La ora 5.50 dimineața, stolul argintiu, roz și albastru s-a înălțat în văzduh. S-a rotit un scurt răstimp în formație strînsă, peste turlele și acoperișurile blocurilor noi.

Orașul își începea mișcarea obișnuită, de fiecare zi, în fabrici, în birouri, și nimeni nu știa că pentru înaripatele lansate adineauri începea o mare aventură. Doar vreun pensionar matinal, stînd pe o bancă a grădinii publice, vreun inițiat columbofil s-ar putea să găsească pretext de conversație cu vecinul, și el pensionar, însă prea puțin impresionat de eternul carusel al hulubilor.

— Săracii — au o bucățică de cale pînă acasă, — zice inițiatul.

— Da' ce, umblă pe jos ? Încet ca noi ? — va răspunde vecinul, care s-a brodit șugubăț. Se vede că dumneata n-ai pe cine căina, și te-a pălit mila pentru niște paseri care își au domiciliul colo într-o stradă apropiată.

— Ce vorbești dumneata ? Știa-s porumbei din acei de ogradă, care ciugulesc pe maidan, se prăsesc ca vrăbiile și termină în ciulama ? Așa crezi ?

— Cum adică ? — purcede a se mira neinițiatul.

— Păi ăștia-s din cei călători, porumbei de rasă, stimabile, învățați să fie la drum lung. Nu trebuie confundați cu ăi comuni. E ca și cum ai confunda o gloabă de saca cu un cal de hipodrom. Ehei, nu-i ușor să crești asemenea cursieri. Lucrul acesta cere răbdare multă și tragere de inimă și așa se explică pasiunea columbofililor, cum își zic crescătorii de porumbei voiajori. E și la Suceava unul. Meșter zidar. Îl cunosc și de la el am prins niscai amănunte despre soiul ăsta nobil de porumbei. Dacă l-ai vedea cum se ocupă de ei, cum îi îngrijește, cum îi dresează, ai înțelege de ce în clipa asta îi din București așteaptă cu sufletul la gură întoarcerea acasă a zburătoarelor.

— Știi că mă uimești, frate ? Care-vasăzică nu sînt de aci ? Eu credeam că-s ai gospodarilor de la noi...

— Dacă-ți spun... Au fost aduși din București. Păcat că n-ai văzut cînd li s-a dat adineauri drumul din cuști. Întîi s-au înălțat buluc, într-un enorm buchet. În alcătuirea asta compactă, au dat o roată deasupra orașului ca să se orienteze. Da, vedeau pentru întîia dată Suceava. Repede s-au lămurit. Descoperiseră, după cine știe ce semne tainice, harta invizibilă a călătoriei în care se vor angaja numaidecît. Și-au zis : vîslește, voinice. Iată de ce gîndind la performanța realizată fără odihnă, dintr-un zbor, de acești bravi și fabuloși călători aerieni am zis : „săracii !" Admirativ, vecine.

— Extraordinar — rosti proaspătul inițiat, ridicînd reflex privirea spre văzduhul săgetat de rîndunele... sucevene. Cine știe cînd vor ajunge la București, săracii...

— Acum e ora 6 dimineața. La ora 14 sînt la destinație.

— Cum ? Cinci sute de kilometri în șase ore ? Asta face aproape 90 km. pe oră.

— Săracii ! — rîse nu fără o brumă de ifos pensionarul columbofil. Zboară iute, vecine... Nu se opresc să-și facă tabietul în grădină, onorabile !

★

Luați seama : 1300 km. de data asta, la care concurează 800 de porumbei aduși cu trenul la Varșovia în ziua de 14 iulie și lansați a doua zi, duminică la ora 9,20 dimineața.

Marea aventură ! Cunosc de bunicei ani virtuțile de poveste ale acestor păsări și de cîte ori prilejul mă pune în contact cu miraculoasa lor ființă, e ca și cum mi s-ar da să dezleg o fascinantă enigmă a naturii. Multe teorii s-au emis despre facultățile de orientare și mnemonice ale păsărilor migratoare în genere, și ale porumbelului călător în special. Însă oricît de valabile ar fi explicațiile științei, rămîne învăluită în taină acea însușire a porumbelului care, transportat într-o cușcă la imense distanțe, revine acasă, infailibil, ca bumerangul.

Am urmărit în gînd, și acum ca și în alte dăți cînd luam cunoștință de concursurile organizate de crescătorii din țară — drumul parcurs de porumbeii lansați la Varșovia. Închipuiți-vă acele vaste spații teritoriale peste care plutesc. Cîteva țări : Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Romînia. Închipuiți-vă acele priveliști terestre reperate de ochiul lor ager, de sus, ce le oferă totuși în nedescrisa învălmășeală și desfășurare de munți, cîmpii, ape, văi, păduri, orașe, un fir al Ariadnei, călăuzitor. Din văzduh, orașele sînt gemene, nu se deosebesc și chiar piloților exersați le trebuie hartă și busolă, ca să le identifice de la înălțime. Porumbeii noștri zboară deasupra lor, fără greș înainte spre miazăzi. Nici una din aceste panorame urbane nu este Bucureștiul lor spre care tind, trași parcă într-acolo de un fir material, însă invizibil și secret.

Drum lung, nu lipsit de primejdii — furtuni de vară, electrice, paseri răpitoare. Și iată-i după zeci de ore de vîslire în necunoscut, iată-i în sfîrșit deasupra unui ocean de zinc, alcătuit din miile de acoperișuri sclipind în soare, ale unei urbe pe care perspectiva n-o diferențiază de celelalte urbe întîlnite pe parcurs. BUCUREȘTI. Și chiar de ar fi noapte și luminile orașului leit cele ale etapelor anterioare, porumbeii vor ști că au ajuns la destinație. Mii și mii de acoperișuri are Bucureștiul, la fel anonime. Care ochi uman e în stare să distingă, chiar cu luneta, în peisajul acesta revărsat ca o apă, acoperișul familial ? Ochiul porumbelului, făcut să dibăcească acul în stogul de fîn, descoperă acoperișul domestic. Și iată-i după 60-70 de ore de vînzoleală aeriană, aterizînd pe pavilionul din strada Pantelimon 88, unde-i așteaptă cu ceasul în mînă prietenul și protectorul lor, columbofilul Paul Niculescu, pe hulubăria lui Puicaș Nicula din cartierul Abatorului, pe cea a lui Balaș Fane din strada Crapului 26, pe cea a lui Iacob Ion din strada David Constantin Nr. 44, pe hulubăriile lui Giurgea Ieronim, Dragomir Dumitru, Turnavitu Ion, inginer Crețoiu și ale altora care figurează pe harta columbofilă bucureșteană cu 70—80.000 de porumbei călători.

— Bravo, ați venit punctuali, îi întîmpină vesel.

E cazul celor mai mulți. Și totuși, mai sînt crescători care așteaptă, zi de zi, cu ochii pironiți în văzduhul senin, întoarcerea credincioaselor păsări, căci nu toate ajung la destinație. Ca în orice luptă, acești bravi mesageri simbolizînd pacea, dau jertfe. Cursa Varșovia-București s-a soldat cu 200 de dispăruți. Acum, osteniți, au intrat în hulubăria lor spațioasă, sistematică, să se restaureze. Sorb apa proaspătă din teiucuță, ciugulesc înfometați grăunțe de popușoi sau de grîu, de orz... Însă n-au uitat că mai întîi trebuie să dea o raită prin iatacul minuscul unde gungurește soața. Porumbeii sînt geloși, nevoiemare !

F. BRUNEA-FOX

O plimbare prin Karlovy-Vary cu trei cunoscuți actori de film Batalov, Lavrova, Smoktunovski

(Urmare din pag. 1)

— Crescut într-un mediu de actori — ne spune Batalov — mi-am făcut ucenicia la studioul teatrului academic de artă din Moscova. Anii petrecuți la studioul M.H.A.T. au constituit pentru mine o școală de neprețuit. Familiarizarea cu sistemul marelui Stanislavsky a însemnat însușirea acelor elemente fundamentale ale creației actoricești.

Iată de ce M.H.A.T.-ul a rămas pentru mine un loc scump, aproape venerat. Și astăzi încerc un fior de emoție privind diploma de absolvire semnată de una din veteranele scenei sovietice, Olga Leonardovna Knipper-Cehov, soția marelui Cehov.

— Cum ați ajuns totuși să deveniți actor de cinema dată fiind pregătirea dv. pentru teatru, Alexei Batalov.

— Îmi vine greu să mă definesc drept actor de cinema sau de teatru, ne răspunde Batalov. Desigur însă că marea majoritate a rolurilor pe care le-am interpretat aparțin filmului. Anii de activitate teatrală, în timpul cărora am jucat pe scena M.H.A.T și a Teatrului Armatei Sovietice, îmi sînt deosebit de dragi. Turneele pe care le-am întreprins împreună cu colectivele acestor teatre, în multe orașe ale U.R.S.S., evocă contactul cel mai direct cu publicul, primele momente de adîncă satisfacție artistică.

Să revenim însă la întrebarea inițială. Pe cînd eram adolescent am avut de jucat un mic rol într-un film despre eroina poporului sovietic, Zoia Kosmodemianskaia. Pot spune că atunci mi s-a aprins, pentru prima oară, pasiunea pentru munca pe platoul de filmare. Adevărata mea întîlnire cu cinematograful s-a petrecut cîțiva ani mai tîrziu și o datorez regizorului Iosif Heifitz, primul meu maestru în arta filmului. Rînd pe rînd am colaborat apoi cu regizorii de mare prestigiu, Mark Donskoi, Mihail Kalatazov și, în sfîrșit, ultimul meu rol l-am lucrat sub îndrumarea lui Mihail Romm.

— Despre propria experiență ca regizor ce ne puteți spune?

— Munca de ecranizare a schiței lui Gogol „Mantaua", a fost unul din cele mai interesante experimente artistice din viața mea. Sper să nu mă limitez doar la acest film și, peste un an-doi, să reiau această muncă. Ca orice debut și acela de regizor mi s-a părut deosebit de dificil. Colaborarea cu interpretul rolului principal din „Mantaua", actorul Rolan Bîkov, a constituit una din marile bucurii ale muncii mele de regizor. Începînd de la alegerea actorului — l-am găsit cel mai potrivit pe Rolan Bîkov, care deși avea doar 25 de ani, poseda calitățile necesare interpretării rolului — și pînă la reconstituirea atmosferei gogoliene, totul a necesitat mari și susținute eforturi din partea întregii echipe de filmare.

Amintindu-mi cele povestite de un confrate despre marea popularitate a lui Batalov, îl întreb pe artistul sovietic care a fost cea mai plăcută întîlnire avută cu publicul.

— N-aș putea să spun care anume dintre numeroasele întîlniri avute cu spectatorii a fost mai emoționantă. Sînt extrem de recunoscător tuturor celor care apreciază munca mea. Aș vrea să transmit mulțumirile mele spectatorilor din Rominia frățească, ale căror numeroase scrisori sînt un prilej de bucurie și satisfacție. Tot în legătură cu întîlnirile cu spectatorii, îmi stăruie în minte o scenă întîmplată într-un oraș foarte departe de Moscova. Mergeam pe stradă și, dintr-o dată dintr-un grup de fete, s-a desprins o tînără care, apucîndumă de braț, mi-a spus: **Dorogoi moi celovec** (Omul meu drag). Poate că fata aceea nici nu reținuse numele actorului Batalov, însă recunoscuse pe cel care interpretase personajul din filmul lui Heifitz. A fost o clipă care, pentru un artist, are o valoare de neprețuit. Ea mi-a întărit năzuința de a lucra cît mai stăruitor, pentru a reuși să redau pe ecran chipul contemporanilor noștri, acei oameni minunați care își pun viața în slujba fericirii tuturor.

Adresez celor trei interlocutori întrebarea: cum a decurs munca la filmul „Nouă zile dintr-un an"...

Răspunsul este unanim: minunat. Romm, pedagogul, se lua parcă la întrecere cu Romm regizorul, pentru a ne ajuta, pentru a ne familiariza cu problematica nouă, complexă a rolurilor. **Așteptăm cu nerăbdare și emoție** — îmi spun Batalov, Lavrova și Smoktunovski — **să cunoaștem părerea spectatorilor romîni asupra filmului nostru.**

Înainte de a o prezenta pe Tatiana Lavrova reproduc cele spuse despre tînăra actriță de regizorul Romm. „Am ales-o pe Tania Lavrova dintre numeroase candidate pentru rolul feminin din „Nouă zile dintr-un an". Am ales-o pentru că am simțit că ea nu trăiește decît pentru artă, ceea ce este greu de întîlnit chiar la actori foarte dotați. Ea a jucat — a subliniat Mihail Romm — exact așa cum am sperat".

— Vorbiți-ne despre cariera dv., Tania Lavrova.

— Ce-aș putea să spun ca să vă intereseze — ne răspunde cu modestie Lavrova. Asemenea lui Alioșa (Alexei Batalov) am studiat la cursurile de pe lîngă M.H.A.T. Apoi am interpretat pe aceeași scenă rolul titular din piesa „Pescărușul" de Anton Cehov.

— Și acum?

— Sînt colaboratoare a teatrului moscovit Sovremennik. După cum știi, desigur, repertoriul acestui colectiv teatral este axat pe dramaturgia contemporană. Aici am apărut în piesele: „Coloana a V-a" de Hemingway și „Legenda rîului" de Kuznețov. Pregătesc, pentru stagiunea viitoare, o piesă de Gibson. În afară de filmul „Nouă zile dintr-un an", mi s-au mai încredințat alte cîteva roluri. Sincer vorbind, prefer teatrul. Dar... să așteptăm să vedem ce roluri va aduce noua recoltă de scenarii care, probabil, s-a strîns, în absența noastră la Moscova.

— Innochentii Smoktunovsky, e rîndul dv.

— Ultimul meu rol în teatru a fost cel al prințului Mișkin din „Idiotul". Filmul „Nouă zile dintr-un an" îl cunoști. Pentru mine este o vară puțin obișnuită. Mă preocupă viitorul meu rol. Și ai să aflii de ce. Este vorba de Hamlet, pe care-l voi interpreta în filmul regizat de binecunoscutul Grigori Kozințev. Sper că mă înțelegi?

— Desigur, Innochentii Smoktunovski. Și vă doresc mult succes.

Batalov, Lavrova și Smoktunovski mă roagă apoi să transmit cele mai bune urări spectatorilor de cinema din Romînia și-mi mărturisesc dorința lor vie de a ne vizita țara.

Mulțumind celor trei actori, îi las să-și continue plimbarea. Batalov și Smoktunovski se angajează de îndată într-o discuție despre literatura lui Antoine de Saint Exupery, iar Tania Lavrova admiră visătoare liliacul. Poate că gîndurile îi călătoresc spre Moscova, spre Moscova, spre Moscova...

Cristian POPIȘTEANU

Vi-i amintiți pe eroii tulburătorului film „Zboară Cocorii"?

Mă folosesc de acest prilej pentru a transmite mulțumirile mele din toată inima dragilor spectatori din Rominia

BATALOV

1962

Lavrova, Batalov și Smoktunovski într-o scenă din filmul „Nouă zile dintr-un an".

O importantă descoperire arheologică

Elevul Volodia Ciukri din satul Glodosi (regiunea Kirovograd) a făcut o importantă descoperire arheologică. Mergînd de-a lungul malului stîng al micului rîu de stepă Sukoi Tașlik, el a observat pe jos un obiect metalic strălucitor. Cînd s-a aplecat să-l ridice, a constatat că e puternic înfipt în pămînt.

Copilul nu s-a dat însă bătut. Ajutîndu-se cu un băț, el a început să scormonească și a scos la iveală un lanț masiv de aur precum și brățări, cercei și alte obiecte de podoabă din aur.

La fața locului au fost chemați imediat colaboratorii muzeului istoric din Kirovograd, care au descoperit la o mică adîncime în sol două grămezi de oase omenești, arse și în jurul lor inele de fier și de argint, catarame și centuri din aur și resturi de haine. Resturile recipientelor din argint găsite în apropiere erau decorate cu motive vegetale și cu pantere gravate cu multă artă. S-au găsit de asemenea și arme: o sabie, mînere de sabie din aur și tecile unei săbii și a unui pumnal, vîrful unei lănci. În total, în acest mormînt s-au găsit 100 de obiecte de aur, care cîntăresc 2,6 kg și 25 obiecte de argint.

Majoritatea acestor obiecte au fost confecționate de meșteri slavi, deși o parte din bijuterii sînt de origină bizantină și iraniană. Savanții au stabilit că obiectele provin din două morminte, unul masculin și unul feminin și că înhumarea s-a făcut prin incinerare, rit foarte răspîndit în triburile slave, la începutul mileniului erei noastre.

Obiectele găsite la Glodosi, au fost puse la dispoziția Institutului de Arheologie al Academiei de Științe din Ucraina, unde vor fi păstrate.

Pe micul ecran

Note de telespectator

Aflat în... serie bună, studioul de televiziune a avut și săptămîna aceasta un program interesant și atractiv. Lipsită de posibilitatea transmiterii spectacolelor teatrelor — stagiunea fiind încheiată — televiziunea s-a văzut constrînsă să organizeze spectacole proprii, ceea ce este în avantajul telespectatorilor. Efortul principal l-a cerut, fără îndoială, montarea în studio a operetei „Cînd Adam e în concediu", de Nicolae Zolotonos, pusă în unde săptămîna trecută într-o montare îngrijită, cu o distribuție în general satisfăcătoare și în regia inventivă a lui Boris Stegărescu. Dar mai valoroasă ca realizare artistică, mai potrivită cu specificul și mijloacele televiziunii, ni s-a părut ecranizarea schiței scriitorului clasic american O'Henri, „Pictorul și califul", transmisă duminică seara. Decorurile, regia și, mai ales, interpretarea reușită de actorii Mircea Șeptilici, Mircea Anghelescu și Horia Căciulescu au asigurat scenetei amploarea unui veritabil spectacol teatral. Televiziunea a mai realizat asemenea ecranizări și totdeauna a izbutit. Un argument puternic pentru permanentizarea, cu periodicitate mai strînsă, a acestui gen de emisiune atît de specifică micului ecran.

În categoria aceasta a montărilor proprii se cuvine semnalată și foarte izbutita emisiune distractivă pentru pionieri și școlari, intitulată „În vacanță", cu textul de Sadi Rudeanu și Horia Șerbănescu și în interpretarea plină de savoare și spontaneitate a unui grup de copii din echipele de colaboratori ai radioteleviziunii, cărora li s-a adăugat verva cunoscută a artistei emerite Silvia Chicoș și a altor actori specializați în spectacole pentru cei mici.

Filmul, de astă dată a fost copios prezent, echilibrînd programul săptămînal. După amuzanta comedie „Post-restant", producție a studiourilor romînești, telespectatorii au făcut cunoștință cu excelentul film artistic, „În noaptea de ajun", producția studioului moscovit „Maxim Gorki" și cu realizarea studiourilor din Odesa, „Mai tare ca uraganul". Pelicula ne-a mai adus un interesant documentar: „Ediție specială", care a surprins, cu un limbaj succint și expresiv, bogata activitate culturală care se desfășoară la uzinele „Republica". În sfîrșit, să semnalăm originalul film de varietăți, realizat de televiziunea cehoslovacă și intitulat „Revista pierdută", în care cunoscuta orchestră de estradă Karel Vlach, cîțiva remarcabili cîntăreți de muzică ușoară și un grup de dansatoare de la Teatrul A.B.C. din Praga au interpretat cu vivacitate un spectacol de revistă sui-generis, care a avut ca decor principal străzile „orașului de aur".

Deși activitatea sportivă a fost mai restrînsă în aceste zile de vacanță, televiziunea a asigurat amatorilor o emisiune cuprinzătoare de la concursurile internaționale de ciclism care au avut loc pe velodromul Dinamo.

În concluzie, un program săptămînal interesant, variat și echilibrat.

Șt. RADU

DIN EMISIUNILE VIITOARE

EMISIUNI DE ARTĂ PLASTICĂ

În cursul lunii august, studiourile de televiziune vor transmite două emisiuni de artă plastică: *„Figuri de muncitori și scene de muncă în grafică"* și *„Motive noi în arta populară"*.

SCHIȚE DE CEHOV ÎNMĂNUNCHEATE ÎN „POVESTIRI PESTRIȚE"

Joi 9 august studiourile de televiziune vor transmite o producție a studiourilor „Lenfilm": *„Povestiri pestrițe"*. Filmul, care însumează ecranizarea cîtorva din schițele lui Cehov (*„Nu-i nimic de făcut"*, *„Vodevil"*, *„Înocica"*, *„Tragedian fără voie"*, *„Povestirea doamnei M.M."*) este interpretat de actori ai Teatrului de Comedie din Leningrad, în regia artistului poporului al U.R.S.S., N. P. Akimov.

EMISIUNE MUZICAL-DISTRACTIVĂ

În seara zilei de 5 august, din studiourile televiziunii se va trasmite o emisiune muzical —distractivă, *„La drum cu voia bună"* de V.D. Popa, Alex. Lăpușneanu, Radu Rădulescu și Mircea Blok. Cu acest prilej, cîntăreții Dorin Ionescu și Dan Constantinescu de la Teatrul de Estradă din Ploiești, vor prezenta cîteva prime audiții aparținînd compozitorilor Mișu Iancu și George Grigoriu: *„Eforie"*, *„E cu totul altceva"*, *„Tinereasca"*, *„E bine"*.

Restul distribuției cuprinde pe Nae Roman, Emil Popescu, Tudorel Popa, Ștefan Glodariu, Mircea Albulescu, Mircea Stroe, Traian Moraru, Sanda Țăranu, Paula Chiuaru, Mioara Babeș.

Conducerea muzicală aparține lui Gerry Podgoreanu.

„ZI PLINĂ DE CÎNTECE"

Duminică 5 august telespectatorii vor avea prilejul să vizioneze filmul *„Zi plină de cîntece"*, primit din partea televiziunii sovietice. Prin intermediul orchestrei de estradă a Radioteleviziunii din Talin, dirijată de artistul emerit Rotislav Merkulov și a cunoscutului interpret de muzică ușoară Gheorghi Ots, filmul prezintă cîteva din cele mai populare melodii de dans estoniene.

De la o duminică la alta...

Programele de duminică 29, luni 30, marți 31 iulie și Joi 2 august au suferit modificări. Unele din aceste modificări sînt consemnate în programul publicat de noi în cele ce urmează. Celelalte modificări vor fi anunțate în ziare.

Duminică 29 iulie

8.50 Gimnastică de înviorare la domiciliu. **9.00** Emisiune pentru copii și tineretul școlar: Telejurnalul pionierilor. „În timpul verii" — film primit din partea Televiziunii sovietice. „TICĂ ȘI RICĂ ÎN VACANȚĂ" — scenetă veselă de Mioara Cremene. Demonstrație de aeromodelism — transmisiune de la Stadionul tineretului. **10.30** EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins: Telejurnalul satelor. Tribuna colectiviștilor: Organizîndu-ne temeinic munca și folosind toate mașinile și atelajele, am reușit să strîngem la timpi recolta. Recomandări privind însilozarea porumbului — de prof. Gh. Bîlă, de la Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea. De la un meridian la altul. Vă recomandăm să citiți... Muzică populară românească. Cîntă o formație instrumentală condusă de Moise Belmustață. **19.00** Jurnalul televiziunii. **19.15** Teatru în studio:

Comedia „COLIERUL" de L. GUARD PEACH. În romînește de Irina Popescu. Distribuția: Worldman (Gheorghe Dinică); Kolson (Maria Morariu); Hudson (Marian Hudac); Rich (I. Popescu-Lac); miss Winson (Nineta Gusti — artistă emerită); gangsterii (Dem Savu și Dumitru Chesa); Haslem (Mișu Andreescu); detectivul (Tudorel Popa); miss Peters (Paula Chiuaru); comisionarul (Cornel Poenaru). Regia: Ion Barna. **20.00** Filmul artistic sovietic „Omul amfibie". În încheiere: Ultimele știri și rezultatele sportive.

Luni 30 iulie

10.00 Jurnalul televiziunii. **19.20** Emisiune pentru pionieri și școlari „Ce să fiu?": Cum se tipărește și se leagă o carte. Filmul pentru copii: „Vreau să știu tot" nr. 19. **19.45** Filmul documentar „PRINTRE PELICANI" — o producție a Studioului cinematografic „Alexandru Sahia". În încheiere: Telesport. Ultimele știri.

Marți 31 iulie

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.15** Emisiune pentru copii: Filmul „MOFTURILE LIZEI" — primit din partea Televiziunii sovietice. **19.35** Emisiune de știință și tehnică.

20.00 Film artistic. **21.15** Muzică populară românească. În încheiere: sfaturi pentru telespectatori. Ultimele știri.

Miercuri 1 august

17.00 EMISIUNEA PENTRU CLUBURILE DIN ÎNTREPRINDERI. Din cuprins: Telejurnalul săptămînii. Extinderea mecanizării și automatizării producției la Uzinele „Rulmentul" Brașov. Oameni obișnuiți. Dicționar tehnico-economic. Fruntașii noștri. Muzică distractivă. Cîntă o formație instrumentală condusă de Jean Ionescu. Soliști: Livia Brătulescu, Coca Alexiu, Alin Noreanu și Georgeta Mihalache. **19.00** EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins: Cronică sătească. Reportajul filmat, „Din realizările unor gospodării agricole de stat în creșterea animalelor". Noutăți din institutele de cercetări agricole. Muzică populară românească. Cîntă formația instrumentală condusă de Constantin Busuloc. Soliști: Rodica Gheorghiu și Artemiza Bejan.

Joi 2 august

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.20** Emisiune pentru pionieri și școlari: „Excursie școlară în Delta". **19.50** Filmul de desene animate „PROMETEU" — o producție a

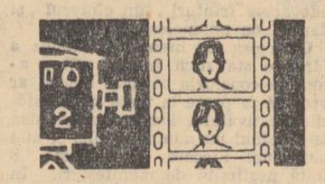

studiourilor bulgare. **20.00** „Nemuritorul Thyll". **21.30** Seară Ghileis. În încheiere: poșta televiziunii. Ultimele știri.

Sîmbătă 4 august

19.00 Jurnalul televiziunii. **19.15** Emisiune pentru copii: „Dresură de animale" — Filmul pentru copii „Călătoria cea mare" — o producție a Studioului „DEFA" — Berlin. **19.40** În fața hărții. **19.50** Versuri de dragoste. **20.00** Filmul „FUMATUL STRICT OPRIT!" — o producție a Studioului de Televiziune București. Scenariul: Radu Anagnoste și Valeriu Lazarov. Regia: Valeriu Lazarov. În distribuție: Mircea Crișan, Margareta Pîslaru, Ion Alexe, Rodica Istrate, Brîndușa Zaița-Silvestru, Iosefini. Muzica: George Grigoriu, Gelu Solo-

monescu, Paul Urmuzescu. **20.20** Filmul artistic „NUNTA LUI FIGARO", o producție a studiourilor franceze, după comedia lui Beaumarchais. Regia: Jean Mayer; Imaginea: Henri Alekan și Henri Tiquet; Muzica: W. A. Mozart. Interpreți principali: Micheline Boudet, Yvonne Gaudeau, Jean Mayer, Louis Seigner, Georges Chamarat; Jean Piat; Georges Descrieres; Denise Gence și Michele Grellier. **21.50** EMISIUNE MUZICAL-DISTRACTIVĂ. Cîntă o formație orchestrală condusă de Enrico Fanciotti. Soliști: Cleopatra Melidoneanu, Nicolae Crețu, Lidia Demenco. În încheiere: Ultimele știri.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea primește vizita reprezentanților acestuia, Frank Trei gloanțe și Samuel Benett.

— Mai departe nu sînt decît detalii. Prînzul l-a costat 31 de dolari.

— Asta e pro!

— A închiriat un automobil... Marca „Rolls-Royce".

— Asta e și mai pro! Șoferul e omul nostru?

— Bine înțeles! Buddy Huston, de la brigada II-a.

— Mai departe.

— A dat lustragiului cinci dolari bacșiș!

— Asta e contra!

— A gustat o sticlă de „Coca-cola" și a declarat că nu-i place.

— Asta e contra! Altceva?

— Altceva, nimic!

Pierce deschise sertarul și scoase de acolo un flacon pe care scria: „Antacid — calmantul ideal al durerilor". Luă o tabletă albă, o dizolvă într-un pahar cu apă și-l dădu pe gît, strîmbîndu-se.

— Slab, Finch!... Foarte slab! Continuă să-l filezi, dar fii prudent!

— Știu, spuse Joshua. Multe parale.

CAPITOLUL VI.

Unde se vede cît de ușor e să cîștigi un milion de dolari, cît de greu e să te naști și cît de repede poți lua locul lui dumnezeu.

Cînd telefonul sună, era 10 dimineața, dar O'Lea mai dormea încă. Cu o seară mai înainte, se culcase foarte tîrziu. Ascultînd sfatul îndatoritorului portar al „Hilton"-ului, el făcuse o plimbare pe Broadway, unde putuse să constate:

— că în ciuda numelui său — care în traducere înseamnă „calea cea largă" — Broadway-ul era o stradă strîmtă și strîmbă, care șerpuia prin centrul New Yorkului...

— că printre zgîrie-norii cu zeci de etaje se piteau acolo cîteva scunde barăci de moși: tragere la țintă, rulete cu toate numerele cîștigătoare, cel mai înalt om din lume, femeia-șopîrlă, biliard electric...

— că văzduhul era încendiat de miliardele de wați ai reclamelor luminoase, că electricitatea era silită să execute, în tuburile cu gaze rarefiate, cele mai năstrușnice giumbușlucuri pentru a ului și încînta ochiul și că, la colțurile de stradă, cerșetori orbi implorau, din fundul întunericului lor, mila trecătorilor și cîțiva cenți în palma întinsă...

— că pe o suprafață de aproximativ două hectare erau îngrămădite peste optzeci de restaurante, baruri, dancinguri și localuri de noapte și că fiecare din ele era flancat de cîte două birturi-lăptării, la care bărbați în tîrlici și tricouri zdrențuite și prostituate cu fustele despicate consumau limonadă și cîrnați prăjiți cu ceapă...

— că pe partea carosabilă a străzii se îngrămădeau un număr inimaginabil de taxiuri violent colorate în galben, verde sau purpuriu și că de o parte și de alta, pe trotuare, la intrarea în anumite localuri, firme de neon anunțau: „Aci fete-taxi" (O'Lea constatase că fetele erau de închiriat, ca și automobilele-taxi, dar pentru scopuri oarecum diferite)...

— că deasupra unei clădiri uriașe — redacția ziarului „New York Times" — un jurnal luminos anunța titlurile principalelor articole, printre care și unul care suna „Vom apăra pînă la moarte valorile morale ale lumii occidentale", în timp ce vizavi, la patru cinematografe așezate în șir, rulau filme atît de pornografice, încît nu se putea expune afară nici o fotografie...

— că într-un teatru de trei sute de locuri, în care se juca Shakespeare, sala era pe jumătate goală, în vreme ce un fel de stadion acoperit, cu o capacitate de cinci mii de locuri, era arhiplin de spectatori în ale căror aplauze furtunoase se dezbrăcau pe scenă cincisprezece platinate domnișoare...

— că domni în frac, cu pelerine negre și eșarfe albe de mătase, sprijinind la braț doamne vaporoase, cu umerii gingași protejați de cape de vizon, coborau din limuzine mari cît niște locomotive, avînd grijă să nu se poticnească de vagabonzii care, în noaptea încă rece de aprilie, dormeau ciuchiți la gurile de ventilație prin care răsufla cald metroul.

O'Lea își încheie într-un bar inițierea sa în misterele Broadwayului. La masa lui ceru voie să șadă un gentleman respectabil cu barbișon cărunt și monoclu cu ramă de aur, care avea aerul unui bunic cu cel puțin cinci nepoți. Respectabilitatea lui era însă solubilă în alcool: după ce consumă patru cocktailuri, a căror mixtură se numea poetic „stridia deșertului", el deveni foarte vorbăreț și, confundîndu-l pe O'Lea cu un vechi prieten al său, îl luă drept confident:

— Tu mă știi, dragul meu, spuse el articulînd cu oarecare dificultate cuvintele mai lungi de o silabă. Îmi cunoști principiile... Hic! Pardon... Pentru mine, „stridia deșertului" e piinea cea de toate zilele... vreau să spun, cea de toate nopțile... Ce mă așteaptă acasă? Un apartament de nouă camere plus o nevastă... O cunoști pe... hic!... pardon... pe nevastă-mea... O otravă cu chip de femeie. O combinație în care doza de femeie e prea mică și cea de otravă e prea mare. De douăzeci și opt de ani sînt însurat cu ea. Asta înseamnă cu douăzeci și opt de ani mai mult decît se poate cere unui om să suporte... Așa că... hic!... pardon... așa că a trebuit să mă consolez... Și de ce să mint, m-am consolat! Îți minte cînd am fost împreună la bordelul ăla... cum îi spunea... a, da, „Haremul lui Tutankamon"... Ce nație o fi Tutankamon ăsta? Numele nu prea pare american! Trebuie să fie un pîrlit de emigrant... Nu pot să-i sufăr pe emigranți! Dar damele erau strașnice!... Și noi doi eram strașnici pe atunci, nu?

Gentlemanul își șterse monoclul aburit de emoție, sorbi din cocktail și continuă:

— Acum am devenit tare pretențios... De, vîrsta!... Nu mai îmi plac decît fetele sub 16 ani... Hic!... pardon... La 17 ani sînt bătrîne, nu găsești? Taci ca un motan, șmechere!... Am descoperit una... Bella îi spune... Nu, nu, Bella e alta... Pe asta o cheamă Judy... O bomboană! E vînzătoare la un magazin... Șase luni am curtat-o. Nici nu voia să se uite la mine. Zicea că e fată cinstită... He-he-he!... Noroc că i s-a îmbolnăvit maică-sa: peritonită sau așa ceva. În orice caz, a avut nevoie de bani... de bani mulți... hîc!... pardon... altfel se curăța. Eu i-am dat bani, ea mi-a dat... Are dumnezeu grijă și de noi, bătrînii!

În bar se făcu întuneric. Un singur fascicol de raze al unui proiector învăluia în lumina lui roșie o cîntăreață decoltată care, rezemată de pian, depăna cu voce joasă și niteluș răgușită o tristă poveste de dragoste. După ce o ascultă cîteva clipe, gentlemanul spuse disprețuitor:

— O babă! Are peste douăzeci și cinci de ani!... Și pe urmă, nu înțeleg de ce această lumină roșie! Pe mine culoarea asta mă scoate din sărite. E... hîc!... pardon... e o culoare antiamericană!... Nu găsești?... De cîte ori o văd, mă gîndesc la greve, la demonstrații, la comuniști... Nu că mi-e teamă de ei! Nu! În țara asta, atîta vreme cît or să mai fie oameni ca tine și ca mine, comuniștii n-or să ajungă nici o dată la putere!... Nici o dată!

Și bătrînul gentleman se lovi cu furie în piept, de parcă acolo s-ar fi ascuns cel mai periculos comunist din Statele Unite. Drept urmare, monoclul îi sări din ochi și el căzu prada unui acces de tuse care dură cinci minute și acoperi cu totul vocea cîntăreței. Cînd își veni în fire, comandă a cincea „stridie a deșertului" și, după ce își înmuie buzele în ea, vorbi mai departe:

— Știi ce aș face eu cu roșii ăștia? I-aș condamna pe toți la moarte!... Dar nu la orice fel de moarte. Cu scaunul electric scapă prea ieftin... Răposatul Hitler a avut cîteva idei foarte bune în privința asta... Hîc!... Pardon... Față de comuniști, nici o milă! Dacă nu le venim de hac, mîine-poimîine ne trezim cu ei la Casa Albă!

— Dă-mi voie, spuse O'Lea, care pînă atunci îl ascultase în tăcere. Adineaori susțineai că niciodată n-or să ajungă comuniștii la putere. Acum spui că mîine-poimîine...

Gentlemanul îl privi, mirat:

— Nu te mai recunosc, prietene!... Tu nu... hîc!... pardon... tu nu citești ziarele? Așa scriu toate: în primul rînd, comunismul nu e un pericol pentru America. În al doilea rînd, comunismul e cel mai mare pericol pentru America... Și au dreptate!

— Cînd au dreptate? stărui O'Lea. Cînd spun una sau cînd spun alta?

— Au dreptate întotdeauna! Și cînd spun una și cînd spun alta... E logic!... Acum... hîc!... pardon... acum iartă-mă cîteva clipe... Am o mică nevoie.

(Va urma)

Mozaic

● *O ÎNCERCARE întreprinsă de un grup de tineri din Stockholm, de a fura flacăra olimpică, a fost dejucată de poliția din capitala suedeză. Flacăra fusese adusă aici în legătură cu aniversarea a 50 de ani de la desfășurarea Olimpiadei din anul 1912. La interogatoriu, tinerii au răspuns că voiau să păstreze flacăra olimpică ...ca amintire.*

● *FOSTUL demifondist englez Roger Bannister, primul atlet din lume care a alergat distanța de o milă sub patru minute, este în prezent medic. Fiind chemat la un pacient, el s-a îndreptat cu automobilul, în mare viteză, spre locuința acestuia, întrecînd și un automobil al poliției care supraveghea respectarea regulilor de circulație. Mașina poliției s-a luat pe urmele lui Bannister, dar cînd a ajuns în dreptul lui medicul a scos din geantă un stetoscop, pe care l-a arătat pe fereastră polițiștilor, pentru a se scuza.*

Cîteva zile mai tîrziu Bannister a trecut din nou cu automobilul pe aceeași șosea și a întîlnit aceeași mașină a poliției. Cu toate că mergea cu viteză legală polițistul i-a arătat pe fereastră... o pereche de cătușe!

● *LA TOKIO s-a anunțat că organizarea Jocurilor Olimpice de vară va costa 28 milioane dolari, iar comitetul de organizare și-a epuizat de pe acum aproape toate fondurile. Pentru a veni în ajutorul organizatorilor, Regia de tutun japoneză a hotărît să pună în vînzare o... țigară olimpică, o parte din fondurile încasate urmînd să fie puse la dispoziția Comitetului olimpic japonez.*

● *ÎN BASEBAL nu există rezultat de egalitate și de aceea meciurile durează uneori extrem de mult. Recordul de durată al unui asemenea meci a fost stabilit însă la mijlocul lunii iulie, în orașul Detroit, unde au fost necesare peste 7 ore și... 22 de pauze pentru ca echipa Yankees din New York să învingă cu 9-7 echipa Detroit Tigers. Cei mai mulțumiți au fost vînzătorii de răcoritoare, ale căror vînzări au crescut în ziua aceea cu peste 60 la sută.*

● *PREȘEDINTELE U.E.F.A., Wiederkehr, a anunțat că intenționează să propună cîteva formule noi de organizare a diferitelor competiții fotbalistice internaționale. Printre acestea se află organizarea unui campionat european și a unui campionat mondial al reprezentativelor continentelor. După cum a declarat el, prima ediție a campionatului european ar urma să se desfășoare în anul 1964, iar a campionatului continentelor în anul 1966.*

● *DE LA 1 AUGUST, în Portugalia se va introduce oficial fotbalul profesionist. Presa internațională, care a comentat această măsură scrie că, în orice caz, ea este tardivă întrucît, profesionismul era introdus de mult, pe căi neoficiale în Portugalia. După cum arată ziarul vest-german „Frankfurter Rundschau" — cu toate că profesionismul în fotbal era interzis, campioana Portugaliei, Benfica, nu avea nici un singur jucător... amator.*

● *„CIRCUL DE TENIS" al lui Jack Kramer s-a închis Motivul? Afacerea nu mai merge. În legătură cu aceasta ziarul francez „Combat" a scris: „Kramer a fost nu numai unul din marii campioni ai tenisului dar și unul din marii afaceriști. Circul lui a fost la început o afacere riscantă, apoi a început să meargă și chiar să strălucească. Acum circul „nu mai merge" și inteligentul Kramer se retrage pentru a-și plasa banii într-o afacere mai bună, cu un profit mai mare. „Business is business".*

● *MARCEL CERDAN, fiul fostului campion mondial de box la categoria mijlocie, mort în 1949 într-un accident de avion, va fi, ca și tatăl său, boxer. La vîrsta de 19 ani Marcel Cerdan junior a susținut, ca amator, 22 de meciuri, dintre care a cîștigat 21, iar unul l-a terminat la egalitate. El cîntărește 65 kg. și este înalt de 1,70 m., cu un centimetru mai mult decît tatăl său.*

● *CEA MAI MARE viteză în alergarea cu bicicleta a fost obținută recent de francezul Jose Meiffret, care a parcurs 1 km. în 17 sec. 58/1000 echivalent cu o medie orară de 204,778 km. În tentativa sa Meiffret a alergat în spatele unui automobil prevăzut cu o instalație specială.*

VICTORIA PERSEVERENȚEI

Vestea că Olga Szabo este noua campioană a lumii la floretă, n-a surprins decît pe aceia care, urmărind rubricile sportive, se concentrează exclusiv asupra fotbalului și aruncă, în cel mai bun caz, o privire fugară spre informațiile referitoare la „rest".

În realitate, victoria de la Buenos Aires încununează — era și timpul! — activitatea prodigioasă a uneia dintre fruntașele scrimei mondiale. Numele tinerei eleve clujene — astăzi, proaspătă absolventă a facultății de filologie — s-a impus în marile competiții încă de acum 6-7 ani, devenind repede respectat și... temut Excelentă în atac, tot mai sigură în defensivă, cu un suflu inepuizabil și o paradă-ripostă neiertătoare. Olguța — cum îi spun prietenii — a intrat vertiginos în primele rînduri ale floretistelor de mare anvergură. Probabil că niciuna dintre figurile proeminente ale scrimei feminine n-a putut evita să guste măcar odată din cupa înfrîngerii, în întîlnirile cu Olga Szabo. Müller Preis, Zabelina, Rejto, Scheen, Colombetti, Schmid, Delbarre, Gorohova — și multe alte personalități ale planșei, pot confirma adevărul acestei afirmații.

Olga Orban Szabo

Olimpiada de la Melbourne a prilejuit primul mare succes al campioanei noastre. Șase din cele șapte finaliste s-au înclinat pe rînd în fața ei, inclusiv englezoaica Sheen, pe care Olga o mai întrecuse în două rînduri, în preliminarii. Pierderea unui singur asalt, cu Garilhe, a pus-o însă în situația de a susține un baraj pentru primul loc cu... Gilian Sheen. Nervii adversarei s-au dovedit mai rezistenți și reprezentanta noastră a trebuit să se mulțumească — dacă se poate spune așa — cu medalia de argint.

Patru ani mai tîrziu, la Roma, o întîlnim din nou în finală, de data aceasta împreună cu Maria Vicol. Deși nu mai reeditează comportarea din Australia, Olga contribuie direct la obținerea locului III și a medaliei de bronz de către colega și prietena ei, învingînd în baraj pe renumita trăgătoare sovietică Gorohova — aceeași Gorohova cu care avea să-și dispute peste doi ani, la Buenos Aires, titlul suprem.

Mărturisesc că la un moment dat, văzînd cît de insistent se repetă formula „învingătoarea morală rămîne Olga Szabo...", am început să mă tem că se va întîmpla și cu Olga ceea ce s-a întîmplat, de pildă cu un Mircea Dobrescu, în box, sau cu Paul Keres, în șah (fie-mi iertată asocierea între domenii atît de divergente!). Doar nu o dată și nu numai în cazurile amintite, acea formă de manifestare a legilor numită „întîmplare" a privat de satisfacția deplină și meritată pe unii dintre cei mai valoroși campioni din diferite discipline sportive.

Spre bucuria noastră, Olga Szabo a ținut să se excepteze de la această glorie amară, cucerind cu brio, la mii de kilometri de patrie, supremația mondială. Cred că nu mă înșel, considerînd că este vorba, în primul rînd de o victorie a perseverenței, a dîrzeniei, și a calmului specifice marilor performeri în perioada de autentică înflorire.

Îmi îngădui, cu acest prilej, un fel de urare-pronostic: peste doi ani, la Tokio, în cea de-a treia finală olimpică din cariera ei, Olga Szabo să adaoge medaliei de aur de la Buenos Aires o... copie cu cinci cercuri! Asta — așa, pentru varietate...

Dan DEȘLIU

SPORTUL LA FESTIVAL

Mii de tineri și tinere din toate țările pămîntului, de toate rasele și credințele, și-au dat întîlnire, în acest miez de vară, în „țara celor 1.000 de lacuri", Finlanda. Printre ei sînt și numeroși sportivi, care vor concura în zilele Festivalului la marile competiții organizate în decorul nordic al orașelor finlandeze. La Helsinki, ca și la București, Moscova sau Viena, sportul va ocupa un loc important în ansamblul festivităților marii întîlniri a păcii și prieteniei.

Finlanda, țară cu veche tradiție sportivă, patria neuitatului atlet Paavo Nurmi, va fi desigur o gazdă bună pentru cei veniți aici să cucerească onorurile arenei. Marele stadion din Helsinki, cu o capacitate de 75.000 de locuri, același stadion pe care Emil Zatopek a cîștigat trei medalii de aur la Olimpiada din 1952, bazinele de înot unde va avea loc festivalul apei, terenurile de volei, sălile de gimnastică, arenele de atletism și fotbal din Turku, Lahti, Tampere și alte douăzeci de orașe sînt gata să-și primească oaspeții.

Festivalul din acest an va cuprinde două competiții sportive distincte: Jocurile sportive internaționale ale tineretului (J.S.I.T.) deschise speranțelor sportive, tinerilor încă neconsacrați și concursurile „la nivel înalt" care vor întruni tot ce are mai bun sportul mondial la atletism, gimnastică, fotbal, volei, înot și motociclism. La startul acestor întreceri se vor afla multe celebrități, dintre care e suficient să amintim pe recordmanii mondiali ai săriturii în înălțime: Valeri Brumel și Iolanda Balaș, pe campioana lumii la gimnastică Larisa Latînina, pe cel mai rapid înotător din lume, brazilianul Manuel dos Santos, pe dubla campioană olimpică de garduri de la trambulină Ingrid Kramer, jucătorii de tenis de masă din R. P. Chineză și Japonia.

Echipe din Brazilia, U.R.S.S., R. P. Ungară, Anglia, Franța, își vor asigura participarea la turneul de fotbal, în timp ce la volei, lupte, înot, tenis de masă, haltere se vor reuni sportivi din 30 de țări.

Țara noastră va participa cu un lot de aproximativ 50 de sportivi, majoritatea lor tineri muncitori, elevi și studenți. În lotul de atletism întîlnim pe talentata sprinteră Ana Beșuan, alături de Olga Borangic și Eugen Ducu, la lupte pe Ion Baciu și Iosif Moca, la înot pe Zoe Reznicenco și Mărioara Rotaru, la volei pe Elisabeta Nodea și Doina Popescu, la tenis de masă pe proaspătul campion european de juniori Dorin Giurgiucă, pe Mariana Jandrescu.

Sportivii noștri selecționați în loturile Festivalului s-au pregătit cu toată sîrguința pentru a ne reprezenta cu cinste la concursurile de la Helsinki.

I. G.

Echipa feminină de volei

Nicolae Martinescu

Iosif Moca

O SCRISOARE DE LA MACRI

Cînd a fost finala cupei la fotbal? Stați o clipă... În 7 iulie? Parcă... Ba nu! În 8 iulie. Asta înseamnă că telefonul l-am dat în cinci. Joi, spre seară. L-am căutat pe Tache Macri, fundașul Rapidului. Mi-a răspuns Mihăiță, odrasla de șase ani și ceva, „dinamovist" la fotbal-nasturi și... precoce la telefon: „Da'cine-l caută?". „Apollodor din Damasc". „Nu se poate". „Mihăiță, spune-mi dacă e sau nu acasă" Mihăiță ezită. Am impresia că a acoperit receptorul cu palma și se consultă cu cei din casă. „Nu — nu e acasă, pentru că...". „Bine, bine, nu vreau să știu de ce nu e acasă". Da'cine l-a căutat?" „N-are importanță... Chirilă".

★

Joi, după finală, am primit o scrisoare. De la Tache Macri. În urma telefonului. O scrisoare cu scuze. Fusese acasă. În sfîrșit... Aș vrea s-o citim împreună.

„București, 9 iulie... titlul nu contează... formulă de politețe.

„Te rog să mă ierți că n-am răspuns atunci la telefon. Nu-mi vedeam capul și-mi țiuiau urechile. A doua zi aveam examenul de stat, iar Mihăiță, bietul de el, a fost de servici la telefon „ca să poată învăța tata", în timp ce nevastă-mea, Elena îl blestema pe sfîntul Ignatie, patronul studenților grăbiți.

Cred că ai aflat că am luat examenul. Pe plic am pus un ING. la „expeditor" în fața numelui meu. Să nu mi-o iei în nume de rău. E primul meu ing. Plăcuța de bronz pentru ușă nu e gata, deși meșterul se laudă că e rapidist.

A fost greu examenul. Mai greu ca două finale pierdute. Cînd l-am văzut pe profesorul Zăgănescu în față, am avut impresia că e Garrincha. În cele din urmă însă, locomotiva mea Diesel de manevră a rezistat presiunii comisiei și eu sînt azi inginer mecanic plin.

Ce păcat că finala de ieri a fost cum a fost! Azi sînt obosit, am un fel de toropeală și mă îndeamnă amintirile. De asta și scriu. Mă văd copil. Visam să ajung ca Sesta, fundașul Austriei sau ca Di Stefano. Să am o valiză de piele cu o sută de etichete de hoteluri pe ea. Să merg cu avionul. Să dau autografe... Și visul meu de fotbalist a început în echipa „Pielarilor". În '47. N-aveam valiză, deși jucam la pielari, nu mergeam cu avionul, ba uneori nici cu tramvaiul, dar eram fotbalist. În 1949, cînd am intrat la Rapid, am avut senzația că am ieșit la lumină. Ce mult am iubit fotbalul! Și ce mult am iubit Rapidul! Joc de 13 ani la Rapid. Aud că sîrbii l-au sărbătorit pe Jusufi pentru că a jucat 200 de jocuri într-o echipă. Eu am aproape 400 la Rapid. Nici nea Fănică Filote n-are mai mult. În 13 ani Rapidul a schimbat 122 de jucători. Eu am rămas. Și am să rămîn. Tot la Rapid. Numai la Rapid. La Rapid sau nicăieri. Dacă ar ști unii din jucătorii noștri ce lucru mare e un singur tricou în viața unui jucător...

La început mi-a fost greu. Aș fi vrut să mă înscriu la facultate, „la zi", dar erau dificultăți. Trebuia să lucrez. Părinți bătrîni. Nu puteam... Dar, într-o bună zi, în 1955, șeful meu mi-a spus: „Tache, dacă nu te înscrii să știi că nu mai lucrezi la mine". N-am să uit ziua aceea. Șeful meu era, în fond, Rapidul. Și Rapidul era C.F.R.-ul. Rapid era o părticică a sportului nostru nou, iar C.F.R.-ul era Grivița. Era regimul nostru, C.F.R.-ul m-a obligat să devin student. Am uitat valiza de piele, pentru că mi-am cumpărat una. Am uitat de avion, pentru că în Anglia am zburat cu avionul. Aveam în buzunar un carnet de note. Un carnet de note care s-a transformat vinerea trecută într-o diplomă de inginer, cu examenul de stat luat. Cred că la întîi am să încep să lucrez la depoul București. Îmi place să simt din plin că viața unui fotbalist abia începe la 30 de ani. C.F.R.-ul, Rapidul, mi-au dat cale liberă.

Și eu am probleme. Dar de altă natură. Vreau să deviu un adevărat meșter al locomotivei. Să-i pătrund tainele, în depou, pe viu, alături de muncitorii care mă cunosc din tribună și de la care am atîtea de învățat, deși îl am pe ing. în față. Și mai am probleme. Uite, de pildă, cu Mihăiță. Tare aș vrea să-l îndrumez spre politehnică. E isteț. Citește liber, cu toate că abia la toamnă intră la elementară. Dar s-a băgat cu nasul în mitologie și nu mai știe de nimic. Nu-l văd atras de tehnică... O ajută pe Elena la rebusuri. Într-o zi am auzit-o pe nevastă-mea întrebîndu-l: „Mihăiță, ce-o fi aia „Zeus a prefăcut-o în vacă?" și Mihăiță, de colo: „Cîte litere, mamă?". „Două". „Vezi dacă nu se potrivește Io". Și se potrivea.

Văd însă că m-am întins la scris și despre fotbal tot n-am vorbit. Ce zici, cine cîștigă cupa la anu'? Dă-mi un telefon marți seara, în 17, după 8.

Hai Rapid!
ING. DUMITRU MACRI

★

Am telefonat luni seara. Marți era tîrziu pentru secretariat. Tot Mihăiță era la telefon. „Nu-i acasă". „Ascultă Mihăiță, te rog să-i spui lui taică-tu că-i publică scrisoarea „Magazinul". Dar, ia spune, ce-ți mai face mitologia?". „Bine". Mă gîndesc: „Hai să-l verific pe Tache".

— Mihăiță, cine era zeița înțelepciunii la greci?

— Palas Athena.

— Și cum s-a născut?

— Din capul lui Zeus.

Dragă tovarășe inginer Macri, lasă-l pe Mihăiță să facă istoria.

Ioan CHIRILĂ

VARIETĂȚI

Prețul a fost prea mare...

Există pietre prețioase cu valoare atît de mare încît este foarte greu să găsească cumpărători dispuși să-și investească astfel capitalurile. În roiul unui astfel de posesor s-a văzut nu de mult clubul vest-german de fotbal „Dornburn". Un jucător al acestui club, Fritz Rafreider, era solicitat de multe asociații sportive. Pînă la urmă a rămas la clubul său de baștină, căci prețul cerut pentru el a fost atît de ridicat încît a ținut departe pe toți amatorii.

Tîrgul de fotbaliști din Franța este în toi

Interesul față de finala Cupei Mondiale „Jules Rimet" la fotbal n-a fost în Franța atît de mare ca în alte țări nu numai datorită faptului că echipa Franței nu s-a numărat printre echipele care și-au disputat întîietatea în îndepărtata Chile, ci și din cauză că, aproape în aceeași perioadă, au început tratativele pentru transferarea fotbaliștilor de la un club la altul, pentru exportarea unora și importarea altora. Spre deosebire de anticitate, la acest tîrg modern de sclavi prețul celor vînduți sau cumpărați este incomparabil mai mare. De altfel și profiturile obținute de proprietarii cluburilor profesioniste de fotbal din exploatarea celor cumpărați sînt mult mai mari decît cele obținute în urmă cu 15 secole de către proprietarii de sclavi.

Semnalul de pornire a tîrgurilor îl dă de obicei în Franța adunarea generală a Ligii Naționale, care de astă dată s-a întrunit la Monaco. Deși nu se cunosc încă suficiente amănunte, presa a anunțat ca sigură sosirea talentatului înaintaș din echipa Braziliei, Didi, cumpărat de Clubul Bordeaux, recent promovat în Liga Națională. În schimb asul necontestat al fotbalului francez, Raymond Kopa, va părăsi din nou Franța, de astă dată fiind vîndut clubului argentinian „River-Plate".

Dacă acestea sînt cele două nume cu rezonanță cea mai mare, nu înseamnă însă că pe lista celor vînduți și cumpărați nu figurează alte nume de fotbaliști cu renume internațional. Astfel, brazilianul Faustino a fost vîndut de U. A. Sedan, clubului italian Palermo. De asemenea Racing Club Paris duce tratative destul de avansate pentru achiziționarea internaționalului chilian Fouilloux.

Dar, dintre toți marii afaceriști care cu o reclamă deșănțată își oferă „marfa", se pare că cele mai bune afaceri le va face din nou canonicul Bésède. Acesta este un adevărat as al cumpărărilor și vînzărilor de fotbaliști în Franța. Unul dintre conducătorii clubului S. O. Montpellier s-a făcut de mult cunoscut pentru afacerile lui. Ziarul „L'Humanité" a publicat o declarație a unui mic conducător al unui club din provincie, care a arătat că „la bursa de mărfuri a jucătorilor, canonicul este un caiă. Alături de el, noi toți sîntem ca niște copii din cor".

Într-adevăr, Bésède, s-a impus prin două tranzacții excepționale: l-a vîndut pe Bonel în 1959 clubului Valenciennes și apoi pe Van Sam în 1960 lui Racing făcînd trafic de influență pentru ca acesta din urmă, „promis" clubului Valenciennes să fie cedat clubului parizian cu un mic supliment de 20 milioane. Acum, cucernicul părinte a venit la Monaco cu noi atuuri: vrea să-l vîndă pe Sekou lui Real Madrid, să-l cedeze pe Bourrier Racingului și... să-l reia pe Bonel pentru Valenciennes. Firește că din aceste tranzacții cel mai cîștigat și mai mulțumit va fi canonicul în persoană. În ceea ce-i privește pe jucătorii în cauză ei vor trebui să accepte să fie vînduți sau cumpărați, neavînd dreptul decît să se mulțumească cu sumele derizorii pe care marii afaceriști vor binevoi să le acorde... sub binecuvîntarea canonicului Bésède și a altor „pontifi" ai fotbalului francez, mai mult sau mai puțin cucernici.

O ședință neobișnuită

Una din ședințele obișnuite ale Agenției internaționale pentru energia atomică cu sediul la Viena a fost marcată luna trecută de un „fapt" neobișnuit. După ce a cerut cuvîntul reprezentantul R. S. Cehoslovace, M. J. Fuksa a spus:

„Aș vrea să abordez o temă care nu are nimic de a face cu utilizarea pașnică a energiei atomice. Vreau să felicit Brazilia pentru victoria ei în campionatul mondial de fotbal".

Privirile tuturor delegaților s-au îndreptat spre locul unde ședea reprezentantul Braziliei, Marcel Damy de Sosa Santos. Acesta s-a ridicat imediat și a venit să strîngă cu căldură mîna lui Fuksa. În continuarea ședinței s-a vorbit despre... fotbal și fotbaliști, iar la sfîrșit toți delegații au căzut de acord să sărbătorească cu o masă victoria brazilienilor.

Relatînd cele de mai sus ziarul elvețian „Tribune de Geneve" a scris: „Nu este pentru prima oară cînd sportul vine pe primul plan în cursul unor dezbateri politice, științifice sau economice. Este întrutotul îmbucurător acest exemplu care demonstrează cît de mult favorizează sportul contactele și legăturile prietenești între oameni".

Părinți și copii

Nu întotdeauna copiii mostenesc însușirile părinților. Așa, de pildă, fiul renumitului alergător finlandez Paavo Nurmi și-a încercat norocul în alergări pe distanțe lungi, însă fără succes. Vestitul fotbalist englez Stanley Mathews a dorit din toată inima să-și vadă fiul fotbalist. Băiatul a jucat în echipa școlii. Asistînd odată la un meci în care juca și băiatul său, Mathews a oftat cu regret: „Nu pot să privesc un spectacol atît de jalnic, n-are fărîmă de talent". Băiatul de altfel nici nu se gîndea să se facă fotbalist, îi plăcea tenisul și în această disciplină n-a întîrziat să repurteze succese frumoase. Pînă la urmă și bătrînul Mathews s-a consolat argumentînd: „Mai bine un fiu bun jucător de tenis decît fotbalist prost".

Mai scump decît lumina ochilor

Unul din cei mai buni boxeri profesioniști din Suedia, Rissberg, a părăsit ringul grav lovit. Era după întîlnirea cu americanul Willi Pastrano. Rissberg era aproape să-și piardă vederea. Pînă la urmă a scăpat, însă medicii i-au interzis categoric să mai urce pe ring. Treptat numele său a fost dat uitării în lumea sportivă. Nu de mult însă afișe mari anunțau reintrarea lui pe arena sportivă.

— De ce vă riscați sănătatea? — a fost întrebat boxerul.

— Toate lucrurile mele sînt cumpărate în rate. Cred că e mai bine să rămîn orb decît cerșetor.

— Poate că glumele sînt aici neindicate, a comentat acest răspuns un ziar suedez. Însă Rissberg poate rămîne și orb și cerșetor.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

Vanda

POVESTIRE DE VASCO PRATOLINI

Vanda avea ochi negri, în care licărea un punct auriu; părul îi era blond. Nu reușisem încă să-i spun că o iubesc; nici nu știam măcar că se numea Vanda. Într-o dimineață însă, se opri pe pod și așteptă să prind curaj și să mă apropii de ea.

— Asta este un adevărat coșmar! isbucni ea. De o lună întreagă mă urmărești ca o umbră. Spune-mi odată ce ai de spus și pe urmă să nu mai vorbim de asta.

— Cum, adică, n-ați înțeles încă?

În acest moment o femeie cu o fetiță de mînă trecu pe lîngă noi; fetița îi spunea lecția, se bîlbîia, încă pe jumătate adormită: „Eu sînt, tu ești, el este..." Noi începurăm să rîdem și stîngeneala de la început dispăru. Vanda se sprijini cu o mînă de balustradă și eu făcui la fel; la picioarele noastre riul, verde și transparent, se prelingea de-a lungul ferestrelor, în dosul cărora lucrau argintarii. Cu degetul arătai spre mijlocul riului:

— Îl vedeți pe acela din bărcuță? Ca și cum acesta ar fi fost cel mai important lucru pe care trebuia să-l spun. Și ea răspunse: „Se vede că nu are nimic de făcut. Îl invidiez".

*La intrările podului se aflau statuile celor patru sezoane, cu spatele întoarse spre noi. Aveam 18 ani, eu lucram ca voluntar la un ziar și ea era salariata unui magazin de modă, unde cîștiga șapte lire pe zi. Trăia, împreună cu tatăl și bunica ei, tatăl ei era funcționar la justiție: intra prin casele oamenilor să încasa polițele. Un an întreg ne-am dat în fiecare dimineață întîlnire pe pod. Ea locuia dincolo de riu în direcția în care priveau statuile primăverii și verii. Într-o cafenea mică beam espresso; acolo găseam brioșe proaspete, calde încă, cumpăram un brioș și-l împărțeam. Vanda muia partea ei în cafea și sugea din el înainte de a-l mînca cu înghițituri mici. Se uita în acest timp plină de reproș la mine, pentru că eu înghițeam totul dintr-odată. Apoi o duceam la magazin, dar mai rămîneam o clipă acolo pentru că întotdeauna găsea ea cîte un vicleșug ca să aranjeze ceva în vitrină și astfel să mă mai salute o dată. La prînz și seara treceam din nou peste pod. Zilele se oglindeau în riul care curgea pe sub noi; galbene și întunecate în ianuarie, cînd apele erau umflate; atunci riul ducea trunchiuri de pom și cadavre de porci care se înnecau cînd riul inunda ținuturile. În astfel de zile, argintarii se arătau la ferestrele atelierelor ca să controleze nivelul apei. Odată cu căldura mare însă, din albia riului se iveau insule mici din pietriș, pescăușii**) *se usca la soare și copiii goi se jucau acolo cît e ziua de lungă; numai sub pod un curent abia perceptibil își croise drum în apa care devenea acolo atît de transparentă încît se putea vedea pînă la fund. Primăvara, riul era verde și cînd ne opream seara acolo, Vanda cînta. Cu brațele sprijinite pe balustradă, cu capul în mîini, privea fascinată apa. „Dragostea mea", îi spuneam și o mîngîiam, dar ea nu auzea, așa că de multe ori, spuneam în glumă: „Tu iubești riul mai mult decît pe mine". Apoi veni vara, oamenii se așezau pe balustrada podului, grupuri mici treceau cîntînd din mandoline, iar după pod se posta vînzătorul de pepeni verzi. Era în anul 1938; republicanii spanioli pierduseră Prunete, cineva își asasinase soția, guvernul sancționase legea rasială. Dar toate acestea erau lucruri care se petreceau undeva departe de noi, titluri de ziare. Pentru noi nu contau decît orele petrecute împreună pe pod, plimbările pe străzi și tatăl ei care refuza să mă cunoască.*

— Ai să vezi că am să-l cîștig de partea noastră, spunea Vanda. În fond nu are nimic împotrivă; ci doar că sîntem minori.

Din zi în zi devenea mai femeie, se dezvolta. Cînd însă, treptat, am învățat să ne sărutăm, interveni ceva între noi. O mare neliniște puse stăpînire pe ea, o spaimă care îi însoțea întrebările cele mai neînsemnate, ca și cum ar fi suferit de o rătăcire ce devenea tot mai apăsătoare și mai chinuitoare.

— Este un adevărat coșmar, spuse ea atunci cînd ne-am vorbit pentru prima oară. De ce se aprind lanternele atît de tîrziu? De ce ți-ai tuns părul tocmai azi? De ce este lună plină de atîta vreme? Eu visam la casa noastră, la nunta noastră, la un aparat de radio cu galenă, frumos ca o jucărie.

În iunie dărui Vandei un batic de mătase roșie, culoarea vinului; cînd seara se răcorea, ea și-l punea la gît, pe rochia albă.

— Nici n-aveam de gînd să mă îndrăgostesc, spunea. Cînd ți-am vorbit atunci pe pod, a fost numai ca să mă lași în pace.

— Știu, răspundeam prostește și rîdeam. Dar cînd îmi vei dezvălui secretul tău? Nu crezi și tu că te iubesc acum atît de mult, încît trebuie să aflu tot?

— Nu încă. Mă privea cu atîta seriozitate că nu știam ce să-i răspund și o sărutam.

Devenea tot mai palidă, mai distrată și mai neliniștită.

— Cred că gospodăria te obosește prea mult, îi spuneam.

— Mă iubești atît de mult? mă întreba tandru și într-o seară îmi spuse: Dar dacă ții atît de mult la mine, de ce nu încerci să mă înțelegi pe deplin? Aștept clipa aceea, pentru a-ți spune secretul meu.

— Eu știu totul despre tine, tu ești ca aerul pe care-l respir. Citesc în tine ca într-o carte deschisă.

— Ah, ce prostuț ești, a spus și glasul ei era tandru și trist; mai tîrziu mi-am amintit de asta. Stam lîngă balustrada podului, era vînt și parcul era cufundat în ceață; în ceață se pierdeau și cele două rînduri de lanterne. Riul era o masă neagră, agitată, care se tîra pe sub arcade și se auzea cum se frînge, într-un asalt continuu

— Este un coșmar. Tu spui mereu: știu, știu. Nu știi nimic. De ce sînt blondă? N-ar trebui să fiu. Știi de ce?

— Ești blondă, fiindcă așa ești tu, i-am răspuns.

— N-ar trebui să fiu blondă. Asta e o rătăcire. Și-mi ești drag. De ce mi-ești atît de drag? Tu știi precis de ce.

— De ce? Nu știu. Știu numai că te iubesc, dar nu-mi dau seama de ce anume.

Era ciudat de liniștită, numai sensul cuvintelor ei era încîlcit, glasul îi era chiar plin de afecțiunea omului care a suferit o nedreptate și care încearcă să ierte.

— Tu știi desigur tot, repetă ea. Tu știi și că riul se varsă în mare. Dar nu știi că eu n-am văzut încă marea. Vezi eu am douăzeci de ani și n-am văzut încă niciodată marea, nici măcar n-am mers vreodată cu trenul. Știi tu toate astea?

— Fetiță mică și prostuță, îți spuneam. Asta era secretul tău?

Mi-a luat capul în mîini și și-a proptit coatele pe balustradă.

— Acum crezi că ăsta îmi este secretul. Este un coșmar.

Am luat-o de umeri și i-am întors fața spre mine: plîngea. Cu degetul am oprit o lacrimă și i-am întins-o pe buze.

— Vezi, tot atît de sărată este și marea, și am sărutat-o pe obraz. Duminică mergem la mare. Cu trenul. Avem destul timp, pentru ca seara să fim înapoi. O să găsești o scuză pentru tatăl tău.

— Nu este nevoie, spuse cu șovăială, privind țintă spre rîu. Tata nu este aici și va lipsi mai mult timp.

— A plecat la rude?

— Da.

Conducînd-o spre casă, a întors capul pe pod și a întrebat, cu privirea la statuie: De ce stă primăvara aici, într-un anotimp ca ăsta? M-a lovit cu drăgălășenie în piept, înainte de a-mi da buzele; dar ochii îi erau din nou umezi de lacrimi. I le-am șters cu baticul.

În noaptea aceea, mama a intrat în camera mea și m-a trezit: Am vrut să văd dacă ai închis fereastra, a spus. Nu auzi furtuna de afară? Ploaia curgea șiroaie, bătea cu palele de vînt în geam, era dusă din nou de vînt. Plecînd, mama îmi spuse: Mîine riul o să aibe iar apele mari.

Soarele strălucea de-asupra podului, pe străzi și din ziduri de case se simțea acel aer proaspăt și curat de după furtună. Riul crescuse pînă la geamul argintarilor; ferestrele erau închise cu obloane de fier. Am așteptat-o pe Vanda, dar n-a venit, Am traversat piața, dar n-am întîlnit-o. Să fi făcut febră din cauza frigului de aseară? Hotărîi să merg la ea. La ciocănitul meu deschise o femeie în vîrstă, slabă, cu monoclu. Purta un șorț albastru deschis, decolorat; ștergea tocmai vasele.

— Vanda nu este acasă, îmi spuse morocănos, ca și cum aș fi stînjenit-o. Trebuie să fi plecat dis de dimineață. De două ori a fost aici un sanitar să întrebe de ea, dar nimeni n-a văzut-o.

— De ce un sanitar? întrebai.

— Tatăl ei a avut o criză mai violentă, se pare că de data asta..

Stam încurcat pe prispă și nu avui puterea decît să întreb:

— Tatăl ei este bolnav?

Femeia puse castronul și cîrpa jos, își așeză rochia și mă privi în ochi.

— Nu cumva ești de la poliție?

— Nu, sînt un prieten.

— Scuză-mă, te rog. Au început să vină aproape în fiecare zi. Tatăl Vandei a înnebunit acum trei luni; îl goniseră din slujbă fiindcă era evreu. De disperare, și-a pierdut mințile.

— Și Vanda?

— Habar n-am unde s-a dus, răspunse femeia. Poate încearcă să împrumute bani de la careva. Trebuie să știți că facem tot ce putem s-o ajutăm, fiindcă și ea și-a pierdut slujba, dar, de! nici noi nu înotăm în aur....

După două zile, la mare depărtare, aproape de vărsare, riul a aruncat la mal corpul Vandei.

În românește de Gabriela GEROTA

*) Zid sau platou mic construit anume pentru a dirija în timpul verii cursul apei într-o albie mai îngustă.

Cu o singură pedală...

La Taşkent a sosit Alexandr Juk, student al Institutului politehnic din Bielorusia, care efectuează în prezent o călătorie prin 10 republici unionale folosind drept mijloc de locomoție o bicicletă cu o singură pedală.

În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, Juk, care avea 5 ani, a fost grav rănit de o bombă aruncată dintr-un avion hitlerist, iar piciorul sting a trebuit să-i fie amputat. Orfan de ambii părinți, copilul a fost crescut de oamenii sovietici, care l-au ajutat să-și termine școala medie și să intre în facultate. În ciuda infirmității sale, Alexandr Juk practică sportul cu regularitate. El înoată bine, dar cel mai mult îi place să meargă pe bicicletă.

Juk a luat startul la 3 iunie, în orașul Minsk. El a străbătut pînă acum peste 7000 km trecînd prin Moscova, Novosibirsk, Alma-Ata, Frunze. De la Taşkent el intenționează să urmeze ruta Așhabad, Baku, Tbilisi, Kiev și să se înapoieze la 4 august la Minsk.

„Visul meu — a spus Juk — este ca în viitorul apropiat să efectuez ocolul lumii pe bicicletă".

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Fasole grasă cu ou și smîntînă ; limbă rasol cu salată de castraveți ; fructe.

— Roșii umplute cu salată de vinete ; mîncare de carote cu carne ; tarte cu fructe.

— Salată albaneză ; friptură la grătar ; compot.

— Ciorbă de zarzavat bătută cu ou ; roșii umplute cu orez ; găluști cu caise.

— Suilé de dovlecei ; varză dulce cu carne ; fructe.

— Cartofi cu smîntînă ; vinete umplute cu carne ; strudel de mere.

— Ciorbă de roșii ; șnițel cu salată asortată ; savarină cu fructe.

PRĂJITURI DE SEZON

SPUMĂ DE FRAGI SAU SMEURĂ

Cantități : 250 g. fructe (fragi sau smeură) 100 g. zahăr, zeama de la o lămîie, 2 linguri de rom, 250 g. frișcă, 3—4 foi de gelatină. Treceți fructele printr-o sită deasă după care le amestecați cu zahărul, zeama de lămîie și cele 2 linguri de rom. Gelatina o puneți dinainte să se topească în puțină apă rece, aproximativ o jumătate de oră. La început amestecăm gelatina topită cu piureul de fructe și lăsăm la rece 1—2 ore. După aceea, amestecăm și frișca cu acest piure pe care îl punem de data aceasta în cupe. Se pune din nou la rece. Pe deasupra garnisim cu cîteva fructe întregi.

TARTE CU FRUCTE (SMEURĂ, FRAGI, AFINE, CAISE etc.)

Cantități : un ou, 70 g. zahăr, 125 g. făină, 70 g. unt. Crema : 2 ouă, 100 g. zahăr, 2 lămîi, 50 g. unt, 250 g. fructe, o linguriță de gele de coacăze sau alt fruct. Facem un aluat dintr-un ou întreg pe care-l frecăm cu 70 g. zahăr și un vîrf de cuțit de sare. La el adăugăm făina. Amestecăm bine coca care devine nisipoasă. Acum o punem pe planșetă și îi adăugăm și untul fărîmițat. Împărțim apoi aluatul în 12 bucățele cu care umplem formele de tartă bine unse. Se coc la un foc moale. Numai după ce s-au răcit le scoatem din forme. Pe fundul fiecărei tarte punem puțină cremă de lămîie preparată în modul următor :

Spargem într-un vas ouăle la care adăugăm zahărul, zeama de lămîie și coajă rasă a unei lămîi. Punem apoi vasul pe un foc moale, amestecăm tot timpul pînă se îngroașă crema ca o maioneză. La sfîrșit adăugăm și cele 50 g. unt, astă după ce am luat crema de pe foc. Deasupra cremei așezăm fructele curățite, dacă sînt prea mari le tăiem bucăți.

SAVARINĂ CU FRUCTE (VIȘINE, CAISE, COACĂZE, AFINE)

Cantități : pentru savarină 2 ouă, 60 g. zahăr tos, 50 g. unt, 4 linguri de lapte, 2 linguri rom, 125 g. făină, o linguriță de drojdie de bere sau praf de copt. Sirop : 2 pahare de apă, 6 linguri de zahăr, 4 linguri de rom. Fructe : 500 g., 100 g. zahăr pudră. Crema : 250 g. frișcă, 1 pachețel de zahăr vanilat. Separăm gălbenușurile de albușuri, pe care le frecăm cu zahăr. Separat lăsăm să se topească untul în lapte împreună cu romul și praful de copt sau drojdie. Totul se încorporează apoi în gălbenușurile frecate cu zahăr. La sfîrșit adăugăm făina și albușurile de ou bătute spumă. Tapetăm forma de savarină, punem compoziția în ea. La cuptor stă pînă se rumenește. Imediat cum scoatem savarina din cuptor, începem să o înmuiem cu sirop. Fructele le curățim, punem deasupra zahărul și le lăsăm așa timp de o jumătate de oră, cînd le punem la foc 3—4 minute. În mijlocul savarinei punem fructele răcite, iar pe deasupra frișca bătută cu zahărul vanilat.

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

SFATURI COSMETICE

În timpul iernii o femeie fardată strident poate trece neobservată, pe cînd vara acest lucru atrage atenția în mod deosebit. De aceea, persoanele care obișnuiesc să se fardeze vor avea grijă ca prin aplicarea fardului să nu-și transforme figura în așa fel încît să capete un aspect ridicol, neserios. De cîte ori pe stradă, în tramvai, în autobuz, nu ni s-a întîmplat să ne uităm compătimitor la cîte o fată tînără cu figura cadaverică, nerujată, în schimb cu ochii îmbîcsiți cu negru, sau la o femeie care a depășit vîrsta de 50 de ani dar care are credința că fardul îi poate suplini tinerețea. Din păcate și într-un caz și în altul se obțin rezultate contrarii celor urmărite, provocînd chiar ilaritate și aprecieri negative asupra folosirii fardurilor.

De fapt nimeni nu ar fi împotriva folosirii fardurilor dacă acest lucru s-ar face în mod rațional ținînd seama de vîrstă, de specificul figurii, de fardurile cele mai potrivite colorîtului pielii.

În ultima perioadă în magazinele de specialitate au apărut sortimente variate de pudre, rujuri, farduri de obraz etc., ceea ce ne dă posibilitatea să ne alegem nuanța cea mai potrivită și care se armonizează cu ochii, părul și pielea. Astfel în afară de pudra „Vals" și „Opera", puteți folosi pudra compactă „Carmen" care conține materii prime superioare. Fiind grasată cu lanolină și unt de cacao, pudra „Carmen" este foarte indicată pentru tenurile uscate, fie aplicată direct pe piele, fie peste un strat subțire de cremă.

Atenție mare vom acorda nuanței de pudră deoarece pe un ten bronzat o nuanță deschisă este foarte nepotrivită. De asemenea nu este bine să exagerăm nici în sens contrar folosind nuanțe prea închise, deoarece riscăm ca tenul să pară pătat și să contrasteze cu coloritul pielii gîtului și a decolteului.

Aplicarea pudrei în strat gros fără nici un fel de fard pe obraji sau buze este într-adevăr modernă dînd obrazului o paloare specifică. Aceasta nu înseamnă însă că dacă este modern este și frumos.

Să nu uităm nici o clipă că cel mai frumos lucru este cel care ni se potrivește cel mai bine. Privit și sub aspectul îngrijirii tenului, acest abuz de pudră în special pe un ten uscat este și dăunător în sensul că usucă pielea prea tare putînd duce chiar la formarea ridurilor.

Tendința de a folosi rujuri exagerat de deschise (fiind modern) nu avantajează orice persoană, dimpotrivă dă figurii o notă de vulgaritate. Este de preferat ca să avem 2 nuanțe de ruj de buze, unul deschis pe care îl vom folosi ziua, și unul închis pentru seară, o nuanță prea deschisă la lumina electrică dezavantajează aspectul general al obrazului.

În concluzie nu trebuie să uităm nici o clipă că fardul este un mijloc de a modifica în bine aspectul feței și colorația pielii ascunzînd imperfecțiunile și scoțînd în evidență calitățile.

Anca BOGDAN

ÎMBRĂCĂMINTE DE INTERIOR

1. Putem realiza capotele ușoare de dimineață, foarte drăguțe și în același timp cu o cheltuială minimă. În comerț se găsesc nenumărate țesături de bumbac cu imprimeuri drăguțe și variate, prețul lor per metru variind între 9 și 14 lei. Cu puțină osteneală și pricepere, orice femeie își poate confecționa un capot scurt (care poate fi purtat și ca rochie de plajă) cu linia ușor evazată de sus sau din plătcuța mică. La un imprimeu vesel, un guleraș alb sau o garnitură de culoare, face întotdeauna cît se poate de bine și pune mai mult în valoare coloritul imprimeului.

2. Practice și drăguțe sînt pijamalele de dormit. Ele pot avea partea de sus deschisă în față, sau sub formă de bluze drepte îmbrăcate pe cap. În cazul cînd pantalonul este imprimat și bluza uni,ea va avea un bordaj din imprimeul pantalonului. La pijamalele lucrate în întregime din același material, putem folosi ca garnitură danteluțe sau diferite alte pasmanterii.

3. Cămășile de noapte și-au modificat lungimile. Ele se poartă mult mai scurte și uneori chiar deasupra genunchiului. Pot fi executate din indian, zefir și alte țesături subțiri din bumbac. Garniturile se fac din dantelуțe, broderii la platcă, guler, mineci și pe poală.

Desene de Raia SOLOMONICA

NOUTĂȚI DE LA FABRICA „DERMATINA"

Industria maselor plastice a căpătat în ultimii ani o mare dezvoltare în țara noastră. De la folii din policlorură de vinil, mantale de ploaie din aceste folii pînă la sandale și minuși medicale, din masele plastice se realizează sute de sortimente apreciate de cumpărători. Nu de mult am vizitat fabrica „Dermatina" din Timișoara, una din unitățile industriei ușoare a cărei producție se realizează exclusiv din mase plastice.

Pentru cei mici

Priviți figurinele realizate de creatorii fabricii. O parte din ele au apărut în magazine, iar o parte urmează să apară spre satisfacția celor mici. Girafe, maimuțe, crocodili, toate figurinele sînt instructive și dau o imagine pentru cei mici despre lumea animalelor. Din producția fabricii nu lipsesc nici iepurii, cățelușii, iezii și alte figuri ale frumoaselor basme populare.

Sandale pentru plaje

Colectivul fabricii nu produce numai jucării. Dovadă, sandalele din masă plastică pentru plajă. Apariția lor a fost mult apreciată de către cumpărători. Anul acesta au fost realizate noi modele care sînt mult solicitate. Sandalele din masă plastică au avantaje multiple : sînt ușoare, comode la purtat, au un colorit atrăgător, ușor lavabile și n-au nevoie de... cremă de pantofi.

Articole tehnice

Priviți fotografia articolelor tehnice. Electricianul, sudorul ca și medicul folosesc mănușile realizate de colectivul fabricii „Dermatina" din Timișoara. Dar varietatea articolelor tehnice nu se oprește aici. Diferite tubulețe, guma de șters, suzete pentru copii, toate vorbesc despre munca celor de la „Dermatina".

A. MIHAELA

LA UN IZVOR CU APĂ MINERALĂ

Într-una din cele mai renumite stațiuni balneo-climaterice de pe valea Oltului se petreceau, de cîtva timp, fapte ciudate după miezul nopții. Cînd toată lumea din localitate era adînc cufundată în somn, o sumedenie de animale și păsări se îndreptau spre izvoarele de ape minerale dătătoare de sănătate.

Zvonul acestui eveniment cu totul neobișnuit se întinsese repede printre oamenii veniți la cură. Despre vieițuitoarele frunzișurilor, ce-i drept, multe se povesteau dar ca în timpul nopții să iasă din văgăuni și să vină la izvoarele de apă minerală pentru a urma cura, așa ceva nu se mai pomenise. Și afară de asta, de unde știau animalele și păsările care sînt izvoarele cele mai potrivite pentru boala de care sufereau ? Prea era din cale afară și aproape de necrezut ! Dar și aceasta s-a aflat. O bufniță înțeleaptă în ale medicinei își deschisese un fel de cabinet medical într-o scorbură ascunsă și acolo consulta și prescria tratamentele hidrominerale pentru vieițuitoarele din păduri.

Administrația stațiunii se străduia din răsputeri să oprească năvala oamenilor curioși să vadă un astfel de spectacol unic. Cu toate măsurile însă, unul mai isteț s-a ascuns într-un copac înalt din preajma unui izvor și a putut fi martor la următoarea conversație între o vulpe bătrînă care suferea de stomac și o căprioară care avea cam același beteșug :

— Și de ce numai un singur pahar ?

— Fiindcă așa mi s-a prescris.

— Fii serioasă, căprioară surioară. Ce să-ți ajute la boala ta numai un singur păhărel ? !... Știi bine doar că suferim de aceeași boală și mie mi s-au recomandat 3 pahare...

— Da, dar...

— Nici un „dar" ; ascultă-mă pe mine, că sînt vulpe bătrînă și cu experiență. Bufnița doctorița, o fi greșit. Bea ca mine 3 pahare de fiecare dată din apa izvorului ăsta, că n-ai să regreți. Și am să-ți dau un sfat. Bea în plus și 2 pahare din apa izvorului acela de pe deal, cum fac și eu, fără prescripție medicală, că n-are ce să-ți strice.

Pînă la urmă, căprioara se lăsă convinsă de „sfaturile" vulpii, nepricepînd, naiva, că pot fi boli asemănătoare dar care nu sînt totdeauna identice și că apele minerale, pentru a fi de folos, trebuie băute numai în dozele prescrise și numai de la izvoarele indicate de cei știutori în ale medicinii, care sînt în măsură să aprecieze forma și stadiul bolii.

Care nu fu surprinderea ascultătorului nostru pitit în copac, cînd peste o săptămînă, nemaivăzînd pe vulpe și căprioară, află dintr-o altă convorbire, de data aceasta între o coțofană și un urs, că vulpea cea bătrînă și căprioara cea naivă au trebuit să renunțe la cura hidrominerală deoarece li se agravaseră simptomele bolii, ca urmare a modului nerațional de folosire a apelor minerale.

Acest nou fapt se răspîndi cu iuțeala fulgerului și puse pe gînduri pe unii dintre acei oameni suferinzi care din cînd în cînd erau tentați să dea ascultare, ca și căprioara noastră, unor „sfătuitori atotștiutori" cu o mentalitate asemănătoare celei a vulpei din istorioara noastră mai mult sau mai puțin adevărată.

Dr. I. LEONESCU

Insemnări de sezon

● UN METRU CUB de aer din centrele aglomerate ale marilor orașe conține în lunile de vară circa 10.000 de microbi de virulențe variate, în timp ce aerul din localitățile balneo-climaterice de munte sau de pe litoral nu conține decît 1—500 de astfel de microorganisme în același volum.

● ROMANII, care bine-înțeles că nici nu bănuiau existența germenilor patogeni, își dădeau totuși seama că în timpul verii, căldurile mari pot declanșa diverse boli, în special cele de ordin digestiv. Acesta era unul din motivele principale pentru care cei avuți părăseau în timpul verii orașele de șes și plecau să-și petreacă vilegiatura la munte sau la mare.

● CU toată eficacitatea apelor minerale îmbuteliate, cura internă efectuată în stațiuni este superioară, datorită faptului că apele minerale băute la sursă își păstrează intactă calitatea de gaze și emanații radioactive. La eficiența tratamentului contribuie și condițiile speciale de mediu din stațiunile de cură.

● ALIMENTAȚIA dietetică asociată curei balneare sau hidrominerale interne este de mare importanță pentru reușita tratamentului balneo-climateric, în special în bolile aparatului digestiv și cardio-vascular, în bolile de rinichi și de piele. Nerespectarea regimului alimentar prescris poate periclita rezultatele curei.

● LA UNII SUFERINZI reacția balneară poate surveni abia după înapoierea din stațiunile de cură. Astfel de reacții tardive, care se reduc în special la reumatici prin exacerbarea simptomelor dureroase, nu trebuie să îngrijoreze, fiind de scurtă durată.

● PENTRU a suporta cît mai bine cura heliomarină, cei sosiți pe litoral se vor abține de a face plajă și băi de mare în primele două zile. Chiar și în această perioadă, care va servi pentru aclimatizarea la noile condiții de mediu, plimbările în locurile ferite de soare vor prilejui organismului să beneficieze de acțiunea razelor ultraviolete, care sub formă difuză se găsesc și în locurile umbrite de pe litoral.

Dr. I. LEGIC

magazin medical

E bine de știut

● SUFERINZII de hipertensiune arterială nu trebuie să creadă că în toate formele și stadiile acestei boli sînt indicate băile de acid carbonic. Numeroși autori sovietici ca Tareev, Sigal, Dimitrienco, Nișnevici și specialiști din țara noastră preferă pentru unii hipertensivi odihna fără băi, în localități situate la altitudinea de 500—600 metri, cum sînt Breaza, Covasna, Anieș, Cimpulung, Nehoiu, Buzău etc.

● CÎND se intră în apa mării, lacurilor sau rîurilor se simte un prim flor care dispare imediat, această senzație fiind fiziologică. Dacă în timpul băii, mai apare însă și un al doilea flor, înseamnă că baia a depășit durata normală de îmbăiere sau organismul nu o mai suportă. În astfel de cazuri se iese imediat din apă și se trece la îmbrăcare.

● APELE MINERALE nu trebuie băute prea reci, fiindcă irită mucoasa stomacului. Pentru a preveni aceasta, e bine să ținem paharul cu apă minerală cîteva minute între palme.

● La Covasna, Tușnad, Sugas, Borsec și alte localități balneo-climaterice există și băi care se fac fără să fie necesară dezbrăcarea. Acestea sînt băile de acid carbonic uscat, cunoscute sub numele de mofete și se utilizează în tratamentul diverselor afecțiuni cardiovasculare și în reumatism. În astfel de băi, care se efectuează în subsoluri anume amenajate, nu este permisă aplecarea corpului și respirația sub o anumită limită de nivel.

● SUB ACȚIUNEA razelor solare, pielea corpului nu numai că se bronzează, dar devine și mai rezistentă la factorii de mediu înconjurător.

● BUNA DISPOZIȚIE pe care o au vilegiaturiștii pe litoral, precum și calmarea durerilor reumatice, se datoresc, printre altele, variațiilor mici de presiune din climatul marin cît și încărcării atmosferei litoralului cu o cantitate apreciabilă de electricitate negativă.

● CULOAREA brună-negricioasă a nămolurilor minerale este datorită sulfurei de fier — substanță de o deosebită valoare terapeutică în tratamentul reumatismului — care provine din descompunerea bacteriilor sulfuroase și feruginoase conținute în apa de formare a nămolurilor.

PĂRINȚI ȘI COPII

REPREZENTAȚIE NOCTURNĂ

Gazdele se priviră o clipă alarmate. Pe figura ei se întipări dezamăgirea. El părea descumpănit. Petrecerea organizată cu atîta grijă, cu atîta bătaie de cap, lîncezea. Și nici nu trecuse de miezul nopții...

Ea învălui încă odată cu privirea întreaga asistență. Musafirii păreau obosiți după cele cîteva ore de dans. Era și cald. Pe toți îi cuprinsese moleșala.

Ce-i de făcut ? se frămîntă gazda făcînd eforturi să găsească o ieșire din situația creată. Se gîndi cîteva minute și deodată se ridică, cu fața numai zîmbet. Ieși în pripă din odaie, lăsîndu-i pe toți să se odihnească...

Apăru peste vreo cincisprezece minute, ținînd de mînă un omuleț într-o pijama boțită și cu ochii tiviți de somn. Se opriră amîndoi, puștiul acoperindu-și ochii cu amîndouă mînuțele, drept în mijlocul camerei.

Mămica anunță cu o voce dulce : „Vă prezint pe Sergiu, băiatul nostru de patru anișori, și întorcindu-se către băiat : „Spune, puiule, bună seara dragi prieteni !"

Sergiu, scuturat niței de mînă îngînă un... m-năseara... și începu să cerceteze cu ochii pe jumătate închiși pe cei din cameră. Văzu pe o măsuță cîteva pahare pe jumătate pline, cu un lichid auriu și scînci imediat : „Vreau puțin suuuc"... alintîndu-se la maică-sa.

— Ei, poftim, poftim, continuă mama, artistul nostru — fiindcă de un mic artist voiam tocmai să vă vorbesc — are nevoie de un stimulent. Imi permite asistența să-i satisfac acest capriciu ? întreabă și ea cu o nuanță de alintare în voce.

Musafirii, care începuseră să dea semne de interes, răspunseră care de care : „Vai, ce puișor drăguț"... „Ce ochișori albaștri"... „De pe acum artist"... „Să-i dăm imediat să bea puțin coctail"... Cîteva femei se ridicară, gata să-l servească. Sergiu, simțindu-se centrul tuturor atențiilor, lăsă buza în jos și supărat, nevoie mare, spuse pe un ton plîngăreț : „Nu vreau decît de la mămica !" Fiindcă toți căzură de acord că micul artist trebuie răsfățat, că trebuie să i se satisfacă orice capriciu, cererea băiatului fu satisfăcută.

Cu aceste preparative trecură vreo 20 de minute, iar asistența părea nerăbdătoare să cunoască talentul lui Sergiu.

Mama, care îndeplinea funcția de crainic, anunță onorata asistență : „Sergiu vă va spune o poezie"

Apoi îl lăsă singur, nu însă înainte de a-i mîngîia buclișoarele negre, ciufulite.

Și Sergiu începu să recite, încet, monoton, cu un glas ascuțit : „Mo-ța-ta" anunță el titlul poeziei. Apoi :

E moțată
Pintenată
. . . . . .
. . . . . .

Se mai poticni el, îi mai șuflă mămica și termină în uralele tuturor „Un adevărat talent ! Să-l mănînci nu altceva ! Scumpule vin să te pup. Vrei o bombonică ? Altă poezie nu mai știi ?" Iar Sergiu, năucit de atîtea epitete și întrebări, începu să caște. Dar mămica veghea. Cum să se facă de rîs micul ei actor. Îi mai dădu o prăjitură, îl îmbie să bea puțin, îi aranjă pijamaua cea drăguță cu buline roze și verzi.

Hai Sergiule, spune poezia aceea cu mama. Știi tu „Totdeauna sînt cu ea"... îi aminti ea încheiat, Sergiu rontăia prăjitura și apoi ceru — ca o condiție de acceptare : „Îmi dai și puțină ciocolată ?" Mămica îi spuse lui tăticu, acesta căută în bufet și Sergiu avu ciocolata dorită. Muscă din ea și începu să spună poezia „Mama".

Fu un succes desăvîrșit. Actorul fu purtat pe brațe, mîngîiat și pupat pînă ce începu să plîngă. Impăcat cu ciocolată, se pregăti la recomandarea mamei și la cererea generală să cînte... Da, Sergiu știa și să cînte. Ce anume ? Un șlagăr foarte la modă. Vocea-i subțirică se auzi la ora tîrzie pînă la apartamentele vecine :

Lalele, lalele...

Mai ales că, entuziasmați de noul talent al băiatului, musafirii începură să fredoneze împreună cu el.

Lalele, lalele... răsună corul oaspeților acoperind vocea lui Sergiu...

Gazdele se priviră din nou. Amîndoi erau fericiți. Antrenul, buna dispoziție domnea iar la petrecerea lor. Și toate astea datorită lui Sergiu. „Puișorul tatii", exclamă tatăl înduioșat : „Artistul mamii", exclamă mama, fericită ! Și nici unul nu observă că în veselia generală, puișorul adormise pe marginea unui fotoliu. Era doar trecut de miezul nopții...

Lia MĂNESCU

CURIERUL NOSTRU

ANDREI M. : Situația este într-adevăr foarte dificilă pentru dv. Pentru a o rezolva cu bine va trebui să fiți convins că singurul vinovat sînteți dv. Nu trebuie să căutați acum scuze sau pretexte. Este mai bine să recunoașteți în mod sincer totul ; arătați ceea ce v-a determinat să acționați în acest fel și ceea ce ați urmărit. Veți ieși mai onorabil din această încurcătură. Altfel vă veți complica și mai mult iar mai tîrziu lucrurile se pot agrava.

VIORICA Z. : Ne-ați cerut să fim înțelegători și sinceri cu dv. și așa vom fi. Ne-au plăcut mai mult rîndurile adresate nouă decît povestea despre educația lui Viorel. Sîntem convinși, că cele ce ați scris sînt adevărate, dar felul cum sînt prezentate nu convinge pe cititori cărora nu le putem da, în anexă, și scrisoarea dv. Cele cîteva fapte prezentate lapidar, fără comentarii și fără o concluzie nu pot ajuta publicarea povestirii dv. Vom ține seama de sugestia dv. de a folosi ideea. Sperăm însă că ne veți mai scrie.

LIANA — Timișoara : Există desigur unele motive de îngrijorare. S-ar putea ca cele aflate de dv. să corespundă adevărului. Întrucît însă nu există nimic sigur, noi sîntem de părere să nu provocați încă o discuție. Continuați să vă comportați la fel și uneori chiar mai bine ca înainte, căutați să existe aceeași armonie și bună înțelegere, evitați orice prilej de discuție pe un ton nepotrivit. Dacă cele presupuse de dv. corespund, el trece printr-o perioadă de frămîntări ; este bine deci să-l lăsați mai mult în liniște, dar fără a uita de el. Prezența și sprijinul dv. trebuie să fie simțite permanent dar în mod foarte delicat. Căutați să-i fiți permanent un ajutor de care nu se poate lipsi în viața lui mai ales acum în această perioadă critică. Depinde foarte mult de dv. ca acest nor negru să treacă mai repede. Mai scrieți-ne.

LA MUNTE – LA MARE

Iată cîteva modele-sugestii pentru îmbrăcămintea copiilor în taberele de vară, la mare și la munte.

SCRISOARE DESCHISĂ
tovarășului președinte al comitetului de bloc

Tovarășe președinte,

În calitatea dumneavoastră de președinte al comitetului de clădire, ați prezentat de curînd darea de seamă a comitetului în fața adunării generale a locatarilor din blocul pe care îl locuiți. A fost, într-adevăr, o dare de seamă frumoasă, substanțială. Printre altele, ați arătat cum unii locatari au încă rău obicei de a se descotorosi de resturile din gospodăria lor aruncîndu-le pe geam, fie în curțile de lumină, fie pe acoperișul mai scund al clădirii vecine ; cum tubul colector pentru gunoi se înfundă cu pachete voluminoase ; cum unele resturi nimeresc alături de gura colectorului, stricînd curățenia palierelor. Ba chiar ați reușit să-i identificați pe unii dintre locatarii care contribuie la insalubrizarea imobilului locuit în comun, și le-ați rostit numele.

Dar mai departe ce ați făcut ?

La discuții, v-a întrebat cineva ce măsuri a luat și își propune să ia pe viitor comitetul de bloc pentru curmarea acestei stări de lucruri. Răspunsul dumneavoastră a fost :

— Știu eu ?... Au mai fost amendați o dată, anul trecut...

Ce s-ar mai putea face ? Să cerem să fie sancționați din nou...

Iar la urmă, ați ridicat din umeri a neputință.

Să vedem, urîtele fapte le care v-ați referit datează ele chiar de azi — de ieri ? Nu, ele își au rădăcinile adînc înfipte într-un trecut de care ne-am despărțit cu bucurie și care nu se va mai întoarce niciodată. Rezolvarea, după cum vedeți, nu revine altcuiva decît tot comitetului de bloc. Rămîne să precizăm metoda, conținutul și forma de activitate.

METODA : „luminarea" locatarilor, organizată sistematic.

CONȚINUTUL : să plecăm de la explicarea consecințelor insalubrității asupra sănătății oamenilor. Cei cîțiva medici care locuiesc în bloc împreună cu dumneavoastră vă vor furniza cu plăcere toate amănuntele cu privire la mecanismul prin care lipsa de curățenie amenință sănătatea fiecăruia dintre locatari și îndeosebi a copiilor. Este bine demonstrat că diferitele resturi menajere oferă condiții de lungă supraviețuire pentru cei mai mulți dintre germenii descriși în voluminoasele tratate de specialitate. Din focarele de insalubritate, microbii și virusurile pătrund cu cea mai mare ușurință în gospodăriile noastre, mai ales acum, în plină vară. Au grijă să ni-i aducă muștele și gîndacii, care la rîndul lor se dezvoltă în număr mare tocmai datorită lipsei de curățenie.

FORMA : convorbirile cu locatarii, în special cu gospodinele de la fiecare apartament — cel mai bine în baza unui mic plan prin care se împarte munca între membrii comitetului.

Nu se poate să nu reușiți ! Dar să nu vă așteptați la succese rapide. Trebuie răbdare și mai ales perseverență. Doar n-o să dezrădăcinăm cu una cu două o deprindere despre care ați văzut cît e de veche. S-ar putea să fie nevoie ca pe vreun locatar mai neînțelegător să-l prindem pe o caricatură expusă jos în hol, la intrarea în lift, să-l vadă toată lumea. Nu-i nimic dacă o va rupe, înseamnă că l-a usturat și-i va prinde bine. Aplicarea contravenției rămîne în vigoare, dar numai ca o ultimă măsură, după ce ne-am convins că am epuizat mijloacele educative. Vă dorim mult succes.

Dr. Al. GHEORGHIU

Cine l-a adus pe lume ?

Cine știe, în ce fel
A venit pe lume, el ?

Nici tu floare
Nu știi, oare ?
Nici tu spic
Nu zici nimic ?
Nici tu mugure din pom
N-ai zărit un pui de om ?
Nici tu lan de grîu bogat
N-ai un prunc de legănat ?

Spune, susur de izvor,
N-ai doinit niciun fecior ?
Spune, rază jucăușă,
Nu l-ai strecurat pe ușă ?
Iar tu stea, logostea,
N-ai intrat în casa mea
Să-l așezi în scutece
Cu alai și cîntece ?

Nu cumva s-a răsturnat
De sub streașină în pat
Și l-a învelit mămica
Să nu afle rîndunica ?

Oare barza poți să spui
Sigur, că-i mămica lui ?
Astă glumă gogoneață
Are vreun rost în viață ?

La-ntrebarea lui, firește,
Mama tace, nu-ndrăznește...
Ce să spună ? Cum să-nceapă ?
Copilașul să priceapă,
Lucrul cel mai de temei :
C-a rodit din trupul ei ?...

Vasile DIMA

Desene de Vali GHIUȚĂ

1. O rochiță de plajă cu bretele din material uni cu garnitura din material contrastant cu buline. Volanul de la bretele se continuă în față formînd platca rochiței.

2. Costumaș de plajă cu joc de linii.

3. Rochiță din material în dungi a cărei platcă este croită pe bie și fusta creață. Guleraș și colțuri albi.

4. Nota aparte a acestei rochițe o constituie jocul de linii și felul de a se încheia oblic al bluzei. Fusta este plisată iar bluza cu talie lungă.

5, 6, 7. Trei rochițe pentru fetițe mai micuțe, cu talie lungă, din diferite materiale.

8. Pentru fetițe mai măricele o rochiță a cărei originalitate o dă aranjarea din croială a dungilor. Se încheie în față cu nasturi.

9. O rochiță elegantă din mătase a cărei bluză este croită cu talie lungă, necambrată. Marcată printr-un cordon din care pornește fusta plisată. Pe umăr se închele cu două funde.

10. Pentru anumite ocazii o rochiță elegantă dintr-o combinație de taftа cu dantelă. Este pusă pe un jupon.

NELL COBAR

— *Marea? Furtună, valuri... e periculos! Muntele e mai sigur: oricum, simți pămîntul sub picioare...*

— *Costică, ia nu te mai îndesa așa că-mi șifonezi toate lucrurile din rucsac...*

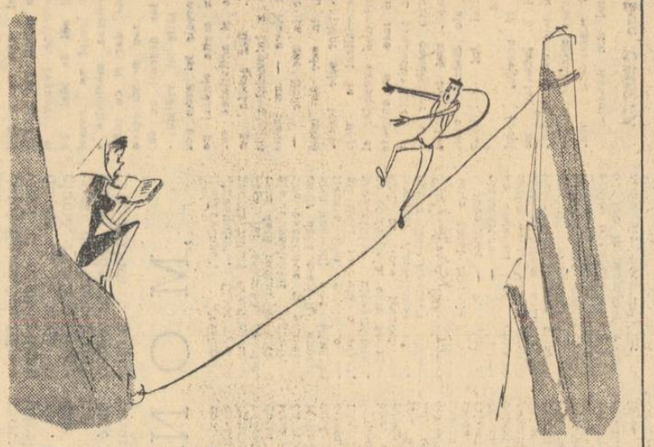

— *Și mai departe? Cum pun piciorul drept?*
— *Ea (răsfoind „Echilibrul pe sîrmă"): — Așteaptă, ce ești așa grăbit!...*

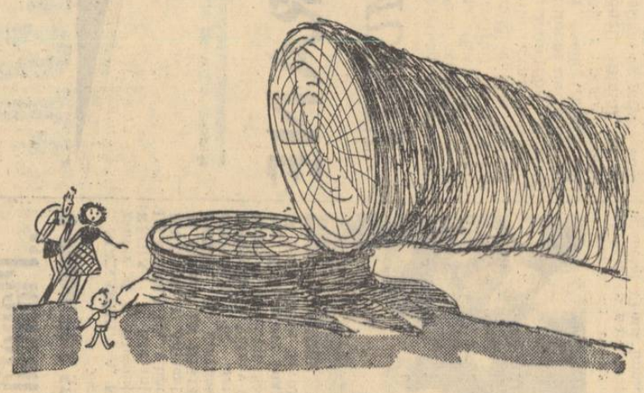

— *Ți-am spus să nu dai băiatului briceagul! Mai mult ca sigur că el a făcut pozna asta...*

RIK AUERBACH

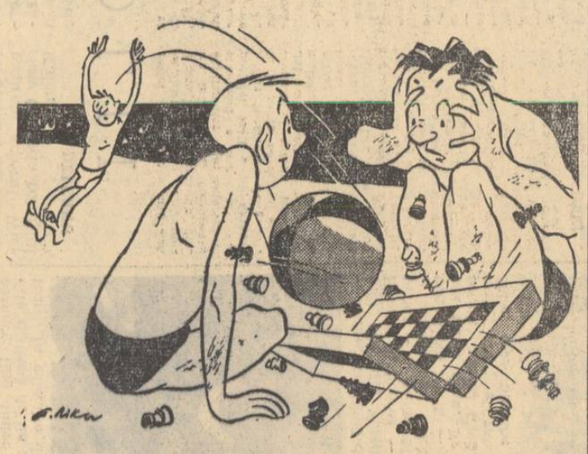

— *Ei, spuneai că mă faci mat în două mutări... La mișcarea asta nu te așteptai...*

LUNA LUI CUPTOR

CUGETAREA UNUI UMORIST

Pe căldura asta mare
Doar șifonul haz mai are
Eu scriu greu și scriu arid
Pe cînd el, numai acid...

UNUIA CARE NU SUPORTĂ CĂLDURILE

Te plimbai mai ieri c.o față
Cică-i rudă apropiată.
Cum văd, nu suporți tu vara
Suporți lesne... verișoara.

PRIETENEI MELE

Cînd vreau să mă răcoresc
Doar cu tine mă.ntîlnesc
Eu te.ador, ți-o spun pe față
Tu mi.arunci priviri de... gheață.

CELOR CARE AU ÎN PREAJMA LOCUINȚELOR GRĂDINI . RESTAURANT

Cînd ies seara în balcon
Să respir puțin ozon
Trag în piept adînc și rar
Doar ozonul la grătar.

UNUI DON JUAN

Tu, la strand ești birocrat.
Acest fapt l.am constatat.
După anumite norme:
Te uiți numai după forme...

UNUI AMIC

Ca să vezi noaptea prin beznă
Ți.ai luat, auzi drăcia,
O lanternă la „Victoria"
Iar la „Cina"... bateria.

Al. VIANU

V. VASILIU

— *Tu ce servești?*
— *Un creier electronic...*

ȘT. MUNTEANU

— *Stați! Cineva cîntă fals...*

ȘAH

Succesul unui problemist romîn

La concursul internațional de compoziție șahistă pe anul 1961, organizat de revista „Șahul în U.R.S.S.", au participat și cîțiva problemiști romîni. Rezultatele concursului, publicate în ultimul număr al revistei, ne-au adus și vestea unui succes al maetrului sportului Virgil Nestorescu din București. La secția problemelor cu mat în 3 mutări, lucrarea sa a obținut locul IV (din 32 de participanți). În referatul arbitrului A. Iaroslavțev se subliniază „bogăția de momente strategice ale problemei". Iată lucrarea premiată:

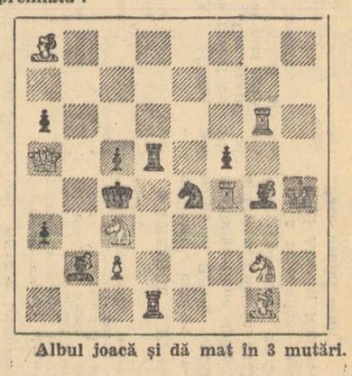

Albul joacă și dă mat în 3 mutări.

Poziția de control. Alb: Rh4, Da5, Tf4, Tg6, Na8, Ng1, Cc3, Cg2, pion c2 — 9 piese: negru: Rc4, Td1, Td5, Nb2, Ng4, Ce4, pioni a3,a6, c5,f5 = 10 piese.

Soluția în numărul viitor.

Partide cu deschiderea olandeză

Mai mulți cititori care nu au la dispoziție cărți și reviste de șah de care ei au nevoie, ne-au rugat să publicăm mai multe partide grupate pe o singură deschidere (eventual pe o singură variantă) pentru ca din studierea lor să poată trage învățăminte și să-și îmbogățească repertoriul de deschideri.

Satisfacem această rugăminte și, pentru început, publicăm cîteva partide cu deschidere olandeză (1. d4,e6 2. c4,f5), în care, după cum se știe, răspunzînd cu 1... f5, negrul încearcă să preia controlul asupra cîmpului e4 și, totodată, să pregătească atacul asupra flancului drept al albului.

Alb: EKSTEIN, Negru: LACSZ
Tallin 1956

1. d4,f5	11. O-o,Tf6
2. c4,e6	12. Cd2,Th6
3. Cc3,Nb4	13. g3,C:d2
4. Cf3,Cf6	14. D:d2,Dh4 !
5. Dc2,e5	albul cedează
6. e3,b6	Dacă 15.g:h4 urmează 15...Tg6 șah
7. Nd2,Nb7	și mat la mutarea
8. Ne2,0-0	următoare.
9. a3,N :c3	
10. N:c3,Ce4	

Alb: S. FLOHR Negru: M. BOTVINIC
Moscova 1933

1. d4,e6	17. e3,f:g3
2. c2,f5	18. C:g3,Dh4
3. g3,Cf6	19. Cf1,Cf6
4. Ng2,Ne7	20. Te2,Nd7
5. Cc3,d5	21. Ne1,Dg5
6. Cf3,c6	22. Ng3,N:g3
7. o-o,o-o	23. C:g3,h5
8. b3,De8	24. f4,Dg4
9. Nb2,Cd7	25. Tf2,h4
10. Dd3,Dh5	26. Nf3,h:g3
11. c:d5,e:d5	27. N:g4,g:f2+
12. Cd2,Ce4	28. Rg2,C:g4
13. f3,C:c3	29. h3,Cf6
14. N:c3,f4	30. R:f2,Ce4+ și albul cedează.
15. Tfc1,Nd6	
16. Cf1,Tf7	

Alb: PANTELEEV Negru: KOSACI
Sofia 1954

1. d4,f5	9. Df3,g5
2. c4,e6	10. Dc3,Rf7
3. g4,f:g4	11. D:h8,Ng7
4. e4,c5	12. Cf3,Dh6
5. d5,e5	13. D:h7,D:h7
6. h3,Dh4	14. C:g5+ și negrul cedează.
7. Ng2,g3	
8. F4,e:f4	

Alb: M. FILIP Negru: L. SZABO
București 1953

1. d4,f5	22. e:f4,Nf5
2. c4,Cf6	23. Ce2,Nc2
3. g3,e6	24. T:c2,Ne5
4. Ng2,Ne7	25. d:c5,D:c5
5. Cf3,o-o	26. a6,Dd4
6.. o-o,d5	27. Tb2,h6
7. b3,c6	28. Tae1,Tb6
8. Ce5,Cbd7	29. f5,Taf8
9. c:d5,e:d5	30. Te6,T6b8
10. C:d7,N:d7	31. f6,T:f6
11. Na3,Ce4	32. T:f6,g:f6
12. N:e7,D:e7	33. De2,Ce4
13. e3,a5	34. Tb3,Cc5
14. Cd2,a4	35. Tf3,Tg8
15. Cf3,a:b3	36. De1,Rh7
16. D:b3,b5	37. a7,Ta8
17. a4,b4	38. Tf4,Ce4
18. a5,Tfb8	39. De7+,Rg6
19. Tfc1,Cc3	40. Te4+,Rf5
20. Nf1,Rh8	41. Dd7+ și negrul cedează.
21. Ce1,f4	

Negru: OLAFFSON

Alb: PILNIK

Poate juca negrul 1...Df4 șah,

REBUS *Magazin*

SCRIS, CITIT ȘI SOCOTIT

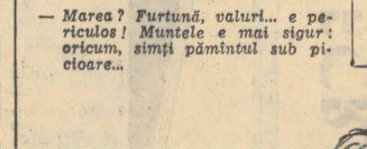

ORIZONTAL: 1) Dispozitiv la mașinile de scris, care permite alinierea pe coloane diferite a ceea ce s-a scris — Unealtă de scris 2) Citește ziarul adus acasă (ori la locul de muncă) — Zgîrie hîrtia 3) Aici sînt scrise toate cuvintele limbii romîne — Priceput la arii (ia numai note bune!) 4) Lectura... cititorilor în stele — Folosite la socotit 5) Aici se înscriu... goluri — Scrisul, cititul și socotitul, în școlile elementare 6) Eduard cel Mic! — Socoteală 7) Ax întors — A ședea — Dese! 8) Scrieri... cu pretenții (sau convenții scrise) — Are toc, dar nu scrie 9) Fragmente de scrieri „transcrise" în altă parte — Despre el a scris Molière (își socotea mereu banii) 10) Semn scris des în socoteli — Scrieri de... caiet verzi pe pereți 11) Subscrie pentru progres — Suport pentru ochelari 12) A intra ușor în problemă și a citi printre rînduri — Scriitori de studii restrînse.

VERTICAL: 1) Socotește consumația la restaurant — Scriu pentru... muzică 2) Prima carte de citire — Diviziune principală în arta scrisului 3) Încadrați la „pană", „hîrtie" etc. — Plantă decorativă 4) Înscrisă cu litere de aur în istoria țării noastre (1859) — Scrie... cu rezervă 5) Oglinda berzelor — Scris în fugă — Clasa a șasea 6) Neaccentuat — O filă de hîrtie cu picături de cerneală 7) Înscrise în catalog, pe coperțile caietelor etc. — Se socotește în ani și luni 8) Scriere literară — Litere cu care se scriu numele proprii — Scriere de mare întindere 9) Prescrisă și scrisă de medic — Înscrise în Istorie și Geologie 10) Un desen pe care nu s-a mai pus ulterior creionul 11) Își socotesc ușor... anii — Socotit după zilele de muncă 12) Prefixul urechii — Creangă le-a scris povestea (sing.) — Zgîriat pămîntul 13) Scrise și citite — Așternuți pe hîrtie.

N. DASCĂLU

AL VIII-LEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENTILOR

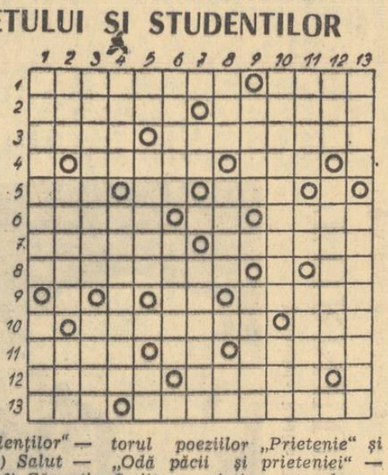

ORIZONTAL: 1) Cel internațional, al tineretului și studenților va avea loc în acest an, cu începere de la 28 iulie, într-o țară nordică — Sub acest semn se desfășoară Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților. 2) A cînta — Compozitor german, autor al unui „Cîntec de pace și prietenie". 3) Autorul cărții „Poem despre tinerețea noastră" — Fertilitate. 4) A compus „Marșul studenților" — Fluviu în Anglia. 5) Salut — Asia! — Destoinic. 6) Cărunți — Pătrat agrar — Eroul unui poem de A. Tennyson (Arden). 7) A avea — Autorul cărții „M-am făcut băiat mare". 8) Însuflețire — În clasă! 9) Cal — Dornic. 10) Legătură dintre tineretul mondial — A apare... în festivități! 11) Autorul ciclului de cîntece și dansuri „Prietenia între popoare" — Două din... ele! — Țărm. 12) Viitorii studenți — Pantaloni țărănești. 13) Folos — Aici a avut loc în anul 1953, al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, în prezența soliior din 111 țări.

VERTICAL: 1) Țara în care se va desfășura cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților — Pictor romîn. 2) Oraș în U.R.S.S. și... — oraș în care a avut loc, în anul 1959, cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților — Apel telefonic 3) Participanți la festivalurile mondiale, de mai sus — Jilav. 4) Autorul poeziilor „Prietenie" și „Odă păcii și prieteniei" — Scriitor sovietic, autorul poemelor „Prieteni și dușmani". 5) La intrare! — Personaj din opera „Ruslan și Ludmila" de Glinka — În libertate! 6) „De strajă păcii am jurat", este unul din cîntecele sale — Virstă. 7) În soare! — Caracter tipografic. 8) Orășel în R. P. Polonă — Sînt prezente la Festival — Nici eu, nici el. 9) Bogăția holdei — Leafă. 10) Încă unul din semnele sub care se desfășoară Festivalurile mondiale — Cureluse. 11) În acest loc — Poftim — Autorul cîntecelor „Tinerețe", „Soarele prieteniei" și „Sub steagul păcii". 12) Acei — Mare metropolă europeană în care a avut loc cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, în anul 1957, cu participarea tinerilor din 131 de țări. 13) Grec — Oraș în care va avea loc cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

D. BARTOLOMEU

FILATELIE

FESTIVALUL MONDIAL AL TINERETULUI OGLINDIT PE MĂRCILE NOASTRE POȘTALE

A fost pus în circulație un frumos plic, „prima zi a emisiunii", dedicat celui de al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care se desfășoară la Helsinki între 28 iulie — 6 august.

Plicul, în două culori, reprezentînd globul pămîntesc și un porumbel în sbor, este francat cu marca poștală emisă în acest scop.

Marca, de 55 bani, de format rombic, reprezintă cifra 8 (al 8-lea Festival) formată din drapelele — în culori naturale — a 15 dintre țările participante la Festival, și anume: Anglia, Birmania, Brazilia, R. P. Bulgaria, R. S. Cehoslovacă, R. P. Chineză, Cuba, Finlanda, Guineea, Indonezia, Japonia, R. P. Romînă, S.U.A., R.P. Ungară și U.R.S.S. Golurile cifrei 8 sînt umplute cu cele două emisfere ale pămîntului.

Marca are formatul 33/33 mm. și este imprimată în tipar înalt sistem Lambert, în 4 culori, pe hîrtie cretată, în coli a 100 exemplare dantelate.

Plicul este obliterat cu o ștampilă specială.

★

Marca „Al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților" care va fi pusă și ea, în curînd, în vînzare, separat, completează cu o piesă foarte reușită, emisiunile apărute pînă acum în țara noastră, în cinstea Festivalurilor anterioare.

Prima emisiune a apărut în anul 1951, cu prilejul Festivalului Mondial de la Berlin (5—19 august), și este formată din 3 valori (1 leu — roșu, 5 lei — albastru, 11 lei — violet).

A doua emisiune, dedicată celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, pentru pace și prietenie, desfășurat la București, cuprinde 4 valori: 20 bani, portocaliu (aruncător cu discul) 55 bani, albastru (stema Festivalului), 65 bani, roșu (tînăr și tînără simbolizînd înțelegerea între popoare), 1,75 lei, violet (dans național).

O emisiune deosebit de prețuită de filateliști a apărut în țara noastră cu prilejul celui de al IV-lea Festival, desfășurat la Moscova. Trei valori (20 bani — violet roșcat, 55 bani — verde deschis și 1,75 lei — albastru) reproduc diferite afișe care au popularizat Festivalul. A 4-a valoare, de un leu, de format triunghiular, reprezentînd vigneta Festivalului, are un caracter unic în filatelia mondială: e însoțită de 20 de vignete, fiecare din ele purtînd cuvintele „Pace și Prietenie" în cîte una din următoarele 20 de limbi: romînă, rusă, chineză, engleză, hindusă, arabă, franceză, japoneză, germană, suedeză, spaniolă, italiană, maghiară, poloneză, cehă, coreeană, albaneză, greacă, sîrbă, idiș.

A mai apărut o emisiune și în anul 1959, cu prilejul celui de al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților care s-a desfășurat la Viena. Cele două valori (1 leu — albastru cobalt și 1,80 lei — visiniu) reprezintă două afișe ale Festivalului.

Prin caracterul lor internațional, emisiunile R.P.R. dedicate Festivalurilor Mondiale ale Tineretului au lărgit în mare măsură relațiile de prietenie între tineretul nostru filatelist și tinerii filateliști din întreaga lume.

DATE NOI DESPRE ANTARCTIDA

Geofizicienii sovietici care au studiat datele și documentele Anului Geofizic Internațional, au dat noi amănunte în legătură cu structura continentului arctic și starea calotei sale glaciale.

S-a stabilit că încărcătura colosală reprezentată de masivele de gheață care formează continentul antarctic s-a lăsat, de la începutul perioadei glaciale, cu 700 m. Volumul global al gheților antarctice este apreciat la aproape 4 milioane km.³, iar greutatea sa este de 12 milioane megatone. Formația munților periferici încadrează aproape tot litoralul răsăritean al Antarctidei, de care e strîns legat. Din aceste lanțuri de munți fac parte: Munții Țării Victoria, cei ai Țării reginei Maud, munții Golițsyn îngropați de ghețuri.

Documentele analizate au permis savanților să tragă concluzia că în epocile geologice trecute suprafața Antarctidei acoperită de ghețari, era mult mai mare decît azi, dar grosimea ei era mai mică.

Colțul fotografului amator

VII. Portretul în aer liber

La portret, amatorul are un mare avantaj față de fotograful de atelier profesionist: el îți cunoaște bine pe cei pe care îi fotografiază — aceștia sînt rudele, prietenii, tovarășii lui de muncă. El nu trebuie să se limiteze, ca fotograful de atelier, doar la o asemănare superficială; el are posibilitatea să-i „caracterizeze", să redea gesturile și atitudinile lor cele mai obișnuite, să fie împreună cu ei și să-i poată fotografia în cele mai diferite împrejurări. De aceea, amatorul să nu caute să imite fotografiile și metodele artificiale de studio fotografic, ci să meargă pe calea portretului realist, surprins din viață, plin de adevăr.

Spontaneitatea expresiei, lipsa de „poză" fac din acest portret în aer liber o reușită

În aer liber, portret se face cu mai multă ușurință decît în casă, cu becuri. Profitați de zilele frumoase ca să vă familiarizați cu acest gen; cînd va veni iarna și veți sta mai mult în casă, vă voi sfătui și cum să umblați cu becurile.

Succesul depinde foarte mult de felul cum vă purtați în fața modelului. Dacă îl lăsați să vadă cît de stîngaci sînteți, că nu prea știți ce să faceți, de unde să începeți, cum să-l așezați, dacă îl țineți prea mult cu ochii în soare pînă cînd aranjați aparatul, atunci puteți să fiți siguri că fotografia va fi ratată. Nu-l molipsiți cu stînjeneala voastră. Dați-i ceva să-l preocupe, povestiți-i sau discutați cu el despre lucruri obișnuite. Indicațiile pe care i le dați să fie clare, naturale, nu vă răstiți la el, nu vă enervați, nu-l aranjați cu mîna. Nu vă grăbiți, așteptați momentul prielnic și nu declanșați decît atunci.

La început, evitați să lucrați în soare. Alegeți un loc la umbră, cu modelul așezat cu fața spre partea unde bate soarele. Lumina difuză, venită din toate părțile, nu vă va crea greutăți în ceea ce privește așezarea foarte precisă a modelului și trăsăturile se vor modela foarte frumos în lumina dulce.

Cînd începeți să lucrați în soare, evitați orele de prînz. Soarele fiind prea sus, provoacă umbre urîte, bagă ochii în fundul capului, umbra nasului cade peste gură și bărbie, obrajii apar scofîlciți. Un ghid sigur spre o lumină bună este umbra nasului. Cînd la portret, din față, ea ajunge pînă la jumătatea distanței dintre baza nasului și buza de sus, puțin într-o parte, atunci să știți că lumina pe întreaga față este bună. La portret din profil, lumina cea mai bună vine din fața modelului, de sus, puțin din dreapta sau din stînga modelului, după cum vreți să accentuați linia profilului. Porniți de la aceste situații „clasice" și experimentați. O lumină frumoasă, mai ales pentru femei blonde, este cea în „contra luminii" (nu uitați să protejați bine obiectivul de razele de soare și să prelungiți timpul de expunere de 2—3 ori, ba chiar încercați, pentru efecte speciale, să-l prelungiți și mai mult).

Din dorința de a obține „capete mari" pe clișeu, nu vă apropiați prea mult cu aparatul de model. Apropierea prea mare produce deformări de perspectivă (nasul iese prea mare, urechile prea mici). 1,20—1 m. este limita minimă. Dacă vreți neapărat „capete mari", puteți mări numai capul din clișeul pe care l-ați făcut.

Nu vă preocupați numai de model, ci priviți cu atenție și fundalul pe care se profilează el. De multe ori un portret bun este ratat din cauza nepotrivirii cu ceea ce se vede în spatele lui. Nu plasați niciodată modelul prea aproape de un perete și nu plasați niciodată capul chiar pe linia orizontului. Căutați să armonizați starea de spirit a modelului, îmbrăcămintea lui, cu mediul ambiant. În general, întrebuințați o diafragmă mare, pentru ca modelul să iasă clar pe un fundal șters. Acest mod de lucru dă relief fotografiei. Un fundal admirabil pentru portretul în aer liber este cerul, mai ales dacă sînt și nori. În cazul acesta, fotografia trebuie luată puțin de jos.

Eugen IABOVICI

POȘTA REDACȚIEI

PETRE VIȘINESCU — str. Pușkin nr. 1 Petroșeni: Pentru a vă sprijini, solicităm și pe această cale trio-ului Grigoriu să vă trimită, pentru brigada artistică a Institutului superior unde învățați, textul cîntecului „Studențe, studențe". Iată că nu v.am refuzat și sîntem siguri că nici trio-ul nu va proceda altfel.

BAZIAȘ EXANDRUAL — Lugoj: Am luat act de confesiunea dv. care atestă faptul că sînteți ateu, nu numai epigramist. Ca epigramist ar trebui să ne furnizați mai multe lucruri piperate, de cea mai bună calitate. Ceva.ceva calități se întrezăresc. Totuși, numai atît nu e de ajuns.

ION ILIE IONESCU — Bălțești (Teleajen): Scrisoarea versificată, intitulată „În cinci rînduri", avea în realitate șase. În al șaptelea rînd, adăugăm noi, am dori să ne spuneți ce întrebare doriți să ne puneți. Vom căuta ca răspunsul să fie cît mai urgent.

N. LAZAROV — Copșa Mică: Regizorului care poartă același nume ca și dv., scrieți.i la Studioul de Televiziune din București.

SCUMPIȘOR — București: Printre altele, ne spuneți că ați comis o „ispravă literară", echivalentă cu un volum de nuvele. Cui să-l predați? Fie Edituri pentru literatură, fie Editurii Tineretului. Textul trebuie bătut la mașină. Desigur că este nevoie ca, în afară de nume, să dați adresa, să specificați ocupația. În acest caz, pseudonimul „Scumpișor" este insuficient și, poate, nepotrivit, pentru a determina un autor.

ECATERINA ANGELESCU — Centrul de radioficare Videa: Pentru a realiza ceea ce doriți nu este suficient să aveți doar talent, ci trebuie să învățați, să vă cultivați talentul pentru ca atunci cînd vorbiți oamenilor să aveți o bază științifică, și cum din scrisoare nu reiese ce pregătire aveți, nu vă putem da indicații mai precise.

ION IONESCU — București: Din datele pe care ni le furnizați nu reiese că ați putea ocupa postul de tehnician, deoarece nu aveți nici vechimea necesară în munci tehnice și nici nu ați absolvit vreo școală tehnică.

ARISTIȚA NICULESCU — Str Mirăslău nr. 24, raionul Tudor Vladimirescu — București, Oficiul poștal nr. 6, posedă colecția revistei Magazin și o pune la dispoziția amatorilor.

N. GHEORGHIU — Satu-Mare: Concediile de odihnă neefectuate în cursul anului trecut nu se pot acorda în anul acesta. Dacă dovediți că ați fost reținut să nu efectuați concedii legal de odihnă pînă la sfîrșitul anului 1961, cel care v.a reținut poate fi obligat la plata drepturilor bănești.

GEORGETA SIMIONESCU — Timișoara. Pentru susținerea examenului de Stat vă puteți prezenta numai dacă nu au trecut doi ani și jumătate de la absolvire și dacă nu v-ați prezentat mai mult de două ori pentru susținerea lui.

FLORIAN GHEORGHIU — Constanța: În cazul cînd se constată că arhiva este pierdută sau distrusă, se poate solicita reconstituirea actului de studii în conformitate cu dispozițiile Ministerului Învățămîntului, care se pot consulta la secțiile de învățămînt ale oricărui sfat popular.

IOAN STIFII — Lupeni: Este adevărat: o asemenea lună în miniatură este montată în turnul unei biserici din Oradea.

MIHAI A. SÎRBESCU — Constanța: Desenele trimise nu sînt realizate nici din punct de vedere artistic și nici ca tematică.

B. H. — Lugoj și **VASILE CONDURACHE**, fabrica de zahăr „Siretul"-Bucecea: În regulamentul nr. 1208/1957 al Ministerului Învățămîntului, pentru aplicarea H.C.M. nr. 862/1957 se precizează că muncitorii și maiștrii recrutați conform susmenționatei Hotărîri, au dreptul la un concediu de 30 de zile, plătit de întreprinderi, pentru a se pregăti pentru examenul de admitere.

STELA IOSIFESCU — Bacău: Absolvenții școlilor medii, încadrați ca profesori în învățămîntul de cultură generală (clasele V—XI) sau în învățămîntul profesional și tehnic, sînt asimilați în salarizare cu învățătorii de categoria I, atîta timp cît sînt menținuți în învățămînt. Școlile tehnice financiare sînt școli de grad mediu.

ION MARINESCU — Beius: Școlile de meserii asigură calificarea absolvenților și, ca atare, nu este nevoie de frecventarea unei alte școli pentru calificare. Aceste școli însă nu sînt echivalente cu cele medii, deoarece au materii diferite.

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„Academicianul din Askania"

Noua realizare a studiourilor sovietice este închinată vieții și operei savantului Mihai Feodorovici Ivanov, creatorul unor noi rase de animale. Departe însă de a pedala pe latura documentară sau didactică a problemei, regia (Vladimir Gherasimov) accentuează atitudinea cetățenească, patriotică a savantului, dirzenia sa în realizarea scopului propus.

Drumul său nu a fost ușor. În primii ani ai Puterii Sovietice, Ivanov și tovarășii săi de idei au avut de luptat nu numai cu înapoierea, moștenire a țarismului, dar și cu indiferența sau neîncrederea unora, iar descori cu sa. botajul făți și vrăjmașilor. Oboseala își pune pecetea în multe rînduri pe gîndurile și activitatea savantului. Dar școala pe care el a întemeiat-o la Askania Nova — un imens laborator în aer liber — triumful, în cele din urmă al concepțiilor sale teoretice, materializat în nașterea primului exemplar al unei noi rase de animale de mare productivitate și aclimatizate condițiilor stepei ruseți, sînt tot attea victorii ale dirzeniei sale, ale înaltei lui calificări științifice.

Bogat în nuanțe, jocul actorului S. Iakovlev ne ajută să pătrundem în largul univers spiritual al savantului supranumit academicianul din Askania.

Dan CRISTEA

„TEROARE ÎN MUNȚI"

Ca și într-un alt film de curînd prezentat pe ecranele noastre, „Urme tăcute", și în „Teroare în munți" cineaștii polonezi reiau tema luptei pe care, în primii ani de după război, armata regulată a dus-o împotriva bandelor de asasini contrarevoluționari.

De data aceasta, eroul filmului este soldatul Kalen, un flăcău vesel și nedisciplinat, dispus să la viața în glumă. Printr-un concurs de împrejurări, Kalen cade prizonier, în două rînduri, în mîinile bandiților și simte pe propria-i piele ferocitatea acestora. Salvat în ultima clipă de la moarte, el rătăcește flămînd și înghețat prin pustietatea acoperită de zăpadă a cîmpiei pentru ca în final, încercînd să opreasca tirul unei năpraznice canonade asupra unei barăci în care se refugiaseră femei și copii, să fie împușcat, oarecum inexplicabil de către ai săi. Totuși, un fir epic de un puternic dramatism străbate filmul, realizat în tonuri sobre, lipsite de patetism declamatoriu. Dacă scenariul și regia (Ewa și Czeslaw Petelski) ar fi evitat unele excese naturaliste (scena decapitării prizonierilor), și ar fi eliminat unele lungimi în scena trecerii soldaților peste cîmpul minat, filmul ar fi cîștigat ca putere emoțională.

Pe linia ultimelor filme poloneze vizionate, foarte bună imaginea, datorită operatorului M. Jahoda. Un bun interpret, actorul Wieslaw Galaș în rolul lui Kalen.

I. DELEANU

„MONGOLII"

„Teodora", „Vikingii", „Mongolii"... Chiar dacă poartă titluri diferite, chiar dacă își schimbă de fiecare dată codrul în care e plasat subiectul (întotdeauna aventuros și palpitant) chiar dacă eroii (și, uneori, protagoniștii) sînt alții în fiecare film, există o invariabilă formulă a superproducțiilor cinematografice comerciale, care se pretinde, cu ifose, reconstituiri istorice. Ambițioasa coproducție italo-franceză „Mongolii", girată de regizorul André de Toth, confirmă întru totul formula.

Montarea — în culori și cinemascop — face risipă de decoruri și costume costisitoare, fără a neglija însă peisajele naturale, a-nume alese pentru a spori efectul intimplărilor : o mlaștină care înghite nesățioasă pe oricine nimerește acolo, o pădure cărcia i se dă foc în momente culminante ale acțiunii, cîmpuri întinse pe care se desfășoară sute și sute de figuranți (arcași, călăreți, pedestrime etc.), înfruntîndu-se în crîncene bătălii. De-a lungul filmului abundă aventurile și palpitanții

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 252 • Sîmbătă 4 august 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

CUM A FOST SALVATĂ VIAȚA UNUI OM
ÎN PAGINA 2-A

VĂ INVITĂM LA GRĂDINA ZOOLOGICĂ
ÎN PAGINA 4-A

INSTANTANEE DE VARA
SUITA DE CARICATURI
ÎN PAGINA 7-A

SPECTACOLUL MAGAZIN

MAREA ÎNTÎLNIRE A ARTIȘTILOR POPULARI
ÎN PAGINA 8-A

Călătorului care lăsese în urmă culmile Tarcăului și urca spre Dorne, îi tăia drumul mai întîi apa înspumată a Bicazului și, mai apoi, pîrîul denumit pitoresc „Izvorul muntelui". Spre stînga, zarea era închisă de vîrful pleșuv al Ceahlăului, ce-și pironea parcă cătarea pe unda învolburată a Bistriței, în acel loc unde s-a zămislit semețul stăvilar de la Bicaz. Un colos de peste 1.600.000 m.c. de beton și oțel a supus voinței omului apele năvalnice ale Bistriței, creînd aici — în creierul munților — un lac în suprafață de 440 km.p. cu un volum de 1.330.000 m.c. de apă. Printr-un tunel sub presiune, lung de aproape cinci km, sfredelit prin inima muntelui Botoșanul, un debit maxim a fost derivat la Stejarul, pentru a pune în mișcare turbinele instalate la centrala hidroelectrică „V. I. Lenin".

Spre Bicaz își îndreaptă pașii călători din toate colțurile țării, turiști din îndepărtate sau apropiate țări străine. Bicazul îi primește măreț, prin două porți: prin clădirea de piatră, masivă ca o cetate — a noii gări; prin elegantele scări de acces construite în port, sus, la buza lacului de acumulare. Sub cupola de aur a soarelui, în aceste zile Bicazul strălucește mai mult ca niciodată...

Noua clădire a Oficiului P.T.T.R. din Bicaz

Pe lac, de la Bicaz la Poiana Teiului...

Portul Bicaz te întîmpină vesel, cu atmosfera caracteristică localităților de „coastă". Parcă nici nu te-ai afla între doi munți uriași, ci undeva, pe malul Dunării sau al mării însorite. Comenzile de la căpitănia portului se succed într-una:

— Nava „Reșița" în larg!

— Pregătiți remorcherul „Gheorghieni"!

— Dați drumul la șalupele-taxi!

Brigadierul de cîmp Gheorghe Antuca, împreună cu colectiviștii Vasile Miclăuș și Magda Lecușanu din comuna Buhoci, consultă cu atenție „Mersul vaselor de pasageri". Din cele cinci curse regulate, zilnice, brigadierul alege cursa cea mai apropiată, de la orele 9,30.

— Să plecăm mai devreme — zise Antuca, ca să apucăm să vedem și Cheile Bicazului. Că de mîine, cu forțe proaspete, pornim la treieriș!

Pentru aceeași oră au mai scos bilete un grup de muncitori de la Combinatul metalurgic Reșița, 35 de medici din Oradea, mai mulți colectiviști de pe Bărăgan. Bătrînul Mihai Horwath, de prin părțile Ba-

Mircea SCRIPCĂ și Const. AZOIȚII

• *(Continuare în pag. 3-a)*

DRUMUL UNUI MARINAR

Căpitanul de cursă lungă Victor Rădulescu, comandantul cargoului Timișoara.

și ele de plecare, urează „vînt bun din pupă marinarilor de pe cargoul „Timișoara" ce pleacă tocmai acum în prima sa cursă pe mări și oceane, cu destinația Port Aberdeen, de pe coasta Angliei.

Emoționat, dar stăpîn pe sine, căpitanul, Victor Rădulescu, care a primit de curînd brevetul de comandant de cursă lungă, cuprinde cu privirea marea, în lung și-n lat. Din cînd în cînd se duce în camera hărților. Aici cercetează drumul pe care-l va parcurge nava pe Marea Neagră, Mediterană și Oceanul Atlan-

Viorel LUPU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

ORELE DEPUTATULUI

„Să ne întrebăm, asemeni oțelarului, cîte „ore calde" realizăm în fiecare zi? Din timpul pe care-l dăm societății — orele, zilele, anii interesează îndeosebi vibrația omenească pe care o realizăm muncind, gîndind, construind". Cu această întrebare pe buze (e întrebarea turburătoare cu care își deschide recenta-i carte de reportaje Pop Simion) am pătruns, avînd abia cîțiva volume, la Roman, în uriașul laminor, să caut un deputat.

Întrebarea îmi stăruia în minte cînd rătăceam prin halele imense pururi stăpînite de vaerul metalelor. Cîte „ore calde", după cele opt fierbinți petrecute aici, consacră creației gospodărești, orașului său, cetățenilor, alegătorilor săi, deputatul pe care-l caut? Cîte?

Cînd l-am întrebat chiar pe dînsul mi-a răspuns simplu, dezarmant de simplu: **„nu știu, că nu le-am numărat..."** Căutînd să răzbesc cu vorba huruitul imens al unei bare roșii de oțel care luneca pe role, i-am strigat în ureche: **„dar timpul cum ți-l împarți?"** S-a plecat zîmbind către mine și mi-a răspuns tot așa, aproape de tîmplă: **„opt ore uzina, opt libere, opt odihnă..."**. Și pentru a-și întregi răspunsul tăie cu degetul arătător al dreptei în trei părți egale arătătorul stîngii.

Nu departe de noi o macara uriașă stivuiește țevi. Spre ele se și îndreaptă Paul Ivanovici, (el era cel căutat), acolo avînd a face control de calitate. **„O comandă specială — îmi explică — pentru uzinele „1 Mai" din Ploiești. Sînt pentru conducte de înaltă precizie, calitatea întîia...".** În zgomotul uzinei ascult mai departe frînturi de lămuriri despre munca controlorilor de calitate, despre propria-i activitate, urmăresc apoi din privire o discuție, asist la semnarea unor hîrtii pe care cineva le aduce și cu care pleacă: **„erau certificatele de calitate pentru patru vagoane de țeavă...".**

În ușor halei numărul 7 ne despărțim luîndu-ne ceas de întîlnire după prînz. Deputatul rămîne în

Virgil DANCIULESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

În cartierul nou din Roman, unde, ca în tot orașul, domnește curățenia și buna rînduială, rod al preocupării Statului popular, deputaților și cetățenilor

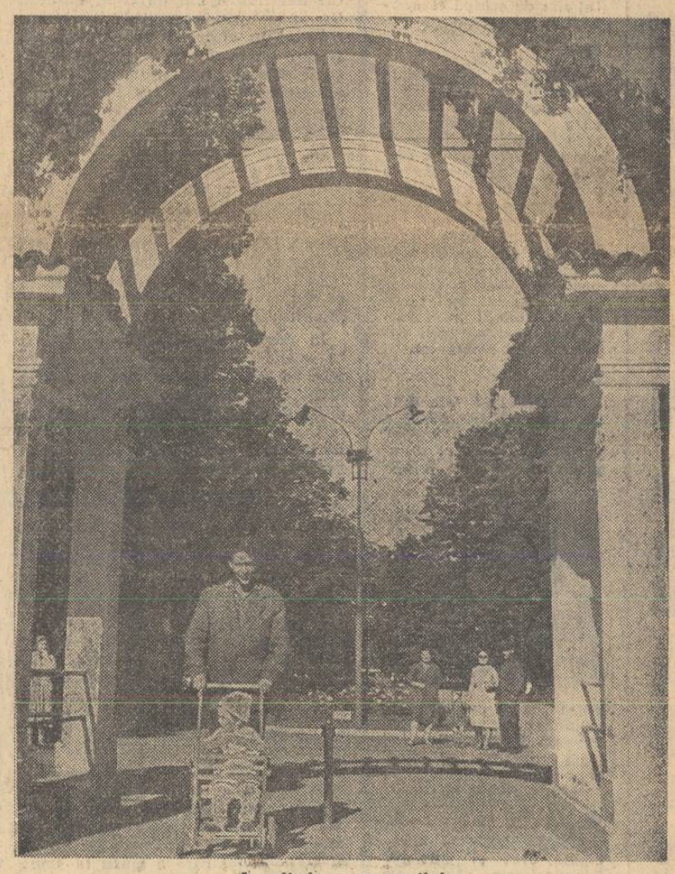

La plimbare, cu copilul...

Întîlnire cu cinematografia braziliană

În Brazilia nu avem nici un institut sau școală care să pregătească cadrele de cineaști și pînă la lipsa mijloacelor financiare și tehnice, de care se izbesc cei mai mulți dintre realizatorii noștri, toate etapele prin care trebuie să treacă producția unui film devin o problemă esențială. Iată o primă explicație a faptului că tinerii regizori brazilieni se recrutează dintre critici, dintre animatorii mișcării cineclubului, dintre studenți. Este cazul să spun, continuă Glauber Rocha, că fiecare film realizat de ei capătă proporțiile unei

Cristian POPIȘTEANU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

Ultimii ani au marcat apariția filmului brazilian pe ecranele lumii. Filmele braziliene, premiate la festivalurile internaționale de la Karlovy Vary, Cannes, Sestri Levente, au impus numele unor tineri cineaști talentați: Anselmo Durante, Glauber Rocha, Ioachim Pedro, Nelson Pereyra, inspirați de realitățile sociale ale țării lor. Am avut recent prilejul, la Festivalul internațional al filmului de la Karlovy Vary, să stau de vorbă cu unul dintre acești realizatori, Glauber Rocha, autorul filmului „Baravento", distins cu unul din premiile competiției.

Critic cinematografic, Glauber Rocha, în vîrstă de numai 23 de ani, s-a făcut remarcat prin modul convingător în care s-a străduit să redea, în primul său film artistic, „Baravento", viața grea a pescarilor brazilieni.

„Problemele care stau în fața cinematografiei braziliene, ca și a celorlalte țări latino-americane, ne spune Glauber Rocha, **sînt de o complexitate aproape de neconceput pentru cei care lucrează într-o țară socialistă. Începînd de la faptul că**

Inspirat din viața aspră a pescarilor brazilieni, regizorul Glauber Rocha a realizat filmul „Baravento".
În fotografie: cadru din film.

• Un vis împlinit • Furtună în golful Biscaia • Rînduri pentru cititori

Lanțurile întinse la maximum de vinciurile puternice, smulg din adînc ancorele uriașe, de cîteva zeci de tone, care ținuseră pînă atunci silueta vasului comercial ce se odihnea la chei. Cîteva comenzi scurte, care se împrăștie pe toată puntea prin difuzoarele instalate în vîrful catargelor și marinarii de punte, aflați la posturile de manevră, îndeplinesc ireproșabil ordinele comandantului. Sirena își așterne glasul peste orașul-port, elicea se pune în mișcare și colosul de metal se îndreaptă spre ieșirea din port. Echipajele noilor vase românești, petrolierul „Pacea" și cargoul „București" care se pregătesc

Cargoul românesc „Dobrogea", acostat la Constanța, se pregătește de plecare peste mări și țări.

DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI ★ DE PRETUTINDENI

DELICVENȚA juvenilă face ravagii la Sidney (Australia). Recent, un copil de 11 ani a furat un automobil. Pentru a porni motorul s-a folosit de o ladă pe care a stat, căci altfel, de pe locul obișnuit al șoferului nu ajungea la pedală. Micul infractor a străbătut, cu automobilul furat, străzile orașului.

●

NU DE MULT încă, numele și portretele artistei hollywoodiene Jayne Mansfield, erau nelipsite în paginile revistelor și ale ziarelor. Acum artista nu mai poate face față cheltuielilor necesitate de publicitate. Pentru ca totuși să se vorbească despre ea, Jayne Mansfield a trebuit să se folosească de un truc organizînd o aterizare forțată pe o insulă nelocuită. Dar fără folos. Recent, artista a născocit altceva. Ea scrie autografe pe spatele solicitanților. Reclamă mai presus de orice, mai presus de demnitate, de bunul simț.

●

LA FERMA de păsări de rasă din Plenes-Jugon (Franța), o găină a ouat un ou avînd următoarele dimensiuni: lungime 20 cm., diametrul 7 cm., greutatea 155 grame.

●

ERA TOCMAI înainte de întîlnirea de fotbal dintre echipele belgiene „Olimpique" și „Daringue" cînd portarul echipei „Olimpique" primi vestea că nevasta i-a născut un fiu. Bucuria proaspătului tată era nemărginită. „Dacă aș fi centru înaintaș, aș marca acest eveniment din

viața mea marcînd cel puțin trei goluri în meciul de azi. Dar... — Dragul meu, o s-o fac eu pentru tine, îl consolă un coechipier. Și centrul atacant se ținu de cuvînt. În cinstea fiului colegului său de echipă el marcă trei goluri.

●

OAMENII de știință polonezi au elaborat o nouă metodă de conservare a manuscriselor, care împiedică îngălbenirea și deteriorarea hîrtiei și a tablourilor de pînză, carton sau piele.

Pe suprafața hîrtiei sau pînzei se aplică un preparat special, care le ferește de oxidare și umiditate. Noul preparat poate fi folosit și la conservarea celor mai vechi manuscrise. El nu modifică prin nimic nici aspectul, nici starea lor.

●

UN CITITOR din orașul sovietic Minusinsk a trimis revistei „Ogoniok" fotografia pe care o reproducem și care înfățișează arbori ce amintesc centaurii din antichitate. Precum se știe, în mitologia greacă centaurii erau niște ființe, jumătate om, jumătate cal.

●

AMSTERDAM — principalul oraș și port din Olanda este așezat în delta rîului Amstel. Orașul a început să se dezvolte după ce s-a început construirea pe rîul Amstel a unui mare baraj. De aici provine și denumirea sa: dam înseamnă în olandeză baraj. Interesant este faptul că un oraș cu denumirea de Amsterdam există și în S.U.A. (statul New-York, pe canalul Erie. După cum e lesne de înțeles, orașul acesta a fost fondat de emigranți olandezi în America de Nord).

●

IN LIBERIA trăiește o femeie, Zoe Katten, care se pare că este mai bătrînă decît statul Liberia. Ea susține că are vîrsta de 155 de ani. La un recensămînt al populației, ea a fost descoperită într-un sat din nord-vestul țării și relatează că în anul 1829, în vîrstă de 22 de ani, a slujit la regele Sao Boso. Republica Liberia s-a întemeiat în anul 1847.

●

POTRIVIT datelor Organizației internaționale de aviație IATA, pe traseele aeriene civile din lumea întreagă, la fiecare trei secunde, decolează cinci avioane.

●

UNIUNEA SOVIETICA ocupă primul loc în lume în ceea ce privește numărul cărților editate. În 1961 au fost editate 10.000 de ziare al căror tiraj anual se cifrează la 16 miliarde de exemplare, peste 4000 de reviste cu un tiraj de 872.000.000 de exemplare și peste 1.100.000.000 de cărți.

Manevrele diplomației occidentale în Congo

Situația din Congo a devenit din nou explozivă, datorită manevrelor întreprinse de cancelariile occidentale. La New York, Londra și Bruxelles, se duce, în ultimul timp, o intensă activitate diplomatică.

Referindu-se la neliniștea Occidentului, ziarul englez „The Observer" scria că: „Situația din Congo a determinat pe lordul Home, ministrul afacerilor externe englez, și pe Dean Rusk, secretarul de stat al S.U.A., să acorde, cu ocazia începerii tratativelor de la Geneva, o prioritate specială necesității unei noi politici față de Katanga".

De ce o nouă politică?... Nu cumva vechea nu mai corespunde? Răspunsul este afirmativ. Țelurile vechii politici nu mai pot duce pe nimeni în eroare. După cum se știe, una din problemele majore ale Congoului — lichidarea secesiunii Katangăi — n-a fost rezolvată. Or, — în prezent, puterilor occidentale le este teamă de două lucruri. Primul, ar consta în faptul că desăvîrșirea rapidă a evenimentelor din Congo ar putea să ducă la reînceperea luptelor.

Al doilea se referă la faptul că fără să se ia măsuri eficace pentru a pune capăt „intransigenței" Katangăi, înainte de întrunirea Consiliului de Securitate, peste aproximativ trei săptămîni, ar putea să apară o cerere a majorității statelor-membre ale O. N. U. ca să se acorde un nou mandat lui U Thant pentru a se lua noi măsuri în vederea asigurării unificării Congoului, chiar prin forță.

Iată deci ce se ascunde în spatele noii politici de creare a unui așazis „front comun" occidental în problema Congoului. Sub masca acestui „front comun", occidental, Departamentul de stat al S.U.A. mai urmărește și ralierea Angliei, Belgiei și Franței la planul de acțiune în Congo, alcătuit de Washington și care sub acoperirea unor declarații despre pretinsa dorință a puterilor occidentale de a vedea restabilită unitatea Congoului, urmărește întărirea influenței S.U.A. în această țară. Această influență a fost într-o oarecare măsură zdruncinată, în vremea din urmă, mai ales datorită slăbirii considerabile a autorității guvernului Adoula pe care contează Departamentul de stat.

În baza acestui plan, secretarul de stat adjunct pentru problemele africane, Mennen Williams, a întreprins, la începutul acestei luni, o vizită în Europa, iar ambasadorul S.U.A. în Congo, Edmund Gullion, a sosit la Washington pentru a conferi cu Departamentul de stat în această privință. În timpul tratativelor purtate în capitalele țărilor vest-europene, Williams, așa după cum rezultă din relatările agențiilor de presă, a căutat să dea impresia că S.U.A. ar fi pentru unitatea Congoului. În acest scop propaganda oficială americană a făcut mare tapaj în legătură cu exercitarea unor „presiuni economice" asupra clicii lui Chombe. În ce ar consta aceste „presiuni" nu se spune nimic clar. Se pare însă că este vorba de a determina pe Chombe să accepte ca societatea „Union Miner" să plătească o parte din redevențele și impozitele vărsate marionetelor de la Elisabethville guvernului central de la Leopoldville. Această acțiune, în măsura în care ea constituie într-adevăr un obiectiv al politicii Departamentului de stat, are de fapt o legătură destul de mică cu problema unității Congoului. După toate aparențele ea constituie mai curînd un episod al rivalității dintre monopolurile americane și cele belgiene și engleze, precum și o încercare abilă de a para necesitatea acordării unui mandat trupelor O.N.U. care să asigure unificarea Congoului prin forță.

În ciuda unor asigurări cu privire la o înțelegere existentă între Rusk și Home asupra „principiilor fundamentale", în această privință nu a fost încheiat totuși nici un fel de acord. Faptele dovedesc că monopoliștii englezi și belgieni au propriile lor planuri cu privire la Congo, planuri în care Chombe ocupă un loc însemnat. Aceasta nu înseamnă însă că puterile occidentale n-au ajuns la nici un fel de rezultat în privința politicii lor față de Congo.

După cum relata „New York Times" planul american a fost primit cu bunăvoință la Bruxelles. Observatorii politici subliniază că bunăvoința Belgiei se referă mai ales la nefolosirea forței și mai puțin la proiectatele „presiuni" asupra lui Chombe. Săptămînalul francez „Tribune des Nations" relevă în acest sens că, nu de mult, în mijlocul unei violente propagande prochombiste, declanșată de o parte a presei belgiene, guvernul belgian a dezmințit știrile potrivit cărora ar sprijini revendicările Leopoldville-ului la o parte din impozitele plătite de „Union Miner" și a precizat că „nu dispune de nici un mijloc de presiune pentru a obliga pe „Union Miner" să verse redevențele sale autorităților de la Leopoldville".

Și la Londra, arată agenția „Associated Press", se opune rezistență proiectatelor „presiuni". Excluderea folosirii forței este însă primită cu satisfacție. După părerea autorităților britanice, transmite aceeași agenție, este esențial ca O.N.U. să-și dedice eforturile obținerii unei soluții prin tratative politice, oricît de mult timp ar cere aceasta. Ceea ce firește nu înseamnă altceva, așa după cum au arătat tratativele de pînă acum, decît amînarea la nesfîrșit a rezolvării problemei restabilirii unității acestei țări.

Așadar, unicul rezultat al tratativelor interoccidentale—excluderea posibilității folosirii forței împotriva secesioniștilor — dovedește că monopolurile imperialiste trec uneori peste rivalitățile lor în ce privește Katanga și-și dau mîna atunci cînd este vorba să perpetueze menținerea scindării țării, adîncirea terorii antipopulare și a haosului economic. Țelul urmărit este clar. Fără Katanga, care ar trebui să-i procure jumătate din încasările fiscale, fără o independență totală, guvernul Congoului nu ar fi în măsură (apreciază diplomația occidentală) să rezolve dificultățile financiare și economice și ar trebui să apeleze la „mărinimia" puterilor imperialiste. Aceasta ar fi egal cu menținerea Congoului mai departe, sub o formă nouă, în robia colonială.

Florian JURCA

„Contergan" — medicamentul care ucide

În nenumărate țări occidentale continuă să facă ravagii medicamentul „Contergan". Este vorba de un calmant care a provocat nașterea a mii de copii diformi. De pe urma consumării acestui calmant în perioada de sarcină, mii și mii de femei au adus pe lume copii-monștri (atrofia sau absența completă a membrelor, deformații ale urechilor, gurii, aparatului digestiv etc.).

În momentul de față 500 — 1000 de femei engleze așteaptă terorizate venirea pe lume a copilului lor. Este vorba de persoanele identificate a fi utilizat în vremea din urmă medicamentul „Distaval", varianta engleză a produsului vest-german „Thalidomide", vîndut pe piața vest-germană și din alte țări sub amintitul nume, „Contergan".

În Anglia s-a deschis o anchetă în legătură cu această afacere care a adus deja nenorocirea în multe familii. În Camera Comunelor, medicul și deputatul laburist Summerskill a cerut autorităților să permită ca în acest caz excepțional să se admită „întreruperea sarcinii înainte de termen". Alți deputați au cerut elaborarea unei legi speciale care să autorizeze pe părinți să pună capăt zilelor copiilor care s-ar naște eventual cu malformațiuni în urma întrebuințării acelui medicament de către mamele lor.

„Thalidomide" a făcut primele victime și în Statele Unite. La 21 iulie, la New York, o femeie în vîrstă de 37 de ani, al cărei nume nu a fost dezvăluit, a dat naștere unui copil diform care nu a trăit decît 41 de minute. Medicamentul a fost administrat încă înainte de producerea sarcinii, la recomandarea unui bine cunoscut medic. Acesta a mai prescris medicamentul altor 200 de persoane. Opinia publică americană este cu atît mai alarmată cu cît în afara copilului care a murit la scurt timp după naștere s-a mai înregistrat și nașterea a doi gemeni diformi.

Tot în Statele Unite se discută pe larg despre cazul unei femei din statul Arizona care a cerut autorităților permisiunea efectuării unei operații de avort pentru a nu da naștere unui monstru. Tribunalul a refuzat însă pînă în prezent să autorizeze acest avort legal sub pretext că avortul poate fi permis numai cînd nașterea ar putea pune în primejdie sănătatea mamei!

În Canada, după cum relatează agențiile de presă, neliniștea este tot atît de mare ca și în restul celorlalte state capitaliste. Într-unul din orașele canadiene s-a născut cu puțin timp în urmă un copil fără brațe și cu un singur picior. S-a stabilit că mama acestuia consumase „Thalidomide" fabricat în Canada sub licență britanică. Agenția „France Presse" semnalează că în zilele din urmă s-au înregistrat 43 de copii născuți infirmi. În parlamentul țării o serie de deputați au cerut guvernului să-și asume responsabilitatea în legătură cu vinderea acestui medicament.

În Mexic, din aceleași cauze, s-a născut un copil fără un braț și fără urechi.

Cazuri asemănătoare s-au mai înregistrat și în alte state capitaliste. S-au deschis numeroase anchete menite să ducă la elucidarea cauzelor. Specialiști cu faimă au început să facă fel de fel de supoziții. În acest timp au continuat însă să se nască copii infirmi.

★

Experiențele făcute cu amintitul medicament vest-german pe animale nu au arătat că acesta ar putea fi primejdios pentru sănătatea oamenilor. În încercarea pe care o fac cei în cauză pentru a se disculpa se fac referiri neîncetate la acest fapt. Pe această bază s-au dat și avizele necesare punerii în fabricație. S-a făcut o reclamă imensă în legătură cu descoperirea calmantului ideal, fără „efecte secundare", a unui calmant care nu poate produce nici un fel de accidente, a unui medicament... care nu invită la sinucidere.

S-a văzut însă, în practică, faptul că cercetările au fost superficiale, că produsul era mai mult decît periculos pentru integritatea corporală a ființelor umane. Cercetările ulterioare au demonstrat că produsul „Thalidomide", vîndut sub numele de „Contergan" sau sub alte nume, producea efecte „secundare" îngrozitoare.

Administrarea acestui calmant, mai ales în primele luni ale sarcinii, a determinat nașterea a mii de copii monștri. Se apreciază că numai în Germania occidentală au văzut lumina zilei 3000 — 5000 de asemenea copii. Numărul lor total — în Anglia, Suedia, Elveția, Italia, Izrael, Statele Unite — este imposibil de precizat în momentul de față.

În Franța, printr-o întîmplare fericită — se pare că nu există deocamdată nici o victimă în urma consumării acestui calmant. Cu cîtva timp în urmă, un laborator francez a cumpărat dreptul de fabricare a acestui medicament de la o firmă vest-germană. Laboratorul francez a supus „Conterganul" probelor cerute de lege pentru producerea și comercializarea sa. Experții și-au dat avizul pentru intrarea în producție a „Contergan"-ului francez. Medicamentul se găsea pe punctul de a fi distribuit pe piață cînd firma vest-germană a anunțat laboratorul francez de groaznicele cazuri care începuseră să fie descoperite în R. F. Germană. Deabia atunci a fost retrasă autorizația de fabricare! Nimeni nu poate să spună însă dacă nu au existat persoane care să fi consumat acest produs în urma aducerii lui în Franța pe alte căi.

„Afacerea Contergan" este de abia la începuturile sale. Această afacere care a adus nefericire în sînul a mii și mii de familii aruncă o nouă lumină asupra realităților din lumea capitalistă. În goană după profit, trusturile de medicamente pun în circulație numeroase produse a căror eficiență nu este verificată și care determină îngrozitoare accidente.

Pentru trusturi viața omului contează mai puțin decît prețul ambalajului „Conterganului". În același timp, diverse tribunale nu autorizează efectuarea avorturilor întrucît viața mamelor nu este pusă în primejdie! Aceasta se cheamă grijă față de om!

Eugen PHOEBUS

— Domnilor și doamnelor, în locul unei statui abstracte, ne-am gîndit să facem abstracție de statuie...

Desen de Cik DAMADIAN

FESTIVALUL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR DE LA HELSINKI

ÎNTÎLNIRI DE NEUITAT

Răsfoiesc filele pline cu însemnări ale blocnotesului — bunul tovarăș al memoriei noastre — și vă redau, pe scurt, un crîmpei din viața tumultuoasă a orașului Helsinki, gazda marei întîlniri a tineretului, Festivalul.

...Este aproape ora 11. La cantonamentul delegației noastre se fac ultimele pregătiri. Așteptăm oaspeți și iată că, cu salutări prietenești și plini de voioșie își fac apariția pe poartă un grup de tineri din delegația cubană. Aplauze, strîngeri de mînă, zîmbete, flori — toate acestea nu fac decît să sublinieze odată mai mult ceea ce tov. Ștefan Andrei, din partea delegației noastre și Riccardo Alarcon, din partea tinerilor cubani, relietează în cuvîntul lor: legăturile prietenești, strînse, dintre tinerele generații ale celor două țări ale noastre.

Cu prilejul acestei întîlniri de la cantonamentul nostru s-au legat trainice prietenii. Ni s-au povestit amănunte despre lupta eroică a poporului cuban pentru apărarea cuceririlor sale revoluționare. Le-am povestit tinerilor cubani despre patria noastră, despre lupta poporului nostru pentru construirea socialismului. Iată doi tineri care discută cu însuflețire. Îi despart zeci de mii de kilometri. S-au văzut astăzi pentru prima dată. Dar își vorbesc de parcă-s prieteni de cînd lumea.

— Ion Tănase, se recomandă unul, despre care am aflat că este ajustor la secția a patra a uzinelor „Grivița Roșie".

— Angel Tome, se recomandă celălalt. Profesia: electrician la uzina electrică din Havana. Se vor mai întîlni. Își vor mai scrie. Între ei s-a închegat o prietenie care va dura, o prietenie la fel cu cea care s-a stabilit între popoarele noastre libere și independente.

La întîlnire au luat parte și scriitorii Mihnea Gheorghiu și Titus Popovici, care participă la Festival în calitate de invitați. Prezența ultimului, autor al volumului „Cuba — teritoriu liber al Americii" a constituit pentru tinerii cubani o surpriză plăcută. S-au făcut schimburi de daruri, insigne, adrese, s-au cîntat cîntece populare românești și cubane.

La mărețul edificiu al prieteniei dintre tinerii lumii s-a pus, în acea dimineață, o modestă dar trainică cărămidă.

Vasile OLTEAN

Pe străzile orașului Festivalului

Cum a fost salvată viața unui om

Moartea clinică a fost învinsă!

Medicina sovietică și slujitorii ei, (cu concursul unor specialiști de seamă străini) au reușit ceva ce părea imposibil, să salveze viața unui om accidentat atunci cînd nu exista vreo șansă, nici una, pentru păstrarea acestei vieți. Iată pe scurt faptele.

Era la începutul acestui an. Pe șoseaua acoperită de un polei gros trecea o mașină. Cînd omul de la volanul unui automobil „Volga" a trebuit să frîneze brusc, mașina a patinat și a fost proiectată în botul unui autocamion care venea în viteză. În „Volga" călătorea academicianul sovietic Lev Davidovici Landau, fizician celebru, laureat al Premiului Lenin, savant al cărui nume îl rostesc cu stimă toți fizicienii din lume. De pe urma puternicului șoc al ciocnirii a avut de suferit L. D. Landau și este de mirare că nu a fost omorît pe loc.

N-a trecut mult și o mașină a Salvării l-a transportat la spital. Era ora 11,10 în dimineața zilei de 7 ianuarie 1962. Accidentatul era lipsit de cunoștință și în stare atît de gravă încît nu mai existau speranțe pentru salvarea lui. Așa-numitele fenomene de respirație de tip Cheyne-Stockes — 32 de respirații pe minut — lipsa completă a reacției la excitație dureroasă etc. confirmau începutul stării de moarte clinică. Știrea cu privire la accdent a făcut înconjurul globului. Cei mai mari fizicieni din lume — Niels Bohr (Copenhaga), Blackett (Londra), Becard (Paris) și alții s-au alăturat medicilor și fizicienilor sovietici care au pornit lupta pentru salvarea fizicianului sovietic.

Dar boala a avut la un moment dat un sfîrșit tragic. S-a constatat moartea clinică.

De la tribuna Congresului mondial pentru dezarmare generală și pace care s-a ținut recent la Moscova, scriitorul Boris Polevoi a înfățișat povestea extraordinară a savantului Landau arătînd între altele: „Știți din legendele din antichitate că nimeni dintre cei pe care Charon i-a condus în regatul morții nu a revenit pe pămînt. Însă medicii noștri au la dispoziție inima și plămînul artificiale. Aparatele au intrat în funcțiune. Viața a revenit. Bolnavul a murit de cîteva ori și tot de atîtea ori a înviat".

Din fericire, spitalul unde se afla internat fizicianul, Spitalul nr. 50, este baza de cercetări a cîtorva catedre ale Institutului central de perfecționare a medicilor — inclusiv catedra de traumatologie, de chirurgie toracică și de röntgenologie. Din fericire, chiar din primele ore omul aflat în pragul morții a avut asigurată cea mai calificată asistență științifică și medicală. Întreaga această operă de asistență a fost coordonată de N. I. Grașcenkov, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., care dispune de o mare experiență în studiul și tratamentul leziunilor sistemului nervos central, de G. P. Kornianski, discipol și fost coleg de muncă al lui N. N. Burdenko, de V. A. Poliakov șeful catedrei de traumatologie a Institutului de perfecționare a medicilor. Din ziua aceea, ei au fost numiți aici „cei trei mari". Din ziua aceea de 7 ianuarie, Ministerul Sănătății din U.R.S.S. primea zilnic, alături de situații și rapoarte din întreaga țară și informații despre evoluția bolii și tratamentul aplicat bolnavului, academician Landau...

Fizicienii sovietici vegheau bolnavul într-o rezervă alăturată, medicii Gaillot și Garsin (Franța) participau la consulturi, profesorul Pansfiels, specialist de vază canadian, sosit în U.R.S.S., de la aeroport a fost condus direct la spital, medicamentele cele mai perfecte soseau din cele patru colțuri ale lumii.

Înlăturarea stării de șoc — iată prima sarcină pe care și-au propus-o medicii. Fără să-și permită o clipă de răgaz, la căpătîiul bolnavului se aflau în afară de cei trei mari, o seamă de specialiști de vază, traumatologul Luciko, neurochirurgul Fedorov și alții. Ei sînt aceia care au marcat începutul acelui „miracol al științei" despre care a vorbit Polevoi, — cuvînt folosit nu întîmplător căci diagnosticul definitiv în urma tuturor consulturilor și consultațiilor a fost: fractura bazei craniului cu contuzii grave ale encefalului și hemoragii în unele porțiuni ale sale; fractura a patru coaste în partea dreaptă și a trei coaste în partea stîngă (cu ruptura pleurei și cu hemoragii în plămînul stîng și pătrunderea sîngelui și aerului în spațiul pleural, fractura oaselor pelviane și, ca o consecință, o puternică hemoragie în regiunea subperitonială.

Și totuși s-a produs un miracol. Alături de moartea clinică care s-a constatat de patru ori, bolnavul — în afară de traumatismele amintite — a avut complicații din cele mai grave: pareză traumatică (paralizie) a intestinului, bronhopneumonie bilaterală traumatică, endemul întregului corp, inclusiv gîtul și fața. Din cauza tuturor acestor leziuni au apărut tulburări grave în activitatea cardiacă și respiratorie. Bolnavului i s-a aplicat traheotomia, se ducea lupta pentru fiecare respirație, de două ori pe zi se făcea analiza biochimică. Acest control era deosebit de important întrucît permitea reglarea echilibrului acidobazic al sîngelui și mai ales permitea să se constate dacă nu se formează tromboflebite. Tot timpul se luau măsuri pentru preîntîmpinarea infecțiilor posttraumatice. S-a constatat că pacientul folosise în ultimii ani — din cauza diferitelor infecții (răceli), antibioticele obișnuite și în rinofaringele său se dezvoltaseră stafilococii antibiotico-rezistenți. Din această cauză era nevoie de preparate noi cu spectru larg de acțiune.

Timp de două luni în șir, pacientul a zăcut fără cunoștință. În acest răstimp era alimentat artificial, hrana introducîndu-se prin nas și esofag cu ajutorul unei sonde subțiri. Fireste, hrană lichidă, concentrată. Cînd a devenit evident că lucrurile merg spre bine, că savantul accidentat va fi redat vieții și activității, bucuria celor care l-au îngrijit și s-au interesat de soarta lui a fost generală.

La început nedeslușit, apoi din ce în ce mai distinct bolnavul a început să vorbească, a început să mănînce, nu mai trebuia alimentat și nu mai era nevoie de respirație artificială, a început să miște mîna dreaptă. „Dau", cum îi zic colegii săi academicianului Landau, a învățat să folosească o mică masă pe rotile, confecționată special pentru el de colegii săi, a început să se deplaseze încetișor prin salon. Memoria, ce-l lăsase, începu să-i revie. Își amintea tot trecutul. Un singur lucru nu-și putea aminti — împrejurările în care s-a accidentat. (Așa se întîmplă în asemenea cazuri). Vorbea din nou englezește dar nu putea să dea răspuns la întrebarea: ce i s-a întîmplat la 7 ianuarie. Însă însănătoșirea progresa vizibil.

Miracolul de care vorbea Boris Polevoi se produsese. Lev Landau a fost salvat.

Diapazonul larg de mijloace tehnice și medicamentoase folosite în tratamentul lui Lev Landau, abnegația cu care toți cei care i-au purtat de grijă s-au preocupat de salvarea lui, dă măsura forței enorme de care dispune omenirea atunci cînd unită, urmărește realizarea unui mare țel umanitar.

Iar salvarea unei vieți de om, ce țel poate fi mai umanitar! Această salvare deschide noi perspective dezvoltării științelor medicale, deschide noi perspective luptei pentru vindecarea victimelor gravelor accidente de circulație.

O vizită la bursa din Londra

Recent, ALAN BROWN, redactor al ziarului britanic „DAILY WORKER" a primit invitația de a vizita bursa din Londra. Iată cîteva din impresiile culese de el cu prilejul acestei vizite.

„Aici este mereu aglomerație deși nu găsești nici muzică, nici personaje costumate, nici lumini feerice și nici membri marcanți ai nobilimii cu care să te întîlnești în foaier. Chiar și acei actori care de obicei pot fi văzuți în acțiune în timpul zilei sînt acum absenți — plecați acasă sau sînt pe undeva la mare. Dar toate celelalte elemente — aparatura tehnică care ajută ca City-ul să fie ceea ce este — se află aici.

Această clădire construită în timpul reginei Victoria continuă să fie încă locul unde bogățiile create de către oamenii muncii, din Marea Britanie și din alte țări, sînt transformate în bani peșin; venituri cîștigate fără trudă, pentru sporirea capitalului capitaliștilor.

Iată, de pildă, aici, la stînga se află standurile unde misiții negociază acțiunile publice cu marginea aurită — ale guvernului — care se ridică pînă la totalul de 16.000 milioane lire sterline. Ce sînt acestea? Ele constituie o parte a „Datoriei naționale" care ne atîrnă de gît împrumuturi contractate de către guvern pentru a finanța războaie, mergînd înapoi chiar pînă la războaiele napoleoniene, precum și pentru a plăti compensații foștilor proprietari de mine și ai căilor ferate. Dar nu numai atît — impozitele pe care le plătim noi sînt menite să adune sumele uriașe de bani necesare pentru a se plăti dividendele ce se încasează de patru ori pe an de pe urma acestor „datorii". Poate că afacerile cu „datoria națională" nu sînt atît de profitabile ca acțiunile din sectorul industrial, dar ele sînt totuși foarte preferate de către cei care plătesc unele suprataxe, după ce au încasat profituri consistente și pe deasupra scutite de impozite.

Trecînd mai departe, ajungem la secția unde se negociază acțiunile din sectorul industrial — acțiuni a căror proprietate acordă celor bogați dreptul să obțină dividende de pe urma muncii celor 24 milioane de muncitori din Marea Britanie. Iar acțiunile, slavă domnului, aduc profituri frumușele!

Poate că dumneata ești un muncitor „de prisos" (somer N. R.) din industria avioanelor. Dar aici vei afla că pentru acționari firma dumitale nu este socotită deloc ca avînd brațe de muncă de prisos. Sînt marcate cu albastru prețurile — în dreptul unor nume de companii ca „Hawker-Siddely", „Westland", „Fairey" și „Rolls-Royce" — arătîndu-se creșterea de astăzi a cursurilor acțiunilor.

Iată, aici se negociază acțiunile din industria petroliferă, acelea pentru care a fost dezlănțuit atacul asupra Canalului Suez în anul 1956.

Dar poate că ați dori să priviți o altă fațetă a jafului colonial, care face ca City-ul să fie un loc atît de bogat? Poate că, în acest sens, ați vrea să vă îndreptați privirile asupra cotărilor acțiunilor din industria extracției cuprului? Atunci priviți la acțiunile companiilor „Bancroft", „N'Changa" sau „Broken Hill" — toate din Rodezia — și aduceți-vă aminte că sir Roy Welensky (șeful guvernului rasist local — N.R.) a spus nu de mult că este gata să recurgă chiar la forță spre a face ca drapelul britanic să continuie să fîlfîie deasupra Federației Africii Centrale.

Acționarii nu trebuie să fie prea mofturoși. Dacă au nevoie de acțiuni pentru exploatarea minelor de diamant din Africa de sud, din acestea există destule, chiar dacă exploatarea lor se bazează pe legile rasiale, fasciste ale lui Verwoerd, pe isprăvi ca cea de la Sharpeville (unde a avut loc un masacru rasist — N.R.) și pe oprimarea poporului sud-african.

Mai departe, trecem pe lîngă locul unde se negociază acțiunile din domeniul proprietății funciare. În unele regiuni prețurile terenurilor se pot urca chiar pînă la un milion de lire sterline pentru un singur acru[1]). Într-adevăr aici se fac averi clipă de clipă.

Poate că ai văzut și dumneata, cititorule, acele anunțuri în ziare care arată cît de „indispensabilă" este, chipurile, piața acțiunilor. Anunțurile amintite spun că pe această piață se cumpără și se vînd „mici părți de afaceri ale industriei, ale guvernului nostru însuși". Anunțurile mai spun că „fără investiții comerțul britanic ar înceta pur și simplu să existe. Iar fără bursă, investițiile ar fi aproape imposibile".

Imposibile? Ei bine, iată că există mari sume investite în industria Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară. Iar aceste țări nu au nici burse, nici capital, nici acțiuni, misiți, comisionari sau clienți — ele nu au mijloace prin care „mici fragmente" ale industriei și ale guvernului să poată fi cumpărate sau vîndute.

Motivul este simplu — ele nu au capitaliști și proprietari latifundiari care să trăiască de pe spinarea celor ce muncesc. Acolo, muncitorii din fabrici sînt totodată și proprietarii acestora. Ei folosesc singuri bogățiile lor și nu le transmit unor paraziți bogați.

Dar, pentru bogați bursa este ceva esențial — iată de ce se încearcă la noi să se convingă poporul englez că bursa este esențială pentru el. Oare muncitorii ar fi aruncați pe drumuri, dacă bursa ar înceta să existe? Ar înceta oare ei să mai producă bunuri? Părerea mea este că ar produce atunci chiar de două ori mai mult.

William Morris[2]) a spus că o bună folosire a clădirilor Parlamentului ar putea fi utilizarea lor pentru înmagazinarea gunoiului care să fie apoi utilizat în agricultură. Dar bursa se află într-o zonă foarte populată a orașului Londra și, de aceea, pentru clădirea ei trebuie să găsim o destinație care să dea mai puțin de furcă nărilor. Ce ați spune dacă am transforma-o într-o sală unde aristocrații și oamenii de afaceri să-și completeze buletinele de loto?"

1) 1 acru egal cu 0,4046 ha.
2) Poet progresist englez (1834—1896).

Însemnări estivale

DIN „CULISELE" VERII...

Proza canicule începe dis-de-dimineață, înainte ca soarele torid să-și pună pe cap pălăria cu raze fierbinți. Abia au mijit zorile, ca un preludiu al unei noi zile înscrise pe răbojul lui Cuptor și centrul de gheață din colț și-a deschis porțile.

Camioane încărcate cu blocurile brumate de cleștar gonesc de la un capăt la altul pe străzile și bulevardele orașului, depunînd oboiul nopților de trudă cînd apa incoloră și inodoră își schimbă înfățișarea prin intermediul fabricilor moderne și bine utilate, îmbrăcîndu-și pardesiul glacial.

— A sosit gheața!

Pe grătarul de lemn, blocul suferă prima „operație chirurgicală" și disecat apoi anatomic în patru felii mici alunecă, parcă ar fi la patinaj, în sacoșa gospodarului.

Tot cotrobăind prin culisele verii, am aflat că Bucureștiul consumă cotidian peste 40.000 de blocuri de gheață furnizate de cele 14 unități producătoare. Cifrele record se ating duminica, atunci cînd dimensiunea gheții sare la 50.000. Drept este, citeodată intervin — cum se spune — greutăți pe „parcurs" dar edilii Capitalei au grijă să privească lucrurile... la rece și așteptarea inutilă de la centre este repede înlăturată.

Arhaica ghețărie în pivniță acoperită cu stuf și pale, cu sloiuri aduse de la rîu în car tras cu boi a fost înlocuită cu utilaj modern care fabrică rapid produsul atît de solicitat în zilele de arșiță. Am fost nu demult la „maternitatea" gheții să văd un asemenea laborator care făurește marmura iernii și am rămas uimit de fulgerătoarea transformare a apei. La fabrica „Victoria" aproape că nu zărești oameni în halele mari cu temperatura de ianuarie. Procesul de producție este în întregime automat. Jetul de apă se scaldă în cupele care brusc dăltuiesc silueta lichidului. Compresoarele iau apa în primire și prin intermediul amoniacului și al serpentinelor transformatoare, se naște antidotul căldurii. Apa se transformă parcă în zahăr cubic și apoi brațe automate trimit gheața spre rampa de încărcare.

Peste tot curățenie și... frig... Brr!... Să ne ridicăm gulerul la cămașă...

Dar Antarctica în miniatură o inițiem cînd poposim la uzina unde mercurul termometrelor se zgribulește sub zero grade. Aici este locul unde timpul probabil se... prevede cu exactitate și nu există nici „averse", nici curenți de aer nestatornici. La „Antrefrig" chiar în miezul verii, iarna este în domeniul el veșnic. Ce are a face dacă afară s-a încins asfaltul și soarele arde ca o plită de aragaz! Poți să transpiri mă rog matale cît dorești și să-ți ștergi cu batista fruntea înădușită, căci aici iarna e-n largul ei. La o temperatură de minus 35 de grade fructele încep să facă... frigoterapie. Caisa proaspăt desprin. să din pom este injectată și după o terapeutică foarte minuțioasă, se îmblînzește în catifeaua iernii. Vitaminizarea este perfectă... Pulpa pomicolă se păstrează intactă cu aromă cu tot. Frigul este conservantul de bază care prelungește viața fructelor punîndu-le la îndemîna consumatorilor în orice anotimp, în magazine.

Cosmetica are loc în dulapuri speciale unde timp de 2 ore și jumătate, la minus 35 de grade se face congelarea. Apoi, frumos ambalate, pachetele cu fructe sînt păstrate în spații hibernale pînă iau drumul unităților comerciale.

35 de sortimente (carne, legume, fructe) sînt produse cotidian în această uzină a frigului. La toate acestea în curînd se vor adăuga încă 15 sortimente noi sporind vitrinele produselor conservate prin frig. Ultimele noutăți: pepenele galben în sirop și pere decojite.

Tot zăbovind printre arabescurile de gheață era cît pe-aci să uităm că ne aflăm în miezul verii. De aceea ne-am condensat însemnările noastre estivale din motive de... gutural.

Căci cine a mai văzut reporter... congelat, în luna lui Cuptor?

D. TABACU

Ilustrată din Bicaz

(Urmare din pag. 1)

căului a scos bilete de călătorie pe lac pentru toți cei șapte membri ai familiei sale.

— Eu am mai fost pe aici, pe la Bicaz! — ne spune bătrînul. Pe atunci însă, dacă cineva mi-ar fi spus că Bistrița va fi vreodată zăgăzuită, aș fi crezut că nu-i zdravăn la minte... Astăzi însă, sub voința neînfrîntă a omului, s-a înfăptuit acest măreț baraj, care aduce atîta folos Moldovei. Lacul Bicaz mă uimește și, totodată, îmi umple inima de mîndrie. Acum, să pornesc a-i străbate undele!

Și, deîndată, hidrobuzul „Amara" se desprinse de coastă, alunecînd ușor pe oglinda lucie a lacului. Secu, Izvorul Alb, Ruginești, Buhalnița, Hangu, Ceahlăul, Bistricioara și Poiana Teiului sînt punctele de acostare unde coboară pasagerii localnici. Alături, zburdă parcă pe apă șalupele-taxi, cu cîte 7 pasageri fiecare, iar ceva mai departe, plutește lin vasul „Dumbrava Roșie", amenajat special pentru transportul pasagerilor cu motociclete și biciclete.

Căpitanul portului ne împărtășește noutăți

O reîntîlnire cu bătrînul „lup de Dunăre" Gheorghe Dobreanu, căpitanul portului Bicaz, e întotdeauna plăcută. De fiecare dată, acesta își deșartă cu bonomie sacul cu noutăți.

— După cum ați văzut și dv., portul nostru de aci, din creierul munților, se modernizează continuu. S-au construit scări noi de acces, s-a instalat un nou ponton dotat cu pasarelă mecanică, iar pe malul debarcaderului s-au plantat flori și peluze de verdeață.

În toiul discuției, zărim un remorcher, ce trage cu sete după el un șir lung de plute, venite tocmai de sus, din Țara Dornelor. Ghicindu-ne parcă nedumerirea, căpitanul ne spune:

— Altădată plutele de bușteni „navigau" pînă la Bacău și chiar mai jos, pînă la Galați. Odată cu înălțarea barajului, drumul lor s-a încheiat aici, la Bicaz. De cînd bătrînul plutaș Nicolae Drăgușanu a condus ultima plută — în iulie 1959 — transportul plutelor de la „Coada lacului" (cum e denumit punctul final Poiana Teiului) și pînă aici se face cu ajutorul remorcherelor. Pe cele patru planuri înclinate improvizate, bușteni grei sînt trași din apă cu ajutorul unor vinciuri — acționate de motoare K.D., care sînt stabilite pe munte — și încărcați în autocamioane.

Curînd însă tehnica nouă își va spune și aici cuvîntul. La Potoci s-a construit o stație mecanizată de încărcare. Ghiare puternice vor ridica bușteni pe cărucioare manevrate electric pe trei șenile. Sus, pe o platformă situată la o înălțime de 200 metri, se va face încărcarea buștenilor în autocamioane. Pe lîngă ușurarea muncii, capacitatea de încărcare a noii stații sporește de două ori, ajungînd la 2.000 mc pe zi. De aici, de la stația Potoci, bușteniii vor fi transportați spre fabricile de cherestea de la Vaduri, Piatra Neamț, Roznov, Bacău...

Ca un adevărat părinte, el ne vorbește apoi cu entuziasm despre cadrele de marinari pregătite pentru portul Bicaz din rîndurile foștilor plutași ai Bistriței. Pînă acum doi ani, Haralambie Ciucanu din satul Izvorul Alb conducea plutele; acum, el este vrednic marinar pe remorcherul ce poartă numele comunei sale natale. Alături de el au învățat tainele navigației și alți foști plutași, ca Gheorghe Munteanu din Ruginești Adjudului, Const. Loghin, din Ceahlău și alții. Patru fii de țăpinari — Gheorghe Perjeru, Const. Popa, Mihai Ungureanu și Emil Pricop — urmează în prezent cursurile școlii de ofițeri de marină comercială din Giurgiu. Reîntorși la Bicaz ei vor lua comanda

Blocuri de locuințe la Piatra Neamț

navelor care circulă pe majestosul lac de acumulare, a cărui adîncime este — lîngă baraj — de 90 metri...

În cel mai tînăr oraș din țară

Coborînd pe serpentinele repezi ce duc spre baza barajului, ajungem în cel mai tînăr oraș din țară: Bicazul. Actul de naștere al noii localități urbane poartă data de 8 septembrie 1960.

Locul vechilor uliți sătești a fost luat de străzi moderne, asfaltate, străjuite de stîlpi cu lămpi cu vapori de mercur. Au apărut străzi noi, ale căror nume sînt strîns legate de specificul locurilor: Strada Plutașilor... Strada Vadului... Strada Ceahlăului...

În centrul orașului, la intersecția cu drumul ce duce spre Lacul Roșu, se înalță silueta sveltă a noii clădiri a Telefoanelor. De o parte și de alta a șoselei se înșiruie 7 noi blocuri construite în acest an. Ion Grigoraș, muncitor la Întreprinderea 801 construcții, Dumitru Georgică și Ion Dincă, electricieni la fabrica de ciment, se numără printre cei mai noi locatari ai cvartalului.

Pînă acum, în Bicaz au fost construite 27 de blocuri cu 544 de apartamente și peste 300 locuințe individuale. În blocul 2 s-a dat în folosință un complex sanitar, iar la parterul blocului 7 se vor deschide noi magazine.

Bicazul devine — pe zi ce trece — un însemnat centru turistic. Ca atare, edilii orașului s-au îngrijit să ofere vizitatorilor condiții cît mai bune de găzduire. În localul fostei administrații a șantierului de la baraj a fost amenajată o primitoare cabană turistică cu o capacitate de 180 de locuri. Scări monumentale de piatră duc spre noul restaurant-cofetărie „Ceahlăul", cu 300 de locuri în interior și 160 de locuri pe o frumoasă terasă, care oferă ochiului o priveliște încîntătoare. Un hotel turistic, 7 vile, un complex școlar, noi blocuri de locuințe — iată cîteva din obiectivele înscrise pe agenda de proiecte a Bicazului. Ele vor schimba și mai mult fața acestui tînăr oraș, al cărui trecut poate fi cercetat de orice vizitator la muzeul orașului.

Salba de lumini

Turiștii care-și poartă pașii pe aceste meleaguri, nu pot să nu admire măreața construcție a hidrocentralei de la Stejaru, care transformă în energie și lumină puterea apelor zăgăzuite de baraj.

Cei care au înălțat această impunătoare și modernă construcție, au pornit în josul Bistriței, întrecîndu-se la construcția a 11 hidrocentrale, ce se vor înșirui de-a lungul acestei învolburate ape, ca o adevărată salbă de lumini.

Prima din acest șirag — hidrocentrala Roznov I — a și fost terminată. Într-un stadiu avansat se găsesc hidrocentralele de la Roznov II și Pîngărați, care vor intra în producție încă în cursul acestui an. Se lucrează de zor, de asemenea, la construcția barajelor și uzinelor de la Vaduri, Bitca Doamnei, Zănești. A șaptea hidrocentrală atacată pînă în prezent este cea de la Costișa, urmînd să se construiască apoi și hidrocentralele de la Buhuși, Racova, Girleni și Bacău.

Energia electrică pe care o vor furniza cele 11 hidrocentrale de pe Bistrița, este echivalentă cu cantitatea de energie pe care o vor produce la un loc hidrocentrala de la Stejaru și cea de pe Argeș. Un obiectiv de mare importanță, pe care constructorii se străduie să-l realizeze cît mai bine. Imaginile acestor înfăptuiri mărețe pot figura cu cinste pe orice ilustrată trimisă azi de pe Valea Bistriței, din Bicaz...

Mircea SCRIPCĂ
și Const. AZOIȚII

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

Fără punct și comentariu

— Uf, bine că ați deschis odată, aștept de la trei — lasă, lasă dumneata, nu-mi arăta ceasul că-i patru fără cinci că eu tot de la trei aștept — ei dar știu că ești voinic, cu o singură mînă ridici oblonul, bravo, eu deabea pot să ridic masa din sufragerie, de aia nici n-am măturat azi de teamă să nu întîrzii, am vrut să mă învoiesc de dimineață dar am plecat și miercuri și joi și n-aș fi vrut să mă refuze, ba m-am gîndit că dacă mă învoiesc trebuie să le spun și celorlalți unde plec și te pomenești că pînă la urmă apăream toate îmbrăcate cu același material, că noi nu avem norocul dumneavoastră, puneți un pantalon, un sacou și gata, ce vă pasă, schimbați cravata și se cheamă că v-ați înnoit, pe cînd noi bietele femei, eh, ce să mai spun — rochii, bluze,. fuste, taioare și pentru fiecare din ele să stai să alegi materialul, croiala cea mai potrivită, un chin ce să mai vorbesc, un chin — stai, nu pleca, arată-mi te rog pichetul acela de la mijloc nu, nu cel verde, mai jos ăla galben sau mai bine tot cel verde că am o poșetă care se potrivește de minune cu nuanța asta și să știi că mi-ar fi venit foarte bine, păcat însă că nu am pantofi care să se asorteze, așa că mai bine dă-mi poplinul acela roșu, vai ce mătăsos e, o nebunie o să iasă dacă îmi fac o rochiță cu cordonul lăsat pe șolduri, mor după modelul ăsta, dar croitoreasa nu vrea să mi-o facă pentru că am șoldurile prea „desvoltate" zice ea — acum spune și dumneata sînt chiar așa de „desvoltată" în șolduri, eu nu cred, totuși poate că ar fi mai bine să-mi fac o fustă din nailon plisat cu o cazacă dreaptă deși, ca să fiu sinceră, de cînd am venit nu mă uit decît la cotonada aia pe vernil, dă-mi-o puțin te rog, aș vrea să văd cum se vede la lumina zilei cu toate că am auzit că iese la spălat și uită-te și dumneata cum pălește la lumină — ce mai, m-am hotărît — iau mătase, care crezi dumneata că e mai frumoasă și mai elegantă o iau, chiar și pe asta, uite ce mătase frumoasă și cînd te gîndești că lumea spune că bărbații nu se pricep să aleagă materiale pentru îmbrăcămintea femeilor, un asemenea bărbat mi-aș dori, să-mi ghicească gusturile, să-mi aleagă cele mai frumoase lucruri, să fie un om plin de gust și rafinament care să mă stimuleze și care — vai ce surpriză, bună tu, ce bine-mi pare că te văd, spune sincer ce părere ai de mătasea asta, sigur e prea țipătoare, asta e și părerea mea, dar ce vrei dragă vînzătorul vrea să mi-o bage pe gît, este nemaipomenit cum vor să-și facă planul vînzîndu-ne nouă toate soiurile de țesături, ai plecat tu, pa și dă-mi un telefon la servici să mai stăm puțin de vorbă că toată ziua n-am cu cine schimba un cuvîntel — nu, luați-l, vă. rog, este prea țipător. mai degrabă am să iau ștofulița aceia gri de sus, dar ce faceți, unde plecați, de ce puneți pe ușă plăcuța cu „închis", s-a și făcut ora de închidere, exact și n-am apucat să-mi cumpăr materialul dar nu-i nimic o să mă învoiesc mîine dimineață și o să viu să-l cumpăr sau mai bine nici nu mă învoiesc că lucrez la doi pași de aici, dau o fugă și — aveți grijă să nu vă prindeți mîna la oblon — poate vin cu o colegă care se pricepe — ce frumos e luminată vitrina seara — că fata cu care am stat de vorbă aici nu se pricepe deloc și se pretinde, unde sînteți — formidabil adineauri închidea lăcătul aici și acum ia-l de unde nu-i — păi sigur lui ce-i pasă, schimbă cravata și gata nu ca noi femeile care...

Mircea ALBULESCU

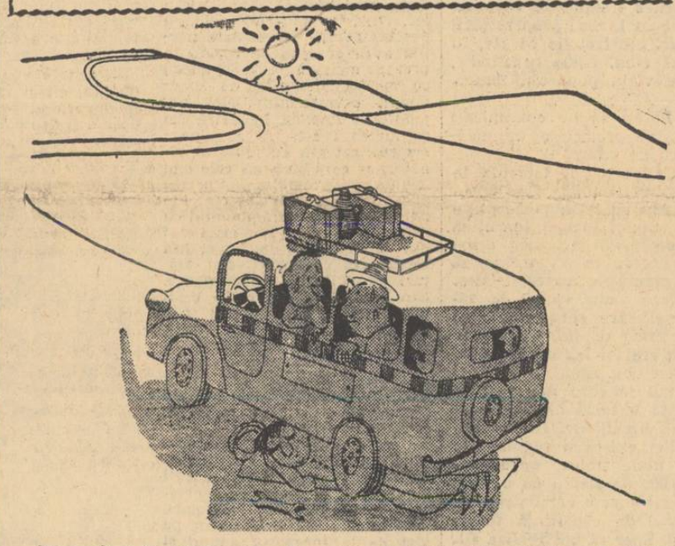

— Ce pană o ți avînd oare, că ne ține în zăpușeala asta de o jumătate de oră?

Desen de Gh. LEAHU

DRUMUL UNUI MARINAR

(Urmare din pag. 1)

tic. Ofițerul cu navigația, timonierul, radiotelegrafistul, toți marinarii mecanici și de punte aflați în serviciul de cart, îi îndeplinesc comenzile cu precizie matematică. Ei se mîndresc și au încredere în noul comandant, care conduce în prima cursă, deoarece s-a ridicat din rîndurile lor, ale marinarilor simpli, prin muncă încordată și hotărîre.

În aceste clipe încordate, cînd elegantul vas de 4500 tone, o părticică din pămîntul patriei noastre, cu pavilionul fluturînd la catarg în bătaia brizei, cu oamenii din marea familie sudată a echipajului, i se subordonau voinței sale ferme, comunistul Victor Rădulescu se gîndea la trecutul său. Visa el vreodată să ajungă comandantul unui vas comercial? Cu cîțiva ani în urmă era doar simplu marinar de punte. La manevre se afla undeva la pro-vă și manevra cu brațele vînjoase parîme groase de iută care asigurau legătura vasului cu cheiul. Visa într-adevăr la astfel de lucruri îndrăznețe, deoarece, în anii noștri, năzuințele oamenilor devin realitate. Învăța și persevera. Nopțile neodormite, de studiu, consultațiile primite din partea marinarilor cu experiență, dragostea de navă, acestea i-au ajutat să devină timonier și, în scurtă vreme, chiar ofițer de navigație. Dar nu s-a oprit aici. Îl frămîntau problemele de navigație grele, regulile de stabilitate, construcțiile navale. Și, în scurtă vreme, toate aceste noțiuni i-au devenit familiare. Odată cu luarea brevetului de ofițer de cursă, drumul spre comanda vasului îi era deschis.

Scrutînd orizontul prin lentilele binoclului marea i se arăta acum, în prima cursă, mai frumoasă parcă decît oricînd. Era poleită cu argintul razelor de soare. Suprafața ei era netedă ca oglinda și îți era mai mare dragul să navighezi pe suprafața ei. Privind departe, spre larg, tînărul comandant își aduse aminte de cea mai grea cursă din anul acesta. Pe vremea aceea era ofițer secund pe cargoul „Suceava". În luna martie, apele golfului Biscaia i-au primit pe marinarii noștri răscolite de un uragan cumplit. De la capul Filistere și pînă la Ușihant, cît ține traversarea Atlanticului spre insulă, oceanul era numai clocot. Vîntul bătea în rafale puternice dinspre nord-vest, atingînd apogeul. Avea forța 12. Navă lua uneori benzi de 40 de grade. Pe furtuna aceea ofițerul secund Victor Rădulescu n-a închis ochii mai bine de două zile. Cu toate că era istovit era numai ochi și urechi la aparatele de la bord, la drumul parcurs de navă. Atunci, în plină furtună, cînd vasul a fost pus nu odată în pericol, el a schimbat de drum și a pus prova la 45 de grade pe val sau pe cap, așa cum spun marinarii în limbajul lor.

În mintea tînărului comandant se perindă nenumărate amintiri petrecute pe mare. Peste cîteva zile el se va afla din nou pe apele golfului Biscaia. Dar va ști să le stăpînească și să conducă vasul și echipajul pe drumul cel bun, așa cum a învățat pe furtuni, în cei aproape zece ani de muncă pe vasele comerciale „F. Engels", „Oltenia", „Sulina", „Dobrogea" și „Suceava", iar în prezent aici, pe noul vas, unde și-a împlinit visul său de marinar.

„Conduc un echipaj tînăr. Media vîrstei este de 26 de ani. Mulți dintre tovarășii mei vor primi botezul oceanului în cursa aceasta. Îmi dau seama de răspunderea ce apasă pe umerii mei și de aceea îi asigur pe cititori că îmi voi face cu cinste datoria" — a încheiat comandantul la despărțirea noastră de pe vapor.

Viorel LUPU

În cartier, deputatul își face totdeauna vreme să stea de vorbă cu alegătorii săi

Orele deputatului

(Urmare din pag. 1)

fabrică să-și împlinească cele opt ore calde de muncă încordată în apărarea calității țevilor produse și a prestigiului laminorului romașcan.

M-am întîlnit după amiază cu un bărbat mărunt de stat, sprinten în mișcări și elegant. Pieptănat cu îngrijire și ras proaspăt, răspîndea un miros vag de levănțică. Gulerul cămășii, răsfrînt peste haină, sporea în asemenea măsură aerul de tinerețe și vioiciune încît nu mi-am putut reține indiscreția:

— Cîți ani ai, tovarășe Ivanovici?

— 32.

— Ești căsătorit?

— Și încă demult — rîde el cu toată fața.

— Copii ai?

— Doi — unul în clasa a II-a („premiant!" se mîndrește tatăl) **altul mai mic, de patru ani...**

Întrebarea de dimineață se întoarce iarăși: **Și cum îți împarți timpul între fabrică, familie, munci obștești?...**

Deputatul încruntă ușor din sprîncene, chibzuiește într-o fulgerare a gîndului și-mi răspunde:

— Împărțeala nu-i lucru mare! Insemnătate are cum folosești timpul, cum îl chibzuiești. Ați fost la noi în fabrică și ați văzut cum se lucrează. Valorile noi producem 500 de lei pe minut. Vă dați seama ce înseamnă o oră de întrerupere! Așa se face că noi dăm, cum se spune, o bătălie cu minutele. Și dacă te înveți s-o dai în fabrică, o dai și acasă și-n munca obștească că doar tot același om ești...

— E vorba deci, din cîte înțeleg, de organizare...

— Ba chiar mai mult — răspunde deputatul — **de disciplină. De o foarte severă disciplină. Să știi întotdeauna ce ai de făcut, cum poți face și cînd anume! Altfel, te zbați mult și te alegi cu puțin...**

Opiniile, exprimate cu atîta ușurință și fermitate sînt, evident concluziile unei experiențe bogate la care deputatul reflectase cu siguranță. Faptul nu era de fel surprinzător. Paul Ivanovici e unul dintre cei mai destoinici deputați ai sfatului popular orășenesc Roman, unul dintre oamenii care au pus cu nădejde umărul la gospodărirea orașului astăzi mîndru că-i socotit în această privință fruntaș pe regiune și printre primele din țară.

Dar părerile de principiu aveau nevoie de o exemplificare așa că stăruii:

— Dacă vreți, explicați-mi cum anume vă împărțiți ziua de muncă sau mai precis timpul rezervat activității obștești și vieții de familie...

— Vedeți — face Paul Ivanovici **— ceea ce-mi cereți nu-i simplu deloc. În primul rînd din cauză că munca obștească, munca de deputat e foarte diversă. Nu faci în fiecare zi același lucru. Uneori e nevoie de timp mai mult alteori nu. Cîteva treburi sînt totuși fixe. Miercurea seara e organizat la mine acasă sfatul păcii... Vinerea ieșim la lucru, cetățenii din cartier, la felurite treburi gospodărești, de întreținerea curățeniei, de amenajare, de înfrumusețare... O zi pe săptămînă mai vine pentru cercul de citit. Afară de duminică rămîn deci încă trei după-amieze... Practic, înseamnă zilnic în medie cîte două ceasuri, să zic trei, pentru munca de deputat. Și asta, nu-i peste puteri. Rămîne însă în picioare ceea ce v-am spus la început: totul trebuie bine organizat!...** Ce înțelege deputatul Paul Ivanovici prin organizare mi-am putut da seama mai tîrziu.

Răspunzînd invitației i-am fost acasă oaspete. Locuiește pe o stradă tihnită, nu departe de centru, într-o căsuță nouă, pe care singur și-a construit-o, împresurată de flori și, gospodărește, de straturi cu legume. În fața casei e rostuită o boltă de viță care adăpostește o masă, așternută curat și cîteva scaune. **„Aici e vara locul nostru de ședință. Stăm de vorbă, noi ăștia din cartier și mai plănuim să facem cîte unele, cîte altele...".** Ne așezăm și noi de vorbă, după ce din casă, deputatul vine sub braț cu un dosar. **„Să nu mă bănuiți cumva de birocrație, dar știți, un plan de muncă e totdeauna necesar; și-o evidență. Trebuie ținute dările de seamă în fața alegătorilor; întocmirea lor e atunci mai ușoară. Ai o oglindă, cum se spune, a activității și un rost la treabă...".**

Ascult explicațiile și răsfoiesc dosarul nu prea voluminos în care hîrtiile sînt rînduite cu aceeași ordine care domnește în gîndirea celui ce le mînuiește. Mă opresc la textul unei dări de seamă pe primul semestru al anului. E întocmită, după cît se vede, la 23.VII.1962.

Citez de aici:

— S-a colectat și predat cantitatea de 515 kg. fier vechi.

— S-a construit una pompă apă cu cămin de apometru de către I.L.L. la propunerea deputatului.

— S-a instalat un robinet la pompa de apă de pe strada Decebal deoarece se făcea risipă de apă.

— S-au cărat și împrăștiat 60 m.c. prundiș pe străzile Hermeziu și Proletariatului, cu sprijinul secției de gospodărie comunală a sfatului popular orășenesc.

Șirul înfăptuirilor continuă. Sînt toate treburi gospodărești care vădesc minuțiozitatea cu care înțelege un cartier să-și rostuiască treburile. Un cartier zic, căci tot în darea de seamă citez mai departe „din cele 19 propuneri făcute de cetățenii circumscripției nr. 35 la adunările populare 15 s-au rezolvat iar restul de 4 se vor rezolva pe parcurs". Cetățenii și deputații gîndesc împreună așa cum împreună lucrează.

— Realizările pomenite aici și cuprinse în planul dv. de muncă sînt toate urmarea propunerilor făcute de cetățeni?

— Cele mai multe. Și nu numai astea. O seamă de propuneri, care privesc munca sfatului, le-am comunicat în sesiuni. Unele au fost însușite și traduse în viață...

— Prilej, desigur, de mulțumire.

Deputatul confirmă rîzînd. Satisfacția nu-i de ordin personal. E bucuria iscată din posibilitatea celor mulți de-a lua parte la conducerea treburilor obștești, la conducerea orașului în care trăiesc și muncesc.

Dar activitatea din circumscripția nr. 35 nu se limitează numai la treburile (e adevărat cele mai multe) gospodărești. La sfatul păcii aflăm că s-au ținut, în șase luni, 27 de reuniuni în care s-au făcut informări politice; la cercul de citit a fost prezentat „Mitrea Cocor", apoi „Oameni și fapte" de N. Dunăreanu, „Oțelul" de C. Chiriță și alte cărți. E vorba deci și de o activitate culturală, de o muncă de educare cetățenească menită a contribui la formarea conștiinței socialiste.

Pentru toate aceste treburi deputatul a trăit multe „ore calde", ore de dăruire, de chibzuială modestă dar tenace, gospodărească. Nu le-a trăit însă singur ci totdeauna alături de cetățeni, alături de oameni.

În cartier, în circumscripția electorală, deputatul e cunoscut de toată lumea. Se vede asta dacă faci împreună cu el cîțiva pași pe o stradă. Oamenii îi dau ziua bună și din fugă auzi referiri la o problemă, la alta, toate trebi despre care ei par a fi bine înțeleși. Paul Ivanovici are și-n această privință, pe baza practicii, o părere formată: **„Să-l asculți pe fiecare, să te zbați să-i rezolvi problemele. Asta-i o chestie hotărîtoare. Cum socotești deputăția o treabă onorifică cum te arzi. Îți tai craca de sub picioare...".**

A-l asculta pe fiecare, pare simplu, dar citeodată e complicat și gingaș. Într-o bună zi la deputat au venit doi tineri căsătoriți. N-aveau de la cununie nici cinci luni și gata, gata erau porniți să se despartă. Pe bărbat, deputatul îl cunoștea bine, lucra de cîțiva ani cu el în fabrică și-l știa de om serios. Nevasta nu, și nu, geloasă foc, o ținea tot una: „că omul ei o înșeală". Au stat de vorbă tustrei pe îndelete. I-a mai cerut ei timp de gîndire, i-a dat asigurări. După o vreme lucrurile s-au lămurit și femeia și-a dat seama că greșise.

Asemenea cereri de sfaturi și îndemnări ar mai putea fi pomenite. Mihai Samson, muncitor la întreprinderea mecanică din Roman a venit să-i ceară deputatului o părere despre îndrumarea fiicei sale la o școală superioară. S-au sfătuit și-au ajuns la o înțelegere cu care fata a fost de grabă de acord: agronomia.

Alteori se mai întîmplă să se iște între oameni cîte o sfadă. Înainte de a ajunge la comisia de împăciuire, oameni mai trec și pe la deputat. S-au deprins așa.

„Dar bine — s-ar putea întreba unii — de unde atîta prestigiu?".

De unde? Din „orele calde" dăruite intereselor obștești. Din „orele calde" ale deputatului care se socotește ales pentru a sluji. Din „orele calde" de muncă (căci **„deputatul** — vorba lui Pavel Ivanovici — **nu trebuie numai să spună cum și ce se face ci trebuie să și facă".**) Din „orele calde" de gîndire la interesele gospodărești ale Romanului.

Și timp pentru ale casei, pentru familie? — rămîne întrebarea.

— Am destul. Și pentru copii și pentru soție și pentru citit, pentru mers la un film. N-am în schimb vreme... de pierdut...

Adevărul vorbei îl confirmă viața. Oare ar fi atît de mare prestigiul deputatului dacă n-ar fi un tată bun, un soț bun, un cetățean exemplar?

Cîte „ore calde" are deci deputatul? Le are pe toate: în fabrică, în familie, în activitatea obștească. Timpul dat societății e pe deplin pătruns de-o adîncă, pătimașă ași zice, vibrație. Și a vedea limpede responsabilitatea socială, comanda socială a fiecărui act, e semn de înaltă conștiință, de conștiință care nu cunoaște „orele reci" de recluziune individualistă, egoistă.

Acestea sînt cele cîteva note, despre munca unui deputat din Roman. Despre un om al vremurilor noastre pe care sîntem fericiți că le trăim participînd nu la trecerea vremii ci la modelarea ei, nu la contemplarea lumii ci la schimbarea ei.

Virgil DĂNCIULESCU

ÎNTÎLNIRE CU CINEMATOGRAFIA BRAZILIANĂ

(Urmare din pag. 1)

aventuri, datorită obstacolelor care trebuie trecute de la primul tur al aparatului de filmat — adeseori un biet Ariflex de 55 de milimetri — și pînă cînd copia finală este terminată.

S-ar putea să vă mire vîrsta realizatorilor brazilieni — și aici interlocutorul meu zîmbește — dar vă rog să înțelegeți că Brazilia este o țară unde noua generație trebuie să se apuce în mod serios de treabă, pentru a dezrădăcina complexele de țară slab dezvoltată. Noua generație trebuie să-și făurească singură propria istorie.

În Brazilia se naște un cinematograf nou, pus în slujba luptei pentru lichidarea mizeriei. Un cinematograf a cărui menire nu se limitează la a contempla mizeria ci, dimpotrivă, care urmărește să dea naștere unei luări de poziție din partea maselor față de această crudă realitate.

— Vorbiți-ne despre ceea ce ați voit să exprimați în filmul „Baravento" și, desigur, cum ați lucrat acest film.

— **Am luat aparatul de fil-**

Regizorul Glauber Rocha

mat și am plecat într-un sat de pescari negri, de pe coasta patriei mele, începe Glauber Rocha, istoria filmului său. **Aveam un scenariu extrem de sumar, care se îmbogățea însă pe măsură ce filmările avansau. Adevăratul scenarist al filmului „Baravento" a fost realitatea întîlnită în acel sat. Am filmat la lumină naturală. Pescarii negri ne-au fost de un mare ajutor. La început toți cei care jucau în filmul meu erau amatori. Astăzi, trei dintre ei au devenit actori. Am filmat obiceiurile, dansurile, cîntecele pescarilor negri. Am filmat ritualurile religioase, care-i fac prizonierii misticismului. Am filmat viața lor neîncheiat de grea, în care foametea are un rol determinant. Elementele de critică socială pe care le-am introdus în scenariu provin din însăși realitatea filmată. De ce am procedat la această investigație cinematografică în tragicul destin al unor pescari obidiți și exploatați? Fără îndoială, nu dintr-o întîmplare. Convingerea mea este că soarta grea de țară slab dezvoltată a fost rezervată poporului nostru de către colonialism, care poartă întreaga răspundere pentru înapoierea Braziliei. În existența mizeră a eroilor filmului meu se poate desluși bine cartea de vizită a colonialismului.**

— Care credeți că trebuie să fie orientarea tinerilor cineaști brazilieni, prin prisma experienței dobîndite o dată cu realizarea filmului „Baravento"?

— **După părerea mea, cel mai important țel al unui tînăr regizor, într-o țară ca Brazilia, este de a înfățișa marile contraste sociale, tragismul și traumatismul care rezultă pentru viața oamenilor, de pe urma acestor contraste. Sînt pentru artă cinematografică cu tendință, pentru un cinematograf care să denunțe aceste contraste, pentru un film polemic, pentru un film revoluționar. Nu poate exista, pentru un adevărat artist, artă pentru artă, cînd realitatea din jurul tău îți dovedește contrariul. Brazilia este o țară slab dezvoltată, care a suferit funestele consecințe ale colonialismului și care trebuie să pășească pe calea progresului. Înțelegerea istorică a situației Braziliei nu scutește, ci dimpotrivă obligă pe cineaști să se preocupe de realitățile sociale. Frumoasa și moderna noastră capitală — Brasilia — o adevărată mîndrie pentru orice brazilian, coexistă alături de zone întinse, în care mizeria este atotstăpînitoare.**

Problemele pe care trebuie să le reflecte noul cinematograf brazilian nu au și nu pot avea nimic comun cu școala noului val occidental. Desigur, pot înțelege că noul val apusean reflectă tendința unor artiști autentici, ca Resnais în Franța sau Antonioni în Italia, de a studia anatomia modului de viață al burgheziei de astăzi, de a înfățișa marasmul, descompunerea și decadența acestui mod de viață. Pentru noi, în Brazilia sînt necesare însă cu totul alte opere. Avem nevoie de un cinematograf epic, de un cinematograf al marilor idei și al idealurilor nobile, de un cinematograf purtător al mesajelor despre mase, către mase și înțeles de mase. Pentru noi, moștenirea artistică a genialului titan al ecranului, Serghei Eisenștein, este primordială. Avem multe de învățat de la arta cinematografică sovietică. Am admirat de curînd poemul cinematografic realizat de Ciuhrai, „Balada soldatului". Este un film de o generozitate și de un lirism rar întîlnite. Filmele regizorului spaniol Bunuel sînt, de asemenea, apropiate de felul în care vedem noi modalitatea de expresie cinematografică. Dar țin să subliniez că filmele noastre trebuie să vorbească într-un limbaj propriu țării noastre, ele trebuie să fie, în primul rînd, filme braziliene, despre viața poporului brazilian.

— Puteți să ne comunicați care sînt proiectele dumneavoastră de viitor?

— **Desigur. Voi termina în curînd un al doilea film documentar și sper că, peste puțin timp, să pot începe lucrul la un nou film artistic. Spun sper, pentru că va trebui să birui greutățile materiale despre care v-am vorbit la început și care constituie un mare semn de întrebare pentru un regizor înainte de a începe un nou film.**

Filmul la care mă gîndesc va trata o temă din viața țărănimii braziliene. În nordul Braziliei există o regiune întinsă, unde trăiesc aproximativ 40 000 de țărani cu o stare de spirit foarte combativă, cu un grad de conștiință foarte ridicat. Sper să pot realiza filmările în această regiune. Coordonatele filmului vor fi omul, pămîntul, exploatarea omului de către om.

Cristian POPIȘTEANU

VĂ INVITĂM

Sfîrșit de săptămînă. Într-unul din autobuzele bucureștene am surprins fără voia mea o discuție purtată cu voce ridicată într-un grup de tineri.

— Unde mergeți mîine?

— N-am hotărît încă. Sînt prea multe locuri în care ai vrea să te afli dintr-odată. Din păcate omni-prezența...

— E limpede. Atunci vă fac eu programul. Dimineață vă invit la grădina zoologică — spuse un tînăr din grup.

Argumente n-au mai trebuit. Ideea (care a fost rostită ca o invitație) a fost primită fără obiecții și rețineri. O asemenea atitudine mi s-a părut cît se poate de firească întrucît de cînd ființează, grădina zoologică de la Băneasa și-a cîștigat un binemeritat renume. În fiecare zi ea este vizitată de un mare număr de tineri și virstnici. Dar „recordul" a fost stabilit în zilele de repaos, cînd prin fața custilor cu lei, a volierelor sau a noilor construcții de aici, care adăpostesc animale din cele mai diferite colțuri ale lumii, au trecut pînă la... 25.000 de oameni. Este o cifră impresionantă care arată din plin cît de cunoscut și prețuit este acest colț al Capitalei noastre. De aceea, nu este surprinzător că întîlnești aici nu numai vizitatori bucureșteni ci, din multe alte locuri ale țării și chiar turiști străini.

O colecție care se îmbogățește continuu

Printre atributele grădinii zoologice de la Băneasa se află unul care poate fi observat „pe viu". Este vorba de îmbogățirea continuă a speciilor de animale, de mărirea numărului lor. Dacă în anul 1959, cînd s-a deschis pentru prima dată porțile avea doar 70 de specii, în prezent numără peste 110 specii cu aproximativ 1000 de „pensionari permanenți", cum sînt numite animalele de către cei ce lucrează aici. Acest lucru s-a realizat atît cu ajutorul vînătorilor care au adus cele mai frumoase exemplare prinse prin pădurile sau pe cîmpiile patriei cît și schimbului cu cele mai diferite grădini și parcuri zoologice din lume. Așa se face că au poposit aici, alături de vulturul plesuv negru, care străjuiește înălțimile crestelor, „moș Ianos", cel mai mare și mai bătrîn (are 7 ani) dintre urșii aflați la grădina zoologică, struți care străbat cu aceeași ușurință atît întinderile deșertului cît și ale pampasului, maimuțe și lei africani, lame și vulpi.

Dar, după cum spuneam, unul din atributele grădinii zoologice este acela al îmbogățirii continue a speciilor și a creșterii numărului de animale. Astfel, cine n-a mai trecut pe aici de la începutul anului și pînă în prezent, va avea plăcuta surpriză să poată vedea un aligator, care trăiește tocmai pe malurile fluviului Mississippi. Este un crocodil tînăr care nu are mai mult de un metru și jumătate în prezent, dar care va ajunge pînă la 5 m. lungime. De asemenea, tot de curînd au fost aduși de la grădina zoologică din Barcelona, împreună cu un papagal cenușiu, trei cercopiteci și un mandril, specii de maimuțe care trăiesc pe continentul african. Șarpelui boa îi țin acum tovărășie doi pitoni care au fost trimiși din Hanoi.

Nu putem încheia această înșiruire a noutăților fără a aminti de muflonul corsican și de cei patru ciini zburători, ale căror locuri de bastină sînt insulele îndomalaeze. Ei fac parte din specia liliecilor. Denumirea pe care au căpătat-o este legată de forma pe care o are capul, ce seamănă cu al unui ciine. Aceste zburătoare au o viață deosebit de interesantă. Demn de semnalat este faptul că pot provoca pagube foarte mari. De pildă, în regiunea de bastină cînd caută hrana, pornesc în cîrduri. În clipa cînd au dat de o livadă se agață pe crengile copacilor și cu greu mai pot fi alungați de acolo pînă nu au distrus aproape în întregime fructele.

Ceea ce știu și ceea ce nu știu vizitatorii

Biologul Mihai Cociu a venit ca specialist la grădina zoologică de la Băneasa de îndată ce a terminat cursurile universitare. Este un tînăr care-și iubește meseria și care împărtășește bucuros oricui ar vrea să afle, amănunte din viața fiecărei vietuitoare pe care o are în grijă. De aceea, aproape în fiecare zi dă lămuriri cît mai multor vizitatori care trec prin grădina zoologică. Așa l-am găsit și zilele trecute. În mijlocul unui grup de colectiviști din Cîmpia dunăreană, relata cîteva din „intimitățile" ursilor.

— Atît în viața lor liberă, în pădure, cît și în captivitate — le spunea el — ursii se dovedesc a fi deosebit de inteligenți. Își creează cu o repeziciune uimitoare reflexe condiționate. Un exemplu: dacă le dăm cîteva zile la rînd mîncare la 12 fix, după aceea este greu să le mai schimbăm ora prînzului fiindcă devin neliniștiți, vrînd parcă să ne amintească ora de masă cu care au fost obișnuiți. De asemenea, sînt teribil de încăpățînați. În fața „vizuinei" lor, le-am pardosit intrarea cu scînduri groase, prinse solid în cuie. Dacă și-au pus însă în gînd să desfacă acele scînduri, apoi nu se lasă pînă nu reușesc. Această comportare are o explicație. În viața din pădure, ei sînt preocupați să-și caute incontinuu hrană. Pe cînd în captivitate mîncarea o au asigurată. Deci le lipsește această preocupare importantă și atunci își caută alta. Și și-o găsesc...

Dar oricît de amabil și comunicativ ar fi, biologul Mihai Cociu nu reușește să informeze chiar pe toți vizitatorii care se perindă pe aici. De pildă, mulți dintre cei care au trecut pe la grădina zoologică n-au aflat că prin luna mai a acestui an femela de struț american (nandu) a început să depună ouă. În mod obișnuit masculul acestei specii de struți clocește ouăle și-și îngrijește în continuare puii. Dar în captivitate nu s-a mai întîmplat așa. Ce era de făcut într-o asemenea situație? Directorul

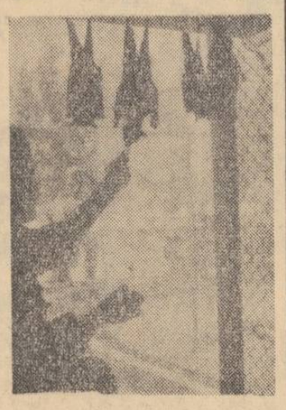

„Stolul" ciinilor zburători

grădinii zoologice Radu Dimitrie, care este specialist ornitolog, a amenajat într-o cameră un incubator artificial străduindu-se să creeze condiții cît mai asemănătoare cu cele normale. Rezultatul? Zilele trecute au văzut lumina soarelui primii doi pui de struț. Să nu vă închipuiți însă că aici s-au încheiat necazurile specialiștilor. Dacă a fost grea sarcina de a realiza un incubator, creșterea puilor de struț va ridica fără îndoială probleme destul de dificile.

★

Fiecare nouă vizită la grădina zoologică de la Băneasa ne oferă atît surprize plăcute cît și posibilitatea de a ne îmbogăți cunoștințele. De aceea, invitația pe care am auzit-o cu cîteva zile în urmă într-un autobuz ar merita să fie luată în seamă de cît mai mulți dintre noi.

Victor TEODORU

Unul dintre cei doi pui de struț își face plimbarea zilnică sub supravegherea atentă a biologului Mihai Cociu

pe micul ecran

Note de telespectator

După două săptămîni în care a prezentat emisiuni variate ca gen și deosebit de interesante, iată că săptămîna aceasta studioul de televiziune — e drept, aflat în fața necesității unor modificări de ultim moment — n-a putut aduce pe micul ecran un program la fel de echilibrat și de atractiv.

Programul s-a sprijinit pe transmisia cîtorva filme artistice și documentare — ceea ce nu a fost, probabil, de natură să displacă publicului spectator, cu atît mai mult cu cît au putut fi vizionate cîteva din succesele actualei stagiuni cinematografice, ca de pildă producția studiourilor din Leningrad „Raidul vărgat", însoțit de un încîntător documentar care a dezvăluit cum a fost realizat filmul în care eroii principali sînt 10 tigri, un leu și o năstrușnică maimuțică. Filmele „Expresul de seară", „Omul amfibie" și mai ales „S-a întîmplat în ziua solstițiului", au fost bine alese pentru a asigura programelor serale o oarecare consistență.

Telespectatorii urmăresc în general cu interes prezentarea filmelor artistice pe micul ecran, în ciuda faptului că întîmpină, în continuare, dificultăți la descifrarea titlurilor românești. Dar numai un film artistic nu poate salva un program de 3—4 ore. Și studioul a fost deficitar tocmai în asigurarea celorlalte elemente ale programului, care a cuprins unele reluări (documentarul „Printre pelicani" sau montajul de varietăți muzicale și coregrafice de simbătă seara, cu secvențe prea ades prezentate, care și-au pierdut în parte și acuratețea înregistrării sunetului).

Dintre emisiunile care merită subliniere menționăm concertul de muzică populară românească susținut marți seara de o formație condusă de Nicușor Predescu și emisiunea de teatru în studio „Colierul", în care s-au evidențiat din nou posibilitățile în materie ale studioului de televiziune. În mod special se cuvine relevat efortul regizoral (Ion Barna) care a dat spectacolului forța unei combative caricaturi.

Mai departe însă, programele au fost mediocre, sărace, (inclusiv „Jurnalele" și chiar emisiunile pentru copii, îndeobște mai cuprinzătoare și mai bine pregătite). Se pare că această săptămînă s-a desfășurat însă prea mult sub semnul vacanței de vară, dacă și emisiunile periodice au pierdut din ritmul obișnuit. Ne referim, bunăoară, la emisiunea de știință și tehnică difuzată marți, care s-a rezumat la prezentarea unui interesant și adesea emoționant reportaj filmat despre abnegația și puterea de sacrificiu a medicului, dar care nu a tratat cîtuși de puțin o temă de știință sau de tehnică.

Într-un cuvînt, în această săptămînă micul ecran a rămas dator fidelilor săi spectatori.

Șt. RADU

DIN EMISIUNILE VIITOARE

EVOCARE SLAVICI

În ziua de 13 august, în cadrul ciclului „Pagini din istoria literaturii române", se va transmite o evocare „Ion Slavici", emisiune realizată de Eva Dragomir în regia lui Cornel Todea. Emisiunea va cuprinde fragmente dramatizate din romanul „Mara" și nuvela „Pădureanca" precum și secvențe filmate în satul natal al scriitorului, Șiria, de lîngă Arad.

SPECTACOL DE ESTRADĂ PENTRU COPII

Un spectacol de estradă pentru copii intitulat „N-ați văzut dv. vacanța?" va fi transmis în prima jumătate a lunii august. Textul aparține lui Ion Mustață și Marin Traian iar melodiile, în primă audiție, compozitorului Florentin Delmar.

EXCURSII ȘCOLARE FILMATE DE OPERATORII TELEVIZIUNII

În cadrul ciclului „Să ne cunoaștem patria" adresat micilor telespectatori, vor fi prezentate cîteva reportaje filmate de operatorii televiziunii care au însoțit excursii școlare prin țară. Imaginile ne vor purta pe meleagurile Deltei, prin orașele și noile șantiere ale Moldovei precum și într-o ascensiune pe muntele Rarău, însoțind un grup de elevi ai școlii sportive nr. 2 din București.

„HALLO UNDINE"

În curînd, telespectatorii vor avea prilejul să vizioneze pe micul ecran filmul „Hallo Undine", realizare a studiourilor de televiziune din R.D.G.. Filmul o prezintă pe cunoscuta cîntăreață de muzică ușoară Undine Medvy care apare în ipostazele de solistă vocală, pianistă, dansatoare și... prezentatoare.

„UN COPIL CA TINE"

În regia lui Iosif Bita se pregătește scenariul „Un copil ca tine" de Anca Livescu. Scenariul a cărui acțiune se petrece în zilele lui august 1944, povestește felul cum se reflectă actul eliberării în viața unui copil al oamenilor muncii.

De la o duminică la alta...

Duminică 5 august

8.50 Gimnastică de înviorare la domiciliu.

9.00 Emisiune pentru copii și tineretul școlar: ● Telejurnalul pionierilor ● Jocuri de vară ● „A fost... acum" — scenetă muzicală de A. Weiss ● Demonstrație de ciclism — (transmisiune de la Velodromul Dinamo).

10.30 EMISIUNEA PENTRU SATE. Din cuprins:

● Tribuna experienței înaintate: Gospodării colective milionare.

● Masă rotundă: Resurse importante pentru asigurarea bazei furajere.

● Telejurnalul satelor.

● De la un meridian la altul.

● Știința în sprijinul producției: Recomandări privind recoltarea sfeclei de zahăr în condițiile specifice ale acestui an, de Zenovie Stănescu — candidat în Științe agricole, șeful laboratorului de sfeclă de zahăr de la Institutul de cercetări agricole.

● Muzică populară românească. Cîntă orchestra „Cîndrelul" din Sibiu.

19.00 Jurnalul televiziunii.

19.15 „Zi plină de cîntece". Emisiune muzicală primită din partea Studioului de televiziune din Tallin.

20.00 Demonstrație de gimnastică artistică.

20.10 Filmul artistic **„AGRAFA ALBĂ"** — o producție a studiourilor cehoslovace. Regia: Martin Frič; Imaginea: Jan Rot; Muzica: Jiri Sranka; Interpreți: Cestmir Rjanda, Iarmila Smejkalova, Jan Pogan, Milan Holubarj, Vaclav Tomsovski și alții.

21.25 **„La drum cu cîntecul și gluma"** — emisiune muzical-distractivă de V. D. Popa, Al. Lăpușneanu, Radu Rădulescu. Texte muzicale: Mircea Block. Melodii de Mișu Iancu, George Grigoriu și Temistocle Popa. În distribuție: Nae Roman, Emil Popescu, Tudorel Popa, Ștefan Glodariu, Alexe Marcovici, Mircea Albulescu, Sanda Țăranu, Dorin Ionescu, Mircea Stroe, Traian Moraru, Dan Constantinescu, Mioara Babeș, Teodor Danetti, Zoe Muscan, Adrian Nicolau, Venera Lențel, Cătălina Vornic, Camelia Cotzbaker, Ruxandra Ștefănescu.

În încheiere: Ultimele știri și rezultatele sportive.

Luni 6 august

19.00 Jurnalul televiziunii.

19.20 Emisiunea pentru pionieri și școlari: „Știți să vă orientați? Dar să citiți o hartă?"

Filmul „Vreau să știu tot" nr. 20.

19.50 VITRINA LITERARĂ.

20.40 Filmul documentar **„Lemnul de rezonanță"**, o producție a Studioului cinematografic „Al. Sahia".

21.00 Artiști sovietici contemporani: Matvei Henrikovici Manizer.

21.15 Recitalul solistei de muzică ușoară din R. P. Polonă Bozena Grabovska. Acompaniază o formație instrumentală condusă de Costel Stingaciu.

În încheiere: TELESPORT. Ultimele știri.

Marți 7 august

19.00 Jurnalul televiziunii.

19.15. Emisiune pentru cei mici: „O NOUĂ ÎNTÎMPLARE CU MOȘ MARTIN", scenetă de C. Teodori.

19.40 Emisiune de știință și tehnică.

19.50 Emisiune de teatru: „ZĂRI DE NECUPRINS" de N. Virta. Interpretează un colectiv al Teatrului de Stat din Constanța.

În pauze: Sfaturi pentru telespectatori. Ultimele știri.

Miercuri 8 august

17.00 EMISIUNEA PENTRU OLUBURILE DIN INTREPRINDERI. Din cuprins:

● Telejurnalul săptămînii.

● Calitatea produselor — obiectiv principal al întrecerii socialiste.

● Cărți tehnice.

● Inovațiii și inovatori.

● Reportaj filmat la Combinatul de industrializarea lemnului de la Gherla.

● Muzică distractivă. Cîntă o formație instrumentală condusă de Ionel Banu. Soliști: Elena Simionescu, Carmen Cristescu, Aurelia Mănescu și Mircea Nemens.

19.00 EMISIUNEA PENTRU SATE.

● Reportajul filmat „La Bontida..."

● Președinți de gospodării agricole colective noi întreabă, președinți de gospodării agricole colective vechi răspund.

● Dicționar tehnic: „Biostimulatori".

● Medicul vă sfătuiește.

● Noutăți științifice.

● Muzică populară românească. Cîntă o formație instrumentală condusă de Ion Mărgean. Soliști: Maria Ciobanu, Ion Radu.

Joi 9 august

19.00 Jurnalul televiziunii.

19.20 Emisiune literară pentru școlari: „Eroii cărților în film".

20.10 Muzică populară. Cîntă o formație instrumentală condusă de Radu Voinescu. Soliști: Ștefania Stere, Ștefania Rareș, Carol Gurcă, Dinu Velescu, Iliuță Rudăreanu și Grigore Klazim.

20.40 Filmul artistic: **„POVESTIRI PESTRIȚE"** — primit din partea Studioului de televiziune din Leningrad. Ecranizare după schițe și povestiri de A. P. Cehov.

În încheiere: Poșta televiziunii. Ultimele știri.

Sîmbătă 11 august

19.00 Jurnalul televiziunii.

19.15 Album artistic pentru tineretul școlar: Muzică instrumentală interpretată de elevi.

Filmul pentru copii **„VOINICEL"** — o producție a Studioului „București".

19.45 În fața hărții.

19.55 Filmul artistic: — **„HANUL DIN SPESSART"** — o producție a studiourilor din R. F. Germană.

21.15 EMISIUNE MUZICAL-DISTRACTIVĂ. Cîntă o formație instrumentală condusă de Sile Vișan. Soliști: Gilda Boeriu, Luigi Ionescu, Bazil Jovin, Damian Luca și Alexandru Sîrlincan.

În încheiere: Ultimele știri.

MISIUNEA LUI JOHN O'LEA

SAU CRONICA NOILOR AVENTURI PĂMÎNTEȘTI ALE LUI AGHIUȚĂ

de Nicolae MINEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Aghiuță este trimis de Dardarot în Statele Unite, unde ia numele de John O'Lea. După ce asistă la uciderea gangsterului Bill Loratti de către banda rivală a lui Mortimer, O'Lea refuză propunerea lui Mortimer de a se lăsa „protejat".

Bătrînul gentleman se ridică de pe scaun și, păstrîndu-și cu o demnă dificultate echilibrul, se strecură printre mese și ieși pe o ușă mascată de o draperie violetă.

După ce îl așteptă vreme de trei sferturi de ceas, O'Lea înțelese că, în ciuda celor cinci cocktailuri consumate, vecinul său de masă își păstrase destulă luciditate ca să-l lase pe el să plătească nota. Ceea ce O'Lea făcu fără prea mari regrete, deoarece conversația bătrînului gentleman i se păruse agreabilă și instructivă.

Ajuns acasă, O'Lea notă într-un caiet legat în piele, toate experiențele acelei zile pline de întîmplări. Raportul către Dardarot începea să se închege.

Culcîndu-se foarte tîrziu, era firesc ca O'Lea să mai doarmă încă la 10 dimineața, cînd sună telefonul. Mac, stilatul portar al „Hilton"-ului nu l-ar fi deranjat pentru nimic în lume la o oră atît de matinală, dacă O'Lea — care nu voia să scape nici o ocazie de a se documenta — nu i-ar fi cerut în mod special să-l anunțe imediat ce l-ar fi căutat cineva.

Cînd ridică receptorul, Mac îi ură respectuos bună-dimineața, se informă cum dormise și îi comunică că trei domni așteaptă să fie primiți de el.

— „Domni" e un fel de a vorbi, adăugă Mac. Li s-ar potrivi mai curînd denumirea de indivizi. Dacă dl. O'Lea dorește, le pot spune că dl. O'Lea are astăzi un program foarte încărcat. Să ne lase adresele și îi voi anunța eu cînd va avea dl. O'Lea timp să-i primească.

Dar dl. O'Lea se grăbi să-l liniștească: nu avea nimic mai bun de făcut decît să-i întîlnească pe cei trei domni. Cerea numai un răgaz de o jumătate de ceas, ca să se îmbrace și să se bărbierească.

— Prea bine, domnule, răspunse Mac.

Cînd O'Lea își făcu apariția în frizeria de la etajul I, Donald bărbierul cu mîini durdulii nu-și ascunse surprinderea că îl vede în viață.

— Nu v-a vizitat încă Frank? întrebă el în șoaptă, în timp ce îl săpunea.

— Ba da, răspunse distrat O'Lea. A fost ieri pe la mine...

Donald îl privi, neîncrezător:

— De ce?

— Peste tot am numai dușmani! — răspunse el, deprimat.

— Înțeleg! făcu O'Lea. Mda!... Am să vă rog să-mi lăsați manuscrisul ca să-l pot studia în liniște. Cînd îl voi termina de citit, vă voi comunica răspunsul... Pînă atunci, îmi permit să vă dau un mic acont.

O'Lea întinse o hîrtie de o sută de dolari vizitatorului său. Acesta o luă repede, de parcă s-ar fi temut ca O'Lea să nu se răzgîndească și-l copleși cu un torent de mulțumiri. Nu se întrerupse decît la ușă, cînd, despărțindu-se de O'Lea îi spuse:

— Va fi cel mai mare succes de librărie al anului!

Cel de al doilea vizitator era un tînăr de vreo douăzeci și cinci de ani. Avea o față supță, un trup subțire și părea atît de timid, încît O'Lea fu nevoit să-l invite de trei ori pînă se așeză pe marginea unui fotoliu, punîndu-și cuminte mîinile pe genunchi.

— D-le O'Lea, începu el șovăitor. Am citit despre dv. în „Afternoon Star"... Toată noaptea n-am dormit!

— Din cauza mea?

— Nu! Cum se poate?... Toată noaptea n-am închis ochii, întrebîndu-mă dacă... dacă să viu sau nu la dv... Vedeți, eu... Nici în lift nu eram încă pe deplin hotărît... Dar m-am gîndit că... Știți, e prima oară că... Și sper că e și ultima... Nu e deloc ușor să...

— N-ar fi mai bine să-mi spui pur și simplu despre ce e vorba? îl încurajă O'Lea.

— Da... Sigur... Dar tocmai aici e greutatea...

Tînărul își privi mîinile, de parcă s-ar fi mirat că le vede acolo, pe genunchi, înghiți de cîteva ori în sec, apoi închise ochii și spuse dintr-o răsuflare:

— Am venit să vă cer un împrumut!

— Un împrumut?

Tînărul se ridică de pe fotoliu:

— Am știut eu că n-o să se poată... Vă rog să mă iertați că v-am deranjat.

— Stai puțin! îl reținu O'Lea. N-am spus că nu se poate!... Aș vrea numai să știu despre ce sumă e vorba și pentru ce ai nevoie de împrumutul acesta.

— E vorba de 643 de dolari și 57 de cenți, spuse tînărul... Asta dacă mi-i dați acum.. Dacă însă mi-i dați săptămîna viitoare am nevoie de 675 de dolari și 14 cenți... Peste două săptămîni vor fi 722 de dolari și un cent, iar peste trei săptămîni...

— Un moment! îl întrerupse O'Lea. Văd că e în propriul meu interes să-ți acord împrumutul cît mai repede... Dar nu înțeleg de ce crește suma atît de repede.

(Va urma)

— Și... cum v-ați despărțit?

— În cei mai buni termeni, îl asigură O'Lea. La plecare, Frank nu mai dădea nici un semn că mi-ar purta pică...

În ciuda acestei liniștitoare declarații, Donald îl bărbieri într-o viteză care constituia cu siguranță un record pentru breasla lui, cu atît mai mult cu cît lucră cu ochii îndreptați mai mult spre ușă decît spre obrajii clientului său.

Cînd se înapoie la apartamentul său, primul dintre vizitatori îl și aștepta în fața ușii. Mac avusese dreptate: îl aștepta un individ. Hainele lui soioase păreau că nu mai suferiseră de mult presiunea unui fier de călcat, pantofii scîlciați lăsau să se vadă niște tocuri roase și să se bănuie niște pingele găurite, cravata era ceva mai îngustă decît o sfoară, iar gulerul cămășii avea o nuanță atît de tulbure, încît nimeni nu mai putea ghici care fusese culoarea lui inițială. Sub brat, omul purta un voluminos dosar de carton.

O'Lea îl pofti într-un fotoliu și îl întrebă cu ce i-ar putea fi de folos. Vizitatorul își drese glasul:

— Am citit despre dv. în „Afternoon Star"... Un interviu foarte interesant... Sînt întru totul de acord cu dv. că Rudy Anderson va ajunge campion mondial...

— Bine ar fi să fiu și eu de acord cu mine în privința asta, bodogăni O'Lea. Dar bănuiesc că nu din cauza lui Anderson ați venit la mine.

Vizitatorul își drese din nou glasul:

— Nu... Am venit să vă propun o afacere. O afacere strălucită!

— Mi s-au făcut și ieri niște propuneri de afaceri, spuse întunecat O'Lea. Vreți să mă protejați?

— Să vă protejez? rise anemic celălalt. Eu pe dv?... Glumiți! Dimpotrivă, eu sînt cel care solicit protecția dv. Aș vrea să tipăresc această carte.

Și cu o mîndrie prost ascunsă, întinse gazdei sale dosarul. O'Lea îl desfăcu și citi pe prima pagină:

„Un milion de metode pentru a cîștiga un milion de dolari"

— Eu sînt autorul lucrării, spuse modest vizitatorul. Studiez această problemă de cîțiva ani... E adevărat, la noi s-au mai publicat multe cărți de acest gen, dar erau toate niște colecții de minciuni. Metodele mele sînt însă infailibile. Și ăsta nu e decît volumul I.

O'Lea deschise gura să spună ceva, dar renunță și se mulțumi să frunzărească manuscrisul. Ochii îi căzură pe o pagină:

„Metoda 2 017".

„Cînd întreprindeți un demers de care depinde viitorul vostru, nu uitați să acordați toată atenția ținutei în care vă prezentați. Un costum elegant, o cravată asortată, o încălțăminte modernă — dar nu extravagantă — sînt factori hotărîtori în influențarea persoanei de la care așteptați un sprijin".

— Foarte judicios, spuse O'Lea. Aș vrea să vă întreb însă ceva: pentru ce nu aplicați chiar dv. una din metodele pe care le-ați descoperit?

Autorul surîse îngăduitor:

— Pentru că există a milioana și una metodă. Cea mai sigură! Dar pe asta o țin numai pentru mine.

— Pot să aflu și eu care este această metodă?

— Publicarea lucrării!

Se făcu tăcere. Autorul milionului de metode își scuturâ un fulg imaginar de pe haina sa care avea nenumărate pete reale.

— Să nu credeți că sînt un începător, spuse el trecîndu-și prin păr degetele sale, ale căror unghii erau tivite cu o groasă dungă neagră. Am mai scris o lucrare: „Cum să faci ca toți oamenii să-ți fie prieteni!" Dar n-am izbutit s-o tipăresc nici pe ea.

Pe stadionul olimpic din Helsinki. Maestra emerită a sportului Iolanda Balaș împărtășește din experiența sa atletei cubaneze Mercedes Li.

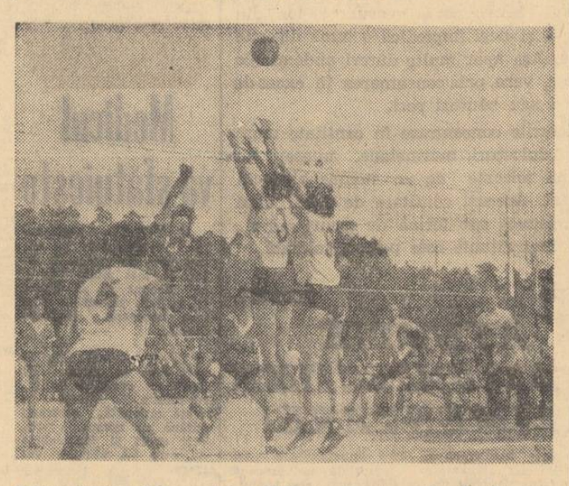

Echipa feminină de volei a țării noastre a avut o bună comportare în cadrul întrecerilor de la Festival, cîștigînd turneul. Iată o fază din întîlnirea susținută cu R. D. Germană, cîștigată de jucătoarele noastre cu 3—0.

Celebrul atlet sovietic Ter Ovanesian și sportiva romînă Maria Diți-Diaconescu zîmbesc aparatului fotografic.

INSEMNĂRI DESPRE COLUMBOFILIE

Exact la un deceniu după ce a fost teatrul celei de-a XV-a Olimpiade, patria Kalevalei găzduiește o nouă manifestație sportivă de proporții grandioase: întrecerile prietenești din cadrul Festivalului Mondial al Tineretului.

Evident, asocierea este mai mult simbolică: prin caracterul său, tradiționala competiție inaugurată în 1947, la Praga, diferă în bună măsură de Olimpicile moderne, fiind, după mine, mai aproape de concepția generoasă care l-a animat pe fondatorul acestora, Pierre de Coubertin.

Într-adevăr, la jocurile Festivalului, esențial nu este să cîștigi, ci să participi. Dincolo de scoruri, secunde și centimetri, principalul rezultat, neconsemnat în fișele de concurs, dar înscris pentru totdeauna în sufletele concurenților, rămîne zîmbetul amical. Pentru tînărul atlet din Cuba sau Ghana, din Suomi sau Mali, evoluția pe stadion alături de Balaș, Brumel, Piatkowski — valorează cît o medalie de aur. Poate, ceva mai mult...

La Festival se estompează parcă, în beneficiul sportului, unele trăsături în care sîntem înclinați să vedem — prea adesea — atribute de bază ale palestricei secolului XX: dîrzenia cu limite supraelastice, goana după performanțe excesive, cultul „fenomenelor" — întregul eșafodaj de absurdități, alcătuit în virtutea absurdei parafraze „De la victoire avant toute chose" — „Victoria, mai presus de orice!".

La Festival triumfă, în primul rînd, idelle.

Ideea de pace, ideea de fraternitate, ideea întrajutorării popoarelor, ideea disputei prietenești (în fond tot o formă de colaborare) pe tărîmul esteticii, economiei sau culturii fizice. De altfel, toate acestea le înțeleg perfect și acele foruri oficiale din unele țări capitaliste care și-au făcut, pare-se, o meserie estivală din punerea de bețe-n roate, împiedicînd sistematic pe atleții din statele respective să participe la marea sărbătoare internațională a tineretului.

Nici vorbă, competițiile sportive din cadrul Festivalului nu sînt mai puțin animate și spectaculoase din această cauză, după cum se poate observa din simpla lecturare a rezultatelor.

În ce ne privește, putem spune că reprezentanții noștri și-au făcut cu prisosință datoria, încă din primele zile — fetele, avînd ca de obicei, inițiativa! Iolanda Balaș, Florica Grecescu, Maria Diaconescu, Ana Beșuan și echipa de volei feminin au adus delegației sportive a tineretului din R.P.R., întîile medalii de aur la care s-au adăugat, pînă joi dimineață, cele cucerite de excelentul Gh. Banu, învingător atît la săriturile de pe platformă cît și la trambulina mică.

Comportări meritorii au avut, de asemenea, Zoltan Vamoș — medalii de argint la 1.500 și 5.000 m. — Olimpia Cataramă, Olga Borangic și Eugen Ducu, la atletism, ca și înotătoarea Zoe Reznicenko, clasată pe locul II în probele de 100 și 200 metri bras.

Fără îndoială, vom mai primi, în aceste zile, noi și îmbucurătoare vești despre întrecerile amicale din capitala Finlandei, despre succesele sportivilor noștri.

Salutînd din toată inima remarcabilele rezultate obținute pe arene și stadioane, să ne amintim totuși că la Helsinki, ca pretutindeni, atenția generală se îndreaptă nu atît spre atletism, fotbal, volei sau tenis de masă, cît spre columbofilie, ceea ce, dacă nu mă înșel, înseamnă „creșterea porumbeilor".

Firește, de culoare albă.

Dan DEȘLIU

YOGA – un sport străvechi care renaște

India, țara tradițiilor milenare, și-a păstrat specificul propriu nu numai în multe obiceiuri și datini, ci chiar și în... sport. Edificatoare în acest sens a fost convorbirea pe care am avut-o acum cîteva zile cu o personalitate a mișcării sportive din India, dl. *G. D. Sondhi*, membru al comisiei executive din Comitetul Internațional Olimpic. Cu prilejul vizitei făcute în țara noastră, oaspetele indian ne-a vorbit despre cîteva aspecte caracteristice ale sportului din India:

— În anii independenței, fotbalul, hocheiul pe iarbă, voleiul, cricketul și atletismul au luat un deosebit avînt în țara mea. Dar alături de aceste sporturi de factură modernă, continuă să se practice — pe o scară din ce în ce mai largă — anumite jocuri și discipline vechi de mii de ani.

— *Vă rugăm să numiți cîteva dintre ele.*

— Aș aminti în primul rînd de un joc, care pare poate ciudat europenilor, de *kabaddi*. Pentru practicarea acestui sport, jucătorii n-au nevoie de echipament special, iar terenul nu necesită amenajări costisitoare. O simplă linie desparte cele două echipe. Tema jocului constă în aceea că unul dintre jucători trece în cîmpul advers în scopul de a atinge ușor cu mîna pe unul dintre adversari. Din momentul acela, el nu are voie să respire și pentru a se controla aceasta este obligat să pronunțe fără încetare cuvintele „kabaddi, kabaddi, kabaddi...". De unde și numele jocului. Cei atinși părăsesc terenul, consemnîndu-se pentru fiecare dintre ei cîte un punct. La un anumit punctaj-limită, echipa în avantaj este declarată învingătoare.

— *Într-adevăr, acest sport constituie în special un prețios exercițiu de respirație. Există și alte discipline asemănătoare?*

— Evident. Cele mai răspîndite sînt exercițiile *yoga*, de care probabil ați auzit. Ele datează din timpuri imemorabile...

— *În ce constau aceste exerciții?*

— Trebuie precizat mai întîi că exercițiile yoga sînt o gimnastică specială, ce nu trebuie confundată cu filozofia yoga, de natură mistică, avînd contingențe uneori cu științele oculte. Noi am preluat numai exercițiile fizice, cele care s-au dovedit de o reală valoare, în special în ceea ce privește efectele lor terapeutice. Ele sînt folositoare oricui, indiferent de vîrstă, avînd ca scop principal o dezvoltare armonioasă, atît pe plan fizic, cît și spiritual. Exercițiile yoga — o suită de mișcări, făcute după prescripții rămase din moși-strămoși — se execută în ritm lent, fără a forța consumul de energie și creează celui care le practică o deosebită liniște interioară, capabilă să refacă o sănătate șubrezită. Există exerciții yoga speciale pentru recuperarea auzului, a văzului, pentru vindecarea astemiei. Insist asupra binefacerilor practicării exercițiilor yoga, în special pentru oamenii vîrstnici, care cu ajutorul lor își pot reface forțele, chiar la o vîrstă înaintată. Dar și tinerii, chiar copii de vîrstă preșcolară, sînt îndemnați în practicarea acestor exerciții, utile tuturor. Un amănunt în plus. In India, yoga este materie de studiu în institutele superioare de educație fizică, iar la Bombay există chiar un centru special pentru cercetări în acest domeniu.

Iată, așadar, că după mii de ani, un sport revine în actualitate și promite o adevărată „renaștere" în zilele noastre.

INSTANTANEE DE LA FESTIVAL

Cele mai înalte distincții sportive acordate cu prilejul Festivalului de la Helsinki au fost cucerite de reprezentanții U.R.S.S. Valeri Brumel a primit Cupa de aur oferită de președintele Finlandei, Urho Kekkonen care a venit personal să-l vadă și să-l felicite pe Brumel, „săritorul cosmic". Cu performanța de 2,22 m. el a bătut recordul stadionului olimpic din Helsinki care era deținut de americanul John Thomas cu 2,14 m. Fondistul Piotr Bolotnikov cîștigătorul cursei de 5.000 m. a primit Cupa instituită de Poarvo Nurmi, o glorie a atletismului finlandez în perioada anilor 1924—1932.

Crainicul Radioteleviziunii romîne Ion Ghițulescu a realizat un interviu fulger pe stadionul olimpic din Helsinki cu patru recordmani mondiali de atletism: Valeri Brumel, surorile Press și Iolanda Balaș. Interpretă a fost Iolanda Balaș, care de cînd este prietenă cu Tamara Press, a învățat foarte bine rusește.

Luptă strînsă în finala probei de 100 m. plat. Ana Beșuan și sovietica Maria Kniajina aleargă umăr la umăr pe ultimii metri și împreună rup firul de lînă de la sosire. Timpul este același, 12,4 sec. dar învingătoarea va fi dată numai după developarea fotografiei. Urmează momente de așteptare pline de emoții. În sfîrșit, crainicul stadionului anunță: Ana Beșuan — Romînia — a cîștigat medalia de aur. O victorie nesperată dar cu atît mai frumoasă pentru tînăra noastră atletă.

Gheorghe Banu, dublu cîștigător la sărituri de la trambulină în apă, este în vîrstă de 24 de ani și de profesie strungar la uzinele „Independența" din Sibiu.

Din lumea fotbalului

Galatasaray Istanbul, viitorul adversar al lui Dinamo București în Cupa campionilor europeni a cîștigat autoritar campionatul Turciei din acest an întrecînd cu 4 puncte pe eterna sa rivală, Fenerbahce. Cei mai buni jucători ai campionilor în actualul sezon au fost: Turgai și Ergun. Ultimul a fost suspendat dar Fenerbahce îl va avea din nou în centrul atacului pe Metin, răscumpărat de la clubul italian Palermo.

★

Președintele Clubului Real Madrid, S. Barnaben, a declarat că Di Stefano nu este încă bătrîn pentru fotbal la 37 de ani și mai mult ca sigur că selecționerii vor apela la el pentru meciul pe care Spania îl va susține în „Cupa Europei" inter țări, cu R. P. Romînă.

★

În 1963 federația engleză de fotbal va împlini 100 de ani de la înființarea sa. Cu acest prilej la Londra vor avea loc două mari turnee internaționale la care vor fi invitate cele mai bune echipe reprezentative și de club din întreaga lume.

★

N. Santos, Didi, Garrincha și Zagalo, patru din vedetele echipei braziliene Botafogo, au făcut greva brațelor încrucișate la primul meci de campionat cerînd majorarea salariilor. Numai Amarildo a acceptat să joace dar Botafogo a suferit o înfrîngere zdrobitoare.

★

Federația iugoslavă de fotbal a interzis transferul lui Sekularac pentru clubul italian Torino. Regulamentul federației prevede că un jucător nu poate să fie transferat înainte de a fi împlinit 30 de ani și de a fi susținut 30 de meciuri în echipa reprezentativă.

★

Jucătorii vest-germani Haller, Bruells și Szymaniak au fost suspendați pe viață din lotul reprezentativ pentru motivul de a fi părăsit echipele în favoarea unor cluburi profesioniste italiene.

★

De cînd este antrenată de Karl Decker, echipa Austriei a obținut 15 victorii, 9 meciuri nule și a suferit doar două înfrîngeri.

★

Aflînd de veto-ul asupra importării brazilianului Amarildo, regizorul Dall'Ara care este și președintele clubului Bologna, a spus: E timpul ca fotbalul italian să imite cinematograful și să trăiască din propriile sale produse.

Mozaic

● *CAMPIONATUL italian de fotbal riscă să fie întîrziat, deoarece jucători ai cluburilor profesioniste italiene amenință cu greva în urma hotărîrii de a se reduce salariile și a se desființa primele de joc.*

Sindicatul fotbaliștilor profesioniști din Italia, condus de Juan Schiaffino, sprijină acțiunea jucătorilor.

● La regatele de la Namur (Belgia) una din probe a fost cîștigată de ambarcațiunea „Miss Brunette" — o yolă-gig construită în 1860 și învingătoare a premiului Napoleon la un concurs desfășurat în 1864.

● *KATALIN IUHASZ, care a fost una din cele mai redutabile adversare pentru Olga Orban la mondialele de la Buenos Aires, practică scrima de la 13 ani. Ea are acum 30 de ani și este ingineră chimistă într-o fabrică din Budapesta.*

● În sfîrșit, după interminabile tratative, Floyd Paterson și Sonny Liston au semnat contractul care îi angajează să dispute la 25 septembrie la Chicago un meci de 15 reprize pentru titlul mondial la categoria grea. Lupta nu va dura mult — a spus Sonny Liston, neînvins pînă acum în carieră. El are dreptate — a replicat campionul mondial — dar sper că în favoarea mea.

● *CU OCAZIA celui de-al 49-lea tur ciclist al Franței, pe vîrful Izoard din munții Alpi a fost inaugurată o placă în amintirea lui Fausto Coppi, cel mai mare ciclist al tuturor timpurilor.*

● Lucien Novak, portarul unei echipe de fotbal din Praga a salvat viața unui copil prinzîndu-l în brațe în timp ce acesta cădea de la al 6-lea etaj al unui imobil din strada Ovenecko. După această ispravă fotbalistul a fost solicitat să se înscrie și într-o echipă de rugbi.

Caritate

de JAROSLAV HASEK

Comitetul asociației culturale și caritabile „Adevăratul binefăcător" constatase, la începutul lunii decembrie, că activul asociației se ridica la exact 120 de coroane.

Bineînțeles, membrii comitetului se apucară imediat să discute în ce fel să întrebuințeze această sumă, mai chibzuit și mai caritabil, ținînd seama de faptul că se apropiau sărbătorile Crăciunului. Președintele, care devenise sentimental sub influența berei, vorbea cu glasul emoționat despre văduve și orfani. Începuse să povestească, în culori sumbre, cazul unei văduve, al unei văduve nenorocite care se spînzurase de pomul de Crăciun. Apoi îi apucase sughițul și comandă slivoviță.

Secretarul comandase trei sticle de vin iar comitetul se puse din nou să chibzuiască în ce fel ar putea folosi mai bine, mai caritabil, fondurile asociației. In cele din urmă, președintele, care își turna acum slivovița în vin, făcu o propunere: să se găsească cinci văduve publicîndu-se în ziar un anunț prin care cele mai sărace și cele mai cinstite să fie invitate să-și depună cererea lor de ajutor, la sediul asociației, între orele cinci și șase după amiază.

S-ar acorda fiecăreia cîte 20 de coroane ceea ce ar face, în total, 100 de coroane. Dar dat fiind că fondurile asociației erau de 120 de coroane, ar mai rămîne 20. Ce să facă cu ele?

Au rezolvat problema foarte bine. După miezul nopții au băut, împreună și solidar, suma cu care nu știau ce să facă înainte de miezul nopții și, astfel, rotunjită, cu multă înțelepciune fondurile asociației.

Anunțul dat în ziar începea să-și arate roadele. Președintele se instală în sediul asociației, între orele 5 și 6, bea bere și primea, îndurerat, cererile văduvelor sărace. In prima zi au sosit 20 de cereri prin poștă și alte 60 i-au fost înmînate personal.

Președintele devenea nervos și constată, cu groază, că nu mai putea nici să plîngă. Toate văduvele acestea și toți orfanii care invadau localul îl impresionau peste măsură. Îi sărutau mîinile, oftau și plîngeau. O văduvă venise cu doisprezece copii. Nefericitul se uita, cu ochii ieșiți din cap, la acești îngeraș împrumutați care, la un semn, începură să urle și să-i lingă, în adevăratul înțeles al cuvîntului, mîinile. Il priveau atît de melancolic, încît era cît pe-aci să bage mîna în buzunar și să dea cîțiva bănuți orfanilor, cînd — fără măcar să bată la ușă — o nouă expediție năvăli în încăpere. De data aceasta erau numai cinci orfani, conduși de o femeie cu chipul trist. Dar această expresie se schimbă de îndată ce sărmana femeie văzu primul grup. Se aruncă asupra mamei celor douăsprezece orfani și începu să o pălmuiască. „Eu sînt văduvă", țipa ea „dar tu, tu ai bărbat și vă îndopați cu găște grase. Împrumuți copii din toată casa, nerușinato și te duci să cerșești din ușă-n ușă".

Președintele urmărea înspăimîntat încăierarea. Femeia atacată își rupea umbrela pe spinarea noii venite în timp ce, îngerașii se aruncau unii asupra altora spărgînd geamurile bibliotecii.

Deodată se aprinse și președintele. Începu să dea cu pumnii în grămadă; omul de servici o tîri afară pe falsa mamă în timp ce președintele o scoase pe cealaltă. Orfanii erau zvîrliți în stradă unul după altul. Era din nou liniște. Se auzi doar glasul președintelui:

— „Băiete, adu-mi coniac!"

Cam pe la ora șase, domnul președinte căzu de pe scaun. Băuse vreo douăzeci de coniacuri și trase cu el fața de masă precum și toate cererile de ajutor pentru Crăciun.

Cînd membrii comitetului se adunară, el sforăia pe un divan, în aceiași încăpere și toți aveau impresia că acolo se petrecuse, pesemne, o tragedie.

In ziua aceia au băut mai moderat și au cheltuit numai 15 coroane. După ce au pus geamurile la bibliotecă, în casa asociației mai erau 80 de coroane, dar exista acum o văduvă mai puțin. Deci ajutorul de 20 coroane va fi distribuit unui număr de numai patru văduve.

A doua zi, a venit secretarul la sediu pentru a primi cererile. Era un om foarte nervos. Cînd o solicitantă vru să-i îmbrățișeze genunchii, se înfurie peste măsură:

— Lasă-mă în pace, urlă el. Afară! E dezgustător!

Se prezentă apoi o văduvă tînără și drăguță.

— Nu, nu vreau să am nimic de-a face cu dumneata, strigă el. Dă-mi cererea și atît! Ai înțeles? Nu sînt un băiețandru. Ce dumnezeu!

Ceva mai tîrziu veniră membrii comitetului și începură să discute serios despre scopurile caritabile ale asociației.

Președintele cerea o despăgubire pentru umbrela sa distrusă. Pretindea 20 de coroane pentru pagube și osteneala pe care și-o dăduse exercitîndu-și funcțiunea în ajun. Atunci i s-a reproșat că profită de fondurile societății și că este alcoolic.

Secretarul zbiera că, în cazul în care președintele va primi 20 de coroane, va trebui să se plătească și consumațiile făcute în exercițiul funcțiunii de toți membrii comitetului.

In sfîrșit, el cerea și două coroane pentru sine, pentru că, fiind în exercițiul funcțiunii, consumase o friptură și trei jumătăți de vin.

Discuția era foarte însuflețită. In cele din urmă s-au pus de acord cu toții asupra unui lucru.

Ar fi mai bine să dea ajutoare numai la două văduve cinstite decît să lase ca să ajungă pe mîini rele o sumă de 20 de coroane. Cînd se despărțiră, fondurile asociației scăzuseră din nou.

In ajun de Crăciun mai aveau exact 68 de centime iar pe masă se aflau 320 de cereri din partea văduvelor sărace.

— Domnilor, spuse președintele, datorită unor împrejurări pe care nu le-am putut prevedea, anul acesta nu se vor mai distribui ajutoare de Crăciun. Rămîne, însă, să hotărîm ce vom face cu cele 68 de centime care ne-au rămas în casă. Eu propun ca acestea să constituie fondul inițial pentru acțiunile noastre de binefacere din anul viitor, în cinstea căruia ridic paharul!

În romînește de Ion BACIU

Ilustrații: Beca RIND

MICA BIBLIOTECĂ MAGAZIN

MARIA VICOL POVESTEȘTE...

Aștern aceste rînduri, nu înainte de a-mi fi înăbușit un sentiment de adîncă tristețe: acela de a nu fi reușit să mă situez cel puțin printre primele opt floretiste de pe glob... Spun aceasta fără falsă modestie. La Buenos Aires, în ajunul marii confruntări care urma să desemneze pe campioana lumii, m-am aflat foarte aproape de forma mea cea mai bună. În ajunul întrecerii, cu toată starea de indisponibilitate (un accident la genunchi) care m-a ținut departe de planșe aproape un sezon întreg, reușisem să-mi recapăt încrederea în posibilitățile mele și să privesc cu seninătate marele examen din capitala Argentinei. A trebuit însă să mă resemnez. Nu mi-a fost dat să-mi văd satisfăcută dorința. Am căzut în sferturi de finală, după cîteva asalturi pierdute în mod inexplicabil. Publicul, extrem de obiectiv, a ținut să-și manifeste deschis dezacordul, dar arbitrii au avut ultimul cuvînt de spus...

Așadar, m-am resemnat. Mi-am spus că dacă eu n-am reușit să aduc mișcării noastre sportive un rezultat cît de cît valoros, cel puțin cealaltă reprezentantă a țării, Olga Szabo va trebui să reușească acest lucru. Din clipa în care am ieșit din competiție, toată activitatea mea s-a îndreptat în această direcție. Stînd permanent în apropierea Olgăi — fire emotivă, prin excelență sensibilă — m-am străduit să suplinesc funcția de antrenor. Olga avea nevoie de un sfătuitor, de o ființă care din marginea planșei, să-i insufle curaj, să-i dea aripi pe drumul unei consacrări definitive.

Scriu, prin urmare, aceste rînduri în calitate — neoficială, adhoc — de antrenoare a Olgăi...

Mi-am dat seama că se găsește într-o formă excelentă încă din țară, în ultima întîlnire, de verificare, în compania trăgătoarelor maghiare. Ea cîștigase fără drept de apel toate asalturile și s-a impus drept cea mai în formă floretistă a țării.

Ca una ce o cunosc foarte bine — ca parteneră și ca prietenă apropiată — trebuie să mărturisesc că aveam o mare încredere în șansele ei la Buenos Aires. Aceasta, în ciuda unor condiții grele la concurs: sosirea în ultimul moment, fără un antrenament de acomodare pe planșa, fără posibilitatea de a intra, cu o clipă mai devreme în atmosfera marelui examen...

În avion — într-o călătorie obositoare, aș zice chiar epuizantă — n-am făcut altceva decît să-i insuflu Olgăi cît mai mult curaj în posibilitățile ei. La Buenos Aires, din ziua sosirii și pînă la intrarea în finală am făcut același lucru. Nu știu dacă calificarea Olgăi în turneul final se datorește acestor sfaturi, insistentelor îndemnuri de a-și păstra calmul, stăpînirea de sine, încrederea în propriile-i forțe. Cert este că Olga a impresionat plăcut — nu numai spectatorii, mîile de iubitori ai scrimei din capitala Argentinei, ci și adversarele sale, temute, tenace, hotărîte mai mult ca oricînd să-i fie stavilă.

Am în față, viu, proaspăt, emoționant, filmul turneului final.

Olga a „plecat" în primul asalt cu cea mai bună trăgătoare a Italiei, Ragno. Reprezentanta țării noastre a intrat zîmbind pe planșe. Mi-a aruncat priviri încrezătoare. Parcă ar fi vrut să-mi spună — Maria dragă, asaltul cu Ragno este doar o formalitate.

Logică firească, pentru că bilanțul duelurilor Szabo-Ragno era net favorabil prietenei mele.

Pe planșă lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. Ragno a fost foarte atentă, a acționat prudent și sigur pe paradă, ripostă și beneficiind de cunoscuta-i alonjă a cîștigat cu 4—2. Olga m-a privit din nou, cu ochi mari, întrebători:

— Nu-i nimic — i-am răspuns. Caută să-ți impui inițiativa de la primul schimb de lame și să ataci în maniera ta — fulgerător, fără să-i lași adversarei posibilitatea de a riposta.

Olga m-a ascultat. În asaltul următor, cu Rejtö a „lucrat" ca „la carte" și a cucerit victoria, cu 4—2, aplaudată de spectatori minute în șir.

Apoi, nu știu ce s-a întîmplat. În asaltul următor, cu Juhasz, Olga — poate prea sigură pe ea s-a hazardat mult, angajîndu-se în „plasele" întinse de rutinata trăgătoare maghiară. Și astfel a pierdut.

Olga a ieșit de pe planșă, decepționată. Am întîmpinat-o, i-am strîns mîinile, am sărutat-o.

— Ce se întîmplă cu tine? — am întrebat-o.

— Nici eu nu știu! Juhasz asta, pe care o bat oricînd, să-mi cîștige un asalt!...

— Nu-i nimic. Totul este să te concentrezi mai mult și cel puțin de acum înainte să nu mai pierzi nimic.

— Crezi că mai am vreo șansă? m-a întrebat ea.

— Fără îndoială! Chiar cu două înfrîngeri poți veni în primele locuri. Poate chiar într-un baraj pentru locul I...

Nu aveam nici un motiv să fac această afirmație. Situația nu era încă clarificată. Totuși în dorința de a-i insufla Olgăi mult, mult curaj, am recurs și la puțină... fantezie.

A urmat asaltul cu Rastvorova. Floretista sovietică o urmărise pe Olga în asaltul precedent. Văzuse cît de sfîrșită terminase Olga disputa cu Juhasz. Și-a făcut un calcul destul de simplu: va porni vijelios la atac și o va face „șah mat" pe reprezentanta noastră în mai puțin de un minut.

Rastvorova nu a greșit calculul. A atacat deslănțuită și a punctat sigur, de trei ori, în 40 de secunde! Olga, transfigurată a cerut prosopul. Și-a șters fața și s-a uitat la mine pierdută:

— Nu știu ce să mai fac... Totul este pierdut...

— Nu, Olga. Nu-i adevărat! Asaltul nu-i pierdut. Caută să ții distanța și vino fulgerător pe contraatac, așa cum știi tu...

Lupta s-a reluat. Și... minune! Olga parcă a fost alta. A plecat de trei ori în șarje aducîndu-și adversara la 1 m. Apoi, la continuarea luptei a lovit în plin. La 3—3, sala era în delir. De unde pînă atunci toată lumea o considera pe Rastvorova — care trăsese impecabil și în asalturile precedente — drept virtuala cîștigătoare a titlului, simpatiile se schimbaseră brusc de partea Olgăi. Rastvorova, trăgătoare prin excelență ofensivă lucrează extrem de prudent. Tactică total nepotrivită în fața unei trăgătoare de asemenea orientată spre ofensivă, ca Olga, care nu i-a dat nici o clipă de răgaz. Ultima tușe, tușa victoriei din acest asalt infernal, Rastvorova a primit-o la un atac fals al Olgăi, în umărul sting. În sală, delir! Olga, abia ținîndu-se pe picioare, a ieșit de pe planșă, m-a îmbrățișat.

— Ai văzut? Așa-i că n-ai avut nici un motiv să-ți pierzi curajul?..

Ce a urmat, aproape că nu mai prezintă nici un interes. Fiindcă Olga a cîștigat toate asalturile următoare — inclusiv cele din baraj cu Gorohova și Juhasz — cu același scor net: 4—1... Aplauze, fotografii, flori și o meritată medalie de aur. Olga Szabo devenise campioană mondială. Cea mai bună floretistă din lume.

Înaintea asaltului hotărîtor pentru desemnarea locului întîi în baraj, arbitrul face obișnuitul control. Pe planșe, Olga Szabo și Galina Gorohova (U.R.S.S.)

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

ROMINIA LIBERA

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17.60.10 interior 14.00

PENTRU PRIMA DATĂ...

Pentru prima dată în istoria schiului sovietic, în luna iulie au avut loc întreceri găzduite de pîrtiile amenajate pe muntele Elbrus din Caucaz. 75 de schiori au luat startul în regiunea zăpezilor veșnice situată la o altitudine de 4260 m. sub un soare orbitor care nu a împiedicat ca termometrul să indice o temperatură sub zero grade.

Primul loc în proba feminină de slalom a revenit Annei Șumilova din Sverdlovsk iar la bărbați lui Valeri Starțev din Perm. Proba de slalom urias a fost cîștigată de Vladimir Lutovinov (Moscova) și Liubov Nesterenko (Moscova).

Specialiștii sovietici consideră că aceste concursuri organizate în mijlocul verii au un rol important în pregătirea schiorilor în vederea marilor competiții din timpul iernii.

AMINTIRE...

Cu puțin înainte ca trenul în care călătorea campioana Italiei în proba de 400 m. plat, Delma Savorelli, să părăsească stația Riccione, un hoț a furat valiza atletei și a încercat să părăsească în grabă peronul. Delma a observat însă furtul, a sărit din vagon și s-a luat pe urmele hoțului. A urmat o cursă puțin obișnuită. Văzînd că este urmărit, hoțul a părăsit valiza, dar sprintera a iuțit pașii, l-a ajuns și, cu sprijinul altor persoane, l-a imobilizat.

Cîteva clipe mai tîrziu s-au prezentat și doi polițiști. În momentul cînd aceștia tocmai se pregăteau să pună cătușe hoțului, el s-a adresat campioanei, cerîndu-i... un autograf.

„A fost primul meu start în compania dvs., stimată signora — a spus el. Vreau să păstrez amintirea acestei clipe..."

PĂRINȚI ȘI COPII

„Puiu" n-a fost selecționat...

Într-o simbătă după-amiază la Ștrandul Tineretului citeva sute de copii și cam tot atîția părinți, participau și respectiv asistau la demonstrația de înot a celor care au absolvit cursul de trei săptămîni. Pe marginea bazinului luau startul rînd pe rînd, elevii. O mămică grijulie se tot învirtea în jurul feciorului:

— „Vai Puiule, cum ai să sari de acolo ? Să nu te lovești...".

Puiu„ destul de mărișor și voinic de altfel (să tot aibă vreo 12 ani) s-a conformat întocmai sfaturilor mamei și odată ajuns la start, a refuzat să sară. Împins în apă, de vreo trei ori, s-a întors cu perseverență la mal.

Într-o altă serie, o fetiță proceda cam în același fel, în ciuda bonetei de cauciuc și a costumului vizibil noi, care însă au rămas uscate ca în vitrina magazinului de unde au fost cumpărate.

La sfîrșitul demonstrației, părinții, evident insensibili la concursul celor mai mari care tocmai incepuse, s-au strîns în jurul profesorilor și antrenorilor, în așteptarea rezultatelor, a selecționărilor pentru cluburile și școlile sportive, a „brevetelor" de înotător pe care le primesc cei care au absolvit cursul cu succes.

Pe pajiște, în rînd cu seria lui, „Puiu" este de departe cel mai nedisciplinat. „Nu, n-a fost selecționat pentru nici un club și nici o școală sportivă — explică profesorul, mămicii grijului. De altfel ați văzut și dumneavoastră că și acum la demonstrație a refuzat să sară în apă, să înoate". Mămica este de-a dreptul indignată : „Dar băiatul este foarte talentat. Chiar alaltăieri a fost cu mine la ștrand și mi-a arătat cum se înoată". Profesorul a dat din umeri și a încercat din nou să-i explice că înțelege dragostea ei pentru copil, dar că în timpul celor trei săptămîni de curs „Puiu" a refuzat cu încăpățînare orice exerciții. „Vă rog să mă iertați, dar nu cred, zice mămica. Dumneavoastră îl persecutați. Am să mă plîng directorului".

Alături, tatăl fetiței cu cașchetă și costum nou de baie, vociferează : „Auzi, să n-o selecționeze ! Am să reclam, nu mă las pînă nu reclam...".

După cum se vede l-am scutit pe gălăgiosul părinte să mai reclame. Am făcut-o noi, deși e drept puțin cam altfel. Căci în nici un caz nu putem fi de acord în vremurile noastre cu o judecată părintească în felul „mamiții" domnului Goe, care aruncă toată răspunderea greșitei educații pe care o dau copiilor lor, pe seama profesorilor și educatorilor. Nu profesorul de înot a greșit cînd nu i-a selecționat pe cei doi copii și pe alții ca ei, ci părinții care îi educă ca pe niște flori de seră, care trebuie să se teamă de aer, de soare, de apă. Într-o bună zi copiii, nu părinții, vor trage consecințele acestui fel de educație. Ca și al aceluia care îi învață să fie lași, trecînd pe seama altuia propriile lor greșeli. Iar cînd viața îi va selecționa pe cei mai buni, lăsîndu-l pe „Puiu" în urma ei, mămica nu va mai avea pe cine să tragă la răspundere, decît cel mult pe ea însăși.

Mariana PÎRVULESCU

PENTRU BĂRBAȚI

Tendința actuală a modei bărbătești poate fi rezumată în cîteva lucruri : Umerii mai rotunjiți și nu prea largi ; Revere înguste ; Talia puțin mai marcată ca anul trecut ; Haina puțin mai scurtă ; Nasturii (în general 3) mai sus ; Gulerul cămășii înalt și cu colțurile apropiate ; Fentele hainei (la spate) lungi și pînă sus. Pantalonul strîns pe șolduri și destul de larg jos.

Culorile — amestecuri cu baza negru, albastru, cenușiu — în general model mărunt, așa ca de departe să pară uni.

Pe lîngă acestea nu trebuie uitat că nota elegantă și personală o formează „ansamblul" : așa că trebuie acordată o mare atenție potrivirii cămășii, cravatei, ciorapilor, pălăriei...

În clișeul de mai sus vedeți pe lîngă un costum, două jachete sport (cu mineca lungă și scurtă) și o cămașă din material de in.

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Salată orientală cu ouă ; vinete cu carne ; plăcintă de mere.

— Macaroane cu sos de roșii ; sarmale din varză dulce ; pere.

— Supă de conopidă ; pui cu sos de roșii ; compot de pier. nici.

— Salată de vinete cu ardei copți ; roșii umplute cu carne ; turtă dulce.

— Ochiuri cu sos de roșii ; ficat la grătar — salată de castraveți ; fructe.

— Soté de fasolică cu smîntînă ; musaca de vinete ; tartă cu prune.

— Budincă de varză ; boboc de rață pe cartofi ; cremă de caise.

CAISE UMPLUTE

Fierbem într-un sirop nu prea concentrat mai multe jumătăți de caise, dar numai cîteva minute pentru a nu se sfîrîma. Le scoatem apoi cu grijă și le lăsăm pe o farfurie să se scurgă. Între timp facem un orez cu lapte destul de dulce și bine vanilat cu care umplem jumătățile de caise. Punem jumătățile una peste alta și, frumos așezate pe un platou, le lăsăm la rece 1—2 ore înainte de a fi servite.

BUDINCA DE CAISE

200 g. de caise se curăță de coajă și sîmburi, se dă prin sită și se amestecă cu 160 g. zahăr, 2 gălbenușuri timp de 10—15 minute. După aceia adăugăm 100 g. unt cu care frecăm mai departe caisele. La sfîrșit se pun și albușurile bătute spumă. Această compoziție o turnăm într-o formă tepetată și o fierbem 3/4 oră la bain-marie. Cînd este gata se răstoarnă pe o farfurie și se servește cu sirop de caise.

PLACINTA DE CAISE

Se face un aluat din 500 g, făină, 200 g. unt, 2 ouă, 25 g. de drojdie de bere, puțină sare. Topim drojdia în puțin lapte pe care o amestecăm apoi cu făină, grăsime și cele 2 ouă. Frămîntăm bine acest aluat după care îl întindem pe planșetă, gros de 2 cm. Cu băgare de seamă punem aluatul într-o tavă unsă. Pe deasupra așezăm jumătăți de caise presărate cu zahăr. Lăsăm astfel să crească cel puțin o oră. Se pune la cuptor. Cînd este gata se taie bucățele pătrate și se pudrează cu zahăr vanilat.

CREMĂ DE CAISE

Dăm printr-o sită deasă 500 g. caise pe care le amestecăm cu 6—8 linguri de zahăr tos, 6 linguri de frișcă sau 4 albușuri bătute spumă. Separat topim în puțină apă rece 3—4 foi de gelatină pe care le adăugăm la compoziție. Se amestecă totul foarte bine. Se așează apoi în cupe și se lasă la rece 2—3 ore. Dacă mai dorim putem să-i punem și pe deasupra frișcă.

BUDINCĂ DE OREZ CU CAISE

Se face un orez cu lapte obișnuit bine îndulcit și vanilat. La sfîrșit îi adăugăm o lingură de unt și 1—2 gălbenușuri. Separat fierbem 13—15 caise mai mari într-un sirop bine îndulcit, la foc mic, aproximativ 5—6 minute. După aceea le scoatem din sirop și le punem deoparte. Într-o formă rezistentă la foc turnăm orezul cu lapte. Peste el așezăm caisele. Batem apoi 4 albușuri de ou cu 200 g. zahăr, ca la bezele, pe care le turnăm peste caise. Se bagă la cuptor unde trebuie să stea 20—30 minute. Imediat se servește la masă.

Desene de Tanți PFENNINGS

SFATURI COSMETICE

Reîntoarse din concediu multe din noi observăm că oricîtă cremă am aplica pe obraz, aceasta rămîne la suprafață, fapt datorat de cele mai multe ori deshidratării pielii. În cazul acesta este vorba de un ten deshidratat, adică un ten uscat din cauza lipsei de apă.

Deshidratarea poate fi provocată și de alte cauze ca : folosirea cremelor pe bază de mercur și bismut, a pudrelor de proastă calitate, a glicerinei etc. Deasemenea poate fi consecința unei proaste funcționări a ovarelor.

În cele ce urmează ne vom ocupa de deshidratarea datorată expunerii îndelungate la soare, vînt etc. Desigur este de dorit să nu ajungem în situația aceasta, ci să ne protejăm obrazul prin aplicare de creme cu un continut mare de apă.

În special persoanele care au depășit vîrsta de 35 ani vor da o atenție deosebită acestui fapt, deoarece chiar în mod normal, la unele persoane tenul după o anumită vîrstă are tendința să se deshidrateze.

Un prim dezavantaj al tenului deshidratat este ridarea care survine ca și în cazul unui ten uscat din lipsă de grăsime. Pentru a preîntîmpina aceste neajunsuri este bine să aplicăm pe obraz o cremă grasă cu un conținut mare de apă. Iată formula unei astfel de creme : lanolină 10 g., ceară albă 10 g., butir cacao 5 g., ulei de parafină uz intern 30 g., apă 30 g., borax 0,30 g.

În îngrijirea zilnică a obrazului trebuie să evităm pe cît posibil folosirea săpunului, a loțiunilor astringente și alcoolice (care de fapt nici nu sînt necesare deoarece tenul deshidratat prezintă porii mici, nedilatați).

Pentru curățirea obrazului vor fi preferate emulsiile de tipul emulsiei „Velur". Deasemenea dacă timpul ne permite înainte de aplicarea pe obraz a cremei vom ține pe față o compresă cu infuzie de nalbă pe care o preparăm fierbînd un pumn de rădăcină de nalbă tăiată mărunt într-un litru de apă de ploaie pînă scade la jumătate. Compresa o vom aplica călduță. Este preferabilă apa de ploaie datorită calităților sale deosebite pentru ten.

Odată pe săptămînă putem aplica o mască din amidon amestecat cu această infuzie pînă se face o pastă. Masca o vom îndepărta după 15 minute spălînd obrazul cu infuzia de mai sus sau cu lapte fiert. Foarte indicate pentru tenul deshidratat sînt coldcremele care conțin apă într-o proporție mare.

Indicăm mai jos formula unei astfel de creme care poate fi folosită cu succes în cursul zilei în toaleta de dimineață sau sub pudră: ceară de albine 5 g, cetaceu sau stearină 5 g, ulei de parafină uz intern 40 g, lanolină 5 g, camfor 1 g, apă 45 g.

În general, în cazul unui ten deshidratat vom folosi cît mai multă apă sub formă de comprese, băi de abur, măști sau creme cu un conținut mare de apă.

Anca BOGDAN

PRACTIC ȘI UTIL

Noi produse din foi de policlorură de vinil

Anul trecut au apărut pentru prima oară la noi fețe de mese și sacoșe confecționate din foi de policlorură de vinil, fabricate pe noile instalații montate la fabrica „Guban" din Timișoara. De atunci sortimentul foilor din p.v.c. s-a îmbogățit în mod simțitor, realizîndu-se 3 categorii de grosimi după destinația foilor. Merită subliniat progresul care s-a realizat în domeniul imprimeurilor, astăzi fabricîndu-se 60 de varietăți de foi din p.v.c., imprimate fiecare în mai multe poziții coloristice.

Seturi de baie și bucătărie

Ce înțelegem prin seturi de baie și bucătărie în acest caz ? Perdele, fețe de mese, huse de scaune și taburete, un mic stor pentru dulăpiorul din bucătărie confecționate din foi subțiri de policlorură de vinil. Au avantaje multiple : se pot spăla prin simplă frecare, sînt rezistente și protejează bine obiectele învelite. De altfel, din aceste foi se pot realiza și perdele pentru antreuri, pentru cămare și alte dependințe, cît și huse pentru motociclete și chiar pentru haine și rochii.

Sacoșe și alte obiecte de marochinărie

Vă amintiți desigur de sacoșele pentru plajă care au apărut anul trecut. Modeste, dar foarte atrăgătoare, ele au fost mult solicitate de cumpărătoare. În acest an, din foi de policlorură de vinil frumos colorate au fost realizate noi modele (mai mici, format mai mare etc.) de sacoșe. Vor fi realizate și alte obiecte de marochinărie, genți mici, garnituri (sacoșe în formă de săculeț și glugă) pentru mantalele de ploaie etc.

A. MIHAELA

CURIERUL NOSTRU

IULIANA — București : Dacă lucrurile stau așa cum ne scrieți dv., atunci nu vedem nici o soluție în afara celei pe care v-a propus-o el. Înțelegem în totul dorința dv., sînteți animată de sentimente înalte. Este însă mult prea tîrziu ca să mai puteți schimba ceva. În orice caz, credem că o ultimă încercare mai merită să faceți. În asemenea situații, uneori, lucruri cu totul neînsemnate pot provoca schimbări esențiale. Dv. care îl cunoașteți atît de bine știți cam în ce direcție trebuie să acționați.

C. PAL : La asemenea întrebări vă va răspunde cel mai bine viața. Fiecare caz este altfel și trebuie judecat concret și nu la modul general. La unele întrebări care sînt generale vă putem răspunde și noi tot general : o fată de 17 ani poate să fie prietenă cu un coleg de școală. Atîta timp cît această prietenie se păstrează în limitele bunei cuviințe și este bazată pe sentimente curate de prietenie, rezultatele nu pot fi de cît bune. Prieteniile între colege, vorbim de prieteniile adevărate, pot dăinui și după terminarea școlii, pînă la adînci bătrînețe, indiferent de drumul în viață pe care-l va urma fiecare. Sentimentele de prietenie trebuie dovedite nu numai afirmate.

ANA MARIA. — În astfel de cazuri se impune o atitudine mai fermă. În fond, la dv. nu este vorba de lucruri prea grave. Din păcate însă vă lipsește curajul de a adopta hotărîrea cea mai bună și la care v-ați și gîndit. Noi socotim că orice amînare nu poate duce decît la complicații inutile. Ori acum, ori mai tîrziu, rezultatul este același. De ce să lăsați să mai existe o situație neclară care vă va menține într-o stare încordată ?

A. S. — Bacău. Toate ar fi bune dacă dv. ați fi spus de la bun început despre ce este vorba. Acum vă aflați într-o situație destul de delicată și vă va fi foarte greu să dovediți că nu este vorba decît de o simplă „neatenție". Cu astfel de lucruri nu se fac glume. Așa că nu trebuie să vă mire „schimbarea bruscă" survenită în relațiile dintre dv. Totul se poate îndrepta însă, dar cu răbdare și multă seriozitate, dovedită în fapte și nu în vorbe. Fiind dv. cel care a greșit, mergeți și explicați totul. Comportarea dv. ulterioară va convinge definitiv sau va strica ceea ce vreți să realizați.

ARTA DECORATIVA IN CAMIN

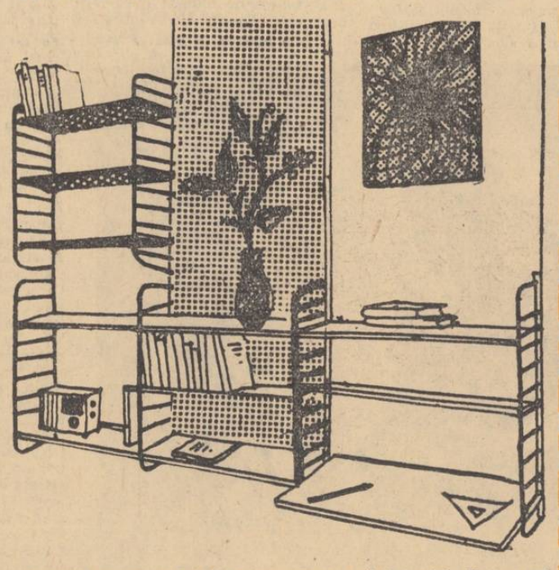

Diverse etajere ce pot fi aplicate pe o șină de metal. Ele se pot ridica sau lăsa în jos după cerință. Pentru mai multă originalitate, în mijlocul lor peretele va fi vopsit într-o culoare vie.

E bine de știut că...

...o bună masticație (deci o bună dentiție) este strict necesară și pentru buna digestie a alimentelor în tubul digestiv. Sînt demonstrative tulburările digestive ale celor cu dentiție deficitară. Înghițirea rapidă a alimentelor înseamnă tot o masticație deficitară.

...consumarea de cantități mari de lichide (apă, vin, bere) în timpul mesei, diluiază sucul gastric și împiedică buna digestie gastrică. Consumarea lichidelor după mese, lasă timp sucului gastric de a pătrunde bolul alimentar și de a asigura o bună digestie gastrică.

...alimentele bogate în grăsimi, pe lîngă faptul că diminuiază cantitatea de suc gastric, scad și mobilitatea stomacului, rămînînd mult mai mult timp în stomac decît cele mai puțin grase.

...temperatura scăzută a alimentelor („de la gheață") accelerează evacuarea lor din stomac — și deci împiedică o bună digestie gastrică. Așa apar multe dureri abdominale și diaree, vara, prin consumarea în exces de alimente sau băuturi reci.

...dulciurile concentrate în cantitate mare (gemuri, dulcețuri, marmelade, miere) nu sînt bine tolerate de un stomac hipoacid sau iritat. Aceeași cantitate de zahăr dacă e administrată sub formă de sucuri sau siropuri mai diluate este perfect tolerată.

ATENȚIE LA TOXIINFECȚIILE ALIMENTARE!

Vara este anotimpul în care îmbolnăvirile prin toxiinfecții alimentare reprezintă un procent mai ridicat decît în celelalte luni ale anului. Aceasta se explică prin faptul că în timpul căldurilor mari, unele alimente cum sînt carnea crudă, mezelurile, mîncările gătite, brînzeturile, ouăle, cremele se alterează mai ușor dacă nu se iau suficiente măsuri de igienă pentru păstrarea lor, adică în loc să fie ținute la o temperatură scăzută și să fie consumate cît mai repede, sînt lăsate la căldură și în locuri neferite de praf sau muște.

În condiții neigienice, alimentele se alterează repede și în loc să-și îndeplinească rolul obișnuit de hrană, devin otrăvuri periculoase pentru organism, producînd infecții ce determină suferințe destul de serioase și care uneori se pot transforma chiar în stări grave de boală.

Alimentele alterate constituie medii prielnice pentru dezvoltarea microbilor, care se înmulțesc cu mare repeziciune, atingînd cifre de zeci și sute de miliarde pentru o fărîmă de aliment alterat. Și de la sine înțeles că odată cu consumarea unor astfel de alimente alterate, vor pătrunde în tubul nostru digestiv și miliardele de microbi care s-au dezvoltat în alimentul respectiv. La cîteva ore după ce s-au consumat asemenea produse vor apare și semnele toxiinfecției alimentare, care de cele mai multe ori se manifestă prin stare generală de rău, grețuri, uneori vărsături, dureri mari abdominale, scaune diareice, temperatură. În unele cazuri, după cîteva ore de suferință, totul revine în normal sau mai persistă încă 1—2 ore o stare de slăbiciune însoțită de scaune diareice, dezgust pentru mîncare și o ușoară stare febrilă. Sînt însă cazuri în care toxiinfecția alimentară e mai gravă, datorită unei virulențe mai mari a microbilor cît și acțiunii mai puternice a toxinelor elaborate. În asemenea împrejurări, bolnavul avînd nevoie de îngrijiri medicale speciale, necesită deseori internarea în spital.

Spre a preveni producerea toxiinfecțiilor alimentare este necesar să se ia toate măsurile pentru păstrarea alimentelor în cele mai perfecte condiții de igienă, iar cînd le consumăm în afară de gospodărie să fim foarte prevăzători.

Toate alimentele vor fi păstrate în locuri care le asigură o temperatură scăzută și uniformă ; vor fi ferite de praf, muște, gîndaci, rozătoare și animale domestice. În timpul lunilor de vară este preferabil să se procure în fiecare zi alimentele necesare consumului pentru ziua respectivă. La cel mai mic semn de modificare a aspectului, mirosului sau gustului obișnuit al unui aliment, se va renunța la consumarea lui. Ouăle crăpate vor fi consumate în aceeași zi, deoarece prin coaja spartă se pot infiltra ușor microbi care alterează conținutul. Ouăle de rață nu vor fi mîncate decît numai fierte timp de 15 minute, pentru a se putea distruge salmonelele-microorganisme, periculoase — care se găsesc deseori în astfel de ouă. Carnea va fi bine fiartă, friptă sau prăjită în bucăți mai mici, spre a putea fi pătrunsă de temperatura înaltă a focului în tot cuprinsul ei.

În bucătărie se va păstra cea mai desăvîrșită curățenie, nepermițînd pătrunderea muștelor, cîinilor sau pisicilor. Mașinile de tocat carne și fundurile de lemn vor fi bine curățate și opărite după utilizare. Spălarea mîinilor înainte și după prepararea alimentelor este obligatorie, la fel ca și înainte de luarea meselor sau ori de cîte ori se umblă prin locuri sau cu obiecte care nu sînt curate.

La cel mai mic semn de intoxicație alimentară se va anunța medicul. Pînă la venirea acestuia se va provoca evacuarea stomacului prin introducerea a două degete în fundul gîtului sau prin înghițirea cîtorva linguri de apă călduță în care s-a emulsionat puțin săpun.

Dr. I. LEONESCU

magazin medical

Medicul vă sfătuiește

M. BUTA — Sighișoara : Tratamentele cu ultrasunete se practică astăzi în mai multe țări și au început să se aplice și în țara noastră. Sînt însă necesare indicații precise.

V. F. — Iași : Nu aveți nici un motiv să aveți un complex de inferioritate. Duceți o viață ordonată, alternați odihna cu munca, practicați sport și fenomenele de care vă plîngeți vor trece.

P. X., învățător : Vă puteți căsători liniștit. Așa cum susțin medicii, în cazul dv. nu este vorba de nici o boală, iar durerile de cap vor trece de îndată ce veți duce o viață ordonată. Desigur controlul periodic la medic este util.

ERJY — Brașov : Spitalul de traumatologie și chirurgie operatoare din București str. Arh. Mincu nr. 5 este cel pe care îl căutați.

MINERVA MICLE-TINCA : Cauzele varicelor sînt multiple. Piciorul plat, meseria care obligă la stat îndelungat în picioare și multe altele. Noi am scris un articol în legătură cu cauzele și prevenirea varicelor. Vă rugăm să-l căutați în colecție și să-l citiți.

O. TIX — Ploiești : Trebuie să aveți răbdare. Medicamente nu există pentru o asemenea situație. Singura soluție este obișnuința cu ace. lași om.

LEANA — Tecuci : Folosiți depilatorul Nivea.

LIVIU — Brăila : Mulțumim pentru sugestii. O să încercăm să publicăm materialele care vă interesează. Sînt motive să se poată spera în creșterea fetiței, mai ales dacă se aplică și un tratament indicat de endocrinologi.

CRIVĂȚ — Govora Băi : Nu veți putea ajunge la nici un rezultat dacă nu veți consulta medicul neurolog. Socotim că în situația în care sînteți el v-ar putea ajuta.

I. I. — București : Vom ține seama de dorința dv. și vom încerca să publicăm un material în legătură cu profilaxia verucilor.

H. A. — Iași : Trebuie să aveți înțelegere și răbdare față de soția dv. Treptat veți ajunge la o înțelegere din toate punctele de vedere.

COLECISTOGRAFIA

În diagnosticul unor boli ale veziculei biliare (băsica fierii) sau cum i se mai spune medical, colecist, medicii utilizează mai multe metode. Examenul clinic stă la baza acestor cercetări. El este completat de unele analize de laborator și de examenul radiologic al veziculei biliare. Unind aceste date se lămurește felul bolii, cauza ei și tratamentul ce trebuie prescris.

Radiologic însă vezicula biliară nu este ușor de examinat. Atît pereții acestei punguțe-rezervor al bilei, cît și conținutul ei absorb razele roentgen aproape la fel ca și organele învecinate : ficatul, duodenul, stomacul, peretii abdominali etc. De aceea, atît radioscopic cît și radiografic, vezicula biliară normală nu se distinge de țesuturile învecinate. Numai în cazul unor anumite boli, cînd în vezicule se formează una sau multe pietre, calculi veziculari, alcătuiți din substante radiopace, acestea se văd radiologic. De asemenea se mai poate vedea transparența unei bule de gaze din vezică, cînd iarăși apare o diferență de absorbție a razelor roentgen și se formează un contrast natural ce permite diferențierea imaginii veziculei de imaginile țesuturilor învecinate.

Aceste date sînt însă insuficiente de multe ori, pentru lămurirea unor boli ale veziculei biliare sau căilor biliare. De aceea, oamenii de știință s-au preocupat îndelung să găsească un mijloc de a creea un contrast artificial al veziculei și căilor biliare, pentru a putea examina mai complet forma, mărimea, poziția, contururile și modul cum funcționează vezicula biliară. Așa cum s-a descoperit bariul sulfuric pentru examenul radiologic al stomacului și al întregului tub digestiv și în examenul colecistului cercetările au fost încununate de succes. S-au găsit astfel unele substante iodurate care luate sub forma unor comprimate sau injectate intravenos, sînt eliminate de ficat odată cu bila, opacifiind-o și permițînd examinarea canalelor prin care se scurge aceasta ca și examinarea veziculei biliare, unde se depozitează bila temporar. Industria noastră clinico-farmaceutică a reușit să producă astfel de substante, de bună calitate. Comprimatele de Coletrast sau injectia de colegrafin, sînt tot atît de bune ca și preparatele similare pe care le importam înainte (biligrafin).

În cazul folosirii coletrastului, cu 14—16 ore înaintea examenului radiologic al vezicule biliare se înghit 30 (pînă la 60, după cît este de gras bolnavul) comprimate fără a le zdrobi între dinți, în mai multe prize. Se înghit cîte două comprimate odată, din 5 în 5 minute, cu puțină apă, bolnavul rămînînd culcat pe partea dreaptă circa o oră. Este preferabil ca aceasta să se întîmple seara, pe la orele 19, ca a doua zi dimineața să se poată face radiografiile necesare examenului colecistului — colecistografia.

În cazul folosirii substanței iodurată de contrast injectabile, injecția intravenoasă se face de către medic, cam la 15—60 de minute înainte de a face colecistografia.

Substanțele iodurate de contrast folosite în examenele radiologice pot să nu fie suportate de unele organisme cu intoleranță față de iod sau de persoanele bolnave grav de inimă, de boala lui Basedow, ciroză hepatică sau tuberculoza pulmonară evolutivă. De aceea, ele nu se administrează decît de medic care controlează starea de sănătate a celui ce urmează să facă o colecistografie și toleranta lui la iod, prin administrarea prealabilă, de probă a unei mici cantități din aceeași substantă.

În timpul efectuării colecistografiei, de obicei, medicul radiolog, pentru a putea să-și dea seama de puterea de contracție a veziculei biliare, cere ca bolnavul să înghită, după ce s-a tras primul film (sau primele) două gălbenușe de ouă, care pentru a fi plăcute la băut se pot bate cu zahăr și se poate adăuga puțin rom. Acest amestec stimulează contractia veziculei biliare cam în 15—20 minute, fapt ce va putea fi apreciat pe radiografiile care se fac în continuare. Cunoașterea tehnicei colecistografiei de către bolnavi ajută calității examenului și permite adesea lămurirea exactă a multor boli ale veziculei biliare.

Dr. V. IVANOV

INSTANTANEE DE VARĂ

CIK DAMADIAN

EA: — Nu ești atent, Vasile..
EL: — Ba sînt foarte atent, dragă!

V. TIMOC

— Poți veni, mamă soacră: e un urcuș ușor!

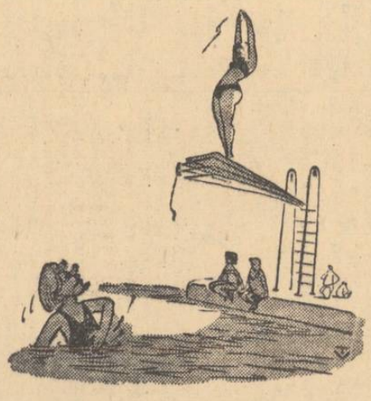

— Feriți, sînt gata de salt!
„VEȘNIC AMABILUL": — Nu face nimic, poftiți.., poftiți...

RIK AUERBACH

— Dacă nu știi să înoți, ce căutai la geamandură?
— Așa-i spune? Știți, eu sînt miop și-am confundat-o cu altcineva...

HORIA ȘTEFĂNESCU

— Costele, dacă ți-e greu mai dă-mi și mie, mămicule, să duc cîte ceva!...

ȘT. MUNTEANU

— Ei... și de sus, de acolo, se vede ca și de aici. Așa că eu sînt de părere s-o luăm înapoi.

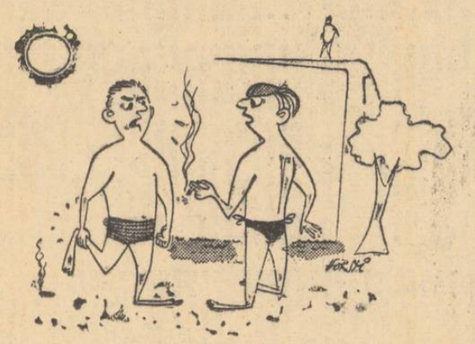

— Cum?!? Nu vă plac țigările?
— Deloc! Tocmai am călcat pe una...

ȘAH

Un original muzeu șahist

Leningrădeanul N. Dombrovski dispune de o colecție de jocuri de șah atît de bogată încît poate fi considerată mai degrabă muzeu. Cine vizitează acest „muzeu" fără pereche poate vedea în rafturi și vitrina frumos aranjată cărți de șah în cele mai diferite limbi, gravuri și sculpturi, fotografii, mărci, afișe, tot ce are mai mult sau mai puțin vreo legătură cu jocul de șah. O valoare deosebită are de pildă tabloul intitulat „Cardinal jucînd șah" al unui pictor spaniol necunoscut din secolul XVIII. Pe un gobelin datînd din aceeași epocă este înfățișat jocul de șah. Dar principalele exponate sînt jocurile de șah. Se află aici figuri de șah din toate colțurile lumii, confecționate din metal sau ceramică, din pietre sau metal, din lemn sau mase plastice. Un „rege" în mărime naturală și o „regină" miniaturală, figuri de șah din argint folosite în Franța secolului XVIII și șahul pe care l-a dăruit Petru I cneazului Menșikov. Acest șah era opera unor maeștri olandezi. Tot aici se găsește și o tablă de șah cu figurile respective pentru jocul în 4, și pe care l-a folosit, potrivit legendei, Ecaterina a II-a.

Pe un rîfțuleț sînt adăpostite niște figuri de șah confecționate din carton și cu aspect nearătos. De ce figurează ele în colecție? Sînt figurile cu care s-a jucat șah în Leningradul asediat în anii blocadei fasciste.

O mare însemnătate prezintă tablele de șah. Sînt nu numai de formă patrată dar și rotunde. Iar materialul din care sînt lucrate este și el variat: bronz, piatră nestemată din Ural, sidef, fildeș etc.

V. Dombrovski își completează neîncetat colecția. Cele mai prețioase exponate intrate recent în muzeu sînt considerate tablele de șah de la campionatele mondiale ale Uniunii Sovietice. Interesant este de subliniat că aceste table de șah poartă semnătura participanților la marile competiții șahiste.

Alb:	*Negru:*
M. TERSCHACK (Mediaș)	**EUGEN SZABO** (Timișoara)

Jucată în cadrul „Cupei Magazin" ediția a III-a

1. d4, d5	22. Rg2, C:f3
2. c4, e5	23. D:f3, Td7
3. d:e5, d4	24. e5, Cg4
4. Cf3, Cc6	25. The1, Thd8
5. Cd2, Nf5	26. Ted1, T:d1
6. a3, Dd7	27. T:d1, T:d1
7. Cb3, 0—0—0	28. D:d1, C:e5
8. g3, f6	29. N:e5, D:e5
9. e:f6, C:f6	30. Dg4 +, Rd8
10. Ng2, Ne7	31. Dd4 +, D:d4
11. Nf4, d3	32. C:d4, Nf6
12. e3, Ce4	33. Ce6 +, Re7
13. Cd4, g5	34. C:c7, N:b2.
14. C:f5, D:f5	35. a4, Rd6
15. h4, d2 +	36. Cb5 +, Rc5
16. Rf1, g4	37. C:a7, R:c4
17. f3, Cf6	38. Cc8, Rb4
18. e4, Dd7	39. Cd6, b6 și adversarii au convenit asupra remizei.
19. D:d2, De6	
20. De2, g:f3	
21. N:f3, Ce5	

Rezultate din „Cupa Magazin" ediția a III-a

GRUPA 7. I. Constantinescu (Craiova) — Eug. Burlacu (Buc.) remiză; I. Constantinescu — Dumitru Ion (Cuza Vodă) 0—1; Iftimie Micodin (Sasca Montană) pierde la I. Dumitru, I. Constantinescu, Nicu Stelian (Sculeni), I. Torceanu (Buc.), Eug. Burlacu, Hasu Gavrilă (Tg. Mureș) și T. Dobrotescu (Predeal); T. Dobrotescu — I. Constantinescu 1—0.

GRUPA 8. Venera Diaconu (Roșiorii de Vede) — Lucian Perșoiu (Cuza Vodă) remiză, Rita Tenenbaum — L. Perșoiu 0—1, P. Pandescu (Craiova) și Eug. Dobreanu (Buc.) pierd partidele jucate cu V. Diaconu, L. Perșoiu, Gosav Badiu (Iași), Vrabie Viorel (Constanța) și R. Tenenbaum, V. Diaconu — R. Tenenbaum 1—0.

GRUPA 18. Al. Demetrescu (Buc.) — P. Garabet (Buc.) 0—1, D. Mănescu (Buc.) — Const. Pantea (Buc.) 0—1; C. Pantea — P. Garabet 0—1, Const. Ruse — D. Mănescu 1—0, N. Ștefănescu (Buc.) — I. Petrișor (Buc.) 1—0.

GRUPA 19. C. Gheorghiu (Buc.) — Const. Țăranu (Cîmpulung Mold.) 1—0; Klaus Arz (Codlea) cîștigă la Const. Jitariuc (Sighișoara) și remizează cu C. Gheorghiu — (Buc.); Helmuth Terschak (Mediaș), Szabo Eug. (Tim.); Terschak — Szabo remiză, Szabo—Jitariuc 1—0.

GRUPA 24. N. Weinberg (Onești) — Șerban Nitoiu (Lugoj) 1—0; N. Weinberg — Lucian Augustin (Striceni) 1—0.

GRUPA 30. Paul Popescu (Buc.) — Gorohov Valeriu (Tim.) 1—0.

GRUPA 34. N. Savu (Tîrnăveni — Eug. Banc (Buc.) 0—1; M. Zambra (Buc.) — Eug. Iane 0—1; A. Dumitrescu (Buc.) — N. Alexia (Buc.) 1—0.

★

Soluția problemei din numărul trecut (Virgil Nestorescu): 1. Cel!! amenință 2. Nb7 și 3. N:a6 mat. 1... T5d4 (pentru ca la 2. Nb7 să răspundă cu 2... C:c3). *2. Ca4!* (amenință 3. Cb6 mat) *2... Td6 3. D:c5 mat; 1... Tld4 2. Cb1* (amenință 3. Da4 mat) *2... Cc3 3. Cd2 mat.*

„Poate juca negrul 1... Df4 șah?". La această întrebare Olaffson a răspuns afirmativ, considerînd că va putea cîștiga datorită poziției aparent mai bune a pionului. El calculase varianta *1... Df4+, 2. D: f4+, R: f4 3. h6, e3 4. h7, e 2 5. h8D, elD +* și negrul cîștigă. Primele două mutări au decurs conform calculului, dar la a treia maestrul islandez a avut o surpriză: adversarul său a jucat *3.Rh3!* iar după *Rf3 4. h6, e3 5. h7, e2 6. h8D, elD 7. Df6+, Re2 8. De5+* schimbul damelor nu mai poate fi evitat și cîștigul nu mai prezintă dificultăți pentru alb.

REBUS magazin

LUMINĂ

ORIZONTAL: 1) Procedeu de distribuire a luminii și a umbrei pe suprafața unui tablou 2) Reflectă lumina soarelui inspirînd pe poeți! — Lumina răspîndită de cărțile apărute în milioane de exemplare 3) Momentul cînd lumina zilei se amestecă cu întunericul nopții — Cel al luminii se nunea la greci Hyperion 4) A pune în lumină — Secătuit de puteri 5) Cap în peninsula Iberică — Mama lui Romulus și Remus — Nu 6) Lor — A împrăștia raze de lumină 7) În mod convenabil — Partea unei scene de teatru, unde sînt instalate luminile (pl.) 8) Nord-nord-est — Lumină pe țărmul mării care indică vaselor drumul în timpul nopții 9) Cadență — Erbiu — Corp ceresc cu lumină proprie 10) Oprit ultimele litere! — „O rază de lumină" de M. Wilson — Piei Roșii 11) A face lumină într-o problemă — Loc unde nu ajung direct razele de lumină 12) Lumină captată în bec! — Fost.

VERTICAL: 1) Ca lumina zilei! — Piese de optică ce produc convergența sau divergența razelor de lumină 2) Unitate de măsură a fluxului de lumină (pl) — Locul unde vezi pentru prima dată lumina zilei 3) A desființa — Colivie pentru lumina electrică! — Prima parte a unui meci! 4) Nu prea des — Șiretlic 5) Grigore Vasiliu — ...lumină, unități astronomice pentru distanțe — Loc de muncă într-o mină 6) Urmează după a — A răspîndi căldură și lumină puternică, vorbind despre soare — Căpetenie arabă 7) Punct cardinal — Interjecție — Călugăr italian 8) Clor — Cînd lumina se îngînă cu întunericul — Pom roditor 9) Necesară ca lumina — Făcut cenușă — Pronume 10) Neamuri — Ființă — ...Geisler, folosit pentru reclamele luminoase 11) Cal cu părul roșcat — Cele prețioase reflectă lumina într-un joc de culori 12) Întrerupătoare de lumină electrică — Erou grec participant la războiul Troiei, care într-o bătălie a cerut lui Zeus să facă lumină (mit.).

Valeriu MIREA

MARCAȚI TIMPUL!

ORIZONTAL: 1) Orare — Orele de după amiază 2) Durata lor în minute variază în funcție de sport — Interjecție... voleibalistică 3) În orice — „Nu aduce anul, ce aduce ceasul" 4) Uniți timpi... sau le-a sunat ceasul! — Apărute 5) Deși poetic exprimă un fapt prozaic: cînd tramvaiele vin din oră-n oră!... — Jumătăți de zile 6) Radu Dumitrescu — Traseu cu indicația orelor respective 7) Cîntărește romîncă — Firele din minute 8) Grijulii nu numai cu leul și gramul, dar și cu minutul — În itinerar 9) Lucrezi (TR) — În ceasornic, în ornic, dar nu și în ceas! 10) Schema orelor — Lucrează precis între orele 7,1/2—10 1/2 seara! 11) Sînt mai multe roluri de acest fel în „Ultima oră" de M. Sebastian (sing.) — Ora... „S" pe Valea Prahovei!

VERTICAL: 1) Preced secundarele — „Marcați timpul" 2) Depinde uneori de o fracțiune de secundă — Radu Oprescu! 3) Gioconda care are un dans al orelor — Ovaționez 4) În campania de economii face casă bună cu leul și minutul (abr.) — Cel galben are cele mai puține ore și minute (ba chiar și secunde!) (pl) 5) La comedia „Noapte de carnaval" care a lansat melodia „5 minute" — Ai sosit la ora și minutele fixate 6) O zi care nu poate fi transformată în 24 ore! — ...și 24 ore care pot... fi transportate... — Am pomenit-o de două ori la rînd 7) Nu e jucat decît în minutul 90 (cînd n-are prelungiri!) — Vorbă lungă, dar nu spune prea mult, dimpotrivă 8) Se luptă cu zecimile de secundă — Teze 9) Indoire — Timpul actual 10) Un ceas extra... — — Piață 11) O treime de zecime! — Aici a putut fi văzut filmul „Ora 6 după război" — Poftim.

N. CORNEA

COLȚUL FOTOGRAFULUI AMATOR

VIII. Cum developăm filme?

După cum 1+1=2, tot așa expunere normală + developare normală = negativ bun. Dacă, de la început, amatorul își va da seama de această legătură strînsă între expunere și developare, atunci el nu va mai avea greutăți cu negativele sale.

Deoarece amatorul developează un film pe care sînt între 8 și 36 imagini, el nu poate da un regim de developare diferențiat pentru fiecare negativ în parte. Încă de la fotografiere el va trebui deci să caute să dea expuneri cît mai corecte pentru ca să nu existe diferențe prea mari între un negativ și celălalt. Pe de altă parte, revelatorul pe care îl va alege, va trebui să fie egalizator, adică un revelator care să poată compensa într-o oarecare măsură eventualele greșeli de expunere. Dacă amatorul lucrează pe format mic, se recomandă un revelator microgranular, care acționează la suprafața emulsiei și nu provoacă aglomerări de granule; acestea ar apare apoi, pe fotografia mărită, ca niște puncte negre urîte.

Amatorul începător trebuie să pornească la drum cu formule și procedee de lucru cît mai simple și, mai ales, să se familiarizeze bine cu o combinație constantă de film-revelator.

Ce trebuie pentru developarea filmelor? Un tanc de developare, un termometru pentru lichide, o sticlă (de culoare închisă) cu revelator, o sticlă cu fixaj, o pilnie. Este necesar un laborator? Nu neapărat! Amatorul poate să-și confecționeze un fel de sac dintr-o pînză neagră, deasă, pusă în dublu, destul de mare ca să-i încapă mîinile și tancul de developare. Mîinile le va introduce prin două mîneci care să-i ajungă pînă la coate, strînse la capete în jurul brațelor cu cîte un elastic. Tancul se bagă în sac prin două fermoare (unul pentru fiecare strat de pînză) așezate astfel ca să nu se suprapună.

Și acum la lucru! Se bagă în sac tancul și filmul așa cum a fost scos din aparat. Se închid fermoarele. Cu mîinile introduse prin mîneci, se fixează filmul și banda „corex" de spulul interior al tancului. Se bagă spulul cu filmul în tanc și se pune bine capacul. Tancul se poate scoate acum din sac și operațiile vor continua la lumina zilei. (Este bine ca amatorul să facă exerciții de încărcare a tancului fără sac, la lumina zilei, cu un film stricat, pentru a se obișnui cu diversele manipulări).

Revelatorul a fost preparat dinainte și adus la temperatura de 18°C. Recomand revelatorul „ATOMAL F Neu" cu observarea strictă a tuturor prescripțiilor de preparare și developare. Fixajul este și el pregătit în sticlă și așteaptă, tot la 18°C, rîndul lui să fie întrebuințat.

Tancul cu filmul se așează pe o farfurie adîncă (ca să nu se păteze masa cu exces de lichid) și se toarnă în el o cantitate de revelator care să acopere bine filmul (se măsoară această cantitate dinainte făcînd o probă cu apă). În acest moment ne uităm la ceas și începem să învîrtim încet spulul din interiorul tancului. 12—15 secunde de învîrtire pe fiecare minut sînt suficiente. Developarea trebuie să dureze exact timpul prescris de rețeta revelatorului pentru tipul de film întrebuințat. După trecerea acestui timp se toarnă prin pîlnie revelatorul înapoi în sticla sa și, timp de un minut, se lasă apa curgătoare să spele interiorul tancului. După ce se scurge bine toată apa din tanc, se introduce fixajul. După 2—3 minute de învîrtire continuă a spulului, se poate, însfîrșit, scoate capacul tancului, lăsînd ca fixarea să continue încă 7—8 minute. După ce se toarnă fixajul înapoi în sticlă, se pune tancul cu filmul la spălat în apă curgătoare timp de jumătate de oră. Spre sfîrșitul spălării se scoate spulul cu filmul din tanc și în apa din tanc se toarnă 15—20 cc de oțet obișnuit în care se introduce spulul timp de un minut, după care spălarea continuă. Însfîrșit se derulează cu multă grijă filmul și banda „corex" de pe spul și, după ce ați admirat cu nesaț fiecare cliseu în parte, scuturați bine filmul de stropii de apă și puneți-l la uscat într-un loc răcoros, ferit de praf.

Vi se pare complicat? Nu! Încercați cu curaj! Dacă aveți greutăți, scrieți-ne.

Eugen IAROVICI

PESCARUL SPORTIV

Pescuitul de fund

Crapul, somnul, carasul, caracuda, mreana, șalăul, linul, peștii ce obișnuit își caută hrana pe fundul sau în apropierea fundului apelor, sînt deseori pescuiți cu ușurință în rîurile și bălțile noastre întrebuințînd metoda aruncării momelii pe locurile unde ei se hrănesc.

Acest procedeu de pescuit static, denumit pescuit de fund, prezintă mult interes în rîndurile pescarilor noștri sportivi mai ales pentru faptul că el poate fi întrebuințat cu bune rezultate la prinderea acelor specii de pești care se „lasă" greu atrași în cîrligul undiței. Metoda în sine nu ridică dificultăți în utilizarea ei.

Spre deosebire de pescuitul de suprafață, la pescuitul de fund se va utiliza în confecționarea undiței un element nou, absolut necesar în cazul de față; este vorba de plumbul care va trebui să mențină momeala în locul pe care l-am ales pentru undit.

Plumbul, a cărui greutate va fi în funcție de curentul apei — mai greu la un curent rapid, mai ușor la un curent slab — va avea o formă plată care să-i dea posibilitatea să reziste la puterea de împingere a apei. El va fi atîrnat de sfoara undiței aproape de capătul de care se va lega cîrligul montat pe o strună de 15—20 cm.

Așa cum am arătat mai sus, cu ajutorul plumbului se poate pescui și pe fundul apei dar și între ape. În primul caz, greutatea plumbului se va determina prin tatonări făcute înainte de a începe pescuitul propriu-zis. În cel de-al doilea caz se va întrebuința un plumb ușor, ce va fi aruncat spre aval pentru a da posibilitate momelii agățată în undiță să rămînă între ape la adîncimea pe care dinainte am stabilit-o.

Pentru a obține cele mai bune rezultate, pescarul sportiv va întrebuința în pescuitul de fund, mulineta. Utilizarea ei este dictată de necesitatea permanentă de a scurta sau mări lungimea sforii. De regulă se va menține pe mulinetă o rezervă de 30 m. sfoară pentru a o manevra în funcție de mărimea peștelui la care „tragem".

Alegerea locurilor în pescuitul de fund se face în raport cu curentul apei. În apele cu curenți repezi, locul de pescuit va fi ales în întrîndurile malurilor, adică acolo unde curentul influențează în măsură mai mică pescuitul.

Vergile întrebuințate sînt de regulă proptite pe suporți pentru a fi menținute într-o stare de completă nemișcare. Desele întîmplări însă, în care, datorită unei „mușcături" puternice, pescarul s-a trezit și fără undiță și fără vargă, au determinat pe foarte mulți amatori să țină varga în mînă sau s-o supravegheze foarte atent și cît mai aproape.

M. R.

FILATELIE

În curînd va fi pusă în circulație o emisiune de mărci poștale... de sezon: e dedicată pescuitului sportiv.

Filateliștii pescari sau pescarii filateliști au mai avut surpriza să... pescuiască, printre emisiunile de mărci poștale din țara noastră, cîte o marcă sau o serie întreagă, care să ilustreze obiectul dublei lor preocupări. Astfel, în anul 1957, în seria „Fauna din Delta Dunării", printre păsările înfățișate pe 7 valori, s-a găsit și o păstrugă (valoarea de 50 bani). În 1960, seria de 6 valori „Monumente ale naturii" (prezentînd rarități din fauna țării noastre, tot păsări în special) este deschisă cu valoarea de 20 bani: lostrița din rîurile de munte. În același an a apărut o serie întreagă de mărci poștale „Pești din țara noastră". Pe cele 6 valori găsim: crapul, șalăul, calcanul, scrumbia de Dunăre, somnul, cega, morunul.

De astădată, ne este prezentată însă îndeletnicirea amatorilor pescari: însăși pescuitul sportiv.

Emisiunea cuprinde 8 valori cu un nominal total de 8,05 lei.

Mărcile redau aspecte semnificative din activitatea de pescuit a amatorilor, în diferite medii.

Astfel, prima marcă, de 10 bani, în culorile galben, verde deschis și verde închis, redă pescuitul cu lanseta, din barcă.

A doua marcă, de 25 bani, galben deschis, violet deschis, violet închis, aduce o imagine din pescuitul în apele de munte, la mal.

Marca de 40 bani, roz, roșu, gri, arată un grup de pescari în timpul pescuitului staționar, în lac.

Și copiii practică mult pescuitul și acest aspect este prezentat pe marca de 55 bani, galben, albastru deschis, albastru închis.

Pe marca de 75 bani, gri deschis și gri închis, vedem pescuitul în apă de munte, la poalele unei cascade.

Pescuitul în mare este prezentat pe marca de 1 leu, albastru ceruleum, albastru de Prusia deschis și închis.

Marca de 1,75 lei, roz, roșu, negru, înfățișează pescuitul în rîu.

Ultima marcă, de 3,25 lei, verde deschis, verde închis, galben, arată pescuitul în baltă, din barcă.

Mărcile sînt tipărite la Offset, pe hîrtie cretată și sînt dantelate.

Machetele grafice sînt realizate de Ion Untch.

Emisiunea este completată cu trei plicuri „prima zi" obliterate cu o ștampilă specială.

DORIȚI SĂ FACEȚI CURĂȚENIE GENERALĂ ÎN CĂMINELE DVS?

NU UITAȚI

Cooperativa DESERVIREA

vă pune la dispoziție un personal calificat care să execute la domiciliu:

— spălatul parchetului
— curățenie generală
— spălat, călcat lenjerie
— curățat, șters geamuri
— scuturat covoare
— cărat, spart și așezat lemne

Pentru aceste activități, cooperativa încheie și angajamente convenabile pentru 7, 14 sau 28 zile.

Doritorii se pot adresa la sediul unităților din: Calea Moșilor 269, Telefon 12.60.53 și str. Bărăției 33, Telefon 15.54.40

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPECTACOLUL
magazin

„BERLINUL SALUTĂ BUCUREȘTIUL"...

Orchestra ansamblului „Friedrichstadt — Palast" din R.D.G.

...Este titlul revistei pe care o va prezenta în Capitală, în luna viitoare, ansamblul „Friedrichstadt — Palast" din R.D. Germană, compus din peste 100 de persoane. Ansamblul format din orchestră, soliști și corp de balet este binecunoscut prin succesele pe care le-a obținut.

În rîndul soliștilor se numără cîntăreața de șansonete, Vanna Olivieri, cîntăreața mexicană Helia Casanovas, interpretă de muzică ușoară americană; cîntăreții de la Radiodifuziunea berlineză Peter Wieland, care a mai fost la noi în țară. Partea muzicală va fi susținută și de Trio Enzo (R.D. Germană) care se va produce cu un program de muzică de jazz și numere comice. Trio Enzo pregătește însă și o surpriză publicului nostru: va interpreta și cîteva bucăți de muzică românească.

Din programul de balet amintim: „Baletul Polinesia", dansul satiric „Charleston", „Dans Chaplin" (o parodie pe marginea unui vechi film Chaplin) etc.

PORTATIV

● DESCHIDEREA celui de-al XV-lea Festival internațional de muzică de la Aix-en-Provence (Franța) a fost asigurată de celebrul violonist Nathan Milstein, care a dat un recital. În programul festivalului figurează și o serie de spectacole de operă printre care „Răpirea din Serai", „Don Juan" și „Nunta lui Figaro" de Mozart.

● COLECTIVUL Teatrului de operetă din Budapesta întreprinde un turneu în Uniunea Sovietică. Fac parte din repertoriu spectacolele „Silvia" de Kalman, „Tîrgul fetelor" de Iakobi și „Invitație la dans" de Rank.

● DUPĂ CUM anunță ziarul „L'Humanité", celebrul compozitor și cîntăreț francez de muzică ușoară Charles Trenet urmează să întreprindă un turneu în Uniunea Sovietică. Concertele sale vor avea loc timp de o lună între 10 noiembrie și 10 decembrie a.c.

● DE CURÎND și-a început turneul în U.R.S.S. Ansamblul artistic al Armatei Populare din R.D.G. care va da o serie de spectacole la Moscova, Leningrad, Riga, Vilnius etc.

● IN ORAȘUL Tallin a luat sfîrșit de curînd un festival de cîntece la care au luat parte cca. 20.000 de tineri. Programele concertelor au cuprins lucrări ale compozitorilor clasici precum și opere ale unor compozitori contemporani din U.R.S.S., R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană etc.

ÎNTRE DOUĂ STAGIUNI LA TEATRUL ORĂDEAN

Actorii secțiilor de limbă română și maghiară ale Teatrului de Stat din Oradea și-au luat la revedere de la spectatori pînă la toamnă cînd vor apărea din nou sub luminile rampei. Încheiându-se stagiunea, este interesant să facem un scurt bilanț al activității teatrale din Oradea, care a fost deosebit de fructuoasă. Cea mai importantă realizare a teatrului o constituie, fără îndoială, faptul că în perioada care a trecut a crescut simțitor numărul spectatorilor. Aproape 120.000 de oameni ai muncii au asistat, numai de la începutul anului și pînă la închiderea stagiunii, la spectacolele colectivului teatrului orădean.

Creșterea numărului iubitorilor de teatru se datorește în primul rînd îmbogățirii permanente a repertoriului. În stagiunea care s-a încheiat, pe scena Teatrului din Oradea s-au prezentat 19 piese dintre care 14 în premieră. Majoritatea dintre ele sînt din dramaturgia contemporană: „*Cred în tine*" de V. Korostiliov, „*Un drac de fată*" de N. Damaschin, „*Camera fierbinte*" de Al. I. Stefănescu, „*Mi se pare romantic*" de Radu Cosașu, „*Siciliana*" de Aurel Baranga, „*Nila*" de Salinski, „*Un milion pentru un șuriș*" de Sofronov și altele.

Și „*Visul unei nopți de vară*" (regia Andrei Brădeanu), „*Antigona*" (regia Szombati Gille Otto), „*Don Carlos*" (regia H. Borbath Magda), s-au bucurat de un binemeritat succes în rîndul publicului ca să citățm doar ultimele premiere ale stagiunii. Printre actorii care s-au remarcat în mod deosebit prin interpretări valoroase, apreciate de publicul spectator sînt: Dukasz Ana, dr. Grof Laszlo, Anca Roșu, Sofia Albu-Cupșa, Ion Pater, Richardo Colberti, Genoveva Matici, Nicolae Toma, Lili Mihăilescu, Sandor Cseke, Elisabeta Halași, Andras Dalnoky, Mitiță Scurtu, Ion Abrudan și alții.

La capitolul turnee și deplasări, teatrul din Oradea a înregistrat de asemenea o seamă de

Scenă din spectacolul „Visul unei nopți de vară"

realizări. În afară de deplasările ce le-a efectuat cu regularitate în centrele muncitorești și în satele din regiunea Crișana, actorii orădeni au mai jucat în localitățile Baia-Mare, Satu-Mare, Timișoara, Arad, Brașov, Hunedoara, Deva, Blaj etc.

Cum e și firesc, colectivul Teatrului de Stat din Oradea s-a preocupat încă de la sfîrșitul stagiunii de pregătirea spectacolelor pe care le va prezenta la toamnă, odată cu reluarea activității. Referindu-se la perspectivele viitoarei stagiuni, tov. *Eugen Tugulea*, directorul teatrului ne-a informat:

— Vom deschide stagiunea cu două piese din dramaturgia originală: „*Costache și viața interioară*" de Paul Everac și „*Febre*" de Horia Lovinescu în regia lui Valeriu Grama și respectiv Szombati Gille Otto. Ambele piese se au întrat în repetiții înainte de concediu. În repertoriul viitoarei stagiuni vor mai figura următoarele piese: „*Oameni și umbre*" de Ștefan Berciu, „*Nuntă la castel*" de Suto Andras, „*Scurtă convorbire*" de Levidova, „*Orfeu în iad*" de Tennessee Williams precum și „*Rose Marie*". În sfîrșit, intenționăm să întreprindem un turneu în Capitală, unde vom juca cîteva dintre cele mai reușite spectacole din repertoriul nostru.

Ion POPOVICI

Stagiunea de toamnă se pregătește din vară

VIITOARE PIESE CONTEMPORANE ROMÎNEȘTI LA LUMINILE RAMPEI

Majoritatea teatrelor se află acum în vacanță. Pe scene, în culise și foaiere domnește liniștea. Dar, evident, vitoarea stagiune nu a fost lăsată la voia întîmplării. Încă din vară se pregătește activitatea ce se va desfășura la toamnă și iarnă. Și, bineînțeles, principala preocupare se îndreaptă către dramaturgia originală. Noi piese românești au fost lucrate în teatrele bucureștene și vor fi prezentate în premieră stagiunea viitoare.

Vom spicui aci cîteva din aceste lucrări dramatice, recent terminate, care au fost înscrise în repertoriul teatrelor și se află în diferite stadii de prelucru.

Ciîeva dintre dramaturgii noștri consacrați se vor înfățișa înaintea publicului cu noi piese pe care le-au scris în ultima vreme. La Teatrul Național „I. L. Caragiale" deschiderea stagiunii 1962—1963 va fi marcată de premiera piesei „Febre" de Horia Lovinescu, care a intrat în repetiții încă dinaintea vacanței în regia lui Miron Niculescu. „Întoarcerea din vis" se intitulează o nouă piesă scrisă de Lucia Demetrius, iar Al. Mirodan a terminat piesa „Responsabilul cu fericirea", care va fi reprezentată — ca și precedenta sa comedie — pe scena Teatrului de Comedie.

Și în fiecare an, și de astă dată pe scenele teatrelor noastre își vor face debutul cîteva tinere maturgi, dintre care unii s-au afirmat deja în alte domenii ale literaturii. Piesa „Steaua polară" de Sergiu Fărcășan (publicată în ultimul număr al revistei „Teatrul") este inclusă în repertoriul Teatrului „Nottara". La teatrul „Lucia Sturdza Bulandra", unde se manifestă o grijă permanentă pentru descoperirea și promovarea unor noi autori dramatici, se află în pregătire piesa de debut a lui Ionel Hristea „O singură viață". La 20 august, odată cu reluarea activității teatrului, vor începe și repetițiile cu piesa scrisă de I. Hristea, regia viitorului spectacol aparținînd lui Lucian Pintilie.

De asemenea, Teatrul Muncitoresc C.F.R. va găzdui debutul în teatru al prozatorului Nicuță Tănase, cu o comedie inspirată din viața tinerilor muncitori hunedoreni. Același teatru are în pregătire și o nouă piesă scrisă de Dan Tărchilă (autorul piesei „Malul fluviu își adună apele") care poartă titlul „Cobalia cu un singur pasager".

Deși sînteni departe de a fi cuprins în tuturi nostru de orizont întreaga activitate a șantierului dramaturgiei originale, chiar din datele pomenite, se anunță o toamnă bogată în noi premiere românești. Bineînțeles preț ile teatrelor pentru stagiunea care urmează nu se mărginesc doar la această activitate. Repertoriul viitor cuprinde și alte aspecte interesante, asupra cărora vom reveni cu un alt prilej.

Mircea ANDREI

După o idee de Cicerone Theodorescu, scenaristul și regizorul Ștefan Munteanu a realizat filmul de desen animat „Zgribulici", premiat la al XIV-lea Festival Internațional al filmului de copii de la Veneția. În clișeu: cadru din film.

DUPĂ O LUNĂ DE TURNEU

Zilele acestea și-a încheiat turneul întreprins în țară timp de o lună de zile în regiunile Ploiești, Oltenia, Banat, Mureș-Autonomă Maghiară, Cluj și Brașov, orchestra populară „Flăcăra Prahovei" a Filarmonicii de Stat din Ploiești condusă de dirijorul George Botez. Orchestra a prezentat spectacolul intitulat „Viață nouă, cîntec nou" în care au fost lansate o serie de noi cîntece și jocuri inspirate din folclorul nostru.

În cadrul acestui spectacol și-a dat concursul și artista emerită Maria Tănase, interpretînd printre altele, cîntecele „Hăulita", „Romanță bănățeană", „Balada oltenească", „Cîntec din Oaș". Între ceilalți interpreți s-au aflat Ioana Șerban (care a interpretat cîntecele „Sus la munte, la Muscel", „Viață nouă, cîntec nou"); Ica Bîldaru (a interpretat cîntecele „Frunzuliță foi de fragă", „Dear fi mîndra fată bună"); Dan Moisescu (a interpretat cîntecele „Cei trei brazi de la Sinaia", „Spune mîndro c-ai glumit"). Ca soliști instrumentiști au fost, printre alții, Ion Zlotea (cobză), Iancu Nicolae (nai), Ștefan Ion (clarinet), Nanu Ilie (acordeon), Vasile Niță (tambal), Niță Vădeanu (fluier). Concert-maestru a fost Gică Magheru.

SPECTACOLE ÎN AER LIBER

Stagiunea estivală se află în plină desfășurare. Deosebit de spectacolele prezentate de formații artistice din țară, de echipele de amatori, teatrele din Capitală continuă să programeze spectacole în parcurile și grădinile bucureștene.

LA TEATRUL DE VARĂ DIN PARCUL HERĂSTRĂU

Teatrul Muncitoresc C.F.R. își dă întîlnire, de la 1 august, în fiecare seară, cu spectatorii la Teatrul de vară din Parcul Herăstrău. Pînă la 27 august colectivul Teatrului Muncitoresc C.F.R. va da reprezentații cu piesele: „Fata cu pistrui", „O lună de confort", „Mărita sa bărbatul".

PE SCENA DIN PARCUL „NICOLAE BĂLCESCU"

Începînd de la 18 august și pînă la 22 august inclusiv, Teatrul de Comedie va prezenta spectacole la teatrul de vară din Parcul „Nicolae Bălcescu".

Actorii acestui colectiv vor juca piesele „Celebrul 702" și „Svejk în cel de-al doilea război mondial".

LA GRĂDINA „BOEMA"

Spectacolul muzical „Ocolul pămîntului în 30 de melodii" de Sașa Georgescu și Al. Popovici, a cărui premieră a fost prezentată de Teatrul satiric muzical „Const. Tănase" în stațiunile de pe litoral, a fost programat în grădina „Boema".

Scenă din spectacolul Teatrului de estradă din Deva

„LA DRUM CU REVISTA"

„La drum cu revista" se intitulează noua premieră a Teatrului de Stat de Estradă din Deva, prezentată zilele acestea în regiune. Spectacolul — revistă muzicală în 2 acte și 32 tablouri a fost montat sub direcția artistică a lui N. Frunzetti și sub direcția muzicală a lui Ștefan Rădu.

Pînă la 15 august cînd stagiunea ia sfîrșit, vor fi prezentate 50 de spectacole în 36 de localități.

De curînd, la Hațeg s-au prezentat spectacole cu „La drum cu revista" în fața colectiviștilor din comunele raionului, invitați special. Asemenea spectacole la care sînt invitați în mod special colectiviștii vor fi prezentate și în raioanele Orăștie, Sebeș, Ilia, Deva etc. Spectacolele s-au bucurat de succes.

ECOURI

IN STUDIOURILE „Gruzia-Film", regizorul Mihail Ciaurelli lucrează la un nou film intitulat „Generalul și margarete".

REGIZORUL Rolf Thiele (din R.F.G.) lucrează la o nouă versiune a „Cutiei Pandorei" (a treia ecranizare), după romanul lui Frank Wedekind, inspirat din mitologia greacă. Rolul principal va fi interpretat de Nadjda Tiller — protagonista filmului „Rose Marie".

● LA CEL de-al cincilea festival artistic internațional de la Vancouver (Canada) sînt înscrise numeroase formații teatrale, de dansuri, operă, păpuși etc. Dintre artiștii străini participanți fac parte dansatorii unui ansamblu de balet din Filipine, o trupă de marionetiști din Japonia și un colectiv de la Comedia Franceză care reprezintă „Burghezul gentilom" de Molière.

ASOCIAȚIA corespondenților presei străine din S.U.A. a anunțat că premiul anual pentru cel mai bun film a fost decernat în 1962 recentei realizări a lui Stanley Kramer, „Procesul de la Nürnberg".

„O VINĂTOARE neobișnuită" se intitulează un film documentar-științific în culori și cinemascop realizat de cineastul sovietic Boris Dolin, pasionat cercetător al vieții animalelor. Titlul sugerează conținutul filmului, ai cărui realizatori nu au plecat la vînătoare cu pușca, ci cu aparatul de filmat.

ACTORUL engiez Laurence Harvey, cunoscut la noi din filmul „Drumul spre înalta societate", urmează să dețină cinci roluri diferite în filmul „Circul doctorului Lao", pe care-l pregătește regizorul George Pal (realizatorul basmului cinematografic „Tom degețelul").

VIITORUL film al celebrului cineast suedez Ingmar Bergman va fi inspirat după una din lucrările compatriotului său, scriitorul Hjalmar Bergman, urmînd să aibe ca protagonistă pe marea actriță Ingrid Bergman.

DESPRE curajoșii piloți sovietici și despre noile realizări ale constructorilor de avioane din U.R.S.S. povestește filmul artistic „Bariera necunoscutului", realizat de regizorul Nikolai Kurocikin, după un scenariu de Boris Cirskov, Mihail Arlazarov și Dmitri-Radovski.

IL VOM REÎNTÎLNI pe popularul actor de cinema Boris Andreev, întreprinzînd rolul unui erou negativ în filmul „Drumul mării".

IN STUDIOUL „Mosnaufilm" a fost realizat în regia Lidiei Stepanova, filmul „Arena celor tineri", concept artistic al școlii centrale de circ din Moscova.

TREI NUVELE cinematografice, avînd fiecare drept eroine cîte o femeie, vor forma acțiune se petrece în 1921, 1941 și 1961, sînt reunite sub titlul „Sub aceiași cer". Intr-un film realizat de Lana Gogoberidze în studioul „Gruzia-film".

CARLES VANEL și Jean-Paul Belmondo vor fi protagoniștii unei adaptări cinematografice după un roman de Georges Simenon, pe care se pregătește să o realizeze regizorul francez Jean-Pierre Melville.

CA ȘI IN „ECLIPSA" — cel mai recent film al regizorului italian Michelangelo Antonioni, distins anul acesta la Cannes cu premiul special al juriului — principala interpretă a viitoarei sale creații va fi tot actrița Monica Vitti. Noul film pe care urmează să-l turneze Antonioni va fi prima sa realizare în culori.

● *REGIZORUL francez Georges Franju a terminat recent filmul „Thérèse Desqueyroux", adaptare a unui roman de François Mauriac. Este povestea dramatică a unei tinere femei (rol interpretat de Emmanuelle Riva, protagonista din „Hiroshima mon amour") care ajunge să-și urască de moarte soțul pentru că a ferecat-o într-o ziduri le unei familii din marea burghezie, preocupată exclusiv de a-vere și buna sa reputație. Mai fac parte din distribuție Philippe Noiret, Edith Scob, Helene Dieudonné, Lucien Nat și alții.*

UN FILM POVESTIT

„49 de zile în Pacific"

O producție a studioului „Mosfilm"

Scenariul: G. Baklanov, I. Bondarlov, V. Tendreakov, Regia: G. Gabai; Imaginea: A. Kolțatii; Muzica: A. Muravliov

In rolurile principale: **V. Baianov (Rahzatullia), V. Pivnenko (Podgor), V. Sibankov (Fomin), G. Krasennikov (Boikov)**

Sînt cîțiva ani de cînd întreaga lume a aflat cu uimire și admirație despre cei patru ostași sovietici care au rezistat cu un curaj neînchipuit și cu spirit de solidaritate profund omenesc încer-

cărilor chinuitoare la care i-a supus în largul oceanului Pacific singurătatea, lipsa de apă și alimente, trăind doar cu speranța că vor fi găsiți și salvați înainte de ultima clipă. Fapta lor nu se înfățișează la adevărata ei proporție și însemnătate atunci cînd, pe ecran, sînt evocate prin documente și mărturii, naufragii celebre din trecut cînd oamenii au fost puși în situația de a suporta

foamea, setea, liniștea exasperantă a pustiului de ape... Nu rare au fost cazurile cînd, dînd frîu liber instinctului de conservare, oamenii s-au mîncat între ei în astfel de condiții.

Cu totul altul a fost rezultatul acestei întîmplări. Ea a scos la iveală tăria morală a omului sovietic, eroismul și spiritul său de sacrificiu.

Purtată în largul oceanului de către uragan, salvînd cu cei patru ostași plutea la voia întîmplării pe valuri. Măsurile luate de către trupele

de coastă sovietice pentru găsirea lor au rămas fără rezultat. În tot acest timp, cei de pe salupă nu se lasă copleșiți de perspectiva sumbră a călătoriei fără țintă pe care împrejurarea i-a obligat s-o facă în mijlocul oceanului. Ei împart riguros proviziile de apă și de mîncare ce le-au mai rămas. După a doua furtună, apa a năvălit în cală. Pompa de apă s-a defectat. Salupta nu avea decît trei colaci de salvare pentru cei patru ostași. Pentru că toți erau hotărîți să împărtășească aceeași soartă, oricare ar fi ea, sergentul Rahmatullin ordonă să fie puși pe foc cei trei colaci.

Zilele trec fără niciun semn încurajator. Proviziile se termină. Și apa. Cei patru consumă armonica. Gîndurile lor sboară către pămîntul patriei. Căderea unei căciuli în valurile oceanului, pe care curentul o poartă în direcția țărmului, este privită de cei aflați la bordul salupei ca o solie trimisă celor de-acasă.

În cele din urmă, eroicii ostași sînt salvați de către un elicopter american. O adevărată explozie de entuziasm și prietenie o constituie acest episod final în care militarii de rînd americani își exprimă simpatia față de eroii acestei întîmplări extraordinare.

Marea întîlnire a artiștilor populari

La ora cînd cititorul va deschide revista noastră, peste Festivalul de folclor al țărilor balcanice și din zona Mării Adriatice se va fi lăsat deja cortina. În inimile tuturor participanților însă vor rămîne amintiri de neșters din această frumoasă sărbătoare, căreia Bucureștiul nostru îi oferit un cadru atît de frumos, iar bucureștenii — o atmosferă minunată.

Vreme de 8 zile, bucureștenii a fost martorul unei adevărate revărsări colorite de o varietate remarcabilă: ochii lui s-au bucurat privind tabloul de o plasticitate coloristică excepțională a fanteziei, gustului, îndemînării și inteligenciuni populare.

Vreme de 8 zile, au admirat broderii și pături, năfănă și ernice, podoabe de cap și cioareci înfloriți, costume de nuntă și carnaval, de muncă și de sărbători, toate atestînd marea dragoste pentru frumos, a poporului.

Vreme de 8 zile, au putut cu toții cunoaște și admira tradiții și obiceiuri diferite ale celor 7 popoare reunind însă, toate, elemente comune ale muncii oamenilor, ale aspirațiilor lor spre fericire, spre activitate onestă.

Vreme de 8 zile, în București a răsunat acordurile cîntecului popular din această parte a lumii. Alături de cel românesc, spectatorul a avut prilejul să cunoască cîntece populare, cîntece de muncă și cîntece de dragoste, cîntece de luptă și haiducești, cîntece de nuntă și sărbătoare. Ei au venit să înfățișeze aici în București, viața și obiceiurile poporelor vecine, dorința lor de a munci în pace și prietenie.

Vreme de 8 zile, în fața spectatorului bucureștean a stat deschis un nimens album coregrafic, în care dansul călușarilor noștri s-a împletit cu voioasa „rîcenită" bulgară, dansul vulturilor cu „cîfte-camce"-ul sîrbesc, „fiesta" (petrecere populară italiană) cu Zeibekikos-ul cipriot sau dansul muncii prezentat de ansamblul grecesc.

Întîlnirea de la București a fost un admirabil prilej de cunoaștere reciprocă a artiștilor populari din diferitele țări din această parte a lumii, ca și un prilej foarte bun de studii adînci te pentru specialiștii sosiți în mare număr din multe țări ale lumii. Iar folclorul nefiind o invenție a unui specialist sau altul, ci creația colectivă a poporului, expresia inteligenciunii și măiestriei sale, Festivalul a însemnat nu numai defilarea entuziastă pe străzile Capitalei, nemenționînd spectacole în fața a zeci de mii de spectatori, parada costumelor sau serătorii la Muzeul Satului ci — așa cum o afirmă cu toții — artiști, spectatori și specialiști — un admirabil prilej de cunoaștere și prețuire reciprocă a valorilor culturale a tuturor popoarelor. În acest sens, Festivalul a fost totodată o mare manifestare a prieteniei și dorinței de pace a popoarelor din această regiune a lumii.

Instantaneu din spectacolul formației cipriote.

Vicepreședintele C.I.M.P., dr. Antoine Cherbuliez se interesează de instrumentul rar întîlnit — taragotul.

Cîteva păreri ale oaspeților la Festival:

GHINCA PEEVA — director al Direcției institutiilor de artă și cultură din Ministerul Învățămîntului și Culturii din R. P. Bulgaria: Am întîlnit un popor frățesc care ne-a primit frățește. Se remarcă faptul că cetățenii Bucureștiului și oaspeții din țară au manifestat un interes deosebit pentru folclor și dezvoltă activitățile folclorice în pas cu cunoștința entuziastă a vieții noi. Festivalul a arătat că toate popoarele din țările balcanice și din zona Mării Adriatice au cu adevărat tradiții bogate în folclor. Este foarte dificil în asemenea condiții pentru un om ca mine, care iubește folclorul, să spun care grup s-a prezentat mai bine. Într-un cuvînt a fost o manifestare magnifică a tradițiilor populare și prietenești.

DR. ORLANDO SAVIOLI — conducătorul grupului Canterini Romagnoli: Festivalul a fost cu adevărat uimitor, un lucru cum n-am mai văzut. Anul trecut, un festival asemănător a avut loc în Italia, la Cesena. Acesta din București a fost mult superior, pentru că a fost excelent organizat, în asa fel încît a devenit o manifestare de masă și ne-a dat în același timp posibilitatea studierii folclorului românesc.

Totul a fost foarte interesant. Pentru mine, lucrul cel mai emoționant și mai frumos a fost frumoasa primire ce ne-a făcut-o publicul românesc. Noi, artiștii populari care ne credeam necunoscuți, am avut parte de o primire mai mult decît călduroasă. Între noi italienii și dv. românii există mulțe elemente de cultură comune și multă prietenie. Plec deci cu impresii admirabile și ca mine toți membrii delegației care sînt încîntați de poporul dv. atît de ospitalier, de folclorul dv. bogat, de orașul acesta minunat cu attea parcuri și teatre admirabile.

SELMAN KASAPI — directorul Ansamblului de stat de cîntece și dansuri din R. P. Albania: Am venit pentru prima oară în București. Orașul este foarte frumos, viața foarte vie, se construiește mult, parcurile de cultură sînt încîntătoare. Am făcut impresionați de cîteva din care au fost primite delegațiile participante. Ne-a impresionat plăcut dragostea pentru folclor a publicului, care a rămas în ploale la Teatrul de vară „23 August" să vadă spectacolul, după cum ne-a impresionat organizarea foarte bună a Festivalului, foarte bună din prima pînă-n ultima zi. Folclorul este foarte bogat, variat și plin de motive, cu un colorit minunat, un ritm variat și mai ales se dezvoltă mereu în activitatea cotidiană.

DRAGOSLAV ANTOWIEVICI — cercetător la Institutul Etnologic din cadrul Academiei de Științe din Belgrad: Am fost impresionat de sinceritatea, căldura, entuziasmul și participarea maselor la Festival a românilor. Cu nosteam încă dinainte balade, doine, jocuri românești, dar acum ce am reușit să văd din folclorul românesc m-a uimit. Consider că prezentarea românilor a fost cel mai original ca izvor de cercetare și cel mai științific ca organizare. Noi am venit la București și cu scopul de a cunoaște folclorul și de a ne inspira în organizarea științifică a folclorului nostru și cred că și din acest punct de vedere călătoria noastră a fost rodnică.

Doresc să subliniez că pe lîngă reușita deosebită a Festivalului, pe lîngă prilejul oferit cercetătorilor de a studia folclorul dv., s-a realizat și o cunoaștere și prețuire reciprocă între specialiștii diferitelor țări ca și între popoarele lor.

SĂPTĂMÎNA PE ECRANE

„UN PUMN DE MELODII"

Muzică, tinerețe, dragoste și mai mult sau mai puțin umor au toate comediile cinematografice de succes în sezonul estival. Cea de față nu face nici ea excepție de la aceste cerințe ale genului. Pretextul îl constituie pasiunea nesatisfăcută pentru trompetă a unui tînăr brutar de provincie, care pleacă la o fabrică de pîine din Berlin unde, în cele din urmă, va dirija orchestra de dans a întreprinderii. Gata să accepte această împrejurare ca atare în numele acelui „pumn de melodii" pe care ni-l promite titlul, trecem cu vederea pînă și faptul că tatăl eroului se convinge nemaipomenit de repede de conținutul a ceea ce susține la început și anume că muzica ușoară nu cere talent și... că se poate trăi fără ea.

Pentru că da viață promisiunii din titlu, realizatorii acestui film în culori și „totalvision", au reunit pe pistă sonoră ritmuri și melodii interpretate de orchestra de dans a Radioteleviziunii R.D.G., de către valorosi soliști ai țării prietene precum și de către orchestra simfonică a studiourilor D.E.F.A.. Antrenante, ele nu reușesc totuși să ni se întipărească în minte datorită, probabil, faptului că nu sînt altceva decît variații pe teme bine cunoscute. Singură, melodia-cheie, interpretată la trompetă-solo, pare a fi în posesia unei unde de originalitate.

„FIUL HAIDUCULUI"

Haiducul Lapin n-a mai apucat să-și vadă feciorul crescut mare. Polcrele jandarmilor i-au prins urma și ultima mărturie a trecerii lui prin viață e un mormînt simplu care străjuie o înălțime. Jergus a crescut alături de o soră și un frate mai mic în casa părintească, izolată pe un deal, într-un decor natural de păduri și piraie repezi. A cunoscut de timpuriu graiul păsărelor și goana fără grijă peste înălțimi și prin poiene. Dar Jergus a ajuns la o vîrstă cînd viața aspră l-a prins și pe el — ca și pe ceilalți copii ai săracilor — în chingile sălbatice ale exploatării capitaliste. O primă experiență amară pe ogoarele unui chiabur și încă una — de astădată în atelierele sordide ale unei întreprinderi industriale — l-au arătat lui Jergus adevărata față a vieții chinuite a oamenilor munciți în vechea Cehoslovacie. Și băiatul, căruia virsta îi mai pretindea jocurile copilăriei, la calea muntilor, pe urmele părintelui său.

Există în această producție a studiourilor cehoslovace (regia Iosef Medved) o undă de lirism, mai ales în scenele copilăriei lui Jergus, dar și mai multe note de convenționalism plat și o serie de inconsecvențe. Ne întreabă spectatorul, pe bună dreptate, de ce Jergus alege drumul munților cînd Tihon, unicul haiduc care mai patrulează prin împrejurimi este blamat în atitudinile sale de către locuitorii satelor, cînd va fosti tovarăși ai bătrînului Lapin. Se mai întreabă spectatorii ce va putea face un băiat de 14 ani, în condițiile vitrege ale traiului de unul singur în pustietatea înălțimilor, nepregătit pentru asemenea acțiuni? Dar se pare că asemenea nedumeriri nu le-au avut în vedere realizatorii filmului.

În concluzie, un film care obosește prin lipsa de interes a multor secvențe.

I. DELEANU

„SENTINȚA SE VA DA JOI"

Un puști spetios, neîngrijit, cutezător, străzile. Se adăpostește într-o cabină de telefon unde este găsit de redactorul Opara care îl duce la miliție. Copilul dispare însă și de acolo și, din întîmplare, este găsit a doua oară de același ziarist care îl duce acasă la el. După un timp, puștiul dispare și din familia redactorului Opara și, pînă la urmă, îl aflăm la adevărata lui mamă, croitoreasa Lidia Korsakowna — prilej pentru a ne da seama de cauzele vieții agitate pe care o duce copilul. Mama lui trăiește o viață imorală și nu se îngrijește de Adam, care, neavînd încotro, pleacă mereu de acasă. Redactorul Opara ar voi să adopte copilul ce a adus o lumină nouă în căminul său pe cale de destrămare. El intenționează un proces și astfel, la naștere o acțiune juridică, acțiune ce trebuie să hotărască soarta copilului, cui va fi încredințat el.

Am încercat să spunem cîte ceva despre subiectul filmului deși această producție a studiourilor cehoslovace (regia Josef Mach) nu se bazează pe povestea propriu-zisă. De fapt, ceea ce vedem pe ecran servește ca stringerii de date pentru înfocmirea dosarului și dezbaterii procesului. Scenaristul Prezdziecki și regizorul Passendorfer au urmărit să dea de știut spectatorilor, să-i pună să analizeze cauzele acestei mici drame și să-i determine a o rezolva conform cu normele morale socialiste. În ultimă instanță deci, acest film urmărește ca „sentința care se va da joi" s-o pronunțe însăși spectatorii.

Ritmul filmului este viu și jocul actoricesc se încadrează bine în acest ritm; impresionează de asemenea plăcut abundența de tipuri caracteriologice care ajută pe spectatori să înțeleagă datele dramei și să la poziție atît față de cei direct vinovați cît și față de cei care din comoditate nu se amestecă atunci cînd ar trebui să se afirme ca oameni cu spirit cetățenesc.

B. DUMITRESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL VI — Nr. 253 • Sîmbătă 11 august 1962 • 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

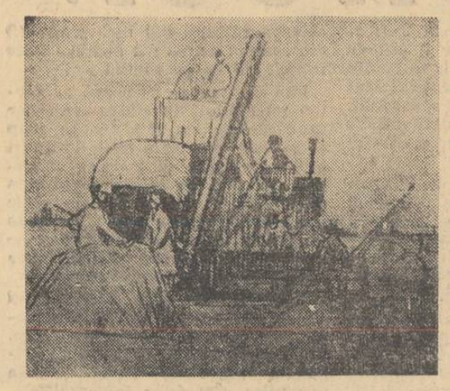

GOSPODĂRIA COLECTIVĂ DIN GRECI-BALȘ VĂZUTĂ DE ARTIȘTI AMATORI

Succesele sportivilor noștri la Festivalul de la Helsinki

20 DE MEDALII DE AUR, ARGINT ȘI BRONZ

MICA BIBLIOTECA „MAGAZIN"

„CE BINE CĂ N-AM CITIT MULT..."

Schiță de Aziz Nesin (Turcia)

SPECTACOLUL „MAGAZIN"

PE VALEA ARIEȘULUI

Între Turda și Cîmpeni, șoseaua e tovarăș bun cu Arieșul și cu stînca. Acum cîțiva ani, îndreptîndu-mă către inima Apusenilor, cu „mocănița", făceam aceeași constatare despre calea ferată îngustă. Și într-adevăr, în valea strîmtă dintre stînci încape numai arareori și numai pe alocuri și altceva decît apa, șoseaua și șina, toate trei paralele, toate trei nepierzîndu-se în vedere una pe alta. Din cînd în cînd, în ciuda geometriei, liniile paralele ale șoselei și căii ferate se întretaie, fiecare din ele păsind cu rîndul pe lîngă malul înverzit al apei limpezi și neastîmpărate.

Într-un astfel de moment, cînd e rîndul șoselei să priveacă deaproape curgerea în timp și spațiu a Arieșului, trecem printr-un arc de triumf săpat de natură în munte, anume pentru glorificarea stăpînilor ei, oamenii. Două stînci înalte și svelte se unesc deasupra capetelor noastre într-un portal bizantin rudimentar, de o stranie și măreață frumusețe. Dincolo de el, sub o salcie pletoasă, o fată să tot aibă 16—17 ani, citește o carte. Pe lîngă ea, pasc în liniștea amiezii o vacă și un viței, hotărîte se pare să nu tulbure în nici un fel lectura pasionată a lui Stendhal, apărut și el aici, în Valea Arieșului, odată cu cele 147 de școli, cu cele peste o sută de biblioteci, cu căminele culturale, cu cinematografele, muzeele, stațiile de radioamplificare, cu tot ce fac să vuiască munții bătrîni și apele pornite de milenii spre vale, de noi ecouri.

Și pentru că veni vorba de muzee. În una din rarele lărgiri ale văii, cînd de pe șosea zărești de o parte și de alta, casele unui sat, între o școală nouă vopsită siniliu și o casă veche, purtînd o dată acum indescifrabilă, apare o firmă roșie simplă: Muzeul etnografic din Bistra.

Mai în sus, pe Valea Arieșului Mic, într-o casă joasă din bîrne groase, înnegrite de trecerea anilor și a furtunilor, în care se va fi născut acum un veac și jumătate Avram Iancu, alt muzeu, dedicat veșnicei memorii a unui răzvrătit care și-a iubit cu ardoare poporul, căruia i-a vrut altă viață decît aceea a cîntecului „Munții noștri aur poartă/ Noi cerșim din poartă-n poartă"... De aici încolo, pe multe, multe sute de metri se întinde Vidra de sus, astăzi în amintirea aceluiași răzvrătit, comuna Avram Iancu...

Aici, în Avram Iancu, am făcut cunoștință cu Elena Pogan, profesoara de chimie și științe naturale, deputată în sfatul popular raional,

Mariana PÎRVULESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

„ARMATA IADULUI"

După 101 ani de odioasă existență „Legiunea străină" își trăiește ultimele zile

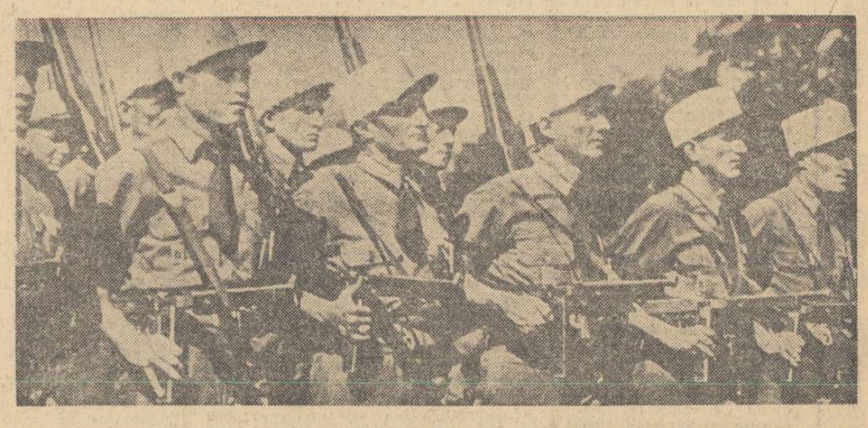

Știri provenite din Guiana franceză au informat că populația acestei colonii s-a ridicat, într-o mișcare unanimă de protest, împotriva intenției autorităților franceze de a transfera rămășițele Legiunii străine în această țară.

Precizăm: rămășițele, — deoarece acest faimos corp de mercenari a fost dizolvat în urma acordurilor de la Evian.

Odată cu nașterea tinerei Republici Algeriene independente, piere așadar și „armata iadului", după 101 ani de odioasă existență, o existență bogată doar în măceluri, jafuri și torturi în slujba colonialismului.

Mercenarii „Legiunii străine" au fost uneltele plătite pentru a ucide popoare străine, cu care poporul din care se trăgeau nu era nici măcar în stare de război. Au ucis și torturat pe algerieni, au măcelărit pe indochinezi, pe camerunezi sau pe malgașii din Madagascar, iar în îndepărtatul an 1861, cînd acest corp expeditionar de tristă memorie a fost constituit de către guvernul francez, a luptat în Mexic pentru a instala pe tron, împotriva voinței poporului, pe împăratul de origine austriacă Maximillian.

Această încercare a eșuat, după cum se știe, în chip rușinos. De altfel, Legiunea străină își încheie existența tot printr-o înfrîngere, cea din Algeria, survenită la cîțiva ani numai după alta, nu mai puțin răsunătoare, în Indochina.

Să ne ocupăm puțin, după acest scurt istoric, de componența și viața oamenilor din acest corp expeditionar colonialist, denumit pe drept cuvînt „armata iadului".

Un grup de recruți ai „Legiunii străine". Cei mai mulți sînt tineri. Unii își acoperă fețele în fața obiectivului fotografic: cine știe ce trecut dubios au de ascuns...

De obicei, se credea că în Legiunea străină mergeau toți cei care aveau un trecut dubios și care fugeau de mînia justiției din țările lor de origină. Asemenea cazuri puteau fi, desigur, întîlnite. Sub chipiul alb se ascundeau foști membri ai unităților hitleriste, criminali de război și de drept comun, epave ale societății din toate capitalele occidentale. Citeodată, se mai găseau printre ei și tineri care încercau să-și umple lipsa unui ideal moral prin aventură și care priveau Legiunea străină ca pe un mijloc de a o întîlni. Cei mai mulți erau însă tinerii care intraseră în rîndurile „armatei iadului" prin înșelăciune, atrași în cursă de recrutorii Legiunii și care se pomeniseră, fără să știe cum, în uniformă, în portul de la Sidi Bel Abbes, cartierul general al Legiunii străine, de unde nu se mai puteau întoarce decît după expirarea termenului de 5 ani, prevăzut de contract. Căci toți recruții semnau un contract care îi lega de această armată blestemată pe o perioadă de cel puțin 5 ani.

FI. AMIRA

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Artistul poporului George Georgescu și violonistul Ion Voicu, artist emerit, la Casa de creație de la castelul „Peleș"

O ZI LA „PELEȘ"

Ora 9 dimineața...

Soarele puternic, strălucitor, dă un colorit fermecător întregului peisaj viu, multicolor, care încadrează Casa de creație „Peleș" din Sinaia. De undeva, discret, se aud acordurile unei bucăți celebre: concertul pentru vioară de Beethoven. În camera sa de lucru, artistul emerit Ion Voicu a și început studiul.

— Ce proiecte aveți pentru la toamnă?

— Chiar în primele zile ale noii stagiuni voi întreprinde, cu orchestra Filarmonicii din Arad, un turneu prin diferite centre muncitorești, la Reșița, Hunedoara, Petroșani, unde voi avea bucuria să mă reîntîlnesc cu minunatul public de aici, sincer iubitor al muzicii. Apoi...

Sandu NAUMESCU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Itinerarii de vacanță

Liniștea ce te întîmpină în aceste zile în oricare din institutele de învățămînt universitar, pare nostalgică: țintuite parcă de o inerție perpetuă, în laboratoare, retortele și eprubetele ori suitele de aparaturi simple și complicate, păstrează taina zbuciumului pe care îl aveau cu puțin timp în urmă, minuite de studenți; acum, mai puțin ocupate, bibliotecarele rînduiesc cu grijă cursurile, tomurile sau broșurile — biblioteca și-a reluat orarul normal; la secretariate, foile matricole sînt completate cu procente majore de 8, 9 și 10, iar dosarele, pe coperțile cărora, caligrafiat ordonat, tușul așterne „examene mai—iunie 1962", închid între filele lor o nouă sesiune; în holuri pașii răzleți întîlnesc, în locul programării examenelor, liste cu localitățile în care tinerii studioși își petrec vacanța.

Atmosfera întîlnită astăzi tăinuiește fapte ce însoțesc sesiunile: zilele neîntrerupte de învățătură asiduă, consultații ale studenților cu cadre didactice, ajutor reciproc între studenți și, în sfîrșit, emoțiile firești examenelor.

Martorii tuturor acestor fapte au părăsit optimiști institutele, luînd drumul celor mai pitorești regiuni ale țării: vacanță!

A fost întocmit un plan amănunțit pentru ca cele cinci serii în care sînt împărțiți 12.144 de studenți să se bucure de condiții excelente. În prezent, studenții sînt oaspeții bine primiți ai litoralului — prin tabăra de la Costinești — ai Văii Prahovei — prin centrele de la Predeal, Sinaia, Pîrîul Rece — ai minunatului peisaj carpatin — prin Izvorul Mureșului.

Casele de cultură, cluburile — unde studenții vor avea prilejul să se întîlnească cu oameni de știință, scriitori, artiști — bazele sportive completează obiectivele propuse și realizate pentru ca studenții să aibe o vacanță minunată.

Cornel TABACU

Studenți în concediul de vară

• PE MERIDIANELE GLOBULUI • PE MERIDIANELE GLOBULUI •

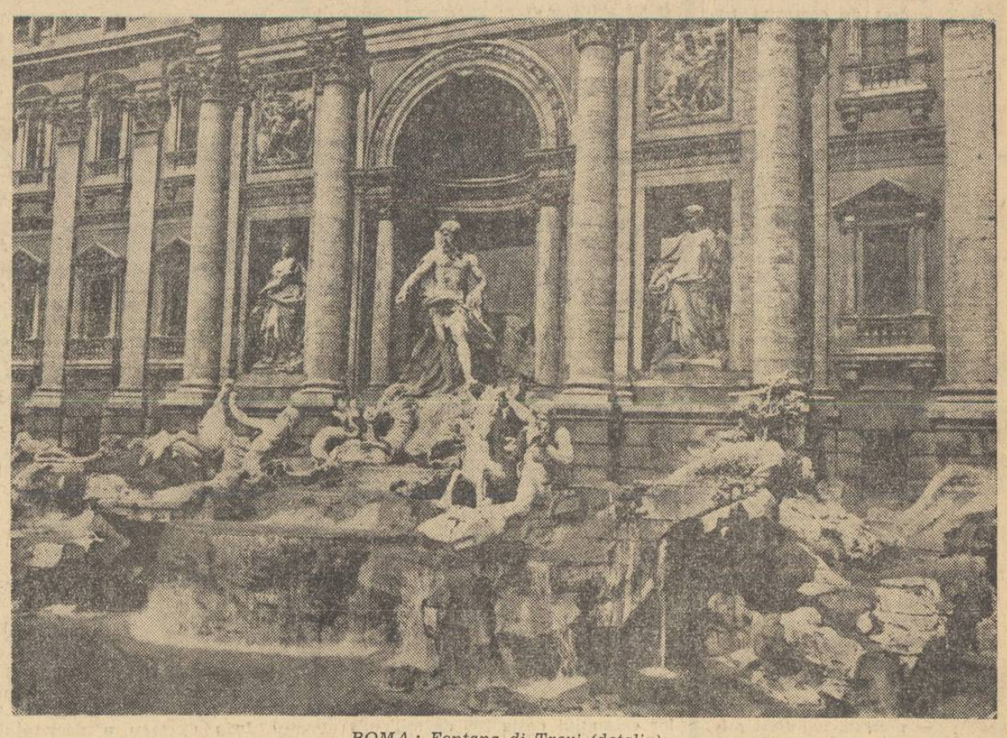

ROMA: Fontana di Trevi (detaliu)

LA ROMA ȘI TIVOLI

FÎNTÎNI, LEGENDE ȘI FRÎNTURI DE ISTORIE

— Cîte fîntîni numără Roma? **Stam într-o seară de iulie, cu doi gazetari italieni, la una din nenumăratele mese etalate în stradă de veselele „Trattorie" — circiumioare romane — atît de caracteristice și vizitate de o lume volubilă, vorbind cu gesturi largi, cu staționcul zîmbet pe față, cu veșnica preocupare de a căuta cîte un copil, care —**

L. SĂRĂȚEANU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

Fîntîna „Della Civetta o degli uccelli". Fîntîna este capătul terminus al aleei Ortensia și este prevăzută cu mai multe decorațiuni fastuoase încununate de o majestuoasă acvilă.

DE PRETUTINDENI

SAVANȚII sovietici au obținut în laborator un nou material plastic care rezistă la o presiune de 20.000 kilograme pe centimetru pătrat. Noul material plastic este rezistent și ușor ca nici un alt material plastic cunoscut pînă în prezent. Chimiștii au folosit la confecționarea lui fibre de sticlă care au dat acestui material trăinicia oțelului.

●

CITEVA firme din partea de sud a Suediei au găsit o metodă originală de a face economii la expedierea scrisorilor. Taxa poștală pentru scrisori expediate în toate părțile Peninsulei Scandinavice revine în Suedia la 35 öre suedeze, pe cînd în Danemarca la 30 de öre daneze. De fapt la preschimbare pentru 30 de öre daneze se plătesc numai 22 öre suedeze, și de aceea firmele trimit un salariat cu toată poșta la Helsingförs-Danemarca. Cu toate cheltuielile pentru traversare, ei economisesc la numai 200 de scrisori 25 de coroane suedeze.

●

OAMENII de știință din Australia au stabilit că scrumul de țigară conține o cantitate apreciabilă de radiu. Scrumul de țigară conține o cantitate dublă de radiu în comparație cu scrumul țigărilor de foi sau al tutunului de pipă. Țigările se confecționează din frunzele superioare ale plantei de tutun care are un conținut mai ridicat de radiu decît cele inferioare.

●

PROFESORUL de matematici Freudenthal de la universitatea din Utrecht (Olanda) este de părere că omenirea trebuie să se preocupe de pe acum în privința unei limbi cosmice. Această limbă, după părerea lui, va fi necesară pentru înțelegerea oamenilor de pe planeta Pămînt cu ființele raționale de pe celelalte planete. La baza acestei limbi cosmice va sta matematica, aceasta, întrucît matematica prin caracterul ei universal poate asigura o înțelegere multilaterală.

●

LA TOKIO funcționează un salon cosmetic original. Este „Salonul de cosmetică dentară". Clienții aduc clientele își pot vopsi aici dinții în culoarea dorită, roz, albastru, sidefiu. Mă rog, fiecare după cum i se năzare...

●

„PAZA bună trece primejdia rea" și-o fi spus proprietarul unui bar din Paris. Deîndată ce un client a întrecut măsura, el este prins cu o centură de siguranță de taburetul înalt pe care stă într-un echilibru nestabil.

●

COMERȚUL cu copii pare să fie ceva nu neapărat de domeniul trecutului. Și în zilele noastre în cazul cînd o pereche de soți americani își doresc un copil ei se pot adresa unei firme vestgermane care execută toate formalitățile pentru „înfierea" unor copii. Potrivit datelor vestgermane, desigur micșorate, în fiecare an se vînd 2500 de copii care sînt trimiși în S.U.A. Trebuie ținut seama că în afară de aceasta se practică pe larg și tîrgul la „negru" în comerțul cu copii.

●

UNIVERSITATEA din Buffalo a publicat recent darea de seamă a comisiei de psihiatri care timp de opt ani a cercetat starea psihică a populației S.U.A. Potrivit acestei dări de seamă, numai 18,5 la sută din populația Americii se bucură de un psihic absolut normal. „Ceilalți cetățeni cuprinși în ancheta noastră — arată darea de seamă — prezintă tulburări psihice de diferite grade, de la nevroză la schizofrenie".

●

FILATELIȘTII au în ultimul timp prilej de a-și îmbogăți albumele cu mărci noi. Recent au apărut mărci ale principatului Bhutan. Poate nu mulți știu că Bhutan este un principat aflat în munții Himalaia. Altădată rupt de restul lumii, Bhutan-ul de astăzi are legături economice și culturale relativ întinse.

●

PRIMELE poduri metalice din lume au fost construite în regiunile muntoase ale Chinei. Un astfel de pod poate fi considerat podul aerian peste valea adîncă a rîului Tatu. Podul, deși construit în 1706, este folosit și astăzi.

„Vostok" și „Mercury"

Cercetările în domeniul spațiului cosmic pun în fața oamenilor de știință și a inginerilor sumedenie de sarcini din cele mai dificile. Crearea de puternice rachete purtătoare, de sateliți artificiali ai Pămîntului, de nave cosmice pilotate, reprezintă o mare realizare a științei și tehnicii. Nu este de mirare că deocamdată doar două țări — cele mai dezvoltate țări din punct de vedere industrial — Uniunea Sovietică și S.U.A. — au reușit să înfăptuiască zboruri în Cosmos. Este cunoscută impresia zdrobitoare pe care a produs-o în Occident faptul că U.R.S.S. a întrecut Statele Unite în lansarea primilor sateliți artificiali ai Pămîntului, în trimiterea unei rachete spre Lună și în zborul spre Cosmos al primului om. În legătură cu aceasta, în ultimii ani, în presa americană se vîntură tot mai mult verbul „a ajunge".

Savanții, inginerii, cosmonauții americani depun mari eforturi pentru cucerirea Cosmosului. Guvernul și Congresul nu precupețesc cheltuielile în acest scop. S.U.A. au lansat peste 60 de sateliți artificiali și aparate cosmice însă marea lor majoritate se caracterizează prin greutate redusă și sînt destinate să ducă la îndeplinire sarcini limitate. Principala cauză a acestei situații a fost că ani de-a rîndul S.U.A. nu dispuneau de rachete-purtătoare suficient de puternice.

În ultimii ani, americanii au obținut posibilitatea de a folosi o rachetă purtătoare relativ puternică prin modificări de tip diferit aduse rachetei „Atlas". Aceasta le-a permis să lanseze cîțiva sateliți mai grei, să realizeze zborurile orbitale ale primilor cosmonauți americani.

Însă este greu de presupus că un observator cît de cît serios va susține că în ceea ce privește posibilitățile de cucerire a Cosmosului, distanța dintre U.R.S.S. și S.U.A. s-ar fi micșorat. Lucrul acesta îl înțeleg și cele mai multe publicații de presă serioase. Unele ziare din Occident însă, încearcă să-l deruteze pe cititor folosind o reclamă zgomotoasă. Ele scriu amănunțit despre proiecte semifantastice ale zborului omului în Lună și pe stațiuni orbitale mari, zboruri efectuate cu echipaje, dar a căror înfăptuire nu corespunde deocamdată posibilităților reale ale științei și tehnicii din S.U.A. Aceste publicații se străduiesc să interpreteze toate succesele grandioase ale științei și tehnicii sovietice datorită cărora au devenit posibile succesele U.R.S.S. în Cosmos ca un simplu „salt" înainte în domeniul construcțiilor de rachete și se ocupă de calcule aritmetice comparative cu privire la aparatele lansate în ambele țări.

Însă chiar și cea mai sumară comparație dintre zborurile navelor cosmice „Vostok-1" și „Vostok-2" cu zborurile înfăptuite în S.U.A. cu ajutorul navelor de tip „Mercury" pe care Glenn și Carpenter au reușit în sfîrșit să înconjoare de trei ori Pămîntul, arată că americanii mai au de străbătut un drum lung pentru a atinge nivelul actual la care a ajuns Uniunea Sovietică.

O caracteristică foarte importantă a navei cosmice este greutatea ei. De posibilitatea de a ridica în Cosmos o anumită greutate depinde înzestrarea navei cu aparatură și dispozitive, rezerve de oxigen, de apă și alimente necesare activității vitale a cosmonautului precum și în mare măsură siguranța diferitelor sisteme cu care este înzestrată nava.

Am mai arătat că posibilitatea lansării în Cosmos a unor nave grele depinde de existența unor rachete purtătoare puternice. Chiar cînd au avut la dispoziție racheta de tip „Atlas", americanii au putut lansa sateliți pilotați avînd o greutate cu puțin peste o tonă. „Friendship-7" (Mercury M.A.-6) pe care a zburat Glenn cîntărea 1353 kg, în timp ce greutatea navei cosmice „Vostok-2", fără ultima treaptă a rachetei purtătoare, este de 4731 kg. Comparația acestor două cifre este elocventă. E limpede că puterea de tracțiune a rachetei purtătoare sovietice a fost de cîteva ori mai mare decît a celei americane.

În Statele Unite se lucrează intens la realizarea unei rachete mult mai puternice decît racheta de tip „Atlas" — la racheta „Saturn". De la primele lansări experimentale și pînă la folosirea rachetei, ca rachetă purtătoare a unei nave cosmice e o distanță lungă. Și nimeni nu va presupune că în acest răstimp savanții și inginerii sovietici vor rămîne inactivi. Ritmul înalt de dezvoltare a cosmonauticii în Uniunea Sovietică a devenit un fapt îndeobște cunoscut. Dar nu este vorba doar de rachetele purtătoare. În Statele Unite nu a fost atins acel grad înalt de siguranță și de precizie în funcționarea sistemelor combinate prin care se disting navele cosmice sovietice. Asigurarea securității și a activității vitale a cosmonautului pe sateliții americani pilotați lasă și ele mult de dorit.

Interesant de subliniat e faptul că din cele 19 lansări de capsule înfăptuite în baza proiectului „Mercury", pînă la primul zbor al unui om în Cosmos, 5 lansări au fost nereușite iar 3 doar parțial reușite. Nici lansările navelor satelit cu oameni la bord nu s-au desfășurat fără peripeții. Din fericire, aceste zboruri s-au terminat cu bine pentru cosmonauți. Dar fiecare zbor a fost aminat de cîteva ori și nu numai din cauza timpului nefavorabil. În ajunul fiecărui zbor se descopereau de obicei defecțiuni în diferite sisteme și cosmonauții erau nevoiți să stea ore în șir în cabina strîmtă în așteptarea startului care nu se dădea. Zborul lui Glenn a fost aminat de zece ori. Conteinerul „Liberty Bell-7" care a căzut în Ocean după ce a zburat pe o traiectorie balistică s-a umplut cu apă ca urmare a deschiderii unui orificiu. Cosmonautul Grissom a fost culeș de un elicopter care a decolat de pe un portavion, însă tentativa de a salva capsula plină cu apă a suferit un eșec. Capsula s-a scufundat.

În cursul zborului orbital al lui Glenn, chiar după primul tur, s-au constatat defecțiuni în sistemul de dirijare. Unele defecțiuni s-au constatat în funcționarea agregatelor care transmit peroxid de hidrogen în motoarele sistemului de dirijare. La un moment dat se hotărîse chiar întreruperea zborului însă cosmonautul cu ajutorul sistemului de dirijare manuală a asigurat orientarea stabilită și zborul a continuat.

O a doua neplăcere a avut loc înainte de coborîrea navei. Aparatele au indicat înregistrări greșite după care sistemul de aderare a învelișului termoprotector de corpul navei slăbise. Din cauza indicațiilor greșite ale aparatelor, Glenn și conducătorii zborului au trăit clipe de spaimă.

Defecțiuni și mai grave s-au constatat cu prilejul zborului cosmonautului Carpenter pe nava „Aurora-7" („Mercury M.A.-7") deși racheta Mercury a fost perfecționată ținîndu-se seama de experiența de zbor a lui Glenn. „O dramă cosmică la hotarul dintre viață și moarte", descria ziarul Stockholms Tidningen" (Suedia) acest zbor. Numai datorită curajului și stăpînirii de sine a cosmonautului s-a reușit efectuarea a trei înconjururi ale Pămîntului, cît prevedea programul. Postul de comandă a zborului se pregătea să întrerupă zborul după a doua rotație. Din nou au avut loc defecțiuni în sistemul de conducere automată a poziției capsulei în zbor. Consumul de combustibil a fost mai mare decît cel calculat. În unele perioade ale zborului a crescut considerabil temperatura în cabină și chiar în costumul de scafandru al cosmonautului. Din cauza defecțiunilor în sistemul de orientare și dirijare, în momentul conectării instalației de frînare cu ajutorul motoarelor, înainte de coborîre, capsula „Aurora-7" a luat o poziție falsă. Ca urmare, capsula cu cosmonautul la bord a nimerit în Ocean la o distanță de peste trei sute de kilometri de locul de amerizare prevăzut. Pînă a fi culeș, cosmonautul a plutit peste două ore. La salvarea lui Carpenter au luat parte peste 20 de nave, 70 de avioane și elicoptere, peste 15.000 de persoane.

Comparați aceste fapte cu condițiile în care s-au desfășurat zborurile lui Iuri Gagarin și Gherman Titov. Programul zborului cosmic al lui Titov a fost mult mai complex decît cel al cosmonauților americani. „Vostok-2" a fost în zbor 25 de ore și 11 minute, „Friendship-7", și „Aurora-7" aproape cinci ore fiecare. Titov a fost în stare de imponderabilitate 25 de ore, Glenn 4 ore și 45 de minute (Carpenter aproximativ la fel).

Gherman Titov este deocamdată singurul om care a trăit în Cosmos o unitate din ciclul vital al omului — o zi și o noapte. El a lucrat, a mîncat, a dormit și a făcut chiar gimnastică.

Sistemul de orientare care a principiul atita bătaie de cap americanilor a funcționat excelent pe navele sovietice, iar „Vostok-2" a aterizat cu precizie în zona stabilită de pe teritoriul Uniunii Sovietice. Cosmonautul sovietic a experimentat sistemul de aterizare desprins de navă, el s-a catapultat în fotoliu și a aterizat lin cu ajutorul unei parașute. Trebuie știut că sateliții de tip „Mercury" nu dispun de un astfel de sistem de aterizare a cosmonautului.

Temperatura aerului în costumul de scafandru al lui Titov, și în general în cabină, a rămas tot timpul constantă.

Aș vrea să mai fac o comparație. Rezervele de substanțe regeneratoare care absorbeau aburi de apă și bioxidul de carbon degajind oxigen, rezervele de apă, alimente și capacitatea surselor de alimentație de energie electrică pe navele cosmice de tip „Vostok" erau calculate pentru un zbor care să dureze pînă la zece zile. Sistemele corespunzătoare de pe „Mercury" erau calculate pentru 28 ore de lucru, adică pentru un timp de nouă ori mai scurt!

Chiar și pentru zborul de 24 de ore al navei „Mercury" prevăzut să aibă loc în 1963, rezerva de oxigen este prevăzută a fi sporită cu numai 50 la sută. Lucru firesc devreme ce fiecare kilogram de prisos în greutatea navei cosmice reprezintă pentru constructorii americani o problemă deosebit de dificilă.

Sistemul de condiționare existent pe nava „Vostok" a asigurat concentrarea normală a oxigenului în atmosfera cabinei și nu numai că reacționează automat la lipsa de oxigen dar micșorează și degajarea de oxigen în condițiile în care în cabină se află oxigen în surplus.

În nava-satelit „Mercury", în cursul zborului, în cabină se află oxigen aproape curat care este depozitat în baloane. Aceasta este primejdios întrucît conținutul sporit de oxigen în atmosfera cabinei în cazul ciocnirii navei cu meteoriți de dimensiuni mici poate duce la declanșarea unui incendiu.

La toate cele de mai sus trebuie adăugat că nava „Vostok" dispune de o cabină mai spațioasă decît Mercury și asigură chiar un oarecare confort cosmonautului, ceea ce nu se poate spune despre cabina de pe „Mercury".

In aceste condiții reale, a vorbi despre reducerea decalajului dintre Uniunea Sovietică și S.U.A. în ce privește realizările în domeniul cosmic este lipsit de temeiuri reale.

L. GILBERT

CAZUL BACON

Ca în plin Ev Mediu, în Anglia, ziarele vorbesc despre ciumă.

Ca acum cîteva sute de ani s-au înființat carantine pentru internarea celor bănuiți de a fi contractat această teribilă boală. Ca acum șase sute de ani șoarecii (și în Anglia sînt extrem de mulți) sînt priviți cu groază. S-au luat chiar măsuri pentru stîrpirea unor șoareci care erau crescuți pe lîngă unele laboratoare de cercetări...

Dar, spre deosebire de timpurile trecute, nu șoarecii au adus microbul ciumei pe pămîntul Angliei. Cercetători plătiți special pentru aceasta au creat un microb al ciumei în laboratoare speciale; unul dintre ei, biologul Bacon, a căzut însă răpus tocmai de microbii cu grijă cultivați la Centrul de cercetări microbiologice de la Porton. Îmbolnăvirea lui Bacon de ciumă pulmonară a atras din nou atenția opiniei publice asupra pregătirilor efectuate de maniacii războiului din Occident în vederea ducerii unui război chimic și bacteriologic împotriva popoarelor.

Bacon nu a căzut răpus pe nobilul front al cercetărilor științifice puse în slujba omenirii, ca atîția și atîția savanți de seamă. Bacon a murit în timp ce lucra într-o uzină a morții. După cum s-a aflat, la Porton funcționează un important centru care se ocupă de producerea unor microbi ucigători care ar fi trebuit să fie folosiți împotriva popoarelor în eventualitatea unui război.

Deși activitatea de la Porton este învăluită într-un desăvîrșit mister, opinia publică internațională a reușit să afle unele lucruri despre criminalele preocupări ale „savanților" care lucrează acolo. Cu cîtva timp în urmă, o serie de ziariști au avut o convorbire cu directorul Centrului de cercetări microbiologice de la Porton, D. W Henderson, cu privire la activitatea acestei instituții. Directorul Centrului s-a străduit cît a putut să-i liniștească pe ziariști, și prin această opinia publică, cu privire la activitatea desfășurată la Porton. El a susținut sus și tare că activitatea care se duce la instituția pe care o conduce ar fi atît de inofensivă încît „în 90 la sută din cazuri rezultatele experiențelor sînt publicate". Acest răspuns a dat însă, firește, naștere unor sumedenii de întrebări cu privire la restul de 10 la sută din cercetări.

Opinia publică engleză ar fi dorit foarte mult să cunoască conținutul exact al cercetărilor care se încadrează în acest procent de 10 la sută întrucît tocmai în acest caz este vorba de pericolitarea vieții a milioane și milioane de oameni.

În acest procent se încadrează tocmai acea activitate căreia i-a căzut victimă biologul Bacon. Este vorba de pregătirea unor substanțe toxice și a unor bacterii ucigătoare destinate unui eventual război chimic și bacteriologic. O mărturie în acest sens a fost furnizată și de fostul director general al Organizației mondiale a sănătății, dr. Brock Chisholm, care a vorbit despre periculozitatea toxinelor care se prepară la Porton. El a vorbit despre o toxină care ar putea provoca paralizia generală a sistemului nervos declarînd: În condițiile unei repartiții corespunzătoare, 250 de grame (!) din această toxină pot distruge toate ființele vii de pe pămînt...

Iată deci cu ce se ocupă la Porton cercetătorii din slujba cercurilor conducătoare ale N.A.T.O. În timp ce savanții din toate țările lumii își unesc eforturile în vederea accelerării cercetărilor pentru învingerea cancerului și a altor boli, în unele țări care fac parte din N.A.T.O. se cheltuiesc enorme mijloace materiale și umane pentru producerea unor substanțe aducătoare de moarte.

Tragica întîmplare a biologului Bacon este edificatoare pentru morala unei societăți în descompunere. Ea amintește însă oamenilor de primejdia planurilor nebunești ale cercurilor războinice imperialiste.

Bacon a fost prima victimă a unui odios război pregătit de stăpînii săi. Stă în puterea oamenilor și statelor iubitoare de pace ca acesta să fie și ultima victimă.

Cei ce se joacă cu microbii aducători de moarte să se gîndească bine la soarta lui Bacon. Pe acesta nu l-a putut salva de la moarte nici un fel de vaccin. Stăpînii lui, orice ar încerca, nu vor putea să se salveze de mînia popoarelor.

Ceață brună pe străzile Angliei

Nenumărate fapte ne îndreptățesc să credem că fasciștii pot să acționeze în Anglia cu complicitatea, adesea binevoitoare, a unor autorități.

După cum se poate vedea în fotografiia de jos, (reprodusă din revista „Paris Match") șefii naziști își instruiesc în liniște bătăușii în vederea unor viitoare acțiuni fasciste. Aceasta se desfășoară în locuințe, care sînt adevărate state majore fasciste, avînd atîrnate pe pereți portrete de-ale foștilor conducători hitleriști. În aceste case au loc consfătuiri unde huliganilor fasciști li se inoculează ura față de tot ceea ce este uman. După cum se poate vedea în fotografia din dreapta, șefii fasciști din Anglia pun la dispoziția „instructorilor" materiale „documentare" de pe timpul hitlerismului în scopul completării cunoștințelor „elevilor" cu tot ceea ce a fost mai odios în perioada Germaniei fasciste. În același timp casele unde se instruiesc sînt adevărate poligoane de tir. Aci, grupuri fasciste se antrenează cu diferite arme de foc în scopul represiunilor pe care se pregătesc să le dezlănțuie. După cum se poate vedea, o serie de ziariști de la diverse publicații burgheze au putut pătrunde în aceste case și au putut face fotografii menite să ajute propagandei fasciste.

Dar elementele fasciste nu se mulțumesc numai cu activitatea „internă". Conducătorii acestor organizații au trecut la provocări publice. Astfel, în ultimele săptămîni organizațiile de tip fascist din Anglia au încercat că organizeze mitinguri și demonstrații atît la Londra cît și la Manchester. Dar, în ciuda faptului că sute de polițiști au sosit la locul de întrunire al huliganilor fasciști pentru a-i „proteja" de mînia opiniei publice, în ambele cazuri populația a acționat cu hotărîre zădărnicind încercările acestora de a organiza manifestații publice.

În ciuda diverselor încercări nereușite, elementele fasciste n-au încetat provocările lor. După cum relatează agenția „France Presse", la 1 august, elemente fasciste din organizația condusă de Mosley au încercat să organizeze un miting în plin centrul Londrei. Acțiunea fascistă n-a durat însă decît cîteva minute, întrucît intervenția populației londoneze a pus pe fugă pe huligani. De data aceasta, potrivit aceleeași agenții, nici șeful fasciștilor, Mosley, nu a scăpat de furia populației. El a fost prins și bătut în momentul cînd încerca să dispară cu mașina.

Opinia publică engleză exercită presiuni energice asupra autorităților pentru a le sili să ia măsuri serioase împotriva ciumei fasciste.

„Drama filmului vest-german"

Unele ziare din occident au publicat, în ultima vreme, o serie de articole despre situația precară în care se află cinematografia din R. F. Germană. Astfel, de pildă, ziarul marii burghezii vest-germane „Die Welt" scria, nu de mult, în articolul „Drama filmului german" că: „nimeni nu poate tăgădui că filmul german (vest-german — n. n.) se află într-o mare criză... Toate încercările făcute după război de a-l reînvia și de a-i reda strălucirea de altădată au eșuat. O serie întreagă de firme cinematografice cu renume au dat faliment". Autorul avertizează că, dacă nu vor fi luate măsuri urgente, „filmul vest-german va continua să se prăbușească..."

Și mai semnificative sînt aprecierile făcute de ziarul francez „Le Monde" cu privire la situația precară a cinematografiei vest-germane. În articolul intitulat „55 de milioane de personaje în căutarea unui autor", apărut, de curînd, în acest ziar se face o amplă analiză a dificultăților de ordin financiar, tehnic și artistic al filmului german, se relevă cauzele mizeriei în care se zbate cinematografia vest-germană. În articol se arată astfel că „industria cinematografică germană este în agonie. Lichidarea recentă a societății «U.F.A-Film Hansa» a însemnat cîntecul de lebădă al cinematografiei germane" (vest-germane—N.R.). Dificultățile «celei de-a 7-a arte» în R.F.G. „...ating proporțiile unui faliment..." După ce arată o serie de cauze care au contribuit la acest marasm, între care concurența filmelor americane, franceze, italiene, care au făcut ca filmul vest-german să devină minoritar în propria sa patrie, ca și lipsa de sprijin financiar din partea statului de la Bonn, autorul articolului continuă: „lista argumentelor care justifică mizeria cinematografiei germane (vest-germane—N.R.), s-ar putea lesne prelungi. Este însă evident că, criza își are rădăcinile în însuși filmul german (vest-german—N.R.), și nu în condițiile mai mult sau mai puțin favorabile ale prelucrării și difuzării sale și că, dacă ar exista filme bune, situația s-ar schimba". Lipsa unor filme bune este determinată, la rîndul ei, de „atmosfera din Republica Federală...", care „nu este «excitantă» pentru simțul estetic". Autorul citează, în această privință, declarația unuia din criticii filmului vest-german, care scrie: „neafirmarea din punct de vedere artistic a cinematografiei noastre reflectă într-un mod deosebit de izbitor letargia politică și socială a Republicii Federale. Ne putem oare aștepta în mod serios la cel mai mic avînt creator într-o țară care și-a ales următoarea deviză: „Numai o modă nouă nu!"? Concluzia: filmul german poate fi mai bun decît este. Oferta corespunde cererii și, în cele din urmă, avem cinematografia pe care o merităm".

La moartea lui Marilyn Monroe

Numele actriței de cinema Marilyn Monroe nu va mai apare niciodată pe genericul unui nou film. La 36 de ani, în plină putere creatoare, marea actriță americană și-a pus capăt zilelor. Trecerea din această lume a actriței de comedie, care a vrut în vremea din urmă să se consacre dramei pe scena teatrului, ascunde în sine o mare tragedie. Nu este vorba numai de drama personală a celei ce a făcut să rîdă milioane și milioane de oameni. Mai presus de orice este vorba de un tragic fenomen social care poartă un nume atît de cunoscut: Hollywood.

Autoritățile declară că actrița s-a stins din viață în urma înghițirii unei mari cantități de barbiturice. Formal, acesta este adevărul. În realitate, nu otrava din fiole a pus capăt acestei vieți, ci otrava picurată ani și ani de zile în sufletul ei, și nu numai în al ei. Marilyn Monroe este victima Hollywood-ului.

Filmele ei au produs monopoliștilor ecranului peste 200 de milioane dolari. Corpul ei a stat însă mult timp la morga orașului Los Angeles — purtînd eticheta „Nr. 81128" — pînă cînd, într-un tîrziu, cineva să se intereseze de organizarea funerariilor. Ea a adus glorie și bani unor producători de filme. Atunci însă cînd la capătul puterilor fizice și morale nu a mai putut lucra pentru un timp, societatea i-a desfăcut contractul. Atunci cînd neguțătorii unui anumit gen de peliculă nu i-au mai putut vinde frumusețea trupului ei, atunci cînd cele două milioane de dolari investite în ultimul film la care lucrase nu mai promiteau să aducă rapide dividende, producătorii nu au mai avut nevoie de cea care pînă atunci le umpluse casele de bani. Filmul la care turnase ultimele secvențe din scurta ei carieră se intitula: „Aceasta se va termina prin prăbușire"... Și Marilyn Monroe s-a prăbușit.

Ea a plecat însă dintre cei vii într-un moment cînd întregul Hollywood, acel Hollywood care nu este reprezentat numai prin financiari, i-a dat o emoționantă pildă de solidaritate. Toți actorii solicitați pentru a o înlocui în acest film au refuzat oferta; parteneri ai ei din film au refuzat de asemenea să mai continue lucrul dacă cineva ar fi acceptat să joace rolul ei. Bolnavă, ea nu a putut să continue lucrul. Cu nervii teribil de zdruncinați, ea nu a știut să găsească mijloace pentru a ieși din impas.

Dar dacă foarte mulți sînt de acord că Hollywoodul a ucis-o pe Marilyn Monroe, nu toți sînt convinși că ea s-a sinucis... Pat Newcomb, agentul ei de publicitate, a declarat că el crede că a fost vorba despre un accident și nu despre o sinucidere. Ancheta oficială vorbește însă despre sinucidere și deocamdată nu există fapte care să infirme această teză. La autopsie s-a stabilit că ea suferea de o gravă afecțiune nervoasă. Boala ei era însă considerată de către producători drept un capriciu...

Cineastul Jan Sterling a declarat: „Este o teribilă nimicire a unei vieți. Am impresia că noi cu toții sîntem puțin responsabili. Dacă toată lumea ar fi fost mai înțelegătoare, poate că aceasta nu s-ar fi întîmplat". Poetul Jean Cocteau a declarat: „Această moarte atroce va constitui o teribilă lecție pentru cei a căror principală ocupație constă în spionarea și chinuirea vedetelor. Nu am cunoscut-o dar sînt profund întristat căci ea avea mult talent. Multe dintre tinerele fete care visează să devină vedete vor înțelege în sfîrșit că viața lor nu este o poveste ca în basme. Prietenii mi-au spus că ziariștii o spionau pe Marilyn Monroe zi și noapte, mergînd pînă la supravegherea locuinței sale cu elicopterul. Aceasta este un scandal. Nu pot să nu mă gîndesc la actrița noastră Brigitte Bardot; ea este tracasată, spionată, urmărită pînă și în viața sa particulară, fără ca unii să se gîndească cu oroare la consecințele pe care le poate provoca o asemenea persecuție". Vom cita, în sfîrșit, cuvintele pe care le-am citit în „New York Times": „Trista și ironica realitate constă în faptul că miss Monroe a aspirat în mod sincer să fie o actriță de talent în filmele ei și, posibil, și în teatru. Dar eforturile care i-au trebuit pentru a trece peste numeroasele obstacole de pe drumul progresului au fost, evident, prea grele pentru ea. În aceasta constă tragedia ei și tragedia Hollywoodului".

Tragedia ei, așa cum se exprimă editorialistul de la amintitul ziar, constă în faptul că în ultima vreme ea nu a mai avut puterea să muncească la fel ca mai înainte. Spunea cunoscutul actor englez Laurence Olivier, la aflarea tristei vești, că „ea a fost exploatată mai mult decît ne putem închipui".

Tragedia ei constă însă și în faptul că în ultimii ani a vrut să se consacre artei serioase. Năzuind spre scenă, ea a încercat într-un studio de artă din New York să ia lecții după sistemul lui Stanislavschi. Aceste năzuințe erau însă ridiculizate de către cei ce nu puteau cîștiga decît de pe urma „blondei preferate de gentlemani".

Marilyn Monroe a avut o viață grea. În timpul ultimului război mondial lucra într-o fabrică de avioane. Ea a încercat apoi, ca atîtea și atîtea fete americane, să cucerească Hollywoodul. Pentru aceasta a trebuit să îndure multe umilințe. A trebuit să se supună moravurilor putrede ale societății în care trăia pentru a putea cîștiga o bucată de pîine. Un corespondent al agenției „France Presse" notează în acest sens: „Pozînd goală, provocatoare, Marilyn nu spera la mai mult de cincizeci de dolari pentru locuință și la o masă fără carne".

Ani de ani producătorii Hollywood-ului au continuat să cumpere și apoi să vîndă frumusețea ei. Cînd Marilyn a vrut să facă și artă adevărată a fost prea tîrziu. Cu puțin timp înainte de moarte, după ce „Twenthieth Century Fox" i-a desfăcut contractul, ea scria într-o revistă, evocînd viața de la Hollywood: „Nu știu pentru ce oamenii nu sînt puțin mai generoși unii cu alții".

Dacă viața ei nu ar fi fost curmată în mod tragic, poate că Marilyn Monroe ar fi aflat că nu pretutindeni în lume domnesc moravurile cărora i-a căzut ea victimă.

Poate că ea și-ar fi dat singură răspunsul pe care îl cunosc prea bine sute și sute de milioane de oameni. Poate că și-ar fi croit drumul spre care năzuia.

Eugen PHOEBUS